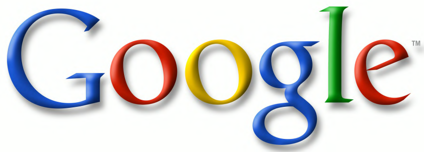
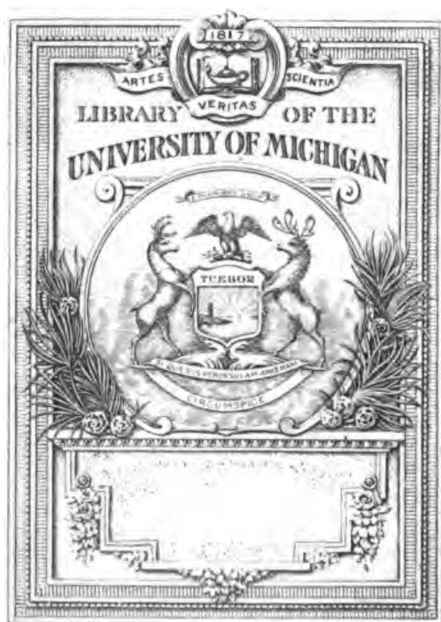

1817
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

Strabo.

STRABONIS RERVM GEOGRAPHICARVM LIBRI XVII.

GRAECA AD OPTIMOS CODICES MANVSCRIPTOS
RECENSVIT,
VARIETATE LECTIONIS ADNOTATIONIBVSQVE
ILLVSTRAVIT,
XYLANDRI VERSIONEM
EMENDAVIT

IOANNES PHILIPPVS SIEBENKEES
PROFESSOR ALTORFINVS.

INDE A SEPTIMO LIBRO CONTINVAVIT

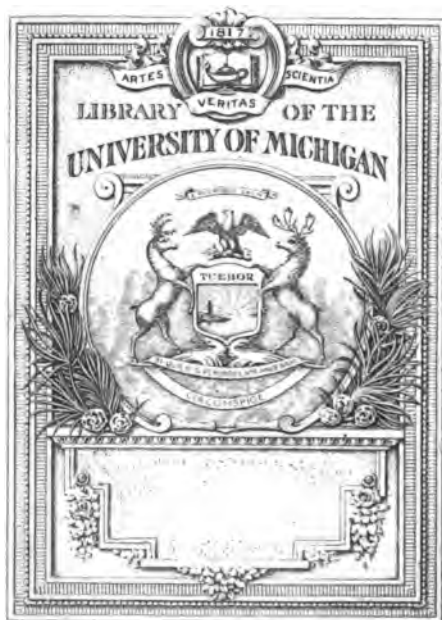
CAROLVS HENRICVS TZSCHVCKE,
A. M. SCHOLAE ELECTORALIS MISNENSIS CONRECTOR ET
SOCIETATIS LAT. IENENS. SOCIVS.

TOMVS TERTIVS.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA.
MDCCCI.

LECTORI ERUDITO ET AEQUO.

Etsi constitutum initio erat, cum de ratione edendi Strabonis antea exposuissem, reliquos Tomos sine praefatione emittere, aut brevissima certe defungi, accesserunt tamen postea, de quibus lectores et ipsorum et mea causa admonendos putassem, ut consilium illud abiicere non dubitarem. Erunt enim sine dubio, qui nimis tarde et languide operam meam in hac parte versari credant adeoque pronuntient, cum nunc demum, interposito trium annorum intervallo, Tomus tertius alteri succedat. Quae quidem reprehensio si ipsa veri specie molestior graviorque prodeat, animi tamen studiique tenacis conscientia ita levatur, ut neminem fore existimem, quin, perorata causa, me lubens promtusque illius culpae absolvat. Ut enim taceam sanctissima muneris officia, quorum partibus implendis nihil homini probo debet esse prius potiusque, cum institutum operis huius cursum strenue persequerer, tanta oculis ex levi casu iniecta est calamitas, ut subsistere non solum in

1817
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

vulgati antea textus mutationibus timidam et cautam manum admovi, nec nisi certis indiciis impulsus intuli. Lacunas fere simpliciter ex libris protraxi intactasque tantum non omnes reliqui, ne incerta incertioribus rependerem, aut lubricis coniecturis immergerem. In accentibus passim ut haererem, fecit vel editionum vaga fluctuatio, vel Grammaticorum varia inconstantia, denique virorum doctorum in diversas partes distractae sententiae. Cum particulae encliticae, quas vocant, natura sua et vi non nisi ad eas voces, ubi licet et datur, reiicere possint, quas ipsae adficiunt, etsi id interdum in proxime utrimque iunctis valere possit, eam etiam rationem sequi visum est. Xylandri interpretatio etsi in pluribus locis aliter constitui et effingi poterat, nolui tamen viri illius doctissimi et de Graecis literis optime meriti ingenium formamque expressam perire, etsi in Graecis occupatum facile passim aliqua effugisse fateor, quae mutationem exigere viderentur. Talis est locus lib. 9. p. 388. sq. ubi de causis brevis Thebanorum potentiae quaeritur, de quo pluribus disseruit H. Stephanus ad Dicaearchi Geographica quaedam p. 92. sqq. Sed ista, si qua porro sunt, alibi excutere et diiudicare licebit.

Restant longe graviora, quae sine impietatis suspicione praeterire non possum, et, quod in structura argumentorum solet, in ultima praefa-

qui Gemisti Plethonis aetate vixit. Sed, quod ipso usu cognovi, exigui illa sunt, immo nullius fere ad Strabonem momenti. Cum enim sint pauca admodum, et ad recentiorem Geographiam comparata, tum maximam partem in inscriptionibus enarrandis versantur. Quam igitur spem iniecerant desiderata, eam praesentia mire deluserunt.

3) Lectiones Veneti codicis, olim Bessarionis, quem Venetum A. vocat Siebenkeesius, ad editionem Amstelodamensem diligentissime exacti. Cum enim in libro septimo subsedisset Siebenkeesii opera, nec nisi sparsim parcaque manu ex proximis libris hic illic aliqua adlevisset, ne codicis eius integra ope porro destitueretur Strabo, precibus adii *Iacobum Morellium*, cuius amplissimam doctrinam singulari comitate conditam praedicant omnes, eumque rogavi, ut funestam illam lacunam expleret, Strabonisque desideriis succurreret. Quibus ille precibus facile adnuit, nec solum proximorum librorum lectiones excerptas misit, sed et reliquorum librorum omnium spem adiecit. Cuius viri egregii liberalitatem, quam antea in Mela expertus eram, gratissimo animo ita prosequor, ut me non nisi cum vita piam eius recordationem depositurum esse spondeam.

4) Gemisti Plethonis lectiones, quae Thessaliam et insulas a Strabone enarratas complectuntur.

De-

bonis usibus detraherentur, investigare praesentem earum possessorem iisque potiri connixus sum. Tum vero adparuit, ex A. Gronovii supellectile literaria publice divendita auctionis lege Ruhnkenii bibliothecae inlatas fuisse, qui cum docto cuidam viro, cuius nomen heredes ignorabant, utendas commodasset nec recuperasset, spes omnis modo enata plane evanuit. Neque tamen hic conquievi, sed inde ad *Bandinium*, Mediceae bibliothecae Praefectum doctissimum et humanissimum, haec mea desideria detuli, qui non solum benevole rescripsit, sed et pacta operae mercede pro uno codice quatuor promisit. Atque in hoc denuo praedicandum est *Graeffii* mei studium in adornanda Strabonis editione conspicuum, qui, cum id illi significassem, parum ille cunctatus satis amplum pretium de redimendis illorum codicum conlationibus, quae ad reliquos libros pertinent, obtulit, quod quidem ab humanissimo *Bandinio* minime reiectum iri eo acrius spero, quo magis illorum codicum in explendis etiam lacunis praestantiam Ille praedicavit.

Alia si tenuerint viri docti literarum promovendarum fervore incensi, ut liberaliter mecum communicent, maximopere rogo.

Errores si qui vel operarum incuria irrepserint, vel correctoris acuti meosque oculos effugerint, facile excusabit lector benevolus et ad veram rationem immutabit. Monendum tamen hoc putavi,

ΤΩ͂Ν ΣΤΡΆΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ὈΓΔΌΟΥ ΒΙΒΛΊΟΥ ΚΕΦΆΛΑΙΑ.

Ἐν τῷ ὀγδόῳ λέγει τὰ περὶ (deest in Mosc.) τῆς Εὐρώπης, Μακεδονίας τὰ λειπόμενα, καὶ Ἑλλάδα πᾶσαν· ἐν ᾗ καὶ ἐγχρονίζει διὰ τὸ πολύγνωστον τῆς χώρας, διακριβῶν καὶ σύγκρινῇ ποιῶν τὰ ἀδιακρίτως καὶ ἀδιορίστως ὑπὸ τῶν ποιητῶν τε καὶ ἱστορικῶν περὶ τῶν ταύτῃ πόλεων εἰρημένα· καὶ μάλιστα ἐν καταλόγῳ τε καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως.

Cod. Ven. colore rubro haec libro octavo ſupra ſcripta exhibet, ducta quidem ex ipſa Strabonis narratione: Ἀποδώσομέν φησιν νυνὶ τὰ λοιπὰ — — δυνατὸν ἐγχειρητέον. Poſtea verba Ἀρξαμένοις, ἀφ' ὧνπερ ἀπελίπομεν — μέχρι Βυζαντίου deſunt, et liber ipſe incipit: Μετὰ οὖν τοὺς Ἠπειρώτας et deinceps. De pluribus, quam alibi, in Cd. Moſcov. ſcribendi compendiis, quae non niſi ex contextu, eo tamen paſſim ambiguo, iudicari poſſunt, ut et de numeris, qui in hoc libro ſolis literis notati ſunt, cum in reliquis vocabula ponere ſoleat, monuerat in conlatione Matthaei.

Graecia. λὺ μέρος τῆς Μακεδονίας [2], ἀποδώσωμεν νυνὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἑλλαδικῆς γεωγραφίας. Ἅπερ Ὅμηρος μὲν πρῶτος, ἔπειτα καὶ ἄλλοι πλείους, ἐπραγματεύσαντο· οἱ μὲν ἰδίᾳ λιμένας, ἢ περίπλους, ἢ περιόδους γῆς, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο ἐπιγράψαντες, ἐν οἷς καὶ τὰ Ἑλλαδικὰ περιέχεται· οἱ δ' ἐν τῇ κοινῇ τῆς ἱστορίας γραφῇ χωρὶς ἀποδείξαντες τὴν τῶν ἠπείρων τοπογραφίαν, καθάπερ [3] Ἔφορός τε ἐποίησε καὶ Πολύβιος· ἄλλοι δ' εἰς τὸν φυσικὸν [4] τόπον καὶ τὸν μαθηματικὸν [5] προσελάβοντό τινα [6] καὶ τῶν τοιούτων, καθάπερ Ποσειδώ-

2) Quae praecedunt, in Cd. Paris. a secunda manu subpleta sunt.

3) Aldus ex more, uti post, Εὔφορος. Cf. ad lib. 7. p. 393. Cas.

4) Sic omnes Mss. cum vetusta versione (*locum*) et edd. ante Xylandrum, qui posuit τρόπον. Pristinam lectionem recte revocavit Casaubonus, sensu etiam comprobante. Eadem confusio alibi ex libris, veluti apud Polybium, passim notatur. Sic infra in nostro lib. 9. p. 423.

5) Ald. Hopper. προσέλαβον· Xyl. nota confusione προσέβαλον. Melius, iudice et Casaub., προσελάβοντο. Cf. infra ad p. 385.

6) Inserui καὶ ex Cd. Mosc. uti post ante verba καὶ Ἵππαρχος ex eodem τε, uti noster in sequentibus et alibi solet.

niae partem: porro nunc reliquam Graeciae descriptionem expediemus. Hanc primus omnium Homerus tractavit: post eum plures alii. Quorum quidam seorsum de portubus, circumnavigationibus, aut terrestri circuitu, aliove consimili argumento suum opus inscripserunt, in quo Graecanicarum etiam rerum expositio inesset: alii in communi historiae enarratione seorsum continentis terrae partium inseruerunt demonstrationem, ut Ephorus et Polybius. Fuerunt etiam, qui tractandis rerum naturalium causis, rebusque mathematicis

δώνιός τε καὶ Ἵππαρχος. Τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων[7] εὐδιαίτητα· τὰ δ' Ὁμήρου σκέψεως δεῖται κριτικῆς, ποιητικῶς[8] τε λέγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τ' ἀρχαῖα, ὧν ὁ χρόνος ἠμαύρωκε τὰ πολλά. Ὡς δ' οὖν δυνατὸν ἐγχειρητέον,[9] ἀρξαμένοις, ἀφ' ὧνπερ ἀπελίπομεν. Ἐτελεύτα δ' ἡμῖν ὁ λόγος ἀπὸ μὲν τῆς ἑσπέρας καὶ τῶν ἄρκτων, εἰς τὰ Ἠπειρωτικὰ ἔθνη καὶ τὰ τῶν Ἰλλυριῶν· ἀπὸ δὲ τῆς ἕω, εἰς τὰ τῶν Μακεδόνων μέχρι[10] Βυζαντίου.[11] Μετὰ μὲν οὖν τοὺς Ἠπειρώτας, καὶ τοὺς Ἰλλυριοὺς τῶν Ἑλλήνων Ἀκαρνᾶνές εἰσι, καὶ

A 3 Αἰ-

7) Moſc. ſubiicit ἐστι· Stroz. εὐδιαίτητά ἐστι.

8) Ita dedi cum Cd. Moſc. cum vulgo τε abſit. Idem poſt ſcribit τὰ ἀρχαῖα. In utraque lectione conſentit Pariſ. in priori Stroz.

9) Scrimger. ἀρξαμένῳ. Ceterum verba ἀρξαμένοις — Βυζαντίου in Pariſ. effluxerunt.

10) In Scrimger. praeponitur τοῦ, quod ſaepe fit alibi in aliis libris, ut dubites, utrum in hoc nexu certam et conſtantem legem ſecutus ſit Strabo, an promiſcue voluerit dicere.

11) Gem. Pl. Μετὰ δὲ τούς. Stroz. Pariſ. Ven. omittunt μὲν οὖν.

cis quaedam id genus adſciverunt, ut Poſidonius, et Hipparchus. At caeterorum quidem de ſcriptis facile eſt pronunciare: Homerica cenſoriam deſiderant judicationem, cum poetice auctor loquutus ſit, et non noſtrae memoriae, ſed vetuſta denotaverit, quorum pleraque tempus obſcuravit. Tamen pro viribus noſtris eorum ſuſcipienda eſt nobis explicatio, orſis ab his ipſis, in quae noſtra deſiit. Deſiit autem ab occaſu et ſeptentrionibus progreſſa in gentes Epiroticas et Illyricas: ab oriente, in Macedones usque ad Byzantium. Ergo poſt Epirotas et Illyrios in Graecia ſunt Acarnanes, Aetoli, Locri O-

Graecia. Αἰτωλοὶ, καὶ Λοκροὶ [12] οἱ Ὀζόλαι· πρὸς δὲ τούτοις Φωκεῖς τε καὶ Βοιωτοί· τούτοις δ' [13] ἀντίπορθμος ἡ Πελοπόννησος, ἀπολαμβάνουσα μεταξὺ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, καὶ σχηματίζουσά τε τοῦτον, καὶ σχηματιζομένη ὑπ' αὐτοῦ· μετὰ δὲ Μακεδονίαν, Θετταλοὶ μέχρι [14] Μαλιέων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκτὸς ἰσθμοῦ καὶ αὐτῶν τῶν ἐντός.

pag. 333.

§. 2.

[1] Ἐπὶ τούτοις μὲν οὖν πολλὰ ἔθνη γεγένηται· τὰ δ' ἀνωτάτω τοσαῦτα, [2] ὅσας καὶ διαλέκτους παρει-

12) Τὸ οἱ praepoſuit Caſaubonus morem ſecutus noſtri (cf. lib. 9. p. 418.) et codices. Ita paullo poſt editiones ante Caſaubonum non agnoſcunt τε, quibus ſuffragatur Ven. Tum pro πρὸς δὲ Xylander legit πρὸς καί.

13) Moſc. ſubiungit ἐστί.

14) Moſc. Μαλιαίων, uti Μαλιεῖς vulgo et ante Facium in Pauſania 10, 8, 2. Vetuſta verſio hic etiam dat *Maleos*. Venet. Μαλιλέων. Sed Μαλιεῖς probant alii auctores et Strabo infra lib. 9. p. 429. Ita, ſed magis incerta penultima, in Peloponneſi promontorio fluctuatur, de quo infra ad p. 362.

1) Stroz. Venet. Pariſ. Gem. Pl. cum Caſaubonn. Ἴδη μὲν οὖν. Caſaubonus ſuſpicatur ἤδη μὲν, quod adiuvat Medic. in quo eſt: Ἴδια μὲν οὖν. Vaticani tamen vulgatam praetuliſſe videntur, quae forſitan ex correctione in Cd. Moſc. tranſiit in ἐπὶ δυσμάς.

2) Venet. Pariſ. edd. Aldi et Hopp. ὅσα, nempe quia ad ἔθνη male referrent. Poſt variatione uſitata Moſc. τεττάρων.

Ozolae, Phocenſesque praeterea, et Boeoti. Quibus in altero mari opponitur Peloponeſus, ſinum complectens, qui eſt in medio, Corinthiacum, eumque formans ipſa, viciſſimque ab eo figuram accipiens. Poſt Macedoniam Theſſali ſunt usque ad Malienſes, et alios qui extra atque intra Iſthmum accolunt.

§. 2.

Multae autem cum ſint gentes Graeciae, praecipuae tot ſunt, quot et ſermonis Grae-

συλήφαμεν τὰς Ἑλληνίδας· τούτων δ' αὐτῶν τεσσά- Graecia.
ρων οὐσῶν, [3] τὴν μὲν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι
τὴν αὐτὴν φαμέν· καὶ γὰρ Ἴωνες ἐκαλοῦντο οἱ τότε
Ἀττικοὶ, καὶ ἐκεῖθέν εἰσιν οἱ τὴν Ἀσίαν [4] ἐποικήσαν-
τες Ἴωνες, καὶ χρησάμενοι τῇ νῦν λεγομένῃ γλώττῃ
Ἰάδι· τὴν δὲ Δωρίδα τῇ Αἰολίδι· πάντες γὰρ οἱ ἐκτὸς
ἰσθμοῦ, πλὴν Ἀθηναίων καὶ Μεγαρέων, καὶ τῶν [5] περὶ
τὸν Παρνασσὸν Δωριέων, καὶ νῦν ἔτι Αἰολεῖς καλοῦνται·
καὶ τοὺς Δωριέας δὲ ὀλίγους ὄντας, καὶ τραχυτάτην
οἰκοῦντας χώραν, εἰκός ἐστι τῷ ἀνεπιμίκτῳ [6] παρατρέψαι

A 4 σὴλ

3) Ven. Parif. edd. ante Cafaubonum praeponunt καί.

4) Prior interpres legiffe videtur ἐποικίσαντες· vertit enim: *in Afiam colonias deduxerunt.* Mutatio frequens.

5) Articulum omittunt Parif. et Ven. Tum Mofc. fcribit Παρνασσόν. Idem alibi contra per σ fimplex, ubi vulgo geminatur. Nam etiam in noftro fcripturam libri incertam ferunt. Παρνασὸς maxime in Latinis probatur, neque adeo aliter Romanos fcripfiffe contendit Broukhufius ad Propert. 2, 23, 13. Suadet etiam ufus poetarum in metro, quod hanc formam admittit. Sed plura ad Melam 2, 3, 54.

6) Cafaubonus vult μὴ παρατρέψαι, ut fenfus fit, Dorienfes propter adpofitas caufas linguam fuam et inftituta non facile alterius commiftione corrupiffe. Agnovit etiam negandi particulam vetuftus interpres, dum reddit: *impermixtam*

Graeci varietates feu dialecti: nimirum quatuor. De his Ionicam cum antiqua Attica eandem effe dicimus. Nam et Ionum nomen gefferunt prisci Attici, et inde funt orti qui colonias in Afiam deduxerunt Iones, ac ea ufi lingua quam Ionicam nunc appellamus. Dorica etiam eadem eft quae Aeolica. Omnes enim Graeci qui extra Ifthmum degunt, Athenienfibus, Megarenfibus, et Dorienfibus qui circa Parnaffum funt exceptis, hodieque Aeolenfes dicuntur, ac probabile eft Dorienfes, cum pauci effent ac folum afperrimum colerent, eo quod

alii

Graecia. τὴν γλῶτταν καὶ τὰ ἄλλα [7] ἤθη πρὸς τὸ μὴ ὁμογενὲς, ὁμογενεῖς πρότερον ὄντας. [8] Τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις συνέβη, [9] λεπτόγεών τε καὶ τραχεῖαν οἰκοῦντας χώραν, ἀποῤῥήτους μὲν εἶναι, καὶ [10] αὐτό-

χθο-

tam perdurasse linguam. Et sic Xylander: *probabile — linguam suam retinuisse.* Quae quidem sententia ad sensum reliquae ipsam videtur esse accommodatior. Et quis nescit, quam saepe in auctoribus ea particula elapsa turbarit? Sic ante ὁμογενὲς desideratur in edit. ante Casaubonum. Vulgatam tamen, quam exhibent omnes libri, lectionem operose adstruere conatus est Salmasius de Hellenistica cap. 7. p. 433. sqq. et hac interpretatione declaravit: *probabile est — linguam pervertisse et alios mores et consuetudines immutasse praeter reliquorum Graecorum instituta, quibus antea non genere tantum, sed etiam moribus et lingua cognati et affines erant.* Atque idem eadem de causa in Atheniensibus evenisse docet. Nempe παρατρέψαι eventum, non causam hic indicat. Sensum reddidi in ipsa versione.

7) Paris. Ven. et edd. ante Casaubonum ἔθνη. Alii libri cum Guarino ἤθη, quod recte revocavit Casaubonus. Commutatio minime infrequens. Cf. ad lib. 7. p. 317. Verba autem ipsa καὶ τὰ ἄλλα ἤθη — ὄντας absunt in Gem. Pl.

8) Stringer. cod. et Mosc. τοῦτο δέ.

9) Paris. Ven. λεπτήν γε. Gem. Pl. et editiones ante Casaubonum λεπτήν τε. Reliqui codices λεπτόγεόν τε vel λεπτόγεών τε, uti Vatic. et Mosc. quod etiam probat ipse Thucydides 1, 2. et hinc recte posuit Casaubonus, etsi in ed. Paris. et Amstel. ω transiit in ο. Prius et alibi, ut p. 343. πλέων, p. 344. et saepius εὔγεων, et sic alia. Cf. Hesychius h. v. ex quo altera lectio, λεπτή, potest intelligi.

10) Vatic. A. B. Paris. et Moscov. alio ordine haec exhibent: διὰ τοῦτο καὶ αὐτόχθονας νομισθῆναι, φησὶν ὁ Θ. κατέχοντας.

aliis non permiscerentur, lingua aliisque moribus ab eiusdem gentis institutis descivisse, cuius antea pars fuerunt. Quod idem Atheniensibus quoque usu venit. Qui cum agrum tenerent tenuem atque asperum, a nemine sunt oppugnati, sed pro indigenis habiti: cum (ut ait

Thu-

χθονας νομισθῆναι διὰ τῦτο φησὶν ὁ Θϩκυδίδης, κατέχοντας τὴν αὐτὴν ἀεὶ μηδενὸς ἐξελαύνοντος αὐτοὺς, μηδ' ἐπιθυμοῦντος ἔχειν τὴν ἐκείνων· τῦτο τοίνυν αὐτὸ καὶ τῦ ἑτερογλώττου καὶ τῦ ἑτεροεθνοῦς αἴτιον, ὡς εἰκὸς, ὑπῆρξε, καίπερ ὀλίγοις οὖσιν. Οὕτω δὲ τῦ Αἰολικοῦ [11] ἔθνους ἐπικρατοῦντος ἐν τοῖς ἐκτὸς ἰσθμοῦ, καὶ οἱ ἐντὸς Αἰολεῖς πρότερον ἦσαν, εἶτ' ἐμίχθησαν, Ἰώνων μὲν ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὸν Αἰγιαλὸν κατασχόντων, τῶν δ' Ἡρακλειδῶν τοὺς Δωριέας καταγαγόντων, ὑφ' ὧν τά τε Μέγαρα [12] ᾠκίσθη, καὶ πολλαὶ τῶν ἐν [13] τῇ Πελοποννήσῳ πόλεων. Οἱ μὲν οὖν Ἴωνες ἐξέπεσον πάλιν ταχέως ὑπὸ Ἀχαιῶν Αἰολικῦ [14]

Graecia.

11) Mss. Casaubonn. Vatic. A. B. Mosc. πλῆθος, cuius forte in ἔθνος est explicatio. Paullo post tamen redit idem.

12) Ald. Hopper. Xyl. ᾠκίσθησαν. Casaubonus ad libros revocavit.

13) Articulum omittunt Paris. et Ven. Antea vocem Αἰγιαλὸν maiuscula litera scribendum hic esse, recte monuit Casaubonus, cum antea minuscula prodiret, et hinc a vetusto interprete et sequentibus *litus* verteretur. Cf. p. 383. Herodot. 7, 94. et Pausan. 7, 1, 2.

Thucydides) nemo eos pelleret, neque ipsorum quisquam agrum affectaret: haec igitur, ut apparet, causa fuit, cur quanquam exigua, gens tamen essent peculiaris, et suo sermone uterentur. Cum autem Aeolica gens extra isthmum invaluisset, etiam qui intra isthmum erant, olim Aeoles fuerunt, deinde mixti sunt, cum Iones ex Attica profecti Aegialum obtinerent, et ab Heraclidis Dorienses reducerentur, qui et Megara, et multas in Peloponneso urbes condiderunt. Iones quidem mox ab Achaeis expulsi sunt, Aeolica gente; et reliquae fuere in Pe-

Graecia. [14] ἔθνους· ἐλείφθη δ' ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τό, τε Αἰολικὸν, καὶ τὸ [15] Δωρικόν. Ὅσοι μὲν οὖν ἧττον τοῖς Δωριεῦσιν ἐπεπλέκοντο, καθάπερ συνέβη τοῖς τε Ἀρκάσι καὶ τοῖς Ἠλείοις, τοῖς μὲν ὀρεινοῖς τελέως οὖσι, καὶ οὐκ [16] ἐμπεπτωκόσιν εἰς τὸν κλῆρον, τοῖς δ' ἱεροῖς νομισθεῖσι τῦ Ὀλυμπίυ Διὸς, καὶ καθ' αὑτοὺς εἰρήνην ἄγουσι πολὺν χρόνον, ἄλλως τε καὶ τῦ Αἰολικῦ γένους οὖσι, καὶ [17] δεδεγμένοις τὴν Ὀξύλῳ συγκατελθῦσαν [18] στρατιὰν περὶ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κά-

14) Libri Casauboniani et hic habent πλῆθος; mei receptam lectionem praeferunt. At ex re ipsa dubitatio his verbis obiicitur, quod Strabo infra p. 383. ubi de Ionum migratione denuo narrat, Aeoles ab Achaeis et contra aperte distinguit. Quare ea ad glossema abiecit Heyne in opusculis academ. Vol. 2. p. 7. natum ex iis, quae ex sequentibus aliquis conlegisset. Nec leges et instituta Achaeorum usquam Aeolicarum civitatium fuerunt.

15) Codd. quidam Casaubonn. Vaticani Δωρικῶν. Ven. Δωριαίων, Paris. Δωριαῖον, Mosc. cum aliis Δωρικὸν, quod adstipulante nexu instauravit Casaubonus, cum antea in edd. legeretur Δωριέων. Δωρικὸν agnovit etiam Guarinus, qui vertit *gentes — Eolica et Dorica.* Post Ven. τότε Ἀρκάσι καὶ Ἠλείοις. Paris. τότε Ἀρκάσι καὶ τοῖς Ἠλείοις. Sic et τοῖς omittebatur ante Casaubonum.

16) Mosc. Paris. et edd. ante Casaubonum ἐκπεπτωκόσιν. Post verba καὶ καθ' αὑτὺς εἰρήνην — χρόνον desunt in Ven. Bemb. et Paris.

17) Casaubonn. Vatic. Ven. Mosc. Paris. δεδειγμένοις. Sed vulgata aliorum et edd. apte facit ad nexum et sensum. Guarinus ambigue reddidit.

18) Paris. στρατείαν, solemni mutatione.

Peloponneso nationes duae, Aeolica atque Dorica. Quibus itaque minus fuit cum Doriensibus commercii, ut Arcadibus et Eleis, quorum illi prorsus montani fuerunt, neque sub sortem venerunt, hi sacri Jovi Olympio crediti, seorsum in pace diu vixerunt, maxime quia et genere Aeolici essent et exercitum recepissent qui sub reditum He-

κάθοδον, οὗτοι Αἰολιςὶ διηλέχθησαν· οἱ δ' ἄλλοι Graecia.
μικτῇ τινι ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῖν, οἱ μὲν μᾶλλον, οἱ δ' ἧττον αἰολίζοντες[19]. σχεδὸν δ' ἔτι καὶ νῦν κατὰ πόλεις, ἄλλοι ἄλλως διαλέγονται, δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Τοι- pag. 334.
αῦτα μὲν οὖν τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη, καὶ οὕτως, ὡς τύπῳ εἰπεῖν, ἀφωρισμένα. Λέγωμεν δὴ ἰδίᾳ ἀναλαβόντες, ὃν χρὴ τρόπον, τῇ τάξει περὶ αὐτῶν.

§. 3.

[1] Ἔφορος μὲν οὖν ἀρχὴν εἶναι τῆς Ἑλλάδος τὴν Ἀκαρνανίαν φησὶν ἀπὸ τῶν ἑσπερίων μερῶν· ταύτην γὰρ συνάπτειν πρώτην τοῖς Ἠπειρωτικοῖς ἔθνεσιν. Ἀλλ' ὥσπερ οὗτος τῇ παραλίᾳ χρώμενος μέτρῳ, ἐντεῦθεν ποιεῖ-

19) Καὶ desideratur in Mosc. qui et pro ἀναλαβόντες cum Vatic. dat λαβόντες. Antea ex vitio Xylander ἀφωρισμένα. Ceterum verba: Τοιαῦτα μὲν οὖν — τῇ τάξει περὶ αὐτῶν ignorant Ven. Stroz. Parif. et Gem. Pletho. Neque tamen a Strabonis more abhorrent.

1) Ven. Parif. praemittunt ὅτι. Aldus, ut alibi, Εὔφορος.

Heraclidarum cum Oxylo venerat: hi Aeolico utebantur sermone: reliqui mixtum ex utraque dialecto sermonem usurpabant, alii magis, alii minus ad Aeolicam accedentes. Ac fere etiamnum urbium aliae aliter loquuntur: videntur autem Dorice loqui omnes, ob Doriensium eminentiam. Tot igitur sunt Graecorum gentes, hocque modo eorum a nobis adumbrata distinctio. Proinde singulas ordine convenienti prosequamur.

§ 3.

Initium Graeciae ab occiduis partibus constituit Acarnaniam Ephorus, quae prima Epiroticas attingat nationes. Sed quemadmodum ille oram maritimam pro mensura usurpavit, indeque ini-

Graecia. ποιεῖται τὴν ἀρχήν, ἡγεμονικόν τι τὴν θάλατταν κρίνων πρὸς τὰς τοπογραφίας, ἐπεὶ ἄλλως γ' ἐνεχώρει κατὰ τὴν Μακεδόνων καὶ Θετταλῶν [2] γῆν ἀρχὴν ἀποφαίνεσθαι τῆς Ἑλλάδος· οὕτω καὶ ἡμῖν προσήκει ἀκολουθοῦσι τῇ φύσει τῶν τόπων, σύμβολον ποιεῖσθαι τὴν θάλασσαν. Αὕτη δ' ἐκ τοῦ Σικελικοῦ πελάγους [3] προπεσοῦσα, τῇ μὲν ἀναχεῖται πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, τῇ δ' ἀποτελεῖ χεῤῥόνησον μεγάλην τὴν Πελοπόννησον, ἰσθμῷ στενῷ κλειομένην. Ἔστι δὲ ταῦτα δύο μέγιστα [4] συστήματα τῆς Ἑλλάδος, τό, τε ἐντὸς ἰσθμοῦ, καὶ τὸ [5] ἐκτὸς πυλῶν μέχρι τῆς ἐκβολῆς τοῦ Πη-

νειοῦ

2) Casaubonn. Mosc. Vaticani γῆν ἀρχήν· reliqui τὴν ἀρχὴν, quod probarunt editores omnes. Nempe γῆν, ut alibi, facile in hoc maxime nexu conversum est in τὴν, et licet γῆν abesse posse et saepe etiam a nostro omitti sciam, hic tamen melius revocandum putavi. Post idem probatum esse vidi a Dorvillio ad Chariton. 2, 2. p. 160 et 5, 1. p. 435. ubi plura huius commutationis exempla conlegit. Contra γῆς pro τῆς turbavit in Pausan. 5, 1. in. Sic γῆς et τῆς infra p. 336. commista notantur. Tum Mosc. προσήκειν, manifesta erroris caussa, et θάλατταν ex more, quamvis nec eo constante.

3) Paris. Mosc. Ven. προσπεσοῦσα, quod hic aptius videtur.

4) Gem. Pl. συστήματα τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὰ λοιπὰ τότε ἐντὸς —. Post τό, τε dedi cum Mosc. pro τάτε.

5) Xylander ante πυλῶν interposuit ἀπὸ, quod non concoquit Casaubonus, qui tamen locum reliquit, qualem habet ed.

Al-

initium duxit, quod existimaret ad locorum descriptionem principem esse maris operam: (alioqui enim licebat a partibus Macedoniam ac Thessaliam attingentibus Graeciae initium arcessere) ita et par est naturam locorum subsequentes, mari tanquam nota uti. Ergo mare a pelago Siculo allabens parte sui quadam in sinum Corinthiacum effundit se, quadam Peloponnesum includit, magnam peninsulam, angustoque collo continenti annexam. Sunt igitur duo Graeciae maximi complexus, id quod est intra isthmum, et quod est extra ad Pylas us-

que

νειῦ [6] ποταμῦ. τῦτο δ' ἐςὶ τὸ Θετταλικόν· ἔςι δὲ καὶ μεῖζον, καὶ ἐπιφανέςερον τὸ ἐντὸς ἰσθμῦ· σχεδὸν δέ τι καὶ ἀκρόπολίς ἐστιν ἡ Πελοπόννησος. [7] συμπάσης τῆς Ἑλλάδος. Χωρὶς γὰρ τῆς λαμπρότητος καὶ δυνάμεως τῶν ἐνοικησάντων ἐθνῶν, αὐτὴ ἡ τῶν τόπων θέσις ὑπογράφει τὴν ἡγεμονίαν ταύτην. [8] Κόλποις γὰρ καὶ ἄκραις πολλαῖς, καὶ τοῖς σημειωδεςάτοις χερ- Graecia

Aldina, cum praesertim nihil iuvarent libri scripti, quod et de meis adfirmo. Ipse tamen hanc emendationem sistit: μέχρι πυλῶν. καὶ τῆς ἐκβολῆς τῦ Πηνειῦ. Nempe recte senserat Xylander, ἐκτὸς cum πυλῶν iungi non posse, et male verti a Guarino, *exteriora portarum, id est Thermopylarum.* Aperte hic aliquid excidit, quod responderet verbis τό, τε ἐντὸς Ἰσθμῦ, unde reliquam Graeciae partem intra Isthmum, ἐντὸς Ἰσθμῦ, notaret. Eadem obpositio supra p. 321. et 331. Tum vero locus integre sic constituatur: καὶ τὰ ἐκτὸς μέχρι πυλῶν — uti verbis, licet traiectis, reddidit Penzelius, vel etiam forte: καὶ τὸ ἐκτὸς Ἰσθμῦ καὶ πυλῶν —.

6) Deest haec vox in Vatic. Paris. Mosc. et edd. ante Casaubonum, nec absens valde desideretur. Tum Mosc. cum Vatic. habet καὶ τῦτο. Idem etiam μείζω. At si sequentia repures et initium libri 9. huc referas, μεῖον legendum videatur, ut sibi constet.

7) Mosc. τῆς συμπάσης, et antea Gem. Pletho σχεδὸν δέ τοι. In sequentibus, cum aperte ad totam Graeciam pertineant, a qua avocare videtur et ad Peloponnesum remittere particula γὰρ, subplevit hic aliqua versio Penzelii. At aut obscurius haec nectit Strabo, aut aliqua desiderantur.

8) Mosc. κόλποις τε καί. Post Gem. Pletho σημειωδεςάτοις. Χερρόνησοι μεγάλαι διαπεποικιλμέναι ἐκ —. Sed et sic laxiori nexu haec

que et Penei ostia: id est Thessalia. Sed ea pars, quae intra isthmum continetur, maior est atque illustrior: adeoque arx quodammodo totius Graeciae est Peloponnesus. Nam ut omittam inhabitantium gentium splendorem atque potentiam, ipse locorum positus principatum ei arrogat. Sinubus enim, et promontoriis, insignibusque ap-

Graecia. χερρονήσοις μεγάλαις, διαπεποικιλμένην ἐκ διαδοχῆς ἑτέρα τὴν ἑτέραν ἔχει. Ἔστι δὲ πρώτη μὲν τῶν χερρονήσων ἡ Πελοπόννησος, ἰσθμῷ κλειομένη [9] τεσσαράκοντα σταδίων. Δευτέρα δὲ ἡ καὶ ταύτην περιέχουσα· ἧς ἰσθμός ἐστιν ὁ ἐκ [10] Παγῶν τῶν Μεγαρικῶν, εἰς [11] Νίσαιαν τὸ Μεγαρέων ἐπίνειον, ὑπερβολῇ στα-

haec cohaerent. Mosc. διαπεποικιλμένων, unde putem legi posse: κόλποις δὲ καὶ — διαπεποικιλμένη, ὧν ἐκ —. Codices reliqui vulgatam tuentur; tantum Paris. χεῤῥονήσοις.

9) Mosc. τετταράκοντα. Paris., qui et antea μὲν omittit, literae signo μ̄ numerum reddidit.

10) Ven. πάντων τῶν μερικῶν. Mosc. πάντων τῶν Μεγαρικῶν, uti etiam legunt Aldus et Hopperus legeratque Guarinus. Paris. πάντων τῶν μεδικῶν, quibus deletis secunda manus superscripsit: Παγῶν τῶν Μεγαρικῶν, atque ita habent reliqui codices, primusque reposuit Xylander, qui confirmat ex ipso Strabone p. 380. ubi Παγαὶ τῆς Μεγαρίδος commemorantur, etiam aliis notatae. Poterat addere Chrestomathiam, in qua hic diserte redditur ὁ ἐκ Παγῶν τῶν Μεγαρικῶν, unde etiam hanc lectionem probaverat Leopardus in emend. 3. 12. qui tamen etiam Πηγῶν τῆς Μεγαρικῆς ex Plutarcho in Pericle c. 19. legendum proponit.

11) Vitiose Aldus et Hopperus Νίσααν. Moscov. accentu remoto Νισαίαν, uti et Casaubonus lib. 9. p. 391. f. Ita vero variatur et alibi in auctoribus, et utroque modo legitur in Plutarcho Solon. c. 12. et Phocion. c. 15. Nempe Νισαία, ex Grammaticorum praeceptis, si adiective sumatur subintellecta voce χώρα, Νίσαια, si absolute de urbe, ut Ἀδράστεια et Ἀδραστεία, et similia. Idem monuit de Nicaea Stephanus. Cf. Schol. Villoison. ad Homer. Il. 13, 791. et Politus ad Eustath. T. 2. p. 549. Hic igitur retinui traditum.

apprime peninsulis ita est variata ac distincta, ut una alteram identidem excipiat. Prima peninsula est Peloponnesus, isthmo clausa stadiorum XL. Altera est hanc continens, cuius isthmus a Pagis Megaricae regionis Nisaeam usque Megarensium navale, a mari ad mare

σταδίων ἑκατὸν [12] εἴκοσι ἀπὸ θαλάσσης ἐπὶ θάλασσαν. Τρίτη δ' ἡ καὶ ταύτην περιέχουσα, ἧς ἰσθμὸς [13] ἀπὸ μυχοῦ τοῦ Κρισσαίου κόλπου μέχρι Θερμοπυλῶν· ἡ δ' ἐπινοουμένη. [14] [εὐθεῖα] γραμμὴ, [15] ὅσον πεντακοσίων ὀκτὼ σταδίων, τὴν μὲν Βοιωτίαν ἅπασαν ἐντὸς ἀπολαμβάνουσα, τὴν δὲ Φωκίδα τέμνουσα λοξὴν καὶ τοὺς Ἐπικνημιδίους· τετάρτη δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ [16] Ἀμβρα- Graecia.

12) Cd. Mosc. εἴκοσιν melius forte. Idem θαλάττης ex more, uti post.

13) Ven. ἀπὸ τοῦ μυχοῦ. Post Mosc. Κρισαίου, pro quo lib. 7. p. 323. f. dabat Κρησαῖον. Alibi tamen, in primis lib. 9. p. 418. receptam formam servat, quae tamen etiam apud alios in utramque partem fluctuatur. Sic et in Homero Il. 2, 519. Κρίσαν Cd. Villois. Sed vid. Duker. ad Thucyd. 1, 107. et in primis loca auctorum apud Palmerium in Gr. ant. 6, 4. Quodsi Goltzio p. 219. fides haberi possit, ex numis praeferatur simplex σ.

14) Abest haec vox in Stroz. et Ven. uncisque inclusit Casaubonus. Reliqui libri cum Guarino agnoscunt, ferrique possit propter ἐπινοουμένη, et quae sequuntur. Mosc. omittit δ'.

15) Gem. Pletho: ὀλίγῳ πλειόνων, ἢ πεντακοσίων σταδίων. Paris. tamen habet φη. Post Ven. Ἐπικλημιδίους.

16) Ita omnes Mss. cum Guarino. Hopperus tamen, Xylander et utraque Casauboniana Ἀμβρακιακοῦ, quae variatio obiicitur etiam lib. 7. p. 323. sq. ubi vid. et de similibus infra ad p. 378. Ed. Amstelod. dedit Ἀμβρακικοῦ, uti post et lib. 10. p. 452. in omnes.

re transitu cxx stadiorum. Tertia hanc quoque continet, cuius isthmus ab initio Crissaei sinus recessu ad Thermopylas est; intelligiturque recta linea circiter DVIII stadiorum, omnem intus includens Boeotiam, Phocidemque et Epicnemidios per obliquum secans. Quartae

Graecia. Θρᾳκικοῦ κόλπου, διὰ τῆς Οἴτης καὶ τῆς.[17] Τραχινίας εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον καθήκοντα ἔχουσα τὸν ἰσθμὸν καὶ τὰς Θερμοπύλας, ὅσον ὀκτακοσίων ὄντα σαδίων. Πλειόνων δ' ἢ χιλίων ἄλλος ἐςὶν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κόλπου τοῦ Ἀμβρακικοῦ διὰ Θετταλῶν καὶ Μακεδόνων, εἰς τὸν Θερμαῖον διήκων μυχόν. Ὑπαγορεύει δή τινα τάξιν οὐ φαύλην ἡ τῶν χεῤῥονήσων διαδοχή· δεῖ δ' ἀπὸ τῆς ἐλαχίςης ἄρξασθαι,[18] καὶ ὡς ἐπιφανεςάτης.

ΚΕΦ.

17) Mosc. τραχηνίας ex pronuntiationis ambiguitate. Sic deinceps idem Μαλιακόν. Verba καὶ τὰς Θερμοπύλας eiecit Gem. Pletho.

18) Omissis duabus his particulis Mss. Casauboni. Vaticani, Mosc. melius, opinor, ἐπιφανεςάτης δὲ, nisi offenderit δὲ repetitum, cuius tamen exempla in nostro passim prostant, insigniora etiam, veluti lib. 7. p. 292. f. Τὸ ὡς ignorat praeterea Gem. Pletho.

tae isthmus ab Ambracio sinu per Oetam et Trachiniam in Maliacum sinum per Thermopylas porrigitur octingentorum fere stadiorum longitudine. Alius est CIↃ stadiorum longitudinem superans, ab eodem Ambracio sinu per Thessaliam et Macedoniam in Thermaei sinus recessum tendens. Hic peninsularum successus ordinem nobis praescribit minime ineptum: incipiamus autem a minima, eademque illustrissima.

CAP.

Peloponnesus.

ΚΕΦ. Β.

§. 1.

Ἔστι τοίνυν ἡ Πελοπόννησος ἐοικυῖα φύλλῳ πλατάνου τὸ σχῆμα, [1] ἴση δὲ σχεδόν τι κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, ὅσον χιλίων [2] καὶ τεσσαρακοσίων σταδίων· τὸ μὲν ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐπὶ τὴν ἕω, τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Χελωνάτα δι' Ὀλυμπίας καὶ τῆς Μεγαλοπολίτιδος ἐπὶ [3] Μαλέαν· τὸ δ' ἀπὸ τοῦ νότου πρὸς τὴν p. 335.

1) τὸ δὲ abest a Stroz. Mosc. et Gem. Pl. qui et scribit σχεδόν τοι, ut supra, et Moscov. lib. 10. p. 451.

2) Καὶ aberat ante Casaubonum. Tum Mosc. exhibet, ut alibi, τετρακοσίων. Ven. -σων.

3) Vulgo τὸν ἰσθμὸν, uti, excepto Gem. Pleth., omnes codices, tantum Mosc. Ven. sine articulo. Recte in eo haesit Xylander, quia linea a Chelonata, Elidis promontorio, ducta, per Megalopolin Arcadiae versus orientem nec possit, nec debeat, in isthmo desinere, si quis Peloponnesi latitudinem emetiri velit: immo consistet illa ad Scyllaeon in oriente, aut saltem ad Inachi ostia. Quod cum propius accederet ad formam verbi vulgati, coniecerat ille ἐπὶ τὸν Ἴναχον, neque tamen recipere ausus est. Reddidit vero in interpretatione Germanica Penzelius, dum melius adferretur. Succurrit igitur obportune Gem. Pletho, et Straboni errorem insignem eximit, dum dat ἐπὶ Μαλέαν. Nihil enim huc valet, quod vult Casaubonus, Strabonis sententiam esse, Isthmum Peloponnesi ei esse ad orientem. Mirum, quod Gosselin Geographie des Grecs analysée p. 82. haec simpliciter et sine monito dimittit, etsi post p. 84. cau-

CAP. II.

§. 1.

Forma Peloponnesi folio platani similis est, longitudine ac latitudine propemodum aequalibus, stadiorum circiter CIↃ CCCC. Scilicet ab occidente versus orientem a Chelonata per Olympiam et Megalopolitidem ad Maleam; a meridie autem versus septen-

Peloponnesus

τὴν ἄρκτον, ὅ ἐστι τὸ ἀπὸ Ταινάρου δι' Ἀρκαδίας εἰς [4] Αἴγιον· ἡ δὲ [5] περίμετρος μὴ [6] κατακολπίζοντι, τετρακισχιλίων σταδίων, ὡς Πολύβιος. Ἀρτεμίδωρος δὲ καὶ τετρακοσίους προστίθησι· κατακολπίζοντι δὲ πλείους τῶν ἑξακοσίων ἐπὶ τοῖς πεντακισχιλίοις. Ὁ δ' ἰσθμὸς [7] κατὰ τὸν διολκὸν, [δι' οὗ τὰ πορθμεῖα ὑπερ-

causam ponit in falsa Strabonis notione de sinus Hermionici magnitudine; quod non capio. In sequentibus articulum τὴν omittit Moscov. ante ἄρκτον, et hinc in novam lectionem succedit iterum Gem. Pletho ἀπὸ Ταινάρου δι' Ἀρκαδίας, pro eo, quod vulgo ferebatur ἀπὸ Μαλεῶν δι' Ἀρκαδίας. Cum igitur libri auctoritate ad veram rationem revocari posset Strabo, ab ea etiam diutius aberrare nolui, etsi et longitudinis eosdem terminos constituit Agathemerus 1, 5. et latitudinis Plinius 4, 10. f. 6. Tum vero Μαλέαν et Μαλεῶν deinceps aegre feruntur.

4) Vaticani et Mosc. male Αἰγαῖον, quod vitium ante Gronovium obsidebat etiam Agathemer. c. 1. Per ι noster infra cum aliis.

5) Ita Casaubonus Vaticani, Ven. Paris. Moscov. Gem. Pletho cum vetusto interprete. Vulgo περίδρομος, quod praetulisse etiam videntur Stroz. et Bemb. certe inde ab Aldo propagatum est in omnes editiones. Equidem recepi περίμετρος, qua voce utuntur et alii in simili nexu, quo ad μῆκος et πλάτος respicitur, uti Diodor. 2, 8. Agathemer. 1, 5. — sed et noster saepius, veluti lib. 10. ubi hoc et κύκλος promiscue adhibet.

6) Ven. κατακολπίζων Α. Sic idem sequentes numeros literis suis exprimit.

7) Haec verba ad θάλαττα usque ignorant Ven. Gem. Pl. Vaticani duo et Paris. Post διολκὸν ed. Amstel. ν male ex praecedente voce repetitum inferserat. Quae praeeunte Casaubono uncis inclusa sequuntur, aliena ab hac narratione videntur, etsi omnes libri agnoscunt.

ptentriones a Taenaro per Arcadiam ad Aegium. Ambitus est, siquidem sinus non intres, IV CIↃ stadiorum, Polybio auctore: Artemidorus CCCC adiicit: sin vero sinus intres, IↃↃ IↃↃ et amplius. Isthmum, qua na-

ὑπερνεολκοῦσιν ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θάλατταν;] εἴρηται, ὅτι [8] τετταράκοντα σταδίων ἐςίν. Peloponnesus.

§. 2.

Ἔχουσι δὲ τῆς χεῤῥονήσου ταύτης τὸ μὲν ἑσπέριον [μέρος] Ἠλεῖοι καὶ Μεσσήνιοι, κλυζόμενοι τῷ Σικελικῷ πελάγει, προσλαμβάνουσι δὲ καὶ τῆς ἑκατέρωθεν παραλίας, ἡ μὲν Ἠλεία πρὸς ἄρκτον ἐπιςρέφουσα, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπȣ [3] μέχρις ἄκρας Ἀράξου, καθ' ἣν ἀντίπορθμός ἐςιν ἥ τε Ἀκαρνανία καὶ αἱ προκείμεναι νῆσοι, Ζάκυνθος καὶ [4] Κεφαλλη-

8) Sic dedit Casaubonus, adsentientibus libris suis et nunc aliis. Nec aliter Guarinus, Aldus et Hopperus. Nempe πεντήκοντα invito Straboni (cf. antea p. 334.) obtruserat Xylander.

1) Tamquam suspectam vocem, adpositis uncis, notavit Casaubonus, et abest ea certe a duobus Stroz. Ceteri tamen tuentur, et cum in utramque partem possit disputari, reliqui.

2) Male hoc et Ἡλεία spiritu aspero signant tres ante Casaubonum editores.

3) Paris. μέχρι, uti Xylander. Idem Paris. cum Stroz. et Ven. post omittit ἐςιν. Tum Ven. Ἀκαρνία.

4) Ante Casaubonum simplici λ prodibat, quod passim etiam in aliis auctoribus, maxime in Latinis observatur, de quo ad Melam 2, 7, 91. Suadet id adeo conditoris nomen,

naves per sulcum quendam terra ab uno mari ad alterum traducuntur, stadiorum esse L dictum est.

§. 2.

Huius paeninsulae partem occiduam tenent Elei ac Messenii, et Siculo mari alluuntur. Sed et utrinque in alteram oram porriguntur hi. Nam Elis versus septentrionem flectitur et initium Corinthiaci sinus usque ad Araxum promontorium, cui in maris opponuntur altera parte Acarnania et ante eam sitae insulae Zacynthus, Cephallenia,

Peloponnesus. νία, καὶ Ἰθάκη, καὶ Ἐχινάδες, [5] ὧν ἐστι καὶ τὸ Δουλίχιον· τῆς δὲ Μεσσηνίας τὸ πλέον, ἀνεῳγμένον πρὸς νότον, καὶ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, μέχρι τῶν καλουμένων Θυρίδων πλησίον Ταινάρου. [6] Ἑξῆς δὲ μετὰ τὴν Ἠλείαν [7] ἐστὶ τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος πρὸς ἄρκτους βλέπον, καὶ τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατεῖνον· [8] τελευτᾷ δ' εἰς τὴν Σικυωνίαν. Ἐντεῦθεν δὲ Σικυὼν καὶ Κόρινθος ἐκδέχεται μέχρι τοῦ ἰσθμοῦ. Μετὰ δὲ [9] τὴν Μεσ-

etiam in numis, et testimonium inscriptionis apud Reines. 3. 85. At duplex praecipiunt omnes scripti, et Eustathii monita ad Homer. Odyss. 1, 105. p. 26, 49. Basil. et ad Dionys. v. 431. Cum igitur in diversum scriptura agitari possit, usus tamen in alterum magis inclinat. Tum in multis discrepant paullum conditorum et locorum nomina, de quo vid. infra p. 380. f. de *Tenne*. Ceterum Paris. scribit Κεφαλλανία non sine sociis exemplis. Et sic apud Reinesium o. l. per α, nempe ex diversa dialecto.

5) Verba ὧν — Δουλίχιον non habet Gem. Pl. In Paris. scribitur Δουλίχιον, et post in Stroz. ἀνεῳγμένη.

6) Locus varie mutilatus in libris. Stroz. Ven. Paris. Gem. Pl. Μετὰ δὲ τὴν Ἠλείαν. Vatic. Ἑξῆς . . . . μὲν τὴν Ἠλείαν. Mosc. Ἑξῆς . . . . τὴν Ἠλ. quod spatium vacuum recentior manus expleverat verbis δὲ μετὰ, uti inde ab Aldo etiam nunc legitur.

7) Deest in Ven. Paris. et Gem. Pl.

8) Gem. Pl. τελευτῶν, ut artius cum praecedentibus cohaereret.

9) Articulum Ven. non agnoscit.

lenia, Ithaca, atque Echinades, quarum una est etiam Dulichium. Messeniae major pars versus austrum patet ac mare Africum, usque ad Thyrides Taenaro vicinas. Deinceps post Elidem Achaeorum incolit gens, septentrioni obversa, et propter Corinthiacum sinum usque ad Sicyoniam porrecta. Sequitur Sicyon et Corinthus usque ad isthmum. Post Messeniam est

Μεσσηνίαν ἡ Λακωνικὴ καὶ ἡ Ἀργεία, μέχρι τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ [10] αὐτή.

Peloponnesus.

§. 3.

Κόλποι δ' [1] εἰσὶν ἐνταῦθα, ὅ, τε Μεσσηνιακὸς, καὶ ὁ Λακωνικὸς, καὶ τρίτος ὁ Ἀργολικός· τέταρτος δ' ὁ [2] Ἑρμιονικὸς, καὶ [3] ὁ Σαρωνικός· οἱ δὲ [4] Σαλαμινιακὸν

10) Mosc. αὕτη.

1) Paris. Ven. cum edd. Aldi, Hopperi et Xylandri omittunt ἐστιν. Post ante τρίτος Mosc. ponit articulum.

2) Paris. Ἑρμιονικὸς, uti legitur lib. I. p. 59. et hoc libro p. 373. 380. — Nec aliter alii auctores nomen urbis efferunt, poetae in primis inde ab Homero et numi, quod et nostro scribitur aut Ἑρμιόνη aut Ἑρμιών. Sed et ita hic edd. ante Casaubonum, qui dedit per ει, etsi Aldus et Hopperus scribunt Ἑρμιονιακὸς, et Xylander Ἑρμονιακός. Vulgatam formam reddidit etiam Guarinus. Equidem revocavi ι, servata reliqua forma, etsi ικος et ιακος in his alibi saepe variantur, de quo ad p. 378. Ceterum verba ὁ Ἑρμ. καὶ non habet Gem. Pl.

3) Articulum, quem praemisit primus Xylander, omittunt Mosc. et Paris. quasi idem fuerit mutato tantum vel variato nomine, et in quarto hic substiterit Strabo. At ipse infra p. 369. utrumque diserte distinguit, et qui Strabonem in hoc sinuum recensu, inverso tantum ordine, secutus esse videtur Agathemer. I. 5.

4) Mss. Casaubonn. Ven. Paris. οἱ δὲ Σαλαμινιᾶται καλοῦντες. Idem Cd, Bemb. tantum Σαλαμινία τε καλ. Mosc. Σαλαμηνιακὸν ex nota vocalium η et ι confusione. Alii codd. et Guarinus receptam lectionem adferunt. Forte Strabo scripserat: αἱ δὲ Σαλαμίνιοι Σαλαμινιακὸν καλοῦσιν.

est Laconica, inde Argolica usque ad isthmum et haec.

§. 3.

Sinus porro sunt Messeniacus, Laconicus, Argolicus tertius, quartus Hermionicus, tum Saronicus, quem alii Salaminiacum di-

Peloponnesus. καλοῦσιν· ὧν τοὺς μὲν ἡ Λιβυκὴ, τοὺς δ' ἡ Κρητικὴ [5] θάλασσα πληροῖ, καὶ τὸ Μυρτῶον πέλαγος· [6] τινὲς δὲ καὶ τὸν Σαρωνικὸν πόρον πέλαγος ὀνομάζουσιν. Μέση δ' ἐστὶν ἡ Ἀρκαδία, πᾶσιν ἐπικειμένη, καὶ γειτνιῶσα τοῖς ἄλλοις ἔθνεσιν. Ὁ δὲ Κορινθιακὸς κόλπος ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ [7] Εὐήνου, (τινὲς δέ φασιν Ἀχελώου τοῦ ὁρίζοντος [8] Ἀκαρνᾶνας καὶ Αἰτωλοὺς) καὶ [9] Ἀράξου. Ἐνταῦθα γὰρ πρῶτον ἀξιόλογον συναγωγὴν [10] λαμβάνουσι πρὸς ἀλλή-

5) Mosc. θάλαττα, ut saepe alibi.

6) Absunt haec ad ὀνομάζουσιν in Gem. Pl.

7) Xylander vitiose Εὐνήνου. Antea Ven. ἐκβολῶν neglecto articulo, quem contra praeponit cum Paris. et Mosc. voci Ἀχελώου.

8) Dedi et hic praeeunte Mosc. cum accentu circumflexo, de quo monui supra ad lib. 7. p. 325. Sic Ἀθαμᾶνες, Αἰνιᾶνες et similia. Post Mosc. et Vaticani τοὺς Αἰτωλοὺς ferunt.

9) Vatic. Mosc. τοὺς Ἀῤῥάξους. Paris. Ven. Ἀράξους, uti edd. Aldi et Hopperi. Nempe praecedentibus inducti populum putabant, et hinc Guarinus vertit: *Etolos separat et Araxos.* Xylander verba ad veram rationem revocavit, quam et adiuvant codices. Cf. ad p. 337. Gem. Pl. sic: Ἀράξου ἄκρας· ἐντεῦθεν γὰρ pro ἐνταῦθα, quae particulae etiam alibi commutantur uti lib. 6. p. 278. in Mss. Siebenkees., etsi nihil ille notavit, etiam meis, Paris. et Mosc. Est ubi in utramque partem disputari possit, uti apud Latinos de particulis *hic* et *hinc*, quod fit saepe in Mela.

10) Venet. πρὸς ἀλλήλας λαμβάνουσαι. Ultima vox etiam sic in Paris. qui praeterea deinceps omittit καὶ et pro τελέως scribit τελέον.

dicunt: horum alios Africum, alios Creticum et Myrtoum maria implent. Sunt, qui Saronico etiam maris nomen tribuant. In medio est Arcadia, omnibus imminens et propinqua reliquis gentibus. Corinthiacus sinus incipit ab Eueni ostiis (vel, ut alii volunt, ab Acheloi, qui Acarnanas ab Aetolis dividit) et Araxo. Ibi enim utrinque litora ad se notabiliter invicem inflectun-

λήλας αἱ ἑκατέρωθεν ἀκταί· προϊοῦσαι δὲ πλέον, τελέως συμπίπτουσι κατὰ τὸ Ῥίον [11] καὶ Ἀντίῤῥιον, [12] ὅσον δὴ πέντε σταδίων ἀπολείπουσαι πορθμόν. Ἔστι δὲ τὸ μὲν Ῥίον, τῶν Ἀχαιῶν ἀλιτενὴς ἄκρα, δρεπανοειδῆ τινα ἐπιστροφὴν εἰς τὸ ἐντὸς ἔχουσα· [13] καὶ δὴ καὶ καλεῖται Δρέπανον. Κεῖται δὲ μεταξὺ Πατρῶν καὶ [14] Αἰγίου, Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα· τὸ δ' Ἀντίῤῥιον, ἐν μεθορίοις [15] τῆς Αἰτωλίας, καὶ τῆς Λοκρίδος ἵδρυται· καλοῦσι δὲ Μολύκριον Ῥίον. Εἶτα ἐντεῦθεν διίσταται πάλιν ἡ παραλία μετρίως ἑκατέρωθεν; [16] περιοῦσα δ' εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον, ἐνταῦθα τε-

Peloponnesus

11) Verba καὶ Ἀντίῤῥιον Ven. omittit. Paris. et Mosc. scribunt Ἀντίριον, ut infra iterum.

12) Ven. ὅσον δὲ. ε σταδίων ἀπολείπουσι. Ultimum verbum eadem forma profert Paris.

13) Verba καὶ δὴ — ἱερὸν ἔχουσα desiderantur in Paris. Tum edd. ante Casaubonum καὶ δὴ καλεῖται. Xylander etiam vitiose καλοῦται.

14) Ald. Hopper. Αἰγείου, quod iam emendatum dedit Xylander. Alia corruptio supra notata.

15) Articulus hic et deinceps deest in Paris. Ven. et edd. ante Casaubonum. Ita post Ῥίον in utroque codice, Stroz. uno et Gem. Plethone.

16) MSS. Casaubonn. Vatic. 173. 174. Mosc. προελθοῦσα· reliqui περιοῦσα cum editionibus, quod solet in synonymia. Περιειμι

cuntur, ac magis inde magisque coeunt, donec tandem apud Rhium et Antirrhium adeo concurrunt, ut quinque duntaxat stadiorum freto dividantur. Rhium Achaiae est promontorium in mare prominens introrsum falcis in morem reflexum, unde et Drepanum dicitur, quae vox Graecis falcem notat. Situm est Patras inter et Aegium, templo Neptuni insigne. Antirrhium in confinio Aetoliae et Locridis iacet, diciturque Rhium Molycrium. Inde rursum litora a se invicem mediocriter diducuntur: donec in Crissaeum sinum mare desinit, in-

Peloponnesus.

τελευτᾷ, κλειομένη τοῖς προσεσπερίοις τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Μεγαρικῆς τέρμασιν. Ἔχει δὲ[17] τὴν περίμετρον ὁ[18] Κορινθιακὸς κόλπος, ἀπὸ μὲν τοῦ Εὐήνου μέχρι[19] τοῦ Ἀράξου σταδίων δισχιλίων διακοσίων[20] τριάκοντα. Εἰ δ' ἀπὸ τοῦ Ἀχελώου, πλεονάζοι ἂν[21] που ἑκατὸν σταδίοις·[22] ἀπὸ δὲ Ἀχελώου ἐπὶ τὸν Εὔηνον[23] Ἀκαρνᾶνές εἰσιν· εἶθ' ἑξῆς ἐπὶ τὸ[24] Ἀντίρριον,

σιμι tamen in hoc nexu usitatum est nostro, uti lib. 10. p. 475. et alibi. Post Mosc. Κρειαῖον· idem et Paris. τέρμασιν.

17) Ven. Paris. et edd. ante Casaubonum neglecto articulo.

18) Casaubonus ex suis libris adfert Κόρινθος. Quidam ex meis sequentia mire turbant et detruncant. Venet. et Stroz. unus ὁ Κόρινθος· ὅτι ἀπὸ Ἀχελώου. Paris. ὁ Κορινθιακὸς οἱ ἀπὸ Ἀχελώου. Gem. Pl. inde a verbis τὴν περίμετρον ad ἑκατὸν σταδίοις silet. Ceteri cum Guarino et edd. receptam lectionem servant.

19) Moscov. sine articulo. Aldus et Hopper. male (fuit enim promontorium) subiiciunt ποταμοῦ, quod expulit Xylander.

20) Casaubonn. Moscov. Vatic. 173. 174. τριάκοντα, quod et reddidit Guarinus. Τεσσαράκοντα debetur Aldo. Reduxi igitur τριάκοντα. Quod porro ex priore interprete notat Casaubonus, τριακοσίων eum habere, non διακοσίων, ad Guarinum referri debet; repetit is utique vulgatum numerum cc et xxx.

21) Mosc. ἑκατόν που.

22) Mosc. ἀπὸ μέντοι Ἀχελώου. Sequentia hinc ab ἀπὸ sic exhibet Gem. Pl. ἀπὸ μὲν οὖν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐπὶ τὸν Ἀχελῶον Ἀκαρνᾶνές εἰσιν· εἶθ' ἑξῆς —.

23) Ita Mosc. et Gem. Pl. Vulgo Ἀκαρνάνες, ut supra.

24) Paris. Mosc. Ἀντίρριον, ut supra. Ceterum hunc locum non integrum censet Palmerius in Gr. auctorr. p. 303. quia nullam

inclusum occiduis Boeotiae et Megaridis finibus. Sinus Corinthiaci ambitus est ab Eueno usque ad Araxum stadiorum CIↃ. CIↃ CCXXX. Si ab Acheloo ordiare, accedent stadia circiter c. Ab Acheloo usque ad Euenum, sunt Acarnanes; deinde ad Antirrhium Aetoli. Reliqua ad

μου, Αἰτωλοί· τὸ δὲ λοιπὸν μέχρι ἰσθμοῦ Λοκρῶν ἐστι καὶ Φωκέων, καὶ Βοιωτῶν, καὶ τῆς Μεγαρίδος στάδιοι χίλιοι ἑκατὸν εἴκοσι, [25] δυοῖν δέοντες. Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ [26] Ἀντιῤῥίου μέχρι ἰσθμοῦ θάλαττα Ἀλκυονὶς καλεῖται, μέρος οὖσα τοῦ Κρισσαίου κόλπου, [27] διέχουσα ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ μέχρι τοῦ Ἀράξου, σταδίους τριάκοντα Peloponnesus.

hm de Locris Ozolis faciat mentionem, qui tamen ad eum sinum inter Aetolos et Phocenses siti erant. Atque hoc ordine recensum conterminorum populorum supra p. 332. peragit. Succurrit et hic iterum Gem. Pletho, qui lacunam sic explet. τὸ δὲ λοιπὸν μέχρι Ἰσθμοῦ Λοκρῶν ἐστι καὶ Φωκέων. Atque ita reposui.

25) Mosc. Paris. δυεῖν, ut alibi, veluti lib. 7. p. 318. lib. 9. p. 431. —

26) Mosc. cum Guarino Ἀντιρίου, ut antea. Paris. Ἀντιρικίου Xylander Ἀντιῤῥίου neglecto articulo.

27) Et haec lacerata sunt et manca in libris, alia etiam disiecta et confusa. Verba διέχουσα — Μετὰ δὲ ταῦτα desiderantur in Ven. et Paris. qui tamen, etsi mutata forma, ad sequentia narrationem proiecit. Moscov. pro διέχουσα — σταδίους in spatio vacuo tantum adfert ἐπὶ τὸν Ἄραξον, quod et pro μέχρι τοῦ Ἀράξου est in Vaticanis 173. 174. Iidem cum Stroz. Casaubonn. et Guarino agnoscunt lectionem vulgo propositam, nec tamen eam sine varietate. Sic, Casaubonn. quidam et Stroz. pro ἀπέχουσα dant διήκουσα, quod et praefert ipse Casaubonus. At Gem. Pletho diversa specie locum sistit, hac quidem serie: ἑκατὸν εἴκοσιν. Ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Ἀμβρακικοῦ (uti passim scriptum obiicitur) κόλπου μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ Κρισσαίου. Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀντιῤῥίου μέχρις Ἰσθμοῦ θάλαττα Ἀλκυονὶς καλεῖται. Τὸ μὲν οὖν μέχρι νῦν, ὡς τύπῳ εἰπεῖν, τοιαύτην καὶ τοσαύτην τὴν τῆς Πελοποννήσου θέσιν ἐξεθέμεθα, καὶ τῆς [illegible]· τὴν δὲ καθ' ἕκαστα [illegible] τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας ποιησάμενοι. Νῦν μὲν —. Hinc ad

ad isthmum usque Phocenses habent et Locri et Boeoti et Megarenses, stadia CIↃCXIIX. Mare, quod ab Antirrhio usque ad isthmum est, Alcyonium vocatur, et est pars Crissaei sinus, ac distat ab isthmo usque ad Araxum stadiis

Pelopon- nesus. [28] ἐπὶ τοῖς ..... Ὡς μὲν [29] ἐν τύπῳ εἰπεῖν, τοιαύτη τις καὶ τοσαύτη τῆς Πελοποννήσου θέσις καὶ γῆς ἀντιπόρθμου τῆς μέχρι τοῦ μυχοῦ· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ μεταξὺ ἀμ-

adparet, varias hic ingestas manus dominorum suorum arbitrio Strabonem efformasse. Praeterea ad verbum διέχουσα asteriscum adponit Palmerius in Gr. antiq. 6, 6. p. 608. quia nihil insit huic loco sani, cum Araxus promontorium ad Crissaeum sinum minime pertineat. Adversantur etiam haec superioribus de huius maris utroque termino et Crissaeo sinu, mireque turbant; quare etiam omisit Penzelius. Cum superiora de maris huius extensione repetere videatur, addita eius mensura, expeditior ratio videatur, si arcessito inde et ex MSS. subsidio legatur; διήκουσα ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι τοῦ Ἀντιῤῥίου σταδίους —:

28) Spatium trium aut quatuor fere verborum vacuum in Mosc. erat relictum, quod nec alii explent. Casaubonus forte excidisse putat χιλίοις ex eo, quod infra p. 388. notatur a Strabone, ubi tamen de distantia Araxi, cuius nomen hic inepte positum videtur, ab Isthmo loquitur.

29) Pro ἐν Mosc. δὴ. Subsequentia ita exhibet: τοιαύτη τις καὶ τοσαύτη ἡ τῆς Πελοποννήσου θέσις καὶ γῆς τῆς ἀντιπόρθμου τῆς —. In prioribus consentiunt etiam Vaticani 173. 174. posteriora ita edunt: θέσις καὶ τῆς ἀντιπόρθμου γῆς μέχρι —. Pro τῆς ἀντιπόρθμου Stroz. unus etiam γῆς ἀντιπόρθμου. Sic supra p. 334. γῆν et τὴν commutata vidimus. Τοιαύτη τις καὶ τοσαύτη ἡ Πελοποννήσου — habent etiam Aldus et Hopperus, expressitque in versione Guarinus. Xylander τὶς καὶ τοσαύτη primus neglexit obsequente, vel non animadvertente, Casaubono. Equidem revocavi, cum nec a re, nec ab usu Strabonis aliena sint. Cf. lib. 6. p. 285. f. etsi τοσαύτη etiam solum infra p. 385. f. Tum pro τῆς ἀντιπόρθμου, quod vulgo fertur, praecipientibus libris dedi γῆς ἀντιπόρθμου. Nempe antea haec ita legebantur: τοιαύτη ἡ Πελοποννήσου θέσις ἐστὶ τῆς ἀντιπόρθμου —. Nec satis sequentia morentur.

diis XXX et .... Ergo quae ad intimum Corinthiaci sinus recessum opponitur Aetoliae aliisque ab delineata iam a nobis est Peloponnesus, quatenus us-

ἀμφοῖν κόλπος. [30] Μετὰ δὲ ταῦτα τὰ καθ' ἕκαστα Ἠλεῖοι ἐροῦμεν, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας ποιησάμενοι.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

[1] Νῦν μὲν δὴ πᾶσαν Ἠλείαν ὀνομάζουσι, τὴν μεταξὺ Ἀχαιῶν τε καὶ Μεσσηνίων παραλίαν, [2] ἀνέχουσαν εἰς τὴν [3] μεσόγαιαν τὴν πρὸς Ἀρκαδίᾳ τῇ κατὰ [4] Φολόην, καὶ [5] Ἀζᾶνας, καὶ [6] Παῤῥασίους. [7] Τὸ

30) Mosc. Vatican. 174. Εἶτα καθ' ἕκαστα μὲν τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας ποιησάμενοι. Pro ἐροῦμεν Ven. ἱερὴ φιλή. Parif. ἱερὴ φί. Tum Ven. et Stroz. ποιησάμενος.

1) Ven. Stroz. Νῦν δὲ μή. Parif. Νῦν μὲν πᾶσαν. Idem post omittit τε.

2) Ita MSS. Casaubonn. cum Gem. Pl. et aliis, quod tamquam melius revocavit inde Casaubonus, ante quem legebatur ἔχουσαν, quod etiam praeferunt Ven. et Parif.

3) Mosc. μεσογαίαν, uti solet. Cf. ad lib. 7. p. 289.

4) Parif. Ven. Stroz. Φιλόην.

5) Mosc. Ἀξοάνας. Stroz. Ven. Ἀζῶνας. Alii recte Ἀζᾶνας, uti dedi, cum antea scriberetur Ἀζῆνας, ut Ἀκαρνᾶνες. Sed illud ita etiam effert Eustath. ad Dionys. v. 414. et libri nostri infra p. 388.

6) Ven. Παῤῥασίους. Parif. παργασίας.

ab altera eius parte sitis regionibus. Exinde singula enarrabimus, facto ab Elea initio.

CAP. III.

§. 1.

Elidis seu Eleae regionis nomine hodie tota intelligitur ora maritima, quae Achaiam inter et Messeniam est: et in mediterraneis Arcadiam ad Pholoën sitam attingit, Azanesque et Parrhasios.

Elea. [7] Τὸ δὲ παλαιὸν εἰς πλείους δυναςείας διῄρητο· εἶτ' εἰς δύο, τήν τε τῶν Ἐπειῶν, καὶ τὴν ὑπὸ [8] Νέςορι τῷ Νηλέως· καθάπερ καὶ Ὅμηρος εἴρηκε; τὴν μὲν [9] Ἐπειῶν ὀνομάζων [10] [πόλιν]·

[11][Ἠ εἰς] Ἦλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.

τὴν δ' ὑπὸ τῷ Νέςορι Πύλον, δι' ἧς τὸν Ἀλφειὸν ῥεῖν φησιν,

[11] Ἀλφειοῦ, ὅςτ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.

Πύλον μὲν οὖν καὶ πόλιν οἶδεν ὁ ποιητής.

Οἱ

7) Casaubonn: Τοῦτο δὲ τὸ μὲν. Mosc. Τοῦτο δὲ τό.

8) Ven. Stroz. unus Paris. Νέςορος. Sed vulgata ex usu etiam Strabonis, quem ipsi deinceps confirmant.

9) Mosc. Paris. praeponunt τῶν.

10) Mosc. πόλιν τὴν δὲ παρ' Ἦλιδα, a quo sic tantum discrepat Paris. ut det ἄλιδα. Aldus et Hopperus ὀνομάζουσι πόλιν τὴν δὲ παρήλιδα δῖαν ὅθι κρατεύουσι, tantum Hopperus κρατεῦσι. Xylander, uti nunc legitur, protulit. Ceterum vocem πόλιν ab hiante et nihil agente descriptore, vel lectore praecipiti, adpictam esse putat Schoenemannus de Geographia Homeri p. 34. Atque hoc utique nexus declarat; quare uncis inclusi. Penzelius antea etiam in versione praeteriit. Commodius porro ad nexum absint verba ἢ εἰς, quae ex Homeri loco Odyss. 13, 275. obtrusa videntur.

11) Deest haec vox in Ven. Stroz. et Paris. Forte sic integrum Homeri locum, ut antea, seduli librarii manus dare voluit.

sios. Antiquitus in plures fuit divisa ditiones: postmodo in duas, Epeorum scilicet, et Nestoris, qui fuit Nelei filius: id quod etiam Homerus expressit, [urbem] Epeorum sic nominans.

[Aut] magnam Elida, ubi fortes dominantur Epei.

Pylum autem vocat eam, quae subest Nestori, per quam ait fluere Alpheum

Alpheum, recta Pylios qui perfluit agros.

et Pylum urbem notavit idem poeta.

Por-

Οἳ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Hom.
Ἷξον —.

Οὐ διὰ τῆς πόλεως δὲ, οὐδὲ [12] παρ' αὐτὴν, ῥεῖ ὁ Ἀλφειός· ἀλλὰ παρ' αὐτὴν μὲν ἕτερος; ὃν οἱ μὲν [13] Πάμισον, οἱ δὲ Ἄμαθον καλοῦσιν· ἀφ' οὗ καὶ [14] ὁ Πύλος

12) Eustathius ad Homer. Il. 2, 77. ubi hunc locum repetit, adfert περὶ, cum epitomatore lib. 8. p. 112. Hudſ. Hesychius tamen ſ. v. Ἠμαθόεντα, et hic omnes libri habent παρὰ, et ſic infra noſter p. 344. in. παραῤῥεῖ de Amatho recte et convenienter. Cf. Politus ad Euſtath. T. 1, p. 331.

13) Gem. Pl. Παμμισόν· Moſc. Παμισσόν· Pariſ. Medic. Παμισόν· Guarinus *Pamiſum*, et ſic per σ ſimplex alii libri. Editiones parum ſibi conſtant, etiam Caſaubonianae, quae hic σ geminant, (Παμισσον) infra p. 339. 344. in. et alibi ſimplex ponunt. Vagatur etiam praeterea in libris accentus et Πάμισος ſcribit Moſc. p. 344. 353. 363. Tum per ι etiam in penultima libri apud Pauſan. 4, 3. extr. in quo tamen alibi eſt Πάμισος, uti etiam editur in Polybio, eademque forma frequentatur in aliis auctoribus. Vid. Pintian. ad Melam. 2, 3, 130. Sylburg. ad Pauſan. c. l. Equidem poſui Πάμισον, quod et in aliis locis hic accentus praefertur, et obtinet in Μάρισος, Λάρισος, Ἄμισος, etſi aliqui in hoc diſcrepant, uti in Ἀμνισος. Cf. Euſtath. ad Homer. Il. 11, 20. p. 844. 21. Baſ.

14) Hoc genere ex libris ſcriptis, quibus mei ſuffragantur, probat Caſaubonus, quo et legitur in Homero et noſtro infra, docentque hic adiecta: etſi ex adpoſito ἠμαθόεις id minime effici poſſe videtur, ſi verum eſt, quod monent Stephanus ſ. v. Ἐπίδαυρος et Euſtath ad Homer. Il. 2. 561. p. 217. Baſil. adiectiva in όεις femininis locorum addita paſſim etiam reperiri. Xylander dederat ἡ Πύλος, quo genere poſuit etiam Guarinus et produxit Pauſan. 4, 36. in. et alibi. Attamen nec ſibi vel noſter conſtat, ut in Κόρινθος, vel eius deſcriptores fideliter eum reddiderunt, de quo infra ad p. 348. f.

Pervenere Pylum, Neleus cui praefuit urbi
Extructae pulcre. —

Neque vero vel perfluit, vel alluit Pylum Alpheus: ſed praeterlabitur eam alius fluvius, Pamiſus a quibusdam, ab aliis Amathus dictus, unde et

λος Ἠμαθόεις εἰρῆσθαι[15] οὕτος δοκεῖ· διὰ δὲ τῆς χώρας τῆς[16] Ἠλείας ὁ Ἀλφειός. —

§. 2.

[1] Ἦλις δὲ ἡ νῦν πόλις οὔπω ἔκτιστο καθ' Ὅμηρον, ἀλλ' ἡ χώρα κωμηδὸν ᾠκεῖτο· ἐκαλεῖτο δὲ κοίλη Ἦλις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος· τοιαύτη γάρ[2] ἐστιν ἡ πλείστη καὶ ἀρίστη· ὀψὲ δέ ποτε συνῆλθον εἰς τὴν νῦν πόλιν[3] τὴν Ἦλιν, μετὰ τὰ Περσικὰ, ἐκ πολλῶν δήμων. Σχεδὸν δὲ καὶ τοὺς ἄλλοις τόπους τοὺς κατὰ Πελοπόν-

pag. 337. νησον πλὴν ὀλίγων, οὓς κατέλεξεν ὁ ποιητὴς οὐ πό-λεις

15) Non agnoſcit hanc vocem cum Aldo et Hoppero Xylander, et poſſit abeſſe, niſi ſic a cognominibus urbibus diſtinguatur.

16) Vatic. 173. 174. Moſc. Πυλίας. Adſcripſerat Siebenkeeſius ad Vatic. πηλείας διάστημα ἐν παλαιοῖς. Ceteri cum edd. et Guarino Ἠλείας, quod quidem ipſa vis et cauſa diſputationis confirmat. Et ſic infra p. 339. f. Pylum intellexit.

1) Repetit haec Euſtathius ad Homer. Il. 2. 615 p. 229. Baſ. usque ad συμβεβηκότος, ſed ex ſuopte ingenio videtur ſubiicere τὴν καθ' ὁμοιότητα δηλαδὴ τῆς κοίλης Λακεδαίμονος καὶ τῆς Συρίας.

2) Pariſ. Ven. non habent, Caſaubonn. Stroz. Moſc. pro eo dant ἦν, Guarinus: *extitit*. Forte utrumque a librariis promiſcuo arbitrio ſubpletum acceſſit, unde nata eſt lectionis diverſitas.

3) Articulus abeſt in Moſc. Ven. Stroz. et Pariſ.

et Pylo nomen Emathois inditum videtur: per ipſam autem regionem Eleam Alpheus manat.

§. 2.

Atque Elis, quae nunc urbs eſt, Homeri aetate nondum fuit condita, ſed per pagos regio incolebatur, vocabaturque Cava (Coele) ab eventu, quod maxima eius et optima pars ſitu eſſet cavo. Sero tandem in eam convenerunt urbem, quae nunc Elis dicitur, poſt bellum Perſicum. Et quidem paucis exceptis omnia fere loca Homerus, quae recenſet in Peloponneſo ſita, non urbes nominat, ſed

λεις, ἀλλὰ χώρας [4] ὀνομάζει, συστήματα δήμων ἐχούσας [5] ἑκάστην πλείω, ἐξ ὧν ὕστερον αἱ γνωριζόμεναι πόλεις συνῳκίσθησαν, οἷον τῆς Ἀρκαδίας Μαντίνεια μὲν ἐκ πέντε δήμων ὑπ' Ἀργείων συνῳκίσθη· [6] Τεγέα δ' ἐξ ἐννέα· ἐκ τοσούτων δὲ καὶ [7] Ἡραῖα ὑπὸ Κλεομβρότου, ἢ ὑπὸ Κλεωνύμου· ὡς δ' αὔτως Αἴγιον ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίσθη· Πάτραι δὲ ἐξ ἑπτά, Δύμη δὲ ἐξ ὀκτώ· οὕτω δὲ καὶ ἡ Ἦλις ἐκ τῶν περιοικίδων συνεπολίσθη [8] μία τούτων. Ῥεῖ δὲ διὰ τῆς Elea.

4) Casaubonn. Stroz. ὀνομάζων.

5) Paris. Ven. Stroz. ἑκατόν.

6) Ante Xylandrum Τεγαία. Accentum retinui in penultima, de quo ad p. 373. Casaubonus sibi non constitit.

7) Moscov. Ald. Hopper. Ἥρωα. Guarinus, nescio quid lectionis secutus: *totidem herbem colendam tradidit Cleombrotus.* Ven. Paris. Gem. Pl. verba ab ἐκ τοσούτων ad Κλεωνύμου omiserunt.

8) Stroz. Medic. Vatic. A. Ven. Paris. Gem. Pl. et in interpretatione Guarinus ignorant verba μία τούτων. Deinceps libri Casaubonn. lacunam habent, uti Vatic. B. Moscov. atque hi duo subiungunt tantum προσκτι, unde nova lacuna 2 aut 3 vocum relicta adparet, in cuius exitu Vatic. B. habet αὐτῆς et hinc ῥεῖ δέ. Explere eam posse adiecta vocula αὐτῇ putat Kuhnius ad Pausan. 8, 45. In. ut sensus exsistat, *ipsa quum una esset ex illis.* At aliud innuit fragmentum restans, forte προσκτισθεισῶν, i. e. *quum ipsa esset earum una, ex quibus coaluit.* De ceteris hariolando remorari nolo.

sed regiones, quod quaevis plurimum pagorum conventu constaret, ex quibus postea temporis nobiles urbes fuerunt conditae atque frequentatae. Verbi gratia, Arcadiae Mantineam Argivi ex quinque pagis composuerunt, Tegeam ex novem; atque ex totidem condita est Heraea a Cleombroto aut Cleonymo. Sic et Aegium urbs ex septem vel octo pagis conflata est; Patrae ex septem, Dyme ex octo. Atque eodem modo circumiacentium pagorum cultores in unam urbem Elidem confluxerunt

Elea. τῆς πόλεως ὁ [9] Πηνειὸς ποταμὸς παρὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῆς· [10] ἔπραξαν δὲ τοῦτο Ἠλεῖοι χρόνοις ὕστερον πολλοῖς [11] τῆς εἰς αὐτοὺς μεταστάσεως τῶν χωρίων τῶν ὑπὸ τῷ Νέστορι.

§. 3.

Ἦν δὲ ταῦτα ἥ τε [1] Πισᾶτις, ἧς ἡ Ὀλυμπία μέρος, καὶ ἡ Τριφυλία, καὶ ἡ τῶν [2] Καυκώνων. Τριφύλιοι δ' ἐκλήθησαν [3] ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἀπὸ τοῦ τρία φῦ-

9) Ven. Gem. Pl. (hic et postea) Hopper. Μηνειός· Aldus Μινειός· Guarinus *Meneus*. Cf. post ad p. 339. Xylander recte mutavit in Πηνειός, uti ex loco p. 347. discitur, cum Μινειός alio nomine sit Ἄνιγρος. Commutatio tamen frequens, de qua vid. Heyne ad Apollodor. 2, 5. 8. p. 362. Wesseling ad Diodor. 4, 13. ubi probat Xylandri emendationem, Facius ad Pausan. 5, 1, 7.

10) Vitiosum censet Xylander, aut aliquid excidisse. Sed eo quo vertit modo, *exstruxerunt*, potest intelligi, quamquam pressius γυμνάσιον non tangit.

11) Mss. Casaubonn. τὴν — μετάστασιν. Idem nota *Int.* nescio, ex quo codice, indicaverat Siebenkees. Sed vulgata aliis etiam consentientibus recte habet.

1) Antea Πισσάτις, de quo ad p. 338. in. et passim postea. In accentu item variatur. Producitur autem penultima in Orphei Argon. v. 211. Vid. ad p. 355.

2) Hopper. Καυκόνων.

3) Ad συμβεβηκότος absunt in Gem. Pl.

struxerunt. Per urbem Peneus amnis defluit iuxta gymnasium, quod Elei exstruxerunt multo post tempore, quam in ipsorum venerunt potestatem ea, quae Nestori paruerunt.

§. 3.

Ea autem fuerunt ager Pisaeus, cuius pars Olympia: et Triphylia, et Cauconia. Triphylii ab eventu nomen habent, quod in unum corpus tria φῦλα, id est tres gen-

φῦλα συνεληλυθέναι, τό, τε τῶν ἀπ' ἀρχῆς [4] Ἐπειῶν, καὶ [5] τὸ τῶν ἐποικησάντων ὕστερον Μινυῶν, καὶ τὸ τῶν ὕστατα ἐπικρατησάντων Ἠλείων. Οἱ δ' ἀντὶ τῶν Μινυῶν Ἀρκάδας (φασὶν ἀμφισβητήσαντας τῆς χώρας [6] πολλάκις, ἀφ' οὗ καὶ Ἀρκαδικὸς Πύλος ἐκλήθη ὁ αὐτὸς καὶ Τριφυλιακός. Ὅμηρος δὲ ταύτην ἅπασαν τὴν χώραν μέχρι Μεσσήνης καλεῖ Πύλον, ὁμωνύμως τῇ πόλει. Ὅτι δὲ διώριστο ἡ κοίλη Ἦλις ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῷ Νέστορι τόπων, ὁ τῶν νεῶν κατάλογος δηλοῖ τοῖς [7] τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν κατοικιῶν ὀνόμασι. Λέγω δὲ ταῦτα, συμβάλλων τά τε νῦν, καὶ τὰ ὑφ' Ὁμήρου λεγόμενα· ἀνάγκη γὰρ ἀντεξετάζεσθαι

Elei

4) Casaubonus ex suis MSS. notat Ἀπίων, Ἀπεῶν et Αἰπεῶν. Priores duae formae adparent etiam in Vatic. Stroz. Ven Paris. Mosc. Ἀπεῶν epitome in ed. Basil. *Apeorum* reddidit Guarinus. Veram lectionem, quam et hic cum aliis Scrimger. codd. servasse videtur Gem. Pl. stabilivit iam Aldus.

5) Τὸ omittunt Ald. Hopper. Xyl. cum Cod. Paris. At Mosc. omnino legit τὸ τῶν ὕστατα — Μινυῶν.

6) Paris. Ven. Gem. Pl. Scrimger. πολλάς· alii πολλάκις, quod et reddidit Guarinus, (*saepenumero*) et propagarunt editores. Post Paris. Ἀρκαδικὰ et Τριφυλιακός.

7) Absque articulo Ven.

gentes coiuerint: nimirum qui ab initio fuerant Epei, Minyae qui eodem commigraverunt, et qui postremo praevaluerunt Elei. Sunt qui Minyarum loco Arcades ponant, qui diu de regione ista certaverint, unde et Arcadio Pylo nomen, qui idem est cum Triphyliaco. Homerus totam regionem ad Messenam usque Pylum vocat, urbi cognominem. Ceterum Elidem cavam divisam fuisse ab iis, quae Nestori parebant, navium recensio docet, ducum atque domiciliorum recensendis nominibus. Atque haec ego dico, comparans praesentem statum cum iis, quae Homerus scripsit. Haec enim inter se con-

Elea. ζεσθαι ταῦτα ἐκείνοις, διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ δόξαν, καὶ συντροφίαν πρὸς ἡμᾶς, τότε νομίζοντος ἑκάστου, κατορθοῦσθαι τὴν παροῦσαν πρόθεσιν, ὅταν ᾖ μηδὲν ἀντιπίπτον τοῖς οὕτω σφόδρα πιστευθεῖσι περὶ τῶν αὐτῶν λόγοις. [8] δεῖ δὴ τά τε ὄντα λέγειν, καὶ τὰ τοῦ ποιητοῦ, παρατιθέντας ἐφ' ὅσον προσήκει [9] προσκοπεῖν.

§. 4.

Ἔστι δ' [1] ἄκρα τις τῆς Ἠλείας [2] πρόσβορος ἀπὸ ἑξήκοντα [3] σταδίων Δύμης Ἀχαϊκῆς πόλεως [4] Ἄραξος. Ταύ-

8) Hinc minutis literis scripturam in Cd. Parif. incipere, notatum erat. Tum ante Casaubonum legebatur, δεῖ δὲ —. Ceterum verba δεῖ δὴ τά τε — προσκοπεῖν desunt in Stroz. 1. et Ven.

9) Legendum προσεπισκοπεῖν, nisi malis simpliciter σκοπεῖν aut προσεπισκοπεῖν. *Casaubonus.* Vulgatam tuentur omnes libri. et προυσκοπεῖν vox incognita est Lexicis nostris. Forte eadem hic obtinet ratio, quae in περισχεῖν notatur, de qua monuit Etym. M. et in aliis ab σ simili in connexu incipientibus, adeo ut ex nexu iudicari debeat. Alias quidem πρὸ et πρὸς saepe confundi, notissimum est. Antea pro προσήκει Parif. προσῆκε.

1) Parif. Mosc. δέ τις ἄκρα.

2) Parif. Mosc. πρόσβορρος, Cf. lib. II. p. 491. in. Sic alibi in hoc et cognatis variatur, ut in ipso prototypo βορέας et βορρᾶς.

3) Non agnoscunt hanc vocem Parif. et Mosc. Pro his autem Gem. Pl. scribit ἀπὸ δύσεως Δύμης.

4) Parif. Mosc. cum Guarino Ἄρροξος. Cf. supra p. 335.

conferri necesse est, propter existimationem poëtae, et familiaritatem, quae ei nobiscum ea est, ut tum denique in proposito argumento se dextre versatum quisque putet cum nihil tradiderit repugnans ante de eadem re summa cum omnium assensione pronunciatis: ergo et quomodo nunc quaeque habeant, et quid Homerus de iis perhibuerit, proferendum est atque considerandum.

§. 4.

Initium Eleae regionis, quae in ora est maritima, ponemus Araxum Ele-

ae

Ταύτην [5] μὲν ὖν ἀρχὴν τίθεμεν τῆς τῶν Ἠλείων παραλίας· μετὰ δὲ ταύτην [6] ἐςὶν ἐπὶ ἑσπέραν προϊῦσι, τὸ τῶν Ἠλείων ἐπίνειον ἡ Κυλλήνη, ἀνάβασιν ἔχουσα ἐπὶ τὴν νῦν πόλιν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι ςαδίων. Μέμνηται δὲ τῆς Κυλλήνης ταύτης καὶ Ὅμηρος λέγων, Elea.

— [7] Ὦτον Κυλλήνιον ἀρχὸν Ἐπειῶν.

Οὐ γὰρ ἀπὸ τῦ Ἀρκαδικοῦ ὄρους ὄντα [8] ἔμελλεν ἡγεμόνα τῶν Ἐπειῶν ἀποφῆναι. Ἔςι δὲ [9] καὶ κώμη μετρία τὸν Ἀσκληπιὸν ἔχουσα τὸν [10] Κολώτου, θαυμαςὸν ἰδεῖν ξόανον ἐλεφάντινον. Μετὰ δὲ Κυλλήνην

 ἄκρα-

5) Μὲν ὖν omittit Ven. prius Scrimger.

6) Mss. Siebenkees. Ταύτην ἐπὶ τὴν ἑσπέραν. Ven. tantum omittit ἐςὶν, et Mosc. habet τὴν ἑσπέραν.

7) Abest a Ven. et edd. Aldi et Hopperi; sed pro eo Stroz. βιωτῶν, Paris. et Mosc. βοιωτῶν, quod (*Boeotiorum*) reddidit etiam Guarinus. Natum videtur hoc incrementum admissa corruptione ex Homerico (Il. 14, 581.) δ' praemisso, et hinc integer ille versus hic exstitisse.

8) Ven. ἤμελλεν, Attica forma, ut monuit Moeris h. v. quamquam nec in Atticis constanter servant librarii. Cf. infra p. 352.

9) Καὶ excidit in Mosc. Reliqui cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 603. p. 427. admittunt.

10) Consentiunt in antepenultimae vocali codices; nec aliter scribit Eustathius c. l. etsi Pausaniae 5, 20, 1. Κωλώτης ambiguam reddere videtur.

ae promontorium versus septentrionem, distans a Dyma Achaiae urbe stadiis LX. Inde versus occasum Cyllene est Eleorum navale, a quo ad urbem, quae nunc est, adscensus est stadiorum CXX. Huius Cyllenae meminit etiam Homerus, ibi:

Ductor Epeorum cecidit Cyllenius Otus;

non enim Epeorum ducem dicturus fuit natum in monte Arcadiae Cyllena. Est ibidem et pagus mediocris, ubi Colotae Aesculapius dedicatus est, eburneum simulacrum admirabile. Post Cylle-

Elea. ἀκρωτήριόν [11] ἐστιν ὁ Χελωνάτας, δυσμικώτατον τῆς
pag. 338. Πελοποννήσου σημεῖον. [12] Πρόκειται δ' αὐτοῦ [13] νησίον βραχέα, ἐν μεθορίοις τῆς τε [14] Κυλλήνης καὶ Ἤλιδος, καὶ [15] τῆς τῶν [16] Πισατῶν, ὅθεν εἰς Κεφαλληνίαν πλέοντι [17] ἐκ Κυλλήνης στάδιοι ὀγδοήκοντα. Αὐτοῦ δέ που καὶ ὁ [18] Ἐλίσσων, ἢ Ἔλισσα, ῥεῖ ποταμὸς ἐν τῇ λεχθείσῃ μεθορίᾳ.

§. 5.

Μεταξὺ δὲ τοῦ Χελωνάτα καὶ τῆς Κυλλήνης ὅ, τε [1] Πηνειὸς ἐκδίδωσι ποταμὸς, καὶ ὁ Σελλήεις ὑπὸ τοῦ

11) Omittunt Ven. et Scrimger. cum edd. ante Casaubonum.

12) A πρόκειται ad μεθόρια quae sequuntur, non exstant in Ven. et Gem. Plethone.

13) Moscov. νησίον καὶ βραχεῖα.

14) Mss. Casaubonn. Paris. Vatic. Stroz. Mosc. a manu recentiori τῆς τε κοίλης Ἤλιδος, quod et expressit Guarinus.

15) Τῆς τῶν ignorat Mosc. addito καὶ Paris. etiam vacuo relicto spatio.

16) Sic Mosc. et Medic. Vulgo Πισσατῶν fertur. Cf. supra p. 337. et infra p. 353. 356. 362. et auctorum loca, quae congessit Cellarius in Geogr. ant. 2, 13, 434. Simplici σ scribit etiam hic et supra Guarinus, itaque scribendum esse, diserte monuit Eustathius ad Dionys. v. 409.

17) Hiatus hic patet in Mosc. et Paris.

18) Mosc. Paris. Ἐλίσσων et sic deinceps uterque Ἔλισσα.

1) Gem. Pletho, ut supra, Μήνειος.

lenen sequitur promontorium Chelonates, punctum versus occidentem Peloponnesi extremum. Ante eum sitae sunt parvae insulae in confinio Cyllenae, Elidis ac Pisatidis. Navigatio a Cyllena Cephalleniam usque stadiorum est xxc. In dicto confinio etiam Helissôn seu Helissa amnis fluit.

§. 5.

Inter Chelonatam et Cyllenam Penei amnis ostia sunt, et eius qui a Poëta Selleis di-

τοῦ ποιητοῦ λεγόμενος, ῥέων ἐκ [2] τῆς Φολόης· [3] Ἐφ' ᾧ [4] Ἔφυρα πόλις, ἑτέρα τῆς [5] Θεσπρωτικῆς καὶ Θετταλικῆς, καὶ τῆς Κορίνθου, [6] τετάρτη τις ἐπὶ τῇ ὁδῷ κειμένη τῇ ἐπὶ [7] Θαλασσίωνα· ἤτοι [8] ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Βοιωνόᾳ (τὴν γὰρ Οἰνόην οὕτω καλεῖν εἰώθασιν) ἢ πλησίον ἐκείνης, διέχουσα τῆς Ἠλείων πόλεως σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι· ἐξ ἧς [9] ἡ τε Τληπολέμου τοῦ [10] Ἡρακλέους δοκεῖ λέγεσθαι μήτηρ· (ἐκεῖ γὰρ μᾶλλον αἱ τοῦ Ἡρακλέους στρατεῖαι.)

Elis.

 Τὴν

2) Absque articulo Mosc. et Paris. qui et scribit Φλόης.

3) Paris. Ven. edd. Aldi et Hopperi ἐφ' ὧν, Guarinus etiam *super his*. Xylander reposuit ἐφ' ᾧ.

4) Mosc. Ἐφύρα. Cf. ad lib. 7. p. 324.

5) Ante Casaubonum edebatur Θεσπρωτῆς. Post Eustathius ad Homer. Il. 2, 603. p. 227. Bas. ex nostro loco refert Κορινθίας. Nempe accommodandum putavit praecedentibus.

6) Desunt haec verba ad ἑκατὸν εἴκοσι in Gem. Plethone, et inde ab ἐπὶ τῇ ὁδῷ in Ven.

7) Xylander emendat in nota θάλασσαν, in textu vulgatam exhibet. Casaubonus vult ἐπὶ θάλασσαν ἰοῦσι. Certe θαλασσίων vox est Lexicis adhuc ignota. Agnoscunt tamen omnes codices, in quibus haec narrationis pars exstat

8) Mosc. sine articulo, quem etiam omittit, non bene, Paris. Tum αὐτῇ, et post ἢ pro ἤ, et ἐξ pro ἐξ. Βοιωνόᾳ utrum recte habeat, an vitiato articulo in principio auctum et in alia parte corruptum sit, non dixerim.

9) Ἡ τλ. omisso τε ante Casaubonum editiones.

10) Dedi pro Ἡρακλῆος ex Moscov., uti deinceps habent omnes.

dicitur atque a Pholoë labitur. Super hunc sita est urbs Ephyra, diversa ab Ephyris Thesprotica, Thessalica, et Corinthi, quartaque eo nomine praeditarum, sita in itinere, qua ad mare itur; sive ea eadem est cum Oenoa, quam Boeonoam vocant, sive ei vicina, distans ab Elide stadiis cxx. Hinc videtur dicta fuisse orta mater Tlepolemi ex Hercule. Plures enim in his locis Herculis fuerunt expeditiones.

Du-

Elea. Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Πρὸς [11] ἐκείνας τε, ὐδεὶς ποταμὸς Σελλήεις· [12] καὶ ὁ τῦ Μέγητος,

— Τόν ποτε Φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμῦ ἀπὸ Σελλήεντος·

[13] ἐξ ἧς καὶ τὰ φάρμακα τὰ [14] ἀνδροφόνα. Εἰς Ἔφυραν γὰρ ἀφῖχθαί φησι τὸν Ὀδυσσέα,

Φάρμακον ἀνδροφόνον [15] διζήμενον —

Καὶ

11) Parif. Ven. ἐκείναις. Eadem cafus variatio infra p. 352. — Atque hoc quidem cafu alibi folet uti Strabo, ubi vicinitatem indicat, et in eodem nexu lib. 13. p. 590. Selleentem fluere dicit πρὸς τῷ Ἀρίβῃ. At cum paffim etiam hoc fenfu accufativus fine variatione adhibeatur, uti paullo poft p. 339., intactum reliqui.

12) Cafaubonn. καὶ περὶ Μέγητος, quod expreffit Guarinus. At refer ad ἐξ ἧς, uti utrimque proxima declarant. Xylander tamen in vulgata aliorum excidiffe putat vocem θώραξ, quod in margine adfcripferat fubplendum Meurfius et in verfione fubplevit Penzelius. Nempe id fuadet Homeri locus Il. 15, 530. et dura remaneat ellipfis.

13) Antea καὶ ἐξ ἧς. Mofc. omiffo etiam καὶ, et edd. Aldi et Hopperi ἐξῆς. Stroz. ἐξ ἧς καί. Forte melius Xylander mallet ἐξ αὐτῆς. Euftathius ad Homer. Il. 11, 740. p. 833, 29 Baf. refert ἐξ ἧς τὰ, et ad Odyff. 1, 259. p. 54. 9. ἐκ ταύτης. Certe τὸ καὶ in hoc fitu moleftum eft, nec abfens defideretur, aut cum Stroz. ulterius promovendum, quod feci.

14) Ven. ἀνδροφόνυ.

15) Stroz omnes Mofc. et Parif. ex Homero Odyff. 1, 261. fubiiciunt: ὄφρα οἱ εἴη Ἰὺς χρίεσθαι.

Duxerat ex Ephyra quam a flumine Selleente:

cum apud reliquas Ephyras nullus eo nomine fit fluvius. Atque inde etiam thorax Megetis,

— quodam quem tempore Phyleus

Ex Ephyra attulerat de flumine Selleente.

Atque inde etiam lethalia venena petebant. Ait enim poëta Ulyffem Ephyram iviffe

— quaerentem lethale venenum.

Et

Καὶ τὸν Τηλέμαχον οἱ μνηςῆρες· Elei.

Ἠὲ καὶ εἰς [16] Ἐφύρην ἐθέλει πίειραν ἄρουραν
Ἐλθεῖν, [17] (φασὶν) ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' [18] ἐνείκῃ.

Καὶ γὰρ τὴν [19] Αὐγέου θυγατέρα τῶ τῶν Ἐπειῶν βασιλέως ὁ Νέςωρ ἐν τῇ διηγήσει τῶ πρὸς αὐτοὺς πολέμου φαρμακίδα εἰσάγει,

[20] Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, —

φήσας ἄνδρα

[21] Μῶλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
Πρεσβυτάτην δὲ [22] θυγατέρα εἶχεν·

16) Ita ex loco Homerico Odyss. 2, 328. editio, Amstelod. cum antea omnes scriberent Ἔφυραν.

17) Non agnoscit Mosc. cum Paris.

18) Ven. traiectis literis ἐκείνῃ.

19) Sic Paris. et ex edd. Ald. et Hopper. quam formam prosaicam in ipsa oratione Strabonis praetuli. Reddidit etiam Guarinus. Vulgo inde a Xylandro Αὐγείᾳ. Vid. ad p. 341. Utraque pro diversitate orationis recte adparet p. 352. Antea Ald. et Hopper. αὐτὴν pro τήν.

20) Verba a πρῶτος ad εἶχεν ignorant Ven. et Stroz.

21) Paris. Mosc. cum Aldo, Hoppero et Guarino μῦνον. Sed cf. Homer. Il. 11, 737. Post iidem codices, Ald. et Hopper. Αὐγείδαο.

22) In Homeri loco verba ita habent: Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην, eaque reddidit Xylander. Sed extra

Et de Telemacho proci:

Aut Ephyres praepingue solum fortassis adibit,
Inde petiturus lethalia pharmaca nobis....

Nam et ipsam Augeae Epiorum regis filiam Nestor veneficam facit, in narratione belli contra eos gesti:

Primus ibi cecidit nostrum Mulius hasta,
Mulius Augiae sumtis gener inclutus armis.
Maxima natarum fuit huic coniux Agamede,

Quae

Ἢ τόσα φάρμακα [23] ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών. Ἔστι δὲ καὶ περὶ Σικυῶνα Σελλήεις ποταμὸς, καὶ Ἐφύρα [24] πλησίον κώμη· καὶ ἐν τῇ [25] Ἀγραίᾳ τῆς Αἰτωλίας Ἐφύρα κώμη· οἱ δ' ἀπ' [26] αὐτῆς Ἔφυροι· καὶ [27] ἀλ-

extra metrum, transitus causa, subiecit eorum partem Strabo; quare non opus est cum ed. Amstel. scribere θύγατρ', aut totus versus reddendus erat.

23) Ven. ἤδει, quae variatio etiam in aliis saepe observatur. V. Fischer, ad Welleri Grammat. P. 3. p. 82. sq. et quos nominat. Altera Attica est et Homerica ex ᾔδεε orta, uti reperitur in Homero Il. 2, 409.

24) Aldus vitiose πλησίων. Eustathius ad Homer. Il. 2, 603. ubi hunc locum adlegat, omittit.

25) Mosc. Paris. et edd. Aldi et Hopperi Ἀγρέα, qua forma dedit etiam Guarinus. Sed recepta scriptura recte habet, et hinc Ἀγραῖοι in Aetolia commemorantur a nostro lib. 10. p. 449. et 451. V. Palmer. Gr. ant. 4. 3. p. 431. et quae disseruntur ad Liv. 32, 34, 4.

26) Ven. Stroz. αὐτῶν, ut ad alios etiam Ephyros referatur. Nam Ἔφυροι et Ἐφυραῖοι promiscue dicuntur, uti conlata auctorum loca docent, etsi Stephanus h. v. Ἔφυρος de hac tantum intelligere videatur cum Strabone, qui tamen et infra lib. 9. p. 442. Ἔφυροι de Crannoniis adhibet. Eustathius ad Homer. Odyss. 1, 259. p. 54. Bas. huius pagi incolas Ephyros, reliquarum Ephyrarum Ephyraeos dictos fuisse scribit. Gem. Pl. verba: οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Ἔφυροι plane omisit.

27) Ven. ἄλλη· Gem. Pl. ἄλλη ἡ Π. et sic deinceps ἡ Κρανωνίων καὶ ἡ Θεσπρωτική, (sic) praeteritis iis, quae hinc ad Ἐφύρης subsequuntur. Attamen vulgata moveri non debet, quia non Crannoniorum fuit Ephyra, sed Ephyra mutato nomine dicta Ephyra, unde et sic incolae promiscue. Cf. Stephanus s. v. Ἔφυρα et Schol. Pindari ad Pyth. 10, 85. Hopperus post vitiose Περραιβῶν.

Quae norat, quotquot producit terra, venena.
Est etiam apud Sicyonem Selleis fluvius, eique vicinus pagus Ephyra. Et alius eodem nomine in Agraea Aetoliae, cuius incolae Ephyri. Sunt et alii Ephyri in Perrhae-

ἄλλοι οἱ Περῥαιβῶν πρὸς [28] Μακεδονίᾳ· καὶ οἱ [29] Ελ[illegible] Κραννώνιοι, καὶ οἱ Θεσπρωτικοὶ, οἱ ἐκ [30] Κιχύρȣ τῆς [31] πρότερον [32] Ἐφύρας.

§. 6.

Ἀπολλόδωρος δὲ διδάσκων, ὃν τρόπον ὁ ποιητὴς εἴωθε διαςέλλεσθαι τὰς [1] ὁμωνυμίας, οἷον ἐπὶ [2] τοῦ Ὀρχομενȣ̃, τὸν μὲν Ἀρκαδικὸν πολύμηλον καλῶν,

28) Casaub. Parif. Μακεδονίαν· Stroz. et alii ex meis Μακεδονίᾳ, usitatiori forma, de qua supra dictum.

29) Sic Mosc. Medic. uti et editur lib. 9. p. 442. et lib. 7. p. 330. adfuit. Vulgo per ν simplex, uti editur in Stephano etsi ex Mss. duplex notat probatque Holsten. p. 173. Et sic praeferunt fere in editionibus viri docti, proque ea scriptura, tamquam indubia, pugnat Drakenb. ad Liv. 36, 10. in. Cum libri fluctuentur, audiendi sunt numi, qui quod duplex ostendunt, etiam hic adhibendum putavi. V. Rasche Lex. num. T. 1. P. 2. p. 1064. et Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 135. sq.

30) Eusttath. ad Homer. Il. 2, 603. p. 227. Bas. in repetendo hoc loco adiicit πόλεως.

31) Ven. edd. Aldi et Hopperi προτέρας.

32) Sic Med. Ven. Mosc. quod in hac ipsius Strabonis narratione posui pro Ἐφύρης. Sic §. 7. Τριφυλίᾳ.

1) Mss. Casaubb. τὰς ὁμωνύμως et τὰς ἐπωνυμίας. Prius etiam habent Ven. et Gem. Pl posterius Scrimger. Cf. lib. 8. p. 369. lib. 10. p. 453. —

2) Sine articulo ante Casaubonum.

rhaebis Macedoniae: et Crannonii: et Thesprotici Cichyro urbe oriundi, quae olim dicta fuit Ephyra.

§. 6.

Caeterum Apollodorus docens, qua ratione Homerus soleat ambigua vocabula distinguere, ut cum Orchomenum Arcadiae pecoris divitem,

Elea. λοῦσιν. Εἰ δ' οὗτος εὖ, καὶ ἡ Ἀρκαδικὴ πόλις Εὐρύτου εἴρηται, ὥςτ' οὐ μία μόνον· ἐκεῖνος δὲ [15] μίαν φησί.

§. 7.

Μεταξὺ δὲ τῆς τοῦ [1] Πηνειοῦ καὶ τοῦ Σελλήεντος ἐκβολῆς Πύλος ᾠκεῖτο, κατὰ τὸν [2] Σκόλλιν, οὐχ ἡ τοῦ Νέστορος πόλις, ἀλλ' ἑτέρα τις [2] ἡ πρὸς τὸν Ἀλφει-

Guarinus Ald. Hopper. Ἀρκαδίαν, quod in Ἀνδανίαν recte et probante Casaubono mutavit Xylander, uti et habent Parif. Mosc. et repetit Eustathius ad Homer. Il. 16, 150. Ita miscetur infra p. 350. 360. et lib. 10. p. 448. Ἀνδανία saepe occurrit in Pausania.

15) Post μίαν Mosc. subiicit μόνον.

1) Ven. Μηνίου· Ald. Hopper. Μηνειοῦ. Cf. supra p. 337.

2) Ven. Vatic. (in margine σκόλλος ὄρος πετρώδης ἐστὶ) Parif. Mosc. Gem. Pl. τὸ Σκόλλιον. Ald. Hopper. cum Guarino Σκόλιον. At Xylander τὸν Σκόλλιν, qua forma etiam infra apud nostrum redit, et hic adparuisse in Scrimger. conlationibus videtur, quippe ex quibus nullam diversitatem notatam inveni. Propagavit ita Casaubonus, ut tantum feminini generis signum praeponeret, quo etiam prodit infra p. 341. et in Eusthathio ad Homer. Il. 2, 617. p. 230, 16. Simplici λ cognominem urbem memorat Stephanus. *Scolius* placuit in versione Penzelio.

2) Locus turbatus, quem sic vertit Guarinus: *sed altera quaedam Alpheo propinqua, cuius nihil est commune ad illam, quae Pamisso sive Amatho adiacet*, a quo parum, aut nihil, diserepat interpretatio Heresbachii. Xylander, ut aliquo modo difficultatem levaret, quomodo expresserit, inferior haec pagina indicat. At, quod iam Palmerius in animadv. in Gr. auctor. p.

sive recte Scepsius, utique Arcadica etiam urbs Euryti dicta fuit, ut non una fuerit duntaxat Oechalia, sicut visum Apollodoro.

§. 7.

Inter Penei et Selleentis ostia Pylus habitabatur iuxta Seollim: non ea Nestoris urbs: alia enim est Pylus ad

Ἀλφειόν· ἧς ὐδὲν ἐςι κοινώνημα, ὐδὲ τῇ πρὸς τὸν [3] Πά- Elea.
μισον, εἴτε Ἄμαθον χρὴ καλεῖν. Βιάζονται δ' ἔνιοι
μνηςευόμενοι τὴν [4] Νέςορος δόξαν καὶ τὴν εὐγένειαν.
Τριῶν γὰρ [5] Πύλων ἱςορεμένων ἐν Πελοποννήσῳ [6] (καθότι καὶ τὸ ἔπος εἴρηται τῦτο,

Ἔςι Πύλος πρὸ Πύλοιο· Πύλος γέ μέν ἐςι καὶ ἄλλος

τύ-

p. 303. notavit, ἀσύςατα haec sunt, et tantum abest, ut expediant, ut impedire magis videantur. Penzel. sic: *sondern eine andere dieses Namens, die mit dem Pamisus oder Amathus so wenig, als mit dem Alpheus, zu thun hat*; quam coniecturam quemvis Geographiae peritum probaturum esse sperat. Sed ex MSS. haec: Ven. Gem. Pletho omittunt ἧς et ἐςί· Stroz. ἧς· Ald. Hopper. Xyl. ἐςι· post Paris. Mosc. τῇ· Ven. Gem. Pletho verba οὐδὲ τῇ — καλεῖν. Ut vis disputationis servetur, Straboni que sua constet fides, ita locum refingit Tyrwhittus; ἀλλ' ἑτέρα τις, ἧς ὐδὲν ἐςι κοινώνημα ὐδὲ τῇ πρὸς τὸν Ἀλφειὸν, οὐδὲ τῇ πρὸς τὸν Παμισόν. Equidem tamen adscitis codicibus leniorem medicinam admoveri posse putem hanc: ἢ πρὸς τὸν Ἀλφειὸν ὐδὲν κοινώνημα,· ὐδὲ πρὸς τὸν Πάμισον —.

3) Antea Παμισὸν, de quo ad p. 336. Aldus, Hopper. cum Mosc. Παμεισόν.

4) Paris. Νέςορα.

5) Mosc. πυλῶν, quasi a πύλαι. Post cum Paris. τινί.

6) Ald. καθ' ὅτι· Hopper. καθ' ὅτι. Post iidem cum Xylandro μὴν pro μέν.

7) Eustath. ad Homer. Il. 2, 591. p. 224. Bas. legit ἄλλη, et statim subiicit ex Strabone: ἕκαςοι δὲ τὸ παρὰ σφισιν ἠμαθόεν

παι-

ad Alpheum, cui nihil commune est, neque cum Alpheo, neque cum Pamiso flumine: sive is est Amathus. Nonnulli tamen, ut Nestori gloriam atque nobilitatem tanto maiorem arrogent, violenter ista torquent. Cum enim in Peloponneso tres Pyli commemorentur, unde et versus iste factus,

Est Pylus ante Pylum, tamen
usque alius Pylus exstat:

sri-

[Bk.] [20] γνώριμά φασιν εἶναι τὰ παρ' ἐκείνοις [21] Γέρηνα, [22] συνοικούμενά ποτε εὖ. Τοιαῦτα μὲν τὰ περὶ τὴν κοίλην Ἦλιν [23] ὑπάρχουσι νυνί.

§. 8.

Ὁ δὲ ποιητὴς εἰς [1] τέσσαρα μέρη διελὼν τὴν δὲ τὴν χώραν, τέτταρας δὲ καὶ τοὺς ἡγεμόνας εἰπὼν, οὐ σαφῶς εἴρηκεν·

[2] Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον,

Ὅσ-

codicum auctoritate nitatur, advocavi, etsi nec alterum absonum. Ita vero Hipparchus lib. 1. p. 5. f. πιθανὸς vocatur. — Cf. lib. 10. p. 457.

20) Ven. γνώρισμα, atque hoc videtur ex suis notare voluisse vel notasse Casaubonus, pro quo exiit νώρισμα. Reliqui libri γνώριμα.

21) Ven. γεγέρνασιν, quod (Gerenasam) reddidit Guarinus. Adhaesit corruptum εὖν. Mosc. Γέρονα.

22) Mosc. Parif. συνοικουμένην per synthesin; neque tamen vulgata abiici debet.

23) Casaubonn. Mosc. Parif. ὑπάρχοντα. Ven. Stroz. unus, Gem. Pletho verba τοιαῦτα — νυνὶ ignorant.

1) Mosc. τέτταρα, uti omnes deinceps.

2) Totus Homeri locus deest in G. Plethone, et inde ab ἔναιον ad θεὰ in Ven. et edd. Aldi, Hopperi et Xylandri, pro quibus subiiciuntur haec: καὶ ἑξῆς ἕως τῦ παλλεῖς, unde editiones illae pergunt: δ' ἔμβαινον Ἐπειοί. Alii libri cum Guarino integrum locum exhibent, qualem post instauravit Casaubonus, qui ita ab inerti librario truncatum eum fuisse existimat.

stat de eorum Gerenis, qui locus quondam bene fuit habitatus. Et talia sunt hodie cavae Elidis Gerena.

§. 8.

Caeterum poëta cum istam regionem in quatuor tribuisset partes, et principes enumerasset quatuor, obscure hoc dixit:

Tum qui Buprasium coluere
atque Elida claram,
Hyr-

Ὅσσον ἐφ' [3] Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα, Elea.
Πέτρη τ' Ὠλενίη, καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς [4] ἐέργει.
Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο θοαί· πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.

[5] Τῷ μὲν γὰρ Ἐπειοὺς ἀμφοτέρους προσαγορεύειν τούς τε Βουπρασιεῖς, [6] καὶ τοὺς Ἠλείους, Ἠλείους δὲ μηκέτι καλεῖν τοὺς Βουπρασιεῖς, οὐ τὴν Ἠλείαν δόξειεν ἂν εἰς [7] τέσσαρα μέρη διαιρεῖν, ἀλλὰ τὴν τῶν Ἐπειῶν, [8] ἣν εἰς δύο μέρη διεῖλε πρότερον· οὐδ' ἂν μέρος εἴη τῆς Ἠλ-

3) Mosc. Paris. Ὑρμήνη vocalium nota confusione.

4) Revocavi ex Homero, adstipulantibus etiam Paris. et Mosc. pro vitioso ἐνέργει.

5) Sic dedi suadente nexu, praecipiente etiam Casaubono, quibus accedunt Mosc. et G. Pl. pro τὸ μέν. Sic paullo post libri omnes sine dissensu.

6) Desunt haec ad Βουπρασιεῖς in Stroz. uncisque inclusa sunt postea a Casaubono, quos quidem removi, cum partem disputationis constituant. Agnoscunt etiam libri ceteri omnes cum Guarino.

7) Mosc. τέτταρα, uti post et alibi saepe.

8) Ald. et Hopper. εἰς ἢ δύο. Tum Amstel. διεῖχεν. Quod post διεῖλεν Paris. Mosc. distinctionis signum ponunt, et hinc πρότερον proximis adnectunt, faciunt id reluctantibus particulis οὐδ' ἄν, tum renuente ipso nexu, qui haec ad primum Homeri versum de Buprasio et Elide referri iubet.

Hyrmine quantum, vel Myrsinus ultima sede,
Olenium et saxum cingunt et Alesion agri.
Ductores quatuor, quemvis bis quinque secutae
Sunt naves, multi quis vectabantur Epei.

Quod enim et Buprasienses et Eleos Epeiorum afficit nomine, Buprasienses autem Eleos non vocat, non Eleam videri potest in quatuor divisisse partes; sed Epeorum ditione, quam prius bipartitam fecerat: neque pars fuerit Eli-

Elea. Ἤλιδος τὸ Βουπράσιον, ἀλλὰ τῶν Ἐπειῶν μᾶλλον. Ὅτι γὰρ Ἐπειοὺς καλεῖ τοὺς[9] Βουπρασιεῖς, δῆλον.

Ὡς ὁπότε [10] κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ. —

Τὸ δὲ Βουπράσιον εἶναί τινα χώραν τῆς Ἠλείας, κατοικίαν [11] ἔχουσαν ὁμώνυμον· νυνὶ [12] δὲ φαίνεται τῆς Ἤλιδος ὂν μέρος καὶ τοῦτο. Πάλιν δὲ [12] * τῷ συγκαταριθμεῖσθαι [13] Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν [14] λέγοντα, εἶτ' εἰς τέσσαρας διαιρεῖν μερίδας, ὡς ἂν [15] κοινῷ δοκεῖ τῷ τε Βουπρασίῳ, καὶ τῇ Ἤλιδι αὐτὰς [16] τέσσαρας μερίδας ὑποτάττειν. Ἦν δ', ὡς ἔοικε, [17] κατοι-

9) Mosc. Paris. Βουπρασίους, cum alteram formam antea placide tulerint, etsi utraque omnino fuit in usu, ut docent Stephanus et Eustathius ad Homerum c. l.

10) Mosc. κρεῖον'.

11) Praeponunt οὐκ Paris. et Mosc. Sed inde a τὸ δὲ Βουπράσιον ad καὶ τοῦτο omnia desiderantur in Gem. Plethone.

12) Non adparet haec particula in Paris. Mosc. Stroz. Bemb.

* 12) Mosc. τὸ, uti paullo superius contra recte.

13) Paris. Mosc. Βουπράσιόν τε. Stroz. Bemb. Βουπράσιον δὲ pro τὲ, quod inserui.

14) Stroz. Paris. Mosc. λέγοντες.

15) Casaubonn. Stroz. κοινὸν δοκεῖν.

16) Hoc verbum cum proximo deest in Paris. Moscov. et Stroz. Antea Ven. dat αὐτὰς τὰς.

17) Gem. Pletho subiicit τὶς, quod possit stare. Neque tamen admittunt reliqui codices, nec repetit hinc Eustathius ad Homer. Il. 2, 615. p. 229. Bas.

Elidis Buprasium, sed Epeorum potius. Nam Buprasienses inter Epeos numerare, hinc liquet.

Quando ad Buprasium tristes Amaryncea Epei
Mandabant terrae —

Buprasium autem esse Eleae regionis locum cum eiusdem nominis vico: qui nunc videtur urbis Elidis esse portio. Rursus dum connumerat Buprasium atque Elidem, deinde in quatuor dividit partes, videtur communiter has ipsas Buprasio Elidique subiicere. Et fuit, ut apparet, Buprasium Eleae

τοικία τῆς Ἠλείας τὸ Βουπράσιον [18] ἀξιόλογος, ἣ νῦν οὐκέτ' ἐστίν· [19] ἡ δὲ χώρα καλεῖται μόνον οὕτως ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἐπὶ Δύμην ἐξ Ἤλιδος τῆς νῦν πόλεως. Ὑπολάβοι δ' ἄν τις καὶ ὑπεροχήν τινα ἔχειν τότε [20] τὸ Βουπράσιον παρὰ τὴν Ἦλιν, [21] ὡς καὶ οἱ Ἐπειοὶ παρὰ τούτους· ὕστερον δ' ἀντ' Ἐπειῶν Ἠλεῖοι ἐκλήθησαν. Καὶ τὸ Βουπράσιον μὲν δὴ μέρος ἦν τῆς Ἤλιδος· ποιητικῷ δέ τινι σχήματι συγκαταλέγειν τὸ μέρος τῷ ὅλῳ φασὶ τὸν Ὅμηρον· ὡς τὸ, Elea.

— ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος· καὶ,
— ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε· [22] καὶ,
Κουρῆτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοί· καὶ,
Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων.

D 2 Καὶ

18) Ven. ἀξιόλογον.

19) Inde ad πόλεως omittunt Stroz. et Ven.

20) Sine articulo Mosc. et Parif.

21) Mosc. Stroz. Bemb. ὥσπερ et pro παρὰ τὴν Ἦλιν antea Gem. Pletho περὶ τὴν Ἦλιν. Sic Bemb. post scribit περὶ τούτους, ubi παρὰ rectius habent alii cum Eustathio c. l.

22) Deest hic et post particula in Parif. et Mosc.

Eleae regionis pagus memorabilis, qui nunc non extat: locus duntaxat nomen retinet, qui in via est ab Elide urbe nostra aetate Dymen versus. Ac suspicari licet, priscis temporibus Buprasium fuisse Elide praestantius, ut et Epeos Eleis: postmodo pro Epeis fuisse Eleos dictos. Et Buprasium quidem Elidis pars erat: poetica autem quadam figura aiunt Homerum cum toto partem ponere, ut in his:

— *per Helladaque et medium Argos*; et
— *per Helladaque Phthiamque* — item
Curetesque pugnabant, Aetolique — et
Quique ab Echinadibus venerunt, Dulichioque.

Nam

Alm. Καὶ γὰρ [23] τὸ Δυλίχιον τῶν Ἐχινάδων· χρῶνται δὲ καὶ οἱ νεώτεροι. [24] Ἱππῶναξ·

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι καὶ [25] Ἀμαθουσίων [26] πυρόν.

Κύπριοι γὰρ καὶ οἱ Ἀμαθούσιοι. [26*] Καὶ Ἀλκμὰν δὲ,

pag. 341. Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον περιῤῥύταν.

Καὶ Αἰσχύλος·

Κύπρου Πάφου τ᾽ ἔχουσα πάντα κλῆρον.

Εἰ δ᾽ οὐκ εἴρηκεν [27] Ἐπειοὺς τοὺς Βουπρασίους, οὐδ᾽ ἄλλα πολλὰ τῶν ὄντων φήσομεν· [28] ἀλλὰ τοῦτ᾽ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις τοῦ μὴ εἶναι, ἀλλὰ τοῦ μὴ εἰπεῖν μόνον.

§. 9.

23) Ven. τοῦτο· Scrimger. Καὶ γὰρ μὲν τὸ Δυλ.

24) Parif. Mofc. fubiungunt μέν.

25) Vatic Mofc. Parif. omittunt haec ad γάρ.

26) Venet. cum Euftathio ad Homer. Il. 2, 625. p. 231. f. 305. Aldo et Hoppero πυρῶν.

26*) Ven. tantum Ἀλκμὰν, omiffis reliquis, uti poft Αἰσχύλος abfque καί.

27) Ne fibi ipfe adverfetur Strabo, fi fuperiora recolas, Cafaubonus reponendum cenfet Ἠλείους, quod et reddidit Penzelius. Mff. tamen vulgatam tuentur omnes; tantum in Mofc. a recentiori manu profectum erat Ἐπειούς. Facile argunta haec difputatio implicare potuit librarios parum adtentos. Sic fupra p. 336. mifcebant Ἠλείας et Πυλίας.

28) Venet. ἀλλὰ τ᾽ οὐκ.

Nam una ex Echinadibus eft Dulichium. Utuntur hac figura etiam recentiores. Ut Hipponax:

Panem Cyprium edunt Amathufiumque triticum.

Nam in Cypro funt et Amathufii. Sic et Alcman:

Amoenam Cyprum linquens, et Paphum circumfluam.

Et Aefchylus:

Cyprum Paphumque forte quae totam obtines.

Quod autem Buprafienfibus Epeorum nomen non tribuitur, alia quoque multa eorum, quae funt, eum non dixiffe refpondebimus: neque hoc pacto demonftrari, non effe rem, fed tantum id eum non expreffiffe verbis.

§. 9.

§. 9.

Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος ἑτέρους [1] λέγει τῶν Ἠλείων τοὺς Ἐπειούς· τῷ γοῦν Ἡρακλεῖ συστρατεῦσαι τοὺς Ἐπειοὺς ἐπὶ [2] Αὐγέαν καὶ συνανελεῖν αὐτῷ τόν τε Αὐγέαν καὶ τὴν Ἦλιν· φησὶ δὲ καὶ τὴν [3] Δύμην, Ἐπειΐδα καὶ [4] Ἀχαΐδα. Πολλὰ μὲν οὖν παλαιὰ ὄντα λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, συντεθραμμένοι τῷ ψεύδει διὰ [5] τῆς μυθογραφίας· διὰ δὲ τοῦτο καὶ οὐχ ὁμολογοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν αὐτῶν. Οὐ μέντοι ἄπιστον, οὐδ' εἴποτε [6] τοῖς Ἠλείοις διάφοροι ὄντες [7] οἱ Ἐπειοὶ

D 3 καὶ

1) Casaubb. Stroz. Ven. λέγων. Reliqui et edd. inde ab Aldo melius λέγει.

2) Sic Paris. Mosc. Ven. cum edd. Aldi et Hopperi hic et proxime, et aliquoties ipsae edd. Casaub. in eadem narratione infra p. 354. lib. 10. p. 459. uti in Diodoro 4, 33. in. Vulgo, praeeunte quidem Xylandro, Αὐγείαν, uti p. 356, ubi iidem Mss. volunt per ε. Eadem variatio in libris Apollodori 2, 5. 5, ubi Heyne praetulit ε, cum altera forma sit poëtarum propria; quod et censuit Sylburg. ad Pausan. 5, 1. f. p. m. 377.

3) Paris. Mosc. Δυμαν· Scrimg. δίμαν. Illud in Milesio homine praestet.

4) Mosc. Ἀχαιΐδα. Pro καὶ Ven. et Gem. Pletho εἰ. Sed vulgatam non solum forma vocis, sed et disputationis series tuetur.

5) Paris. Mosc. Stroz. 1. 2. τὰς μυθογραφίας. Forte rectius, certe usitatius.

6) Mosc. hoc ordine: διάφοροι τοῖς Ἠλείοις.

7) Absque articulo Scrimger.

§. 9.

Porro Hecataeus Milesius Eleos ab Epeis diversos facit: scribitque Epeos Herculi in expeditione contra Augeam adfuisse, inque perdendo Augea et Elide operam navasse: Dymen quoque tam ad Epeos quam ad Achaeos pertinuisse. Sane multa vetusti scriptores perhibent commenticia, ob fabularum scriptionem adsueti mendacio: Quae caussa etiam est, cur de iisdem rebus inter se parum eis conveniat. Hoc autem incredibile non est, Epeos, cum aliquando diversa ab

Eleis

Elea. καὶ ἑτεροεθνεῖς, εἰς [8] ταὐτὸ συνήρχοντο κατ' ἐπικράτειαν, καὶ κοινὴν ἐνέμοντο [9] πολιτείαν· [10] ἐπεκράτουν δὲ καὶ μέχρι Δύμης. Ὁ μὲν γὰρ ποιητὴς οὐκ ὠνόμακε τὴν Δύμην· οὐκ [11] ἀπεικὸς δ' ἐστὶ, τότε μὲν αὐτὴν ὑπὸ τοῖς Ἐπειοῖς ὑπάρξαι, ὕστερον δὲ τοῖς Ἴωσιν, ἢ μηδ' ἐκείνοις, ἀλλὰ τοῖς τὴν ἐκείνων χώραν κατασχοῦσιν Ἀχαιοῖς. Τῶν δὲ τεττάρων μερίδων, ὧν αὐτός [12] ἐστι καὶ τὸ Βουπράσιον, ἡ μὲν Ὑρμίνη καὶ ἡ Μύρσινος τῆς Ἠλείας ἐστίν· [13] αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπὶ τῶν ὅρων ἤδη τῆς Πισάτιδος, ὡς οἴονταί τινες.

§. 10.

Ὑρμίνη μὲν οὖν πολίχνιον ἦν· νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ἀλλ' ἀκρωτήριον πλησίον Κυλλήνης [1] ὀρεινὸν, καλοῦμε-

8) Ven. τ' αὐτό.

9) Stroz. praepofito articulo, uti Mofc. Sed hic praeterea ἔνεμον. Antea Xyl. κοινὰν.

10) Haec ad Ἀχαιοῖς defunt in Stroz. et Ven.

11) Ald. Hopper. vitiofe ἐπεικός.

12) Omifit Xylander.

13) Parif. Mofc. αἱ λοιπαὶ δέ. Tum ἤδη nec in Stroz. nec in Ven. adparet.

1) Parif. Mofc. Stroz. fubiiciunt, aut hic potius obtrudunt ἦν. Antea Ven. et Stroz. Κυλλήνυ.

Eleis gens, et inimica effent; poftea rerum potitos in unam eum his coiuiffe ciuitatem, et obtinuiffe Dymen usque. Nam Dymen quidem Homerus non nominavit: non interim abfimile vero eft, tunc eam Epeis fubditam fuiffe, poftea temporis Ionibus, aut ne his quidem, fed eorum agro potitis Achaeis ceffiffe. Proinde de quatuor iftis partibus, in quibus et Buprafium continetur, Hyrmine et Myrfinus Eleae funt regionis; reliqua, ut fert quorundam fententia, iam ad Pifatidis fines funt.

§. 10.

Fuit oppidum Hyrmine: fed hodie non extat, nifi montana non procul Cyllena extre-

μενον Ὄρμινα, [2] ἢ Ὕρμινα. [3] Μύρσινος δὲ τὸ νῦν Μυρτούντιον, ἐπὶ θάλατταν [4] καθήκουσα, κατὰ τὴν ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν ὁδὸν κατοικία, στάδια τῆς Ἠλείων πόλεως διέχουσα ἑβδομήκοντα. [5] Πέτρην δ' Ὠλενίην εἰκάζουσι τὴν νῦν Σκόλλιν. Ἀνάγκη γὰρ εἰκότα λέγειν, καὶ τῶν τόπων καὶ τῶν ὀνομάτων μεταβεβλημένων, ἐκείνου [6] τε μὴ σφόδρα ἐπὶ πολλῶν σαφηνίζοντος. Ἔστι δ' [7] ὄρος πετρῶδες κοινὸν Δυμαίων τε καὶ [8] Τριταιέων [9] καὶ Ἠλείων, ἐχόμενον ἑτέρου τι-

2) Has duas voces non habet Ven.

3) Mosc. Parif. Μύρσινος. Sic uterque postea Μουρτούντιον. At vulgatam aliorum lectionem probat Homerus Il. 2, 616. et in primis, qui ex nostro duxit Stephanus, et, qui ex hoc, Eustathius ad Homer. c. l.

4) Ald. et Hopper. καθήκουσαν — κατοικίαν. Verba ἐπὶ θάλατταν ad usque ἑβδομήκοντα non inveniuntur in Stroz. et Ven.

5) Ad Σκόλλιν desunt omnia in Mosc. Pro Σκόλλιν Parif. Σκόλιν. Cf. supra.

6) Vocula haec excidit in Stroz.

7) Stroz. ὄρη.

8) Ven. τριτιέων, uti Aldus et Hopperus. Sic Guarinus *Triticis*. At cf. Herodotus 1, 145. Stephanus h. v. et noster p. 386. in. et hic post. Eustathius ad Hom. Il. 2, 617. p. 230. Bas. plane omittit.

9) Haec duo superscripta sunt in Parif.

tremitas, Horminae vel Hyrminae nomine. Myrsinus nostro tempore Myrtuntium dicitur pagus ad mare pertinens in via, quae Elide Dymam ducit, LXX distans ab Elide urbe stadia. Olenium petram coniiciunt esse, quae nunc Scollis dicitur. Necesse autem est coniecturas in hoc genere sequi, locis pariter atque nominibus mutatis, cum quidem poeta rem non multis verbis declaraverit. Est autem Scollis saxosus mons communis Dymaeorum, Tritaeensium et Eleorum, continuus monti Arcadiae,

Elea. τινὸς Ἀρκαδικοῦ ὄρους [10] Λαμπείας, [11] ὃ τῆς Ἤλιδος μὲν διέστηκεν [12] ἑκατὸν πρὸς τοῖς τριάκοντα σταδίους, [13] Τριταίας δὲ ἑκατὸν, τοὺς ἴσους, Ἀχαϊκῶν πόλεων. Τὸ δ' [14] Ἀλείσιόν ἐστι τὸ νῦν [15] Ἀλεσιαῖον, χώρα [16] παρὰ

10) Legerem Λαμπίας. Stephanus enim Λάμπεια, ὄρος Ἀρκαδίας. Sed Stephanum potius arbitror corrigendum legendumque apud eum Λάμπεια et Λαμπειάτης, quod ex Pausania [lib. 8. c. 24. §. 2.] certo constat. *Casaubonus.* Constat etiam ex aliis pluribus, quare et sic in Stephano, suadente praeterea literarum serie, reposuit Berkelius.

11) Haec ad πόλεων desiderantur in Ven. et Stroz.

12) Lacuna hinc patet ad τριάκοντα. in Scrimgeri quibusdam et Mosc. Notavit etiam Casaubonus. In Paris. verba διέστηκεν et πρὸς omissa sunt, iisque subplendis spatii aliquid relictum. Habent alii et reddidit Guarinus. Casaub. ed. altera invexit πρὸς τοὺς, et excepit Amstel.

13) Aldus. Hopper. Τριτίας. Guarinus etiam *Tritia.* Cf. paullo antea.

14) Mosc. Paris. Ἀλίσιον· Ven. hic et infra per η Ἀλήσιον, uti scribit Stephanus ex quo etiam sic notat Eustathius ad Homer. Il. 2, 617. p. 230. Bas. qui tamen in Homeri vetustis exemplaribus per ει ferri monet, quasi ab ἀλέω, ἀλέσω. In Homero tamen Il. 11, 756. Ἀλεισίου (ed. Villois.) vel Ἀλήσιον etiam legitur. Cf. etiam Pausan. 9. 14, 1. et infra hic p. 352. At per ει habet etiam Etymol. M. et Hesychius h. v. etsi hic etiam post Ἀλείσιον, ex quibus vagam etiam olim scripturam fuisse discitur.

15) Quae hinc ad Ἀμφιδόλιδα sequuntur, Ven. omittit. Paris. scribit Ἀλαισιαῖον. Mosc. Ἀλαισυαίων. Guarinus vertit *Alesieum.* Equidem nihil statuo.

16) Mosc. Paris. περὶ, frequenti commistione, uti p. 382. et saepe alibi. Cf. ad p. 380. Sed iam supra me aliqua de ea monere memini. Retinui vulgatam, cum παρὰ saepissime a nostro adhibeatur, ubi simpliciter confinium indicat.

diae, cui Lampeia nomen, ma Achaicis urbibus e. distitus ab Elide stadiis cxxx, a Tritaea et Dy- Aleisium autem, quod nunc Alesiaeum, locus est iuxta

ρὰ τὴν [17] Ἀμφιδολίδα, [18] ἔνθα κατὰ μῆνα ἀγορὰν συνάγουσιν οἱ περίοικοι· [19] κεῖται δὲ ἐπὶ τῆς ὀρεινῆς ὁδοῦ, τῆς ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν. Πρότερον δ᾽ ἦν πόλις τῆς [20] Πισάτιδος, [21] ἄλλοτε ἄλλως τῶν ὅρων ἐπαλλαττόντων, διὰ τὰς τῶν ἡγεμόνων μεταβολάς· τὸ δὲ [22] Ἀλείσιον καὶ Ἀλεισίου κολώνην ὁ ποιητὴς καλεῖ, ὅταν φῇ·

[23] Ὄφρ᾽ ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους, p. 34[illegible]

D 5 Πε-

17) Stroz. Parif. Mofc. Ἀμφιδολίδα, quam lectionem adftruunt Xenophon in hift. Gr. 3, 2, 30. et Stephanus. Eadem fere confufio infra p. 349. Caf. notatur. Nulla utique in Elide Amphilochis, dubitaturque adeo, an Amphilochis de regione Acarnaniae usquam occurrat. Pluribus de hoc differuit Wesfeling ad Diodor. Sic. 15, 77. qui confuli debet. Remota igitur lectione vulgata Ἀμφιλοχίδα, ut Strabonem cum aliis componerem, in primis libris fuadentibus, dedi Ἀμφιδολίδα.

18) Mofc. Parif. ἐν ᾗ καὶ, pro quo corrupte Stroz. ἐνὶ καὶ. Sic ἐνταῦθα et ἐν ταύτῃ lib. 7. p. 290. Caf. commutantur.

19) A κεῖται ad μεταβολάς in Ven. defunt omnia.

20) Mofc. Πεισάτιδος, ut alibi.

21) Parif. ἄλλοτ᾽ ἄλλως.

22) Bis per ι Parif. et Mofc. ut fupra.

23) Parif. Mofc. μέσφ᾽ ἐπὶ, quod non temere a librariis advectum videtur. Vulgatam tamen fervant omnes Homeri codices. Ceterum verba ὄφρ᾽ ἐπὶ — ἵππους exclufit Venet. praeteriitque etiam Euftathius ad Homer. Il. 2, 619., ubi hanc Strabonis difputationem repetit. Ald. et Hopper. tantum ὄφρ omittunt.

ta Amphidolidem, ubi fingulis menfibus in forum conveniunt vicini: fitum eft in via montana, quae ab Elide Olympiam ducit. Antiquitus urbs fuit Pifatidis, ob mutationes imperiorum finibus quoque regionum fubinde variantibus. Aleifium Homerus etiam Aleifii colonam (id eft tumulum, collem) appellat:

Donec equos in Buprafii nos fertilis [illegible]

Ad

Elea. τινὸς Ἀρκαδικοῦ ὄρους [10] Λαμπείας, [11] ὁ τῆς Ἤλιδος μὲν διέστηκεν [12] ἑκατὸν πρὸς τοῖς τριάκοντα σταδίους, [13] Τριταίας δὲ ἑκατὸν, τοὺς ἴσους, Ἀχαϊκῶν πόλεων. Τὸ δ᾽ [14] Ἀλείσιόν ἐστι τὸ νῦν [15] Ἀλεσιαῖον, χώρα [16] παρὰ

10) Legerem Λαμπείας. Stephanus enim Λάμπεια, ὄρος Ἀρκαδίας. Sed Stephanum potius arbitror corrigendum legendumque apud eum Λάμπεια et Λαμπεάτης, quod ex Pausania [lib. 8. c. 24. §. 2.] certo constat. *Casaubonus.* Constat etiam ex aliis pluribus, quare et sic in Stephano, suadente praeterea literarum serie, reposuit Berkelius.

11) Haec ad πόλεων desiderantur in Ven. et Stroz.

12) Lacuna hinc patet ad τριάκοντα in Scrimgeri quibusdam et Mosc. Notavit etiam Casaubonus. In Paris. verba διέστηκεν et πρὸς omissa sunt, iisque supplendis spatii aliquid relictum. Habent alii et reddidit Guarinus. Casaub. ed. altera invexit πρὸς τὺς, et excepit Amstel.

13) Aldus. Hopper. Τριτίας. Guarinus etiam *Tritia.* Cf. paullo antea.

14) Mosc. Paris. Ἀλίσιον. Ven. hic et infra per η Ἀλήσιον, uti scribit Stephanus ex quo etiam sic notat Eustathius ad Homer. Il. 2, 617. p. 230. Bas. qui tamen in Homeri vetustis exemplaribus per ει ferri monet, quasi ab ἀλέω, ἀλέσω. In Homero tamen Il. 11, 756. Ἀλεισίου (ed. Villois.) vel Ἀλησίου etiam legitur. Cf. etiam Pausan. 6. 14, 1. et infra hic p. 352. At per ει habet etiam Etymol. M. et Hesychius h. v. etsi hic etiam post Ἀλίσιον, ex quibus vagam etiam olim scripturam fuisse discitur.

15) Quae hinc ad Ἀμφιδολίδα sequuntur, Ven. omittit. Paris. scribit Ἀλαισιαῖον, Mosc. Ἀλαισυαίων. Guarinus vertit *Alesieum.* Equidem nihil statuo.

16) Mosc. Paris. περὶ, frequenti commistione, uti p. 382. et saepe alibi. Cf. ad p. 380. Sed iam supra me aliqua de ea monere memini. Retinui vulgatam, cum παρὰ saepissime a nostro adhibeatur, ubi simpliciter confinium indicat.

diae, cui Lampeia nomen, distitus ab Elide stadiis cxxx, a Tritaea et Dyma Achaicis urbibus e. Aleisium autem, quod nunc Alesiaeum, locus est iuxta

ρα τὴν [17] Ἀμφιδολίδα, [18] ἔνθα κατὰ μῆνα ἀγορὰν συνάγουσιν οἱ περίοικοι: [19] κεῖται δὲ ἐπὶ τῆς ὀρεινῆς ὁδοῦ, τῆς ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν. Πρότερον δ' ἦν πόλις τῆς [20] Πισάτιδος, [21] ἄλλοτε ἄλλως τῶν ὅρων ἐπαλλαττόντων, διὰ τὰς τῶν ἡγεμόνων μεταβολάς· τὸ δὲ [22] Ἀλείσιον καὶ Ἀλεισίου κολώνην ὁ ποιητὴς καλεῖ, ὅταν φῇ·

[23] Ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους, p. 341.

D 5 Πα-

17) Stroz. Parif. Mofc. Ἀμφιδωλίδα, quam lectionem adftruunt Xenophon in hift. Gr. 3, 2, 30. et Stephanus. Eadem fere confufio infra p. 349. Caf. notatur. Nulla utique in Elide Amphilochis, dubitaturque adeo, an Amphilochis de regione Acarnaniae usquam occurrat. Pluribus de hoc differuit Wesfeling ad Diodor. Sic. 15, 77. qui confuli debet. Remota igitur lectione vulgata Ἀμφιλοχίδα, ut Strabonem cum aliis componerem, in primis libris fuadentibus, dedi Ἀμφιδολίδα.

18) Mofc. Parif. ἐν ᾗ καὶ, pro quo corrupte Stroz. ἐν ᾗ καὶ. Sic ἐνταῦθα et ἐν ταύτῃ lib. 7. p. 290. Caf. commutantur.

19) A κεῖται ad μεταβολάς in Ven. defunt omnia.

20) Mofc. Πεισάτιδος, ut alibi.

21) Parif. ἄλλοτ' ἄλλως.

22) Bis per ι Parif. et Mofc. ut fupra.

23) Parif. Mofc. ὄφρ' ἐπὶ, quod non temere a librariis advectum videtur. Vulgatam tamen fervant omnes Homeri codices. Ceterum verba ὄφρ' ἐπὶ — ἵππους exclufit Venet. praeteriitque etiam Euftathius ad Homer. Il. 2, 619 c, ubi hanc Strabonis difputationem repetit. Ald. et Hopper. tantum ὄφρ' omittunt.

ta Amphidolidem, ubi fingulis menfibus in forum conveniunt vicini: fitum eft in via montana, quae ab Elide Olympiam ducit. Antiquitus urbs fuit Pifatidis, ob mutationes imperiorum finibus quoque regionum fubinde variantibus. Aleifium Homerus etiam Aleifii colonam (id eft tumulum, collem) appellat.

Donec equos in Buprafii nos fertilis duximus

Ad

Eleg. συλλαβὴν, [11] ὅπου τὸ τῆς [12] Νεμυδίας Ἀρτέμιδος ἱερόν. Ὁ δὲ Τευθέας εἰς τὸν Ἀχελῶον ἐμβάλλει τὸν κατὰ Δύμην ῥέοντα, ὁμώνυμον τῷ κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν καλούμενον [13] καὶ Πεῖρον. [14] Τοῦ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος,

Ὤλενο

11) Haec ad ἱερὸν omittunt Ven. Stroz. et Gem. Pletho.

12) Vatic. Moscov. Νεμυδίας.

13) Falsus est Xylander, dum sic vertit, tamquam si legisset, τὸν καὶ Πεῖρον. Sed non recipit eam lectionem Casaubonus et jure. *Pirus* enim ad Olenum fluebat, *Achelous* ad Dymen. Certe mutilus est locus Strabonis, quam sine manuscriptorum auxilio supplere non aggrediar. *Palmerius in Gr. auct.* p. 304. Prope Olenum memoratur Pirus a Pausania 8, 18. in. prope Dymen Achelous a Strabone hic et lib. 10. p. 450. Circiter 40 stadia tantum a Dyme fluebat Pirus secundum Pausan. c. l. sic ut utramque urbem adferre possit. At gravius ulcus subesse videtur. Nempe Pirus in mare exibat (Pausan. c. l.) Acheloum excipiebat Alpheus, (Pausan. 8, 38, 7.) qui est in Pisatide procul hinc, quae repugnant. Igitur alius hic fuit Achelous, qui et plures memorantur. Xylander falso Pirum retulit ad Teutheam, cum aperte referendus esset ad hunc Acheloum. Vertit enim: *Teutheas autem in Acheloum — praeter Dymam fluit, alioque nomine Peirus dicitur.* Penzel. in versione insertis quibusdam verbis mederi difficultati studuit, ut Acheloum illum priorem per meatus subterraneos in Pirum elabi referat. Equidem ex Paris. et Mosc post Ἀκαρνανίαν subplevi καλούμενον, quo addito narratio exsistit manifestior. Pro Πεῖρον Ven. Ἤπειρον, pro ἢ Πεῖρον Mosc. coniuncte καὶπειρον. Plurima vero hic ab ὁμώνυμον ad μεθορίας infra Gem. Pl. omisit.

14) Desunt haec ad voces οὐκ εὖ in Ven.

Teuthea dicitur, ultima syllaba producta, ubi Nemidiae Dianae est sacellum. Teutheas autem in Acheloum exit, qui praeter Dymam fluit, cognominem Acarnaniae fluvio eundemque etiam Pirum dictum. Nam cum dixerit Hesiodus,

Ole-

Ὤικεε δ' Ὠλενίην πέτρην [15] ποταμοῖο παρ' ὄχθας [illegible]
[16] Εὐρῆος Πείροιο· —
μεταγράφουσί τινες [17] πόρροιο, οὐκ εὖ. Περὶ δὲ τῶν Καυκώνων ζητοῦσί [18] τισιν, ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς τῆς τῷ [19] Μέντῃ [20] ὡμοιωμένης, [21] εἰπούσης πρὸς Νέστορα,
[22] Νῦν, ἀτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
[23] Εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι [24] ὀφείλεται· —
δοκεῖ σημαίνεσθαι χώρα τις ἐν τῇ τῶν Ἐπειῶν, ἣν οἱ Καύκωνες εἶχον, ἕτεροι ὄντες τῶν ἐν τῇ Τρι-

15) Ald. Hopper. Xyl. male ποταμοῦ.

16) Mosc. Parif. εὐρεῖος, non bene.

17) Mosc. πάροιο.

18) Scrimger. Vatic. Parif. Mosc. cum Casaubonn. φασίν, quod et expreffit Guarinus. Sed vulgatam aliorum τισιν, quae bene cohaeret cum feq. δοκεῖ, iam propofuit Aldus.

19) Casaubonn. Stroz. Parif. Mosc. Vatic. Μέντορι, male et invito Homero Odyff. 1, 105. et 3, 363.

20) Stroz. Parif. Moscov. fubiungunt ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ.

21) Ven. male εἰποῦσα. Post melius τὸν Νέστορα cum Parif. Mosc. et Stroz.

22) Νῦν deeft in Parif. Mosc. Ven. et ed. Aldi, quae et deinceps vitiofe dat αὐτάρ. Tum Ven. ἠῶθα.

23) Mosc. Εἴμ', Ald. Εἶμι.

24) Casaubonus praefert ὀφέλλεται, quod hodie legitur in Homero Odyff. 3, 367. Huic verbo autem Stroz. Mosc. Parif. Vatic. 173. 174. ex Homeri loco adfperfa varietate fubnectunt haec:

Olenium incoluit faxum, fluvii prope ripam
Undofi Peiri —.

Quidam Peiri in πόρρω, id est meatus, perperam mutaverunt. Praeterea cum Minerva fub Mentoris forma Neftori dicat,

Sub lucem cras magnanimos
Cauconas adibo,
Namque ibi debetur mihi
magna pecunia pridem:

videtur nonnullis regio quaedam Epeorum fignificari, quam Caucones tenuerint, diverfi ab iis, qui in Triphylia

Elea. [25] Τριφυλίᾳ, ἐπεκτείνοντες καὶ μέχρι [26] Δυμαίας τυχόν. Οὔτε [27] δὲ τὴν Δύμην, ὁπόθεν Καυκωνίδα εἰρῆσθαι συμβέβηκε, παραλιπεῖν ἄξιον, οὔτε τὸν ποταμὸν, ὁπόθεν Καύκων εἴρηται, διὰ τὸ τοὺς Καύκωνας [28] παρέχειν ζήτησιν, οἵ τινές ποτέ εἰσιν, ὅπου Φησὶν ἡ Ἀθηνᾶ βαδίζειν, κατὰ τὴν τῦ χρέους κομιδήν. [29] Εἰ γὰρ μὴ δεχοίμεθα τοὺς ἐν τῇ Τριφυλίᾳ λέγεσθαι τοὺς περὶ [30] Λέπρεον· οὐκ οἶδ᾽, ὅπως πιθανὸς ἔςαι ὁ λόγος· διὸ καὶ γράφουσί τινες·

— ἔνθα χρεῖός μοι [31] ὀφείλεται Ἤλιδι δίῃ,
Οὐκ [32] ὀλίγον.

δῆ-

haec: ὔτι (Stroz. ὅτι) νέον γε οὐδ᾽ ὀλίγον (Stroz. οὐδ᾽ ὀλίγην) σὺ δὲ (Parif. οὐδὲ) τῦτον ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα Πέμψον (hactenus in Stroz. defunt inde a σὺ δὲ) σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱεῖ (Parif. Mofc. υἱῦ· Vatic. υἱ· Stroz. υἱ) δὸς (Stroz. δῶς) δέ οἱ ἵππυς.

25) Cafaubonn. Τριφύλῃ, (ut et Ven.) et Τριφυλίᾳ, et fic Parif. et Mofc. Τρυφυλία Vatic. Ex edd. Aldus et Hopper. Τριφύλῃ tum Τριφυλίῃ. Dedi Τριφυλίᾳ, quippe in oratione Strabonis, ut fupra p. 339. et poft, praecipientibus ipfis libris.

26) Cum articulo τῆς Parif. et Mofc.

27) Iidem et Stroz. γὰρ τήν.

28) Parif. περιέχειν.

29) Parif. Mofc. Εἰ γὰρ δή.

30) Operarum vitio per ι hic editum fuiffe putabat Dukerus ad Thucyd. 5, 31. n. 38. quia femper alibi Strabo habet per ε. At confenfiffe in hac fcriptura videntur omnes libri, quippe ex qui-

lia funt, et fortaffis usque ad agrum etiam Dymaeum porrecti. Sed neque id omitti par eft, unde nomen Cauconidis Dymae obtigerit, et unde fluvio Cauconi: quando quaeftio movetur, quinam fuerint Caucones, ad quos fe debiti exigendi gratia profifcifci Mentor dicit. Si enim non intelligamus eos, qui in Triphylia apud Lepreum funt, non video, qua ratione fidem conciliare verbis poffimus. Ideoque nonnulli fcribunt.

Namque ibi debetur mihi in Elide —

Hoc

Δῆλον δὲ μᾶλλον τῦτ' ἔςαι, ἐπειδὰν τὴν Πισᾶτιν καὶ τὴν ἑξῆς Τριφυλίαν διεξίωμεν μέχρι τῆς τῶν Μεσσηνίων μεθορίας. Elea.

§. 12.

Μετὰ δὲ τὸν [1]Χελωνάταν ὁ τῶν [2]Πισατῶν αἰγιαλὸς[3] πολύς· εἶτ' ἄκρα [4]Φειά· ἦν δὲ [5]καὶ πολίχνη, Φει-

quibus nulla diversitas notata erat; *Leprium* etiam reddit Guarinus, et sic exhibent etiam alibi boni codices, uti docent Wasse et ipse Dukerus ad Thucyd. 5, 34. aliis quidem reluctantibus. Sic Ptolemaeus 3, 16. Λέπριον, nec aliter codices quidam infra p. 346. et postea. Cf. etiam de hac scriptura per ι, pro qua et ει, Sylburg. ad Pausan. 5, 5. p. m. 385. ubi et de genere. Dubitavi tamen eam hic retinere, cum alibi noster fide plerorum. MS. praeferat ε et ita alii auctores veteres exhibeant.

31) Casaubonus, ut supra iam notavi, praetulerit ὀφέλλεται.

32) MS. Casauboni. Mosc. Paris. Vatican. Stroz. multa hic adtexunt pro iis, quae vulgata exemplaria subpeditant: Σαφέστεραν δ' ἕξει τὴν ἐπίσκεψιν τῦτο, ἐπειδὰν τὴν ἑξῆς χώραν περιοδεύσωμεν· τὴν δὲ Πισᾶτιν (Paris. Mosc. ut supra Πεισᾶτιν) τὴν Τριφυλίαν μέχρι τῆς τῶν Μεσσηνίων μεθορίας. Reddit ea etiam in versione Guarinus. At Venet. in ipso contextu, Stroz. in margine post οὐκ ὀλίγον haec subiungunt: ἀναβάλλεται δὲ τὴν περὶ τύτε σκέψιν εἰς τὰ ἑξῆς. Μετὰ δὲ — Quae hodie fertur lectio, auctorem habet Aldum, comprobante tamen Mediceo, qui tantum post ἑξῆς ponit κειμένην. Utra a Strabone profecta, (nam tertia librarii glossam continet) difficile est dictu. Priorem tamen in tanto codicum consensu praetulerim.

1) Stroz. Χελώντων.

2) Mosc. cum Paris. ut antea, per ει. Prior etiam subiicit ἐστὶν.

3) Deest in Ven. Stroz. Vatic. et Gem. Pl.

4) Mosc. Φειιά; Ven Φεῖα. Cf. post.

5) Addidit primum hanc particulam Xylander ex Eustathio ad Homer. Il. 7, 135. p. 541. s. 671. Agnoscunt etiam MS.

Hoc autem fiet manifestius, quando Pisaeam regionem atque deinceps Triphyliam usque ad fines Messeniae exponemus.

§. 12.

Chelonatam sequitur ora Pisatidis longo tractu: inde Pheia promontorium cum oppido.

Pheiae

[illegible] Φειάς παρ [6] τείχεσσιν, [7] Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
p. 343. Ἔστι γὰρ καὶ [8] ποτάμιον πλησίον· ἔνιοι δ' ἀρχὴν τῆς [9] Πισάτιδος, τὴν [10] Φειάν φασι· πρόκειται δὲ [11] καὶ ταύτης νησίον καὶ λιμὴν, [12] ἔνθεν εἰς Ὀλυμπίαν [13] τὸ ἐγγύτατον ἐκ θαλάττης [14] ἐστὶ, στάδιοι ἑκατὸν εἴκοσι. Εἶτ' ἄλλη ἄκρα [15] ἐστὶ πολὺ [16] προέχουσα ἐπὶ [17] τὴν

6) Parif. τείχεσιν, invito metro, etsi et sic Eustathius et ex editoribus Aldus.

7) Casaubonn. et Stroz. Ἰαρδάνῃ ἀμφὶ ῥέεθρον. In reliquis meis, ut in Homero etiam Villoif. Ἰαρδάνου. Ῥέεθρον tamen etiam volunt Mosc. et Vatic. ut scholia quaedam Homeri. V. schol. Villoison. ad h. l. et quae excitavit Holsten. ad Stephan. p. 343.

8) Gem. Pletho ex correctione ποταμός. Sed alterum cum libris servat etiam Eustath. c. l.

9) Parif. per ει, ut solet alibi.

10) Parif. Mosc. Φειαί· Ven. Φεῖαν, ut antea. Plurali numero effert etiam Eustath. ad Homer. Il. 2, 77. p. 247, 42. et alibi. Singulari, ut noster, probat Thucyd. 2, 25. et alibi, et producit Stephanus, etsi de urbe adiacente.

11) Καὶ in edd. ante Casaubonum exsulabat. Nempe ita respicit noster, quod supra p. 338. in. de Chelonata dixerat.

12) Venet. ἐνθ'.

13) Casaubonn. Venet. Parif. Mosc. Vatic. τῷ ἐγγυτάτῳ· et sic Gem. Pletho cum epitome in ed. Bas. tantum τὸ pro τῷ.

14) Non habet Ven. et edd. ante Casaubonum.

15) Casaubonn. Mosc. Parif. Vatic. praemissa voce εὐθὺς, in qua ex auctorum aliorum narrationibus Ἰχθύς, [Ἰχθῦς forte rectius Xenophonti in Hist. Gr. 6, 2, 31] acute cernit Palmerius, quod post corruptionem, quia εὐθὺς sensum turbaret, expulsum putat. Palmerii coniecturam excepit Penzelius.

16) Mosc. πρόχουσα.

Pheiae moenia pone, tuas et Iardane ripas.
Est enim in propinquo exiguus amnis. Quidam Pisatidis initium Pheiam constituunt. Parva ante eam sita est insula, et portus, unde Olympiam mari brevissima navigatio stadiorum CXX. Aliud deinde est promontorium

[17] τὴν δύσιν, [18] καθάπερ ὁ Χελωνάτας, ἀφ' ἧς [19] [πάλιν] Elea.
ἐπὶ [20] τὴν Κεφαλληνίαν [21] στάδιοι ἑκατὸν εἴκοσι. Εἶθ' ὁ Ἀλφειὸς ἐκδίδωσι, διέχων τοῦ [22] Χελωνάτα [23] στάδια διακόσια ὀγδοήκοντα, [24] Ἀράξου δὲ πεντακόσια τεσσαράκοντα πέντε. Ῥεῖ δ' ἐκ τῶν αὐτῶν τόπων, ἐξ ὧν καὶ ὁ Εὐρώτας· καλεῖται δὲ [25] Ἀσέα κώμη τῆς [26] Με-

17) Articulum omittunt Ven. et Gem. Pl. cum Aldo, Hoppero, Xylandro.

18) Haec ad Χελωνάτας non adferunt Stroz. Ven. Gem. Pletho; uncis etiam inclusit Casaubonus, cum ferri per nexum et ex vero possint. Referenda enim sunt ad praecedens δύσιν. Cf. supra p. 338.

19) Hanc vocem reprobant iidem codices, et inde ad εἶθ' cum interiectis omittit Paris. Πάλιν uncis recte inclusit tamquam inepte invectum Casaubonus. Nihil enim praecedit, cui respondeat, et supra c. I. alia memorantur, et, quod ipsa res fert, diversa.

20) Sine articulo Ven. et edd. ante Casaubonum.

21) Ven. στάδια, uti mox omnes. Sed promiscua forma hanc vocem libri Strabonis exhibent, ita ut vix in locis singulis certi aliquid constitui possit.

22) Gem. Pletho Ἀχιλλέως. Ante Casaubonum Χελωνάτα, quam Doricam formam frequentat noster, veluti p. 335. 338. 348. 456. Sic Εὐρώτα et alia. Aequabilitatis causa eam revocavi, in primis cum praeeat Paris. pro Χελωνάτου.

23) Gem. Pletho, Paris σταδίους διακοσίους, posterius etiam Vatic. Corrupte et truncato vocabulo altero Mosc. σταδίους οσίους. Idem post etiam πεντακοσίους.

24) Desunt hinc ad πέντε in Gem. Pl. Ven. et Stroz.

25) Sic recte, non Ἀβία, ut lib. 5. [lib. 6. p. 275.] *Casaubonus.* In Ἀσέα consentiunt omnes, tantum quod Guarinus et

rium versus occasum instar Chelonatae longe procurrens, unde ad Cephalleniam [itidem] cxx stadia. Post Alphei ostia, ccxxc stadiis a Chelonata, ab Araxo ıↃↃxlv. Fluit Alpheus ex iisdem locis, e quibus Eurotas: nimirum ab Asea Megalopoliti-

Blea. [26]Μεγαλοπολίτιδος, [27]πλησίον ἀλλήλων ἔχουσα δύο πηγὰς, ἐξ ὧν ῥέουσιν οἱ λεχθέντες ποταμοί· [28]δύντες δ' [29]ὑπὸ γῆν ἐπὶ [30]συχνοὺς σταδίους, ἀνατέλλουσι πάλιν, εἶθ' ὁ μὲν εἰς τὴν Λακωνικὴν, ὁ δ' εἰς τὴν [31]Πισᾶτιν κατάγεται. Ὁ μὲν οὖν Εὐρώτας κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς [32]Βλεμινάτιδος ἀνα-

et Heresbachius referunt *Asia*. Sic Ἀσίας Hesychius f. v. Ἀσιώτης et quidam alii per ι. Cf. Palmerii not. ad Stephanum Byz. in Bocharti Geogr. sacra p. m. 803.

26) Eustath. ad Dionys. v. 409., ubi hunc locum repetit, divise dat μεγάλης πόλεως, uti Ptolem. 3. 16. pro Μεγαλόπολις, quod tantum non semper ponit Pausanias. Et sic alii. Eadem variatio infra aliquoties de urbis nomine notabitur.

27) Hoc et proximum vocabulum non habent Ven. et Stroz.

28) Mosc. δῦντες.

29) Casaubonn. Paris. Mosc. ὑπὸ γῆς. Alii ὑπὸ γῆν, uti etiam refert Eustath. c. l. Contra variatur infra p. 370. in lib. 10. p. 455. et alibi. De motu ὑπὸ γῆν videtur praeferendum, ut lib. 6. p. 275. Contra ῥεῖθρον ὑπὸ γῆς lib. 6. p. 270. lib. 9. p. 406. lib. 10. p. 455. et alibi. Cf. infra p. 371.

30) Eustathius c. l. reddit hinc συχνὰ στάδια, uti facit et alibi ex promiscuo utriusque formae usu, perinde atque alii.

31) Mosc. per ει, quod aliquoties iam adfuit redibitque. Pro Πισάτιν dedi, ut antea, Πισᾶτιν.

32) Articulus praemissus abest in Ven. In ipsa nominis scriptura consentiunt omnes libri cum Guarino et editionibus. Haesit tamen in ea Xylander, et Casaubonus, quorum ille Βεμβινάτιδος malit, quod Bembinam alibi invenerit, hic Βελμινάτιδος, quod sit Βελβινάτιδος. Utrumque posuit in nota, posterius in margine. Nempe varie hoc nomen in libris auctorum vel scribitur, vel depravatur, ut incerta vagari videatur forma. Pausan. 3, 21, 3. et 8, 35, 3. habet Βελεμίναν· idem 8, 27. 3. Βλένιναν, etsi ex eodem libro Stephanus excitat Βλέμινα. Polybio 2,

litidis vico, ubi duorum horum fluviorum fontes vicini sunt. Qui cum per complura stadia infra terram subeant, rursus erumpunt, atque Laconicam hic, Pisaeam ille petunt. Et Eurotas quidem initio Bleminatidis regionis suum ex ferens

ἀναδείξας τὸ ῥεῖθρον, παρ' αὐτὴν τὴν Σπάρτην ῥυεὶς, καὶ διεξιὼν αὐλῶνά τινα [33] μακρὸν κατὰ τὸ Ἕλος, οὗ μέμνηται [34] ὁ ποιητὴς, ἐκδίδωσι μεταξὺ Γυθίου τοῦ τῆς Σπάρτης ἐπινείου, καὶ [35] Ἀκραίων. Ὁ δ' Ἀλ-

E 2

Elea-

2, 54, 3. dicitur Βελμινᾶτις. Aliis per β, uti Livio 38, 34, 8. *ager Belbinatis*; Stobaeo Sermon. 38. ὁ Βελβινύτης, uti quidem emendat Meursius in Miscell. Lacon. 4, 4. p. 261. pro vulgato Βελβινθείτης; Plutarcho in Cleomene c. 4. Βελβίνα. Tum in Suida legitur Βεμβίνα, in Hesychio Βελαίνα, vitiose pro Βελβίνα, quod et literarum series admittit. Vid. quae de eo disseruerunt viri docti, Berkelius ad Stephanum p. 214. Holsten. ad eundem p. 64. Meursius c. l. Drakenb. et Schweighaeuserus, ille ad Liv. hic ad Polyb. cc. ll. In Polybio si transpositis literis legatur Βλεμινᾶτις, noster optime consentit, aliis minime discordantibus. Vulgatam igitur nolui lacessere.

33) Casaubonn. μακρὸν et μαντικόν. Illud ex meis etiam adponunt Mosc. Parif. Vatic. Stroz. cum Guarino; hoc Venetus. Μικρὸν tamen habuisse videtur Gem. Pletho edidítque Aldus cum ceteris. Commutatio facilis, quae notatur in Aristot. Poet. c. 17. et aliis. Cf. Schweighaeuser ad Polyb. 1, 53, 6. Sed utrum eligendum sit μακρὸν an μικρὸν, haesitavi, et cum talia ex ipsa locorum indole iudicari possint et debeant, multis excussis nihil abstuli. Praetuli tamen μακρὸν, tum propter auctoritatem codicum tantum non omnium, tum quod magis memoratu dignum id videretur.

34) Mosc. Stroz. praeponunt καί.

35) Ita libri scripti omnes cum editis. Tantum Guarinus *Acree*. Cf. infra ad p. 363. f. Xylander in nota quidem praefert Ἀκριῶν, forte rectius; qua forma exstat apud Pausan. 3, 21, 6. et 22, 5. Ἄκρεια legitur in Ptolemaeo 3, 16. Ἄκρα vitiose in Polyaeno 3, 1, 1. Nec Ἀκραῖα probat in nostro Wesseling ad Hieroclis Synecdem. p. 647. praefertque Ἀκρίαι. Certe facilis fuit corruptio. At quia sic infra in eadem narratione redit, in re dubia notare haec, quam vulgatam mutare malui.

ferens meatum, praeter ipsam Spartam labitur, et longa apud Helos (cuius poëta etiam meminit) convalle peragrata, inter Gythium Spartae navale et Acrias in mare effluit.

Elea. Ἀλφειὸς παραλαβὼν τόν τε [36] Κελάδοντα καὶ τὸν Ἐρύμανθον, καὶ ἄλλους ἀσημοτέρους, διὰ τῆς [37] [Φρίξης, καὶ τῆς] [38] Πισάτιδος καὶ Τριφυλίας ἐνεχθεὶς, παρ' αὐτὴν τὴν Ὀλυμπίαν, ἐπὶ θάλατταν τὴν Σικελικὴν [39] ἐκπίπτει μεταξὺ Φειᾶς τε καὶ [40] Πιτάνης. Πρὸς

36) Locum hunc partim mutilum, partim corruptum esse, prolixa disputatione evincere studet Palmerius in animadv. ad Gr. auctor. p. 304. Prius efficit ex voce ἀσημοτέρους, cum maiores et insigniores amnes, quos recte poterat, non memoraverit; posterius ex Κελάδοντα, quem non constet in Alpheum influere, immo Celadum, teste Pausania 8, 38, 7. Hinc pro Κελάδοντα leg. coniicit καὶ Λάδωνα, atque totum hunc locum sic refingit: παραλαβὼν τε Ἐλίσσοντα (ex Pausania 8, 29. extr.) καὶ Λάδωνα καὶ Ἐρύμανθον· quae et in versione expressit Penzelius. At invitis codicibus omnibus, quibuscum consentit etiam epitomes auctor, obtrudi ea Straboni minime possunt, et Celadon forte Homeri causa ex Homero Il. 7, 133. traductus est. Cf. infra p. 348. Tum vero Homero celebritatem debet et ἀσημοτέρους in obpositione constitutum est. An vero plures praeterea nominare voluerit, dubium manet.

37) Desunt haec, Φρ. καὶ τῆς in Gem. Plethone et uncis inclusit Casaubonus. Nempe cum subsequatur Τριφυλίας, cuius haec urbs fuit, (Polyb. 4, 77, 9.) commode abesse possunt, et abesse voluit in versione Penzelius. Agnoscunt tamen alii libri, et sic passim talia hac ratione connectuntur.

38) Paris. Mosc. ex more, uti et paullo post, Πεισάτιδος.

39) Casaubonn. Scrimger. Ven. ἐκπίπτων. Illud in clausula bene.

40) Paris. Mosc. ἐπιτάνης. Haud temere et casu. Nulla enim usquam hic Pitane commemoratur. An voluerunt dare Ἐπιταλίαν, quam urbem in Triphylia ponit Stephanus ex Polybio 4, 80, 13. Cf. Strabo infra p. 349. et Xenoph. in Hist. Gr. 3, 2, 29. Attamen ab ora maritima versus Arcadiam remotum fuit.

fluit. Alpheus autem receptis Celadonte, et Erymantho, aliisque obscurioribus fluminibus, per [Phrixam,] Pisatidem, Triphyliamque delapsus, inter Pheiam et Pitanen in mare iuxta ipsam Olympiam evolvitur. Ad ostia

Πρὸς δὲ τῇ ἐκβολῇ τὸ τῆς [41] Ἀλφειονίας Ἀρτέμιδος ἢ Elea.
Ἀλφειούσης ἄλσος ἐστὶ, (λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως,)
[42] ἀπέχον τῆς Ὀλυμπίας εἰς ὀγδοήκοντα σταδίους.
Ταύτῃ δὲ τῇ θεῷ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ κατ᾽ ἔτος συντελεῖται πανήγυρις, [43] καθάπερ καὶ τῇ Ἐλαφίᾳ, καὶ
τῇ Δαφνίᾳ. Μεστὴ δ᾽ ἐστὶν ἡ γῆ πᾶσα Ἀρτεμισίων
[44] τε καὶ Ἀφροδισίων, καὶ Νυμφαίων ἐν ἄλσεσιν [45] ἀνθέων,

41) Alphioniae Dianae cum nemo veterum faciat mentionem, atque ex Pausania 6, 22. f. constet, Alphiaeam Dianam ab aliis Elaphiaeam fuisse dictam, Casaubonus ad Athenaeum 8, 7. p. 278. non dubitat, quin scripserit Strabo τὸ τῆς Ἐλαφιαίας Ἀρτέμιδος ἢ Ἀλφειούσης. At ut nimis recedit haec emendatio a librorum vestigiis, ita nec ferre videtur subsequens cognomen Ἐλαφία, quod idem spectat, uti docet Pausanias, ἐλαφηβόλος alias, et quod Strabo in Alpheo, cognominum horum causa, subsistit.

42) Ab ἀπέχον ad σταδίους silet Ven.

43) Aldus, Hopper. καθὰ καί. Xyl. κάθα καί.

44) Inserui ex Paris. et Mosc. Praecedentem vocem Medic. edit Ἀρτεμισείων καὶ Ἀφροδισείων.

45) Haec vox suspecta est Xylandro et Casaubono, quorum ille mutat in ἀναθεμάτων, quod et in versione expresserat, hic in ἀνατεθέντων, quod et Holstenium probasse adscripserat Siebenkeesius. Vulgatae tamen lectionis, quam et praeferunt libri omnes, tutelam suscepit Tyrwhittus, quia Artemisia, Aphrodisia et Nymphaea sint revera florum nomina, qualia etiam Hermea putat et Posidia, licet singulorum species determinare haud sit facile. Nec ego vulgatam lacessendam puto, ita tamen, ut ἀνθέων positum sit pro ἀνθινοῖς, et ad florida fanorum loca referatur, vel etiam pro ἀνθέμων, unde exsistant luci floribus, maxime rosis consiti, uti explicat vocem Suidas, de quo etiam cf. Mazochius

ostia eius lucus est Dianae sive Alpheioniae sive Alphiusae (utroque enim modo dicitur) ab Olympia dissitus stadiis ad XXC. Huius deae in honorem quot annis Olympiae festus conventus agitur, ut et Elaphiae et Daphniae. Tota vero regio referta est fanis Dianae, Veneris et Nympha-

Elea. θέων, ὡς τὸ πολὺ διὰ τὴν [46] εὐυδρίαν· [47] συχνὰ δὲ καὶ Ἑρμεῖα ἐν ταῖς ὁδοῖς, [48] Ποσείδια δ' ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς. Ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀλφειωνίας ἱερῷ γραφαὶ Κλεάνθους [49] τε καὶ Ἀρήγοντος, ἀνδρῶν Κορινθίων, τοῦ μὲν Τροίας ἅλωσις καὶ Ἀθηνᾶς γοναί, τοῦ δ' Ἄρτεμις ἀναφερομένη ἐπὶ γρυπὸς σφόδρα [50] εὐδοκιμοῦ.

§. 13.

[1] Εἶτα τὸ διεῖργον ὄρος τῆς Τριφυλίας τὴν Μακιστίαν ἀπὸ τῆς Πισάτιδος· εἶτ' ἄλλος ποταμὸς Χαλκίς,

chius ad tab. Heracl. p. 243. Sed et omnino usitate ἄλση ἀνθέων intelligi possunt. Neque enim hic genitivus contractionem patitur, uti praeter Suidam monuit etiam Thomas Magister p. 72. ad quem tamen consuli possunt a doctis viris notata.

46) Sic recte Hopperus. At Aldus et Xylander εὔδρίαν.

47) Haec verba a συχνὰ ad εὐδοκίμου omittit Gem. Pletho.

48) Sic Paris. et Mosc. quod dedi pro vulgato Ποσείδεια, uti lib. 7. p. 324. De scripturae varietate, etiam similium, plurima dabit Eustathius ad Homer. Odyss. 6, 266. p. 263. 15. Bas. qui tamen et ipse ponit Ποσίδειον, et quae conlecta reposui ad Melam 1, 17. in. In fine per ει et ι recte scribi posse censuit etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. 3, 43. et ante eum Sylburg. ad Pausan. 2, 26. Casaubonus parum sibi in penultima constat.

49) Vocula haec abest ante Casaubonum.

50) Casaubonn. εὐδοκιμεῖ, uti et Stroz. vel εὐδόκιμοι, uti Vatic. et Paris. Hic tamen Mosc. εὐδόκιμος, aptius forte.

1) Dominicus Niger [in Geogr. p. 326.] videtur legisse suo tempore: Εἶτα Πιτάνης τὸ διεῖργον. *Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 305.*

2)

pharum, in lucis maxime propter aquarum copiam floridissimis; crebra sunt etiam delubra Mercurii in viis, Neptuni in litoribus. In Alpheoniae autem templo picturae sunt Cleanthis et Aregontis, Corinthiorum. Quorum alter Troiae excidium pinxit et Minervae nativitatem, alter Dianam gryphe praeclare efficto subvectam sursum.

§. 13.

Sequitur mons, qui Macistiae Triphyliam a Pisatide distinguit. Tum amnis Chalcis,

κὶς, καὶ [2] κρήνη Κρουνοὶ, καὶ κατοικία Χαλκὶς, καὶ τὸ Σαμικὸν μετὰ ταῦτα, ὅπου τὸ μάλιστα τιμώμενον τοῦ Σαμίου [3] Ποσειδῶνος ἱερόν· ἔστι δ᾽ ἄλσος [4] ἀγριελαιῶν [5] πλέων· ἐπεμελοῦντο δ᾽ αὐτοῦ Μακίστιοι· οὗτοι δὲ καὶ τὴν ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλον, ἣν καλοῦσι [6] Σάμιοι· συντελοῦσι δ᾽ εἰς τὸ ἱερὸν πάντες Τριφύλιοι.

§. 14.

Κατὰ ταῦτα δέ πως τὰ ἱερὰ ὑπέρκειται [1] τῆς θαλάττης, ἐν τριάκοντα ἢ μικρῷ πλείοσι σταδίοις, ὁ Τρι-

 Φυ-

2) Duo haec verba omittit Gem. Pl.

3) Stroz. Ποσειδῶνος, ut infra p. 345.

4) Ita codices et ad primam Casauboni editiones; post ἀγριελαῖον, quod et alias scribendum erat ἀγριέλαιον.

5) Ita Casaubonn. Stroz. unus, Vatic. Parif. Mosc. pro quo Stroz. alter Ven. Gem. Pl. πλέον. Editiones omnes habent πλήρες ab Aldo inlatum, forte quia displiceret Attica forma. At et sic post εὔγεων et similia passim in nostro leguntur.

6) Pro Σάμιοι, quam vocem suspectam habet Casaubonus, Xylander malit Σαμίαν vel Σαμικήν. Nempe desideratur singulare nomen, quod excidisse potest in libris, nisi quis explicare velit, *uti vocant Samii*, immo *Samici*, quod gentile adfert praeter Σαμικεύς Stephanus. Forte etiam antea τὸ κ, quod vix abesse potest, in Σαμίῳ inseri debet, etsi infra fine eo recurrit. Ceterum verba οὗτοι — Σάμιοι desiderantur in Ven. Stroz. et Gem. Plethone.

1) Haec ad σταδίοις desunt in Stroz. et Ven.

cis, et fons Cruni, et pagus Chalcis, ac Samicum deinde, ubi Samii Neptuni est templum summa cultum veneratione: lucus est oleastrorum plenus, cuius procuratio erat penes Macistios, qui et ferias indicebant, quas vocant Samii. Contribuebant ad hoc templum omnes Triphylii.

§. 14.

Secundum haec fere sacella, XXX aut paulo pluribus a mari stadiis situs fuit Py-

Elea-

Elea. Φυλιακὸς Πύλος καὶ [2] Λεπρεατικὸς, ὃν καλεῖ ὁ ποιη-
pag. 344 τὴς Ἠμαθόεντα, καὶ παραδίδωσι τοῦ Νέστορος πατρί-
δα, ὡς ἄν τις ἐκ τῶν ἐπῶν [3] τοῦ Ὁμήρου τεκμαίροιτο·
εἴτε τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ πρὸς ἄρκτον Ἀμά-
θου καλουμένου πρότερον, [4] ὃς νῦν Μάμαος καὶ [5] Ἀρ-
καδιακὸς καλεῖται, ὥστ' ἐντεῦθεν Ἠμαθόεντα κε-
κλῆσθαι· εἴτε τούτου μὲν [6] Παμίσου καλουμένου ὁμω-
νύμως τοῖς ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ δυσὶ, τῆς δὲ πόλεως ἄδη-
λον ἐχούσης τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ἐπιθέτου· καὶ γὰρ
τὸ ἀμαθώδη τὸν ποταμὸν, ἢ τὴν χώραν εἶναι, ψεῦ-
δός φασι. [7] Καὶ τὸ τῆς [8] Σκιλλουντίας δὲ Ἀθηνᾶς
ἱερὸν τὸ περὶ Σκιλλοῦντα τῶν ἐπιφανῶν ἐστιν, Ὀλυμ-
πίας

2) Etiam hic per ι dant Parif. et Mofc. Aldus et Hopper. Λεπρεαιατικός.

3) Mofc. τῶν.

4) Verba ὃς νῦν — καλεῖται non habent Stroz. et Ven.

5) Cafaubonn. Vatic. Mofcov. Parif. Ἀρκαδικὸς, quod et expreffit Guarinus; et rectius videtur. Altera forma Ἀρκαδιακὸς an occurrat, dubito, equidem certe non notavi. Forte peculiare aliquid huic fluvio tribuitur.

6) Sic Mofc. ut infra p. 353. et alii. Cf. ad p. 336. Sic Ἀμίσου et fimilia. Vulgo antea Παμισοῦ. Ven. Παμίας.

7) Defunt haec ad Φέλλωνα in Stroz. Ven. et Gem. Plethone.

8) Mofc. Σκυλλυντίας· Parif. Aldus et Hopper. Σκυλλυτίας.

Pylus Tryphiliacus et Lepreaticus, quem Homerus (ut ex eius verfibus coniectura colligere licet) Emathoentem vocat: five id vocabuli ab Amatho ductum fit flumine, qui eam, qua feptentriones, fpectat, allueret, quem nunc Mamaum vocant et Arcadiacum: five fluvius is Pamifus dictus fuit, quo nomine et alii in Meffenia funt duo, et epitheti ratio in obfcuro manet; nam vel fluvium, vel agrum ibi fabulofum (amathos Graece fabulum notat) effe, falfo perhiberi aiunt. Sed et Scilluntiae Minervae unum ex infignibus apud Scilluntem eft iuxta Phellonem, prope Olym-

Elea.

τίας πλησίον κατὰ τὸν Φέλλωνα. Πρὸς ἕω δ' ἐστὶν ὄρος τῆ Πύλῳ πλησίον ἐπώνυμον [9] Μίνθης, ἣν μυθεύουσι παλλακὴν τῦ Ἅδυ γενομένην, ἀπατηθεῖσαν ὑπὸ τῆς [10] Κόρης, εἰς τὴν κηπαίαν [11] μίνθην μεταβαλεῖν, ἣν τινες ἡδύοσμον καλῦσι. Καὶ δὴ καὶ τέμενός ἐστιν Ἅδου πρὸς τῷ ὄρει τιμώμενον [12] ὑπὸ Μακιστίων. καὶ Δήμητρος ἄλσος [13] ὑπερκείμενον τῦ Πυλιακοῦ πεδίου. Τὸ δὲ πεδίον [14] εὔγεών ἐστι τῦτο, [15] τῇ θαλάττῃ δὲ συνάψαν, [16] παρατείνει παρά τε τὸ μεταξὺ τῦ τε Σαμικοῦ καὶ [17] ποταμοῦ Νέδας διάστημα. Θινώδης

δὲ

9) Quasi epitome hic discrepet a Strabone, notatur ibi ad verba ὄρος καλύμενον Μίνθη p. 114. ed. Hudſ. Straboni esse Μίνθης, cum uterque bene invicem consentiant; dummodo diversam teneas structuram. Sic Μίνθη etiam est Ptolemaeo 3, 16.

10) Stroz. κόρης.

11) Ven. μίνθιν.

12) Καὶ praemittit Mosc.

13) Ita consentientibus libris et linguae usu reposuit Casaubonus, cum antea legeretur ὑποκείμενον.

14) Ven. et edd. ante Casaubonum εὔγεον.

15) A θαλάττῃ ad διάστημα desunt omnia in Gem. Plethone.

16) Verba παρατείνει παρά τε itidem omissa sunt in Parisſ. et subplenda in spatio vacuo relicta; uti post vox διάστημα.

17) Mosc. ποταμικῦ.

Olympiam. Orientem porro versus Minthe mons est Pylo vicinus, nomine Mintham referens. Quam aiunt pellicem fuisse Ditis, deceptamque a Proserpina, in mentam hortensem abiisse, quam herbam nonnulli ab odoris suavitate Hedyosmon vocant. Sane et templum est Plutonis ad montem, quod venerantur Macistii: et lucus Cereris Pylio campo subiectus. Campus iste solum habet fertile, et qua mare attingit, quod est inter Samicum et Nedam flumen intervalli explet. Litus autem marinum sa-

Elea. δὲ καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάσσης αἰγιαλὸς, ὥστ' οὐκ ἂν ἀπαγνοίη τις ἐντεῦθεν ἠμαθόεντα ὠνομάσθαι τὸν Πύλον.

§. 15.

Πρὸς ἄρκτον δ' ὅμορα ἦν τῷ Πύλῳ δύο [1] πολίδια Τριφυλιακὰ, Ὕπανα καὶ [2] Τυπανέαι, ὧν τὸ μὲν εἰς Ἦλιν συνῳκίσθη, τό δε δ' [3] ἔμεινε. Καὶ ποταμοὶ δὲ δύο ἐγγὺς ῥέουσιν, ὅ, τε [4] Δαλίων καὶ ὁ Ἀχέρων, ἐμβάλλοντες εἰς τὸν Ἀλφειόν. [5] Ὁ δὲ Ἀχέρων κατὰ τὴν

1) Mosc. Paris. Ven. Stroz. πολείδια, uti lib. 9. p. 412. et alibi. Tum Ven. et Stroz. reliqua ad ἔμεινε omittunt; tantum ὑπὸ in Stroz.

2) Mosc. Τύπανεαι, Paris. Medic. Τύπανεα. Vatic. Τυάνεαι. Guarinus vertit: *Epana atque Tiphana.* Heresbachius reddidit Aldum: *Hypana atque Crypansa.* Penzel. *Hypana und Typanea.* Editiones Ὕπανα καὶ Κτύπανσα. Sic vero et alii huius urbis nomen varie efferunt. Ptolem. 3, 16. Τυμπάνεια. Stephanus Τυπανέαι, uti etiam editur in Polybio 4, 77. et 79. qui itidem Hypana coniungit. Cf. ad priorem locum Schweighaeuser. Casaubonus emendat Τυπανέα. Quod si codices hic inter se compares, eadem forma in nostro probanda videtur, quam adposui. Vulgata enim Κτύπανσα Graecam non sonat, in qua τὸ κ praefixum adhaesit ex compendio vocis καὶ male repetito. In sequ. Ald. et Hopper. vitiose εἰς ὕλην.

3) Paris. ἔμεινεν. Post ποταμοὶ δύο omisso δέ.

4) Ven. Δαλειῶν et post ὁ Ἀχερῶν.

5) Verba hinc sequentia ad μᾶλλον usque p. 345. desunt in Gem. Plethone.

sabulosum est et strictum, ut ab eo Pylum nominatam esse Emathoënta, id est arenosam, non iniuria quis opinari posse videatur.

§. 15.

Versus septentrionem duo erant Pylo contermina Triphyliae oppida, Hypana et Typaneae, quorum alterum in Elidem, cum haec conderetur, fuit assumtum, alterum restat. Meant etiam in propinquo amnes duo, Dalion et Acheron, qui in Alpheum influunt. Acheron autem nomen

τὴν πρὸς τὸν Ἅδην οἰκειότητα ὠνόμασαι. Ἐκτετίμηται γὰρ δὴ σφόδρα τά [6] τε τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης ἱερὰ ἐνταῦθα, καὶ τὰ [7] τοῦ Ἅδου· τάχα διὰ τὰς ὑπεναντιότητας, [8] ἅς φησι ὁ Σκήψιος Δημήτριος. Καὶ γὰρ εὔκαρπός ἐστι, καὶ ἐρυσίβην γεννᾷ καὶ θρύον ἡ Τριφυλία· διόπερ ἀντὶ μεγάλης [9] φορᾶς πυκνὰς ἀφορίας [10] γενέσθαι συμβαίνει κατὰ τοὺς τόπους. Elea.

§. 16.

Τοῦ δὲ Πύλου πρὸς νότον ἐστὶ τὸ [1] Λέπρεον. Ἦν δὲ καὶ [2] αὕτη πόλις ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις· μεταξὺ δὲ τοῦ Λεπρέου καὶ τοῦ [3] Ἀννίου τὸ ἱερὸν

6) Ald. Hopper. Xyl. γε pro τε, uti Ms. Ven.
7) Absque articulo in edd. ante Casaubonum.
8) Stroz. Moscov. ὡς· neque sic male.
9) Deest haec vox in Parif. Antea pro ἐρυσίβην Stroz. ἐρυσίαν.
10) Casaubonn. Stroz. Vatic. Ven. Parif. γίνεσθαι, quae temporum commutatio frequens est. In aliis fuisse videtur γενέσθαι, quod habent etiam editiones. Prius forte praeferendum.
1) Per ι, uti supra et post, Parif. Mosc. et per αι Ald. et Hopper.
2) Ven. αὐτή.
3) Ἀννίυ libri omnes et scripti et editi. Guarinus cum Heresbachio: *Amnium*. At cum hoc nomine nusquam locus inve-

men habet a necessitudine, quae ei est cum Plutone. In summa enim ibi sunt veneratione Cereris, Proserpinae, Ditisque fana: fortassis ob vicissitudines, quarum Demetrius Scepsius meminit. Cum enim ager Triphyliae sit bonae frugis ferax, tamen et rubigini obnoxius est, et ulvam gignit; ut saepe loco magnae fertilitatis sterilitas eveniat.

§. 16.

A Pylo versus meridiem est Lepreum, quae urbs fuit a mari ad XL. stadia. Inter Lepreum et Annium est Samii

Elea. ἱερὸν τοῦ Σαμίου Ποσειδῶνός ἐστιν, [4] ἑκατὸν σταδίους ἐκεῖ-τερον διέχον. Τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἱερὸν, ἐν ᾧ [5] καταληφθῆναί φησιν ὁ ποιητὴς ὑπὸ Τηλεμάχου τὴν θυσίαν συντελοῦντας τοὺς Πυλίους.

[6] Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἷξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον
Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.

pag. 345 Πάρεστι [7] μὲν γὰρ τῷ ποιητῇ καὶ πλάττειν τὰ μὴ ὄντα· ὅταν [8] οὖν δυνατὸν ἐφαρμόττειν τοῖς οὖσι τὰ ἔπη, καὶ σώζειν τὴν διήγησιν. [9] . . . . τὸ δ' ἀπέχεσθαι προσῆκε μᾶλ-

veniatur, Xylander ex Pausania 5, 5. f. et c. 6. in. substituendum putat aut Σαμικοῦ, aut Ἀνίγρου. Priori suffragatur Casaubonus, posteriori Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 306. quod a Samico hoc templum centum stadiis distare minime potuerit, quippe quod Samico ipsi instare ex ipso Strabone p. 347. adpareat. Atque hanc emendationem ad codicum scripturam propius accedere puto, etsi mutare quidquam ausus non sum. Anigrum tamen reddidit in versione Penzelius.

4) Desunt haec ad διέχον in Ven. et editionibus ante Casaubonum, qui ex suis libris, quibus accinunt mei, subplevit.

5) Mosc. nota commutatione καταλειφθῆναι. Cf. lib. 9. p. 403. et alibi.

6) Desunt hi versus Homerici in Cd. Veneto.

7) Caret hac particula Mosc.

8) Ven. δ' οὖν. Vatic. Mosc. Paris. pro eo δ' ᾖ.

9) Nulla hic in Paris. et Mosc. lacuna notata est; item in edd. ante Casaubonum. Xylander tantum asterisci notam adposuit, ne-

mii Neptuni templum, hoc est illud, in quo Pylios sacris operantes Telemachus apud poëtam offendisse scribitur.

Pervenere Pylum, Nelei quae regia pulcre
Condita erat. Pylii sacris tum forte peractis
Mactabant nigros Neptuno in litore tauros.

Licuit sane Homero etiam fingere, quae nusquam essent. Quando autem licet iis, quae sunt, applicare eius versus, ac

μᾶλλον . . . . . Χώραν δ' εἶχον εὐδαίμονα οἱ [10] Λεπρεᾶται· τούτοις δ' ὅμοροι [11] Κυπαρισσεῖς. Ἄμφω δὲ τὰ χωρία ταῦτα Καύκωνες κατεῖχον, καὶ τὸν [12] Μά- Elea.

κι-

neque in nota quidquam desiderat, dummodo pro ἀπέχεσθαι legatur ἐπέχεσθαι. Forte ἀπέχεσθαι μᾶλλον ἢ ἀντέχεσθαι vel ἐπέχεσθαι.

10) Vulgo Τεγεᾶται, quam vocem corruptam esse situs docet, etsi praeter Gem. Plethonem sic libri omnes, nec aliter Eustathius ad Homer. Il. β. 607. hinc repetit. Xylander, nisi quis plurima de hoc loco periisse contenderet, quod post visum erat Casaubono, substituebat in nota Λεπρεᾶται, adsentiente Palmerio in exercitt. ad Gr. auct. p. 306. Ita vero optime et hic succurrit Gem. Pletho, qui hanc lectionem exhibet. Quare et illam dedi, etsi scio, Politum ad Eustathium Tom. 2. p. 640. reluctari et vulgatam defendere; cuius tamen disputatio magis adeo eam infringat, cum Macistiam Triphyliae vindicet, Cyparissiam Macistiae, ad quarum neutram Tegeatae in hoc nexu referri possint, in quo de Lepreo exponitur. Cf. Stephanus s. v. Μάκιστος, Strabo lib. 9. p. 346. et Herodot. 4, 148.

11) Mosc. Κυπαρισσιεῖς, quod utique praeferendum videtur ex numorum etiam auctoritate, quorum exempla subministrant Rasche in Lex. num. T. 1. P. 2. p. 1149. et, si certiora spectes, Eckhel in doctrina num. P. 1. Vol. 2. p. 276. Accedit ipsum urbis nomen, quod ι habet insertum, etsi inde Stephanus Κυπαρισσεῖς, et ex hoc loco adfert Eustath. ad Homer. Il. β. 607. p. 228. Bas. Tum vero et sic infra p. 348. reponendum sit.

12) Mosc. Μακιστόν. Sed in antepenultima sedem etiam habet apud Herodot. 4, 148. Xenoph. in Hist. Gr. 3, 2, 30. Stephanum. At malim τὸ Μάκιστον ὃ — quo genere utitur infra p. 349. ubi difficilior emendatio in masculinum, quod habet Stephanus. Alii enim auctores in casibus obliquis memorant. Sed

ac narrationem tueri , ... tunc potius abstinendum est. Lepreatarum ager felix fuit. Confines his Cyparissenses. Utrumque Caucones tenuerunt, atque etiam Macistum, qui

Elea. Καὶ δὴ τοῖς ὑφ' Ὁμήρῳ λεγομένοις ὁμολογεῖ μᾶλλον ἡ [7] ὑςάτη ἀπόφασις· τό, τε ζητούμενον πρότερον λαμβάνει λύσιν. Ὁ μὲν γὰρ Νέςωρ ὑπόκειται τὸν Τριφυλιακὸν οἰκῶν [8] Πύλον, τά τε [9] πρὸς νότον καὶ τὰ ἑωθινά. Ταῦτα δ' ἐςὶ τὰ [10] συγκυρῶντα πρὸς τὴν Μεσσηνίαν καὶ τὴν Λακωνικήν, ἃ ὑπ' ἐκείνῳ [11] τε ἐςίν. Ἔχουσι δ' οἱ Καύκωνες, ὥςτε τοῖς ἀπὸ [12] Πύλου βαδίζουσιν εἰς [13] Λακεδαίμονα, [14] ἀνάγκη διὰ τὴν Καυκώνων εἶναι ὁδόν. Τὸ δ' ἱερὸν τοῦ Σαμίου Πο-

7) Abest in Gem. Plethone.
8) Scrimger. Ven. Πύλιακ...
9) Gem. Pletho πρὸς νότον αὐτοῦ καὶ τὰ —
10) Parif. συγκυρνῶντα.
11) Ven. Stroz. omittunt τε, pro quo Casaubonus malit μέν. Gem. Pletho ita: ἃ ὑπ' ἐκείνῳ ὄντα ἔχουσι οἱ Καυκ.
12) Τοῦ addunt Mosc. et Parif.
13) Ita Casaubonn. Vatic. Parif. Mosc. Gem. Pletho, uti post, quod et reddidit Guarinus. Λακεδαιμονίαν vulgo, quae quidem forma Constantin. Porphyrog. de themat. 21, 6. et paullo post ipse Pletho. Sic et Suidas s. v. Θεράπναι, pro quo Harpocration h. v. habet Λακεδαίμων. Cf. infra p. 383. Dubia quidem fide de regione dicitur, quam noster usitate Λακωνικὴν saepissime adpellat. Vid. Duker. ad Flor. 2, 7, 12. Hic cum adsint tot codices, posui Λακεδαίμονα, quod notante nostro infra p. 367. et de urbe et de regione dicitur.
14) Venet. Stroz. Parif. Mosc. ἀνάγκη διὰ Καυκώνων εἶναι τὴν ὁδόν. Stroz. tantum ...

mum suos sedes habuisse fatetur. Atque posterior haec sententia magis cum verbis Homeri congruit, et prius adductam quaestionem solvit. Ponitur enim, Nestorem Pylum Triphyliae inhabitasse, et quae versus meridiem atque orientem spectant. Nimirum iam ad Messeniam tendentia et Laconicam subsequuntur, quae Caucones incolerent. Itaque iter Pylo Spartam facturus, necesse fuit, ut per Caucones iret. Iam fanum Neptuni Samii, et

[15] Ποσειδῶνος, καὶ ὁ κατ' αὐτὸ ὅρμος, εἰς ὃν κατήχθη Τηλέμαχος, πρὸς δύσιν καὶ πρὸς ἄρκτον [16] ἀπονεύει. Εἰ μὲν τοίνυν οἱ Καύκωνες ἐνταῦθα μόνον οἰκοῦσιν, οὐ σώζεται τῷ ποιητῇ ὁ λόγος. Κελεύει γὰρ ἡ μὲν [17] Ἀθηνᾶ κατὰ τὸν [18] Σωτάδην τῷ Νέστορι, τὸν μὲν Τηλέμαχον εἰς [19] τὴν Λακεδαίμονα πέμψαι σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱεῖ εἰς τὰ πρὸς ἕω μέρη· αὐτὴ δ' ἐπὶ ναῦν βαδιεῖσθαι [20] νυκτερεύουσα φησιν ἐπὶ τὴν δύσιν καὶ εἰς τοὐπίσω·

Elea.

[21] ἅταρ

15) Ven. Stroz. Ποσειδῶνι, ut supra p. 343. f.

16) Casaubonn. Ven. αὐτῷ νεύει. Gem. Pletho αὐτοῖς νεύει. Paris. ὑπονεύει. Alias ἐπινεύω. Sed et hoc passim de situ.

17) Stroz. Gem. Pletho, Moscov. et edd. ante Casaub. Ἀθηνᾶ, quod nunc revocavi pro Ἀθηνᾶς.

18) Sequor veterem interpretem et haec verba prorsus censeo inducenda. Cur enim Sotadem auctorem laudaret, cum ex Homero ista referantur? Viderit tamen acutus lector, an ita haec verba possint accipi, ut intelligamus Sotadem prius hanc tractasse quaestionem. *Casaubonus.* Mosc. Gem. Pletho Σωτάδη. Sed Stroz. κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν, quod et expressit Guarinus. Certe Odysseam lib. 3. 369. respicit hic Strabo, et sic sensus bene procedit. Mirum tamen, qui a voce nota huc deiici potuerint librarii. Penzelius in versione praeteriit.

19) Articulum omisit Xylander, et verba εἰς τὴν — σὺν Stroz. et Ven. Totum locum sic sistit Gem. Pletho: εἰς Λακεδαιμονίαν πέμψαι εἰς τὰ πρὸς ἕω μέρη· αὐτὴ —

20) Paris. νυκτερεύσουσα.

et navium ibi statio, in quam Telemachus subiit, versus occasum et septentrionem spectant. Quod si ibi tantum Caucones habitassent, narratio poetae non constaret. Praecipit enim Minerva Nestori, (secundum Sotadem,) ut Telemachum cum vehiculo et filio suo Spartam mittat versus orientem: ipsa autem versus occasum ait se retro ad navim redire velle in praesentia: prima autem

luce

Elea. — [21] αὐτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους πορεύσεσθαι ἐπὶ τὸ χρέος πάλιν εἰς [22] τοὔμπροσθεν. p. 346. Τίς οὖν ὁ τρόπος; παρῆν γὰρ τῷ Νέστορι λέγειν· ἀλλ' οὗτοι Καύκωνες [23] ὑπ' ἐμοί εἰσι, καὶ πρὸ ὁδοῦ τοῖς εἰς Λακεδαίμονα βαδίζουσιν· ὥς τε τί οὐ συνοδεύεις τοῖς περὶ Τηλέμαχον, ἀλλ' ἀναχωρεῖς εἰς τοὐπίσω; Ἅμα δ' [24] οἰκεῖον ἦν τῷ βαδίζοντι ἐπὶ [25] χρέους [26] κομιδὴν, οὐκ ὀλίγου, ὥς [27] φησι, πρὸς ἀνθρώπους ὑπὸ τῷ Νέστορι ὄντας, αἰτήσασθαί τινα παρ' αὐτοῦ βοήθειαν, εἴ τι ἀγνωμονοῖτο (ὥσπερ εἰώθε) περὶ τὸ [28] συμβόλαιον· οὐ γέγονε δὲ τοῦτο. Εἰ μὲν τοίνυν ἐνταῦθα μόνον οἰκοῖεν οἱ Καύκωνες, ταῦτ' ἂν συμβαίνοι τὰ ἄτοπα· με-

21) Ven. αὐτάρ. Hinc vero ad τοὔμπροσθεν quae hic leguntur, ignorat Gem. Pletho.

22) Casaubonn. Stroz. τοὔπισθεν.

23) Casaubonn. Stroz. παρ' ἐμοί. Sed vide antea.

24) Stroz. εἴκειν. Ven. οἰκεῖν. Post Paris. βαδίζον.

25) Paris. Mosc. Ald. Hopper. χρέως. Sic antea. Dedi pro χρείως, nempe in ipsa oratione Strabonis.

26) Vatic. κομιδὴ, pro κομιδῇ, uti legebatur ante Casaubonum.

27) Mosc. φησί πως.

28) Gem. Pletho τὰ συμβόλαια.

luce ad Caucones profecturam ante se sitos. Quo autem haec pacto congruunt? poterat enim Nestor dicere: mihi subsunt Caucones et in via sunt Spartam eunti; cur ita non comitaris Telemachum, sed retrorsum abis? Quin et hoc conveniebat, ut debiti non exigui, ut aiebat, causa exigendi ad eos proficiscens, qui parebant Nestori, ab hoc auxilium aliquod posceret, si fortasse (uti adsolet fieri) pactis contractus illi non starent; atqui id non fecit. Ergo si tantum ibi degebant Caucones, haec absurda eveniunt. Sin

μεμερισμένων δέ τινων καὶ εἰς τοὺς πρὸς [29] Δύμη τόπȣς τῆς Ἠλείας, ἐκεῖσε ἂν εἴη λέγȣσα τὴν [30] ἔφοδον ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ȣ̓κ ἂν ἔτι ȣ̓δ' ἡ εἰς τὴν ναῦν κατάβασις ἔχοι τὶ ἀπεμφαῖνον. ȣ̓δ' ὁ τῆς συνοδίας [31] ἀποσπασμὸς, εἰς τἀναντία τῆς ὁδȣ̃ ȣ̓́σης. Παραπλησίως δ' ἂν καὶ τὰ περὶ τȣ̃ Πύλȣ διαπορȣ́μενα τύχοι τῆς προσηκούσης διαίτης, [32] ἐπελθούσης μικρὸν ἔτι τῆς χωρογραφίας μέχρι τȣ̃ Πύλου τȣ̃ [33] Μεσσηνιακοῦ.

F 2 §. 18.

29) Casaubonn. Mosc. Vatic. Stroz. Gem. Pletho Δύμη. Ven. Δῆμη, pro Δύμην, uti est in editis. Equidem dedi Δύμη utpote in situ quieto, ubi solet.

30) Vulgo ἔφοδον. Paris. Mosc. Vatic. Stroz. Ven. ἔφοδον, quae vocabula sic miscentur p. 352. in. Utrumque cum hic possit stare et intelligi, secutus plerosque dedi ἔφοδον.

31) Vitiose Hopperus cum Aldo ἀποσπασμός.

32) Casaubonn. Vatic. Stroz. Ven. Mosc. Paris. Gem. Pletho ἐπελθȣ̃σι. Vulgatam praeivit Aldus, quae, opinor, et rectius habet et expeditius. Sic, mutata tantum orationis forma, p. 345. ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιστῇ τὸν τόπον ἡ γραφή. Simili Lib. II. p. 116. ἐπιόντων ἡμῶν.

33) Ven. Μεσσηνικȣ̃. De crebra utriusque formae commutatione cf. ad p. 378.

Sin vero divisi eorum nonnulli in Elea ditione versus Dymen incoluerunt, et eo profecturam se dixerit Minerva, neque reditus ad navim absonum quicquam habebit, neque a comitatu Telemachi avulsio, itinere in diversam instituto partem. Eodem modo et quae de Pylo dubitationes oboriebantur, commode discutientur, ubi descriptione locorum ad Pylum usque Messeniacum pervenerimus.

§. 18.

Elea.

§. 18.

Καὶ [1] Παρωρεάται δέ τινες ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῇ ὀρεινῇ τῆς Τριφυλίας κατέχοντες ὄρη, περὶ τὸ [2] Λέπρεον καὶ [3] τὸ Μάκιστον καθήκοντα ἐπὶ [4] θάλασσαν [5] πλησίον τοῦ [6] Σαμικοῦ [7] Ποσειδίου.

§. 19.

1) Totum locum sic exhibent Vatic. Parif. et Mofc. Ἐλέγοντο δὲ Παρωνάται τινὲς τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ κατέχοντες ὄρη. Stroz. Ven. verba: Καὶ Παρονάται ad κατέχοντες refpuunt et tantum adponunt: τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ ὄρη λέγει. Prioribus etiam omiffis Gem. Pletho exorditur hinc: Ὄρη ἐστὶ περὶ τὸ Λέπρεον. Denique Cafauboniani habent τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ κατέχοντες, atque id retulit etiam Guarinus. Unde adparet, locum hunc varie fuiffe exceptum iactatumque. Recepta adhuc lectio, Καὶ Παρονάται δέ τινες ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῇ ὀρεινῇ — debetur Aldo. At vox Παρονάται nihili eft, pro qua Cafaubonus fubftituendum recte vidit Παρωρεάται ex Herodoto 4, 148. cuius verba huc valent. Cognominis etiam urbs, etfi, quod in his folet, Arcadiae commemoratur a Paufania 8, 27, 3. et 36, 6. et Stephano. Atque haec forma proxime abeft a codicum ductu. Ita etiam legiffe videtur Valckenar. ad Herodot. c. l. ubi Strabonem producit, probatque Palmerius in exercitt. ad auct. Gr. p. 306. et reddit Penzelius. Pofui igitur. Reliqua adtrectare aufus non fum.

2) Denuo hic per ι Mofc. et Parif. per αι Ald. et Hopper. De ε et ι cf. etiam Menag. ad Diogen. Laert. 2, 53.

3) τὸ Μάκιστον omittit Gem. Pletho.

4) Mofc. ut folet, θάλατταν.

5) Ven. Stroz. Gem. Pletho μέχρι. Utramque particulam coniunctam ex fuis adfert Cafaubonus, μέχρι πλησίον.

6) Pro Σαμιακοῦ praetuli ex Ven. uti infra p. 351. repetunt plerique. Σαμιακός a Σάμος unice novit Stephanus, a Σαμικόν tantum Σαμιεύς et Σαμικός. Quam faepe autem libri inter ιακός et

§. 18.

Porro Paroreatae quoque in Triphylia fuiffe feruntur, montium incolae, qui circa Lepreum funt et Maciftum, atque ad mare pertingunt prope fanum Samicum Neptuni.

§. 19.

Elea.

§. 19.

[1] Ὑπὸ τούτοις ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ δύο ἄντρα, τὸ μὲν νυμφῶν Ἀνιγριάδων, τὸ δὲ, ἐν ᾧ τὰ περὶ τὰς Ἀτλαντίδας, καὶ τὴν Δαρδάνου [2] γένεσιν. [3] Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ [4] ἄλση, τό, τε [5] Ἰωναῖον καὶ τὸ [6] Εὐρυκί-

F 3

et εἰκὸς fluctuentur, exempla p. 378. proposita docebunt. Ita vero supra etiam praetulerim Σαμικοῦ, etsi video, quae hic Strabo subiecerit.

7) Sic, ut lib. 7. p. 324. lib. 8. p. 343. et alibi, constantiae servandae caussa posui hic ex Veneto. Et sic in eodem nexu Mosc. p. 351.

1) Casaubonn. Ven. Gem. Pletho ὑφ' οἷς, quo narratio artius continetur. At ita solet noster.

2) Gem. Pletho non male subiicit μυθεύεται, et duriorem alias in vulgatis ellipsin subplet. Sic passim noster, uti lib. 9. p. 404. et 405.

3) Desunt haec ad Εὐρυκίδιον in Ven. Stroz. et Gem. Plethone.

4) Ald. et Hopper. ἄλπη, quod et legit in suo libri Guarinus. Vertit enim *Alpes.*

5) Ἰωναῖον ferunt libri omnes et scripti et editi. Guarinus vertit: *Ionia.* Felicissime, Casaubono etiam iudice, emendavit Xylander Διωναῖον, ita tamen, ut veterem lectionem in ipso contextu Graeco retineret, suam in versione redderet. In utroque substitit Casaubonus. Τὸ Δι absorptum latere utique potest in praecedente vocula. Sed vide deinceps.

6) Vatic. Paris. Mosc. Εὐρυκύδιον. Medic. Εὐρυκλίδιον. Guarinus: *Eurychidia.* Inde ab Aldo expressum Εὐρυκίδιον, pro quo Xylander malebat Εὐρυδίκειον, Casaubonus Εὐρυκύδειον, quod probabilius existimo. Nempe haec spectare videntur origines Elia-

§. 19.

Infra hos in ora maritima specus sunt duo sive antra, unum nympharum Anigriadum, alterum, in quo Atlantidum res, et Dardani genituram evenisse fabulantur. Luci quoque ibi sunt Diones unus, alter Eurydices. Sa-

Elea. κίδιον. Τὸ μὲν οὖν Σαμικόν ἐστιν ἔρυμα· πρότερον δὲ καὶ πόλις Σάμος προσαγορευομένη διὰ τὸ ὕψος ἴσως, ἐπειδὴ σάμους ἐκάλουν τὰ ὕψη· τάχα δὲ [7] καὶ τῆς Ἀρήνης ἀκρόπολις ἦν τοῦτο, ἧς [8] ἐν τῷ καταλόγῳ μέμνηται ὁ ποιητής·

Οἳ δὲ Πύλον [9] τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν.

Οὐδαμοῦ γὰρ σαφῶς εὑρίσκοντες, ἐνταῦθα μάλιστα εἰκάζουσι τὴν Ἀρήνην, ὅπου καὶ ὁ παρακείμενος Ἄνιγρος

Eliacas et primos conditores, e quibus memorantur Endymion et eius filia Eurycyda. Ex illo natus Epeus, unde Epei dicti, ex Eurycyda Eleus, unde Elei. Cf. Apollodor. 1, 7, 5. et in primis Pausan. 5, 1. Horum vero memoriam servatam et pie celebratam esse, verisimile est. Hinc monumenta et statuae Endymionis passim a Pausania commemorantur. Cum igitur codices in posteriori nomine consentiant, prius etiam hinc repetendum videtur. Tum vero subest Endymionis memoria et legendum videtur: Ἐνδυμιωναῖον. Reliqui tamen, quae accepi, et in Graecis et in Latinis. Penzelio in versione placuit ponere: *zwey Haine, von welchen der eine der Venus, der andere aber der Eurydice geweiht ist.*

7) Sine particula hac dant Mosc, et Ven.

8) Aldus et Hopper. ante ἐν male inferciunt εἰ, quod expulit Xylander.

9) Addidi τ' ex Mediceo, cum et praeponant libri Homerici Il. 2, 591. etsi in caesura hoc nexu stare vulgata possit.

Samicum vero castellum fuit, et ante urbs quoque: sic fortassis ob altitudinem dicta. Sublimia enim σάμοι graece appellantur. Ac fortassis fuit Arenes arx, cuius urbis in recensione navium meminit Homerus:

Quique Pylum tenuerunt, Arenam vel amoenam.

Cum enim Arenam nusquam inveniant, ibi maxime fuisse eam coniiciunt, ubi etiam allabens Anigrus fluvius, olim

γρος ποταμὸς [10] καλούμενος πρότερον [11] Μινύειος [12] ἐκδίδωσιν· οὐ μικρὸν σημεῖον· λέγει γὰρ ὁ ποιητής. Eleg.

Ἔστι [13] δέ τις ποταμὸς [14] Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν Ἀρήνης. —

Πρὸς γὰρ δὴ τῷ ἄντρῳ τῶν Ἀνιγριάδων νυμφῶν ἐστὶ πηγή, ὑφ' ἧς [15] ἕλειον καὶ [16] τιφῶδες τὸ ὑποπίπτον γίνεται χω-

F 4

10) Articulum praemittit Parif.

11) Antea Μινύϊος. Euſtathius ad Homer. Il, 2, 591. p. 224. Baſ. ubi hunc locum repetit, habet Μινύειος, quod et in Strabone probat Politus ad Euſtath. T. 2. p. 628. Cf. etiam Euſtath. ad Homer. Il. 11, 721. p. 838. in. ed. Baſ. ubi diſerte idem notat Μινύειος dici τετρασυλλάβως, et tantum διαλύσει καὶ ἐκτάσει Μινύϊος. Videtur utique haec ſcriptura Homericae formae et etymologiae, quam ſubiicit noſter, eſſe accommodatior; nempe Μινύειος communi lingua, Μινυήϊος Ionica. Sic Ὀρχομενὸς Μινύειος apud Thucyd. 4, 76. Quare ſic dedi, cum et hanc formam praeeat Pariſ.

12) Vatic. Pariſ. Moſc. δίδωσιν.

13) Ven. tantum δέ.

14) Moſc. Μινύϊος, uti paullo inferius. Ionicam eam formam retinuit etiam Pauſan. 5, 1. 7. Idem 5, 5, 6. Ἀνιγρίδων uſitatiori forma ſcribit, Noſter tamen hic et ſupra in omnibus libris inſerto α. Sic infra p. 378. in voce Βακχιάδαι variatur.

15) Moſc. ἔλειον.

16) Vulgo τυφῶδες, unde Xylander in verſione commentus erat *locum typhis abundantem*. Caſaubonus emendat τιφῶδες, quod per nexum facile probetur et nunc in illius locum ſucceſſit. Nec aliter ex hoc Strabonis loco excitavit nuper in Lexico Schneiderus. Sed quod rem conficit, adſunt, qui ita praecipiant, Vatic. et Pariſ. Cf. Schol. Apollonii ad Argon. 1, 1273 et ad 2, 824. ubi κάθυγρος καὶ ἐλώδης τόπος explicatur.

olim Minyius vocatus, in mare exit: ſignum rei non leve. Sic enim ait Homerus:

Et quidam fluvius Minyeius in mare currens
Arenen propter —

Nam ad antrum Anigriadum nympharum fons eſt, qui ſubiectum locum paluſtrem facit ac uliginoſum; aquae

Elea. χωρίον· ὑποδέχεται δὲ τὸ πλεῖστον τοῦ ὕδατος ὁ Ἄνιγρος, βαθὺς καὶ ὕπτιος ὤν, ὥστε λιμνάζειν· [17] θινώδης δ' ὢν ὁ τόπος ἐξ εἴκοσι σταδίων [18] βαθεῖαν ὄχθην παρέχει, καὶ τοὺς [19] ἰχθύας ἀβρώτους ποιεῖ. Μυθεύουσι δ', οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ [20] τῶν τετρωμένων Κενταύρων

17) Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 31. mallit reponere *θρυώδης*, *ulvosus*, cum potius ab ulva gravis odor oriri soleat. Nempe probaverat antea emendationem Casauboni, qui pro βαθεῖαν ὄχθην emendabat βαρεῖαν ὀσμήν, de qua deinceps.

18) Ita libri omnes. At obscura haec censetCasaub., ripam habere viginti stadia altam, cum ad sequentia, ἰχθύας ἀβρώτους ποιεῖ, nihil omnino conferat. Emendat igitur βαρεῖαν ὀσμήν, ut sensus sit, fluvium tam gravem emittere odorem, qui etiam a viginti stadiis percipi queat, ex quo adeo pisces, qui ibi nascantur, fiant ἄβρωτοι. Quae quidem emendatio, acuta utique, tam promto studio excipitur a Tyrwhitto, ut et θινώδης illi accommodandum putet atque ideo in θρυώδης mutet. Foetoris autem testem produxit Casaubonus Pausaniam 5, 5, 5. qui non solum ὕδωρ δύσοσμον δεινῶς illi fluvio adscribit, sed et de piscium corruptione idem subiungit. Contra ex iis, quae Pausanias de hoc fluvio praemittit, congestis eum ex pelago arenis et aquis coercitis ita profundum fieri, ut non sine gravi periculo adire et traiici pedibus possit, adsentitur etiam in retinenda vulgata Stanleius ad Aeschyli Persas p. 820. Atque eo spectant, quae paullo post Strabo narrat de retardatis et reiectis eius a mari aquis. At tum luxato satis ordine res exponit nec satis continet, quae sic cum Pausania separatim melius exponuntur, et suis partibus connexa prodeunt. Neque tamen recipere ausus sum, librorum auctoritatem reveritus.

19) Scrimger. ἰχθῦς.

20) Articulum Scrimgerr. omnes omittunt.

aquae maximam partem excipit Anigrus fluvius profundus atque supinus, ita ut etiam stagnet. Et locus cum sit arenosus, profundam ripam xx stadiorum longitudine porrigit, piscesque esui incommodos facit. Fabulantur quidam id fieri ideo, quod nonnulli Centaurorum ab

ρων τινὰς ἐνταῦθ' ἀπονίψασθαι τὸν ἐκ τῆς ὕδρας ἰόν· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ Μελάμποδα τοῖς ὕδασι τούτους [21] καθαρσίοις χρήσασθαι πρὸς τὸν τῶν [22] Προιτίδων καθαρμόν· ἀλφοὺς δὲ καὶ λεύκας καὶ λειχῆνας ἰᾶται τὸ ἐντεῦθεν λουτρόν. [23] Φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀλφειὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἀλφῶν θεραπείας οὕτως [24] ὠνομάσθαι. Ἐπεὶ οὖν ἥ τε ὑπτιότης τοῦ [25] Ἀνίγρου καὶ αἱ ἀνακοπαὶ

Ele- p. 347.

 τῆς

21) In edd. omnibus deest καθαρσίοις, quae vox etsi ex sequentibus facile subintelligi possit, agnoscitur tamen a Mss. Casaubonn. Paris. Mosc. Ven. Gem. Plethone et Guerino. Tantum Vatic. dant καταρσίοις ex errore librariorum.

22) Ante Casaubonum Πρειτιδῶν, qui sic emendatius instauravit.

23) Haec verba ad παρωνομάσθαι ex sede sua avulsa Penzelius ad Strabon. T. 2. p. 1361. ad eum locum relegat, ubi de Thryo narrat p. 349. etsi nec aptiorem esse docet, nec tandem isti opinioni ipse insistit.

24) Paris. Ven. Mosc. Medic. Strozz. omnes οὕτως ὠνομάσθαι, pro οὕτω παρωνομάσθαι. Et sic Eustathius, qui ad Homer. Il. 2, 592. p. 224. Bas. et alibi, item ad Dionys. v. 409. hunc locum repetit, verbo καλεῖν utitur. Cum desit nomen praemissum, cuius forma mutata fuerit aut vel leviter inflexa, quod alias solet, auscultavi codicum auctoritati.

25) Vulgo ἄντρου. Ridiculum hoc scribae erratum sagaciter suspicatus est Tyrwhittus in coniecturis ad Strabonem p. m. 31. de antris, quae antea memorata sunt, nimium cogitantis. Quare substituit Ἀνίγρου, adiutus in eo a Gem. Plethone, qui ita scribit. Neque enim, quid huc antrum valeat, perspici potest. Suffragante igitur codice illud reposui.

ab Hercule vulneratorum ibi hydrae venenum abluerint: alii, quod Melampus ad lustrandas Proetides ea fuerit aqua usus. Lavacrum eius aquae alphos, vitiligines albas et impetigines sanat. Quin et Alpheum a sanatione alphorum sic nominatum, sunt qui afferant. Quoniam vero Anigri lapsus aequabilior ac a mari relisio aquam

Elea. τῆς [26] θαλάσσης μονὴν μᾶλλον, ἢ [27] ῥύσιν παρέχουσι τοῖς ὕδασι, Μινυήϊον φασιν [28] εἰρῆσθαι πρότερον· παρατρέψαι δέ τινας τοὔνομα, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ποιῆσαι [29] Μιντήϊον. Ἔχει δ' [30] ἡ ἐτυμότης καὶ ἄλλας ἀφορμάς· [31] εἴτ' ἀπὸ τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς Νέστορος [32] μη-

26) Mosc. θαλάττης.

27) Ita Casaubonn. et omnes mei, tantum ῥύσιν. Inde ab Aldo vulgatum erat ῥεῦσιν.

28) Gem. Pletho καλεῖσθαι.

29) Sic dedi pro Μιντήϊον ex Vatic. et Mosc. tamquam quod propius faciat ad nominis mutationem. Verba autem a πρότερον — ad Μιντήϊον absunt in Ven.

30) Mosc. ἐτυμότης· Paris. ἑτοιμότης· Gem. Pletho ἐτυμολογία. In seq. verba καὶ ἄλλας ἀφορμὰς desunt in Stroz.

31) Gem. Pletho sic: μάλιστα δ' ἀπὸ τῶν, forte ut defectum alterius membri, cuius desiderium iniicit particula εἶτα, obtegeret.

32) Verba μητρὸς ἐλθόντων ignorant editiones ante Casaubonum, qui se ea adiecisse dicit ex veteribus libris. Ita vero hanc loci formam effinxit: εἴτ' ἀπὸ τῆς — μητρὸς ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου ἐλθόντων Μινυῶν, οἳ τῶν Ἀ. — Vox ἐλθόντων sic repetita turbas movit. In priori loco omittunt Ven. Stroz. et Gem. Pletho; in posteriori Paris. et Mosc. Quid Vaticani ferant, notatum non inveni. Tum vero etiam repugnat, quod Chloridis comites Argonautarum posteri fuisse dicuntur. Denique τὸ εἴτ', uti iam antea monitum, requirit, quod ille respondeat. Alterutrum igitur ἐλθόντων omitti debet, uti certe faciunt ipsi codices. Utrum debeat, in eo non consentiunt viri docti. Palmerius in exercitt. ad auct. Gr. p. 306, omisso priori sic legendum censet: τῆς Νέστορος μητρὸς, ἢ ἐξ Ὀρχομενοῦ. Posteriori expulso vel mutato Politus ad Eustathium in

aquam stabilem potius, quam fluidam, reddunt, fluvium primo Minyeium dictum autumant, quae vox deinde in Minteium degeneraverit. Sed vocis ratio etiam aliunde peti potest, ut nimirum nomen hoc acceperit vel ab iis, qui ab Orchomeno Minyeio cum Chloride Nestoris ma-

μητρὸς ἐλθόντων. ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου, εἴτ' ἀπὸ Μινυῶν, οἱ τῶν [33] Ἀργοναυτῶν ἀπόγονοι ὄντες, ἐκ Λήμνου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον, ἐντεῦθεν δ' εἰς [34] Τριφυλίαν, καὶ ᾤκησαν περὶ τὴν Ἀρήνην [35] ἐν τῇ χώρᾳ Elea.

in Homer. Tom. 1. p. 555. et post Wesselingius ad Diodor. Sic. 4, 68. qui ignorasse videtur praecursorem suum, immemor etiam suae ipsius medelae ad Herodot. 8, 145. ἐλθόντων, ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου· εἴτ' ἀπὸ τῶν Μινυῶν, οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν —. Ita in duas partes dispescitur narratio, quas certe innuit εἴτε, et ad verum revocatur. Palmerianae enim emendationi adversatur, quod Orchomenia Chloridis origo evanescit, Minyaeque Orchomeno et ex Lemno insula Lacedaemonem deducuntur, quos tamen Strabo ex sola Lemno Lacedaemonem arcessit, ut iam monuit Wesseling. c. l. Cf. Herodot. 8, 145. Apollon. Rhod. 4, 1759. Schol. Pindari ad Pyth. 4, 455. Posteriorem igitur rationem secutus sum. Tum Xylander vocem μητρὸς excidisse iam ante Casauboni reparationem suspicabatur, etsi ferri illa ellipsis possit, quia ab Eustathio ad Homer. Il. 11, 721. p. 832. in. ed. Basil. eam addi nosset, ubi hic locus sic quidem redditur: ὠνόμασται — ἀπὸ Μινυῶν τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς μητρὸς Νέστορος αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τοῦ Μινυείου Ὀρχομένου. Οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν — ἐκεῖθεν δὲ εἰς Τριφυλίαν — περὶ Ἀρήνην. Unde simul adparet, corrupta haec iam tradita accepisse, etsi ex eo locum sanari posse existimat Wesseling. ad Herodot. c. l. Penzelius ita quidem locum hunc vertit, ut duas constituat partes, at duplices Minyas, priores ex voce Μινυείου excussos.

33) Edd. Aldi et Hopperi ἔργον αὐτῶν, quod ad veram formam revocavit Xylander.

34) Cum articulo Mosc. et Paris.

35) Hinc ad κτίσματα exciderunt verba in Ven. et Stroz. uno.

matre venerunt, vel a Minyis, Argonautarum posteris, qui Lemno expulsi Lacedaemonem, indeque in Triphyliam venerunt, et habitaverunt circa Arenam in ea regione, quae

Elei. χώρα τῇ νῦν [36] Ὑπαισίᾳ καλουμένῃ, οὐκ ἐχούσῃ οὐκέτι τὰ τῶν Μινυῶν κτίσματα· ὧν τινὲς μετὰ Θήρα τοῦ [37] Αὐτεσίωνος (ἦν δ' οὗτος τοῦ Πολυνείκους ἀπόγονος) πλεύσαντες εἰς τὴν μεταξὺ Κυρηναίας, καὶ [38] τῆς Κρήτης νῆσον,

[39] Καλλίστην τὸ [40] πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα
Θήρην

ὡς

36) An est alia ab Hypana Triphyliaca, iam ante nominata? An hic quoque sic est scribendum? *Casaubonus.* Palmerius p. 306. c. l. vel hic legendum monet Αἰπασίᾳ, vel p. 348. πεδίον τὸ Ὑπαίσιον pro Αἰπάσιον. Nihil muto. Hypana oppidulum in mediterraneis ponit Ptolem. 3, 16. nec rennit Strabo supra p. 344. At Arene vicina Anigri ostio fuit, uti ex praecedentibus discitur. Tum vero, si quid mutandum videatur, Ὑπανίᾳ legendum sit.

37) Ita se scripsisse pro Ἀντεσίωνος Xylander in nota declarat, consentientibus et libris et auctoribus aliis, e quibus vid. Herodot. 6, 52. Apollon. Rhod. 4, 1762. Pausan. 4, 3, 3. et alibi, et de hac commutatione Beckius ad Schol. Pindari in Olymp. 1, 37. Vol. 1. p. 352.

38) Articulus additus debetur Casaubono.

39) Τὸ ν se eiecisse ex hoc versu in nota monuit Xylander, quod certe adparet in versione. Ita vero in Graecis volunt codices lib. 7. p. 837. unde et sic repetitus est versus a Bentleio in fragmentis Callimachi num. 112. ubi addi potest, ita etiam eum produci a Schol. Pindari ad Pyth. 4, 459. Neque tamen vel sic receptam formam, a libris etiam probatam, abiicio, quia ad νῆσον proxime refert et Callimachum subiicit.

40) Invito metro Ald. Hopper. πάρειθεν.

quae nunc Hypaesia dicitur, neque a Minyis condita etiamnum retinet. Horum Minyarum nonnulli cum Thera Autesionis F. (qui fuit ex posteritate Polynicis) navigaverunt ad insulam, quae inter Cyrenaicam et Cretam iacet,

Calliste quondam, sed postmodo nomine Thera,

ut

ὡς [41] φησὶ Καλλίμαχος, ἔκτισαν τὴν μητρόπολιν τῆς Κυρήνης Θήραν, ὁμώνυμον δ' ἀπέδειξαν τῇ πόλει καὶ τὴν νῆσον.

§. 20.

[1] Μεταξὺ [2] δ' Ἀνίγρε καὶ τῦ ὄρους, [3] ἀφ' οὗ ὁ Ἰαρδάνης ῥεῖ, λειμὼν δείκνυται καὶ τάφος ἐπιφανὴς, καὶ Ἀχαιαὶ [4] πέτραι ἀπότομοι τῦ αὐτῦ ὄρους, ὑπὲρ ὧν ἡ Σάμος, ὡς ἔφαμεν, γέγονε πόλις, [5] ἣ δὴ οὐ πάνυ

41) Paris. φασί.

1) Non exstant haec ad Ἀχαιαὶ in Veneto, et hinc ad Νέδα p. 348. in. apud Gem. Plethonem.

2) Vatic. Mosc. δὲ τῦ Ἀνίγρυ.

3) Casaubonn. Vatic. Stroz. Paris. Mosc. ἐξ ὗ ῥεῖ ὁ τῦ Ἰαρδάνυ λειμών· δείκνυται δὲ καὶ ἠρίον καὶ Ἀχαιαί· εἰσὶ δὲ πέτραι. In qua lectione ἠρίον vix a librariis ortum videtur, cuius forte glossa τάφος inde exiit, quo verbo infra utitur. Pro Ἰαρδάνης Xylander malit Ἰάρδανος, uti variatur in Pausania 5, 5, 5. qui tamen per ος terminat alibi cum aliis. *Iardanus* dedit etiam Guarinus, et agnoscit Eustath. ad Homer. Il. 7, 135. p. 541. Bas. Cf. Stephanus et ibi Berkelius p. 207. Codices tamen in vulgata forma perstant.

4) Ven. Stroz. πέτραι φησὶν ἀπότομοι τῦ αὐτῦ ὄρυς, et post Σάμος Ven. et Stroz. ἦν ὐ πάνυ φησίν. De Achaeis saxis dubitat Xylander.

5) Paris. Mosc. Stroz. 2. ὐ πάνυ δέ.

ut ait Callimachus, condiderunt Theram Cyrenes urbem primariam; idemque etiam insulae nomen indiderunt.

§. 20.

Inter Anigrum porro et montem, ex quo Iardanes effluit, pratum ostenditur, et sepulcrum insigne, et Achaea saxa montis eius praerupta, super quae fuit, uti diximus, Samus urbs, cuius nullam fere mentionem faciunt,

Elea. πάνυ ὑπὸ τῶν τοὺς περίπλους [6] γραψάντων [7] μνημονεύεται· [8] τάχα μὲν διὰ τὸ πάλαι κατεσπάσθαι, τάχα δὲ καὶ διὰ τὴν θέσιν, [9] ὅτι ἐν ἀφανεῖ κεῖται. [10] Τὸ δὲ Ποσείδιον [11] ἄλσος ἐστίν, ὡς εἴρηται, πρὸς τῇ θαλάττῃ· [12] τούτῳ δὲ κορυφὴ ὑψηλὴ ἐπιπροσθεῖ τὸ Σα-

6) Iidem codices cum Vatic. subiungunt ἡ Σάμος, quod repetitum et in hoc situ offendit.

7) Ven. μνημονεύεσθαι.

8) Vatic. Mosc. Paris. τάχα μὲν γε.

9) Haec ad κεῖται non agnoscunt Paris. Mosc. Vatic. Ven. Stroz. legerunt tamen in suis libris Guarinus et Aldus. In Ven. et Stroz. ita omnino hic locus effictus prodiit: θέσιν· φησὶ γὰρ αὐτὴν ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι. Hinc ceteris omissis Ven. statim subiicit: καὶ ὁ Ἀκίδων ποταμὸς ῥεῖ, quae leguntur demum p. 348.

10) Vatic. Paris. Mosc. Τὸ μὲν γάρ. Iidem etiam Ποσείδιον pro Ποσειδεῖον, de quo alibi iam dictum est.

11) Iidem codd. ἐστὶν ἄλσος et θαλάττῃ sine articulo.

12) In veteribus libris miram esse hoc loco γραφῆς varietatem, notat Casaubonus. Idem etiam de meis, qui quidem hanc narrationis partem habent, adfirmare possum. Stroz. et Ven. haec tantum post θέσιν ferunt: φησὶ γὰρ αὐτὴν ἐκ θαλάσσης μὴ ὁρᾶσθαι, unde plurima, quae in editionibus sequuntur, a Veneto exsulant, uti iam dictum est. Vatic. 173. 174. Stroz. Paris. Mosc. ita illa contrahunt: ὑπέρκειται δ' αὐτοῦ λόφος ὑψηλὸς περίπρωσθεν (vox adhuc ignota) ὢν τοῦ Σαμικοῦ, ἐφ' οὗ ἦν ἡ Σάμος, ὥστ' ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι. Tum iidem codices ita pergunt: Καὶ πεδίον δ' (sine hoc Paris.) αὐτόθι καλλίστη Σαμικόν, ἐξ οὗ πλέον ἄν τις τεκμαίροιτο ὑπάρξαι ποτὲ (deest in Paris.) πόλιν τὴν Σάμον. Καὶ ἡ Ῥαδινὴ δέ, εἰς ἣν ποιῆσαι δοκεῖ Στησίχορος, ἥτε ἀρχή. Medic. pro ἐξ οὗ δὲ καὶ μάλιστα adponit καὶ μᾶλλον ἄν τις.

Re-

ciunt, qui circumnavigationes descripserunt, sive quod iam pridem excisa fuit, sive quod obscuro in loco sita est. Posidium porro, id est Neptunium, lucus ad mare est, cui Sa-

Σαμικὸν, (οὕτω γὰρ νῦν καλεῖται,) ὅπου ἡ Σάμος ἦν, ὥστε ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι. Ἐνταῦθα δὲ πεδίον ἐστὶ Σαμικὸν ὀνομαζόμενον· ἐξ οὗ δὴ καὶ μάλιστα ἄν τις τεκμαίροιτο, πόλιν ὑπάρξαι ποτὲ Σάμον. [13] Καὶ ἡ Ῥαδινή, ἣν Στησίχορος ποιῆσαι δοκεῖ, ἧς ἀρχή.

[13] Ἄγε Μῶσα λιγεῖα ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατῶν
Ὕμνους Σαμίων περὶ παίδων
Ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ,

εὐ-

Recepta lectio, quam et reddidit Guarinus, et praeivisse videtur Mediceus, invecta est ab Aldo. Si sensum spectes, eadem adfert.

13) Locus obscurus et nexu solutus, qui diu torserat Casaubonum. Cum sequentia doceant, ex Rhadinae epithalamio, quale idem etiam in Helenam conscripserat, Stesichori hos versus depromtos esse eo consilio, ut fuisse olim in hoc tractu Samum evinceret, in eo tota loci vis et lectionis ratio reposita esse debet. Casaubonus emendat: ἐνθένδε ἦν καὶ Ῥαδινή, εἰς ἣν Στησίχορος — et ἐνθένδε ad Samum refert, qua quidem emendatione omnia planissima reddi putat, quae antea Oedipo opus habuerint. At quid tum facias sequentibus: ἐντεῦθεν λέγει τοὺς παῖδας; Quae quidem ut sic apte ceteris respondeant, interpretatione nova perficere studet Suchfort in fragmentis Stesichori p. 40. ubi et hunc locum tractavit. Cum enim Xylander reddidisset: *Hinc nimirum fuisse ait eos pueros*, ipse hanc substituit versionem: *Hinc de ipsis pueris narrare incipit.* At sequentia nihil eiusmodi continent, immo eo plane spectant, ut probet, Rhadinam in hac urbe egisse, nec aliter Samios

Samicum occurrit, montis vertex celsus, ut quidem hodie vocatur, ubi Samus fuit, ita ut e mari cerni non potuerit; ibidemque campus est Samicus, unde maxime coniecerit quispiam, urbem olim fuisse Samum. Rhadina etiam, quam carmine videtur condidisse Stesichorus, quod sic incipit:

Age Musa arguta, praecine carmen
In laudem Samiorum puerorum
Dulcisona resonans lyra,

hinc

Elea. ἐντεῦθεν λέγει τοὺς παῖδας. Ἐκδοθεῖσαν γὰρ τὴν Ῥαδινὴν εἰς Κόρινθον τυράννῳ φησὶν ἐκ τῆς [14] Σάμου πλεῦσαι, πνέοντος ζεφύρε, οὐ δήπουθεν τῆς Ἰωνικῆς Σάμου· [15] τῷ δ' αὐτῷ ἀνέμῳ καὶ ἀρχιθέωρον εἰς Δελφοὺς, [16] ὄντα ἀδελφὸν αὐτῆς, ἐλθεῖν· καὶ τὸν ἀνεψιὸν

mios pueros intellexiſſe. Equidem Ῥαδινὴ titulum carminis fuiſſe puto, uti eſt in aliis, veluti eius Eriphyle, Helena, Scylla, et expulſa particula εἰς, adſcitis in auxilium codicibus, haec cum ſequentibus artius connexa reddidi, pro vulgata lectione, Ἔςι δὲ καὶ Ῥαδινὴ, εἰς ἣν Στησίχορος τὸ ποίημα γεγραφέναι δοκεῖ ὗ ἡ ἀρχή. Ita quidem omnia expedita et aperta eſſe videntur. Nempe carmen dicit, pro ipſe in carmine, uti ſolet. Neque ποιεῖν hoc ſenſu ignotum eſt, uti in primis prolixa expoſitione docuit Euſtathius ad Homerum p. 3. Baſil.

13)* Quales editi prodeunt hi verſus, ſine variatione in libris leguntur; tantum pro ὕμνυς Caſauboni altera editio peperit ὑμνῦς, receptum in Amſtelod. At emendatrices manus admoverunt viri docti, ex quibus Suchfort maxime c. l. metri conſtituendi cauſa eos ſic reformat:

Ἄγε, Μῶσα λιγεῖ', ἄρξον ἀοιδᾶς, ἐρατῶν ὕμνυς
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾷ φθεγγόμενα λύρᾳ,

ut eſſet: φθεγγόμενα ὕμνυς περὶ παίδων ἐρατῶν cet. etſi vitium et ſic latere iudicat in verbis ἐρατῶν ὕμνυς. Pro iis Heyne conieccrat: Ἐρατῷ, νόμυς, h. *modos*. Equidem ſagacioribus et peritioribus haec reliquenda putavi.

14) Hinc voci ſubplendae ſpatium vacuum aperuit Pariſ.

15) Moſc. ὐδ' αὐτῷ· Pariſ. σὺν δ' αὐτῷ.

16) Pro ὄντα ſpatium vacuum in Moſc. relictum, quod voce φησὶ explevit manus recentior. Idem in Pariſ. quod tamen vacuum manſit. Poſt Moſc. τὸν ἀδελφόν. Ceterum pro poſte-

hinc fuiſſe ait eos pueros. Rhadinam enim Corinthi tyranno nuptum traditam a Samo navigaſſe ait flante Favonio: quod accipi de Ioniae Samo non poteſt. Eodemque vento fratrem eius, qui legationis princeps erat, Delphos navigaſſe: et ſobrinum Rhadinae, quam deperibat, curru

ψιὸν ἐρῶντα αὐτῆς ἅρματι εἰς Κόρινθον ἐξορμῆσαι παρ' αὐτήν· ὅ, τε τύραννος, κτείνας ἀμφοτέρους, ἅρματι ἀποπέμπει τὰ σώματα, μεταγνοὺς δ' ἀνακαλεῖ καὶ θάπτει. Elea.

§. 21.

Ἀπὸ δὲ τῦ Πύλυ τούτου, καὶ τοῦ[1] Λεπρέου τε- pag. 348 τρακοσίων που σαδίων ἐσὶ διάστημα, ἐπὶ τὴν Μεσσηνιακὴν Πύλον καὶ τὸ Κορυφάσιον, ἐπὶ θαλάττῃ κείμενα φρούρια, καὶ τὴν παρακειμένην Σφαγίαν νῆσον· ἀπὸ δὲ Ἀλφειοῦ[2] ἑπτακοσίων πεντήκοντα· ἀπὸ δὲ τῦ Χελωνάτα χιλίων τριάκοντα. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τό, τε τῦ Μακιςίου Ἡρακλέους ἱερόν ἐςι καὶ ὁ Ἀκίδων

ſteriori vocabulo Suchfort c. l. quia Σάμιοι παῖδες ἐρατοὶ ipſi videbantur haec Rhadina cum patruele, malebat ἀδελφιδῶν pro ἀδελφὸν, eundemque eſſe ἀνεψιὸν proxime commemoratum. Sed praeterquam quod ipſa haec narratio non niſi cautis digitis adtingi poteſt, Strabo aperte de duplici itinere et terreſtri et maritimo loquitur, quorum unum Rhadinae ἀδελφὸς, alterum ἀνεψιὸς fecit, unde Sami huius ſitum adſtruat. Equidem nihil mutandum cenſeo.

1) Moſc. Pariſ., uti ſupra, Λεπρέυ. Sic et hic Ald. et Hopper. per ου.

2) Moſc. Pariſ. ἑπτακόσια, uti mox in utroque χίλια. At melius vulgata nexum cum διάστημα continet.

curru ad eam Corinthum iviſſe, fuiſſeque una cum ea a tyranno interfectum, et cadavera eorum currui impoſita exportari iuſſa, poſt ab eo factum mutante revocata atque humata.

§. 21.

Ab hac Pylo et Lepreo CCCC circiter ſtadiis diſtat Pylus Meſſeniae, et Coryphaſium, ad mare ſita caſtella, et Sphagia adiacens inſula: ab Alpheo IↃCCL. a Chelonata CIↃXXX. Eo in intervallo Maciſtii Herculis templum

Elea. δων ποταμός. [3] Ῥεῖ δὲ παρὰ τάφον Ἰαρδάνου καὶ [4] Χάαν πόλιν ποτὲ ὑπάρξασαν πλησίον Λεπρέου, ὅπου [5] καὶ τὸ πεδίον τὸ [6] Αἰπάσιον. Περὶ ταύτης [7] δὲ τῆς Χάας γενέσθαί φασιν ἔνιοι τὸν πόλεμον τοῖς Ἀρκάσι πρὸς [8] τοὺς Πυλίους, ὃν ἔφρασεν Ὅμηρος, καὶ δεῖν οἴονται γράφειν·

[9] Ἡβῷμ' ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ [10] κελάδοντι μάχοντο
Ἀγρό-

3) Mosc. Paris. ῥεῖ δὲ. Ven. Ἀκίδων φησὶ ποταμὸς ῥεῖ. Prius Strabonis orationi est accommodatius, dummodo proxime antea distinctionem maximam ponas, sic ut φησὶ adficiat verba ἱερὸν et Ἀκίδων, ῥεῖ seorsum hunc spectet. Vulgo enim minus commode sic narratio fluit: ποταμὸς ῥεῖ — Paullo ante ipse posui Μακιστίῳ. Nullus enim Hercules est Macistus, immo Macistius, ut Thasius, Thebanus et sic porro. Post idem visum esse cognovi Berkelio ad Stephanum p. 530.

4) Ven. lepide Χαναάν.

5) Xylander δὲ omisit.

6) Moscov. Αἰπάσιον. Forte Τυπαίσιον, ut supra χώρα Τυπανεία atque sic voluerat Palmerius. In Ven. verba ὅπου — Αἰπάσιον non leguntur.

7) Sine δὲ Ald. et Hopper. sed pro eo τε Xylander. Post in Stroz. verba τῆς Χάας desiderantur.

8) Absque articulo ante Xylandrum.

9) Venetus omissis, quae hinc ad νυνὶ μὲν οὖν leguntur, substituit haec: ἀντὶ τοῦ Φειᾶς πὰρ τείχεσι· ὅτι νῦν τῇ Τριφυλίᾳ — Praeteriit etiam totum hunc locum ad ἐκεῖνον Xylander in versione,

plum est, et Aciden fluvius praeterfluit Iardani sepulcrum et Chaam, quae urbs quondam vicina fuit Lepreo, ubi et campus Aepasius est. De hac Chaa sunt, qui inter Arcades et Pylios fuisse bellum dicant, quod Homerus recenset, putantque scribendum esse:

O iuvenis si sim, qualis celerem ad κελάδοντα

Cum

Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες [11] ἐγχεσίμωροι Εἰδὰρ [12] Χάας πὰρ τείχεσσιν. —

Οὐ Κελάδοντι, [13] οὐδὲ Φειᾶς· τῷ γὰρ τάφῳ τῷ Ἰαρδάνου τοῦτον πλησιάζειν καὶ τοῖς Ἀρκάσι τὸν τόπον μᾶλλον, ἢ ἐκεῖνον.

§. 22.

[1] Κυπαρισσία τέ ἐστιν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ τῇ Τριφυλιακῇ καὶ [2] Πύργοι, καὶ ὁ Ἀκίδων ποταμὸς καὶ Νέδα.

 Νον-

sione, quae parum Graecorum verborum vim et sensum Latinis rependere posset. Subplevi igitur, quatenus licuit, ne lacuna remaneret. De singulis deinceps ordine.

10) Veteres quidam, notante Casaubono, Ἀκίδοντι. In meis vulgatum obtinet, quod et tuentur libri Homerici.

11) Excidit in Mosc.

12) Ven. Paris. Mosc. Φειᾶς παρὰ (Ven. πὰρ) τείχεσι (Mosc. τείχεσσι). Editiones Aldi, Hopperi, Xyl. Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, tantum Ald. τείχεσι. At Χάας, in quo nomine caussae quasi cardo vertitur, recte habent reliqui, et hinc recepit Casaubonus. Nempe prius ex Homero ductum Il. η, 135. quem locum olim maxime controversum varieque agitatum fuisse, docent scholia in primis apud Villoisonium.

13) In editionibus ante Casaubonum ita exstabat: οὐδὲ Φειᾶς ἀντὶ τοῦ Φειᾶς Χάας πὰρ τείχεσι, quae sane frigent.

1) Libri omnes et scripti et editi Κυπαρισσία. Mosc. recentu mutato Κυπαρισσήνη. At nulla est hoc nomine urbs. Commemorantur tantum Κυπαρισσήεις et Κυπαρισσία, levi variatione versae, quarum illa a nostro infra p. 349 in Macistia, Triphyliae parte, ponitur, haec in Messenia, etsi diversa tradunt Stephanus et Eustathius ad Homer. Il. 2, 593. Sed quidquid est, utraque post, uti diserte adfirmat Strabo c. l. dicta est Cyparissia. At

Cum Pylii simul et pugnarunt Arcades hastis
Ad Chaae muros,

non Κελάδοντα, vel Phiae; eum enim locum Iardani sepulcro et Arcadibus esse, quam illum, propinquiorem.

§. 22.

Porro in ora Triphyliae maritima sunt Cyparissia, et Pyrgi, et Acidon ac Neda flu-

Elea. [3] Νυνὶ μὲν οὖν τῇ Τριφυλίᾳ πρὸς τὴν Μεσσηνίαν ὅριόν ἐστι τὸ τῆς [4] Νέδας ῥεῦμα λάβρον ἐκ τοῦ Λυκαίου κατιὸν, Ἀρκαδικοῦ ὄρους, [5] ἐκ πηγῆς, ἣν ἀναῤῥῆξαι τεκοῦσαν τὸν Δία μυθεύεται Ῥέαν νίπτρων χάριν. Ῥεῖ δὲ παρὰ [6] Φιγαλίαν, καθ' ὃ γειτνιῶσι [7] Πυργῖται Τριφυλίων ἔσχατοι Κυπαρισσεῦσι πρώτοις Μεσσηνίων. Τὸ δὲ παλαιὸν ἄλλως διώριστο, ὥς καί τινας τῶν πέραν τῆς Νέδας ὑπὸ τῷ Νέστορι εἶναι, τόν τε Κυπαρισσήεντα καὶ ἄλλα τινὰ ἐπέκεινα, καθάπερ καὶ

que ita reposui obsecutus Berkelio ad Stephanum p. 491. et Wesselingio ad Diodor. Sic. 15. 77. etsi Cyparissia p. 359. ab hoc excitata ad nostram non pertinet. Cf. p. 349.

2) Sic Mosc. uti et in aliis legitur. Vulgo Πύργοι.

3) Ven. ὅτι νῦν τῇ Τρ. Ante Xylandrum ὅτι νυνὶ — qui prius, cum nihil haberet, quod respiceret, exegit. Nec admittunt reliqui codices.

4) Ald. Hopper. Νεδέας. Guarinus Nedis.

5) Haec ad καθάπερ καὶ desunt in Gem. Plethone atque caeteris inde a ῥεῖ δὲ in Veneto.

6) Sic Paris. uti Ald. Hopper. Per υ alii codices, item Guarinus cum Mss. Polybii 4, 3, 5. Pausaniae 3, 17, 8. ubi tamen nunc successit ι. Et sic passim alibi. At τὸ ι tuentur in primis Stephanus, Suidas, et quod Grammatici, veluti Tzetzes ad Lycophronem v. 212. eam scripturam diserte notant, etsi hic etiam per η a φηγὸς probat. Praeeunte igitur codice ι reposui.

7) Paris. Moscov. Πυργῆται. Alterum cum aliis libris habet et Stephanus.

fluvii. [3] Atque nunc quidem Triphyliam a Messenia distinguit amnis Neda copiosus e Lycaeo Arcadiae monte defluens: cuius fontem Rhea Iovem pariens lavacrorum causa dicitur aperuisse. Praeterit Phigaliam, atque ad eum Pyrgitae ultimi Triphyliorum Cyparissenses primos Messeniorum attingunt. Antiquitus vero alii fuerunt limites, ita ut Nestori paruerint etiam trans Nedam quaedam, ut Cyparisseis, et alia nonnulla in isto tractu: sicut et mare-

καὶ [8] τὴν θάλατταν τὴν Πυλίαν ὁ ποιητὴς ἐπεκτείνει μέχρι τῶν ἑπτὰ πόλεων, [9] ἃς ὑπέσχετο Ἀγαμέμνων τῷ Ἀχιλλεῖ· Elea.

Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς [10] νέαται Πύλου ἠμαθόεντος.

Τοῦτο γὰρ ἴσον τῷ, ἐγγὺς ἁλὸς τῆς Πυλίας.

§. 23.

[1] Ἐφεξῆς δ' ἐν τῷ Κυπαρισσήεντι ἐπὶ [2] τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον παραπλέοντι τὸ Κορυφάσιον, ἥ τε [3] Ἐρανὰ

8) Ven. ὅτι τὴν θάλατταν. Gem. Pletho: ὁ δὲ ποιητὴς τὴν θάλατταν.

9) Mosc. Ven. et edd. ante Casaubonum non male ὧν. Post Mosc. Paris. ὁ Ἀγαμέμνων.

10) Ald. Hopper., invito etiam metro, ναίεται.

1) Vatic. Ἑξῆς. Ven. Ἐφ' ἑξῆς. Idem in subsequentibus omittit ἐν, uti Aldus, Hopperus, Xylander.

2) Ven. ἐπὶ τηνός. Voluit τήν, quod, uti Μεσσηνιακὸν, habent Vatic. Paris. Mosc. cum Casaubonianis. Et sic infra p. 359, ubi intactum mansit. At masculino genere utitur p. 346. 351. 353. quod et in Strabone agnoscit unice Eustathius ad Homer. Il. 1, 252. 2, 591. quod quidem in loco p. 359. vix perpetuam fidem habeat, nisi quadruplicem ibi corruptionem adhaesisse malit. Sic inter utrumque genus fluctuatur etiam Pausanias. Vid. Sylburg. ad 5, 2. in. In Strabone mirum. Xylander plane articulum neglexit. De generis diversitate cf. etiam Berkelium ad Stephanum p. 471. a.

mare Pylium Homerus extendit usque ad septem urbes, quas Agamemnon Achilli promittit:

Omnes vicinae Pylio sunt denique ponto.

§. 23.

Deinceps a Cyparissente ad Pylum Messeniacum praenaviganti Coryphasium occurrit Erana, quam

Elea. [3] Ἐρανά [4] ἐστιν, [5] ἥν τινες οὐκ εὖ Ἀρήνην νομίζουσιν κεκλῆσθαι πρότερον, ὁμωνύμως τῇ Πυλιακῇ. [6] Ἔστι δὲ καὶ [7] Πλαταμώδης, ἀφ' ἧς ἐπὶ τὸ Κορυφάσιον καὶ τὴν νῦν καλουμένην [8] Πύλον στάδιοι ἑκατὸν εἴκοσι. Ἔστι δὲ καὶ κενήριον καὶ [9] ἐπ' αὐτῷ πολίγνιόν τι [10] ὁμω-

3) Mosc. Ven. Vaticani, Stroz. Ἔρενα, nec aliter Guarinus et editiones ante Xylandrum, qui ex Stephano, opinor, posuit Ἔρανα, etsi in eo scribitur Ἔραννα, sed contra Strabonem (cf. p. 361.) Cyparissiae, tamquam ὁμώνυμον, tribuitur. Neque tamen Ἔραννα scripsi, cum illud etiam infra p. 361. ita recurrat constantiori librorum consensu; etsi et Ἐράνιον de Cyparisso Phocidis duplici ν scribendum esse diserte monet Eustathius ad Homer. Il. 2, 519. p. 207. Bas. pro quo tamen simplex legitur in Stephano. Ceterum in Paris. a verbis Πύλον παραπλέοντι ad ὑπερβεβλημένην πάντας pleraque obliterata, multa in vacuo spatio relicta, aliqua etiam mutata sunt.

4) Aberat ἐστὶν ante Casaubonum.

5) Vatic. 173. 174. Stroz. omnes, Mosc. ἥν τινες οὐκ εὖ Ἀρήνην νομίζουσι κεκλῆσθαι πρότερον. Sic et Aldus et Hopperus, tantum verbis οὐκ εὖ post male repetitis. Xylander priori loco expulit, in posteriori retinuit. Equidem, etsi parum refert, ad codices verborum seriem informavi; et sic infra p. 361.

6) Desunt haec ad καὶ in Mosc. et Paris. relicto spatio vacuo, eademque cum verbo sequente Πλαταμώδης in Ven. et Stroz. uno.

7) Harduinus ad Plinium 4, 6. f. 5. ex Plinii illo loco emendat Πλατανώδης, speciemque inducit illi emendationi ex nomine Πλατανιστοῦς p. 345. in quae tamen loca situ videntur esse diversa.

8) Vett. quidam, teste Casaubono, Πύλον pro Πύλην. Et sic Mosc. cum Guarino. Post ἑκατὸν εἴκοσι εἰσι στάδιοι iidem libri Casauboniani cum Stroz. In Mosc. Ven. et Vatic. tantum exstat ἑκατὸν, quod et reddidit Guarinus. Edd. ante Casaubonum

quam quidam falso opinantur quondam Pyliacae Arenae fuisse cognominem. Est et Platamodes, a qua ad Coryphasium et quae nunc Pylus dicitur, stadia sunt CXX. Est et monimentum ibi cadaveris expers, seu tumulum hono-

[10] ὁμωνύμως καλούμενον. [11] Οὐκ ἂν δ' ἐξητάζομεν ἴσως ἐπὶ τοσοῦτον τὰ παλαιά· ἀλλ' ἤρκει λέγειν, ὡς [12] ἔχει νῦν ἕκαστα, εἰ μή τις ἦν ἐκ παίδων ἡμῖν [13] Φήμη παραδεδομένη περὶ τούτων· ἄλλων δ' [14] ἄλλο εἰπόντων, ἀνάγκη διαιτᾷν. Πιστεύονται δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ [15] ἐνδοξότατοί Ele.

num καὶ τῇ νῦν καλουμένῃ Πύλῃ, ubi vel πρὸς excidisse putat Xylander, quia certe Pylus prope Coryphasium fuit, (Thucyd. 4, 3. 41. et noster infra p. 351.) vel leg. τὴν νῦν καλουμένην Πύλην, quod secutus est ex Codd. Casaubonus, etsi Πύλαν etiam praeferat. In Πύλῃ haesi. Est quidem *Pyle* Arcadiae apud Plinium 4, 10. s. 6. quam Stephanus plurali numero producit, etsi et Πύλη occurrit s. v. Νινόη. At ea huc pertinere nequit. Aut igitur Πύλος substitui debet, quod invertenda terminatione ad καλουμένην genere accommodare voluerunt librarii, male sedula cautione, aut Πύλη etiam dicta est ipsa Pylus vel locus in vicinia, quae quidem alii omnes ignorant. An Πυλίαν voluerunt dare, uti pro Πύλον infra dant p. 351. Sed urbis nomen magis hic desideratur. Dedi tandem Πύλον, cum et a libris suffulciatur.

9) Mosc. πολίχνιον ἐπ' αὐτῷ. Idem subiectam voculam τε omittit.

10) Proxima voce reiecta Vatic. 173. ὁμώνυμον. Vatic. 174. Paris. Mosc. ὁμώνυμον πρώτῃ.

11) Venet. Οὐκ ἂν φησιν.

12) Idem ἔχειν.

13) Mosc. παραδεδομένη φήμη.

14) Mosc. Ven. forte melius ἄλλα.

15) Mosc. Paris. Stroz. ἐνδοξότατοί τε καὶ, quod recepi, cum vulgo τε abesset.

noratium dicere mavis. Graece κενήριον dicitur, hocque ibidem est oppidulum eodem nomine. Enimvero non eramus fortassis tanto studio antiqua examinaturi, sed contenti fuissemus singulis, ut nunc habent, recensendis: nisi de his a pueritia famam quandam traditam meminissemus. Cum itaque alii alia dicant, disceptandum nobis est. Plerumque autem fidei plurimum habetur iis, qui

Eleá. τε καὶ πρεσβύτατοι [16] καὶ κατ' ἐμπειρίαν πρῶτοι. Ὁμήρου δ' εἰς ταῦτα ὑπερβεβλημένου πάντας, ἀνάγκη συνεπισκοπεῖν, καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου λεχθέντα, καὶ [17] συγκρίνειν [18] πρὸς τὰ νῦν, καθάπερ καὶ [19] μικρὸν πρόσθεν ἔφαμεν. Περὶ μὲν οὖν τῆς Κοίλης Ἤλιδος καὶ τοῦ Βουπρασίου [20] τὰ ὑφ' Ὁμήρου λεχθέντα προεπέσκεπται ἡμῖν.

§. 24.

Περὶ δὲ τῆς ὑπὸ [1] τῷ Νέστορι οὕτω φησίν·

Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,

Καὶ

16) Paris. sine καὶ nectit.

17) Vatic. Mosc. et ex edd. Ald. et Hopper. cum Guarino (*concurrere*) συγκρούειν, quod Xylander apte mutavit in συγκρίνειν, uti et ferunt alii libri.

18) Ven. reliquis omissis πρὸς ταῦτα. Περὶ —

19) Sic pro μικρῷ Casaubonn. Vatic. 173. 174. Stroz. unus, Paris. Mosc. Medic. Inde ab Aldo legitur μικρῷ, quod etsi ferri posse videtur, tamen μικρὸν ὄπισθεν dixit Plutarch. in septem sapient. conv. p. 592. ed. Lips. noster lib. 10. p. 462. μικρὸν ὕστερον, et sic similia, etiam passim μικρὸν πρὸ —. Tum pro πρόσθεν superiores codices praeter Mosc. et Medic. dant ἔμπροσθεν. Sic lib. 9. p. 391. πρόσθεν et ἔμπροσθεν in libris commutantur.

20) Mosc. τὰ λεχθέντα ὑφ' Ὁμήρου.

1) Paris. absque articulo.

qui gloria, aetate, atque experientia aliis praestant. Quibus omnibus cum reliquos omnes superaverit Homerus, necesse est dicta eius considerare, ac cum praesenti statu comparare, sicut paulo ante diximus. Ac de cava quidem Elide et Buprasio verba Homeri iam ante perpendimus.

§. 24.

De Nestoris autem ditione sic loquitur idem:

Quique Pylum tenuere, et Arenae moenia amoena,

Tra-

Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ [2] ἐύκτιτον Αἰπύ,
Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ [3] Δώριον [4] ἔνθα τε Μοῦσαι
[5] Ἀντόμεναι —

καὶ ἑξῆς. Πύλος μὲν οὖν ἐστὶ, περὶ ἧς [6] ἡ ζήτησις· αὐτίκα δ' ἐπισκεψόμεθα περὶ αὐτῆς. Περὶ δὲ [7] Ἀρήνης εἴρηται. Ἣν δὲ νῦν λέγει Θρύον, ἐν ἄλλοις καλεῖ Θρυόεσσαν·

Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη,
[8] Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ.

G 5 Ἀλ-

2) Ven. εὔτικτον traiectis literis. Ald. Hopper. Xyl. uti in sequ. Mosc. αἰπὺ cum Aldo et Hoppero, qui et post referunt, accentu eo, quo adiectivum instruitur. De discrimine observando monuerunt Etym. M. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 592, p. 224. Bas. Quae olim super accentu disputata sunt a Grammaticis, recensent scholia in ed. Homeri Villois. ad c. l.

3) Scrimger. Δάριον.

4) Ab ἔνθα — καὶ ἑξῆς, quae hic leguntur, desunt in Gem. Plethone.

5) Pro verbis proxime hic sequentibus καὶ ἑξῆς Vatic. 173. 174. Paris. Mosc. ex Homero Il. 2, 595. unde haec ducta sunt, subiungunt: Θάμυριν τὸν Θρήϊκα (Vatic. inserunt καὶ) παῦσαν ἀοιδῆς Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Reliqui habent cum editis καὶ ἑξῆς, uti fit alibi.

6) Omisso articulo Ven.

7) Stroz. Paris. Mosc. praeponunt τῆς.

8) Omittit haec tria verba Ven.

Traiectum Alpheique Thryum: quique Aepy superbum,
Et Cyparisseenta, et muros Amphigeneiae:
Qui Pteleumque, et Helos, qui Dorion, hic ubi Musae,

et quae sequuntur. Pylus est, de qua controversia est, quam mox tractabimus. De Arena dictum est. Quam autem hic Thryum vocat, alibi Thryoëssam nominavit.

Urbs quaedam Thryoëssa leves adsurgit in auras
Imposita Alpheo. —

Al-

Elea. Ἀλφειοῦ δὲ πόρον φησὶν, ὅτι πεζῇ περατὸς εἶναι δοκεῖ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον· [9] καλεῖται δὲ νῦν Ἐπιτάλιον τῆς Μακιστίας χωρίον· τὸ εὔκτιτον δ' Αἶπυ ἔνιοι μὲν ζητοῦσι [10] πότερον ποτέρου [11] ἐπίθετον, καὶ τίς ἡ πόλις, καὶ εἰ αἱ νῦν [12] Μαργάλαι τῆς [13] Ἀμφιδολίας· αὗται

9) Et haec ad χωρίον omittit Ven.

10) Parif. cum veteribus editionibus πότερον ἐπίθετον, omisso ποτέρου, quod ex codicibus fuis inſtauravit Caſaubonus, quibus adſentiuntur mei et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 592, p. 224.

11) Subnectit Gem. Pletho haec: καὶ ὑπονοοῦσι φράζεσθαι ὄνομα τῆς πόλεως τὸ Αἶπυ, quae diſputationis huius ſummam contrahunt. Ven. verba ſequentia καὶ τίς ἡ πόλις — ἐν τοῦθ' non habet. V. not. 14.

12) Moſc. Μαργάλλαι. Caſaubonus ex Stephano malit Μαργαῖαι, quod librarius imperitus, accentu mutato et ι in λ corrupto, ſic vitiaverit, cui non renuit Berkelius ad Stephanum p. 535. At contra idem de Stephani lectione, cum patiatur literarum ordo, adfirmare liceat, et omnino vel Μαργάλαι vel Μαργαῖαι, quod nunc fertur, Stephano Strabonis codices obtruſerunt. Certe verius nomen Μαργάναι eſſe putat Weſſeling. ad Diodor. 15, 77. tum ob huius teſtimonium, tum quod Xenophon in hiſt. Gr. 2, 16, 7. et 4, 14. 3, 2, 25. et 30, 4. Μαργανεῖς in Elide commemoret et in poſteriori loco cum Amphidolis coniungat. Certe easdem eſſe urbes diverſo nomine editas ſuſpicatus eſt etiam ad Stephanum p. 198. Holſtenius. Neque tamen quidquam mutare ſuſtinui.

13) Sic dedi pro Ἀμφιπόλεως, uti etiam emendabat Weſſeling. ad Diodor. c. l. Nulla enim in Peloponneſo commemoratur Ἀμφίπολις, contra Ἀμφίδολοι a Xenophonte c. l. et Stephano in Elide ponuntur. Verum nomen, etſi aliquatenus vitiatum,

Alphei autem traiectum vocat, quod ibi locorum fluvius iſte pedibus poteſt tranſiri; nunc Epitalium nuncupatur, Maciſtiae oppidulum. Quod ad εὔκτιτον (id bene conditum ſignificat) Aepy attinet, quaerunt nonnulli, utrum vocabulorum proprium, utrum adiectivum alterius ſit, (Aepy enim ſublime notat) et an ſint, quae nunc in Amphidolia appellantur Margalae: ſed hae non ſunt natura muni-

αὕται μὲν οὖν οὐ φυσικὸν ἔρυμα· ἕτερον δὲ δείκνυται φυσικὸν ἐν τῇ Μακιστίᾳ. Ὁ μὲν οὖν τοῦθ'[14] ὑπονοῶν φράζεσθαι, ὄνομά φησι τῆς πόλεως τὸ Αἶπυ, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος φυσικῶς, ὡς Ἕλος καὶ Αἰγιαλὸν, καὶ ἄλλα πλείω· ὁ δὲ τὴν[15] Μαργάλαν, τοὔμπαλιν ἴσως. Θρύον δὲ καὶ Θρυόεσσαν τὸ Ἐπιτάλιόν φασιν, ὅτι πᾶσα μὲν ἡ αὐτὴ χώρα θρυώδης, μάλιστα δ' οἱ ποταμοί· ἐπὶ πλέον δὲ διαφαίνεται τοῦτο[16] κατὰ τοὺς περατοὺς τοῦ ῥείθρου τόπους. Τάχα δέ φασι Θρύον μὲν εἰρῆσθαι τὸν πόρον, εὔ- Elea.

tiatum, innuunt etiam plures codices, Casaubonn. Stroz. Vatic. Paris. in quibus legitur Ἀμφιπολίας. De simili huius nominis corruptione dictum etiam est supra p. 341.

14) Ven. καὶ ὑπονοοῦσι, quod verbo ἐπίθετον subnectit ita Ven. etiam, uti Gem. Pletho. V. supra not. 11. Hinc et in sequ. uterque expulit φησί.

15) Attamen antea Μαργάλαν. In alterutro locu haeret igitur macula, quam tamen codices non eluunt. Ven. cum Gem. Plethone verba ὁ δὲ τὴν Μ. — ἴσως plane ignorat. Omisit etiam Xylander in versione, et nuper Penzelius. Possunt etiam commode abesse, cum non de Margalae nomine quaerat, sed de Αἶπυ. Guarinus: *Margalan, id est, rubicundam forte per oppositum.* Sed, quomodo hoc tueatur, nescio. Ut tamen habet vulgata lectio, superius ὁ μὲν utique desiderat ὁ δέ. Tum vero in ipso urbis nomine, qualecunque id sit, latere aliquid videtur, quod ad eius similem explicationem pertineat.

16) Male ed. Amstel. καὶ τοὺς περατούς.

nitae: naturalis alia munitio monstratur in Macistia. Qui hoc probat, is Aepy nomen urbis intelligit, impositum a loci natura: sicut Helos et Aegialus propria sunt urbium vocabula, quorum alterum paludem, alterum litus communiter notat: suntque complura huiusmodi alia; qui Margalam, contra idem. Thryon autem seu Thryoëssam appellavit Epitalium, quod tota ista regio, maxime amnes, alga abundant, (quae thryon est Graecis,) praesertim ubi vada sunt. Fortassis etiam, aiunt, Thryon vocaverit vadum, Epi-

Elea. εὔκτιτον δ' Αἰπυ, τὸν Ἐπιτάλιον· ἔςι γὰρ [17] ἐρυμνὸν φύσει· καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις αἰπεῖαν κολώνην [18] λέγει·

Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη.

§. 25.

Ὁ δὲ Κυπαρισσήεις ἐςὶ μὲν περὶ τὴν [1] πρότερον Μακιςίαν, [2] ἡνίκα καὶ πέραν τῆς Νέδας ἔτι ἦν Μακιςία· ἀλλ' οὐκ οἰκεῖται, ὡς οὐδὲ τὸ Μάκιςον. Ἄλλη δ' ἐςὶν ἡ Μεσσηνιακὴ Κυπαρισσία· [3] ὁμωνύμως μὲν οὖν, ὁμοίως δὲ νῦν κἀκείνη λέγεται Κυπαρισσία, ἑνικῶς [4] τε καὶ θηλυκῶς· ὁ δὲ ποταμὸς Κυπαρισσήεις· [5] καὶ

17) Sic ante Casaubon. editionem posteriorem recte, quae praeivit ἔρυμνον.

18) Scrimger. Paris. Mosc. subiiciunt: ἔτι δέ τις ex Homero Il. 11, 710. et sic post κολώνη ex eodem τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ πυμάτη (Mosc. πυμάτη) Πύλου ἠμαθόεντος. Ita, quod paullo ante vidimus, modo plura dant, modo pauciora in adlegatis Homeri locis codices.

1) Paris. Mosc. προτέραν.

2) Hinc ad Μάκιςον omnia desunt in Ven. Scrimger. et Gem. Plethone.

3) In Paris. exciderunt haec usque ad Κυπαρισσία.

4) Τὲ non est in Ven.

Epitalium ipsum nomine bene exstructi Aepyos affecerit, quod loci natura sit munitum: sicut alibi Thryoessam dixit sublimem collem.

§. 25.

Caeterum Cyparisseis est in prisca Macistia, quae etiam trans Nedam porrigebatur: sed non habitatur, ut neque Macistum. Alia est Messeniae Cyparissia. Sed nunc communi nomine Cyparissia dicitur feminino genere, numero singulari: fluvius autem Cyparisseis. Amphigenea

[5] καὶ Ἀμφιγένεια δὲ τῆς Μακιστίας ἐστὶ περὶ τὸν Ὑψόεντα, ὅπου τὸ τῆς Λητοῦς ἱερόν. Ele-
Τὸ δὲ Πτελεὸν κτίσμα [6] μὲν γέγονε τῶν ἐκ Πτελεοῦ τοῦ Θετταλικοῦ ἐποικησάντων. Λέγεται γὰρ κἀκεῖ·

Ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα, [7] ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην. pag. 350.

Ἔστι δὲ [8] καὶ δρυμῶδες χωρίον [9] ἀοίκητον, [10] Πτελεάσιμον

5) Pro verbis καὶ Ἀμφιγ. δὲ τῆς Paris. dat: ἐστι μὲν περὶ τῆς.

6) Sine μὲν legebantur haec ante Casaubonum, uti sine γὰρ sequentia.

7) Olim ἠδὲ, quod Xylander mutavit in ἰδὲ et retinuit utraque Casauboniana, revocavit Amstelod. In Homeri editionibus (v. Il. 2, 697.) ἠδὲ et ἰδὲ legitur, hoc etiam in Villois. Sic infra p. 377. in Homerico carmine Mosc. legit, ubi etiam edit. Villois. habet ἠδ'. Sic proximum vel Ἀντρῶνα scribunt Homeri et Strabonis editiones, vel Ἀντρῶν'. In accentus forma et sede sibi non constitit Casaubonus, quippe qui hic posuit Ἀντρῶνα, uti lib. 9. p. 433. et sq. Ἄντρωνα lib. 9. p. 435. uti hic Aldus, etsi et olim haec disputatio acta est inter Grammaticos, uti docet Eustathius ad Homer. Il. 2. 697. p. 245. Bas. Ἀντρῶνα praetulerunt Stephanus, Herodianus, et hinc mutato numero, de quo Strabo lib. 9. p. 432. monuit, Ἀντρῶνες Demosth. in Philipp. 4. p. 133. ed. Reisk. Suidas h. v.

8) Abest καὶ in Paris. Mosc. aliisque; omittit etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 594. p. 225. s. 297. Fecit autem τὸ καὶ, inquit Casaubonus, ut putaret Xylander esse ἄλλην ἀρχὴν, et Pteleasimum aliud esse a Pteleo; in quo falli eum docet Eustathius, et rectius prior interpres. Nempe hic verterat: *Est enim nemorosum est, ac minus habitabile, quod Pteleasimum vocitant.* Xylander: *Est locus — nomine Pteleasimum.*

9) Ald. Hopper. vitiose ἀοίκητον· Gem. Pletho dat ἀοίκητον νῦν.

10) Ald. Hopper. Πτελεάσιμον.

nea etiam Macistiae est apud Hypsuntem, ubi fanum Latonae. Preleon conditum est ab his, qui eo a Thessaliae Pteleo coloniam deduxerunt; nam in Thessalia Ptelei est mentio.

Herbosam Pteleum, pontoque Antrona propinquam.

Est vero etiam locus silvestris atque inhabitabilis, quem vocant Pteleasimum. Helos alii

Elis. σιμον καλούμενον. Ἕλος δ' οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀλφειὸν χώραν τινά φασιν, οἱ δὲ καὶ πόλιν, ὡς τὴν Λακωνικήν·

Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον —

[11] Οἱ δὲ τὸ περὶ τὰ Ἀλώριον ἕλος, οὗ τὸ τῆς Ἡλείας Ἀρτέμιδος ἱερὸν, τῆς ὑπὸ τοῖς Ἀρκάσιν· ἐκεῖνοι γὰρ ἔσχον τὴν ἱερωσύνην. Δώριον δὲ οἱ μὲν ὄρος, οἱ δὲ πεδίον φασίν· οὐδὲν δὲ νῦν δείκνυται· ὅμως δὲ ἔνιοι τὴν νῦν Ὀλουριν, ἢ [12] Ὀλουρον, ἐν τῷ καλουμένῳ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας κειμένην, Δώριον λέγουσιν. Αὐτοῦ δὲ

11) Lego οἱ δὲ τὰ περὶ τὸ Ἀλώριον ἕλος. Alii, inquit, dicunt esse χώραν, alii πόλιν, alii vero ἕλος. *Casaubonus.* Recte, opinor, ne sensus langueat. Nempe vulgo legebatur: οἱ δὲ περὶ τὸ Ἀλ. Ἕλος. At quis commode dixerit, vel tulerit Helos ab aliis creditum esse Helos. Turbavit τὸ, vel sede sua motum migravit. Tum vero Alorium ad Macedoniae Alorum transferri nequit, sed esse debuit Peloponnesi urbs, quam et fuisse declarat Ortelius in thesauro Geogr. h. v. Equidem eam emendationem recipere non dubitavi, quam antea iam reddiderat in versione Penzelius. Ceterum verba *Οἱ δὲ* — ἱερωσύνης Ven. neglexit, praeteriit etiam ultimam hanc disputationis partem, ubi Strabonis locum repetit, Eustathius ad Homer. Il. 2, 594. p. 225. Bas. Tum ἱεροσύνην contra usum scribunt Ald. et Hopper. Post hoc verbum spatii aliquid relictum ostendit Paris.

12) Mosc. Ὀλοῦρον. Paris. Ven. et ex nostro Eustathius ad Homer. Il. 2, 594. p. 225. Bas. Ὀλουραν. Utra lectio, cum alibi haec Messeniae urbs non commemoretur, praeferri debeat, dictu est difficile, etsi, cum Ὄλουρος in Achaia altera forma in Xenophonte in histor.

alii locum quendam circa Alpheum accipiunt, alii urbem itidem, ut et Laconica alia fuit,

— *Helosque salo vicinum.*

Alii Helos paludem intelligunt iuxta Halorium, ubi fanum est Eleae Dianae, cuius sacerdotium fuit penes Arcades. Dorium sunt, qui montem, sunt, qui campum interpretentur: neutrum hodie monstratur: nonnulli tamen Oluridem sive Oluram sitam in Aulone, quem vocant, Messeniae, Dorium appellant;

δέ που καὶ ἡ Οἰχαλία [13] ἐστὶν ἡ τοῦ Εὐρύτου, ἡ νῦν [14] Ἀνδανία, πολίχνιον Ἀρκαδικὸν, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ καὶ τῷ [15] Εὐβοϊκῷ· ὅθεν φησὶν ὁ ποιητὴς, ἐς τὸ Δώριον ἀφικόμενον Θάμυριν τὸν Θρᾷκα ὑπὸ Μουσῶν ἀφαιρεθῆναι τὴν μουσικήν. Elea.

§. 26.

Ἐκ [1] δὲ τούτων δῆλον, ὡς ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Ἀλφειοῦ [2] ἡ ὑπὸ Νέστορι χώρα ἐστὶν, ἣν πᾶσαν ὀνομάζει Πυ-

stor. Gr. 7, 4, 18. et aliis quibusdam legatur, nec Strabo, uti solet alias, discriminis indicium adposuerit, Ὄλυραν praetulerim, quod etiam dederunt Aldus et Hopperus cum Guarino. Ὄλουρον intulit Xylander.

13) Ven. cum edd. Aldi et Hopperi sine ἐστὶν, quod et absens minime desideretur. Gem. Pletho sic: ἡ Οἰχαλὶς ἡ τοῦ Εὐρύτου.

14) Casaubon. Stroz. Ven. Ἀρκανία. Sed Ἀνδανία alii cum Eustathio c. l. editionibus et aliis auctoribus.

15) Ita recepi ex Medic. cum et sic legatur lib. 3. p. 147. Atque hac forma prodit in Polybio, Appiano, et probatur Holstenio ad Stephanum p. 120. nec plane repudiatur a Berkelio ad eundem p. 359. Vulgo hic ferebatur Εὐβοικῷ, uti et scribitur in Etymol. M. et aliis quibusdam. Utrumque exstat in auctoribus, etsi per ι crebrius: utrumque ferendum censet Wesseling. ad Herodot. 3, 89. ubi ει posuit, etsi et ibi ι habent optimi codices.

1) Venet. Mosc. δή.

2) Cum iisdem MSS. praeposui articulum, qui vulgo aberat. Tum ex Paris. et Mosc. recepi Νέστορι, quod Strabonis usus postulare videtur, pro Νέστορα.

lant: circa id loci etiam Oechalia fuit Euryti, quae nunc Andania est, Arcadicum oppidum, eiusdem cum Thessalico et Euboico nominis, unde Homerus ait Thamyrin Thracem pervenisse Dorium, et a Musis ibi artе canendi fuisse spoliatum.

§. 26.

Ex his constat, Nestoris ditionem ab utraque Alphei parte fuisse, quam universam

Eleia. Πυλίων γῆν· οὐδαμοῦ δὲ ὁ Ἀλφειὸς οὔτε τῆς Μεσσηνίας ἐφάπτεται, οὔτε τῆς κοίλης Ἤλιδος. Ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ χώρᾳ ἐστὶν ἡ πατρὶς [3] τῦ Νέστορος, ἣν φαμὲν [4] Τριφυλιακὸν Πύλον, καὶ Ἀρκαδικὸν, καὶ Λεπρεατικόν. Καὶ γὰρ δὴ οἱ μὲν ἄλλοι Πύλοι ἐπὶ θαλάττῃ δείκνυνται· οὗτος δὲ, πλείους [5] ἢ τριάκοντα σταδίους ὑπὲρ αὐτῆς, ὅπερ καὶ ἐκ τῶν ἐπῶν δῆλον. Ἐπί τε γὰρ τοὺς Τηλεμάχου ἑταίρους ἄγγελος πέμπεται πρὸς τὸ πλοῖον, καλῶν [6] ἐπὶ ξενίαν· ὅ, τε Τηλέμαχος κατὰ τὴν ἐκ Σπάρτης ἐπάνοδον τὸν Πεισίστρατον οὐκ ἐᾷ πρὸς τὴν πόλιν ἐλαύνειν, ἀλλὰ παρατρέψαντα ἐπὶ [7] τὴν ναῦν σπεύδειν, ὡς οὐ τὴν αὐτὴν οὐ-

3) Duae hae voces exciderunt in Ven.

4) Stroz. Τριφυλιακήν. De promiscuo utriusque generis usu cf. supra ad p. 348. f. Verba Ἀρκαδικὸν et Λεπρεατικὸν desunt in Gem. Plethone. Λεπρεατικὸν vitiose et hic scribunt Ald. et Hopper.

5) Male ante Casaubonum ἢ exsulabat.

6) Eustathius ad Homer. Il. 2, 591. p. 224. Bas. ubi hunc locum fere refert, legit ἐπὶ τῇ ξενίᾳ. Idem c. l. antea ἐπὶ θαλάσσης. Vulgatae lectiones bene habent.

7) Sine τὴν legitur in Scrimger. et Mosc.

sam terrae Pyliorum nomine poeta exprimit: nusquam autem Alpheus Messeniam aut cavam Elidem attingit. Est enim patria Nestoris ea in regione, quam Triphyliacum dicimus Pylum, et Arcadicum, et Lepreaticum. Etenim reliqui Pyli ad mare siti monstrantur; hic XXX amplius supra mare stadiis: quod et versus Homeri declarant. Nam et nuncius ad navim Telemachi mittitur ad hospitium invitans eius socios: et a Sparta revertens Telemachus Pisistratum non finit ad urbem ire, sed averso itinere iubet ad navim properare, quum non eadem ad

οὖσαν, ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ τὸν ὅρμον. Ὅ, τε ἀπό- Ἠλεί.
πλους τοῦ Τηλεμάχου οὕτως ἂν οἰκείως λέγοιτο·

Βὰν δὲ [9] παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα καλλιρέεθρον.
[10] Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δὲ [11] Φεὰς [12] ἐπέβαλλεν [13] ἀγαλλομένη Διὸς οὔρῳ.

Ἡ

8) Haec et ſequentia ad ὑπῆρχεν ὁ πλοῦς p. 351. non comparent in Gem. Plethone.

9) Ven. περὶ Κρουνὸς, uti etiam in edd. ante Caſaubonum legebatur. Sed παρὰ redit in eodem verſu lib 10. p. 447. f. ubi et Ven. conſentit. In Homeri quidem loco, Odyſſ. 15, 294. ſqq quem Strabo innuit, hic verſus non adparet, nec cum Mſſ novit Euſtathius; ſimilis tamen legitur in Homeri hymno in Apollin. v. 425. ſ. in Apoll. Pyth. p. 247. unde ductum eum putat Ilgen p. 335. Contra Matthiae p. 191. ex Odyſſeae loco in hymnum illum migraſſe arbitratur, inſeruitque etiam Odyſſeae Barneſius. Sed quidquid eſt, exſtat et ibi παρὰ, quod verum eſt.

10) Mſſ. Caſaubonn. δύνετο. Stroz. 1. Moſc. δύετο. Stroz. 2. Ven. δύσεται. Libri Homerici c. l. δύσετο, uti in eodem verſu recurrit Odyſſ. 11, 12. et alibi in aliis, de qua forma etiam diſerte monuerunt Grammatici, Etymol. M. p. 290. Euſtathius ad Homer. Il. 16, 129. p. 1063. Baſ.

11) Ita hic omnes libri cum Guarino et Aldo. Hopperus ſequente Xylandro dedit Φερὰς, quod et praeferunt Homeri codices et Euſtathius. At prius hic et poſtea repoſuit Caſaubonus. Pheam quidem, urbem maritimam in Elide, agnoſcunt Thucydides 7, 31. in. Stephanus h. v. quae *Phia* (Φειὰ) eſt Homero Il. 7, 135. prope Jardanem, etſi quidam, in iis Strabo, ibi malint Χαᾶς, de quo ſupra p. 348. ubi et ipſe cum Homero Φειὰν vocat, alii etiam in Homero aliam mutationem ſuadeant, de quo ſchol. Villoiſ. ad c. l. Quodſi vera eſt haec Strabonis lectio, fuit haec urbs prope *Pheras*, quas etiam in eodem nexu commemorat Homerus Odyſſ. 15, 186.

12) Aldus reluctante metro ἐπέβαλε.

ad urbem eſſet et navim via. Denique huc facit reditus Telemachi, ſic deſcriptus.

Praetereunt Crunos, et amoenam Chalcida lymphis.
Sol cadit, et tenebris tegit omnia compita nigris.
Illa Pheas vento ſubit a Iove pulſa ſecundo,

Eli-

Elea. Ἡ δὲ παρ' Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί. Μέχρι μὲν [14] γὰρ δὴ δεῦρο πρὸς τὴν ἄρκτον ὁ πλοῦς· ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸ πρὸς ἕω μέρος ἐπιστρέφει. Παρίησι δὲ τὸν εὐθὺν πλοῦν ἡ ναῦς καὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς, καὶ τὸν εἰς Ἰθάκην, διὰ τὸ [15] τοὺς μνηστῆρας ἐκεῖ τὴν ἐνέδραν θέσθαι,

Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε. —
Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσι.

p. 351. Θοὰς δὲ εἴρηκε τὰς ὀξείας· τῶν Ἐχινάδων δ' εἰσὶν αὗται, πλησιάζουσαι τῇ ἀρχῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. [16] Παραλλάξας δὲ τὴν Ἰθάκην, ὥστε κατὰ [17] νότου γενέσθαι, [18] κάμπτει πά-

13) Mss. Casaubonn. ἐπειγομένη, uti Homerus. In meis tamen omnibus adparet ἀγαλλομένη.

14) Γὰρ abest a Stroz. et Mosc. quod in hoc nexu melius servatur.

15) Paris. τῆς. Post Mosc. ἐπιπροῆκε.

16) Paris. παραλλάξαν.

17) Potest et νότου (l. νότον) legi, et, quod malim, νώτου, aut νῶτον. *Casaubonus*. Aptior utique est haec lectio, quam et expressit Penzelius. Ita enim ferebat navigantis cursus et situs.

18) Ita Casaubonn. Vatic. Venet. Paris. Mosc. quam lectionem etiam probabat Dorvillius ad Chariton. 4. 3. p. 386. noto usu. Vulgata κάμπτεται debetur Aldo.

Elida praeter, ubi fortes dominantur Epei.
Eo enim usque; versus septentrionem navigabat. Hinc versus ortum avertitur cursus, omissa recta et initio instituta navigatione Ithacam versus, quia ibi insidias tetenderant proci,
Qua Samon atque Ithacam mare fluxu dividit arcto.
Porro autem
Hinc terris navim properans admisit acutis
Quae mare cinguntur. — Acutae autem istae insulae (θοὰς ipse vocat) ex Echinadibus sunt, initio Corinthiaci sinus et Acheloi ostiis propinquae. Ergo praeterita Ithaca, ut eam iam versus meridiem haberet, rursum ad

πάλιν πρὸς τὸν οἰκεῖον δρόμον τὸν μεταξὺ[19] τῆς Ἀκαρνανίας καὶ τῆς Ἰθάκης, καὶ κατὰ θάτερα μέρη τῆς νήσου ποιεῖται τὴν καταγωγήν, οὐ κατὰ τὸν πορθμὸν τὸν [20] Κεφαλληνιακόν, ὃν ἐφρούρουν οἱ μνηστῆρες. Elea.

§. 27.

[1] Εἰ γοῦν τὸν [2] Ἠλειακὸν Πύλον εἶναί τις [3] τὸν Νέστορος ἐπινοήσειεν, οὐκ ἂν οἰκείως λέγοιτο ἡ ἐντεῦθεν ἀναχθεῖσα ναῦς παρὰ Κρουνοὺς ἐνεχθῆναι καὶ Χαλκίδα μέχρι δύσεως, εἶτα [4] Φεαῖς [5] ἐπιβαλεῖν νύκτωρ, καὶ τότε τὴν Ἠλείαν παραπλεῖν· οὗτοι γὰρ οἱ τόποι

H 2 πρὸς

19) Hic et deinceps abiecto articulo exhibent Ald. Hopper. et Xylander.

20) Casaubonn. Scrimger. Ven. Κεφάλληνον. Alii cum Guarino vulgatum praeferunt.

1) Stroz. Paris. Mosc. Εἰτ' οὖν.

2) Paris. Mosc. hic et paullo inferius Ἠλιακόν, qua sola forma producit Stephanus. At noster propius repetit ab Ἠλεία et Ἠλεῖοι, et sic recurrit p. 352.

3) Scrimger. et τὸν Νέστορα et τῷ Νέστορι. Ven. τὸν Νέστορα ἐπινοήσει.

4) Sic, ut supra et post MSS. et Aldus cum Guarino. Hopperus ubique posuit Φεραῖς, Φεραί, sequente Xylandro. Prius reduxit Casaubonus.

5) Mosc. ἐπιβάλλειν. Post Paris. Ἠλείαν.

ad institutum cursum reflectit, interque Acarnaniam et Ithacam vectus, ab altera insulae parte navim applicat: non qua fretum est Cephallenium, quod proci insidiis occuparant.

§. 27.

Quod si quis Eleae Pylum Nestori vellet attribuere, non iam convenienter dictum fuisset, navim inde avectam usque ad occasum solis praeter Crunos et Chalcidem, noctu Pheras appulisse, atque deinde Eleam praeternavigasse. Haec enim loca

Elea. πρὸς [6] νότον τῆς Ἠλείας εἰσί· πρῶται [7] αἱ Φεαὶ, εἶθ' ἡ Χαλκὶς, εἶθ' οἱ Κρουνοὶ, εἶθ' ὁ Πύλος ὁ Τριφυλιακὸς καὶ τὸ Σαμικόν. Τῷ μὲν οὖν πρὸς νότον πλέοντι ἐκ τοῦ Ἠλειακοῦ Πύλου οὗτος ἂν ὁ πλοῦς εἴη· [8] τῷ δὲ πρὸς ἄρκτον, ὅπου ἐστὶν ἡ Ἰθάκη, ταῦτα μὲν πάντα ὀπίσω [9] λείπεται· αὐτὴ δὲ ἡ Ἠλεία [10] παραπλευστέα ἦν· καὶ πρὸ δύσεώς γε· ὁ δέ φησι μετὰ δύσιν. Καὶ μὴν εἰ καὶ πάλιν [11] ὑποθεῖτό τις τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον καὶ τὸ Κορυφάσιον ἀρχὴν τοῦ παρὰ Νέστορος πλοῦ, πολὺ ἂν εἴη τὸ διάστημα, καὶ πλείονος χρόνου. Αὐτὸ γοῦν τὸ ἐπὶ τὸν Τριφυλιακὸν Πύλον καὶ τὸ [12] Σαμικὸν Ποσείδιον [13] τεσσαρακοσίων ἐστὶ σταδίων· καὶ ὁ [14] πα-

6) Moſc. νότου.

7) Μὲν ante αἱ Φεαὶ inſeritur in Scrimger.

8) Stroz. τῶν. At refertur ad πλέοντι.

9) Sic omnes libri cum Caſaubono. et Guarino. Aldus invexit λέγεται, removit Caſaubonus.

10) Pariſ. Moſc. παραπλευσταία.

11) Moſcov. uti ſolet ſimiles formas largiri, ὑπόθοιτό τις.

12) Stroz. Σαμιακόν. Cf. ſupra ad p. 346. Sic poſt Μεσσηνιακὸν et Μεσσηνικὸν, uti ſolent hae formae verſari. Poſt Ποσείδιον dedi ex Moſc. ut alibi pro Ποσείδειον.

13) Pariſ. Moſc. τετρακοσίων, ut alibi, veluti lib. 7. p. 308. et ſic ſaepius. Sic etiam editiones lib. 8. p. 348. in.

loca ab Elea verſus meridiem ſunt ſita, primum Phene, tum Chalcis, poſt Cruni, denique Pylus Triphyliae et Samicum: atque ſic navigaret, qui ab Elea Pylo verſus meridiem tenderet. At qui iret verſus ſeptentrionem, in quam partem Ithaca eſt ſita, ei omnia haec ſunt a tergo, praeter quam ipſam fuit Eleam navigandum, ante occaſum quidem hoc ſolis: quod Homerus poſt eum ait factum eſſe. Rurſum ſi quis initium navigationis a Neſtore ponat Pylum Meſſeniacum ac Coryphaſium, maius fiet intervallum, ac plus requiret temporis. Nam inde ad Triphyliacum Pylum, et Samicum ac fanum Neptuni ſtadia ſunt cccc, et circumnavigatio non

[14] παράπλους οὐ παρὰ Κρουνούς, καὶ Χαλκίδα, καὶ [15] Φειάν, ἀδόξων ποταμῶν ὀνόματα, μᾶλλον δὲ ὀχετῶν· ἀλλὰ παρὰ [16] τὴν Νέδαν πρῶτον, [17] εἶτ' Ἀκίδωνα, [18] ἔπειτα Ἀλφειὸν καὶ τοὺς τόπους τούτων τοὺς με- Elea.

14) Vaticani, Stroz. Paris. Mosc. περίπλους, uti editiones ante Casaubonum, qui recte dedit παράπλους. Cf. ad p. 374. Nempe aliud est transire loca in cursu maritimo, aliud ipsa loca circuire, etsi hic περίπλους παρὰ γῆν pressius litora legendo fieri potest, uti lib. 14. in. Cf. Marcianus p. 4. Huds. Ita παράπλους saepe occurrit in Scylacis periplo. In sequentibus negationem iidem codices, praeter Parisiensem, omittunt, quibus accedit Venet. et ex editoribus Aldus et Hopperus. Pro παρὰ Ven. etiam cum Aldo, Hoppero et Xylandro, (hic tamen praemissa negatione, quam sensus flagitat,) scribunt περί.

15) Heresbachius, non, quod ait Casaubonus, prior interpres Φεράν legit, quod et probat Casaubonus, quia in hac Telemachi navigatione Phea non nominetur. At ita fecit supra Strabo in adlegando Homeri loco, ubi confer notata.

16) Non habet has duas voces Ven.

17) Vulgo εἶτα Κυδώνην, quod stare non posse acute vidit Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 307. quare emendat εἶτ' Ἀκίδωνα, quem fluvium supra p. 348. noster memoravit. Adiuvant eam emendationem, quam antea iam probaverat in versione Penzelius, ipsi etiam codices; Paris. dat εἶτα κιδῶνα, Mosc. et Stroz. εἶτα κυδῶνα. Corruptionis causa in aperto est; formam ipsam servavit Paris. Κύδωνα vel Κυδωνίαν novit Creta, nusquam Peloponnesus.

18) Paris. εἶτα; Mosc. εἶτα τὸν Ἀλφειόν· Stroz. εἶτα τὸν Ἀλφειὸν καὶ τόπους. Τοὺς ante τόπους abest etiam in Paris. et Mosc.

non sit praeter Crunos, Chalcidem et Pheam, quae sunt ignobilium nomina amnium, aut potius rivorum: sed praeter Nedam primum, inde Acidonem, deinde Alpheum, istaque loca, et istas regiones,

Elea. μεταξὺ, [19] καὶ τὰς μεταξὺ χώρας· ὕστερον [20] δὴ ἄρα κἀκείνων ἐχρῆν μνησθῆναι· καὶ γὰρ παρ' ἐκείνους ὑπῆρχεν ὁ πλοῦς.

§. 28.

Καὶ μὴν ἥ γε τοῦ Νέστορος διήγησις, ἣν διατίθεται πρὸς Πάτροκλον [1] περὶ τοῦ γενομένου τοῖς Πυλίοις πρὸς Ἠλείους πολέμου, συνηγορεῖ τοῖς ὑφ' ἡμῶν [2] ἐπιχειρουμένοις, ἐὰν σκοπῇ τις τὰ ἔπη. Φησὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς, [3] ὅτι πορθήσαντος Ἡρακλέους [4] τὴν Πύλον, ὥστε τὴν νεότητα [5] ἐκλειφθῆναι πᾶσαν, δώδεκα δὴ παί-

19) Ignorant haec verba ad χώρας Mosc. Parif. Bemb. Stroz. Vaticani 173. 174. agnoscunt alii cum Guarino et editionibus. Abesse tamen commode propter praecedentia possint.

20) Mosc. Parif. δ' εἰ.

1) Haec ad πολέμου omittit Ven.

2) Non habet Gem. Pletho.

3) Pro ὅτι Mosc. Parif. subministrant ἔτι, quas particulas alibi etiam commutari, vel ex Polybio constat, in quo id passim notavit Schweighaeuserus. Forte librarii illi offensi sunt structura cum infinitivo, qui tamen post λέγω, ἔπω et similia non raro reperitur. Vid. Stephanus et Wesseling. ad Diodor. 4, 26. et cf. infra p. 385. Sic cum διότι noster infinitivum iungit lib. 14. p. 654. Ad sententiae etiam vim continendam aptius est ὅτι.

4) MSS. Casaubonn. Mosc. Parif. Vaticani 173. 174. Stroz. τὴν Πυλίαν. Forte sic genus usitatius servetur. Pyliam etiam reddit Guarinus. Pylum quidem urbem hic commemorant Pausan. 2, 18, 6 Apollodor. 2, 7, 3. At ista facile componuntur.

5) Casaubonn. Ven. Gem. Pl. Stroz. ἐκλειφθεῖσαν.

nes, quae interiacent: postea demum illorum fuit facienda mentio: nam et praeter illos erat eundum.

§. 28.

Et vero narratio Nestoris, qua Patroclo refert bellum Pyliorum contra Eleos, patrocinatur nostris argumentis, si quis versus Homeri consideret. Ait enim, ab Hercule Pylum fuisse vastatam, omnemque iuventutem deletam, ita ut de duodecim, qui

παίδων ὄντων [6] τῷ Νηλεῖ, μόνον αὐτῷ περιγενέσθαι τὸν Νέστορα, νέον τελέως· καταφρονήσαντες [7] δ' οἱ Ἐπειοὶ τοῦ Νηλέως διὰ γῆρας καὶ ἐρημίαν, ὑπερηφάνως καὶ ὑβριστικῶς ἐχρῶντο τοῖς Πυλίοις. Ἀντὶ τούτων [8] οὖν ὁ Νέστωρ συναγαγὼν τοὺς οἰκείους, [9] ὅσους οἷός τε ἦν, [10] ἐπελθεῖν φησιν ἐπὶ τὴν Ἠλείαν, καὶ περιελάσαι παμπόλλην λείαν, Elea.

Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
[11] Τόσσα [12] συῶν συβόσια, —

τοσαῦτα δὲ καὶ αἰπόλια· ἵππους δὲ [13] ξανθὰς πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, ὑποπώλους τὰς πλείστας.

6) Articulus aberat ante Casaubonum.

7) Haec ad τοῦ omisit Ven. tum dedit Νήλου pro Νηλέως.

8) Hanc particulam addidit Casaubonus. Antea Ven. habet Πυλίοις ἀντὶ τούτων.

9) Scrimger. ὅσους οἷόν τε.

10) Gem. Pletho ἐπελθών. Sed obstat, quod eundem nexum conficit περιελάσαι.

11) Paris. Mosc. cum Aldo et Hoppero metri immemores τόσα.

12) Abest in Ven. Tum Aldus, Hopperus ediderunt συβόσια, Xylander συβότα.

13) Aldus, Hopper. ξανθούς. Sed vid. Eustath. ad Homer. Il. 11, 679. Tum Mosc. ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

qui fuerant Neleo filii, solus ipse ei superfuerit admodum adolescens. Itaque Epeos, contemto ob senectutem et orbitatem Neleo, superbe et contumeliose Pyliis insultasse: se, ut has iniurias defenderet, contracta suorum, quantam licuisset, manu in Eleam impressionem fecisse, maximamque avertisse praedam:

Quinquaginta armenta boum totidemque secutos
Porcorumque oviumque greges —

totidem et caprarum: et CL fulvas equas, quarum plerasque pulli sequerentur.

Elea. p. 352.

Καὶ τὰ μὲν, [14] ἠλασάμεσθα Πύλον (φησὶ) [15] Νηλήϊον εἴσω,

Ἐννύχιοι προτὶ ἄςυ, —

ὡς μεθ' ἡμέραν μὲν τῆς λεηλασίας [16] γεγενημένης [17] καὶ τῆς τροπῆς τῶν ἐκβοηθησάντων, ὅτε κτανεῖν λέγει τὸν Ἰτυμονέα· νύκτωρ δὲ, τῆς [18] ἀφόδου γενομένης, ὥςτ' ἐννυχίους [19] πρὸς τὸ ἄςυ γενέσθαι. [20] Περὶ δὲ τὴν διανομὴν καὶ θυσίαν ὄντων, οἱ Ἐπειοὶ τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν κατὰ πλῆθος ἀθροισθέντες, πεζοί τε καὶ ἱππεῖς ἀντεπεξῆλθον, καὶ τὸ Θρύον ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ κείμενον περιεςρατοπέδευσαν. Αἰσθόμενοι δ' εὐθὺς οἱ Πύλιοι βοηθεῖν ὥρμησαν· νυκτερεύσαντες δὲ περὶ

14) Ed. Amstel. promto et hic obsequio ex Casaub. altera recepit ἠλασάμεθα. Scrimger. ἠλάσαμεν. At Homerus priorem in Πύλος corripit. Venet. ἐασάμεθα.

15) Moscov. Ἠλεῖον. Stroz. ἠλήϊον. Paris. φησὶν ἠλεῖον, unde fons vitii ortus.

16) Paris. Mosc. Gem. Pletho γενομένης.

17) Desunt haec ad γενομένης in Vatic.

18) Ita reposuit Casaubonus, postulante ipso nexu et probante ipso Homero Il. 11, 681. quibus adde Stroz. Antea enim legebatur ἐφόδου, quas voces commiscori supra p. 346. notatum est.

19) Paris. Mosc. πρὸς τῷ ἄςυ, (sic) qui casus passim et in nostro variant. Cf. supra p. 338. et Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 26, 3. Hic vulgatum magis probo.

20) Deest περὶ in Paris. uti post νυκτερεύσαντες in sequentibus δέ.

Egimus haec nos inde Pylum Neleion intus
Noctu urbem versus —

ut ostenderet interdiu praedam abactam fuisse, fusosque qui defensum venerant, quando etiam occisum a se Itymonem ait: noctu autem se cum suis rediisse. Porro se ac suis in praedae divisione et sacrificiis occupatis, tertia die Epeos multitudine conducta peditum equitumque exercitum eduxisse, ac circa Thryum super Alpheum positum castra locavisse. Pylios re statim intellecta, ad profligandum hostem profe-

περὶ τὸν [21] Μινύειον ποταμὸν ἐγγύθεν Ἀρήνης, ἐντεῦθεν [22] ἔνδιοι πρὸς τὸν Ἀλφειὸν ἀφικνοῦνται· τοῦτο δ' ἐςὶ κατὰ μεσημβρίαν· θύσαντες δὲ [23] τοῖς θεοῖς, καὶ νυκτερεύσαντες ἐπὶ τῷ ποταμῷ, συμβάλλουσιν εἰς μάχην εὐθὺς ἕωθεν· λαμπρᾶς δὲ τῆς τροπῆς γενομένης, οὐκ ἐπαύσαντο διώκοντές τε καὶ κτείνοντες, πρὶν Βουπρασίου ἐπέβησαν, Elea.

Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ [24] Ἀλεισίου, ἔνθα κολώνη
Κέκληται, ὅθεν [25] αὖτις ἀπέτραπε λαὸν [26] Ἀθήνη.

 Καὶ

21) Mosc. Μινύηον. Melius paullo Paris. Μινυήιον, etsi debebat cum Homero Il. 11, 721. Μινυήϊον, ut supra Strabo p. 347. in. et Pausanias 5, 1, 7. et alibi. Hic prosaica forma recte potest stare. Medic. corruptius Μινύκιον, uti olim legebatur in Hesychio T. 2. p. 605. ubi cf. notata.

22) Mosc. Paris. ἔνδειοι, uti libri quidam in Homero Il. 11, 725. Sed altera forma usitata est, quam nec metrum immutat, cum penultima et sic produci soleat. Vid. Buhle ad Aratum Vol. 1. p. 403. Sic εὔδιος in Arati Diosem. v. 52. s. 784. Hinc in ἔνδιος mutavit Villoisonius, quod Apollonii librarii in Lex. Homer. p. 324. scripserant ἔνδειος. Per ι etiam ex nostro refert Eustathius ad Homer. Il. 11. 725. p. 832. et ad Odyss. 3, 178. p. 120. Bas.

23) Voces τοῖς θεοῖς omittunt Stroz. et Ven.

24) Ita Paris. Mosc. Ven. Medic. nec aliter ex Strabone repetit Eustathius ad Homer. Il. 2, 617. p. 230. Basil. Sed vid. supra ad p. 341. de inconstanti scriptura. Vulgo hic Ἀλησίου.

25) Mosc. αὖθις, quae forma et alibi promiscue invenitur. Vulgata exstat in Homeri libris Il. 11, 757.

26) Ven. Ἀθήνοιο.

fectos, prope Arenam ad Minyeium flumen pernoctasse, inde sub meridiem ad Alpheum pervenisse: operatosque sacris, cum ad amnem ibi pernoctassent, sub auroram praelium commisisse: fusisque hostibus, occidendi et persequendi finem non ante fecisse, quam Buprasium pervenissent, et ad Oleniam petram, atque Alesii tumulum: inde enim Minervam Pylios retro avertisse:

Elea. Καὶ τὰ μὲν, [14] ἠλασάμεσθα Πύλον (φησὶ) [15] Νηλήϊον εἴσω,
p. 352.

Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ, —

ὡς μεθ' ἡμέραν μὲν τῆς λεηλασίας [16] γεγενημένης [17] καὶ τῆς τροπῆς τῶν ἐκβοηθησάντων, ὅτε κτανεῖν λέγει τὸν Ἰτυμονέα· νύκτωρ δὲ, τῆς [18] ἀφόδου γενομένης, ὥστ' ἐννυχίους [19] πρὸς τὸ ἄστυ γενέσθαι. [20] Περὶ δὲ τὴν διανομὴν καὶ θυσίαν ὄντων, οἱ Ἐπειοὶ τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν κατὰ πλῆθος ἀθροισθέντες, πεζοί τε καὶ ἱππεῖς ἀντεπεξῆλθον, καὶ τὸ Θρύον ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ κείμενον περιεστρατοπέδευσαν. Αἰσθόμενοι δ' εὐθὺς οἱ Πύλιοι βοηθεῖν ὥρμησαν· νυκτερεύσαντες δὲ περὶ

14) Ed. Amstel. promto et hic obsequio ex Casaub. altera recepit ἠλασάμεσθα. Scrimger. ἠλάσαμεν. At Homerus priorem in Πύλος corripit. Venet. ἐασάμεθα.

15) Moscov. Ἠλεῖον. Stroz. ἠλήϊον. Paris. φησὶν ἠλεῖον, unde fons vitii ortus.

16) Paris. Mosc. Gem. Pletho γενομένης.

17) Desunt haec ad γενομένης in Vatic.

18) Ita reposuit Casaubonus, postulante ipso nexu et probante ipso Homero Il. 11, 681. quibus adde Stroz. Antea enim legebatur ἐφόδου, quas voces commiscori supra p. 346. notatum est.

19) Paris. Mosc. πρὸς τῷ ἄστυ, (sic) qui casus passim et in nostro variant. Cf. supra p. 338. et Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 26, 3. Hic vulgatum magis probo.

20) Deest περὶ in Paris. uti post νυκτερεύσαντες in sequentibus δέ.

Egimus haec nos inde Pylum Neleion intus
Noctu urbem versus —

ut ostenderet interdiu praedam abactam fuisse, fusosque qui defensum venerant, quando etiam occisum a se Itymonem ait: noctu autem se cum suis rediisse. Porro se ac suis in praedae divisione et sacrificiis occupatis, tertia die Epeos multitudine conducta peditum equitumque exercitum eduxisse, ac circa Thryum super Alpheum positum castra locavisse. Pylios re statim intellecta, ad profligandum hostem profe-

περὶ τὸν [21] Μινύειον ποταμὸν ἐγγύθεν Ἀρήνης, ἐντεῦθεν [22] ἔνδιοι πρὸς τὸν Ἀλφειὸν ἀφικνοῦνται· τοῦτο δ' ἐςὶ κατὰ μεσημβρίαν· θύσαντες δὲ [23] τοῖς θεοῖς, καὶ νυκτερεύσαντες ἐπὶ τῷ ποταμῷ, συμβάλλουσιν εἰς μάχην εὐθὺς ἕωθεν· λαμπρᾶς δὲ τῆς τροπῆς γενομένης, οὐκ ἐπαύσαντο διώκοντές τε καὶ κτείνοντες, πρὶν Βουπρασίου ἐπέβησαν, Eleu.

Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ [24] Ἀλεισίου, ἔνθα κολώνη
Κέκληται, ὅθεν [25] αὖτις ἀπέτραπε λαὸν [26] Ἀθήνη.

21) Mosc. Μινύηον. Melius paullo Parif. Μινυῆιον, etsi debebat cum Homero Il. 11, 721. Μινυήϊον, ut fupra Strabo p. 347. in. et Paufanias 5, 1, 7. et alibi. Hic profaica forma recte poteft ftare. Medic. corruptius Μινύκιον, uti olim legebatur in Hefychio T. 2. p. 605. ubi cf. notata.

22) Mosc. Parif. ἔνδειοι, uti libri quidam in Homero Il. 11, 725. Sed altera forma ufitata eft, quam nec metrum immutat, cum penultima et fic produci foleat. Vid. Buhle ad Aratum Vol. 1. p. 403. Sic εὔδιος in Arati Diofem. v. 52. f. 784. Hinc in ἔνδιος mutavit Villoifonius, quod Apollonii librarii in Lex. Homer. p. 324. fcripferant ἔνδειος. Per ι etiam ex noftro refert Euftathius ad Homer. Il. 11. 725. p. 832. et ad Odyff. 3, 178. p. 120. Baf.

23) Voces τοῖς θεοῖς omittunt Stroz. et Ven.

24) Ita Parif. Mosc. Ven. Medic. nec aliter ex Strabone repetit Euftathius ad Homer. Il. 2, 617. p. 230. Bafil. Sed vid. fupra ad p. 341. de inconftanti fcriptura. Vulgo hic Ἀλησίου.

25) Mosc. αὖθις, quae forma et alibi promifcue invenitur. Vulgata exftat in Homeri libris Il. 11, 757.

26) Ven. Ἀθήνοιο.

fectos, prope Arenam ad Minyeium flumen pernoctaffe, inde fub meridiem ad Alpheum perveniffe: operatofque facris, cum ad amnem ibi pernoctaffent, fub auroram praelium commififfe; fufisque hoftibus, occidendi et perfequendi finem non ante feciffe, quam Bupraſium perveniffent, et ad Oleniam petram, atque Alefii tumulum: inde enim Minervam Pylios retro avertiffe:

Elea. Καὶ ὑποβὰς,

— Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἂψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

§. 29.

Ἐκ τούτων δὴ πῶς ἂν ἢ τὸν Ἠλειακὸν Πύλον ὑπολάβοι τὶς, ἢ τὸν Μεσσηνιακὸν λέγεσθαι; τὸν μὲν Ἠλιακὸν, ὅτι, τούτου πορθουμένου, συνεπορθεῖτο καὶ ἡ τῶν Ἐπειῶν [1] ὑφ' Ἡρακλέους· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ [2] Ἠλεία· πῶς οὖν [3] ἔμελλον οἱ συμπεπορθημένοι καὶ ὁμόφυλοι τοιαύτην ὑπερηφάνειαν καὶ ὕβριν κτήσασθαι κατὰ τῶν συναδικηθέντων; [4] πῶς δ' ἂν τὴν οἰκείαν κατέτρεχον, καὶ ἐλεηλάτουν; [5] πῶς δ' ἂν ἅμα καὶ Αὐγέας ἦρχε τῶν αὐτῶν καὶ Νηλεὺς ἐχθροὶ ὄντες ἀλλήλων; εἴγε τῷ Νηλεῖ

— χρεῖ-

1) Mosc. Paris. ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

2) Mosc. Ἠλία, ut alibi.

3) Mosc. Ven. ἤμελλον, quod ferri etiam potest. Sic supra p. 337. f. et alibi.

4) A πῶς δ' ἂν ad ἐλεηλάτουν quae hic leguntur, desunt in Ven. a τὴν οἰκείαν ad πῶς in Stroz. A.

5) Disiecto ordine Ald. et Hopper. δ' ἂν πῶς ἅμα.

tisse: itaque Achaeos a Buprasio equos Pylum versus flexisse.

§. 29.

Quibus omnibus docetur, Pylum neque Eliacum, neque Messeniacum intelligi posse. Nam si Eliacum dicas, utique eo ab Hercule vastato, simul Epeorum ditio, id est Elea, vastata fuit: at quonam pacto una evastati ac populares tantum superbiae atque iniuriarum in suae calamitatis socios sibi sumsissent? aut qui suam ipsorum ditionem incursarent ac depraedarentur? Et quomodo iisdem imperassent Augeas ac Neleus, cum essent inimici? Siquidem Neleo debeba-

— χρεῖος μέγ' ὀφελεῖτ' ἐν Ἤλιδι [6] δίῃ, Elea.
Τέσσαρες [7] ἀθλοφόροι ἵπποι, [8] αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι· τοὺς [9] δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει.

Εἰ δ' ἐνταῦθα ᾤκει ὁ Νηλεὺς, ἐνταῦθα καὶ ὁ Νέστωρ ὑπῆρχε. Πῶς οὖν [10] τῶν μὲν Ἠλείων καὶ Βουπρασίων

Τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο [11] θοαὶ, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί;

Εἰς [12] τέσσαρα δὲ καὶ ἡ χώρα διῄρητο, ὧν οὐδενὸς [13] ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ·

Οἱ

6) Mosc. δῖῃ.

7) Ante Casaubonum ἀεθλοφόροι.

8) Hinc ad ἀφίει omnia desunt in Ven. eorumque loco adpositum, ut fit alibi, καὶ ἑξῆς. Atque ita faciunt etiam edd. ante Casaubonum, et hinc in versione Xylander.

9) Paris. Mosc. δ' αὐτ' ἄναξ.

10) Ven. omisit τῶν μέν. Scrimger. τῶν.

11) Ven. θεαὶ scribentis negligentia.

12) Mosc., ut alibi, τέτταρα.

13) Paris. Mosc., uti paullo inferius, ἐπῆρχεν, et sic ἐπάρχειν νήσων lib. 10. p. 448. et alibi. Eodem autem modo in Polybio 11, 27. in. commutantur ἔπαρχος et ὕπαρχος. At sine variatione legitur eodem sensu p. 355. f. lib. 6. p. 263. lib. 9. p. 394. in. et alibi. Et sic ad imperium refertur apud Arrian. de expedit. Alex. 5, 20, 9. Dion. 53, 15. in. Notum ὕπαρχος. Quare, etsi ἐπάρχειν usitatius sit, nihil mutavi.

batur magnum Elide debitum, quatuor equi, qui praemia e certaminibus retulissent: — et cetera. Iam ubi Neleus habitavit, ibi etiam Nestor. Quomodo igitur Eleorum quidem et Buprasiorum quatuor fuerunt duces, quorum quemque decem naves sequebantur, multis onustae Epeis? et in quatuor partes divisa regione, nulli earum praefuit Nestor? sed iis potius:

Qui

Elea. Οἱ δὲ [14] Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν, καὶ τὰ ἑξῆς τὰ μέχρι Μεσσήνης. Οἱ δὲ δὴ ἀντεπεξιόντες Ἐπειοὶ τοῖς Πυλίοις, πῶς ἐπὶ τὸν Ἀλφειὸν [15] ἐξορμῶσι, καὶ τὸ Θρύον; Πῶς δ' ἐκεῖ τῆς μάχης γενομένης, τρεφθέντες ἐπὶ [16] Βουπρασίου φεύγουσι;
p. 353. Πάλιν δ' [17] εἰ τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον ἐπόρθησεν ὁ Ἡρακλῆς, πῶς οἱ τοσοῦτον ἀφεστῶτες, ὕβριζον εἰς αὐτούς, καὶ ἐν συμβολαίοις ἦσαν πολλοῖς, καὶ ταῦτ' ἀπεστέρουν [18] χρεωκοποῦντες, [19] ὥστε διὰ ταῦτα συμβῆναι τὸν πόλεμον; Πῶς δ' ἐπὶ τὴν λεηλασίαν [20] ἐξιὼν Νέστωρ, τοσαύτην περιελάσας [21] λείαν συῶν τε καὶ προ-

14) Ven. Πύλοι ἐνέμοντο.
15) Gem. Pletho ἐξώρμησαν.
16) Stroz. Βουπράσιον. Forte rectius, ut antea ἐξορμᾷν ἐπὶ τὸν Ἀλφειόν, etsi nec altera structura insolens est.
17) Ven. negligenter εἰς τὸν Μεσσηνικόν.
18) Paris. Mosc. qui tamen Atticas formas lubenter in aliis Straboni largiuntur, χρειοκοποῦντες, quod videri possit rectius, nisi et passim talia noster captet.
19) Ven. ὡς δέ.
20) Ita Casaubonn. meique omnes, quod iam Casaubonus maluit. Pro eo Gem. Pletho synonymon dat ἐξελθών. Vulgo διεξελθών, quod ex Aldi editione manavit.
21) Mosc. λείαν. Tum Ven. συῶν abiecto τε.

Qui coluere Pylum atque Arenae moenia amoenae, et quae deinceps sunt usque ad Messenen. Iam Epei adversum Pylios in bellum exeuntes, quomodo ad Alpheum et Thryum contendunt? quomodo ibi commissa pugna pulsi ad Buprasium fugiunt? Rursum si Pylum Messeniacum Hercules vastavit, quomodo, qui tanto ab hoc erant intervallo dissiti, iniuriam iis contumeliose intulerunt? quomodo cum iis multa agitarunt commercia, et novis tabulis factis eos defraudaverunt, causamque bello praebuerunt? quomodo Nestor tam magna praeda ovium et porcorum potitus, quae neque celeriter ne-

προβάτων, ὧν οὐδὲν ὠκυπορεῖν, οὐδὲ μακροπορεῖν δύναται, πλειόνων ἢ χιλίων σταδίων ὁδὸν διήνυσεν εἰς τὴν πρὸς τῷ Κορυφασίῳ Πύλον; Οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες ἐπὶ τὴν [22] Θρυόεσσαν καὶ τὸν ποταμὸν τὸν Ἀλφειὸν ἧκουσι, πολιορκήσοντες τὸ φρούριον; Πῶς δὲ ταῦτα τὰ χωρία προσήκοντα ἦν τοῖς ἐν [23] Μεσσηνίᾳ δυναστεύουσιν, ἐχόντων Καυκώνων, καὶ Τριφυλίων, καὶ [24] Πισατῶν· τὰ δὲ [25] Γέρηνα, ἢ τὴν Γερηνίαν (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται) τάχα μὲν ἐπίτηδες ὠνόμασάν τινες: δύναται δὲ καὶ κατὰ τύχην οὕτως ὠνομάσθαι τὸ χωρίον. [26] Τὸ δὲ ὅλον τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ Μενελάῳ τεταγμένης, ὑφ' ᾧ καὶ ἡ Λακωνικὴ ἐτέτακτο, (ὡς δῆλον ἔσται καὶ ἐκ τῶν ὕστερον) καὶ τοῦ μὲν [27] Παμίσου ῥέοντος Elea.

22) Aldus Θρυόεσσαν et post Καυκόνων.

23) Venet. ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ. Stroz. ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ.

24) Paris. Πεισατῶν, uti passim alibi.

25) Mosc. Stroz. hic et deinceps a principio per Τ, uti etiam in posteriori loco Paris.

26) Paris. τὸ δ'.

27) Sic notatum inveni ex Mosc. Vulgo Παμισοῦ, de qua accentus sede disserui ad p. 336.

neque procul ire possunt animalia, iter CIↃ stadiis longius confecit usque ad Pylum Coryphasio vicinam? Epei autem tertio post die universi ad Alpheum veniunt castellum Thryoëssam oppugnaturi? quomodo ea loca fuerunt iuris principum Messeniae; cum ea obtinerent Caucones, Triphylii, Pisatae? Nam fieri potest, ut Gerena, sive Gereniam, aliquis dedita opera sic nominaverit: etsi potuit hoc etiam forte fortuna fieri. Denique Messenia, itidem ut Laconica, Menelao subiecta (quod postea planum faciemus) et per hanc fluente, Pamiso ac Nedone, Al-

Elea. τὸς διὰ ταύτης, καὶ τοῦ [28] Νέδωνος, Ἀλφειῷ δ' ὕδαμῶς, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης, ἧς [29] ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ, τίς ἂν γένοιτο πιθανὸς λόγος, εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἀρχὴν ἐκβιβάζων τὸν ἄνδρα, ἀφαιρούμενος δὲ τὰς συγκαταλεγείσας αὐτῷ πόλεις, [30] καὶ πάνθ' ὑπ' ἐκείνῳ ποιῶν;

§. 30.

Λοιπὸν δ' ἐστὶν εἰπεῖν περὶ τῆς Ὀλυμπίας καὶ τῆς εἰς τοὺς Ἠλείους ἁπάντων μεταπτώσεως. Ἔστι δ' ἐν τῇ [1] Πισάτιδι τὸ ἱερὸν σταδίους τῆς Ἤλιδος ἐλάττους ἢ [2] τριακοσίους [3] διέχον· πρόκειται δ' ἄλσος ἀγριε-

28) Ita posui, praeeunte Penzelio, ex coniectura Casauboni; cum vulgo ferretur Μέδωνος, quod et habent codices; tantum Paris. Βέδωνος. Hanc emendationem certam reddit ipse Strabo infra p. 360. Nullus enim Medonis nomine fluvius usquam commemoratur.

29) Paris. Mosc. Ven. Medic. ἐπῆρχεν, uti paullo antea, ubi vide.

30) Verba a καὶ ad ποιῶν omittit Gem. Pletho, particulam καὶ Mosc. et Paris.

1) Male hic omnes editiones Πισάτιδι.

2) Corruptum, certe dubium, hunc numerum existimat Politus ad Eustathium in Homer. T. 1. p. 60. et T. 2. p. 644. ex Schol. Pindari ad Olymp. 1, 28. et Stephano f. v. Ἦλις, quorum ille Pisam, si quidem de Olympia intelligi debet, ab Elide tan-

Alpheo nequaquam, qui late per Pyliorum fluit agros, qui paruerunt Nestori; qua ratione hunc probabili in alienam dominationem transferemus? aut urbes, quae ei tribuuntur in Catalogo, adimentes, alia omnia ipsi subiiciemus?

§. 30.

Superest ut de Olympia dicamus, et quomodo summa rerum ad Eleos sit devoluta. In Pisaeo agro templum est, stadiis non omnino ccc ab Elide situm: ante id iacet lucus oleastris consitus, in

ἀγριελαίων, ἐν ᾧ τὸ στάδιον· παραῤῥεῖ δ' ὁ Ἀλφειὸς Elea. ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ῥέων εἰς τὴν Τριφυλιακὴν θάλασσαν μεταξὺ δύσεως καὶ μεσημβρίας. Τὴν δ' ἐπιφάνειαν ἔσχεν ἐξ ἀρχῆς μὲν, διὰ τὸ μαντεῖον τοῦ Ὀλυμπίου Διός· ἐκείνου δ' ἐκλειφθέντος, οὐδὲν ἧττον συνέμεινεν ἡ δόξα τοῦ ἱεροῦ· καὶ τὴν αὔξησιν, ὅσην ἴσμεν, ἔλαβε διά τε τὴν πανήγυριν καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιακὸν, στεφανίτην τε καὶ ἱερὸν νομισθέντα, μέ-

tantum 50 stadiis removet. ut adeo quidam confuderint, hic Elin iuxta Olympiam ponit, et cum eo Eustathius ad Homer. Il. 2, 615. p. 219. Basi At parum a Strabone dissentit Ptolemaeus 3, 16. In Stephano Olympiae codices addunt Αἰγυπτία, quam vocem sine dubio corruptam aut callide omisit Eustathius, aut non invenit in suo Stephano, interpretes varie tentarunt. Forte legendum Αἰπυτία, quae invicem commutari docuit Heyne ad Apollodor. p. 520. etsi ne sic quidem accurate versatus est Stephanus, sive Αἰπυτίαν referas ad Messeniam, in qua Aepytidae, Messeniorum reges memorantur a Pausania 4, 3, 5. sive ad Arcadiam, in qua Aepytida terram ponit Pausanias 8, 34, 3. uti docent connexa. Sed nec ibi constat lectio, cum codices ferant γῆς Αἰγυπτίδος, et viri docti dissentiant. V. interpretes ad 8, 27, 3. et Palmer. in exercitt. p. 420. sq. Scholiastes Pindari Pisam et Olympiam quas quidem urbes non, quod scribit, Elin et Pisam, easdem aliqui censebant, miscuisse videtur. Cf. idem ad v. 11. ubi eas urbes, addita etiam Olympia, easdem habet.

3) Ven. διήκων.

in quo est stadium. Praeterfluit autem Alpheus ex Arcadia in mare Triphyliacum inter occasum et meridiem se effundens. Illustris primum facta est Olympia oraculis, quae ibi Olympius edebat Iupiter: quae postquam desierunt, nihilominus tamen sua templo mansit gloria, et ad id, quod notum est, incrementi pervenit propter solennem conventum, et Olympicum certamen, quo et coronantur victores, et sacrum habetur, omniumque est

Elea. μέγιστον τῶν [4] ἁπάντων. Ἐκοσμήθη δ' ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἀναθημάτων, ἅπερ ἐκ πάσης ἀνετίθετο τῆς Ἑλλάδος· ὧν ἦν καὶ ὁ χρυσοῦς [5] σφυρήλατος Ζεύς, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίων τυράννου. Μέγιστον δὲ τούτων ὑπῆρξε τὸ τοῦ Διὸς ξόανον, ὃ [6] ἐποίησε Φειδίας [7] Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἐλεφάντινον, τηλικοῦτον τὸ μέγεθος, [8] ὡς, καίπερ μεγίστου ὄντος τοῦ νεώ, δοκεῖν [9] ἀστοχῆσαι τῆς συμμετρίας τὸν τεχνίτην, καθή-

4) Parif. πάντων.

5) Ante Casaubonum omnes σφυρήλατος.

6) Mff. Casaubonn. Venet. Parif. Vatic. ἐποίει.

7) Ita repofui ex certa Cafauboni emendatione, quam confirmat Paufanias 5, 10, 2. et in primis epitome lib. 8. p. 116. Hudf. Ita vero iam ante Cafaubonum voluerat Gerbelius in Graecia antiqua p. 59. (Vol. 4. Gronov. thef.) probantque Iunius in catalogo architector. p. 151. h. v. qui confuli poteft, et Gedoyn in differt. de Phidia, quae legitur in Memoires — de Paris Tom. 8. p. 189. Antea omnes editiones ferebant Χαρμίνου cum codicibus et Guarino.

8) Pro ὡς Stroz. Parif. Mofc. habent ὅτι.

9) Ἀστοχῆσαι cum fenfu pugnare putat Xylander, quare aut οὐκ praeponendum, vel εὐστοχῆσαι legendum. Contra hoc ἀστόχως factum monet Cafaubonus, quippe fe et fine libris ita lecturum fuiffe. Nempe, inquit, Strabo in eo ftatuarium reprehendi poffe ait, quod Iovis fimulacrum fedens tam altum fecerit, ut videatur ei perpetuo fedendi neceffitas impofita; nam fi furgat, tectum templi fecum auferat. Quare negat, fervatam effe συμμετρίαν.

eft maximum. Ornatum autem eft templum donariis ex univerfa Graecia ibi dedicatis. Inter haec eft etiam Iupiter ex auro ductus, donum Cypfeli Corinthiorum tyranni. Maximum in his fuit eburnum Iovis fimulacrum, quod Pheidias Charmini F. Athenienfis fecit tantae magnitudinis, ut, quamquam templum eft maximum, tamen videatur bonam proportionis rationem duxiffe, quod

θήμενον ποιήσαντα, ἁπτόμενον δὲ σχεδόν τι [10] τῇ κορυφῇ τῆς ὀροφῆς· ὥστ' ἔμφασιν ποιεῖν, ἐὰν ὀρθὸς γένηται διαναστὰς, ἀποστεγάσειν τὸν νεών. Elea. Ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου· καὶ Καλλίμαχος p. 354. [11] ἐν ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε. Πολλὰ δὲ συνέπραξε τῷ Φειδίᾳ [12] Πάναινος ὁ ζωγράφος, ἀδελφιδοῦς ὢν αὐτοῦ καὶ συνεργολάβος, πρός τε [13] τὴν τοῦ ξοάνου [14] κατασκευὴν, διὰ [15] τὴν τῶν χρωμάτων [16] κόσμησιν καὶ μάλιστα τῆς ἐσθῆτος. Δείκνυνται δὲ [17] καὶ γραφαί [τε] πολ-

10) Eustathius ad Homer. Il. 1, 528. p. 109. ex hoc loco minus bene reddit τῆς κορυφῆς.

11) Paris. ὁ ἐν ἰάμβῳ. F. pro ὃς ἐν ἰ. ut τινὲς respiciat. Sed melius habet vulgata.

12) Mosc. Paris. Ven. Vatic. Πάνδεινος· Gem. Pletho Πάνδαινος· Stroz. Πάναινος, uti mox etiam in reliquis fere omnibus. Aldus cum Hoppero et Xylandro Πάνδαινος· Guarinus *Pandenus*. Casaubonus prius scriptum fuisse existimat Πάνταινον, hinc prava pronuntiatione factum Πάνδαινον, pro Πάναινον, uti vocant Pausanias 5, 11, 2. et antea Plinius 35, 34. s. 8. 36, 55. s. 23. Casauboni emendatio adiuvatur etiam Stroz.

13) Mosc. τῇ τοῦ ξοάνου.

14) Deest haec vox in Stroz. Ven. Mosc. Paris.

15) Absque articulo τὴν ponunt Mosc. Paris. et Ven.

16) Mosc. κοσμήσει.

17) MSS. Casaubonn. καὶ γράφεται πολλά τε καὶ θαυμαστά. Scrimger. Ven. Mosc. Paris. γραφαὶ expulso τε, quod molestum est. Equidem uncis inclusi.

quod sedentem finxit, ita utvertice culmen propemodum tangat, et ex ipsa specie appareat, eum, si surgeret seque erigeret, tecto templum nudaturum esse. Mensuram huius simulacri cum alii descripserunt, tum Iambico quodam carmine Callimachus. Magnum adiumentum attulit Pheidiae Pandaenus consobrinus eius et in conductione operis socius, pictor, cum ad simulacri adornationem, tum ad colorum et maxime vestis ornamenta. Multae picturae eaeque admi-

Elea. πολλαί τε καὶ θαυμασαὶ περὶ τὸ ἱερὸν, ἐκείνου ἔργα. Ἀπομνημονεύουσι [18] δὲ τοῦ Φειδίου, διότι πρὸς τὸν [19] Πάναινον εἶπε πυνθανόμενον, πρὸς τί παράδειγμα μέλλει [20] ποιήσειν τὴν εἰκόνα τοῦ Διὸς, ὅτι πρὸς τὴν Ὁμήρου, δι᾽ ἐπῶν ἐκτεθεῖσαν τούτων·

Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἀμβρόσιαι δ᾽ ἄρα [21] χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος,
Κρατὸς ἀπ᾽ ἀθανάτοιο, μέγαν δ᾽ ἐλέλιξεν Ὄλυμπον.

Εἰρῆσθαι γὰρ μάλα δοκεῖ καλῶς· ἔκ τε τῶν ἄλλων, καὶ τῶν ὀφρύων, [22] προκαλεῖ τὴν διάνοιαν ὁ ποιητὴς ἀναζωγραφεῖν μέγαν τινὰ τύπον, καὶ μεγάλην δύ-

ναμιν

18) Paris. non male καὶ τοῦ Φειδίου.

19) Ita hic libri mei; tantum Venetus Πάναιον. Editiones ante Casaubonum, ut antea, Πάνδαινον.

20) MSS. Casaubonn. Stroz. ποιεῖν· reliqui ποιήσειν, quod perinde valet.

21) Paris. χαῖται.

22) Stroz. Mosc. Paris. ὅτι προκαλεῖται, posterius etiam Casaubonn. In Veneto ὅτι παρακαλεῖ, in editionibus ante Casaubonum, ὅτι προκαλεῖ. Quod si retineas, praecedentia connectenda sunt cum εἰρῆσθαι — δοκεῖ.

miratione dignae circa illud templum demonstrantur, ipsius opera. Memoriae proditum est Phidiam a Pandaeno interrogatum, quodnam exemplar imitari in imagine Iovis exprimenda statuisset, respondisse, id, quod Homericis his versibus esset propositum:

Dixit, caeruleisque superciliis superum rex
Annuit, ambrosiosque aeterno in vertice crines
Concussit, nutuque almum tremefecit Olympum.

Videntur enim haec admodum praeclare dicta, maxime quod ad supercilia attinet, quibus intellectum nostrum poeta monet, ut sibi imaginetur magnam quandam speciem magnamque

vim

ναίμων [23] ἀξίαν τοῦ Διὸς, καθάπερ καὶ ἐπὶ [24] Ἥρας, Elea.
ἅμα φυλάττων τὸ ἐφ᾽ [25] ἑκατέρῳ πρέπον· [26] ἔφη μὲν γὰρ,

[27] Σείσατο δ᾽ [28] εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον.

Τὸ δὲ ἐπ᾽ [29] ἐκείνῃ συμβὰν [30] ὅλῃ κινηθείσῃ, [31] τοῦτ᾽ ἐπὶ τοῦ Διὸς ἀπαντῆσαι ταῖς ὀφρύσι μόνον νεύσαντος, συμ-

I 2

23) Hanc vocem, qua antea carebant editiones, primum addidit Casaubonus consentientibus MSS. omnibus.

24) Articulum τῆς praemittit Mosc.

25) Ante Casaubonum ἑκατέρων.

26) Stroz. φησὶ γάρ. Paris. Mosc. ἔφη μὲν γὰρ φησὶν vel φησί.

27) Εἵσατο in omnibus libris, etiam in epitome, nec aliter legerat Guarinus; (*sederat*) tantum in Mosc. a manu recentiori praeposito σ effictum erat σείσατο, quod dant libri omnes Homerici Il. 8, 199. refertque etiam Eustathius ad Il. 1, 528. p. 110. in. Bas. Itaque etiam hic videtur reponendum ex ipsa Strabonis mente, qui statim subiicit ὅλῳ κινηθείσῃ, quod ex verbo εἵσατο duci non poterat. Substituere igitur nunc in eius locum tam gravibus causis motus non dubitavi.

28) Paris. ἐνί· Ald. Hopper. ἐν.

29) Paris. ἐκείνης, uti Mosc. ante correctionem admotam.

30) MSS. Casaubonn. ὅλης κινηθείσης, quod et legitur in Stroz. Sed melius cum ἐκείνῃ continetur, nisi malis etiam ἐκείνης, uti mox ἐπὶ Διός.

31) Ven. τοῦ δ᾽ ἐπί. In sequentibus excidisse videtur φησὶ, quod male antea in quibusdam abundabat.

vim Iovis: sicut et de Iunone fecit, utrobique servato decoro: ait enim,

Movit se in solio, et longum concussit Olympum.

Nam quod sui totius motu Iuno effecit, id ipsum Iupiter ponitur consecutus solo superciliorum motu, caesarie, etiam affectionem, istam

Elea. συμπαθούσης [32] δή τι καὶ τῆς κόμης· κομψῶς δ' εἴρηται καὶ τὸ, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας, ἢ [33] μόνος [34] ἰδὼν, ἢ μόνος δείξας. [35] Ἄξιοι δὲ μάλιστα τὴν αἰτίαν ἔχειν τῆς περὶ τὸ [36] Ὀλυμπίασιν ἱερὸν μεγαλοπρεπείας τε καὶ τιμῆς Ἠλεῖοι. [37] Κατὰ μὲν γὰρ τὰ Τρωϊκὰ, καὶ ἔτι πρὸ τούτων οὐκ ηὐτύχουν, ὑπό τε [38] τῶν Πυλίων ταπεινωθέντες, καὶ ὑφ' Ἡρακλέους ὕστερον, ἡνίκα

Αὐ-

32) Casaubonn. δή τι et δέ τι. Mosc. Ven. δέ τι. Paris. δ' ἔτι, uti Aldus et Hopperus. In aliis libris δή τι, quod reposuit Casaubonus.

33) Excidit in Paris. et pro eo in Stroz. μόνον.

34) Mss. Casaubonn. Ven. Stroz. εἰδώς· alii cum Eustathio c. l. ἰδὼν, quod et est efficacius. Et sic epigramma Philippi lepidum illud in Anthol. T. 2. p. 208. (ed. Iac.) ἢ σύ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀψόμενος.

35) In Mosc. ex correctione ἀξιοῦσι, uti pro τῆς antea habuerat τοῖς.

36) Casaubonn. Stroz. (in margine) ἐν Ὀλυμπίᾳ. Vatic. Paris. Mosc. Ὀλυμπιάσιον, quorum prius explicatio, ex Stroz. etiam indicio, esse videtur. Solent enim ex hoc nomine talia formari, veluti Ὀλυμπίαθεν, Ὀλυμπίαζε, uti docet Stephanus h. v. et auctorum exempla. Ita tamen retinui hanc formam, ut pro Ὀλυμπιάσιν rescriberem, Ὀλυμπίασιν, quod et in aliis obtinet, v. c. Πλαταίασι, Θεσπίασι, quia σι valet idem quod ἐν, etsi alterum promiscue in Pausania etiam, ad quem vid. 3, 5. in. Sylburg. p. 214. et in primis Fischer. ad Welleri Grammat. P. 3. p. 208. Sic in nostro lib. 6. p. 261. Ὀλυμπιάσιν, ubi etiam malim Ὀλυμπίασιν. Cf. etiam ad sequ.

37) Paris. Καὶ μὲν γὰρ Τρωϊκὰ —

38) Neglecto articulo ponit Paris.

istam imitante simul eodem modo affecta. Scite etiam dictum est de Homero, solum hunc deorum formas aut vidisse, aut ostendisse. Enimvero Eleis maxime accepta est ferenda Olympici templi et magnificentia et dignitas. Nam tempore belli Troiani, atque etiam ante, non floruerunt, attriti cum a Pyliis, tum ab Hercule, quo is tempore

Αὐγέας ὁ βασιλεύων αὐτῶν κατελύθη. Σημεῖον δέ· εἰς γὰρ τὴν [39] Τρωΐαν ἐκεῖνοι μὲν [40] τεσσαράκοντα ναῦς ἔστειλαν, Πύλιοι δὲ καὶ Νέστωρ ἐννενήκοντα. Ὕστερον δὲ, μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον, συνέβη τἀναντία. Αἰτωλοὶ γὰρ συγκατελθόντες [41] τοῖς Ἡρακλείδαις μετὰ Ὀξύλου, καὶ συνοικήσαντες Ἐπειοῖς κατὰ συγγένειαν παλαιὰν, ηὔξησαν τὴν κοίλην Ἦλιν, καὶ τῆς τε [42] Πισάτιδος ἀφείλοντο πολλήν· Ὀλυμπία ὑπ᾽ ἐκείνοις ἐγένετο· καὶ δὴ καὶ ὁ ἀγὼν [43] εὕρημά ἐστιν ἐκείνων [44] Ὀλυμπιακὸς, καὶ τὰς Ὀλυμπιά-

39) Mosc. cum Aldo et Hoppero Τροίαν. Alii tamen veterem hanc scribendi formam praeferunt, quam etiam ex Pindari Isthm. 4, 6a adlegat Eustathius ad Homer. Il. 1, 129. p. 49. Basil. ubi hodie legitur Τρώαν. Sed prior forma apud eum servatur in Nem. 4, 40. Nempe γῆν, χώραν.

40) Mosc., ut alibi saepe, τετταράκοντα.

41) Articulum addidit Casaubonus.

42) Mosc. Paris., ut supra, Πεισάτιδος. Praecedens τε editiones debent Casaubono.

43) Mosc. Paris. εὕρεμα, uti uterque supra lib. 7. p. 303. ubi quae notavi, de Atticorum more, plerisque etiam usitatiori, valent. Cf. in primis, quae a doctis viris ad Th. Magistr. p. 393. exponuntur.

44) Praemisso articulo ὁ Paris. Mosc.

Elea.

pore Augeam eorum regem evertit. Cuius rei hoc est documentum, quod ad Troiam Elei naves XL miserunt, Pylii autem et Nestor XC. Sed posterioribus temporibus, a reditu nimirum Heraclidarum, contrarium evenit. Nam Aetoli, qui cum Heraclidis duce Oxylo redierunt, cum se ob vetustam generis propinquitatem Epeis coniunxissent, cavam Elidem auxerunt, magnamque Pisaeae ditionis partem sui iuris, ipsamque etiam Olympiam fecerunt. Quin et certamen Olympicum isti institue-

Elea. πιάδας τὰς πρώτας [45] ἐκεῖνοι συνετέλουν. [46] Ἐάσαι γὰρ δεῖ τὰ παλαιά, καὶ περὶ τῆς κτίσεως τοῦ ἱεροῦ,
pag. 355 καὶ περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀγῶνος· [47] τῶν μὲν ἕνα τῶν Ἰδαίων δακτύλων Ἡρακλέα λεγόντων ἀρχηγέτην τούτων· τῶν δὲ τὸν Ἀλκμήνης καὶ Διός, ὃν καὶ ἀγωνίσασθαι πρῶτον καὶ νικῆσαι· τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλαχῶς λέγεται, καὶ οὐ πάνυ πιστεύεται. Ἐγγυτέρω δὲ [48] τῆς πίστεως, ὅτι μέχρι τῆς ἕκτης καὶ εἰκοστῆς Ὀλυμπιάδος ἀπὸ τῆς πρώτης, ἐν ᾗ [49] Κόροιβος ἐνίκα στάδιον Ἠλεῖος, τὴν προστασίαν εἶχον τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τοῦ ἀγῶνος Ἠλεῖοι. Κατὰ δὲ τὰ Τρωϊκά, ἢ οὐκ ἦν ἀγὼν στεφανίτης, ἢ οὐκ ἔνδοξος, οὔθ' οὗτος, οὔτ' ἄλ-

45) Iidem codices ἐκείνοις.

46) Stroz. Ἐάσαι δέ. Parif. Mosc. Ἐάσαι γὰρ δή, ille etiam mutato accentu, quod facit alibi, Ἐᾶσαι, uti passim ὀνομᾶσαι Moscov., quamvis dispari ratione. Antea Ἐάσαι.

47) Scrimger. τοῦ μέν.

48) Sine articulo Mosc.

49) Mosc. uti Ald. et Hopper. Κόρυβος, quod in Κόροιβος mutavit Xylander ex Pausania 5, 8, 3. ubi idem narratur. Et sic alibi et hic in aliis MSS. effertur. Κόρυβος tamen etiam Eusebius in Chron. lib. 1. p. 36. et lib. 2. p. 136.

tuerunt, et Olympiades primas celebraverunt. Omittenda sunt enim vetusta, quae et de auctore templi, et institutione certaminis feruntur: aliis auctorem horum facientibus Herculem unum de Idaeis dactylis, aliis Herculem Iovis et Alcmenae filium, qui et certaverit primus, et vicerit: nam talia solent et varie dici, et non admodum credi. Vero propius est, usque ad vigesimam sextam a prima Olympiadem, in qua cursu vicit Coroebus Eleus, cum templo, tum certamini praefuisse Eleos. Tempore belli Troiani hoc certamen aut non fuit tale, unde coronae reportarentur, aut non nobile: ut neque alia

ἄλλος οὐδεὶς [50] τῶν νῦν ἐνδόξων· οὔτε μέμνηται τούτων Ὅμηρος οὐδενός· ἀλλ' [51] ἑτέρων τινῶν ἐπιταφίων. [52] Καί τοι δοκεῖ τισι τῦ Ὀλυμπιακοῦ μεμνῆσθαι, ὅταν φῇ, τὸν Αὐγέαν ἀποστερῆσαι τέσσαρας ἀθλοφόρους ἵππους, ἐλθόντας μετ' [53] ἄεθλα· Φασί τε, τοὺς [54] Πισάτας μὴ μετασχεῖν τῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἱεροὺς νομισθέντας τῦ Διός. [55] Ἀλλ' οὔθ' ἡ Πισᾶτις ὑπὸ Αὐγέᾳ τόθ' ὑπῆρχεν, ἐν ῇ ἐςὶ καὶ ἡ Ὀλυμπία, ἀλλ' ἡ Elea.

50) Hoc ordine maluit iam Casaubonus, quem cum etiam a Vatic. Ven. Parif. Mofc. et Gem. Plethone probari vidiffem, concinniorem utique, fecutus fum. Adhuc enim legebatur νῦν τῶν ἐνδόξων. Quod praecedit οὐδεὶς, omiffum eft in Stroz. et Ven.

51) Ita Scaliger in Xylandr. edit. margine adfcripferat. Nempe vitiofe illa dat ἐπαρέων. At verba ipfa ἀλλ' ἑτέρων τιν. defunt in Ven. et Stroz.

52) Parif. Καί τε.

53) Ven. αἶθνα.

54) Per ει et hic Parif. et Mofc. uti mox contra bis Ἠλία.

55) Sic Vaticanus unus, Stroz. Gem. Pletho aliique. Aldus, Hopperus οἱ Πισάταις. Xylander οἱ Πισάται. Omnes autem illi fubiiciunt οὔθ' ὑπὸ Αὐγέᾳ. Parif. ceteris omiffis οὔθ' ὑπῆρχεν. Accentum acutum tuentur in Strabone libri omnes, etfi rectius cum circumflexo fcribi poffit cum Schweighaeufero ad Polybium, quia penultimam producunt poetae, in iis Orpheus Argon. p. 211.

alia fuerunt, quae magni funt hodie nominis, neque horum Homerus, fed aliorum quorundam funebrium mentionem facit. Non defunt quidem, qui Olympici certaminis putent ab Homero factam mentionem, quando ait, Augeam intervertiffe quatuor equos, qui e certaminibus praemia reportaffent, eoque nomine miffi effent: dicantque, Pifaeos propterea non interfuiffe bello Troiano, quod Iovi facri haberentur. Sed neque Pifaeorum ager (in quo eft Olympia) ifto tempore fub

mel

Elei. ἢ Ἠλεία μόνον; οὔτ' ἐν Ἠλείᾳ συνετελέσθη ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, οὐδ' ἅπαξ, ἀλλ' ἀεὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ. [56] Ὁ δὲ νῦν παρατεθεὶς ἐν Ἤλιδι φαίνεται γενόμενος, ἐν ᾗ καὶ τὸ χρέος ὠφείλετο· καὶ γὰρ [57] τὸ χρέος [58] ὀφείλεται ἐν Ἤλιδι [59] δίῃ,

Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι. —

Καὶ οὗτος [60] μὲν οὐ στεφανίτης· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι· ἐκεῖνος δέ. [61] Μετὰ δὲ τὴν ἕκτην καὶ εἰκο-

56) Vitiose Casaubon. prima ὅ, unde in alteram fluxit ὅς, quod solito obsequio excepit Amstel.

57) Scrimger. τοί.

58) Stroz. Ven. cum Xylandro ὀφείλετο. Mosc. ὀφείλετ', quo respexit Homeri locum Il. 11, 697. quem sequentia indicant. Sed tum et praecedentia ad eius formam revocanda erant. Aldus ὠφείλεται.

59) Mosc. δίῃ, ut supra p. 352.

60) Casaubonn. Paris. Mosc. Vatic. Stroz. μὲν οὖν· reliqui οὐ, quod sensus postulat, et habet Eustathius ad Homer. Il. 11, 698. p. 830. Bas. ubi hunc locum respicit.

61) Ita monente in exercitt. ad auctor. Gr. p. 308. Palmerio hunc locum distinxi, qui in editionibus uno perpetuoque tenore proferebatur. Scilicet, inquit Palmerius, ut vulgo legitur, videtur asserere hic locus Olympiacum agonem στεφανίτην non fuisse ab initio, sed tantum post Olympiadem vigesimam sextam, quod falsum est. Quomodo autem distinguo, omnia plana sunt. Haec Palmerius, quae facile persuadent. Nec aliter locum intellexit Gem. Pletho, qui sic reddit: ἐκεῖνος δέ. Μετὰ δὲ τὴν — Ὀλ. Πισᾶται τὴν οἰκείαν — Accedunt Paris. et Mosc.

Augea fuit, Eleae solius dominium possidente: et ne semel quidem in Elea certamen Olympicum fuit celebratum: Olympiae semper. At cuius meminit Homerus, id Elide fuit actum, ubi etiam debebantur quatuor illi victores ac praemiis ornati equi: neque in hoc corona victori dabatur: nam tripos erat praemium, de quo erant cursu decertaturi; at in illo. Post vigesimam sex-

εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα οἱ [62] Πισάται τὴν οἰκείαν ἀπολαβόντες, αὐτοὶ συνετέλουν, τὸν ἀγῶνα ὁρῶντες εὐδοκιμοῦντα· χρόνοις δ᾽ ὕστερον μεταπεσούσης πάλιν τῆς Πισάτιδος εἰς τοὺς Ἠλείους, [63] μετέπεσε πάλιν εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ ἀγωνοθεσία. Συνέπραξαν δὲ καὶ [64] οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὴν ἐσχάτην κατάλυσιν τῶν Μεσσηνίων, συμμαχήσασιν αὐτοῖς, τἀναντία τῶν Νέστορος ἀπογόνων καὶ τῶν Ἀρκάδων, συμπολεμησάντων τοῖς Μεσσηνίοις· καὶ ἐπὶ τοσοῦτόν γε συνέπραξαν, ὥστε [65] τὴν χώραν ἅπασαν τὴν μέχρι Μεσσήνης Ἠλείαν ῥηθῆναι, καὶ διαμεῖναι μέχρι καὶ νῦν· Πισατῶν δὲ, καὶ Τριφυλίων, καὶ Καυκώνων μηδ᾽ ὄνο- Elea.

Mosc. qui ἂν post οἱ omittunt, et Ven. qui utrumque. In hoc tantum a Palmerio discessi, ut, cum ille Μετὰ ἂν vellet, ego posuerim, duce Gem. Plethone, Μετὰ δὲ, quod in hoc nexu apud Strabonem offendere non potest. Tum, quod apta verborum series exigebat, eieci ἂν, cum prioris distinctionis causa legeretur Οἱ ἂν Πισάται —

62) Per ει et hic et post Parif. Mosc.

63) Iidem codd. μετέπεσεν εἰς αὐτοὺς πάλιν.

64) Articulum, qui antea aberat, addidit Casaubonus. In praecedentibus Parif. vitiose ἀγονοθεσία.

65) Verba τὴν χώραν ἅπασαν in Parif. desunt.

sextam Olympiadem autem Pisaei, recuperatis suis rebus, ipsi certamen illud procurarunt, cum viderent florere gloria. Posterioribus autem temporibus, cum ditio Pisaeorum rursus ad Eleos rediisset, ad eosdem et certaminis illius rediit procuratio: adiuveruntque hos Lacedaemonii Messeniis ultimo oppressis, quod Spartanis Elei opem tulissent: diverso a Nestoris posteritate et Arcadibus instituto, qui Messenios in bello adiutarant, et quidem eo usque Spartani Eleos iuverunt, ut omnis quae ad Messenen usque est ditio, Elea appellata fuerit, idque nomen hodieque obtineat, cum Pisaeorum, Cauconum et Triphyliorum ne nomina quidem supersint. Quin

Elea. ἄνομα λειφθῆναι. Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Πύλον τὸν ἠμαθόεντα εἰς τὸ [66] Λέπρεον [67] συνῴκισαι, χαριζόμενοι τοῖς Λεπρεάταις κρατήσασι [68] πολέμῳ, καὶ ἄλλας πολλὰς τῶν κατοικιῶν κατέσπασαν, ὅσας θ' ἑώρων αὐτοπραγεῖν ἐθελούσας, [69] Φόρους ἐπράξαντο.

§. 31.

Διωνομάσθη δὲ πλεῖστον ἡ Πισᾶτις, [1] τὸ μὲν πρῶτον, διὰ τοὺς ἡγεμόνας δυνηθέντας πλεῖστον, pag. 356. Οἰνόμαόν τε καὶ Πέλοπα, τὸν ἐκεῖνον διαδεξάμενον, [2] καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ πολλοὺς γενομένους· καὶ ὁ Σαλμω-

66) Λέπρειον, ut alibi, Parif. Mofc. et per αι Ald. et Hopper, ut fupra.

67) Mofc. συνῴκησαν, folemni commiftione.

68) Ante Cafaubonum πολέμου. Sed et recte Mff. in hoc nexu et fenfu πολέμῳ. Commode tamen Gem. Pletho refert: οὐ κοινωνήσασι τοῦ πολέμου.

69) Cafaubonn. Scrimger. φόρου. Venet. Gem. Pletho, Parif. etfi hic pallidis et inde dubiis literis καὶ φόρον· Vatic. Mofc. et edd. ante Cafaubonum καὶ φόρους, quia cum fuperioribus fic connectenda male putarent. φόρους autem et alibi hoc numero occurrit, ut lib. 9. p. 440.

1) Ita repofui ex Stroz. 2. Parif. Mofc. pro τότε.

2) Addidi haec verba ad γενομένους ex codicibus, et editionibus Aldi et Hopperi, quibuscum confentit etiam vetus interpres.

Quin et Pylum Emathoentem Lepreo condendo infeluerunt, in gratiam Lepreatarum, qui bello victores discefferant; et multa alia oppida deleverunt, quae videbant proprio ductu rempubl. velle adminiftrare, eisque impofuerunt tributa.

§. 31.

Pifaeorum famae celebritas primum originem duxit a principibus ipforum, qui potentiffimi fuerunt, Oenomaus, et fucceffor eius Pelops, huiusque multi filii, quin et Salmoneus ibi regnaffe

μωνεὺς δὲ ἐνταῦθα βασιλεῦσαι λέγεται· εἰς γοῦν ὀκτὼ πόλεις, μεριζομένης τῆς Πισάτιδος, μία τούτων λέγεται καὶ ἡ Σαλμώνη. Διὰ ταῦτά [3] τε δή, καὶ τὸ ἱερὸν τὸ [4] Ὀλυμπίασι, [5] διατεθρύλληται σφόδρα ἡ χώρα. Δεῖ δὲ τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν ἀκούειν οὕτως, ὡς μὴ ὁμολογουμένων σφόδρα· οἱ γὰρ νεώτεροι [6] πολλάκις νομίζουσι, καὶ τἀναντία λέγειν· οἷον [7] τὸν μὲν [8] Αὐγέαν τῆς [9] Πισάτιδος ἄρξαι, τὸν δ' Οἰνόμαον καὶ Elea.

[illegible] τὸν

pres. Primus omisit Xylander, operarum tamen vitio, quia in Latinis prodeunt, atque hinc desiderantur in reliquis editionibus. Cf. Pindari Olymp. 1, 144. Post Aldus δ' ἐνταῦθα.

3) Τὲ ante Casaubonum aberat, uti post διὰ, quod ante τὸ ἱερὸν repetebatur, et omittitur in Stroz. Vatic. Ven. Parif. Mosc.

4) Ita posui pro Ὀλυμπιᾶσι, de quo vid. ad p. 354.

5) Vitiosum διατετεθρύλληται ex edit. Parif. 1620. fluxit in Amstelodam. Mosc. τεθρύληται.

6) Parif. Mosc. Ven. πολλὰ καὶ νομίζουσιν, ὥστε καὶ — et sic editiones ante Casaubonum, qui primo locum suspectum habebat, deinde ad librorum suorum scripturam recurrebat in ipso etiam contextu receptam et inde propagatam, ut sensus esset, *consuetum habent*, *solent*. Ita quidem loco sensus, quem tamen variasse libros adparet, vindicatur, nisi malis ad recentiorum iudicia de antiquioribus referre propter particulam γὰρ, uti et fecit Guarinus.

7) Τὸν μὲν omiserunt Ven. Stroz.

8) Sic Medic. Mosc. ex quibus dedi et hic pro Αὐγείαν. Cf. ad p. 341. in.

9) Parif. Mosc. per ει, ut supra et hic deinceps.

gnasse dicitur: et cum Pisatis regio in octo distribuatur urbes, una de his Salmone appellatur, quae, et templum Olympicum, nomen regioni amplissimum pepererunt. Sed veteres historiae tamen ita sunt cognoscendae, ut non admodum indubitatae fidei: quando et recentiorum opiniones multis de rebus discrepant. Verbi gratia Augeam alii Pisatidi imperasse, Oenomaum et Salmo-

Elea. τὴν [10] Σαλμωνέα τῆς [11] Ἠλείας· ἔνιοι δ' εἰς ταυτὸ συνάγουσι τὰ ἔθνη. Δεῖ δὲ τοῖς ὁμολογουμένοις ὡς ἐπὶ πολὺ ἀκολουθεῖν· ἐπεὶ οὐδὲ τοὔνομα [12] τὴν Πισᾶτιν ἐτυμολογοῦσιν ὁμοίως· οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ Πίσης ὁμωνύμου τῇ κρήνῃ [13] πόλεως· τὴν δὲ κρήνην, Πίσαν εἰρῆσθαι, οἷον πίστραν, ὅπερ ἐστι ποτίστραν· τὴν δὲ πόλιν ἱδρυμένην ἐφ' ὕψους, δεικνύουσι μεταξὺ [14] δυοῖν ὀροῖν, Ὄσσης καὶ Ὀλύμπου, ὁμωνύμων τοῖς ἐν Θετταλίᾳ. Τινὲς δὲ πόλιν μὲν οὐδεμίαν γεγονέναι Πίσαν φασίν· εἶναι γὰρ ἂν μίαν τῶν ὀκτώ· κρήνην δὲ

10) Mosc. Σαλμωνέα. Ven. καὶ τὴν Σαλμώνην.

11) Mosc. Ἠλίας, ut alibi.

12) Stroz. Ven. cum Casaubonn. τῆς Πισάτιδος. Utrumque se tuetur suo modo. Πισσᾶτιν per duplex σ, ut deinceps, Ald. et Hopper. Cf. ad p. 338. in. Πισᾶτιν autem posui pro Πισάτιν, de quo eodem loco.

13) Venet. πόλει, uti ante Casaubonum editiones.

14) Mosc. solito more δυεῖν, quod quidem in Atticis scriptoribus unice praeferunt Grammatici et viri multi docti. Vid. Fischer. ad Welleri Grammat. Gr. P. 2. p. 159. Et sic Eustathius ad Homer. Odyss. 21, 195. p. 757, 21. Basil. etsi τῶν νεωτέρων hanc dualis formam esse idem adfirmat ad Il. 10, 253. p. 721, 14. Pro ὀροῖν Aldus et Hopper. ὀρῶν, Ven. ὀρεῖν δεσμς.

moneum Eleae asserunt: alii gentes eas in unam conflant. Oportet autem ea sequi, quae maiori ex parte in confesso sunt: cum ne Pisatidis quidem regionis nomen omnes ab eadem origine arcessant. Alii deducunt a Pisa urbe, quae nomen hoc cum fonte habeat commune: et fontem quasi Pistram, id est Potistram (intellige potum suggerentem) dictam aiunt: urbem ostentant inter duos montes, Ossam et Olympum, quo nomine alii sunt duo montes Thessaliae. Quidam fuisse negant ullam urbem Pisam: unam debuisse ex octo istis unam

δὲ μόνην, ἣν νῦν καλεῖσθαι [15] Βῖσαν, [16] Κυκησίου πλη- σίον πόλεως μεγίστης τῶν ὀκτώ· [17] Στησίχορος δὲ καλεῖ πόλιν τὴν χώραν Πίσαν λεγομένην· ὡς ὁ ποιητὴς τὴν Λέσβον, Μάκαρος [18] πόλιν· Εὐριπίδης [19] δ' ἐν Ἴωνι·

Εὔβοι' Ἀθήναις ἐςί τις γείτων πόλις.

[20] Καὶ ἐν Ῥαδαμάνθυϊ·

Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα πρόσχωρον πόλιν.

Σο-

15) Parif. Mofc. Βῆσαν. Guarinus *Befa*. Vulgata forma, quae primum debetur Xylandro et ab aliis Mff. probatur, magis congruit difputationis caufae.

16) Mofc. Κικυσίου, uti legit etiam Guarinus; Parif. Κικυνησίου. In Ven. abfunt verba haec ad ὀκτώ.

17) Vaticani Mofc. Στησίχορον δὲ καλεῖν. Nempe a fuperioribus pendere haec maluerunt. Gem. Pletho locum fic exhibet: Πίσαν λεγομένην ὁμωνύμως τῇ κρήνῃ, ὡς ὁ ποιητὴς —

18) Homerus Il. 24, 544. ἕδος, uti et legit Euftathius cum aliis, a quibus illum verfum repeti notat Clarkius. Addi poteft etiam Plutarchus de exfilio p. 380. (Vol. 8. ed. Lipf.) etfi hic aliique pro Μάκαρος adferunt Μακάρων.

19) Stroz. Ven. omittunt δ' ἐν.

20) Haec verba ad πόλιν non agnofcit Ven. Tum pro Εὐβοΐδα forte legi poffit Εὐβοΐδα, quod perinde valet, uti lib. 1. p. 60. (vid. Valken. diatr. in Eurip. rel. c. 13. p. 144.) etfi et alterum fic in Electra v. 442 occurrit magisque eft ufu comprobatum.

unam effe: fontem duntaxat fuiffe, quae nunc Bifa dicatur, propinqua Cycefio, maximae octo illarum urbium. Stefichorus regionem Pifaeam urbis vocabulo notat: quomodo poeta Lesbum appellat Macaris urbem: et Euripides Ione,

Propinqua Athenis urbs Euboea cernitur.

ac in Rhadamantho,

Urbem propinquam Euboea qui tenent folum.

Ac

Elea. Σοφοκλῆς δ' ἐν Μυσοῖς·

'Ασία μὲν ἡ σύμπασα [21] κλήζεται, ξένε,
Πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

§. 32.

Ἡ δὲ Σαλμώνη πλησίον [1] ἐςὶ τῆς ὁμωνύμου κρήνης, ἐξ ἧς ῥεῖ ὁ [2] Ἐνιπεύς· ἐμβάλλει δ' εἰς τὸν Ἀλφειὸν, καλεῖται δὲ νῦν Βαρνίχιος· τούτου [3] ἐρασθῆναι τὴν Τυρώ φασιν·

[4] Ἢ ποταμοῦ [5] ἠράσατ' Ἐνιπῆος θείοιο.

Ἐνταῦθα γὰρ βασιλεῦσαι τὸν πατέρα αὐτῆς [6] Σαλμωνέα, καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ φησί· τὸν δ'

21) Parif. Mofc. Stroz. κλῄζεται ξεῖνε. At recte habet vulgata. Ven. male κλύζεται. Tum Brunckius in fragm. Sophocl. Vol. 2. p. 21. ξύμπασα dedit.

1) Ἐςὶ deeft ante Cafaubonum.

2) Mofc. Ἐνειπεύς.

3) Scrimger. Parif. Mofc. praeponunt δ', non refragante Strabonis ufu.

4) Vitiofe ed. Parif. et hinc Amftelod. Ἠπιταμῶ.

5) Parif. Mofc. ἠράσσατ', uti in Homero Odyff. 11, 237. legitur.

6) Articulum τὸν praeponunt Stroz. Parif. Mofc.

Ac in Myfis Sophocles,

Afiae ifta tota regio nomen obtinet,
Sed Myfia urbs Myforum patria dicitur.

§. 32.

Salmone autem vicina eft fonti cognomini, ex quo Enipeus profluit, qui in Alpheum exit, et hodie Barnichius nominatur. Huius fluvii amore captam fuiffe Tyronem aiunt.

Quae fluvium flagrans adamavit Enipea divum;

ibi enim regnaffe patrem eius Salmoneum: quod etiam Euripides in Aeolo te-

δ' ἐν τῇ Θετταλίᾳ [7]'Ενισέα γράφουσιν· ὃς ἀπὸ [8] τῆς Ἐλεί. Ὄθρυος ῥέων, δέχεται τὸν Ἀπιδανὸν κατενεχθέντα ἐκ Φαρσάλου. Ἐγγὺς [9] δὲ τῆς Σαλμώνης Ἡράκλεια, καὶ αὕτη μία τῶν ὀκτὼ, διέχουσα περὶ τεσσαράκοντα σαδίους τῆς Ὀλυμπίας, κειμένη [10] δὲ παρὰ τὸν Κυθήριον ποταμὸν, οὗ τὸ τῶν [11] Ἰωνιάδων νυμφῶν ἱε-

7) Sic omnes libri cum Guarino, nec aliter Aldus et Hopperus, omninoque omnes, praeter Xylandrum, qui dedit Ἐνιπέα. Ita certe vocatur ab ipso Strabone lib. 9. p. 432. et hic ab epitomes auctore p. 117. Hudſ. quae Strabonem his verbis reddit: ἄλλος δ' ἐστὶν Ἐνιπεὺς, ὃς ῥέων — δέχεται —. Et ſic alii auctores Theſſaliae fluvium nominant, veluti Herodot. 7, 129. Plin. 4, 15. ſ. 18. Propert. 1, 13, 21. Lucan. 6, 373. et plures, qui commemorantur a viris doctis ad Lucan. Propert. cc. ll. Valer. Flaccum 1, 83. et alibi. Qui quidem omnes ex hoc Strabonis loco damnandi ſint, adeoque ipſe ſecum mire pugnet. Attamen, niſi diverſam hic de Theſſaliae fluvio ſcripturam agnoſcas, minime proceſſerit argumentandi ratio. Et ſic expoſite etiam hunc Strabonis locum refert Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 11, 239. p. 431, 17. Baſil. Caſaubonus quidem ita haec a Strabone commemorari putat, ut ipſe nihil adfirmet, quamquam iſta parum valent ad fidem faciendam. Forte omnis difficultas tollatur, ſi ita verba conſtituas: Ἐνιπέα γράφουσιν, ὅτι ἀπὸ τῆς Ὀ. — ita ut non ex diverſa nominum ſcriptura, ſed ex diverſa fluminum origine et confluentibus diſputet.

8) Venet. ſine articulo et Ὄθρυος. Tum Stroz. Ἀπίανον.

9) Non legitur in Pariſ. δὲ, nec ſubiectus articulus τῆς in edd. ante Caſaubonum.

10) Addidi ex Stroz. Vatic. et Moſc.

11) Deſunt haec in Ven. et Gem. Plethone. Reliqui cum Guarino τὸ τῶν Γωνιάδων, quod turpe mendum recte notavit. Ca-

teſtatur: Alium in Theſſalia ponunt Eniſeum, qui ab Othrye delabens, recipit a Pharſalo decurrentem Apidanum. Prope Salmonen Heraclea eſt, una et ipſa de octo Piſatidis urbibus, XL circiter ſtadiis ab Olympia diſtans, ſita ad Cytherium fluvium, ubi eſt ſacellum nympha-

Elea. ἱερὸν, τῶν [12] πεπιστευμένων θεραπεύειν νόσους τοῖς ὕδασι. Παρὰ δὲ τὴν Ὀλυμπίαν ἐστὶ καὶ ἡ [13] Ἁρπίνα,

καὶ

Caſaubonus ex Pauſania 6, 22, 4. ſed non ſuſtulit. Nempe Pauſanias, ubi idem narrat, Ἰωνίδας νύμφας vocat. Et ſic noſtrum locum ſine haeſitatione ad Pauſaniam referr Facius, et hic in verſione Penzelius. Emendat autem inde Caſaubonus Ἰωνίδων vel Ἰωνιάδων. Praetuli hoc, quod propius facit ad codices, dicique poteſt, ut Ἀνιγριάδας noſter ſupra p. 346. vocat, quae Pauſaniae 5, 5. f. ſunt Ἀνιγρίδες. Sic κρηνιάδες et ſimilia leguntur.

12) Gem. Pletho e ſcribentis negligentia πεπιστευμένων.

13) Vulgo antea Ἔπινα, uti libri et ſcripti et editi omnes cum Guarino praeter Vatic. unde notatum erat Ἔσια. At id ferri nequit, cum eo nomine urbem nemo hic commemoret. Succurrebat facile in hoc tractu Ἁρπίνα, vel Ἁρπίννα, nam utroque modo ſcribitur, quae ab Oenomai matre, Aſopi filia, nomen ſortita, vel ad ipſam Olympiam refertur, uti a Stephano ſ. v. Ὀλυμπία, vel prope Partheniam fluvium ponitur, quod facit Pauſanias 6, 21, 6. Recte igitur Caſaubonus olim ſuſpicatus eſt, Ἁρπίνα hic antiquitus ſcriptum fuiſſe, et probarunt alii, Leopardus emendatt. 8, 16. in Gruteri Face critica T. 3. p. 163. Berkelius ad Stephanum p. 612. eoque teſte Salmaſius ad eundem in margine, itemque Holſtenius p. 234. a quibus non diſſentiunt Geſnerus ad Lucian. de morte Peregrini c. 35. et Schweighaeuſerus ad Polyb. 4, 77, 5. Recepit etiam in verſione Penzelius. Ita etiam Ἁρπίνα et Ἁρπίννα, conditoris nomen, variatur non ſolum, ſed et varie depravatur. Ἁρπίνα de urbe et conditore Stephanus, Lucianus cc. ll. Diodor. Sic 4, 73. Schol. Apollonii Rhod. ad 1, 752. Pindari ad Olymp. 13, 148. etſi ſibi parum alibi conſtans; Ἁρπίννα Pauſan. 5, 22. f. 6, 21, 6. Schol. Pindari ad Olymp. 6, 144. Sed vid. de depravationibus huius nominis Leopardus c. l. Quod Ortelius in theſauro geogr. ſ. v. Epina ex Ptolemaeo 3, 16. mavult

Ὑπα-

pharum Ioniadum, quas creditum fuit aquis morbos depellere. Iuxta Olympiam eſt etiam Harpina, et ipſa in

octo

καὶ [14] αὕτη τῶν ὀκτὼ, δι' ἧς ῥεῖ ποταμὸς Παρθενίας, ὡς εἰς [15] Φηραίαν [16] ἰόντων· ἡ δὲ Φηραία ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας· ὑπέρκειται δὲ τῆς [17] Δυμαίας, [18] Βουπρασίου καὶ Ἤλιδος· ἅπερ ἐστὶ πρὸς ἄρκτον τῇ Πισάτιδι. [19] Αὐτοῦ δέ ἐστι καὶ τὸ [20] Κυκήσιον τῶν ὀκτώ· καὶ τὸ [21] Δυσπόντιον κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν πεδίῳ κείμενον· ἐξηλείφθη δὲ, καὶ ἀπῆραν οἱ πλείους εἰς Ἐπίδαμνον καὶ Ἀπολλωνίαν· καὶ ἡ [22] Φολόη δ' ὑπέρκειται τῆς Ὀλυμπίας ἐγγυτάτω, Elea. p. 357.

Ὑπανία, certe eandem urbem esse putat, id tamen sequentia, et quae de his locis narrat Pausanias, vix admittunt.

14) Ven. αὐτή.

15) Sic omnes libri. Forte tamen Ἡραίαν, quam supra commemoravit p. 337. in. Nusquam enim Pheraea Arcadiae occurrit. Ita pro Φαραίαν reposuit in Polybio 4, 77, 5. Schweighaeuserus, cuius tamen nota consulenda Vol. 6, p. 127.

16) Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. ἀνιόντων, quod et reddidit Guarinus; nec male habet compositum. Gem. Pletho, in forma certe melius, ἰοῦσι, ut alibi Strabo et Pausanias.

17) Mosc. Δυμέας. Articulum praefixit Casaubonus.

18) Mosc. καὶ Βουπρασίου· Paris. καὶ τοῦ Βουπρ.

19) Ita reposui ex Paris. et Mosc. apertiori sensu, ut p. 359. in. pro αὐτή. Ceterum hinc ad Ἀπολλωνίαν sequentia desunt in Ven.

20) Paris. Mosc. Κικύσιον, ut supra, cum Guarino. Aldus Κυκίσιον, qui et post scribit Ἤλυδος.

21) Paris. Διπόντιον.

22) Venet. Φιλόη.

octo urbium numero, per quam labitur Parthenias fluvius, qua itur ad Pheraeam, Arcadiae urbem, quae sita est supra Dymaeam, Buprasium, et Elidem versus septentrionem a Pisatide sitas. Ex dictis octo urbibus etiam est Cycesium et Dispontium, situm in via, quae Elide Olympiam ducit, in planitie; verum ea deserta est, eiusque incolae plerique Epidamnum et Apolloniam commigraverunt. Proxime super Olympiam Pholoë

Elea. τω, ὄρος Ἀρκαδικὸν, ὥστε τὰς ὑπωρείας τῆς Πισάτιδος εἶναι. Καὶ πᾶσα δ' ἡ Πισᾶτις καὶ τῆς Τριφυλίας τὰ [23] πλεῖστα ὁμορεῖ τῇ Ἀρκαδίᾳ· [24] διὰ τοῦτο δὲ καὶ Ἀρκαδικὰ εἶναι δοκεῖ [25] τὰ πλεῖστα τῶν Πυλιακῶν ἐν καταλόγῳ φραζομένων χωρίων· οὐ μέν τοι φασὶν [26] οἱ ἔμπειροι. Τὸν γὰρ [27] Ἀμάρυνθον εἶναι [28] τὸν ὁρίζοντα τὴν Ἀρκαδίαν, τῶν εἰς [29] τὸν Ἀλφειὸν ἐμπιπτόντων ποταμῶν· ἔξω δ' ἐκείνου τὰ χωρία [30] ἱδρύσθαι.

§. 33.

23) Casaubonn. Ven. Stroz. Gem. Pletho πλεῖω, quod et in versione reddidit Guarinus. Alii πλεῖστα cum editis, quod sustinent sequentia.

24) Casaubonn. Stroz. διὰ δὴ τοῦτο· Mosc. Vatic. διὰ δὲ τοῦτο.

25) Non habet Ven. has duas voces.

26) Articulum praemisit Casaubonus.

27) Sic omnes cum Guarino. At cum nemo hic Amarynthum fluvium commemoret, cuius omnino inauditum nomen est in fluviis, contra idem, quod hic Strabo, de Erymantho scribat Pausanias, 8, 24, 2. recte Palmerius in exercitt. ad Gr. auctor. p. 308. alterum nomen substituendum putat, quod forte debebam cum Penzelio in ipso textu admittere. Palmerio suffragatur Strothius in Geogr. Graec. p. 671.

28) Sine articulo prodibat in edd. ante Casaubonum.

29) Denudatum articulo adparet nomen Ἀλφειὸν in Stroz. 2. Mosc. et Paris.

30) Mosc. ἱδρῦσθαι.

los iacet, mons Arcadicus, cuius imi procursus in Pisaea sunt regione. Omnino enim et haec tota, et Triphyliae pleraeque partes Arcadiam confinio attingunt. Quae etiam causa est, cur eorum locorum, quae Homerus in Catalogo Pyliae regioni adscribit, pleraque videantur esse Arcadiae; tametsi periti hoc negant, qui Arcadiam Amarynthoamne finiri aiunt, uno ex iis, qui in Alpheum illabuntur: loca autem ista extra Amarynthum esse sita.

§. 33.

Elea.

§. 33.

Ταῦτα [1]Ἔφορος δέ φησιν, Αἰτωλὸν ἐκπεσόντα ὑπὸ Σαλμωνέως [1]τῦ βασιλέως [2]Ἐπειῶν τε καὶ Πισατῶν ἐκ τῆς Ἠλείας εἰς τὴν Αἰτωλίαν, ὀνομάσαι τε [3]ἀφ' ἑαυτῦ τὴν χώραν, καὶ συνοικίσαι τὰς αὐτόθι πόλεις· [4]τούτου δ' ἀπόγονον ὑπάρξαντα Ὄξυλον φίλον τοῖς περὶ [5]Τήμενον Ἡρακλείδαις, ἡγήσασθαί τε [6]τῶν ὁδῶν κατιοῦσιν εἰς Πελοπόννησον, καὶ μερίσαι τὴν πολεμίαν [7]αὐτοῖς χώραν, καὶ [8]τ' ἄλλα ὑποθέσθαι τὰ περὶ τὴν κατάκτησιν τῆς χώρας· ἀντὶ δὲ

 τού-

1) Verba τῦ βασιλέως omittunt Ven. et Stroz.

2) Mosc. Ἐπιόν τε καὶ Πείσατον. Parif. Ἐπιόν τε καὶ Πεισάντων. Ven. Ἐπιόν τε καὶ Πίσαντον. Ald. et Hopper. Ἐπειῶν τε καὶ Πίσαντον. Xyl. Ἔπεων καὶ Πισατῶν. Guarinus: *cum Epaeo et Pisanto.*

3) Ita Parif. et Mosc. quod recepi lenioris soni causa pro ἀφ' αὐτῦ.

4) Stroz. ταῦτα δ' ἀπόγονον.

5) Ven. Πήμενον.

6) Casaubonn. Stroz. Parif. Mosc. τὴν ὁδόν.

7) Parif. αὐτῶν.

8) Mosc. τἄλλα. Sic, opinor, rectius, cum non pro τὸ ἄλλα, sed pro τὰ ἄλλα positum valeat. Potest tamen et vulgata intelligi.

§. 33.

Quam subiiciam, Ephori est narratio. Aetolus a Salmoneo Epeorum atque Pisaeorum rege ex Elea eiectus, in Aetoliam abiit, eique hoc a se nomen fecit, et quae ibi sunt urbes condidit. Ab hoc genus duxit Oxylus, amicitia iunctus Temeno Heraclidae et eius comitatui: his ille revertentibus in Peloponnesum itinerum ductor, et hostium agros distribuit aliaque subiecit consilia ad potiundum ea regione pertinentia. Pro qua ei opera id relatum est gra

Elea. τούτων λαβεῖν χάριν, τὴν εἰς τὴν [9] Ἠλείαν κάθοδον προγονικὴν οὖσαν· κατελθεῖν δὲ [10] ἀθροίσαντα στρατιὰν [11] ἐξ Αἰτωλίας ἐπὶ τοὺς κατέχοντας Ἐπειοὺς τὴν Ἦλιν· ἀπαντησάντων δὲ τῶν Ἐπειῶν μεθ' ὅπλων, ἐπειδὴ ἀντίπαλοι ἦσαν αἱ δυνάμεις, εἰς μονομαχίαν προελθεῖν κατὰ ἔθος τι παλαιὸν τῶν Ἑλλήνων, Πυραίχμην Αἰτωλὸν, Δέγμενον δ' Ἐπειόν· τὸν μὲν Δέγμενον μετὰ τόξου ψιλὸν, ὡς [12] περιεσόμενον ῥαδίως ὁπλίτου διὰ τῆς ἑκηβολίας· τὸν δὲ μετὰ σφενδόνης καὶ πήρας λίθων, ἐπειδὴ κατέμαθε τὸν [13] δόλον· τυχεῖν

9) Aldus Ἦλυδα, quod emendatur in Ἠλείαν. Hopper. Ἤληδα. Xylander rectius quidem Ἦλιδα, sed invitis Mss. omnibus, ex quibus Ἠλείαν substituit Casaubonus.

10) Ita dedi ex Gem. Plethone pro ἀθροίσαντας, cum ad Oxylum pertineat narrationis summa. Ita Pausan. 5, 3. in. in simili nexu de Hercule: στρατιὰν — ἀθροίσας. Adhaesit τὸ ς ex sequenti voce repetitum, quod crebro solet accidere. Post reposui στρατιὰν praeeunte Mosc. Commistio frequens, et in utramque partem saepe agitata.

11) Paris. Moscov. ἐκ τῆς Αἰτωλίας.

12) Paris. περιεσσόμενον. Post idem cum Stroz. 1. ὁπλίτην.

13) Casaubonus, cum, qualis hic subesse posset dolus, non intelligeret, maluit βόλον· cui suffragatur Kuhnius ad Paus. 5, 4. p. 382. At videtur esse callida illa insectatio. Antea Cas. ἐκβολ.

gratiae, ut Elidem postliminio reduceretur maiorum suorum iure ad se pertinentem. Rediit ergo contracta adversum Epeos Elidem tunc tenentes exercitu Aetolorum. Cumque armati occurrissent Epei, et par esset utrique exercitui robur, vetusta quadam Graecorum consuetudine ad singulare certamen progressi sunt, Pyraechma Aetolus, et Degmenus Epeius: hic levi armatura fretus, soloque instructus arcu, quod eminus sagittis se facile victoriam a gravis armaturae adversario speraret reportaturum: ille funda, marsupioque lapidum pleno, (recens tum bono casu

χεῖν δὲ νεωστὶ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν εὑρημένον τὸ τῆς σφενδόνης εἶδος· μακροβολωτέρας δ' οὔσης τῆς σφενδόνης, πεσεῖν τὸν Δέγμενον, καὶ κατασχεῖν τοὺς Αἰτωλοὺς τὴν γῆν, ἐκβαλόντας τοὺς Ἐπειούς· παραλαβεῖν δὲ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν [14] τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ὀλυμπίασιν, ἣν εἶχον οἱ Ἀχαιοί, διά τε τὴν [15] Ὀξύλου φιλίαν πρὸς τοὺς Ἡρακλείδας· [16] συνομολογηθῆναι ῥαδίως ἐκ πάντων μεθ' ὅρκου τὴν Ἠλείαν ἱερὰν εἶναι τοῦ Διός· τὸν δ' ἐπιόντα ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην μεθ' ὅπλων, ἐναγῆ εἶναι· ὡς δ' αὔτως ἐναγῆ καὶ τὸν μὴ ἐπαμύνοντα εἰς δύναμιν· ἐκ δὲ τούτου καὶ τοὺς κτίσαντας τὴν [17] Ἠλείων Elea. p. 358.

14) Voces τοῦ ἱεροῦ exciderunt in Scrimger. et Ven. Post pro Ὀλυμπιάσιν dedi Ὀλυμπίασιν, de quo vid. supra ad p. 354.

15) Articulum addit Mosc.

16) Ven. συνομολοθῆναι. Quod subiiciebatur vulgo δὲ insertum ab Aldo et a Casaubono uncis inclusum, quia respuunt omnes etiam mei codices, expuli.

17) Vulgo Ἠλείαν. Paris. Mosc. cum Xylandro Ἠλείων. Aldus, ut antea. Guarinus *Elidem* vertit. Sic infra lib. 10. p. 463. vocat Ἦλιν, ut supra p. 336. ubi etiam addit πόλιν, et sic alibi. At Ἠλείων πόλις etiam p. 341. uti Μεσσηνίων bis p. 361. pro quo p. 358. f. Μεσσήνη. Nempe Ἦλις de regione et urbe, Ἠλεία tantum de regione, sc. χώρα, quod additur p. 336. Dedi igitur Ἠλείων.

casu invento ab Aetolis fundae usu) ubi dolum animadvertit. Quia vero fundae longius, quam arcus perferuntur, iactus cecidit Degmenus, et expulsis Epeis Aetoli eam obtinuerunt regionem. Iidemque templi etiam tum Olympici susceperunt procurationem (ante ab Achaeis obitam) propter Oxyli cum Heraclidis amicitiam: et nullo negotio impetratum ab universis fuit, ut iureiurando interposito profiterentur Eleorum ditionem Iovi esse sacram: qui eam armata vi incesseret, nefarium habendum: eodemque loco, qui id scelus non pro virili ulcisceretur. Unde consecutum est, ut, qui urbem Elidem po-

Eleam ων πόλιν ὕστερον, ἀτείχιστον ἐᾶσαι, καὶ τοὺς δι' αὐτῆς τῆς χώρας ἰόντας στρατοπέδῳ, τὰ ὅπλα παραδόντας, ἀπολαμβάνειν μετὰ τὴν ἐκ τῶν ὅρων ἔκβασιν· Ἴφιτόν τε θεῖναι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, ἱερῶν ὄντων τῶν Ἠλείων· [18] ἐκ δὴ τῶν τοιούτων αὔξησιν λαβεῖν τοὺς ἀνθρώπους· τῶν γὰρ ἄλλων [19] ἀεὶ πολεμούντων πρὸς ἀλλήλους, μόνοις ὑπάρξαι πολλὴν εἰρήνην· [20] οὐκ αὐτοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ξένοις, ὥστε καὶ εὐανδρῆσαι μάλιστα πάντων [21] παρὰ τοῦτο. [22] Φείδωνα δὲ τὸν Ἀργεῖον δέκατον μὲν ὄντα ἀπὸ [23] Τημένου, δυνάμει

18) Vulgo ἐκ δέ. Parif. Mofc. ἐκ δὴ, ex quibus recepi. Non enim, ut antea, ἐκ δὲ novam fummae partem addit, fed ex pofitis complexionem infert, uti apud Ifocr. in Panegyr. cap. 15. Atque ita particulis μὲν, δὲ, γὰρ fubiici folet, de quo Horreus in obfervatt. p. 311. fq. Ceterum folemnem effe utriusque particulae confufionem, ex plurimis conftat exemplis.

19) Mofc. inverfo ordine πολεμούντων ἀεί.

20) Hinc ad ξένοις quae fequuntur, non habent Stroz. et Ven.

21) Ven. Stroz. i. περὶ nota commutatione.

22) Φείδονα ex ed. Parif. manavit in Amftel. uti inferius paullo ἐφυρημμένων pro — ένον.

23) Xylander legit δέκατον ὄντα ἀπὸ Ἡρακλέους, multo melius, five ita invenerit in fuo codice, five fic emendaverit. [At Xylander, in Graecis quidem, vulgatam lectionem reddidit, tam-

poftea temporis condiderunt, nullis eam cingerent muris: et qui exercitu per Eleam iret, arma Eleis traderet, egreffusque eorum fines reciperet, et Iphitus Olympicum certamen inftitueret confecratis ad hunc modum Eleis. Ifta in caufa fuerunt, cur Elei crefcerent. Reliquis enim continenter in fe bella gerentibus, folis Eleis perpetua fuit pax: neque ipfis modo, fed et eorum hofpitibus. Qua occafione maxima ibi hominum copia exftitit. At vero Pheido Argivus, decimus a Temeno, et omnibus

μει δ' ὑπερβεβλημένον τοὺς κατ' αὐτὸν, ἀφ' ἧς τὴν Elea.
τε λῆξιν ὅλην ἀνέλαβε τὴν Τημένου διεσπασμένην εἰς
K 4 πλείω

tantum in versione adposuit *decimus ab Hercule* Tz.] Nam ex Satyro apud Eusebium numeratur Phidon ab Hercule undecimus, et cum eo consentit Chronicum marmoris Arundeliani linea 46. Forte plures fuerunt Phidones in ea progenie. Sed de primo Phidone famigerato illo loquitur, quem Satyrus undecimum ab Hercule, numerat, ipsum nempe Herculem includendo. *Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr.* p. 508. De duobus Phidonibus cogitaverat etiam Lydiatus ad illud marmor. p. 257. ed. Maittair. Nempe cum decimus fuerit a Temeno, Aristodemi fratre, et hinc tertius decimus ab Hercule, alium hunc fuisse putat, et saltem nepotem vel pronepotem Phidonis, qui numos cudit, et hinc Strabonem errasse, uti lib. 14. p. 633. in Neleo, Mileti conditore. At eundem habet etiam Herodotus 6, 27. qui numos primus cudit et Olympicos ludos instauravit. Cum tamen Temenus ipse fuerit ex Heraclidis, ut multi testantur, eius quippe abavus Hercules, aliquantum discrepant aetates et hic Phidon longissime inde removetur. Fuit quidem etiam Phidon Corinthius secundum Aristotelem de re publ. 2, 6. cui mensurarum et ponderum inventionem adeo tribuit Didymus apud Schol. ad Pindari Olymp. 13, 17. Sed et idem ad v. 27. Corinthiis haec eum invenisse scribit, et Argivum vocat, uti alii plures, et Syncellus in Chronogr. p. 158. et 209. (ed. Ven.) qui ab Hercule undecimum, a Temeno septimum fuisse addit, simulque in posteriori loco eius (Carani quidem proprie, sed qui Phidonis frater fuit) genealogiam, etsi numeris suis mancam, ex Diodoro proponit. Quodsi Argivus hic teste Pausania 6, 22, 2. Olympiade octava vixit, haec inde exsistit subputatio; Olympias 8. incidit in annum Periodi Iulianae 3967. Iam vero ex marmore illo Phidon vixit annos 631. ante Diognetum archonta Atheniensium, qui fuit Olymp. 129. s. anno Per.

bus suae tempestatis principibus potentia praestans (qua usus et totam Temeni successionem in plures divulsam par-

Elei. πλείω μέρη· καὶ μέτρα ἐξεῦρε τὰ [24] Φειδώνεια καλούμενα, καὶ σαθμοὺς, καὶ νόμισμα κεχαραγμένον, [25] τό, τε ἄλλο, καὶ τὸ ἀργυροῦν· πρὸς τούτοις, ἐπιθέσθαι καὶ ταῖς ὑφ' Ἡρακλέους [26] αἱρεθείσαις πόλεσι, καὶ τοὺς ἀγῶνας ἀξιοῦν τιθέναι αὐτὸν, οὓς ἐκεῖνος ἔθηκε· τούτων δὲ εἶναι καὶ τὸν [27] Ὀλυμπιακόν· καὶ δὴ βια-

Per. Iul. 4451. unde si detraxeris 631. remanent anni 3820, non 3967, quae rationes invicem discrepant annis 147. At marmor Archiam, qui Corintho coloniam Syracusas deduxit, decimum facit a Temeno eumque 494. annis ante Diognetum (h. e. an. 4451. Per Iul.) vixisse addit, unde efficitur annus Per. Iul. 3957. qui parum discrepat ab Olympiade octava Pausaniae et a marmoris ratione, 631 annis ante Diognetum. Sed pluribus ea hic excuti nequeunt. Si quis tamen plura nunc desiderat, consulere potest prolixam de Phidone disputationem Larcherii (v. Memoires de Litterature — de Paris Tom. 46. p. 27 - 50.) qua vulgatam lectionem sustentare nititur, quae certe invitis maxime libris omnibus mutari non debet. Ἡρακλέους tamen in versione reddidit Penzelius.

24) Venet. φειδώνια, ut Pollux 10. 46. et 179. Sed per ει reliqui, et sic Schol. Pindari ad Olymp. 13. 27.

25) Mosc. τότε ἀλλά.

26) Casaubonn. Bemb. Mosc. εὑρεθείσαις.

27) Stroz. Paris. Ὀλυμπικὸν, uti antea in Mosc. α post inserto. Tales variationes in similibus aliquoties iam notatae sunt.

partes ad se recepit, et mensuras invenit, quae Pheidonieae dicuntur, atque pondera, et monetam cum aliam, tum argenteam procudit) is ergo Pheido praeter alia facinora adortus est etiam eas urbes, quas quondam Hercules ceperat, sibique hoc vindicavit, ut ea ipse certamina procuraret, quae ab Hercule fuerant instituta: de quorum numero fuit etiam Olympicum. Et qui-

βιασάμενον ἐπελθόντα θεῖναι αὐτόν, οὔτε τῶν Ἠλείων ἐχόντων ὅπλα, ὥστε κωλύειν διὰ τὴν εἰρήνην, τῶν τε ἄλλων κρατουμένων τῇ δυναστείᾳ· οὐ μὴν [28] τούς γε Ἠλείους [29] ἀναγράψαι τὴν θέσιν ταύτην· ἀλλὰ καὶ ὅπλα κτήσασθαι διὰ [30] ταῦτα, καὶ ἀρξαμένους ἐπικουρεῖν σφίσιν αὐτοῖς· συμπράττειν δὲ [31] καὶ Λακεδαιμονίους, εἴτε φθονήσαντας τῇ διὰ τὴν εἰρήνην εὐτυχίᾳ, εἴτε καὶ συνεργοὺς ἕξειν νομίσαντας πρὸς τὸ καταλῦσαι τὸν Φείδωνα ἀφῃρημένον αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν τῶν [32] Πελοποννησίων, [33] ἣν ἐκεῖνοι προεκέκτηντο· καὶ δὴ καὶ [34] συγκαταλῦσαι τὸν Φείδωνα· [35] τοὺς δὲ

K 5 συγ-

28) Paris. Mosc. τύς τε· Stroz. 1. tantum τύς.

29) Gem. Pletho ἀνασχέσθαι. At ἀναγράφειν vox in hoc nexu usitata, pro qua Pausanias 6, 22, 2. γράφειν posuit. Illa hoc sensu infra p. 374. f.

30) Casaubonn. Paris. Mosc. τῦτα, quod etiam stare possit.

31) Particula in Stroz. abest.

32) Stroz. Πελοποννήσων.

33) Desunt haec ad προεκέκτηντο in Stroz. 1. et Ven. Pro ἣν ἐκεῖνοι in spatio vacuo, quod relictum mansit in Paris. recentior manus in Mosc. inseruit: ταύτην γὰρ οὗτοι.

34) Gem. Pletho καταλῦσαι. At illud aptius.

35) Stroz. minus bene τὸν δέ.

quidem in Olympiam profectus obtinuit, ut ipse certamini isti praeesset: cum neque Eleis ad propulsandum arma essent, in diuturna versatis pace, neque aliis, quos ille sua potentia oppresserat. Elei autem non retulerunt in tabulas istam certaminis inscriptionem: sed armis paratis defendere sese coeperunt, usi ad hoc auxilio Lacedaemoniorum: sive hi Eleorum felicitati a pace profectae invidebant, sive horum subsidio se Pheidonem sperabant deiecturos, qui ipsis pristinum in Peloponnesios principatum ademerat. Sane et ope usi Eleorum Spartani Pheidonem ever-

Messenia. ἦσαν πόλεις, ἃς ὑπέσχετο δώσειν [9] Ἀγαμέμνων Ἀχιλλεῖ·

Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ [10] Ἱρην ποιήεσσαν·
[11] Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν·

οὐκ ἂν [12] τάς γε μὴ προσηκούσας μήτ' αὐτῷ, μήτε τῷ ἀδελφῷ, ὑποσχόμενος. Ἐκ δὲ τῶν Φηρῶν καὶ [13] συστρατεύσαντας τῷ Μενελάῳ δηλοῖ ὁ ποιητής, [14] τὸ μὲν

9) Mosc. ὁ Ἀγαμέμνων τῷ Ἀχιλλεῖ.

10) Accentum retraxi, quem antea editiones in ultima locabant, Grammaticorum praeceptionem secutus, cum sit nomen proprium, non adiectivum ἱρὴν ex ἱερὴν contractum. Cf. Eustath. et scholia in Homeri edit. Villoisf. ad Il. 9, 150. etsi ibi vulgo Ἱρὴν etiam fertur. Sic vero olim Kuhnius ad Pausan. 4, 30. p. 353. non solum volebat, sed et cum spiritu leni, Ἰρην, uti legitur in Pausania ex Homeri loco, et in Homero ipso libri etiam quidam habent.

11) Ald. Φυράς τε et post Ἔπειαν. Posterius etiam ita dat Hopper.

12) Mosc. et ex edd. Ald. Hopper. τάς τε.

13) Casaubonn. Paris. συστρατεύσαντας. Stroz. Gem. Plethe συστρατεύοντας.

14) Verba haec ad κόλπῳ desunt in Ven. et Gem. Plethone. Post τὸν μὲν et τὸν δὲ, uti antea exhibebant editiones, lacunam in suis libris relictam invenit Casaubonus, ut tantum restaret τὸν μὲν . . . . . καὶ et τὸν δὲ . . . . ἐν τῷ, quod idem de Scrimgerr. notatum erat. In Mosc. pro τὸν μὲν legitur τὸν δὲ, unde

se Achilli daturum Agamemnon pollicebatur:

Cardamylen, Enopenque,
herbosae moeniaque Hirae,
Divinas Pherasque, sitam
inter prata Antheiam,
Pulcramque Aepeian, et
palmite Pedason aptam.

Neque enim promitteret, quae neque ipsius essent, neque fratris. Quia etiam recenset Homerus, qui cum Menelao ad bellum iuerint Phe-

μὲν καὶ [15] συγκαταλέγων τῷ Λακωνικῷ καταλόγῳ· τὸ δὲ ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ. Ἔστι δὲ [16] Μεσσήνη μετὰ Τριφυλίαν· κοινὴ δ' ἐστὶν ἀμφοῖν ἄκρα, μεθ' ἣν τὸ Κορυφάσιον, καὶ ἡ Κυπαρισσία· ὑπέρκειται δ' ὄρος ἐν ἑπτὰ σταδίοις τὸ Αἰγαλέον τούτου τε καὶ τῆς θαλάττης. Messenia.

§. 2.

Ἡ μὲν οὖν παλαιὰ Πύλος ἡ Μεσσηνιακή, ὑπὸ τῷ Αἰγαλέῳ πόλις ἦν· [1] κατεσπασμένης δὲ ταύτης, ὑπὸ

unde spatium vacuum unius vocis adparet, et post pro τὸν δὲ trium vocum spatium vacuum. Posteriorem partem ita etiam adfectam ostendit Paris. Casaubonus tenebricoso loco lucis aliquid adferri posse putat, si legatur, τὸ μὲν — τὸ δέ. Atque ita intellexit Guarinus. Vertit enim: *Cum partim Laconico cetui, partim Messeniaco annumeret sinui*; eumque fere secutus est Penzelius in verbis prioribus. Sic vero dedi et ego, ut sensus exsisteret.

15) Uti nunc quidem conspicitur locus, melius habet, quam quod subministrant Vatic. Paris. Mosc. et Casaubonn. quippe in quibus legitur συγκαταλέγει.

16) Ven. Medic. Μεσσηνία, ut Strabo antea. Alii Μεσσήνη cum Guarino, (*Messena*) quod etiam, monente Stephano, de regione dicitur.

1) Vatic. κατεσπαρμένοις, οις pro ης. Sed illud nostro frequentatur in hoc nexu. Post Paris. ἐπὶ τῷ Κορυφασίῳ· Mosc. cum Vatic. ᾤκισαν, solemni confusione.

Pheris nati: alterum in Laconico catalogo inserens, alterum in Messeniaco sinu. Est autem Messene post Triphyliam: et est ambabus commune promontorium, post quod Coryphasium est et Cyparissia. Inde et a mari septem stadiis situs est mons, Aegaleum nomine.

§. 2.

Sub quo antiqua Pylus Messeniaca sita fuit: qua diruta Pyliorum nonulli sub Co-

Messenia. ἦσαν πόλεις, ἃς ὑπέσχετο δώσειν [9] Ἀγαμέμνων Ἀχιλλεῖ·

Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ [10] Ἱρὴν ποιήεσσαν·
[11] Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν·

οὐκ ἂν [12] τάς γε μὴ προσηκούσας μήτ' αὐτῷ, μήτε τῷ ἀδελφῷ, ὑποσχόμενος. Ἐκ δὲ τῶν Φηρῶν καὶ [13] συστρατεύσαντας τῷ Μενελάῳ δηλοῖ ὁ ποιητής, [14] τὸ μὲν

9) Mosc. ὁ Ἀγαμέμνων τῷ Ἀχιλλεῖ.

10) Accentum retraxi, quem antea editiones in ultima locabant, Grammaticorum praeceptionem secutus, cum sit nomen proprium, non adiectivum ἱρὴν ex ἱερὴν contractum. Cf. Eustath. et scholia in Homeri edit. Villoisf. ad Il. 9, 150. etsi ibi vulgo Ἱρὴν etiam fertur. Sic vero olim Kuhnius ad Pausan. 4, 30. p. 353. non solum volebat, sed et cum spiritu leni, Ἰρην, uti legitur in Pausania ex Homeri loco, et in Homero ipso libri etiam quidam habent.

11) Ald. Φυράς τε et post Ἔπειαν. Posterius etiam ita dat Hopper.

12) Mosc. et ex edd. Ald. Hopper. τάς τε.

13) Casaubonn. Paris. συστρατεύσαντας. Stroz. Gem. Plethe συστρατεύοντας.

14) Verba haec ad κόλπῳ desunt in Ven. et Gem. Plethone. Post τὸν μὲν et τὸν δὲ, uti antea exhibebant editiones, lacunam in suis libris relictam invenit Casaubonus, ut tantum restaret τὸν μὲν . . . . . καὶ et τὸν δὲ . . . . ἐν τῷ, quod idem de Scrimgeri, notatum erat. In Mosc. pro τὸν μὲν legitur τὸν δὲ, unde

se Achilli daturum Agamemnon pollicebatur:

Cardamylen, Enopenque, herbosae moeniaque Hirae,
Divinas Pheras que, sitam inter prata Antheiam,
Pulcramque Aepeian, et palmite Pedason aptam.

Neque enim promitteret, quae neque ipsius essent, neque fratris. Quia etiam recenset Homerus, qui cum Menelao ad bellum iuerint Phe-

μὲν καὶ [15] συγκαταλέγων τῷ Λακωνικῷ καταλόγῳ· τὸ δὲ ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ. Ἔστι δὲ [16] Μεσσήνη μετὰ Τριφυλίαν· κοινὴ δ' ἐστὶν ἀμφοῖν ἄκρα, μεθ' ἣν τὸ Κορυφάσιον, καὶ ἡ Κυπαρισσία· ὑπέρκειται δ' ὄρος ἐν ἑπτὰ σταδίοις τὸ Αἰγαλέον τούτου τε καὶ τῆς θαλάττης. Messenia.

§. 2.

Ἡ μὲν οὖν παλαιὰ Πύλος ἡ Μεσσηνιακή, ὑπὸ τῷ Αἰγαλέῳ πόλις ἦν· [1] κατεσπασμένης δὲ ταύτης, ὑπὸ

unde spatium vacuum unius vocis adparet, et post pro τὸν δὲ trium vocum spatium vacuum. Posteriorem partem ita etiam adfectam ostendit Paris. Casaubonus tenebricoso loco lucis aliquid adferri posse putat, si legatur, τὸ μὲν — τὸ δέ. Atque ita intellexit Guarinus. Vertit enim: *Cum partim Laconico cetui, partim Messeniaco annumeret sinui*; eumque fere secutus est Penzelius in verbis prioribus. Sic vero dedi et ego, ut sensus exsisteret.

15) Uti nunc quidem conspicitur locus, melius habet, quam quod subministrant Vatic. Paris. Mosc. et Casaubonn. quippe in quibus legitur συγκαταλέγει.

16) Ven. Medic. Μεσσηνία, ut Strabo antea. Alii Μεσσήνη cum Guarino, (*Messena*) quod etiam, monente Stephano, de regione dicitur.

1) Vatic. κατεσπαρμένοις, οις pro ης. Sed illud nostro frequentatur in hoc nexu. Post Paris. ἐπὶ τῷ Κορυφασίῳ· Mosc. cum Vatic. ᾤκισαν, solemni confusione.

Pheris nati: alterum in Laconico catalogo inserens, alterum in Messeniaco sinu. Est autem Messene post Triphyliam: et est ambabus commune promontorium, post quod Coryphasium est et Cyparissia. Inde et a mari septem stadiis situs est mons, Aegaleum nomine.

§. 2.

Sub quo antiqua Pylus Messeniaca sita fuit: qua diruta Pyliorum nonulli sub Co-

Messenia. ὑπὸ τῷ Κορυφασίῳ τινὲς [2] αὐτῶν ᾤκησαν· [3] προσέκτισαν δ' αὐτὴν Ἀθηναῖοι τὸ δεύτερον ἐπὶ Σικελίαν πλέοντες μετ' Εὐρυμέδοντος καὶ [4] Στρατοκλέους, [5] ἐπιτείχισμα τοῖς Λακεδαιμονίοις. Αὐτὴ δ' ἐστὶ [6] καὶ

2) Deest in duobus Strozz.

3) Hoc praebent omnes mei codices cum Casaubonianis, idemque reddidit Guarinus; (*reaedificant*) tantum Scrimger. προσέκτησαν, ex nota utriusque literae commistione. Sustinet etiam hanc lectionem vox δεύτερον, et quae narrant Thucydides 4, 3. et Diodor. 12, 61. Ita etiam maluerat Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 309. Quare audiendi sunt codices potius, cum προσεκτήσαντο, quod evulgatum ab Aldo propagaverant reliqui, simpliciter damnari nequeat; nam et Thucydides 4, 6. in. adhibet καταλαμβάνω. Sed illud praecedentem etiam narrationem propius adficit.

4) Hic recte haeserunt Casaubonus et Palmerius c. l. cum Stratoclis nulla in hac expeditione fiat mentio, cuius duces facit Eurymedontem et Sophoclem Thucyd. 4, 2. quod quidem vel ex Thucydide ignorare non poterat Strabo. Hinc Palmerius substituit Σοφοκλέους, recepitque in interpretatione Penzelius. Attamen nimis violenta haec est invitis libris omnibus emendatio; mollior, quam proposuit Wesselingius ad Diodor. Sic. 12, 60. p. 519. μετ' Εὐρυμέδοντος ἐπὶ Στρατοκλέους, i. e. Archonte Stratocle, usitata illa forma, ipsoque nomen et tempus probante Diodoro. Ita vero Strabo unum, quod sit, posuit ducem, cum proprie tres omnino essent, Eurymedon, Sophocles et antea Pythodorus, etsi Pylum vere cepit Demosthenes. Quae quidem inlustriora reddent Thucydides 4, 2. sqq. et Dodwelli Annales Thucydidei ad annum 7. belli Peloponnesiaci.

5) Mosc. divise ἐπὶ τείχισμα.

Coryphasio sedes posuerunt. Occuparunt autem Athenienses secundo in Siciliam navigantes, Eurymedonte et Stratocle ducibus, eaque usi sunt adversus Spartanos munitione. Ibi est etiam Cypa-

[6] καὶ ἡ Κυπαρισσία ἡ Μεσσηνιακή· [7] καὶ ἡ [8] προσκειμένη πλησίον τῆ Πύλου Σφαγία νῆσος· ἡ δ' αὐτὴ καὶ Σφακτηρία λεγομένη, [9] περὶ ἣν ἀπέβαλον [10] ζωγρίᾳ Λακεδαιμόνιοι τριακοσίους ἐξ ἑαυτῶν ἄνδρας ὑπ' Ἀθηναίων [11] ἐκπολιορκηθέντας. [12] Κατὰ δὲ τὴν παραλίαν ταύτην, [13] αἱ τῶν Κυπαρισσίων πελάγιαι πρόκειν- Messenia

6) Desunt haec in Ven. et Gem. Plethone.

7) Post καὶ spatium trium circiter vocum omissarum cernitur in Paris. Mosc. Stroz. Vatic. 174. Tum in Paris. et Mosc. inde sequitur iterum καὶ, quae loci nomen excidisse indicant.

8) Casaubonus malit παρακειμένη, aut παρατεταμένη, ex Diodoro 12, 61, et Thucydide 4, 8. ubi tamen et παρατείνουσα legitur et ἐγγὺς ἐπικειμένη. Equidem vulgatam omnium librorum lectionem lacessendam non puto. Utroque recte, etsi altera Casauboni emendatio insulae simul formam complectitur.

9) Gem. Pletho ἐν ᾗ, quod propius facit ad Thucydidem 4, 31. 38. Diodor. 12, 63.

10) Vulgo ζωγρείᾳ. Paris. Mosc. ζωγρίᾳ, uti constanter omnes lib. 7. p. 305. meliori quidem ratione, cum a ζωγρέω, non ζωγρεύω descendat. Variatur tamen ita saepe in libris. Vid. Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 7, 11. Servandi etiam tenoris causa dedi per ι, uti olim et hic Aldus cum Hoppero.

11) Paris. ἐκπολιορκισθέντας, quod caret usu, certe quidem cognito. Passivum sic legitur apud Thucyd. 1, 131. aliosque passim, nec forte locum omnino habeat per ι.

12) Absunt κατὰ δὲ in Paris.

13. Ald. Hopper. Xyl. ταύτην αὐτῶν Κυπαρισσίων. Casaubonus vult, aut καὶ eiici, aut legi καὶ τῶν. Tum Paris. Κυπαρισσῶν. De varietate terminationis Κυπαρισσία et Κυπαρισσιαὶ, ut Θεσπία et Θεσπιαὶ et similia, monuit Sylburg. ad Pausan. 4, 33.

parissia Messeniaca, et insula Sphagia seu Sphacteria prope ante Pylum sita, apud quam insulam Lacedaemonii ccc sui corporis viros amiserunt ab Atheniensibus expugnatos. In hac maris ora Cyparissiorum sitae sunt duae in-

Messenia. κεινται δύο νῆσοι προσαγορευόμεναι Στροφάδες, τετρακοσίους ἀπέχουσαι μάλιστά πως τῆς ἠπείρου σταδίους, ἐν τῷ Λιβυκῷ καὶ μεσημβρινῷ πελάγει. Φησὶ δὲ Θουκυδίδης, ναύσταθμον ὑπάρξαι τῶν Μεσσηνίων ταύτην τὴν Πύλον· διέχει δὲ [14] Σπάρτης [15] σταδίους τετρακοσίους.

§. 3.

Ἑξῆς δ' ἐστὶ Μεθώνη· ταύτην δ' εἶναί φασι τὴν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Πήδασον προσαγορευομένην μίαν τῶν ἑπτά, ὧν ὑπέσχετο τῷ Ἀχιλλεῖ [1] Ἀγαμέμνων· ἐνταῦθα Ἀγρίππας τὸν τῶν Μαυρουσίων βασιλέα τῆς Ἀντωνίου στάσεως ὄντα Βόγον, κατὰ τὸν πόλεμον τὸν [2] Ἀκτιακὸν διέφθειρε, λαβὼν ἐξ ἐπίπλου τὸ χωρίον.

§. 4.

33. p. m. 363. Forte tamen, quia Κυπαρισσία praecedit, rectius exhibuit Parif. Κυπαρισσέων, de incolis, de quibus fupra p. 345. in.

14) Addito τῆς Stroz. et Mofc.

15) Omittunt Scrimgerr. omnes, Parif. Mofc.

1) Praemiffo articulo Scrimgerr. omnes et Mofc. Tum Parif. Ἀγρίππας.

2) Ἀκτιατικὸν edd. ante Cafaubonum, qui repofuit ufitatam formam, a libris etiam hic praelatam.

infulae, quae Strophades dicuntur, in mari Africo et meridiano, cccc fere a continente ftadiis. Pylum hanc Mefleniis fuiffe navium ftationem Thucydides refert.

§. 3.

Deinceps eft Methone: hanc aiunt ab Homero Pedafum dictam effe, unam de feptem urbibus Achilli ab Agamemnone promiffis. Ibi Agrippa in bello Actiaco, urbe primo navium appulfu potitus, Bocchum Maurufiorum regem, qui Antonii partes fequebatur, interfecit.

§. 4.

§. 4.

Τῇ δὲ Μεθώνῃ [1] συνεχής ἐστιν ὁ Ἀκρίτας, ἀρχὴ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· καλοῦσι δ' αὐτὸν καὶ Ἀσιναῖον, ἀπὸ Ἀσίνης πολίχνης [2] πρώτης ἐν τῷ κόλπῳ, ὁμωνύμου τῇ [3] Ἑρμιονικῇ. Αὕτη μὲν οὖν ἡ ἀρχὴ πρὸς δύσιν τοῦ κόλπου ἐστί· πρὸς ἕω δὲ αἱ καλούμεναι Θυρίδες, ὅμοροι τῇ νῦν Λακωνικῇ τῇ κατὰ [4] Κιναιθιὸν καὶ Ταίναρον. Μεταξὺ δ' ἀπὸ τῶν Θυρίδων ἀρξαμένοις ὁ [5] Τύλος ἐστί· καλεῖται δ' ὑπό τινων [6] Οἴτυλος·

Messenia.

p. 360

1) Vitioſe Xyl. ὑπὸ σχής.

2) A πρώτης ad τῷ κόλπῳ ἐστὶ mancus eſt Ven. cum Stroz. 1 quippe qui tantum habeant verba ὁμωνύμου τῇ Ἑρμιονικῇ.

3) Moſc. Ἑρμιονικῆ renuente uſu.

4) Vocabulum hoc cum καὶ deeſt in Stroz. 1. Ven. et Gem. Plethone. Pariſ. dat Κιναίδιον.

5) Ven. Moſc. cum Guarino, Aldo et Hoppero Πύλον. Male. Gem. Plecho ὁ Οἴτυλος, ceteri ὁ Τύλος. Hinc dubia exſtitit in ſubſequentibus lectio, qualem in Homero Il. 2, 585. agnoſcunt peritiores interpretes et alii auctores. Illud adparet ex Euſtathio et ſcholiis Villoiſonianis, quae pro Οἴτυλος propugnant, et male τὸ οι avulſum contra Homeri morem et hiſtoriae fidem volunt praelata Pherecydis auctoritate. Refutat etiam Euſtathius ad c. l. quia Tylos nusquam reperiatur, Tylis quidem in Thracia occurrat. Atque ita Οἴτυλος probat etiam Pauſanias 3, 25. extr. et potiorem formam facit Stephanus ex conditoris, Oetyli, nomine, quod etiam ſcholia Villoiſ. habent. Ne-

§. 4.

Continuus eſt Methonae Acritas, initium Meſſeniaci ſinus, qui et Aſinaeus dicitur ab Aſine, quod primum eſt in eo ſinu oppidum, eiusdem cum Hermionica Aſina nominis. Hoc ſinus initium eſt verſus occaſum: verſus ortum autem Thyrides, quae dicuntur, confines ei, quae nunc eſt Laconicae iuxta Cinaethium et Taenarum. Medio loco, ſi a Thyridibus initium ſumas, Tylus eſt, quem nonnulli Oetylum vocant:

Messenia. λος· εἶτα Λεῦκτρον τῶν ἐν [7] Βοιωτίᾳ Λεύκτρων ἄποικος· εἶτ' ἐπὶ πέτρας [8] ἐρυμνῆς ἵδρυται Καρδαμύλη· εἶτα Φηραὶ, ὅμορος Θουρίᾳ καὶ [9] Γερήνοις, ἀφ' οὗ

τό

Neque tamen, si recte habet vox subsequens Οἴτυλος, reiici hic debet ὁ Τύλος, cum de utraque lectione opinionumque diversitate monuerint diserte Homeri interpretes et Stephanus s. v. Οἴτυλος, etsi inversa ratione sic, ut plerisque tribuant iisque doctioribus Οἴτυλος, nonnullis tantum Τύλος. Ad quae si velis Strabonem componere, legendum in hoc loco videatur Οἴτυλος, post Τύλος, quod quidem praestet, quam Βαίτυλος cum libris substituere, de quo deinceps dicendum erit.

6) Paris. Mosc. Ven. Vatic. 173. 174. Gem Pletho, Guarinus, Aldus, Hopperus Βαίτυλος. At obiicitur difficultas, quod nemo talem urbem novit, nec eam lectionem adtigerunt commemorati proxime auctores; recepta haec a Xylandro forma, quam et alii quidam codices praetulisse videntur, movenda non est.

7) Struz. 1. ἐν τῇ Βοιωτίᾳ.

8) Paris. Mosc. Medic. Vatic. Scrimger. ἐρυμνή. Vitiose ex nostro Eustathius ad Homer. Il. 9, 150. p. 640, 7. Bas. refert ἐπὶ πέτρας ὀρεινῆς, uti post pro Φηρία, quod ipse Strabo probat in seq. Φηραὶ ὅμορος Φηρίᾳ καὶ Γερηνίᾳ. Φηραὶ autem sustinent omnes libri, ut Homericam formam in recensu Homericorum locorum servare hic maluerit Strabo, etsi infra Paris. habet Φαραῖς, uti Pausan. 4, 30, 2. 31. in. Stephanus h. v. et alii.

9) Vulgo Γερηνίοις. Quod tamen reposui, exhibent Casaubonn. Ven Gem. Pletho refertque Eustathius ad Homer. Il. 7, 135. p. 541. 30. qui in superiori loco ferebat Γερηνία, quod et hic in margine adscripserat Meursius. At licet Γερηνία Strabo non respuat, Γερήνοις tamen non solum propius accedit ad vulgatam lectionem, sed et adeo a Mss. probatur, adstipulante ipso narrationis nexu qui in subiecto gentili praecedens

cant: inde Leuctrum, Boeotiae Leuctrorum colonia: post Cardamyla in saxo nativa munito sita: inde Pherae, Thuriae confines et Gerenis, a quo loco Nestorem aiunt

τόπου Γερήνιον τὸν Νέϛορα κληθῆναί φασι, διὰ τὸ ἐνταῦθα σωθῆναι αὐτὸν, [10] ὡς προειρήκαμεν. Δείκνυται δ' ἐν τῇ Γερηνίᾳ [11] Τρικκαῖον ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ, ἀφίδρυμα τοῦ ἐν τῇ Θετταλικῇ Τρίκκῃ. Οἰκίσαι δὲ λέγεται Πέλοψ τό, τε Λεῦκτρον, καὶ Χαράδραν, καὶ [12] Θαλάμους, τοὺς νῦν Βοιωτοὺς καλουμένους, τὴν [13] ἀδελφὴν Νιόβην ἐκδοὺς Ἀμφίονι, καὶ ἐκ [14] Βοιωτίας ἀγόμενός τινας. [15] Παρὰ δὲ Φηρὰς Νέδων ἐκβάλλει, ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἕτερος ὢν τῆς Νέδας· Messenia.

L 2 ἔχει

dens loci nomen desideret, si vel Strabo ipse non diserte indicasset. Alias per inversionem utrumque ponere licet; uti loca docent ab Heynio ad Apollodor. 1, 9, 9, p. 154. sq. proposita.

10) Haec duo vocabula desunt in Stroz. 1. et Ven.

11) Aldus, Hopper. hic et post simplici κ. Male. Sic deinceps uterque οἰκῆσαι.

12) Videtur legendum Θαλάμας ex Stephano h. v. Polybio 16, 16, 3, et 8. Pausania 3, 2, 6. Forte utrumque fuit in usu, uti Leuctrum (uti noster supra et Plutarch. in Pelopida c. 20. f.) et Leuctra; (apud Pausan. c. l. in hoc nexu et situ.)

13) Paris. Mosc. Stroz. 1. praemittunt δέ.

14) Adiecto articulo Paris. Mosc. Verba καὶ ἐκ — τινὰς in Stroz. 1. desiderantur, uti mox in Gem. Plethone ἕτερος — Νέδας.

15) Ven. Stroz. cum edd. ante Casaubonum περί. Minus hic bene. Pro Φηρὰς Paris. Φυρὰς.

aiunt Gerenii nomen habere, quod sit ibi, ut diximus, servatus. In Gerenia fanum Aesculapii Triccaeum monstratur, positum imitatione eius, quod est Triccae in Thessalia. Dicitur autem Pelops condidisse Leuctrum, Charadram, et Thalamos, qui nunc Boeotii appellantur, cum sororem Nioben Amphioni in matrimonium collocaret, eoque ex Boeotia quosdam accivisse. Apud Pheras Nedo fluvius in mare exit, lapsus per Laconicam, alius a Neda amne: habet autem nobile templum Nedu-

Messeniis. ἔχει δ' ἱερὸν ἐπίσημον [16] Ἀθηνᾶς Νεδουσίας· καὶ ἐν [17] Ποιηέσσῃ δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερὸν, ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος· ἐξ οὗ φασιν [18] οἰκίσαι Τήλεκλον [19] Ποιήεσσαν, καὶ Ἐχειάς, καὶ Τράγιον.

§. 5.

Τῶν δὲ προταθεισῶν ἑπτὰ πόλεων τῷ Ἀχιλλεῖ, περὶ μὲν Καρδαμύλης καὶ Φηρῶν εἰρήκαμεν, καὶ Πηδάσου. Ἐνόπην δ' οἱ μὲν τὰ [1] Πέλανά φασιν, οἱ δὲ τόπον τινὰ περὶ Καρδαμύλην, οἱ δὲ τὴν Γερηνίαν. Τὴν δὲ [2] Ἴρην κατὰ τὸ ὄρος δεικνύουσι τὸ κατὰ τὴν [3] Μεγα-

16) Augent articulo Mosc. Stroz.

17) Mosc. Ποιαέσσῃ. Stroz. Ποιάεσῃ. Simplici σ, uti post Ald. Hopper. Tum Paris. mutato ordine ἱερὸν Νεδουσίας.

18) Paris. Mosc. Ald. Hopp. οἰκῆσαι.

19) Paris. Mosc. tantum Ποι spatio inde vacuo relicto. Verba ἐξ οὗ ad Τράγιον Ven. et Stroz. non habent.

1) Mosc. Πέλαννα.

2) Dedi, ut supra, pro Ἱρήν. Ald. Hopper. Xyl. Ἱερήν.

3) Eustathius ad Homer. Il. 9, 150. p. 640. Bas. μεγάλην πόλιν hinc adlegat, quod et alibi legitur in Mss Cf. ad p. 385. 388. At malui in hoc alios sequi et usitatiorem formam servare. Aliud est, quando composita feruntur ipsa locorum nomina ex duobus substantivis, ubi Graeci integras formas retinent, cuius exempla multa in Aegyptiarum urbium recensu occurrunt. Monuit de eo exemplis propositis Salmasius ad Solinum p. m. 596. a.

dusiae Minervae: sed et Poeessa habet Minervae Nedusiae templum, nomen habens a Nedonte loco quodam, in quo aiunt Teleclum condidisse Poeessam, Echeias et Tragium.

§. 5.

Quod ad septem illas Achilli oblatas urbes attinet, de Cardamyla, Pheris ac Pedaso dictum est. Enopen esse putant alii Pelana, alii locum quendam Cardamylae vicinum, alii Gereniam. Hieram sive Hiram ostendunt ad montem, qui situs est in via, quae a Megalopoli Arca-

γαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας ὡς ἐπὶ [4] Ἀνδανίαν [5] ἰόντι, ἣν ἔφαμεν Οἰχαλίαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ [6] κεκλῆσθαι· [7] οἱ δὲ τὴν νῦν [8] Μεσσόλαν οὕτω [9] καλεῖσθαί φασι, καθήκουσαν εἰς τὸν μεταξὺ κόλπον τοῦ Ταϋγέτου καὶ [10] τῆς Μεσσηνίας. Ἡ δ' [11] Αἴπεια νῦν Θουρία καλεῖται, ἣν ἔφαμεν ὅμορον [12] Φηραῖς· ἵδρυται δ' ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ, [13] ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Ἀπὸ δὲ τῆς Θου- Messenia.

4) Mosc. τὴν Ἀνδανίαν, reliqui cum Eustathio neglecto articulo. Ald. Hopper. Ἀρδανίαν.

5) Casaubonn. aliqui, Vatic. Paris. Mosc. Stroz. Ven. ἰόντων. Recte alii cum Eustathio c. l. ἰόντι, quod editionibus praeivit etiam Aldus.

6) Antea εἰρῆσθαι. Casaubonn. Vatic. Scrimger. Ven. Paris. Mosc. κεκλῆσθαι, quod, cum perinde sit, in hoc codicum consensu recepi. Aldus intulit εἰρῆσθαι, forte, quod repetitum offendisset. Eustathius etiam c. l. habet καλεῖ.

7) Verba haec ad Μεσσηνίας omiserunt Stroz. 1. et Ven.

8) Simplici σ scribunt Aldus, Hopper. Xylander cum Guarino, quam formam, ipsa literarum serie comprobatam, praetulit etiam Stephanus. Contra idem hanc literam geminat in Μέσσοα, ubi Strabo et Pausanias simplici utuntur. MSS. Μεσσόλαν.

9) Casaubonn. κεκλῆσθαι.

10) Revocavi articulum, qui inde a Casaubono exsulabat, secutus in hoc nexu Paris. et Mosc.

11) Ante Xylandrum Ἔπεια.

12) Paris. Φεραῖς, uti p. 361. quod in ipsa oratione Strabonis sit probabilius. At alterum supra certe libri volunt. Tum vero pressius in hoc Homericorum locorum recensu formam etiam Homericam sequitur. Secus infra p. 388.

13) Pro eo ὑφ' οὗ ex ed. Paris. fluxit in Amstelodam.

cadiae urbe ad Andaniam ducit, quam Oechaliam a poeta dici monuimus: alii eam, quae nunc Messola est, ab Homero Hiram dictam volunt, quae pertingit ad sinum, qui est inter Taygetum et Messeniam. Aepeia nunc Thuria vocatur, quam finitimam Pheris diximus: vox celsam significat, quod nomen inde habet, quod in sublimi colle est sita. A Thuria

Messenia. δεξιᾷ ἔχων καὶ τὰς ἑξῆς, ὧν εἰσὶν ἔσχαται πρὸς δύσιν, καὶ [2] Πύλος, καὶ Κυπαρισσία· [3] μέση δὲ τούτων Ἔρανα (ἣν οὐκ εὖ τινες [4] Ἀρήνην [5] εἶναι νενομίκασι πρότερον,) Θουρίαν δὲ καὶ [6] Φηρὰς [7] ἐν ἀριστερᾷ. Μέγιστος δ' ἐστὶ [8] ποταμῶν τῶν ἐντὸς ἰσθμοῦ, καίπερ οὐ πλείους ἢ ἑκατὸν σταδίους ἐκ τῶν πηγῶν ῥυεὶς, τῷ ὕδατι δαψιλὴς, διὰ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πεδίου καὶ τῆς Μακαρίας καλουμένης· ἀφέστηκέ τε τῆς νῦν Μεσσηνίων πόλεως ὁ ποταμὸς σταδίους διακοσίους [9] καὶ πεντή-

2) Καὶ commode abest in iisdem MSS.

3) Non leguntur haec a μέση ad ἀριστερᾷ in Ven.

4) Vitiose Ald. Ἀλίνην Hopper. Ἀνίην.

5) In Paris. deest εἶναι, in Mosc. spatium vacuum recentior manus expleverat verbo καλεῖσθαι, forte ex eadem narratione p. 348. f.

6) Stroz. et Paris. Φαρὰς. Cf. supra.

7) Vatic. 173. Mosc. ἔνα, unde spatium vacuum succedit. Idem in Paris. repertum praecedente ἐν.

8) Mosc. mutato hoc ordine: τῶν ἐντὸς ἰσθμοῦ ποταμῶν, uti mox δαψιλὴς τῷ ὕδατι.

9) Καὶ ante Casaubonum exsulabat. Ceterum Palmerius in exercitt. ad Gr. auctor. p. 310. Strabonem scripsisse putat σταδίους ν, unde factum sit σταδίους σν, quia Pausanias αὐτόπτης 4, 31, 4. habeat τεσσαράκοντα στάδια ἀπὸ τῶν πηγῶν. Quodsi adeo quis duplicem agnoscat Messenem, veterem aliam, aliam novam, quia τῆς νῦν Strabo addit, eadem tamen a Pausania intelligitur. Τὸ σ ex proxima voce, quod sit, facile adhaerere potuit.

deinceps versum occasum sunt urbes, quarum ultimae Pylus et Cyparissia, media Erana, quam nonnulli prius fuisse Arenam non recte sunt opinati: Thuriam et Pheras ad sinistram. Hic fluviorum, qui intra isthmum sunt, maximus est, quanquam a fontibus non ultra c. stadia profluat, aquae copiosus per planitiem Messeniacam et quae Macaria dicitur: abest ab hodierna Messena stadiis ccL.

Est

τήκοντα. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος [10] Πάμισος χαραδρώδης, μικρὸς, περὶ Λεῦκτρον ῥέων τὸ Λακωνικὸν, περὶ οὗ κρίσιν ἔσχον [11] Μεσσήνιοι πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπὶ Φιλίππου· τὸν δὲ Πάμισον [12] Ἀμαθόν τινες ὀνόμασαν, ὡς [13] προείπομεν. Messenia.

§. 7.

Ἔφορος δὲ τὸν Κρεσφόντην, ἐπειδὴ εἷλε Μεσσήνην, διελεῖν φησιν [1] [ὡς προειρήκαμεν,] εἰς πέντε πόλεις αὐτὴν, ὥστε τὴν [2] Στενύκλαρον μὲν ἐν τῷ μέσῳ

L 5 τῆς

10) Accentum revocavi ex ultima in antepenultimam. Cf. ad p. 336.

11) Mosc. Μεσήνιοι, uti post.

12) Paris. Mosc. praeponunt ὃν, sed omissis verbis proximis δὲ Πάμισον.

13) Mosc. προειρήκαμεν.

1) Absunt hae duae voces, uncis coercitae, a codicibus quibusdam Casaubonianis et Ven. recteque, iudice etiam Casaubono, abesse possunt, cum nihil eiusmodi in superioribus commemoratum legatur. Aut igitur, si Strabonis sunt, effluxit illa narrationis particula, aut memoria lapsus est Strabo, et, quae dicere voluit, dicta etiam esse putavit. Melius uncae admotae retinentur.

2) Hinc ad συναγαγεῖν πάντας desunt omnia in Stroz. uno et Veneto. In aliis MSS. varie hic locus agitatur vel truncatur: Vatic. 173. 174. sic: ὥστε τ' ἐνύκλαρον ..... βασιλείας πέμψαι Πύλον τε καὶ Ῥίον ....., ὑαμῶτιν ποιήσαντα ἰσονόμους πάντας τοῖς Δωρ-

Est et alius amnis Pamisus exiguus et per convalles labens crebras iuxta Leuctrum Laconicae, de quo Messenii cum Lacedaemoniis Philippo iudice litigaverunt. Supra ostendimus, Pamiso quosdam Amathi nomen facere.

§. 7.

Ephorus narrat Cresphontem, Messena potitum, eam in quinque (ut diximus) partes divisisse, ita ut Stenyclarum sitam in medio regionis

Messenia. Θουρίας, καὶ ὁ Θουριάτης κόλπος· ἐν ᾧ πόλις [14] μία ἦν, τοὔνομα Ῥίον, [15] ἀπεναντίον [16] Ταινάρου. [17] Ἄνθειαν

14) Verba μία ἦν τοὔνομα omisit Ven. Tum Mosc. inverso ordine Ῥίον τοὔνομα.

15) Casaubonn. Ven. ἀπεναντία. Stroz. ἀπεναντίαν.

16) Casaubonn. Stroz. Τενέδου. Ven. Ταινάρου. De Tenedo tamen hic cogitari nequit in urbe Messeniae, qualem et facit Stephanus ex nostro forte.

17) Hunc locum sic exhibet Gem. Pletho: Ἄνθειαν δὲ τὴν μεταξὺ Μεθώνης καὶ Ἀσίνης οἰκειότατα βαθυλείμην λεχθεῖσαν, ἥς πρὸς — De reliquis libris haec notata habui: Stroz. 1. Ven. omittunt φασίν, uterque etiam in seq. τῶν Μεσσηνίων πόλεων, quae posteriora verba nec legit, qui reliqua accurate reddit, Eustathius ad Homer. Il. 9, 150. p. 640. Bas. Idem etiam de uno codice adfirmat Casaubonus. Pro οἰκειότατα Ven. οἰκειότητα, vitiose, uti edd Paris. et Amstelod. βαθυλείμη pro βαθύλειμον Homeri, quod habent cum Mss. Ald. Hopper. et Xylander. Scilicet τὸ ο in editione Casauboni prima exciderat, βαθύλυμν, quod sic postea mutatum reddiderunt. Xylander deesse hic aliquid monuerat. Casaubonus locum corruptum aut potius mutilum censet, quia post verba μεταξὺ Ἀσίνης duorum urbium nomina desint alterum eius, inter quam et Asinam dicitur esse haec Anthea Homeri; alterum fuisse putat illius urbis nomen, quam voluit esse Antheam Homeri; quae quidem ita esse non dubitat. Esse autem non hodie atque heri corruptum hunc locum, ex Eustathio [ad Homeri locum] intelligi, qui Strabonis haec verba ita fere, ut hodie eduntur, referat, quasi locus esset integer quod dici tamen nequeat. Hactenus Casaubonus. Idem percepisse videtur Gem. Pletho, et hinc contractum locum produxisse At Strabo de Anthea duplicem refert Geographorum opinionem. De Thuria idem refert Pausanias 4, 31. in Atque ad Antheam hanc pertinere utramque explicationem, docens vocabula οἱ μὲν, οἱ δέ. Tum desideratur in altera parte duplex urbis nomen. Quod enim vir doctus in meo exemplari edit. Amstelod. adscripserat, non opus esse

ria etiam sinus Thuriates denominatur, in quo unica fuit urbs Rhium, Taenaro opposita. Antheiam porro sunt qui

θειαν δὲ οἱ μὲν αὐτὴν τὴν Θουρίαν φασὶν, Αἴπειαν δὲ τὴν Μεθώνην· οἱ δὲ τὴν μεταξὺ Ἀσίνης, τῶν Μεσσηνίων πόλεων οἰκειότατα βαθύλειμον λεχθεῖσαν, ἧς πρὸς θαλάττῃ πόλις Κορώνη· καὶ ταύτην δέ τινες Πήδασον λεχθῆναί φασιν ὑπὸ τῦ ποιητῦ. Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός· Καρδαμύλη μὲν ἐπ' αὐτῇ· [18] Φηραὶ δ' ἀπὸ πέντε σαδίων, ὕφορμον ἔχουσα θερινόν· αἱ δ' ἄλλαι, ἀνωμάλοις κέχρηνται [19] τοῖς ἀπὸ θαλάσσης διαστήμασι. Messenia. p. 361.

§. 6.

Πλησίον δὲ [1] Κορώνης, κατὰ μέσον πως τὸν κόλπον, ὁ Πάμισος ποταμὸς ἐκβάλλει, ταύτην μὲν ἐν δε-

esse post verba μεταξὺ Ἀσίνης requirere alterum nomen, quia hoc loco civitates significet in interiore sinus parte post Asinen, id quidem usus particulae in hoc nexu respuit. Tum in sequ. offendit etiam ἧς — πόλις, quod de urbe alia dici nequit. Penzelius, ut sensum loci commodum aliquatenus expediret, multa invertit et inseruit, aliqua etiam invito nexu mutat et aliena componit. Equidem omnibus pensitatis locum non nisi aliorum codicum medica ope sanabilem existimo, talemque, qualis venit, dimisi.

18) Parif. Mosc. Ald. Hopper. Φηραία. Reliqui cum Eustathio. c. l. et Guarino Φηραὶ, ex nexu cum superioribus recte.

19) Mosc. τῆς ἀπὸ θαλάττης negligentia librarii.

1) Τῆς praeponunt Parif. et Mosc.

qui ipsam Thuriam intelligant, et Aepeiae nomine Methonam: alii eam regionem, quae inter Asinam est, ex Messeniacis urbibus omnibus appositissime dictam pratis herbosam, cuius urbs est ad mare sita Corone: quam ipsam Pedasum a poëta dici, sunt qui existiment. Sunt autem omnes mari vicinae: nam Cardamyla mari imminet; Pherae ab eo quinque stadiis distant, habentque stationem navium aestivam; reliquae inaequalibus a mari absunt spatiis.

§. 6.

Prope Coronam ad medium ferme sinus ostia sunt Pamisi amnis, ad dextram habentis Coronam et quae dein-

Messenia. δεξιᾷ ἔχων καὶ τὰς ἑξῆς, ὧν εἰσιν ἔσχαται πρὸς δύσιν, καὶ [2] Πύλος, καὶ Κυπαρισσία· [3] μέση δὲ τούτων Ἔρανα (ἣν οὐκ εὖ τινες [4] Ἀρήνην [5] εἶναι νενομίκασι πρότερον,) Θουρίαν δὲ καὶ [6] Φηρὰς [7] ἐν ἀριστερᾷ. Μέγιστος δ' ἐστὶ [8] ποταμῶν τῶν ἐντὸς ἰσθμοῦ, καίπερ οὐ πλείους ἢ ἑκατὸν σταδίους ἐκ τῶν πηγῶν ῥυείς, τῷ ὕδατι δαψιλής, διὰ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πεδίου καὶ τῆς Μακαρίας καλουμένης· ἀφέστηκέ τε τῆς νῦν Μεσσηνίων πόλεως ὁ ποταμὸς σταδίους διακοσίους [9] καὶ πεντή-

2) Καὶ commode abest in iisdem MSS.

3) Non leguntur haec a μέση ad ἀριστερᾷ in Ven.

4) Vitiose Ald. Ἀλίνην· Hopper. Ἀνίην.

5) In Parif. deest εἶναι, in Mosc. spatium vacuum recentior manus expleverat verbo καλεῖσθαι, forte ex eadem narratione p. 348. f.

6) Stroz. et Parif. Φαρὰς. Cf. supra.

7) Vatic. 173. Mosc. ἐνο, unde spatium vacuum succedit. Idem in Parif. repertum praecedente ἐν.

8) Mosc. mutato hoc ordine: τῶν ἐντὸς ἰσθμοῦ ποταμῶν, ut mox δαψιλὴς τῷ ὕδατι.

9) Καὶ ante Casaubonum exsulabat. Ceterum Palmerius in exercitt. ad Gr. auctor. p. 310. Strabonem scripsisse putat σταδίους ν, unde factum sit σταδίους σν, quia Pausanias αὐτόπτης 4, 31, 4. habeat τεσσαράκοντα στάδια ἀπὸ τῶν πηγῶν. Quodsi adeo quis duplicem agnoscat Messenem, veterem aliam, aliam novam, quia τῆς νῦν Strabo addit, eadem tamen a Pausania intelligitur. Τὸ σ ex proxima voce, quod sit, facile adhaerere potuit.

deinceps versum occasum sunt urbes, quarum ultimae Pylus et Cyparissia, media Erana, quam nonnulli prius fuisse Arenam non recte sunt opinati: Thuriam et Pheras ad sinistram. Hic fluviorum, qui intra isthmum sunt, maximus est, quanquam a fontibus non ultra C. stadia profluat, aquae copiosus per planitiem Messeniacam et quae Macaria dicitur: abest ab hodierna Messena stadiis CCL.

Est

τήκοντα. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος [10] Πάμισος χαραδρώδης, μικρὸς, περὶ Λεῦκτρον ῥέων τὸ Λακωνικὸν, περὶ οὗ κρίσιν ἔσχον [11] Μεσσήνιοι πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπὶ Φιλίππου· τὸν δὲ Πάμισον [12] Ἀμαθόν τινες ὀνόμασαν, ὡς [13] προείπομεν. Messenia.

§. 7.

Ἔφορος δὲ τὸν Κρεσφόντην, ἐπειδὴ εἷλε Μεσσήνην, διελεῖν φησιν [1] [ὡς προειρήκαμεν,] εἰς πέντε πόλεις αὐτὴν, ὥστε τὴν [2] Στενύκλαρον μὲν ἐν τῷ μέσῳ

L 5 τῆς

10) Accentum revocavi ex ultima in antepenultimam. Cf. ad p. 336.

11) Mosc. Μεσήνιοι, uti post.

12) Parif. Mosc. praeponunt ὃν, sed omissis verbis proximis δὲ Πάμισον.

13) Mosc. προειρήκαμεν.

1) Absunt hae duae voces, uncis coercitae, a codicibus quibusdam Casaubonianis et Ven. recteque, iudice etiam Casaubono, abesse possunt, cum nihil eiusmodi in superioribus commemoratum legatur. Aut igitur, si Strabonis sunt, effluxit illa narrationis particula, aut memoria lapsus est Strabo, et, quae dicere voluit, dicta etiam esse putavit. Melius uncae admotae retinentur.

2) Hinc ad συναγαγεῖν πάντας desunt omnia in Stroz. uno et Veneto. In aliis Mff. varie hic locus agitatur vel truncatur: Vatic. 173. 174. sic: ὥστε τ' ἐνύκλαρον . . . . . βασιλείας πέμψαι Πύλον τε καὶ Ῥίονι . . . . . ὑαμῶτιν ποιήσαντα ἰσονόμους πάντας τοὺς Λακ

Est et alius amnis Pamisus exiguus et per convalles labens crebras iuxta Leuctrum Laconicae, de quo Messenii cum Lacedaemoniis Philippo iudice litigaverunt. Supra ostendimus, Pamisoquosdam Amathi nomen facere.

§. 7.

Ephorus narrat Cresphontem, Messena potitum, eam in quinque (ut diximus) partes divisisse, ita ut Stenyclarum sitam in medio regionis

Messenia. τῆς χώρας ταύτης κειμένην, ἀποδεῖξαι βασίλειον αὐτῷ τῆς βασιλείας· ἐντεῦθεν δὲ Ἰαμίτην πέμψαι πρεσβευτὴν εἰς Πύλον καὶ Ῥίον, τοὺς Μεσσηνίους ἅπαντας τοῖς Δωριεῦσιν ἰσονόμους ποιήσοντα· ἀναξιοπαθούντων δὲ τῶν Δωριέων, μεταγνόντα μόνην τὴν Στενύκλαρον νομίσαι πόλιν· εἰς τοῦτο δὲ τοὺς Δωριέας συναγαγεῖν πάντας.

§. 8.

Δωριεῦσι τοὺς Μεσσηνίους· ἀγανακτούντων δὲ τῶν Δωριέων μεταγνόντα μόνον τὸν Στενύκλαρον νομίσαι πόλιν. Ita vero etiam paucis immutatis alii codices. Paris. pro ὥστε τὴν spatium adfert; Mosc. omittit τὴν ante Στενύκλαρον, uti post uterque ταύτης, et Mosc. τῆς relicto hiatu; tum duo illi codices omittunt ἐντεῦθεν δὲ Ἰαμίτην et hinc πρεσβευτὴν εἰς, in quo consentiunt Casauboniani duo et Strozian. alter. Reliqua inde sic ferunt codices mei: πέμψαι εἰς Πύλον τε καὶ Ῥίον Ταμεῖτιν (Stroz. Casaubonn. 1, 2. Ταμῖτιν) ποιήσαντα (Paris. ποιήσαντος) ἰσονόμους πάντας τοῖς Δωριεῦσι τοὺς Μεσσηνίους, (Stroz. Μεσηνίους, cf. §. 6. not. 11.) ἀγανακτούντων δὲ τῶν Δωριέων μεταγνόντα μόνον τὸν (Paris. τὴν) Στενύκλαρον νομίσαι (Paris. καλεῖσθαι) πόλιν· εἰς τοῦτο δὲ καὶ τοὺς Δωριέας. Vulgata lectio, quam et expressit Guarinus, et alii codices confirmasse videntur, obtinuit inde ab Aldo cum levi discrepantia. Nempe hic et Hopper. scribunt Στενίκλαρον, Xylander in posteriori sede Σεννύκλαρον, omnes autem illi post εἰσνομίσαι, sic ut εἰς ante τοῦτο neglexerint. Qualis nunc sistitur locus, conditorem vel instauratorem habet Casaubonum, a quo discedendum non putavi. Στενύκλαρον habent Mss. omnes, etsi Στενύκληρον scribit Pausanias 4, 3, 4. Sed utramque formam probat Stephanus, ex dialecto scilicet varia.

nis regiam sibi designaverit: indeque Iamitam legatum miserit Pylum ac Rhium, qui omnibus Messeniis idem cum Doriensibus ius, easdem leges faceret: quod cum indigne ferrent Dorienses, mutato eum consilio solam Stenyclarum urbem iure Doriensium donasse: eoque facto omnes Dorienses in unum fuisse collectos.

§. 8.

§. 8.

Ἡ δὲ Μεσσηνίων πόλις ἔοικε Κορίνθῳ· ὑπέρκειται γὰρ τῆς πόλεως ἑκατέρας ὄρος ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον, τείχει κοινῷ περιειλημμένον, ὥστ' ἀκροπόλει χρῆσθαι· τὸ μὲν καλούμενον Ἰθώμη, τὸ δὲ Ἀκροκόρινθος· ὥστ' οἰκείως δοκεῖ Δημήτριος ὁ [1] Φαληρεὺς πρὸς Φίλιππον εἰπεῖν, τὸν [2] Δημητρίου, [3] παρακελευόμενος τούτων ἔχεσθαι τῶν πόλεων ἀμφοῖν, ἐπιθυμοῦντα τῆς Πελοποννήσου· τῶν κεράτων γὰρ ἀμφοῖν, ἔφη, Messenia

1) Casaubonus. Stroz. Φάριος. Alii cum epitome p. 118. (Hudf.) Guarino et editis Φαληρεύς. Ita libri quidam apud Plutarchum in Arato c. 50. Φαληρεὺς, ubi etiam de hac corruptione in nostro monuit Moses Solanus. Sed Φάριος unice veram esse lectionem, evincit chronologiae ratio, et locus Polybii 7, 11. ubi eandem rem narrat. Cf. Victorius in Varr. lectt. 20, 4, et Casaubonus ad h. l. qui pluribus de hac lectione exposuerunt. Nempe intelligitur hic non Philippus, Amyntae filius, Alexandri M. pater, sed Philippus, Demetrii filius, Persei pater. Cf. Pausan. 2, 9, 5. Huic vero Demetrium Pharium aequalem fuisse, pro indubio habetur et explorato.

2) Parif. Mosc. Δημήτριον. Sed illud bene habet, et a Polybio c. l. confirmatur. Sic Strabo post Φίλιππος Ἀμύντα, quo adiecto utrumque distinguere voluisse videtur. In edd. Aldi et Hopperi excidit nomen Δημητρίου remansitque solus articulus.

3) Deest hoc verbum in Stroz. 2. Mutata terminatione παρακελευόμενον dant Parif. Mosc. cum Aldo et Hoppero, nimirum ut aptaretur τῷ Δημητρίῳ.

§. 8.

Ceterum Messana Corinthi similis est: utrique enim harum urbium mons imminet excelsus atque praeruptus, communi contentus muro, arcisque usum praestans, Ithome Messenae, Acrocorinthus Corintho. Itaque accommodate videtur Demetrius Phalereus Philippo Demetrii F. dixisse, cui suadebat, ut utramque urbem teneret, siquidem Peloponnesum suam facere cuperet; eum, si utroque

Messenia. ἔφη, [4] κρατήσας, καθέξεις τὴν βοῦν· κέρατα μὲν λέγων τὴν Ἰθώμην καὶ τὸν Ἀκροκόρινθον, βοῦν δὲ τὴν Πελοπόννησον. Καὶ δὴ διὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἀμφήριστοι [5] γεγόνασι αἱ πόλεις αὗται. Κόρινθον μὲν οὖν κατέσκαψαν [6] Ῥωμαῖοι, καὶ ἀνέστησαν πάλιν· Μεσσήνην δὲ ἀνεῖλον μὲν Λακεδαιμόνιοι, πάλιν δ' ἀνέλαβον Θηβαῖοι, καὶ μετὰ ταῦτα Φίλιππος Ἀμύντου· αἱ δ' ἀκροπόλεις ἀοίκητοι διέμειναν.

§. 9.

p. 362. Τὸ δ' ἐν Λίμναις τῆς Ἀρτέμιδος [1] ἱερὸν, ἐφ' ᾧ Μεσσήνιοι περὶ τὰς παρθένους ὑβρίσαι δοκοῦσι τὰς ἀφι-

4) Κρατήσας omittunt Casaubonn. qui et antea exhibent ἐκ τῶν κεράτων. At κεράτων minus bene omisso eodem verbo ferunt Vatic. Ven. Parif. Mosc. uti Aldus et Hopperus. Agnoscunt reliqui et in eadem narratione adposuit Polybius c. l.

5) Xylander dedit γεγόνασι. Causa patet, etsi nec semper, nec ubique valet.

6) Effluxit hoc nomen in Veneto et Parif. nec legerunt in suis Mss. Guarinus et Aldus, quem et hic Hopperus secutus est.

1) In edd. subiiciebatur Λιμναῖον, ἐφ' ᾧ. At illud nomen respuunt codices mei omnes cum Gem. Plethone et Guarino, qui lepide vertit *paluſtre templum.* Absens nemo desideret, quare et Casaubonus tamquam suspectum uncis adpositis notavit, ego nunc plane removi ab Aldo infertum.

que cornu apprehendisset, bovem obtenturum: bovem nimirum Peloponnesum, cornua Ithomam et Acrocorinthum appellans. Certe ob situs opportunitatem urbes istae multis praebuerunt causam certaminibus: ac Corinthum quidem et diruerunt, et instauravere deinde Romani: Messenam everterunt Lacedaemonii, renovaverunt Thebani, ac postea temporis Philippus Amyntae filius; sed arces inhabitantium vacuae permanserunt.

§. 9.

Fanum porro Limnis (vox ea lacus significat) Dianae consecratum, in quo Messenii putantur violasse virgines, quae

ἀφιγμένας ἐπὶ τὴν θυσίαν, ἐν μεθορίαις ἐστὶ [2] τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνίας, ὅπου κοινὴν συνετέλουν πανήγυριν καὶ θυσίαν ἀμφότεροι· μετὰ δὲ τὴν ὕβριν οὐ διδόντων δίκας τῶν Μεσσηνίων, συστῆναί φασι τὸν πόλεμον. Ἀπὸ δὲ τῶν Λιμνῶν τούτων καὶ τὸ ἐν [3] Σπάρτῃ Λιμναῖον εἴρηται τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν. Messenii

§. 10.

Πλεονάκις δ' ἐπολέμησαν διὰ τὰς ἀποστάσεις τῶν Μεσσηνίων. Τὴν μὲν οὖν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν φησὶ Τυρταῖος ἐν τοῖς ποιήμασι κατὰ τοὺς τῶν πατέρων πατέρας γενέσθαι· τὴν δὲ δευτέραν, καθ' ἣν ἑλόμενοι συμμάχους [1] Ἠλείους καὶ Ἀργείους καὶ Πισάτας ἀπέστησαν, Ἀρκάδων μὲν Ἀριστοκράτην τὸν Ὀρχο-

2) Parif. Mofc. τῆς τε Λακωνικῆς.

3) Iidem codices adiecto articulo τῇ. Quod in proxime fequentibus Straboni errorem obtrudit Meurfius in Mifcell. Lacon. 1, 2. p. 7. inductus eft falfa lectione Taciti Annal. 4, 43. in de Limenatide Diana, quam et ex aliis extundere nititur. Sed cum ipfam huius loci κρίσιν remotius adficiant, reieci ad commentarium.

1) Parif. Mofc. Ἀργείους (ille etiam inferit τε) καὶ Ἠλείους.

quae ad facrificium eo fe contulerant, in confinio eft Laconicae et Messeniae: et uterque ibi populus folebat folennem conventum ac facrificium frequentare: cum autem Meffenii de illata iniuria non fatisfacerent, bellum aiunt coortum. Ab his limnis etiam Limnaeae Dianae templo, quod eft Lacedaemone, nomen factum fuit.

§. 10.

Saepe autem gefferunt bellum Spartani propter defectiones Meffeniorum. Primo hos fubactos a Lacedaemoniis ait in fuis poëmatis Tyrtaeus avorum tempeftate. Secundo, quando, adfcitis in focietatem Eleis, Argivis ac Pifatis, rebellaverunt, Arcadibus ducem eis praebentibus Ariftocratem

Messenia. δεξιᾷ ἔχων καὶ τὰς ἑξῆς, ὧν εἰσιν ἔσχαται πρὸς δύσιν, καὶ [2] Πύλος, καὶ Κυπαρισσία· [3] μέση δὲ τούτων Ἔρανα (ἣν οὐκ εὖ τινες [4] Ἀρήνην [5] εἶναι νενομίκασι πρότερον,) Θουρίαν δὲ καὶ [6] Φηρὰς [7] ἐν ἀριστερᾷ. Μέγιστος δ' ἐστὶ [8] ποταμῶν τῶν ἐντὸς ἰσθμοῦ, καίπερ οὐ πλείους ἢ ἑκατὸν σταδίους ἐκ τῶν πηγῶν ῥυεὶς, τῷ ὕδατι δαψιλὴς, διὰ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πεδίου καὶ τῆς Μακαρίας καλουμένης· ἀφέστηκέ τε τῆς νῦν Μεσσηνίων πόλεως ὁ ποταμὸς σταδίους διακοσίους [9] καὶ πεντή-

2) Καὶ commode abest in iisdem MSS.

3) Non leguntur haec a μέση ad ἀριστερᾷ in Ven.

4) Vitiose Ald. Ἀλήνην· Hopper. Ἀνίην.

5) In Paris. deest εἶναι, in Mosc. spatium vacuum recentior manus expleverat verbo καλεῖσθαι, forte ex eadem narratione p. 348. f.

6) Stroz. et Paris. Φαρὰς. Cf. supra.

7) Vatic. 173. Mosc. ἐνο, unde spatium vacuum succedit. Idem in Paris. repertum praecedente ἐν.

8) Mosc. mutato hoc ordine: τῶν ἐντὸς ἰσθμοῦ ποταμῶν, ut et mox δαψιλὴς τῷ ὕδατι.

9) Καὶ ante Casaubonum exsulabat. Ceterum Palmerius in exercitt. ad Gr. auctor. p. 310. Strabonem scripsisse putat σταδίους ν, unde factum sit σταδίους σν, quia Pausanias αὐτόπτης 4, 31, 4. habeat τεσσαράκοντα στάδια ἀπὸ τῶν πηγῶν. Quodsi adeo quis duplicem agnoscat Messenem, veterem aliam, aliam novam, quia τῆς νῦν Strabo addit, eadem tamen a Pausania intelligitur. Τὸ σ ex proxima voce, quod fit, facile adhaerere potuit.

deinceps versum occasum sunt urbes, quarum ultimae Pylus et Cyparissia, media Erana, quam nonnulli prius fuisse Arenam non recte sunt opinati: Thuriam et Pheras ad sinistram. Hic fluviorum, qui intra isthmum sunt, maximus est, quanquam a fontibus non ultra c. stadia profluat, aquae copiosus per planitiem Messeniacam et quae Macaria dicitur: abest ab hodierna Messena stadiis CCL. Est

τήκοντα. Ἔϛι δὲ καὶ ἄλλος [10] Πάμισος χαραδρώδης, μικρὸς, περὶ Λεῦκτρον ῥέων τὸ Λακωνικὸν, περὶ οὗ κρίσιν ἔσχον [11] Μεσσήνιοι πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπὶ Φιλίππου· τὸν δὲ Πάμισον [12] Ἀμαθόν τινες ὠνόμασαν, ὡς [13] προείπομεν. Messenia.

§. 7.

Ἔφορος δὲ τὸν Κρεσφόντην, ἐπειδὴ εἷλε Μεσσήνην, διελεῖν φησιν [1] [ὡς προειρήκαμεν,] εἰς πέντε πόλεις αὐτὴν, ὥςτε τὴν [2] Στενύκλαρον μὲν ἐν τῷ μέσῳ

10) Accentum revocavi ex ultima in antepenultimam. Cf. ad p. 336.

11) Mosc. Μεσήνιοι, uti post.

12) Parif. Mosc. praeponunt ὄν, sed omiffis verbis proximis δὲ Πάμισον.

13) Mosc. προειρήκαμεν.

1) Abfunt hae duae voces, uncis coercitae, a codicibus quibusdam Cafaubonianis et Ven. recteque, iudice etiam Cafaubono, abeffe poffunt, cum nihil eiusmodi in fuperioribus commemoratum legatur. Aut igitur, fi Strabonis funt, effluxit illa narrationis particula, aut memoria lapfus eft Strabo, et, quae dicere voluit, dicta etiam effe putavit. Melius uncae admotae retinentur.

2) Hinc ad συναγαγεῖν πάντας defunt omnia in Stroz. uno et Veneto. In aliis MfT. varie hic locus agitatur vel truncatur. Vatic. 173. 174. fic: ὥςτε τ᾽ ἐνύκλαρον . . . . . βασιλείας πέμψαι Πύλον τε καὶ Ῥίον . . . . . ὑπαμῶτιν ποιήσαντα ἰσονόμους πάντας τοὺς Λακ

Eft et alius amnis Pamifus exiguus et per convalles labens crebras iuxta Leuctrum Laconicae, de quo Meffenii cum Lacedaemoniis Philippo iudice litigaverunt. Supra oftendimus, Pamifo quosdam Amathi nomen facere.

§. 7.

Ephorus narrat Crefphontem, Meffena potitum, eam in quinque (ut diximus) partes divififfe, ita ut Stenyclarum fitam in medio regionis

Messenia. ἔφη, [4] κρατήσας, καθέξεις τὴν βοῦν· κέρατα μὲν λέγων τὴν Ἰθώμην καὶ τὸν Ἀκροκόρινθον, βοῦν δὲ τὴν Πελοπόννησον. Καὶ δὴ διὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἀμφήριστοι [5] γεγόνασι αἱ πόλεις αὗται. Κόρινθον μὲν οὖν κατέσκαψαν [6] Ῥωμαῖοι, καὶ ἀνέστησαν πάλιν· Μεσσήνην δὲ ἀνεῖλον μὲν Λακεδαιμόνιοι, πάλιν δ' ἀνέλαβον Θηβαῖοι, καὶ μετὰ ταῦτα Φίλιππος Ἀμύντου· αἱ δ' ἀκροπόλεις ἀοίκητοι διέμειναν.

§. 9.

p. 362. Τὸ δ' ἐν Λίμναις τῆς Ἀρτέμιδος [1] ἱερόν, ἐφ' ᾧ Μεσσήνιοι περὶ τὰς παρθένους ὑβρίσαι δοκοῦσι τὰς ἀφι-

4) κρατήσας omittunt Casaubonn. qui et antea exhibent ἐκ τῶν κεράτων. At κεράτων minus bene omisso eodem verbo ferunt Vatic. Ven. Paris. Mosc. uti Aldus et Hopperus. Agnoscunt reliqui et in eadem narratione adposuit Polybius c. l.

5) Xylander dedit γεγόνασι. Causa patet, etsi nec semper, nec ubique valet.

6) Effluxit hoc nomen in Veneto et Paris. nec legerunt in suis Mss. Guarinus et Aldus, quem et hic Hopperus secutus est.

1) In edd. subiiciebatur Λιμναῖον, ἐφ' ᾧ. At illud nomen respuunt codices mei omnes cum Gem. Plethone et Guarino, qui lepide vertit *paluſtre templum*. Absens nemo desideret, quare et Casaubonus tamquam suspectum uncis adpositis notavit, ego nunc plane removi ab Aldo insertum.

que cornu apprehendisset, bovem obtenturum: bovem nimirum Peloponnesum, cornua Ithomam et Acrocorinthum appellans. Certe ob situs opportunitatem urbes istae multis praebuerunt causam certaminibus: ac Corinthum quidem et diruerunt, et instauravere deinde Romani: Messenam everterunt Lacedaemonii, renovaverunt Thebani, ac postea temporis Philippus Amyntae filius; sed arces inhabitantium vacuae permanserunt.

§. 9.

Fanum porro Limnis (vox ea lacus significat) Dianae consecratum, in quo Messenii putantur violasse virgines, quae

ἀφιγμένας ἐπὶ τὴν θυσίαν, ἐν μεθορίαις ἐστὶ ² τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνίας, ὅπου κοινὴν συνετέλουν πανήγυριν καὶ θυσίαν ἀμφότεροι· μετὰ δὲ τὴν ὕβριν οὐ διδόντων δίκας τῶν Μεσσηνίων, συστῆναί φασι τὸν πόλεμον. Ἀπὸ δὲ τῶν Λιμνῶν τούτων καὶ τὸ ἐν ³ Σπάρτῃ Λιμναῖον εἴρηται τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν. Messenia

§. 10.

Πλεονάκις δ' ἐπολέμησαν διὰ τὰς ἀποστάσεις τῶν Μεσσηνίων. Τὴν μὲν οὖν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν φησὶ Τυρταῖος ἐν τοῖς ποιήμασι κατὰ τοὺς τῶν πατέρων πατέρας γενέσθαι· τὴν δὲ δευτέραν, καθ' ἣν ἑλόμενοι συμμάχους ¹ Ἠλείους καὶ Ἀργείους καὶ Πισάτας ἀπέστησαν, Ἀρκάδων μὲν Ἀριστοκράτην τὸν Ὀρχο-

2) Paris. Mosc. τῆς τε Λακωνικῆς.

3) Iidem codices adiecto articulo τῇ. Quod in proxime sequentibus Straboni errorem obtrudit Meursius in Miscell. Lacon. 2, 2. p. 7. inductus est falsa lectione Taciti Annal. 4, 43. in. de Limenatide Diana, quam et ex aliis extrudere nititur. Sed cum ipsam huius loci κρίσιν remotius adficiant, reieci ad commentarium.

1) Paris. Mosc. Ἀργείους (ille etiam inserit τε) καὶ Ἠλείους.

quae ad sacrificium eo se contulerant, in confinio est Laconicae et Messeniae: et uterque ibi populus solebat solennem conventum ac sacrificium frequentare: cum autem Messenii de illata iniuria non satisfacerent, bellum aiunt coortum. Ab his Limnis etiam Limnaeae Dianae templo, quod est Lacedaemone, nomen factum fuit.

§. 10.

Saepe autem gesserunt bellum Spartani propter defectiones Messeniorum. Primo hos subactos a Lacedaemoniis ait in suis poëmatis Tyrtaeus avorum tempestate. Secundo, quando, adscitis in societatem Eleis, Argivis ac Pisatis, rebellaverunt, Arcadibus ducem eis praebentibus Aristocratem

Messe-nia. εἰποῦσιν, ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Ἀφιδνῶν ἀφῖχθαι, δεηθέντων Λακεδαιμονίων κατὰ χρησμὸν· ὃς ἐπέταττε παρ' Ἀθηναίων λαβεῖν ἡγεμόνα. Ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ Τυρταίου ὁ δεύτερος ὑπῆρξε πόλεμος. Τρίτον δὲ καὶ τέταρτον συςῆναί φασιν, ἐν ᾧ κατελύθησαν οἱ Μεσσήνιοι. [7] Ὁ δὲ πᾶς παράπλους ὁ Μεσσηνιακὸς ςάδιοι ὀκτακόσιοι πῃ· [8] κατακολπίζοντι.

§. II.

Ἀλλὰ γὰρ εἰς πλείω λόγον τοῦ μετρίου [1] προΐμεν, ἀκολουθοῦντες τῷ πλήθει τῶν ἱςορουμένων περὶ χώρας ἐκλελειμμένης τῆς πλείςης· ὅπου γε καὶ ἡ Λακωνική

habere monuit, sed singulatim indicare omisit. Vulgata lectio, quam et repraesentavit Guarinus, debetur Aldo, etsi in ea vitiose cum Hoppero posuit φιλοχώρῳ. Cum commodum illa sensum praebeat, quem varie disiiciunt alii libri, secutus et eam hic sum.

7) Desunt haec inde ad κατακολπίζοντι in Ven.

8) Xylander malit οὐ κατακολπίζοντι, quod et ratio et comparatio suadeant. At ita paullo post p. 363. et supra p. 335. De Eleae circuitu p. 358. μὴ addidit, et sic alibi pro re substrata mensuraeque modo. Passim etiam negandi particula elapsa est. At, cum error, si quis est, in numero esse possit, reliqui vulgatam.

1) Paris. προΐεμεν.

bus habenda non est, qui eum ab Athenis atque Aphidna tradiderunt venisse Lacedaemoniorum rogatu, oraculo iussorum, ducem ab Atheniensibus sumere. Enimvero secundum bellum fuit Tyrtaei aetate. Tertium et quartum ferunt commissa, quibus debellati sunt Messenii. Circuitus totius Messeniacae orae, si quis intret sinus, est stad. circiter ıↃCCC.

§. II.

At enim mediocritatem in dicendo egressi sumus, multitudinem secuti eorum, quae narrantur de regione maiore sui parte deserta: cum ipsam etiam Laconicam, si cum

νικῇ λειπανδρεῖ, [1]κρινομένη πρὸς τὴν παλαιὰν [2] εὐανδρίαν. [3]Ἔξω γὰρ τῆς Σπάρτης, αἱ λοιπαὶ πολίχναι τινές εἰσι [4] περὶ τριάκοντα τὸν ἀριθμόν· τὸ δὲ παλαιὸν ἑκατόμπολίν φασιν αὐτὴν καλεῖσθαι· καὶ τὰ ἑκατόμβοια διὰ τοῦτο θύεσθαι παρ' [5] αὐτοῖς κατ' ἔτος. Messenia.

ΚΕΦ. Ε.

§. 1.

[1]Ἔστι δ' οὖν μετὰ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον ὁ Λακωνικὸς μεταξὺ Ταινάρου καὶ [1]Μαλεῶν, ἐκκλίνων μικρὸν

2) Paris. Mosc. per ευ, nota in his variatione. Sed est ab εὐάνδρειν.

3) Ita Casaubonn. Ven. Paris. Mosc. Stroz. unus, Vatic. Gem. Pletho. Vulgata adhuc lectio πλὴν, quam invexit Aldus, glossae debetur. Ita nempe passim in optimis etiam auctoribus occurrit. Cf. Schol. Thucyd. ad 3, 61. f.

4) Particulam hanc omittit in repetendo hoc loco Eustathius ad Homer. Il. 2, 581. p. 222. Basil. uti post vel ipse, vel editor, scripsit ἑκατόμβαια, qua forma etiam adparet in edd. Aldi et Hopperi.

5) In Paris. αὐτῆς et supra αὐτοῖς.

1) Venet. Stroz. 1. Μαλειῶν, reliqui cum Guarino et editis Μαλεῶν. Sic noster supra p. 335. et postea et alibi. Nempe plurali forma uti solet de promontorio, quod et in aliis, veluti

He-

cum pristina eam hominum frequentia compares, deficere iam mortales videantur. Demta enim Lacedaemone, oppida eius supersunt ad XXX numero: cum antiquitus centum urbium regionem dictam fuisse perhibeant, ideoque centum bobus quotannis eos sacrificasse.

CAP. V.

§ 1.

Ergo post Messeniacum sinum Laconicus sequitur inter Taenarum et Maleas, a meridie versus ortum pa-

rum-

Laconica. κρὸς ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἕω. Διέχουσι δὲ σταδίους ἑκατὸν τριάκοντα αἱ [2] Θυρίδες τοῦ Ταινάρου ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ οὖσαι κόλπῳ, ῥοώδης κρημνός. [3] Τούτων δ' ὑπέρκειται τὸ Ταΰγετον· ἔστι δ' ὄρος μικρὸν
p. 363. ὑπὲρ τῆς θαλάττης ὑψηλόν τε καὶ ὄρθιον, συνάπτον κατὰ τὰ προσάρκτια μέρη ταῖς Ἀρκαδικαῖς ὑπωρείαις· ὥστε καταλείπεσθαι [4] μεταξὺ αὐλῶνα, καθ' ὃν ἡ Μεσσηνία συνεχής ἐστι τῇ Λακωνικῇ. Ὑπο-

πέ-

Herodoto 1, 82. observatur. Non igitur erat, quod lib. 1, p. 10. Santenius in Catulli eleg. ad Manlium p. 17. ubi et seqq. plurima de hoc verbo et cognatis congessit, emendaret Μαλέων pro Μαλεῶν. Omisit monere de hoc numero Stephanus, at monuit Eustathius ad Homer. Odyss. 3, 287. p. 128. 4, 514. p. 183. Basil. et ad Dionys. v. 66. At male lib. 9. p. 426. Μαλέαν κόλπον ante Casaubonum pro Μαλιέα, et in Stephano s. v. Θαυμακία libri quidam Μηλέαν κόλπον.

2) Mosc. subiicit δέ.

3) Paris. τούτων.

4) Primum μεταξὺ ante ἀγκῶνα inserunt Paris. Mosc. Ven. Vatic. cum Aldo Hoppero et Xylandro, quibus addi debet Guarinus; vertit enim *in medio*. Quam quidem vocem, a Casaubono exactam, sed a tot MSS. probatam, revocare non dubitavi. Ita vero paullo ante et alibi μεταξὺ absolute positum legitur. Tum Ven. Stroz. 2. et Casauboni quidam ἀγῶνα: ceteri omnes et Casauboni, et mei cum Guarino (de Gem. Plethone non constat) αὐλῶνα, quod etiam recte volebat Casaubonus pro vulgato ἀγκῶνα profectum ab Aldo maleque propagatum et adhuc servatum. Ipsa loci facies hic descripta αὐλῶνα requirit.

rumper declinans. Thyrides, quod est in Messeniaco sinu praecipitium fluctibus obnoxium, a Taenaro distant stadiis cxxx. Supra situs est mons Taygetus, non longe a mari ad lineam in sublime porrectus, et versus septentrionem attingens Arcadicorum montium radices: ita ut convallis in medio relinquatur, ubi Messenia Laconicam attingit. Infra Tayge-

ὑπόκειται δὲ τῷ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν [5] μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι, οὗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος [6] ἱερόν, καὶ ἡ Φᾶρις. Ἔστι μὲν οὖν [7] ἐν κοιλοτέρῳ χωρίῳ τὸ τῆς πόλεως ἔδαφος, καίπερ [8] ἀπολαμβάνον ὄρη μεταξύ· ἀλλ' οὐδέν γε μέρος αὐτοῦ λιμνάζει· τὸ δὲ παλαιὸν [9] ἐλίμναζε τὸ προάστειον, καὶ ἐκάλουν αὐτὸ Λίμνας· καὶ τὸ τοῦ Διονύσου ἱερὸν ἐν Λίμναις ἐφ' ὑγροῦ βεβηκὸς

 ἐτύγ-

5) Stroz. 1. Paris. et Eustath. ad Homer. Odyss. 6, 103. p. 1595, 41. Bas. μεσογαίῳ. Illud praeferunt reliqui libri et noster ponit lib. 9. p. 399. m. et alibi saepius. Neque tamen simpliciter alteram formam reiicio, quae sic passim occurrit, veluti in Pausania 4, 31, 3.

6) In Vatic. subiicitur ἐστί.

7) Casaubonn. Stroz ἐν κοιλότερον χωρίον. fortasse, inquit Casaubonus, pro ἐγκοιλότερον χωρίον. Sed quod similis infra p. 371. locus exstet de Argis: αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἐν ἐπιπέδῳ χωρίῳ κεῖσθαι, quo vulgata confirmari possit; non instat. Pro χωρίῳ, elapsum est, Paris. χώρῳ. Ald. Hopp. ἐν κοιλοτέρῳ non recte.

8) Paris. Mosc. ἀπολαμβάνων.

9) Ita Ven. Paris. Mosc. Vatic. hic tantum addito vitio ἐλύμναζε. Vulgo ἐλιμνάζετο, in quo postrema pars, ut solet, ex sequenti voce adhaesit. Sic enim dicuntur absolute λιμνάζειν loca veluti lib. 9. p. 389. τὰ πρὸ τῆς πόλεως. lib. p. 406. in τὰ πεδία, et alia alibi, non in nostro solum, sed et in aliis multis auctoribus. Ne quid tamen dissimulem, ἐλιμνάζετο, ὡς λέγεται τὸ πεδίον legitur etiam lib. 9. p. 430. si intaminatus est locus. Hic certe cum praeeant plures codices, et ipse Strabo in proximis eadem forma usus sit, ad priorem hanc mutavi. Alia corruptio mediam vocem adtrectasse videtur lib. 13. p. 619. in qui tamen et ibi medentur codices.

getum in mediterraneis Sparta iacet, et Amyclae, ubi delubrum est Apollinis, ac Pharis. Solum urbis est in loco concaviore aliquantulum, tametsi montes etiam includat: nulla tamen eius pars stagnis proluitur, quamquam olim suburbium admiserit lacunas, fuerintque inde appellatum Limnae: et Limnaei Bacchi templum, quod olim erat loco

Laconica. ἐτύγχανε· νῦν δ' ἀπὸ ξηροῦ τὴν ἵδρυσιν ἔχει. Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τῆς παραλίας τὸ μὲν Ταίναρον[10] ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη, τὸ ἱερὸν ἔχουσα τοῦ Ποσειδῶνος, ἐν ἄλσει ἱδρυμένον· πλησίον δ' ἐστὶν ἄντρον, δι' οὗ τὸν Κέρβερον ἀναχθῆναι μυθεύουσιν ὑφ' Ἡρακλέους ἐξ ᾅδου. [11] Ἐντεῦθεν δ' εἰς μὲν Φυκοῦντα ἄκραν δίαρμά ἐστι τῆς Κυρηναίας πρὸς νότον σταδίων τρισχιλίων· εἰς δὲ Πάχυνον πρὸς δύσιν, τὸ τῆς Σικελίας ἀκρωτήριον, [12] τετρακισχιλίων ἑξακοσίων· τινὲς δὲ τετρακισχιλίων φασίν· εἰς δὲ Μαλέας πρὸς ἕω ἑξακοσίων ἑβδομήκοντα κατακολπίζοντι· εἰς δὲ Ὄνου γνάθον, τα-

10) Stroz. ἀκτίς.

11) Hunc locum ita effingunt Gem. Pletho, Ven. Stroz. Ἐντεῦθεν δίαρμά ἐστιν εἰς Πάχυνον πρὸς δύσιν τὸ τῆς Σικελίας — Casaubonus haec, quae traiecta putabat, ita constituit: Ἐντεῦθεν δ' εἰς μὲν Φυκοῦντα ἄκραν τῆς Κυρ. πρὸς νότον, δίαρμά ἐστι σταδίων γρ. Ita quidem aptiori ordine.

12) Gem. Pletho τετρακισχίλιοι ἑξακόσιοι στάδιοι. Idem deinceps τετρακισχιλίους φασίν. Tum ἑξακόσιοι cum Vatic. Mosc, pro quo Venet. cum epitome dat χιλίων ἑβδομήκοντα, quod cum ἑξακοσίων coniunctum probat Casaubonus ex Plinio 5, 8. s. 5. qui computat 206. M. P. quae aequant 1648. stadia. At dubiam faciunt eam lectionem boni codices, in quibus indicantur 106. M. P. quae efficiunt 848. stadia; atque ita reposuit Harduinus.

loco aquis perfuso, nunc stat in sicco. Verum in orae maritimae sinu Taenarum est, acta in mare porrecta, quae continet Neptuni fanum in luco situm: pone est antrum, per quod Cerberum ex inferis ab Hercule extractum fabulantur. Inde ad Phycuntem, Cyrenaicae regionis promontorium, traiectus est versus meridiem stad. III CIↃ: ad Pachynum, Siciliae promontorium, versus occasum, stadiorum IV CIↃ IↃC. Quidam IↃC summae adimunt: ad Maleas in orientem, si sinus quis irrue-

πενὴν χερρόνησον ἐνδοτέρω τῶν Μαλεῶν, [13] πεντακοσίων εἴκοσι. Ἑκατόν

§. 2.

Πρόκειται δὲ κατὰ τούτου Κύθηρα ἐν τεσσαράκοντα σαδίοις, νῆσος εὐλίμενος, πόλιν ἔχουσα ὁμώνυμον· ἣν ἔσχεν Εὐρυκλῆς ἐν μέρει κτήσεως ἰδίας, ὁ καθ' ἡμᾶς τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμών· περίκειται δὲ νησίδια πλείω, τὰ μὲν ἐγγὺς, τὰ δὲ [1] μικρὸν ἀπωτέρω. Εἰς δὲ [2] Κώρυκον ἄκραν τῆς Κρήτης [3] ἐγγύτατα πλοῦς ἐςι σαδίων διακοσίων [4] καὶ πεντήκοντα. Μετὰ δὲ Ταίναρον πλέ-

13) Hi duo numeri desiderantur in Venet. et Stroz. 1. Priori mutato Paris. et Moscov. πεντακόσιαι εἴκοσι.

1) Ven. Mosc. καὶ μικρόν. In Stroz. verba τὰ δὲ μικρὸν absunt, uti post in Ven. Εἰς δὲ Κώρυκον ad πεντήκοντα.

2) Mosc. Κόρυβον· Paris. cum Aldo, Hoppero Κώρυβον: Guarinus: *Corinthum*.

3) Paris. Mosc. ἐγγυτάτω, quod perinde valet. Articulus excidisse videtur.

4) Omissa copula hos numeros deinceps iungunt Paris. et Mosc.

tret, IↃↃ LXX ad Onu gnathon (id est maxillam asini) peninsulam humilem intra Maleas sitam IↃXX.

§. 2.

Ante Taenarum sita est insula Cythera, intervallo XL stadiorum, bono portu instructa, et urbe eiusdem nominis: quam privatim possedit Eurycles, nostra aetate Lacedaemoniorum princeps: sed et plures exiguae insulae circumiacent, aliae viciniores, aliae paulo remotiores: ad Corycum, Cretae promontorium, brevissimus est cursus stadiorum CCL. Post Taenarum navigans Onu

Laconica πλέουσι. ἐπὶ τὴν [5] Ὄνου γνάθον καὶ [6] Μαλεὰς [7] Ἀμαθοῦς ἐςι πόλις· [8] εἶτα Ἀσίνη καὶ Γύθιον, τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον, ἐν διακοσίοις καὶ [9] τετταράκοντα ςαδίοις ἱδρυμένον· ἔχει δ', ὥς φασι, [10] τὸ ναύςαθμον ὀρυκτόν· εἶθ' ὁ Εὐρώτας ἐκδίδωσι μεταξὺ Γυθίου καὶ [11] Ἀκραίων· τέως μὲν οὖν ὁ πλοῦς ἐςι παρ' αἰ-

5) Sic divise etiam codices, ex more Strabonis omniaoque Graecorum, qui in his compositis integra servant substantiva, de quo conlatis exemplis exposuit Salmasius ad Solin. c. 40. p. m. 586. Nempe post ed. Casaub. 1. minus recte hic coniunctim legitur.

6) Dedi Μαλεὰς pro Μαλέας. Ita nempe accentu differunt Μαλέα et Μαλεαί, ut Πλαταία et Πλαταιαί aliaque. De numero vid. paullo superius.

7) Leg. videtur Ψαμαθοῦς, uti hanc urbem Laconicae vocant Stephanus; Plinius 4, 8, f. 5. Scylax p. 17. ed. Hudf. cui quidem est portus, Aeschines epist. 1. tantum aliqui geminato μ. Forte librariis se obtrusit ex Creta vicina *Amathus*, aut praecedens ς in Μαλεὰς acriori pronuntiatione expulit τὸ ψ. Nihil tamen sine codicibus immutem, qui inhaerent τῷ Ἀμαθοῦς.

8) Paris. εἶτ'.

9) Mosc. τεσσαράκοντα, qui sic variat.

10) Ante Casaubonum τὸν ναύςαθμον· utrumque quidem probante usu. Antea Xylander vitiose ἐπίνειον. In sequ. scripsi εἶθ' ὁ Εὐρώτας pro εἶτ' ὁ Εὐρ.

11) Vatic. Paris. Mosc. Gem. Pletho cum Guarino Aldo, Hoppero, Xylandro Ἀκταίων. Casaubonn. Ven. Stroz. 1. Ἀκραίων, quod reposuit Casaubonus, ut supra p. 343. ubi in eadem voce iactantur libri. Propius tamen hoc accedit ad Ἀκριῶν aliorum, veluti Polybii, et quos memorat Meursius in Miscell. Lacon. 4, 1. p. 248. itaque legendum idem adscripserat in suo Stra-

Onu gnathon versus et Maleas; ad urbem venit, quae Amathus dicitur, id est sabulosa; inde Asine et Spartae navale Gythium intra CCXL stadia situm: eius stationem navium fodiendo paratam aiunt. Deinceps Eurotae ostium est inter Gythium et Acraeorum. Atque huc quidem usque praeter litus

αἰγιαλὸν, ὅσον [12] διακοσίων καὶ τεσσάρων σαδίων. Laconi- ca. Εἶθ' ἑλῶδες ὑπέρκειται [13] χωρίον καὶ κώμη [14] Ἕλος· πρότερον δ' ἦν πόλις, καθάπερ καὶ Ὅμηρός φησιν.

Οἵτ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον·

Κτίσμα δ' Ἑλίου φασὶ τοῦ Περσέως. Ἔστι δὲ καὶ πεδίον καλούμενον Λεύκη· εἶτα πόλις ἐπὶ χερρονήσου ἱδρυμένη Κυπαρισσία, λιμένα ἔχουσα· εἶτα ἡ Ὄνου γνάθος, λιμένα ἔχουσα· εἶτα Βοία πόλις, εἶτα Μαλέαι· p. 364. σάδιοι δ' εἰς αὐτὰς ἀπὸ τῆς Ὄνου γνάθου πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Ἔστι δὲ καὶ Ἀσωπὸς πόλις ἐν τῇ Λακωνικῇ.

§. 3.

Τῶν δ' ὑφ' Ὁμήρου καταλεγομένων, τὴν μὲν

M 4 Μεσ-

Strabonis exemplari. Reliqui tamen Ἀκρέων et hic et supra p. 343. ubi cf. notata.

12) Desunt uterque numerus in Ven. Pro τεσσάρων Parisf. Mosc. dant τεσσαράκοντα.

13) Stroz. 1. Ven. χώρα.

14) Parisf. Ἕλος δ' ἦν πρότερον πόλις.

tus navigatur spatio ccіv fere stadiorum. Postea superiacet locus palustris, et Helos, nunc pagus, urbs quondam, sicut et Homerus expressit —

Amyclas
Qui tenuere, et Helos maris ad litus positam urbem.

Conditam aiunt ab Helio Persei F. Est et campus, qui Leuce dicitur. Deinde urbs in peninsula sita, nomine Cyparissia, portum habens. Sequitur Onu gnathos, portu et ipsa praedita: inde urbs Boea: tum Maleae, ab Onu gnatho stadiis dissita cl. Est et Asopus urbs in Laconica.

§. 3.

Quas autem Homerus Laconicae urbes recenset, ex his

Laconica. 1 Μέσσην οὐδαμοῦ δείκνυσθαί φασι· 2 Μεσόαν δ'
3 οὐ τῆς χώρας εἶναι μέρος, τῆς Σπάρτης δὲ, καθάπερ
4 καὶ τὸ Λιμναῖον. Ἔνιοι δὲ κατὰ ἀποκοπὴν δέχονται

1) Mosc. Μέσην. At et duplici σ Homer. Il. 2, 582. Pausan. 3, 25. extr. Hesych. h. v. Alterum quidem etiam adfert Stephanus s. v. Μεσσήνη, quod tamen suspectum reddit Holsten. p. 206.

2) A Μεσσόαν ad Λιμναῖον deficit narratio in Ven. et Gem. Plethone. Μεσόαν volunt Mosc. Guarinus, et edd. ante Casaubonum. Xylander leg. coniiciebat, ut et paullo ante, Μεσόλαν, aut etiam ibi Μεσόαν. Sed non opus est emendatione, quae ex Stephano etiam facile refutetur, quippe qui diversas longe facit et dissitas urbes, hanc nostram Laconicae, illam Messeniae. Tum Μεσσόαν scribunt etiam Stephanus et Suidas sub h. v. et Ἀλκμάν. Simplici tamen Pausanias 3, 16, 6. et 7, 20, 4. uti etiam in Suida per literarum seriem scribendum censeo, et contra eadem de causa duplex in Stephano probatur.

3) Vulgo: οὐ τῆς χώρας εἶναι μέρος τῆς Σπάρτης. At quis non videt, languidum sic hiare loci sensum, quem reficere tentarunt viri docti, ex quibus Salmasius ad Solin c. 40. s. 43. p. m. 580. legit: οὐ τῆς χώρας ὄνομα, μέρος δὲ τῆς Σπάρτης. Leniorem medicinam servatis reliquis admovet Casaubonus: οὐ τῆς χώρας εἶναι μέρος, τῆς Σπάρτης δέ. Succurrit ipse Strabo, dum a Limnaeo inlustrationem petit, quippe quam Spartae partem fuisse supra p. 362. indicavit; etsi Μεσσόαν alii, in quibus Suidas, Stephanus, Λακωνικῆς τόπον faciunt, et Pausanias 7, 20, 4. a Sparta luculenter secernit, et cum Pitane coniungit 3, 17, 6. ubi etiam Λιμναῖον χωρίον vocat, Limnatas tamen Spartiatas. Fuit igitur forte in vicinia, si quis Strabonem cum aliis in gratiam reducendum putet. Equidem Casaubonianam emendationem excipere non dubitavi.

4) Casaubonn. Vatic. Stroz. Mosc. καὶ τὸ Λιμναῖον κατὰ τὸν .... κέχει (Vatic. κα ..) ἔνιοι δέ. Paris. κατὰ τὸν ... κα..... Videtur scriptoris testimonium effluxisse. Vulgatam, quam et agnoscit Guarinus, praeivit Aldus.

his negant Messam usquam posse monstrari: Messoam, ut et Limnaeum, portiones regionis non esse aiunt. Quibusdam Messe amputato fine

ται τὴν Μεσσήνην· εἴρηται γὰρ, ὅτι καὶ [5] αὐτὴ μέρος ἦν τῆς Λακωνικῆς· παραδείγμασι δὲ χρῶνται τοῦ μὲν ποιητοῦ, τῷ Κρῖ, καὶ Δῶ, καὶ Μάψ· καὶ [6] ὅτι Laconica.

[7] Ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, —

ἀντὶ τοῦ Ἀλκιμέδων. Ἡσιόδου δὲ, ὅτι τὸ βριθὺ, καὶ [8] τὸ βριαρὸν Βρῖ λέγει. Σοφοκλῆς δὲ καὶ [9] Ἴων τὸ ῥᾴδιον, [10] Ῥά. Ἐπίχαρμος δὲ [11] τὸ λίαν, Λί· Συρακὼ δὲ τὰς Συρακούσας· παρ' Ἐμπεδοκλεῖ δὲ,

— μία γίνεται ἀμφοτέρων Ὄψ,

ἡ ὄψις· καὶ παρ' [12] Ἀντιμάχῳ·

5) Mosc. αὔτη.

6) Paris. καὶ ἔστιν.

7) Vatic. Paris. Mosc. Ven. ἤρεμο, uti Aldus et Hopperus cum Guarino. Videtur ex glossa insertum, cuius fontem ostendit Homeri locus Il. 19, 392. unde haec ducta sunt.

8) Paris. Mosc. articulum non admiserunt.

9) Ald. Hopper. cum Guarino ὕων. Recte alii Ἴων, de quo poeta. Cf. Eudociae Violar. in Villoison. Anecdot. Gr. Tom. 1. p. 248.

10) Mosc. Ald. Hopper. ῥᾶ. At cum accentu gravi profert etiam Eustath. ad Homer. Il 2, 582, p. 223. 15. Basil. idemque ad Il. 2. in. diserte adfirmat, hoc sensu ἐξώννυσθαι καὶ σὺν τῷ ι γράφεσθαι καὶ ἤδη ἐγκλίνεσθαι. Quare etiam nunc τὸ ι subieci.

11) Vatic. Paris. Mosc. τὸ ἐπιτατικὸν λίαν. Mosc. etiam λῖ.

12) Mosc. subnectit δὲ, scilicet avulsum a proxima voce et hinc corruptum. V. deinceps.

fine posita videtur pro Messene: quam ipsam quoque fuisse partem Laconicae docuimus. Adducunt autem exemplorum loco Homerica illa decurtata: κρῖ, δῶ, et μάψ: et illud

Automedon iungebat equos, atque Alcimus —

pro Alcimedon, et ex Hesiodo, βρῖ pro βριαρὸν vel βριθὺ positum: sicut et apud Sophoclem et Ionem ῥᾷ pro ῥᾴδιον apud Epicharmum λί pro λίαν, et Syraco pro Syracusis: apud Empedoclem et Antimachum ὄψ pro ὄψις: et pro

Laconica.

[13] Δήμητρος τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ Ὀψ·
καὶ τὸ [14] ἄλφιτον Ἄλφι. Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν [15] ἧλον λέγει Ἧλ· παρὰ Φιλήτα δὲ
[16] Δμωΐδες εἰς ταλάρους λευκὸν ἄγουσιν Ἔρι·
εἰς ἄνεμον δὲ τὰ [17] Πηδὰ,
τὰ πηδάλια Ἄρατος φησί· [18] Δωδὼ δὲ τὴν Δωδώνην [19] Σιμμίας. Τῶν δ' ἄλλων τῶν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κατωνομασμένων, τὰ μὲν [20] ἀνήρηται, [21] τῶν δ' ἴχνη λείπεται, τὰ δὲ με-

13) Mosc. μητρός. Vulgo, notante etiam Casaubono, Δημητρείοις τοι Ἐλευσινίη. Ipse dederat, quod et libri probant omnino, Δημήτρος. Quod et ipse nunc repetii, accentu tantum in antepenultimam promoto.

14) Vitiose ante Casaubonum ἄλφιον.

15) Epitome p. 119. Hudſ. legit: τὸν ἥλιον λέγει ἦλι. At alterum praeferunt omnes libri cum Eustathio ad Homeri locum non unum, veluti Il. 2, 582. p. 223. Basil. et ad Il. 14, 265. p. 975. hoc hemistichium producit: δαιμόνιος ἧλ. Aldus et Hopperus maluerunt signare spiritu leni, renuentibus tamen aliis.

16) MSſ. Casauboni δμῶτες et δμωΐδες. Illud etiam ex meis Ven. hoc Parif. Mosc. Stroz. Vatic. quod et rectius in hoc nexu puto, dummodo eiiciatur δ', quod ex proximarum utrimque vocum vicinia intrusum haesit. Vulgata Δμῶες δ' ab Aldo inlata est.

17) Mosc. πῆδα. Illud recte, atque etiam a πηδὸν addito αλ fieri πηδάλιον notat Eustathius ad Homer. Odyſſ. 13, 328. p. 288. m. Basil.

18) Post Casaubon. mutata temere accentu Δώδω, cui et aperte repugnat Mosc.

19) Simplici μ Parif.

20) Vatic. Ven. Gem. Pletho εἴρηται.

21) Stroz. minus bene τὰ δ' ἴχνη.

pro ἄλφιτον ἄλφι, apud Euphorionem ἧλ pro ἧλος apud Philetam ἔρι pro ἔριον: apud Aratum πηδὰ pro πηδάλια: Dodo pro Dodona apud Simmiam. Reliquarum urbium, quas poëta nominavit, quaedam extinctae sunt, aliarum vestigia supersunt, nonnullorum nomina sunt mutata, ut

μετωνόμασται· καθάπερ αἱ[22] Αὐγειαὶ, Αἰγαιαί· [23]αἱ γὰρ Laconica.
ἐν τῇ Λοκρίδι οὐδ' ὅλως περίεισι. Τὴν δὲ [24] Λᾶν οἱ Διόσκουροί ποτε ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν· καὶ Σοφοκλῆς λέγει που·

Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ[25] τὸν Εὐρώταν τρίτον,
Νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

§. 4.

Φησὶ δ' Ἔφορος[1] καὶ τοὺς κατασχόντας τὴν Λακω-

22) Vulgo Αὐγεῖαι, Αἰγεῖαι. Proieci accentum in ultimam ex Homeri libris Il. 2, 532. et Eustathio ad illum locum. Sic etiam volebat Holsten. ad Stephan. p. 58. Accedit analogia ex similibus condita. Ceterum verba καθάπερ — περίεισι in Stroz. 1. et Ven. non leguntur.

23) Haec non cohaerent cum praecedentibus, quare mutilum, certe suspectum locum pronuntiavit Casaubonus. Idem etiam adparet ex Eustathio c. l. etsi, quid desit vel reponi debeat, libri non produnt.

24) Stroz. 1. Λάνον. Gem. Pletho Λᾶνον. Mosc. Λᾶν. Paris. δ' Ἰλάν. Corruptionis causa patet. Recte tamen scribitur Λᾶν, et vitiose Λὰν admisit ed. Amstelodam. uti etiam legitur in Stephano, ad quem vid. Berkelius p. 502.

25) Mosc. τὰν Εὐρώταν, post Σπάρταν, et hoc quidem melius omnino, quam antea τὰν, etsi hic probari non potest.

1) Abest haec particula in Paris. et Mosc.

est Augeiarum in Aegaeas; nam in Locride Augeiae prorsus perierunt. Lan autem Castores expugnasse aliquando dicuntur, unde et Lapersae (id est qui Lan exciderint) dicti sunt: et alicubi Sophocles sic loquitur:

Per et Lapersas, Eurotamque tertium,
Et qui coluntur Argis, et Spartae deos.

§. 4.

Ephorus tradit Heraclidas Laconica potitos, Eurysthenem

Laconica.

κωνικὴν Ἡρακλείδας, [2] Εὐρυσθένη τε καὶ [3] Προκλῆ, διελεῖν εἰς ἓξ μέρη, καὶ [4] πολίσαι τὴν χώραν· μίαν μὲν οὖν τῶν μερίδων τὰς Ἀμύκλας ἐξαίρετον δοῦναι τῷ προδόντι αὐτοῖς τὴν Λακωνικὴν, καὶ πείσαντι τὸν κατέχοντα αὐτὴν, ὑπόσπονδον [5] ἀπελθεῖν μετὰ τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν Ἰωνίαν· τὴν δὲ Σπάρτην βασίλειον ἀποφῆναι σφίσιν αὐτοῖς· εἰς δὲ τὰς ἄλλας πέμψαι βασιλέας, ἐπιτρέψαντας δέχεσθαι [6] συνοίκους τοὺς βουλομένους τῶν ξένων, διὰ τὴν λειπανδρίαν· [7] χρῆσθαι

2) Ed. Casaub. altera invexit Εὐρυσθένη. Post pro τὲ Ven. δέ.

3) Mosc. Πρόκλῆ, quod etiam Πατροκλῆ significare potest, uti πρὸς vel πὰρ πατρός. Nota confusio utriusque nominis etiam in nostro obvia, veluti p. 366. Ex aliis exempla dederunt Stavereniis ad Nepot. in Agesilao c. 1, 2. et quos ibi memorat. Cf. et Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 186. Xylander et Kuhn. ad Pausan. 3, 1. p. m. 206. Hic tamen Προκλῆ legendum esse, plurima aliorum loca clamant. Nempe Eurysthenes et Procles, gemini fratres, in hoc clari.

4) Ante Casaubonum πολῖσαι, quod hinc alienum Xylandri interpretationem interpellavit, in qua lacunam subplevi.

5) Pro eo vitiose ed. Paris. ἀπειφθεῖν. In Vatic. haec vox omnino deest. Inverso ordine Mosc. ἀπελθεῖν ὑπόσπονδον. Idem mox σφῖσιν.

6) Ex ed. Paris. in Amstelod. fluxit συνοίκας.

7) Hinc ad ἀσφάλειαν ἰσχύσῃ omnia desunt in Gem. Plethone et Ven. Alii misere divexatum et laceratum locum sistunt.

nem et Proclem, regionem in sex partes divisisse et urbibus frequentasse atque harum partium unam, scilicet Amyclas, eximiam dedisse ei, qui Laconicam ipsis prodiderat persuaseratque eam tunc obtinenti, ut certis pactis firmatis cum Achaeis in Ioniam discederet; Spartam sibi pro regia destinasse; in reliquas urbes dimisisse reges, qui civibus permitterent, ut quosuis peregrinos inquilinorum loco reciperent, motos penuria hominum incolentium: usos

au-

σθαι δὲ [8] λαιμένῳ. . . . . Lacuna.
εὐλίμενον. αἰτοῖ δὲ πρὸς τοὺς [9] πολέμους . . . . . .
γὰρ ὁμορεῖν τοῖς κύκλῳ. [10] Φεραία δὲ . . . .
ἀπὸ τῶν ἐντὸς ἀσφάλειαν, [11] ἐχέτω· ὑπακούοντας δὲ
ἅπαντας τοὺς περιοίκους Σπαρτιατῶν, ὅμως ἰσονόμους
εἶναι, μετέχοντας καὶ πολιτείας καὶ ἀρχείων· [12] καλ- p. 365.
λεῖσθαι δὲ εἵλωτας· Ἆγιν δὲ τὸν Εὐρυσθένους ἀφε-
λέσθαι τὴν ἰσοτιμίαν, καὶ συντελεῖν προστάξαι τῇ
Σπάρ-

8) Parif. Mofc. λαιμένῳ· Vatic. λαὶ μένῳ. Inde hiat narratio ad εὐλίμενον, pro quo Vatic. et Parif. λίμενον. Cafaubonus malit λιμένι, cui in feq. εὐλίμενον obpofitum fidem adftruat. Tum pro αἰτοῖ. Vatic. 173. αἶτοι.

9) Vatic. πολέμω pro πολεμίους, uti vere fupplet Mofc. Hinc nova lacuna fequitur ad γάρ.

10) Vatic. 173. Φερέα, Vatic. 174. Φαυραία. Antea Parif. ὁμορεῖ. Pro δὲ Mofc. δ'.

11) Lacunam et hic notant Mofc. Vatic. et Parif. in quo praeterea deeft ἅπαντας.

12) Haec verba καλεῖσθαι δὲ Εἵλωτας non temere poft πολέμῳ reiicienda cenfuit Valckenarius ad Theocriti Adoniazuf. p. 268. Nempe Ἕλειοι antea dicti, poft bello domiti fervique facti, Εἵλωτες. Cf. Harpocration f. v. εἱλωτεύειν ex Hellanico, unde eadem repetiit Suidas. Alii tamen omnino Εἵλωτας hic commemorant, nomine etiam gentili. Paullo poft fcribendum videtur Ἕλιος pro Ἕλειος, uti etiam exftat in Euftathio ad Homer. Il 2, 584. p. 223. Bafil.

autem fuiffe . . . .
. . . .
. . . .
ut tuta effet ab iis, qui intus erant: atque ita obtemperaffe Spartanis omnes, qui eum accolebant, vicinos, et in focietatem aequalitatemque legum, reipub et curiae ab iis admiffos fuiffe, Helotasque appellatos. Verum ab Agide Euryfthenis filio id iuris eis ademtum: iuffosque fuiffe Lacedaemoniis tributum

Σπάρτῃ. τοὺς μὲν οὖν ἄλλους ὑπακοῦσαι, τοὺς δ' Ἑλείους τοὺς ἔχοντας τὸ Ἕλος, ὑπομείναντας ἀποστῆναι κατὰ κράτος ἁλῶναι πολέμῳ, καὶ κριθῆναι δούλους ἐπὶ τακτοῖς τισιν, ὥστε τὸν ἔχοντα μήτ' [13] ἐλευθεροῦν ἐξεῖναι, μήτε πωλεῖν ἔξω τῶν ὅρων τούτους· τοῦτον δὲ λεχθῆναι τὸν [14] πρὸς τοὺς Εἵλωτας πόλεμον. Σχεδὸν [15] δέ τι καὶ τὴν εἱλωτείαν, τὴν ὕστερον συμμείνασαν μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας οἱ περὶ Ἆγιν εἰσὶν οἱ καταδείξαντες· τρόπον γάρ τινα δημοσίους δούλους εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι τούτους, κατοικίας τινὰς αὐτοῖς ἀποδείξαντες καὶ λειτουργίας ἰδίας.

§. 5.

Περὶ δὲ τῆς Λακώνων πολιτείας, καὶ τῶν γενομένων παρ' αὐτοῖς μεταβολῶν, τὰ μὲν πολλὰ [1] παρίοι τις

13) Stroz. 1. Venet. ἐλευθερεῖν insolenti forma, et quae derivatis etiam repugnet.

14) Inde a Casaubono πρὸς, typothetae primum, post negligentiae vitio.

15) Parif. Mosc. δ' ἔτι.

1) Parif. Mosc. παρίη. Gem. Plethio παρείη.

tum pendere. Heleios, qui urbem Helos tenebant, reliquis parentibus mandato solos rebellasse, debellatosque servituti addictos fuisse certis quibusdam conditionibus, ut talem servum neque libertate donare liceret domino, neque extra fines vendere. Ei bello nomen fuit, bellum contra Heilotas. Sed profecto totum fere Heilotum statum, qui deinceps perduravit usque ad id tempus, quo rerum potiti sunt Romani, Agis instituit: quos Lacedaemonii publicos quodammodo servos habuerunt, domicilia iis designantes peculiaria, et operas iniungentes certas. . . . .

§. 5.

Enimvero de Laconum reipub. et quae eis obtigerunt mutationes, pleraque, utpote nota, omitti possunt, quo-

τίς ἂν διὰ τὸ γνώριμον· τινῶν δ' ἄξιον ἴσως μνησθῆναι. Ἀχαιοὺς γὰρ τοὺς Φθιώτας φασὶ συγκατελθόντας Πέλοπι εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἰκῆσαι τὴν Λακωνικήν· τοσοῦτον δ' ἀρετῇ διενεγκεῖν, ὥστε τὴν Πελοπόννησον, ἐκ πολλῶν ἤδη χρόνων Ἄργος λεγομένην, τότε Ἀχαϊκὸν Ἄργος λεχθῆναι· καὶ οὐ μόνον γε τὴν Πελοπόννησον, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὴν Λακωνικὴν οὕτω προσαγορευθῆναι· τὸ γοῦν τοῦ ποιητοῦ, Laconica.

[2] Ποῦ Μενέλαος ἔην; —

Ἦ οὐκ Ἄργεος[3] ἦεν Ἀχαιικοῦ; —

δέχονται[4] τινὲς οὕτως· Ἦ οὐκ ἦν ἐν τῇ Λακωνικῇ; Κατὰ δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον, Φιλονόμου προδόντος τὴν χώραν τοῖς Δωριεῦσι, μετανέστησαν ἐκ τῆς Λακωνικῆς [5] εἰς τὴν τῶν Ἰώνων, τὴν καὶ νῦν Ἀχαΐαν καλ-

2) ποῦ abest in edd. Aldi et Hopperi.

3) Mosc. Ald. Hopper. ἢ ἐν. Tum dedi Ἀχαιικοῦ, ut infra.

4) Omittunt hanc vocem Ald. Hopper. et Xylander.

5) Strox. l. εἰς τὴν Ἰώνων καὶ νῦν Ἀχαΐαν.

quorundam tamen videtur faciunda mentio. Memoriae proditum est, Achaeos Phthiotas, cum Pelope in Peloponnesum profectos, Laconicam inhabitasse: hos virtute ita excelluisse, ut Peloponnesus, quae ab antiquo iam tempore Argos appellabatur, ab iis Argos Achaicum denominaretur: neque Peloponnesus modo, sed et peculiariter Laconica id nominis gereret: itaque illud poetae,

An non tunc Argis aderat
Menelaus Achivis?

sic interpretantur, An non erat in Laconica? Sub reditum vero Heraclidarum, cum Philonomus Doriensibus Laconicam prodidisset, inde in Ionum ditionem migrarunt, quae hodieque Achaia dici-

Lacaedaemonii. λέγομεν· [6] ἐροῦμεν δὲ περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς. [7] Οἱ [8] δὲ κατασχόντες τὴν Λακωνικὴν καὶ κατ᾽ ἀρχὰς μὲν ἰσοφρόνουν· ἐπεὶ δὲ Λυκούργῳ τὴν πολιτείαν [9] ἐπέτρεψαν, τοσοῦτον [10] ὑπερεβάλλοντο τοὺς ἄλλους, ὥστε μόνοι τῶν Ἑλλήνων καὶ γῆς καὶ θαλάττης [11] ὑπῆρξαν, διετέλεσάν τε ἄρχοντες τῶν Ἑλλήνων, ἕως ἀφείλοντο αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν Θηβαῖοι, καὶ μετ᾽ ἐκείνους εὐθὺς Μακεδόνες. Οὐ μὴν τελέως γε οὐδὲ [12] τούτοις εἶξαν, ἀλλὰ, φυλάττοντες τὴν αὐτονομίαν, ἔριν εἶχον περὶ πρωτείων ἀεὶ, πρός τε τοὺς ἄλλους Ἕλληνας καὶ πρὸς τοὺς τῶν Μακεδόνων βασιλέας· καταλυ-

6) Desunt ad Ἀχαϊκοῖς in Ven.

7) Mosc. praemittit ὅτι. In Paris. ὅτι legitur, supraque ad Stroz. 1. ὅτι κατασχόντες.

8) Scrimgerr. omnes, Paris. Mosc. Ven. δ᾽ οὖν. Probo.

9) Ἐπέτρεψαν male invexit ed. Cas. altera. Sed recte illud cum Mss. p. 383.

10) Paris. Mosc. ὑπερεβάλλοντο, ut saepe alibi haec promiscue in libris occurrunt.

11) Ven. ὑπῆρξαν non male. Ita vero supra variatur p. 352. sq. Sed ὑπάρχω eodem sensu et sine variatione in nostro legitur, uti lib. 9. p. 407.

12) Ven. οὕτως.

dicitur: de quibus in Achaicarum rerum expositione dicemus. At qui Laconicam occupaverant, iam inde ab initio vitam honestam degebant: sed ubi Lycurgo remp. constituendam permiserunt, tanto exinde post se alios reliquerunt intervallo, ut soli Graecorum terra marique imperium obtinuerint, principatumque Graecorum continenter gesserunt, donec a Thebanis est is eis, ac statim his a Macedonibus ereptus. Neque tamen his usquequaque submiserunt sese: sed suarum legum usum sibi servantes, de principatu et cum reliquis Graecis et cum Macedonum regibus semper contenderunt. Hos

ἁλόντων δὲ τούτων ὑπὸ Ῥωμαίων, μικρὰ μέν τινα προσέκρουσαν τοῖς πεμπομένοις ὑπὸ Ῥωμαίων στρατηγοῖς, [13] τυραννούμενοι τότε καὶ πολιτευόμενοι μοχθηρῶς· ἀναλαβόντες δὲ [14] σφᾶς, [15] ἐτιμήθησαν διαφερόντως, καὶ ἔμειναν ἐλεύθεροι, πλὴν τῶν φιλικῶν λειτουργιῶν ἄλλο συντελοῦντες οὐδέν. Νεωστὶ δ' Εὐρυκλῆς αὐτοὺς ἐτάραξε, δόξας ἀποχρήσασθαι τῇ Καίσαρος φιλίᾳ πέρα τοῦ μετρίου, πρὸς τὴν ἐπιστασίαν αὐτῶν· ἐπαύσατο δ' ἡ ἀρχὴ ταχέως, ἐκείνου μὲν παραχωρήσαντος εἰς τὸ [16] χρεών· τοῦ δ' υἱοῦ τὴν φιλίαν [17] ἀπε- Laconica. p. 366.

13) Cdd. Casaubon. Paris. Mosc. Vatic. B. f. 174. τυραννουμένοις et πολιτευομένοις, quod et legisse Guarinus videatur, nisi vitium irrepsisse in eius versionem adpareat. Retulerunt enim ad τοῖς Ῥωμαίων στρατηγοῖς, qui fuerunt Nabis et Quintius, praeter usum, ut ego opinor, consuetum verbi certe προσκρούεσθαι, aut melius illa tribuuntur Laconibus causamque indignationis motae continentia.

14) Gem. Pletho addit πάλιν.

15) Ex ed. Paris. male recepit Amstelod. ἐτιμήθησαν, quod annotasse vix operae pretium haberem, nisi subinde editionum sive diligentiam sive negligentiam indicare voluissem.

16) Casaubb. Scrimger. Ven. Mosc. Gem. Pletho χρέος, quod in nostro de debito quidem passim occurrit. At χρεὼν et μοῖρα hoc sensu, quem illoci nexus requirit, usitata.

Hos cum Romani subegissent, offenderunt quidem parvis quibusdam in rebus Spartani missos a Romanis praefectos: quippe sub tyrannis et statu reipubl. pravo degentes: verum ubi pristinam reipubl. formam instauravere, in eximio habiti fuere honore, libertatemque retinuerunt, praeter socias operas nihil quicquam Romanis pendentes. Nuper aliquid turbae apud eos excitavit Eurycles, cum in iis gubernandis videretur amicitia Caesaris ultra modum abuti: sed is tumultus mox consedit, Eurycle vita defuncto, et filio eius omnem

Laconica. σιν ἀποδιδόναι τοῖς οἰκισταῖς. Καὶ αἰτίαν τούτου λέγει, ὅτι ἐπήλυδας ἀνθρώπους[26] δεξάμενοι δι' ἐκείνων ἐδυνάστευσαν.

§. 6.

Περὶ δὲ τῆς Φύσεως τῶν τόπων καὶ τούτων, καὶ [illegible] τῶν

[illegible]

versio, quae sic habet: *At primos auctores nequaquam ab Agide Eurysthenis filio Agidas compatatos esse, quod omnibus urbium conditoribus ea eorum habitandarum auctoribus attributum esse eius ob caussam etc.* De Agidis constat ex Pausania 3, 2 in de Eurypontidis ex eodem 3, 7, 1. et Plutarcho in Lycurgo c. 2. ubi quidem facile lapsu ortum Εὐρυπωνίδας, de quo vid. Valckenar. ad Theocriti Adoniazus. p. 367. etsi inter utramque scripturam haeret Meursius de regno Lacon. cap. 15, p. 70. Priora igitur sine magno labore sic reparantur: οὐ δ' ἀρχηγέτας Ἀγίδας ἀπὸ Ἄγιδος τοῦ Εὐρυσθένους [illegible] Εὐρυποντίδας ἀπὸ [illegible] [illegible] τοῦ Προκλέους [illegible] [illegible] Reliqua sagacioribus resarcienda relinquo.

26) Ita Codd. Casauboni, Vatic. 173. Vent. Medic. et alii duo, quos in schedula Siebenkeesius n. 377. 378. (s. Vatic.) saec. 15. notaverat, cum adhuc editum legeretur δεξάμενος [illegible] Scrimgeri δεξάμενοι [illegible] in quibus id huc fit ex priori lectione supra ex Paris. et Mosc. adposita. Atque ita, uti nunc reposui, legendum esse propter subitum a duali in singularem numerum transitum, monuerat Xylander, aut locum mutilum habendum.

1) Stroz. [illegible] In Paris. haec absunt et spatium explendum relictum.

[illegible] tamen urbium conditoribus defertur . . . . causamque huius reddit, quod, allectis advenis hominibus, eorum ope imperium obtinuerint.

§. 6.

De natura porro locorum cum

τῶν Μεσσηνιακῶν, ταῦτα μὲν [2] ἀποδεκτέον λέγοντος Εὐριπίδου· τὴν γὰρ Λακωνικήν φησιν [3] ἔχειν Laconica.

Πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον·
Κοίλη γὰρ, ὄρεσι περίδρομος, τραχεῖά τε
[4] Δυσείσβολός τε πολεμίοις·

τὴν δὲ [5] Μεσσηνιακὴν

N 3 [6] Καλ-

2) Ven. ἀποδοτέον.

3) Mosc. ἔχει πολύν. Parif. ἔχει μὲν πολλήν. Tum vero Euripidi dant etiam ἔχει, cui nec τὴν Λακωνικὴν, nec φησὶ respondet. Ceterum Euripidea haec, solita versuum specie distinxi, qua et producuntur in fragmentis Euripidis p. 437. ed. Beck.

4) Omnes mei δυσείσβολος, quod iam reponendum censuerat Casaubonus pro vulgato δύσβολος. Idem verbum δυσείσβολος in simili nexu occurrit lib. 9. p. 428. pro quo Xenophon in hist. Gr. lib. 6, 5, 24. dicit δυσέμβολος de Laconica, et δυσείσβολος de eadem Diodor. Sic. 15, 63. Et sic passim alii vel δυσέμβολος, vel δυσπρόσοδος memorant, quae et coniungit Polybius 3, 49, 7. vel δυσπρόσβατος, in primis de locis montanis, angustis, asperis. Porro ipsum versum hinc ita composuit Casaubonus: Τραχεῖα τ' οὖσα δυσείσβολός τε πολεμίοις. Totum autem fragmentum, quod ex Cresphonte decerptum putant, ita ordinat Vindingius in Hellene p. 83. (v. Vol. 11. thes. Gronov.)

Πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον·
Κοίλη γὰρ ἔτι καὶ ὄρεσι περίδρομος
Τραχεῖά τε δυσείσβολός τε πολεμίοις.

Quae quidem forma cum metro congruat, tum ad seriem continendam aptior videtur. Πολεμίοις in fine probavi auctoritate etiam Strozz. et Veneti, cum antea legeretur πολέμοις.

5) Paris. Μεσσηνικήν. Sed illud etiam supra noster p. 359. et post saepius. Sic Pausanias 3, 3, 2. et alii.

cum Laconicae tum Messeniae, Euripidi credi par est. Is ait Laconicae esse

Multum quidem arvi, difficilem at toli; cavam
Cinctamque montibus, nec hostibus bene
Bello petendam:

Messeniacam contra

bo-

Laconica.

[6] καλλίκαρπον . . . .
Κατάῤῥυτόν τε μυρίοισι [7] νάμασι,
Καὶ βουσὶ καὶ [8] ποίμναισι εὐβοτωτάτην,
Οὔτ' ἐν [9] πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον,
Οὔτ' αὖ τεθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν·

καὶ ὑποβὰς [10] τῶν πάλων φησὶν, ὧν οἱ Ἡρακλεῖδαι περὶ τῆς χώρας ἐποιήσαντο, τὸν μὲν πρότερον γενέσθαι . . . . Γαίης

6) In medio versu collocavi, cum vulgo proxime subnexum legeretur τῷ Μεσσηνιακῷ.

7) Ἄρμασι cum editis omnes MSS. uti in sequentibus etiam ποίμνην tantum Bemb. εὐβοωτάτην pro εὐβοτωτάτην, et Mosc. εὐβοτάτην, uti ante Casaubonum editiones. Totum vero fragmentum excoluit Valckenarii sollertia ad Euripidis Phoeniss. v. 248. Hic pro ἄρμασι excudit νάμασι, quod quidem iam occupaverat Casaubonus, etsi etiam hic proposuit ῥεύμασι. Alterutrum desiderat loci nexus sensusque. Illud tamen propius abest a libris, quare etiam recepi cum Beckio in fragmentis Euripidis Vol. 2. p. 437. qui Valckenarium in omnibus reddidit.

8) Vulgo ποιμέσι. Valckenarius c. l. emendavit ποίμναισι. Casaubonus ποιμέσσιν, ad librorum quidem lectionem propius, sed iudice Valckenario, a Graeca ratione et Attici Tragici sermone remotius.

9) Valckenarius c. l. etsi stare vulgata πνοιαῖσι possit, propter usitatam tamen in hoc situ Euripidi formam maluit reponere πνοαῖσι. Cuius quidem iudicium, quod antea fecerat Beckius, amplexus et hic sum, nec aliter legunt ante Casaubonum editiones. Ceterum ab his inde verbis demum versus distincta forma expressit Xylander.

10) Ita dedi pro τὸν πάλον φησὶ, ὃν — suadentibus MSS. meis omnibus et addicente meliori linguae usu.

bonae frugis feracem —
Et mille rivis semper uvidam vagis,
Boum gregumque laetam amoenis pascuis,
Et nec sub hybernos flatus nimis algidam,
Nec aestibus quam Titan nimiis urgeat.

Ac paulo inferius de sorte loquens, qua usi sunt in ditionis divisione Heraclidae, priorem ait exiisse . . . Ter-

Γαίης Λακαίνης κύριον, [11] φαύλου χθονός·
τὸν δὲ δεύτερον [12] Μεσσήνης,
Ἀρετὴν ἔχουσαν [13] μείζον᾽, ἢ λόγῳ φράσαι.
οἵαν καὶ ὁ Τυρταῖος φράζει. Τὴν δὲ Λακωνικὴν καὶ τὴν Μεσσηνίαν ὁρίζειν, αὐτοῦ φήσαντος, [14] Πάμισον εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον, οὐ συγχωρητέον, ὃς διὰ μέσης ῥεῖ τῆς Μεσσηνίας, οὐδαμοῦ τῆς νῦν Λακωνικῆς ἁπτόμενος. Οὐκ εὖ δὲ, [15] οὐδ᾽ ὅτι τῆς Μεσσηνίας ὁμοίως ἐπιθαλαττίας οὔσης τῇ Λακωνικῇ, φησὶν αὐτὴν πρόσω ναυτίλοισιν εἶναι. Ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν Ἦλιν εὖ διορίζει, Laconica.

N 4 Πρό-

11) Mss. Casauboni, Stroz. 1. Vatic. A. B. Paris. φαύλου, Ven. φαύλυ, Mosc. οιλυ et supra αλυ. Edd. ante Casaubonum φίλου, quod et reddidit Guarinus.

12) Praeposito articulo Paris. Mosc. Stroz. Vatic. A. B.

13) Venet. Paris. Mosc. Ald. Hopper. μείζονα. Xylander recte apteque μείζον᾽.

14) Ven. Πάμισον. Accentum, ut alibi, ex ultima arcessivi in antepenultimam, de quo cf. supra p. 336. et quae de eo monuit Eustathius ad Homer. Il. 11. 20. p. 844, 21. Bas.

15) Delet Mosc. Post idem ἐπιθαλαττίας. Ante οὐδὲ in Paris. deest ἡ, et ἀλλ᾽ ante verba οὐδὲ τὴν in edd. Aldi, Hopperi, Xylandri.

Terrae Lacaenae dominum,
non boni soli:
posteriorem de Messena,
Aequare verbis cuius bonitatem haud queas.
Qualem etiam Tyrtaeus affirmat. Caeterum Euripidi dandum non est, quod Laconicam a Messeniaca distingui ait Pamisi amnis in mare effluxu: cum is per mediam labatur Messeniam, ac nusquam eam, quae nunc est, Laconicam attingat. Ne id quidem recte, quod Messeniam nautis inaccessam dicit: quae non minus quam Laconica, ad mare pertinet. Ne Elidem quidem bene distinguit:

Pro-

Laconica.

Πρόσω δὲ Θέντι ποταμὸν Ἦλις, ἡ Διὸς
Γείτων, κάθηται. —

καὶ [16] ἐπάγει καὶ τὸν ἔλεγχον ἡμῖν οὐκ ἀναγκαῖον ὄντα. p. 367. [17] Εἴτε γὰρ τὴν νῦν Ἠλείαν βούλεται λέγειν, ἥ τις [18] ὁμορεῖ τῇ Μεσσηνίᾳ, ταύτης οὐ προσάπτεται ὁ Πάμισος, ὥσπερ γε [19] οὐδὲ τῆς Λακωνικῆς· εἴρηται γάρ, ὅτι διὰ μέσης ῥεῖ τῆς Μεσσηνίας· εἴτε τὴν παλαιὰν τὴν κοίλην [20] καλουμένην, πολὺ μᾶλλον ἐκπίπτει τῆς ἀληθείας· διαβᾶσί τε τὸν Πάμισον, ἔστι πολλὴ τῆς Μεσσηνίας, εἶθ' ἡ τῶν [21] Φηρῶν ἐπαρχία ἅπασα, καὶ Μεσ-

16) Verba ἐπάγει — ὄντα non agnoscit Mosc. At Paris. tantum ignorat καὶ ante τόν.

17) Haec ad τοῦτος ἢ Ἦλιν in Veneto non adparent. Pro Ἠλείας Mosc. dat Ἦλιν.

18) Paris. Mosc. ῥεῖ.

19) οὐδὲ deest in Vatic. Paris. Mosc., et in edd. ante Casaubonum. Post pro μέσης Mosc. dat μέσον. Ald. Hopperus ἔς τε τὴν παλαιάν.

20) Loco huius verbi spatium vacuum relictum est in Paris. et Moscov. quod in hoc manus recentior explevit verbis Ἦλιν λέγει.

21) Pro verbis Φηρῶν ἐπαρχία spatium vacuum conspicitur in Paris. et Mosc. Aldus posuit Φερῶν pro Φηρῶν, quod iam sic emendavit Hopperus. Tum f. Μεσσηνίων, ut Guarinus, nisi a Μέσση petas.

Progressus ultra flumen ad Elidem Iovis
Vicinam venies —.

Atque adeo nobis non necesse id est refellere, cum ipse id posuerit, quo sententia ipsius improbatur. Sive enim de ea loquitur Elea, quae hodie sic dicitur, Messeniae confinis; non magis illam tangit Pamisus, quam Laconicam, labens (ut diximus) per mediam Messeniam: sive Elidem antiquam intelligit, quae cava cognominatur: adhuc longius a vero aberrat: nam Pamiso transmisso, sequitur magna pars Messeniae, tum Pherarum omnis ditio, et Messaeorum,

Μεσσηνίων, τὴν Τριφυλίαν ἐκάλουν. [a] εἶθ' ἡ Πισᾶτις, καὶ ἡ Ὀλυμπία· εἶτα μετὰ τριακοσίους σταδίους ἡ Ἦλις. Laconica.

§. 7.

Γραφόντων δὲ τῶν μὲν Λακεδαίμονα κητώεσσαν,[1] τῶν δὲ καιετάεσσαν, ζητοῦσι, τὴν κητώεσσαν τίνα δέχεσθαι χρή, εἴτε ἀπὸ τῶν κητῶν, εἴτε μεγάλην, ὅπερ δοκεῖ πιθανώτερον εἶναι· τήν τε καιετάεσσαν οἱ μὲν καλαμινθώδη δέχονται, οἱ δέ, ὅτι οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥωχμοὶ καιετοὶ λέγονται· καὶ [2] καιέτας τὸ δεσμωτήριον

N 5

a) Verba εἶθ' ἡ Πισᾶτις desiderantur in Mosc. relicto spatio vacuo, in quo recentior manus scripserat: εἶθ' ἑξῆς ἡ Πι. Ita etiam in Parif. ubi tamen τῶν in spatio vacuo positum reperitur. Eadem post lacuna in utroque codice exstat, qui tantum praebent τριακοσ . . . . . ἡ Ἦλις, cui manus item recentior medelam hanc tulit σίους σταδίους ἐστί.

1) Quae hinc ad κητώεσσαν leguntur, in Veneto elapsa sunt.

2) Parif. negligentia librarii ὁ μαιέτας. Reliqui omnes et Casauboniani et mei ὁ καιέτας, in quo consentit etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 581. p. 222. et ad Odyss. 4. in. Nec aliter legit Guarinus, qui *Caeetam* vertit. Vulgatae lectionis, ὁ καιάδας, quam omnes retinuerunt, conditor fuit Aldus. Supra tamen in nostro lib. 5. p. 233. libri omnes probant καιέττας, ubi ex Hesychii adnotatione καίατα praetulerim. Duplex autem maxime scriptura usu viget in auctoribus καιάδας (Thu-

orum, quam Triphyliam vocabant, mox Pisatis, inde Olympia, hinc post ccc demum stadia Elis.

§. 7.

Iam cum apud Homerum Lacedaemonis epitheton alii Cetoessan, alii Caeetaessan legant: quaeritur, illud unde dicatur, a cetisino, an vero, quod est probabilius, a magnitudine: hoc alii calaminthosam interpretantur, alii cavernosam, quod rupturae, quas terrae motus efficiunt, caeeti dicantur: unde

Laconica.

ρον· ἐντεῦθεν, τὸ παρὰ Λακεδαιμονίοις σπήλαιόν τι· ἔνιοι δὲ κώους μᾶλλον τὰ τοιαῦτα κοιλώματα λέγεσθαί φασιν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ

[3] Φηρσὶν ὀρεσκώοισιν. —

Εὔσειστος δ' ἡ Λακωνική· καὶ δὴ τοῦ Ταϋγέτου[4] κορυφάς τινας ἀποῤῥαγῆναι, τινὲς μνημονεύουσιν. Εἰσὶ δὲ λατομίαι λίθου πολυτελοῦς, τοῦ μὲν Ταιναρίου ἐν Ται-

(Thucyd. 1, 134. Suidas h. v. cf. etiam Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 1473.) et καιάδας (Pausan. 4, 18, 3.) quae quidem similitudo facit, ut in utramque partem libri passim fluctuentur. Vid. Meursius in Miscell. Lacon. 3, 7. p. 224. et viri docti ad Thucyd. et Pausan. cc. ll. Quod ad Pausaniam monet Facius, καιέτας et καιέτας etiam dici, id unde petierit, equidem nescio, nisi Strabonis libros respexerit. Posterius tamen in Ms. Apollonii Lex. in Homerum s. v. κητώεσσαν, ubi Villoison dedit καιέτα, quam vocem Apollonius explicat φυτὸν καλάμινθον. Hic si vis et caussa disputationis consideretur, constans illa codicum lectio dimitti nequit, quam et reddidit antea in versione Penzelius. Eandem sustinet etiam locus e libro 5. antea indicatus.

3) Ante Casaubonum θηρσίν. Sed illud cum Homero Il. 1, 268. unde ducta haec sunt, etiam hic probant codices.

4) Ita Strozz. Vatic. Paris. Mosc. cum Casaubono, et Guarino κορυφάς τινας pro κορυφήν τινα, quae lectio producta est ab Aldo, ab aliisque excepta. Alteram adiuvat Plutarchus in Cimone cap. 16. m. quippe qui diserte dicit: τῶν Ταϋγέτων ταραχθέντων κορυφαί τινες ἀπεῤῥάγησαν. Quibus ego rationibus ductus, eam reposui. Ceterum verba Εὔσειστος — μνημονεύουσι ignorat Gem. Pletho.

unde et apud Lacedaemonios Caeetas antrum quoddam, quo pro carcere utebantur: quamquam has cavernas alii malunt Coos dici Graece, unde illud Homeri

Φηρσὶν ὀρεσκώοις—, ...

id est belluis, quae montanos inhabitarent specus. Est autem Laconica terrae motibus obnoxia: et memorant quidam, Taygeti vertices aliquos hocmodo abruptos. Lapicidinas habet lapidis pretiosi, Taenarii in Taenaro anti-

qui.

Ταινάρῳ παλαιαί· νεωστὶ δὲ καὶ ἐν τῷ Ταϋγέτῳ[5] μέταλλον ἀνέῳξάν τινες εὐμέγεθες, χορηγὸν ἔχοντες [6] τὴν τῶν Ῥωμαίων πολυτέλειαν.

§. 8.

Ὅτι[1] δὲ Λακεδαίμων ὁμωνύμως λέγεται, καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ πόλις, δηλοῖ καὶ Ὅμηρος·[2] λέγω δὲ χώραν σὺν τῇ Μεσσηνίᾳ· περὶ[3] μὲν δὴ τῶν τόξων ὅταν[4] λέγῃ·

[5]Καλά, τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας
Ἴφιτος Εὐρυτίδης.

Εἶτ'

5) Parif. Mofc. Aldus cum Hoppero μετάλλων.

6) Articulum neglexit Parif.

1) Particulam δὲ omittunt Parif. Mofc. Sroz. A. Tum in Xylandri ed. legitur ὁμωνύμης.

2) Cafaubonn. Scrimgerr. omnes, Ven. Gem. Pletho λέγων, quod probarem, ut ad Homerum propius referretur, nifi obftaret fubiectum δὲ et fequentia ὅταν λέγῃ.

3) Pro μὲν δὴ τῶν τόξων fpatium vacuum remanfit in Parif. et Mofc. qui quidem fervavit με . . . . . ξων.

4) Ita pro λέγει Parif. Mofc. confueto linguae ufu. Et fic paullo inferius omnes ὅταν φῇ.

5) Pro δῶρα, quod huc usque ftabat, fubftituunt καλὰ Parif. Mofc. Vatic. et ex editoribus Aldus, quod et expreffit Guarinus. Utrum praeferendum fit, ambigo. In Homero quidem Odyff.

quitus: et recens fectura metalli eft aperta iuftae magnitudinis a quibusdam, Romanorum magnificentia fumtus fuppeditante.

§. 8.

Lacedaemonis porro voce et urbem notari, et regionem (nimirum Laconicam adiuncta Meffenia), etiam Homerus oftendit, ut cum de arcu dicit,

Hofpes ei quondam occurrens Lacedaemone donum
Iphitus Eurytides dederat —

et

Laconica. Εἶτ' ἐπιφέρει·

Τὼ δ' ἐν [6] Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν
Οἴκῳ ἐν [7] Ὀρτιλόχοιο.

Τῆς [8] Φηρῆς τὴν χώραν λέγει, [9] ἧς μέρος ἦν καὶ ἡ Μεσ-

Odyss. φ, 13. δῶρα legitur; at cum Strabo τόξα commemoret, ubi Homerus tantum τόξον, cui addit φαρέτρην et ὀϊστούς, quae δῶρα plurativo numero recte vocari possunt, non item τόξον, noster factae illi mutationi aptat alteram, uti solet passim in recitandis locis aliorum. Praetuli igitur tamen sic καλά, quod non temere natum exiit in Msstis. Δῶρα primus posuit Hopperus. Ceterum verba περὶ μὲν δὴ — ad δῶρα vel καλὰ desunt in Stroz. A. et Venet. Post Ald. male Ἴφυτος dedit.

6) Mosc. Μεσήνῃ. At pro ἀλλήλοισιν rectius idem ἀλλήλοιϊν cum Homero, ex quo etiam bis ita repetiit Pausan. 4, 1, 3. Quod etsi perinde putatur, recepi tamen, in hoc praesertim nexu, vel potius ex ed. Aldina revocavi.

7) Ita pro Ὀρσιλόχοιο Casaubonn. Ven. Strozz. Parif. Gem. Pletho (hic et post) uti etiam ante Barnesium in Homeri loco legebatur, ad quem cf. Ernesti. Ὀρτίλοχος etiam in Pausania 4, 30, 2. et ubi eundem Homeri locum sistit, 4, 1, 3. ubi consuli potest Sylburgius, qui hanc formam ex Dorismo inlustrat. Guarinus, quasi utrumque simul complecti vellet, semper *Ortsilochus* vertit. Sed et Eustathius ad Homer. Odyss. 3, 489. Ὀρτίλοχος legit, etsi ibi eundem agnoscit, quem Ilias memoravit 5, 542. Quae quidem effecerunt, ut ita ederem.

8) Paris. Mosc. Φηρῆς.

9) Casaubonn. Mss. ex meis Bemb. habent, adsentiente Eustathio ad Homer. Il. 2, 711. p. 247. ἣ μέρος ἦν τῆς Μεσσηνίας, quod probare nititur Bosius ad Nepotis Conon. 1, 2. At priorem lectionem bene habere, pluribus

subiicit:
Illi in Messena sibi in aedibus occurrerunt
Ortilochi; — loquitur autem de Pherarum regione, cuius pars erat etiam

Μεσσηνίᾳ· οὐ δ᾽ ἐνήνεγκαι ὁδὸν αὐτῷ καὶ οὗτος εἴπεν·

[10] ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας.

καὶ,

[11] Τὼ δ᾽ ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην·

ἐστι γὰρ ἐν Φηραῖς εἴσω τῶν [12] Ὀρτιλόχου [13] ὁ οἶκος, δῆλον,

Ἐς

bus docuit Politus ad Eustath. in Hom. Il. 2, 711. Tom. 1, p. 700. Redit autem huc fere disputationis summa: Pherae sunt Messeniae vel Messenes, quae quidem in Homero, cum hoc nomine urbs nondum exstaret, de regione intelligi debet, Lacedaemonis s. Laconicae parte, qua Messeniam Menelai tempore includi supra evincere studuit Strabo. Pars autem Lacedaemonis, quam de regione dici notavit, regio hic est Pherarum, cuius fuit pars Messenia. Perinde igitur valent Pherarum regio eiusdemque pars Messenia, atque ipsa Laconice, uti sequentibus demonstrat Strabo. Hinc vero conficit Politus, recte exposuisse veterem Scholasten Homer. ad Odyss. φ, 15. Μεσσήνῃ ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ χώρᾳ, ὅπερ ἦν μέρος τῆς Λακεδαίμονος, minus recte Strabonem intellectum ab Eustathio, ubi sic: τῆς αὐτῆς χώρας μέρος καὶ ἡ Μεσσηνία. Mihi quidem haec obscure ac argute dicta videntur. Cum enim Strabo diserte in sq. dicat, Pheras in Messenia sitas fuisse, ipsa etiam Pherarum regio pars Messeniae esse debuit. Unde sensus exsistit: Pherae Messeniae pars fuerunt Messenia Laconices; hinc promiscue valet Pheraea regio et Laconice Homerico aevo et sensu. Tum vero magis adridet sententia Bosii a MSS. etiam confirmata.

10) Vatic. Ven. Paris. Mosc. καιῶς. Ceterum hic Scrimgerianae variationis adminicula in chartis Siebenkeesianis nos spirant.

11) Ven. τώδ᾽.

12) Pro Ὀρτιλόχου codices et hic et postea Ὀρσιλόχου.

13) Ὁ deest in Mosc. et Paris. ille quidem praeponit sic: ὁ Ὀρσιλόχου οἶκος, omisso τῶν ante Ὀρσιλόχου, quod nec alii codices

etiam Messenia: nullo igitur discrimine dixit et Lacedaemone eos sibi invicem obvios dedisse, et in Messena hoc

esse factum. Pheras enim fuisse Ortilochi domum, hinc liquet:

Phe-

Lacedaemon.

Ἐς [14] Φηρὰς δ᾽ ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
υἱέος Ὀρτιλόχοιο,

ὅ, τε Τηλέμαχος καὶ ὁ Πεισίστρατος· αἱ δὲ Φηραὶ τῆς Μεσσηνίας εἰσίν. Ὅταν δ᾽ ἐκ τῶν Φηρῶν ὁρμηθέντας τοὺς περὶ Τηλέμαχον πανημερίους φῇ σείειν ζυγὸν, εἶτ᾽ [15] εἴπῃ,

Δύσετό [16] τ᾽ ἠέλιος —
Οἱ δ᾽ [17] ἷξον κοίλην [18] Λακεδαίμονα —
Πρὸς δ᾽ ἄρα [19] δώματ᾽ ἔλων Μενελάου —

... την ... tices habent, et expulit ea. Amstel. Potest commode abesse, nisi latius sic extendi velis. At de Orsilocho solo antea sermo est.

14) Ald. Hopper. Φηράς.

15) Parif. ἔπῃ. Mosc. εἴπῃ, quod et ille voluit, et nexus postulat, loco εἶπεν, uti antea legebatur.

16) Ita Parif. et Mosc. pro δύσετο, quia literae geminatione non opus esse, plura docent Homeri loca; est passim ita apud eum etiam variatur. Cf. ad Odyss. 2, 388. Altero reiecto, hoc unice probat Ernesti ad Odyss. γ, 497. ubi vulgatam in Strabone lectionem memorat.

17) Edd. Casaubonn. et hinc Amstelod. ἷξον, cum antea exstaret ἵξον (Ald. et Hopper.) vel ἶξον (Xyland.); quam posteriorem formam, in ipso Homeri loco Odyss. γ, 495. positam, probant hic Parif. et Mosc. Eandem cum frequenter Homerus, etsi prior etiam ab ἵκω peti recte possit, adsentientibus Mss. recepi.

18) Parif. et Mosc. ex Homeri illo loco subiungunt κητώεσσαν.

19) Venet. Mosci δώματα ἔλων. Parif. ἔλων. Aldus δώματ᾽ ... Ο᾽ ἔλων.

Pheras cum venere Dioclis prorsus ad aedes Orsilochi natus: nimirum Telemachus et Pisistratus: sunt autem Pherae in Messenia. Rursus ubi Telemachum a Pheris profectum toto die iugales incitasse ait, ac sub occasum solis venisse Lacedaemonem, domumque petivisse Menelai: urbs

τὴν πόλιν δεῖ δέχεσθαι· εἰ δὲ μή, ἐκ Λακεδαίμονος εἰς Λακεδαίμονα φαίνεται λέγων τὴν ἄφιξιν· ἄλλως τε οὐ πιθανὸν, μὴ ἐν Σπάρτῃ τὴν οἴκησιν εἶναι τοῦ Μενελάου, [20] μηδ' οὔσης ἐκεῖ τὸν Τηλέμαχον λέγειν· Laconica. p. 368.

Εἶμι γὰρ [21] ἐς Σπάρτην τε καὶ εἰς Πύλον. —

[22] Δοκεῖ γὰρ συμπίπτειν τοῦτο τὰ τοῖς τῆς χώρας ἐπιθέ-

ἔλων, Hopperus ἐλων, reliqui ἔλων. Recte. Nempe ab ἐλάω. Cf. Homer. Odyss. δ, 2. Ceterum a πρὸς δ' ἄρα usque ad Λακεδαίμονα omnia desunt in Ven.

20) Mss. Casaubonn. μηνύσεως et ὅσης. Ex meis Vatic. Mosc. μηνύσεως, Ven. μηδ' οὔσης, Gem. Pletho οὐδὲ μὴ ὅσης. Paris. cum omnibus editionibus videtur habuisse μηδ' ὄντως. Guarinus expressit μηδ' ὅσης (cumque ibi non adsit.) Equidem vulgatam lacessendam non putavi, quippe quae bene respondet priori membro.

21) Ita dedi pro εἰς ex Homero Odyss. α, 359. adsentiente Moscov.

22) Desunt haec ad σπαρτίας in Ven. et Gem. Plethone. Paris. et Mosc. haec ferunt: δοκεῖ . . . . . πίπτειν, et τούτῳ pro τοῦτο. Post Aldus posuit συνεπίπτειν· vitiose. Casaubonus ante haec verba quaedam effluxisse suspicatur, unde sensus huius loci pendeat. Certe obscurus ille est, nec nisi aliquo modo et inserta voce post χώρας inlustratus est a Guarino et Penzelio. Xylandri ratio sub adspectum exposita. Videtur post τὸ intercidisse τῆς πόλεως, nisi quis velit τὸ ex praecedenti voce partim adesse.

urbs Lacedaemon intelligi debet. Alias enim videbitur narrare Homerus, quomodo Lacedaemone Lacedaemonem venerit: sed et alioqui probabile non est, Menelaum non habitavisse Spartae: neque si is dicens Telemachus:

Namque peto Spartam, atque Pylum proficiscor:

Quod non videretur congruere locorum epithetis,

nisi

Laconica. θέσεις [23] ἂν . . . . . . ω. εἰ μὴ κατὰ ποιητικήν τις τῶν συγχωρήσει [24] ἐξυσία . . . . . ἐναντίον γὰρ τὴν Μεσσήνην μετὰ τῆς Λακωνικῆς [25] καὶ Πύλον τῆς ὑπὸ τῷ Νέστορι, μηδὲ δὴ καθ' αὑτὴν τάττεσθαι ἐν τῷ καταλόγῳ, μηδὲ κοινωνῆσαν τῆς στρατείας.

ΚΕΦ. Ζ.

§. 1.

Μετὰ δὲ Μαλέας ὁ [1] Ἀργολικὸς ἐκδέχεται κόλπος καὶ ὁ Ἑρμιονικός· ὁ μὲν μέχρι τοῦ Σκυλλαίου πλέοντι ὡς

23) Mosc. ἂν, et hinc lacuna trium syllabarum, quae etiam patet in Casaub. et Paris. et primum hic et post indicata est a Casaubono, ante quem continua serie omnia fluebant.

24) Paris. Mosc. ἐξ . . . . . . τίον. Posterius remansit etiam in Mss Casaubonn. Tum Mosc. ποιητικῆ, quod cum sit melius, quem, quod vulgo ferebatur, ποιητικὴ — ἐξυσία, recepi.

25) Pro vocibus πρὸ Πύλ. spatium vacuum exstat in Paris. et Mosc. Sic post pro τάττεσθαι ἐν τῷ, et ex στρατείας tantum servatum est στρ.

1) Aldus Ἑρμιονικός. Hopper. Xyl. Ἑρμιονικός; Tum Ald. et Hopper. Σκυλλαίου.

nisi quis referre ad poeticam vellet licentiam: non enim congruit, Messenam cum Laconica et Pylo Nestoris, neque pro se poni in catalogo, neque ut sociam expeditionis.

CAP. VI.

Post Maleam Argolicus sequitur sinus et Hermionicus: quorum ille usque ad Scyllaeum versus orientem et Cy-

ὡς πρὸς ἕω [2] βλέπων καὶ πρὸς τὰς Κυκλάδας· ὁ δὲ [3] ἑωθινώτερος τούτου μέχρι πρὸς Αἴγιναν καὶ [4] τὴν Ἐπιδαυρίαν. Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τοῦ Ἀργολικοῦ Λάκωνες ἔχουσι, τὰ δὲ λοιπὰ Ἀργεῖοι· ἐν οἷς ἐστι τῶν μὲν Λακώνων τὸ Δήλιον, ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὁμώνυμον τῷ [5] Βοιωτικῷ· καὶ [6] Μινῴα φρούριον, ὁμώνυμος καὶ αὕτη τῇ Μεγαρικῇ· καὶ ἡ Λιμηρὰ Ἐπίδαυρος, ὡς Ἀρτεμίδωρός φησιν. Ἀπολλόδωρος δὲ Κυθήρων πλησίον ἱστορεῖ ταύτην· εὐλίμενον δὲ οὖσαν, βραχέως καὶ ἐπιτετμημένως λιμηρὰν εἰρῆσθαι, ὡς ἂν λιμενηρὰν, μεταβεβληκέναι δὲ τοὔνομα. Ἔστι δὲ τραχὺς [7] ὁ παρα- Argivi.

2) Mss. Casauboni. βλέποντι, quod translatum huc est ad formam τοῦ πλέοντι.

3) Vatic. et Parif. ἑωθινότερον.

4) Articulum addidit Casaubonus.

5) Parif. Moscov. Βοιωτιακῷ, uti supra p. 338. extr. plures. Utramque formam fluctuari, dictum est.

6) Forte Μινῶα cum Ptolemaeo 3, 16. etsi prius ita legitur in Pausania 3, 23. et omnino nomen in Stephano, cui accedit noster lib. 9. p. 391. extr.

7) Articulum ex Aldina et Hopper. ed. reduxi adsentiente Mosc. Post, si perpetua sit Phrynichi p. 58. ed. Paun. praeceptio,

Cycladas porrigitur: hic magis adhuc in orientem vergit usque ad Aeginam et Epidauriam. Primas Argolici sinus partes Lacones, reliqua Argivi tenent. Inter ea est Delium Laconum, Apollinis templum eiusdem cum Boeotico nominis: et Minoa castellum, cui cum Megarica itidem Minoa nomen est commune: item Epidaurus cognomento Limera, si Artemidorum sequimur: nam Apollodorus Cytheris vicinam facit, aitque ob portus (Limen is Graece dicitur) commoditatem Limeneram, ac postea conciso vocabulo Limeram fuisse cognominatam. Litus Laconiae statim

Argivi. ῥάπλους εὐθὺς ἀπὸ Μαλεῶν [8] ἀρξάμενος μέχρι πολλοῦ ὁ Λακωνικός· ἔχει δ' ὅμως ὑφόρμους καὶ λιμένας. Ἡ λοιπὴ δ' ἐστὶ παραλία εὐλίμενος· νησίδιά τε πολλὰ πρόκειται αὐτῆς οὐκ ἄξια μνήμης.

§. 2.

Τῶν δ' Ἀργείων αἵ τε Πρασιαὶ καὶ τὸ Τημένιον, ἐν ᾧ τέθαπται Τήμενος· καὶ ἔτι πρότερον τὸ χωρίον, δι' οὗ ῥεῖ ποταμὸς ἡ Λέρνη καλουμένη, ὁμώνυμος τῇ λίμνῃ, ἐν ᾗ [1] μεμύθευται τὰ περὶ τὴν Ὕδραν. Τὸ δὲ Τημένιον ἀπέχει τοῦ Ἄργους [2] ἓξ καὶ εἴκοσι σταδίους ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ δὲ τοῦ [3] Ἄργους εἰς τὸ [4] Ἡραῖ-

ceptio, comprobata etiam ab Ammonio h. v. et Suida T. 1. p. 892. — reponendum videatur εὐθὺ pro εὐθύς· at promiscue in multis dici utrumque monuit Wesseling. ad Diodor. 2, 12. et quos laudat. Vid. etiam Valckenar. ad Ammon. h. v. et viri docti ad Thomam Mag. p. 384. ed. Bernardi. Ferendum igitur eo magis est in nostro. De tempore supra p. 365. f.

8) Gem. Pletho ἀρξαμένοις. At illud in hoc nexu praestat.

1) Casaubonn. Ven. Gem. Pletho μυθεύεται. Parum refert. Sic infra p. 371. ἱστοροῦσι. Lib. 6. p. 270. μυθεύουσι. Sed utrumque μεμύθευται et μυθεύεται promiscue lib. 9. p. 404.

2) Ald. Hopper. εἴκοσι ἕξ. Tum θαλάσσης nudatum articulo iidem cum Xylandro emiserunt.

3) Ita pro Ἄργου dedi praeeuntibus etiam Paris. et Mosc. uti proxime antea hic legitur.

a Maleis aliquatenus asperum est: navium tamen receptus habet ac portus. Reliqua ora bonos habet portus, et ante eam sitae sunt multae exiguae insulae, memoratu indignae.

§. 2.

Argivorum sunt Prasiae, et Temenium, ubi sepultus est Temenus: et prior eo locus, per quem fluit Lerna fluvius paludi cognominis; Hydrae fabula celebri. A Temenio Argos usque supra mare sunt stadia XXVI, ab Ar-

[4] Ἡραῖον τεσσαράκοντα, ἔνθεν δὲ εἰς Μυκήνας δέκα. Μετὰ δὲ τὸ Τημένιον ἡ Ναυπλία τὸ τῶν Ἀργείων ναύσταθμον· τὸ δ' ἔτυμον ἀπὸ [5] τοῦ ταῖς ναυσὶ [6] προσπλεῖσθαι. Ἀπὸ τούτου δὲ πεπλάσθαι φασὶ τὸν Ναύπλιον καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ παρὰ τοῖς νεωτέροις· οὐ γὰρ Ὅμηρον ἀμνημονῆσαι ἂν τούτων, τοῦ μὲν Παλαμήδους τοσαύτην σοφίαν καὶ σύνεσιν [7] ἐπιδεικνυμένου, δολοφονηθέντος δὲ ἀδίκως, τοῦ δὲ Ναυπλίου το- Argivi.

4) Mosc. retracto accentu Ἥραιον, atque id quidem ex praeceptis Grammaticorum quorundam, cum sit τοπικὸν, ut Ἀθήναιον, etsi hic alia ratio valet, Νύμφαιον, de quibus diserte monuit Eustath. ad Homer. Odyss. 16 471. p. 615. 10. Bas. qui tamen etiam conferri potest ad Odyss. 6. 266 p. 263. At obtinuit usus, quem et Lexica nostra propagant, ut Ἡραῖον, Νυμφαῖον et similia efferrentur. Ita vero etiam idem codex Ἡραῖον reliquit p. 372.

5) τοῦ in hoc nexu recte adposuit Casaubonus.

6) Casaubonus ita ex vett. libris scripsit, cum Aldus, Hopperus et Xylander evulgassent προσπλῆσθαι, etsi hic in nota malebat πεπλῆσθαι. Veram tamen lectionem, quam et Schol Euripidis [ad Orestem] v. 54 expedit, discere poterat ex Stephano h. v. qui hunc Strabonis locum repetit. et ex Stephano Suidas h. v. Adsentiuntur etiam codices mei. Penzelius reddit Xylandri versionem, adposita tamen vetere lectione Graeca, *quod navibus impleatur*. Secus Cellarius in Geogr ant. 2, 13, 511. qui Graeca bene instaurata versione vetere male rependit. Accedit structura.

7) Paris. Mosc. ἐπιδεδειγμένου, qualem temporum commutationem paullo antea notavi.

Argis Heraeum stadia sunt XL, atque hinc Mycenas X. Post Temenium sequitur Nauplia Argivorum navale, sic dictum, quod navibus potest adiri. Huius Naupliae occasione confictum putant a recentioribus Nauplium et eius filios: neque enim eos Homerum fuisse silentio praeteriturum, si et Palamedes tanta sapientia prudentiaque floruisset, ac iniusto iudicio fuisset necatus: et Nauplius apud

Argivi. τοσοῦτον [8] ἀπεργασαμένου φθόρον ἀνθρώπων περὶ τὸν Καφηρέα. Ἡ δὲ γενεαλογία πρὸς τῷ μυθώδει καὶ τοῖς χρόνοις διημάρτηται· δεδόσθω γὰρ Ποσειδῶνος εἶναι, Ἀμυμώνης δὲ πῶς, τὸν κατὰ [9] τὰ Τρωϊκὰ
p. 369. ἔτι ζῶντα; Ἐφεξῆς δὲ τῇ Ναυπλίᾳ τὰ σπήλαια καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς οἰκοδομητοὶ λαβύρινθοι, Κυκλώπεια δ' ὀνομάζουσιν.

§. 3.

Εἶτ' ἄλλα χωρία, καὶ ἐφεξῆς ὁ Ἑρμιονικὸς κόλπος, καὶ [1] τοῦτο τοῦ τόπου τάξαντος ὑπὸ τῇ Ἀργείᾳ, καὶ ἡμῖν οὐ παροπτέος ἐνέφηνεν ὁ μερισμὸς τῆς περιοδείας

8) Caſaubonn. ἐργασαμένου. Aptius tamen et efficacius eſt compoſitum, quod in ſimilibus uſurpari ſolet. Sic συμφορὰς Aeſchines in Cteſiph. p. 537. Lipſ. κακὸν Plutarchus de ſanitate tuenda p. 407. (Opp. Vol. 6. Lipſ.) Maxim. Tyr. 34, 2. f. et alia plura. Compoſitum etiam tuentur libri mei.

9) Articulum praepoſuit Caſaubonus.

1) Mſſ. Caſaubonn. τοῦτον. In lacuna, quam hic habent Pariſ. et Moſc. ille haec tantum adfert καὶ ε . . . . . . νου, hic καὶ . . . . . νου. Sequitur inde alia lacuna in utroque his narrationis particulis dimiſſa οὐ . . . . . . φηνεν. Pro Ἀργείᾳ Guarinus Αἰγίνῃ legiſſe videtur; vertit enim *Egina*, et hinc Hopperus *Aegina*.

apud Caphareum tantam hominum edidiſſet ſtragem: ſed et generis origo, praeterquam quod fabuloſa eſt, in rationem temporum offendit: ut enim detur fuiſſe Neptuni filium, Amymones qui potuit, vivens adhuc belli Troiani tempore? Deinceps a Nauplia ſpecus ſunt, et in iis aedificati labyrinthi, quae Cyclopeia dicuntur.

§. 3.

Sequuntur alia hinc loca, et ſinus Hermionicus: qui locus cum ſub Argia ſit, diviſio circuitus eius videbatur nobis non negligenda. Initium

δείας οὗτος. [1]Ἄρχεται [2]δ' ἀπὸ [3]Ἀσίνης πολίχνης Argiva
εἶθ' Ἑρμιόνη καὶ [4]Τροιζὴν· ἐν παράπλῳ δὲ πρόκειται
[5]Καλαυρία νῆσος, κύκλον ἔχουσα τριάκοντα σαδίων,
πορθμῷ δὲ τετρασαδίῳ διεςῶσα τῆς ἠπείρου.

§. 4.

Εἶθ' ὁ Σαρωνικὸς κόλπος· οἱ δὲ πόντον λέγουσιν, οἱ δὲ πόρον, καθ' ὃ καὶ πέλαγος λέγεται Σαρωνικόν· καλεῖται δὲ [1]πᾶς ὁ συνάπτων πόρος ἀπὸ τῆς Ἑρμιονικῆς καὶ τῆς περὶ τὸν ἰσθμὸν θαλάττης τῷ τε Μυρτώῳ πελάγει καὶ τῷ Κρητικῷ. Τοῦ δὲ Σαρωνικοῦ Ἐπιδαυ-

O 3

2) Elapsa est haec particula in Paris.

3) Mosc. Ἀσιανῆς. Post Paris. Ἑρμιόνη, quam scripturam supra ex libris adtigi. Vid. ad p. 335. Sic infra p. 373. in. idem consentit, quod et constat aliorum auctorum numorumque usu. vid. Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 290.

4) Paris. Mosc. Τροίζηνα, posterioris Latinitatis, forte etiam Graecitatis more. Certe Τροιζηνὴ in Ptolemaeo 3, 16. etsi post Τροιζήν. Sic Τρυζῆνα corrupte in Hieroclis Synecd. p. 647. Cf. ad Strabon. infra p. 375. in.

5) Aldus Καλαβρία, de qua scriptura vid. infra ad p. 374. ubi contra recte idem dedit. Paris. et Mosc. huic voci praeponunt καί.

1) Ante Casaubonum πῶς. Post vox πελάγει excidit in Hoppero et Xylandro, uti antea Μυρτώῳ.

itium. sinus est ab oppido Asina: inde Hermione sequitur, tum Troezen: in ora legenda venitur ad insulam Calauriam, cuius circulus ambit xxx stadia: ipsa a continente dividitur freto IV stadiorum.

§. 4.

Hinc Saronicus sequitur sinus, quem alii pontum, alii traiectum vocant, unde et mare dicitur Saronicum. Sic autem dicitur traiectus, qui a mari Hermionico et eo, quod circa isthmum est, contingit Myrtoum ac Creticum mare. Ad sinum Saronicum Epi-

Argivi. δαυρός τέ ἐςι καὶ ἡ περικειμένη νῆσος Αἴγινα· εἶτα Κεγχρεαὶ τὸ τῶν Κορινθίων ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη ναύςαθμον· εἶτα λιμὴν [2] Σχοινοῦς πλεύσαντι πέντε καὶ τεσσαράκοντα ςαδίους· ἀπὸ δὲ [3] Μαλεῶν τοὺς πάντας περὶ χιλίους καὶ ὀκτακοσίους. Κατὰ δὲ [4] τὸν Σχοινοῦντα ὁ διολκὸς, τὸ [5] ςενώτατον τȢ ἰσθμοῦ, περὶ ὃν τὸ τȢ Ἰσθμίȣ Ποσειδῶνος ἱερόν· ἀλλὰ νῦν [6] τὰ μὲν ὑπερκείσθω· ἔξω γάρ ἐςι τῆς Ἀργείας. Ἀναλαβόντες δ' ἐφοδεύσωμεν πάλιν τὰ κατὰ τὴν Ἀργείαν.

§. 5.

Καὶ πρῶτον ποσαχῶς λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ Ἄρ-

2) Mosc. Σχοινώς. Proxime post verba ἀπὸ Μαλεῶν ad ὀκτακοσίȣς desiderantur in Veneto.

3) Μαλεῶν τȢς πάντας desunt lacuna relicta in Paris. et Mosc., in qua Paris. servavit tantum τας.

4) Vulgo τὴν Σχοινȣ̃ντα. Medic. Mosc. τὸν Σχοινȣ̃ντα, nempe λιμένα monente Gronovio in variis Geogr. p. 196. quod adrisit.

5) Ex Grammaticorum praeceptis reponendum sit ςενότατον. Sed consulenda, quae de eo disseruit Fischerus ad Welleri Gramm. Gr. P. 2. p. 85. ubi etiam ex Strabone alia recensentur exempla.

6) Ald. Hopper. τὸ μὲν ὑπερκεῖσθαι. Xylander τὸ μὲν ὑπερκείσθω. Post iidem negligenter ἐφωδεύσωμεν.

Epidaurus est, et ante eam sita in alto Aegina insula: inde Cenchreae, Corinthiorum versus orientem navale: hinc Schoenus portus, spatio XLV stadiorum. Idem a Malea distat circiter CIↃ IↃCCC. Apud Schoenuntem angustissima est isthmi pars, qua naves per terram ex uno mari in alterum traducuntur: atque ibi est Neptuni Isthmii fanum: verum id, quia extra Argiam est, in praesentia omittamus: et repetita Argiae descriptione singula peragremus.

§. 5.

Primo autem id dispiciamus, quam varia Homero significet vox Argos, sive seor-

Ἄργος, καὶ καθ' αὐτὸ, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, [1] Ἀχαϊκὸν Ἄργος καλοῦντος, ἢ Ἴασον, ἢ Ἵππιον, ἢ Ἱππόβοτον, ἢ Πελασγικόν. Καὶ γὰρ ἡ πόλις Ἄργος λέγεται: Argivi

Ἄργος τε Σπάρτη τε.

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε.

Καὶ ἡ Πελοπόννησος,

Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργει —

οὐ γὰρ ἡ πόλις γε ἦν οἶκος αὐτοῦ. Καὶ ὅλη ἡ Ἑλλάς· Ἀργείους γοῦν πάντας καλεῖ· καθάπερ καὶ Δαναοὺς καὶ Ἀχαιούς. Τὴν γοῦν ὁμωνυμίαν τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται, τὴν μὲν Θετταλίαν, Πελασγικὸν Ἄργος καλῶν,

Νῦν [2] δ' αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

 Τὴν

1) Mosc. Ἀχαιϊκὸν, uti post. Sequentia hoc ordine producit idem: ἢ Πελασγικὸν, ἢ Ἱππόβοτον, et paullo inferius: καλεῖ πάντας.

2) Abest δ' in Parif. Idem post cum Mosc. habet ὅσοι. Aldus et Hopperus αὐτοὺς ὅσοι.

seorsim posita, sive cum adiectivo, ut cum Argos dicit Achaicum, Iasum, Hippium, Hippobotum, id est equis pascuum, Pelasgicum. Urbem ipsam Argos dicit.

Argi Spartaque —

et

Quique Argos tenuere, et qui Tiryntha —

Peloponnesum eo nomine afficit:

Argis, aedibus in nostris. —

non enim urbs domus eius fuit. Totam Graeciam Argos dicit, dum omnes Graecos Argivos vocat, ut et Danaos et Achaeos. Ambiguitatem porro epithetorum adiectione distinguit: ut cum Thessaliam Pelasgicum appellat Argos.

Praeterea quicunque Argos tenuere Pelasgum.

Pe-

Argivi. Τὴν δὲ Πελοπόννησον,

Εἰ δέ κεν Ἄργος [3] ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν. —

Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαϊκοῦ. —

σημαίνων ἐνταῦθα, ὅτι καὶ Ἀχαιοὶ ἰδίως ὠνομάζοντο οἱ Πελοποννήσιοι κατ' ἄλλην σημασίαν. Ἴασόν τε Ἄργος τὴν Πελοπόννησον λέγει.

Εἰ πάντες [4] σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοὶ

p. 370. τὴν Πηνελόπην, ὅτι πλείους ἂν λάβοι μνηστῆρας. Οὐ γὰρ

3) Xylander vitiose ἱκόμεθ'. Tum Ald. Hopper. Ἄργεος ἦν. Casaubon. 2. et Amstelod. Ἄργεως. Moscov. Ἀχαιϊκοῦ pro Ἀχαϊκοῦ. Illud etiam in Homero Odyss 3, 251. uti 9, 141. — hodie probatur ex prosodica lege, quae adparet etiam in similibus v. c. *Thebaicus*, *Callaicus* — Hinc Ἀχαιὶς γαῖα passim in Homero, veluti Il. 1, 254. 3, 75. 11, 769. unde Ἀχαιϊκὸς descendit. Sic Apollon Rhod 1, 284. Ἀχαιϊάδες. Atque ita per duplex ι antiquos rhetoras voluisse, notat Eustathius ad Il. 13, 349. p. m. 909, 18. Cf. idem ad 1, 254. p. 74, 30. Ἀχαιΐα adeo dedit Stephanus, etsi hic ultimum ι redundare existimat Berkelius, cum communis forma sit Ἀχαΐα. Equidem cum Homericis libris et Cd. Mosc. hanc formam Homero reddidi.

4) Mosc. γ' εἰσὶ δοιμέν. Paris γ' ἐστὶ δοιμέν. Ald Hopper. πάντες γ' ἐσίδοιεν ἄν. Xyl. πάντες σ' ἴδοιεν ἄν. Cf. Homer. Odyss. 18. 245.

Peloponnesum autem sic exprimit.

— *Argos quod si redeamus Achaeum.*

et

An non tunc Argis aderat Menelaus Achivis?

indicans, peculiari significatione omnes Peloponnesios fuisse Achaeos dictos. Iasum quoque Argos dicit, Peloponnesum notans; ubi quidam Penelopae ait, plures etiam habitura eras procos,

— *si cunctis conspicerere Tam formosa viris, quos educat Iason Argos.*

non enim innuit eos, qui per universam essent Graeciam, sed propinquos. Hippoboton

γὰρ τοὺς ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος [5] εἰκός· ἀλλὰ τοὺς Argivos ἐγγύς. [6] Ἱππόβοτον δὲ καὶ Ἵππιον κοινῶς εἴρηκε.

§. 6.

Περὶ δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων καὶ Πανελλήνων ἀντιλέγεται. Θουκυδίδης μὲν γὰρ τὸν ποιητὴν μηδαμοῦ [1] βαρβάρους εἰπεῖν [2] φησι, διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω τὸ ἀντίπαλον εἰς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι. Καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ μόνους τοὺς ἐν [3] τῇ Θετταλίᾳ καλεῖσθαί φησιν Ἕλληνας.

Μυρμιδόνες δ' ἐκαλοῦντο καὶ Ἕλληνες.

Ἡσίοδον μέν τοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προιτίδων λέγοντα, ὡς Πανέλληνες ἐμνή-

 στευον

5) Ven. Gem. Pletho, Ald. Hopper. Xyl. εἰκάζει. At vulgatam bene alii tuentur.
6) Ald. Hopper. vitiose ἱππόβατον.

1) Vatic. βάρβαρον.
2) Xyl. φασὶ, quae formae centies etiam in libris commutantur.
3) Abiecto articulo dant Parif. Mosc. et Xylander. Ante Ἀπολλόδωρος abest καὶ in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri.

tum porro et Hippium, id est equorum alumnum et equestre communiter dixit.

§. 6.

De Graecia autem, et Graecis, ac Panhellenibus five universis Graecis, res habet controversiam. Nam Thucydides dicit, Homerum barbaros nullibi nominasse, quia tum Graeci quoque nondum uno omnes vocabulo notarentur, quod barbaris opponeretur. Apollodorus solos eos, qui in Thessalia erant, Graecos (sic enim Hellenas exprimo) appellari ab Homero ait:

Myrmidones dicuntur, et Hellenes. —

Hesiodum tamen et Archilochum scivisse, eam vocem etiam de universis Graecis usurpari, quorum alter de Proetidibus dixerit, univer-

sos

Argivi. ςευον αὐτάς, τὸν δὲ, ὡς Πανελλήνων οἴζὺς ἐς Θάσον συνεδραμεν. Ἄλλοι δ' ἀντιθέασιν, ὅτι [4] καὶ βαρβάρους εἴρηκεν, εἰπών γε βαρβαροφώνους τοὺς Κᾶρας· καὶ Ἕλληνας τοὺς πάντας,

Ἀνδρὸς τοῦ κλέος εὐρὺ, καθ' Ἑλλάδα, καὶ [5] μέσον Ἄργος.

§. 7.

Ἡ μὲν οὖν πόλις ἡ τῶν Ἀργείων ἐν χωρίοις ἐπιπέδοις ἵδρυται τὸ πλέον· ἄκραν δ' ἔχει τὴν καλουμένην Λάρισσαν· λόφον εὐερκῆ μετρίως, ἔχοντα ἱερὸν Διός· ῥεῖ δ' αὐτῆς πλησίον ὁ Ἴναχος, χαραδρώδης ποταμὸς, [1] ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ [2] Λυρκείου τοῦ κατὰ τὴν

4) Parif. Mofc. fubiungunt τοὺς τοιούτους. Vatic. 173. τούτους. Vatic. 174. pro eo fpatium vacuum oftendit.

5) Subnectunt et hic Mofc. et Vatic. 174. lacunae praeterea fpatio interpofito καὶ πάλιν εἰδ' ἐθέλεις . . . . . Ἑλλάδα (quae vox tamen abeft in Vatic.) καὶ μέσον Ἄργος. Et hinc deinceps Ἡ μὲν οὖν etc. Ducta haec funt ex Homero Odyff. 15, 80. et partim fupra p. 340. adfuerunt. Deeft igitur in lacuna τερφθήναι ἄν. Qui verfus facile poteft excidiffe, quia in eadem verba exit.

1) Mofc. τὰς πηγὰς ἔχων.

2) Parif. Λυρ tantum extritis ceteris. Medic. Λυρκείου. Ald. Hop-

fos Graecos earum coniugia ambiviffe: alter Panhellenum (feu univerforum Graecorum) robur Thafum concurriffe. Alii his opponunt, barbarorum factam ab Homero mentionem: quippe qui Caribus barbaram vocem tribuat: et Graecos univerfos Hellade, id eft Graecia, ab eo includi.

Inclyta cuius fama per Helladaque et medium Argos.

§. 7.

Urbs Argos maiore fui parte fita eft locis planis; arcem habet Lariffam, collem mediocriter munitum, in quo eft Iovis templum. Prope urbem fluit Inachus, amnis per multas delabens convalles, cuius fontes funt in Lyr-

τῷ Κυνουρίᾳ ὄρους τῆς Ἀρκαδίας. Περὶ δὲ τῶν μυθευομένων πηγῶν εἴρηται, [3] ὅτι πλάσματα [4] τῶν ποιητῶν ἐςί· πλάσμα δὲ καὶ τὸ Ἄργος ἄνυδρον·

— Θεοὶ δ' [5] αὖ θέσαν Ἄργος ἄνυδρον.

Τῆς τε χώρας κοίλης οὔσης, καὶ ποταμοῖς διαῤῥεαμένης, καὶ ἕλη καὶ λίμνας παρεχαμένης, καὶ τῆς πόλεως εὐ-

Argivi.

Hopper. Λυρκίῳ· reliqui Λορκίῳ. Guarinus vulgatam reddidit: ex *Lyrcio*. In penultima duplex scriptura iactatur per ι et ει. Illam praefert Hesychius h. v hanc Stephanus, quam quidem potiorem declarant poëtarum loca, veluti Apollonii Rhod. 1, 125. (uti quidem Scholiaste teste pro Λυγκήϊον, probabilius etiam, alii legunt) Valer Flaccus 4. 355. *Lyrceïa tellus*; Ovidius Metam. 1, 598. *Lyrceïa arva*, etsi Burmannus vulgavit *Lyrcaea*; Pausanias 2, 25, 4. Λύρκεια χωρίον, quod ante Λύγκεια vocatum esse narrat, unde forsitan utraque forma variatur. Sed et *Lyrcius* inde producta penultima apud Statium Theb. 4, 117. et 711. Sed consuli possunt, quae monuerunt docti viri ad Stephanum et Ovidium cc. ll. Dedi igitur Λυρκείῳ, uti supra lib. 6. p. 271. tacite reposuit pro Λυρκίῳ Siebenkeesius, praeeunte quidem Tyrwhitto.

3) Mosc. Ven. διότι. Sic lib. 7. p. 321. lib. 9. p. 397. et passim alibi post φημὶ, οἶδα.

4) Abest articulus in Mosc.

5) Mosc. ἄν. Tyrwhittus totum hunc locum sic scribendum censet: Πλάσμα δὲ καὶ τὸ· Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον, uti hic versus paullo inferius legitur. Nempe refutat Strabo, quod de inopia aquarum vulgo iactabatur. At haec ad coniecturas releganda, in primis cum diversa in utroque loco adtingantur, hic de regione disseratur, a qua ad urbis puteos progreditur.

Lyrcio apud Cynuriam Arcadiae montem. Ante docuimus, figmenta esse poëtarum, quae de commenticiis eius fontibus narrantur. Figmentum est hoc etiam, Argos aquis carere.

Lympharum expertes Argos superi posuerunt.

Nam et regio cavo est situ, et fluminibus irrigatur, et lacus habet ac paludes, et copia aquae urbi est puteis fre-

Argivi.

p. 371.

§. 8.

Εἷς μὲν δὴ Ἴναχός ἐστιν ὁ διαῤῥέων τὴν Ἀργείαν· ἄλλος δὲ ποταμὸς [1] Ἐρασῖνος ἐν τῇ Ἀργείᾳ ἐστίν· οὗτος δὲ τὰς ἀρχὰς ἐκ Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίας λαμβάνει, καὶ τῆς ἐκεῖ λίμνης τῆς καλουμένης Στυμφαλίδος, ἐν ᾗ τὰς [2] ὄρνις μυθολογοῦσι τὰς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους [3] τοξεύμασι καὶ τυμπάνοις ἐξελαθείσας, καὶ αὐτὰς καλοῦσι Στυμφαλίδας· δύντα δ' ὑπὸ [4] γῆν φα-

1) Mosc. Ἐράσινος. Alterum tuetur usus.

2) Ven. ὄρνεις, uti variatur in Demosthene de falsa legatione p. 417. 21. Lips. Nempe triplex fertur huius vocis forma in plurali, ὄρνιθες, ὄρνις, et ὄρνεις. Primum notum, alterum ita habes in Demosthenis loco ex libris plerisque, in Aristoph. avib. v. 1250. 1609. tertiam in Maximo Tyrio dissert. 22, 6. in. — Retinui hic, quam plures praescribunt.

3) Mss. Casaubonn. et Ven. τοξευμένας, pro quo Casaubonus coniicit τετοξευμένας. Reliqui cum editis τοξεύμασι, uti et hinc referunt Eustathius ad Homer. Il. 2, 608. p. m. 228. et Eudociae violarium in Villois. anecd. Gr. Vol. 1. p. 379. Idem in seqq. scribit ἐξελασθείσας ex more, quo solent inserere σ, de quo in praefat. ad Tom. 2. p. 15. et Piersonus ad Moer. Attic. p. 13. sq.

4) Sic Mss. Casaubonn., uti quidem editur supra p. 343. etsi contra ibi codices volunt γῆς. Cf. lib. 6. p. 270. lib. 12. p. 578. et alibi. Et sic legitur ἐνεχθεὶς modo ὑπὸ γῆν, ut lib. 6. p. 275. modo ὑπὸ γῆς, ut lib. 11. p. 529. Cf. supra p. 343. Praetuli et hic γῆν pro γῆς, quod tenent reliqui libri scripti cum editis.

§. 8.

Enimvero amnium Argiam perfluentium unus est Inachus. Alius Argiae fluvius est Erasinus: is oritur e Stymphalo Arcadiae et Stymphalide, quae ibi est, palude, ubi fuisse fabulantur Stymphalidas volucres, quas Hercules sagittis et tympanis expulerit. Hunc fluvium ferunt in-

fra

Χρόα καλὸν[11] ἰάπτῃ. — Argivi.

καὶ,

[12] Ἄϊδι προΐαψεν.

Ἄλλως τε οὐ τὴν πόλιν [13] λέγει τὸ Ἄργος· [14] οὐ γὰρ ἐκεῖσε ἔμελλεν [15] ἀφίξεσθαι· ἀλλὰ τὴν Πελοπόννησον, οὐδήπου καὶ ταύτην διψηρὰν οὖσαν. Καὶ σὺν τῷ [16] δ' δὲ ὑπερβατῶς δέχονται κατὰ συναλοιφὴν μετὰ τοῦ συνδέσμου [17] τοῦ δέ· ἵν' ᾖ οὕτως,

Καί κεν ἐλέγχιστος πολὺ δ' ἴψιον Ἄργος [18] ἱκοίμην.

ἀντὶ τοῦ, εἰς Ἄργος.

§. 8.

11) Parif. Mofc. Ven. Guarinus, hic verbis Graecis ipfis adpofitis, cum Aldo et Hoppero ἰάψει. Alii cum Homero Odyff. ε, 376. ἰάπτῃ. Proximum καὶ neglexerunt Parif. et Mofc.

12) Ἀΐδῃ invexit ed. Cafaub. a. et excepit Amftel. Libri, uti eft in Homero Il. 1, 3. Ἄϊδι.

13) Cafaubonus emendat: λέγων τὸ Ἄργος, εἰ καὶ ἔμελλεν ἀφίξεσθαι. Nihil equidem muto.

14) Xylander: εἰ καὶ ἐκεῖσε.

15) Ald. Hopper. Xyl. ἀναφίξεσθαι voce obfcura et infolente ex vitioque orta.

16) Mofcov. δὲ δέ. Idem ante συναλοιφὴν ponit τήν. Contra Euftathius ad Homer. Il. 4, 171. p. 351. Baf. poft συναλοιφὴν omittit μετά.

17) Gem. Pletho τὸ δέ, Mofc. τοῦ δέ.

18) Veteres libri tefte Cafaubono addunt, ἤτοι πολυΐψιον Ἄργος ἱκοίμην.

re, damnoque afficere fignificat. Adde quod illo verfu non urbem Argos nominat, quo rediturus Agamemnon non erat: fed Peloponnefum notat, non profecto ipfam quoque fiticulofam. Sunt qui dicant, litteram D inter Poly et Ipfion infertam effe, quomodo particula coniunctiva orationis eft.

§. 8.

Argivi. κεῖσθαι· Φρεάτων δ' εὐπορεῖν, ἃ ταῖς Δαναΐσιν ἀνάπτουσιν, ὡς ἐκείνων ἐξευρουσῶν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔπος εἰπεῖν τοῦτο·

Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος [10] ἔνυδρον·

[11] τῶν δὲ Φρεάτων τέτταρα, καὶ ἱερὰ ἀποδειχθῆναι, καὶ τιμᾶσθαι διαφερόντως· ἐν εὐπορίᾳ ὑδάτων ἀπορίαν εἰσάγοντες.

§. 9.

10) Caſaubonn. ἐνύδρεον, uti Euſtathius ad Homer. Il. 4, 171. p. 351. in. Baſil. ubi hunc verſum Heſiodo tribuit, hac tamen verborum facta mutatione: — Δαναὸς ποίησεν ἐνΰδρον, quod in ἔνυδρον mutandum exiſtimat Salvinus cum Stavereno in Obſervatt. Miſcell. Vol. 10. p 308. ubi plura de h. v. adferuntur. Xylander ad Strabonis lib. 1. p. 23. extr. ſimpliciter ex Euſtathio producit ἔνυδρον. Certe hoc, cum uſus addicat, oppoſitionem preſſius tenet, nec a meis improbatur, ut taceam de metri ratione.

11) Totum locum ex coniectura ſic emendo, quando libri me deficiunt: Τῶν δὲ Φρεάτων ἕνεκα καὶ ἱερὰ αὐταῖς ἀποδειχθῆναι καὶ τιμᾶσθαι διαφερόντως ἐν ἀπορίᾳ ὑδάτων εὐπορίαν εἰσαγούσας. Tranſpoſitionem vocum εὐπορία et ἀπορία prior interpres arguit. *Caſaubonus*. Nempe Guarinus ſic: *qui* (putei, *in aquarum penuria aquarum abundantiam inducunt*. Atque ita verſatus et hic eſt Penzelius Commodus quidem ex emendatione Caſauboni exſiſtit ſenſus, qui in vulgata lectione eſt abſonus. Attamen eam ſervant libri omnes, nec niſi magna verborum facta immutatione ad illum ſenſum pervenire licet. Equidem Xylandri verſionem ſecutus haec verba compono cum συγχωροῦσιν, ſic ut Strabo perſtringat eos, qui in abundantia aquarum, qua fruita eſt et urbs ipſa, uti ſuperiora docent, quatuor memorent puteos, quibus nec copia paretur, nec penuria auferatur. Ceterum verba τῶν δὲ Φρεάτων ad εἰσάγοντες praeteriit Gem. Pletho.

dicunt, puteorum tamen copia inſtructam, quorum Danai filiabus acceptam ferunt inventionem: atque hinc eſſe verſiculum natum aiunt:

Expers Argos aquae lymphis Danaae ditarunt.

Quin et de puteis his quatuor eſſe conſecratos, ac ſummo honore cultos. Hi ergo aquarum inopiam eo introducunt, ubi ſumma earum eſt copia.

§. 9.

§. 9. Argivi.

Τὴν δ' ἀκρόπολιν [1] τῶν Ἀργείων οἰκίσαι λέγεται Δαναὸς, ὃς τοσοῦτον τοὺς πρὸ αὐτοῦ δυναστεύοντας ἐν τοῖς τόποις [2] ὑπερβαλέσθαι δοκεῖ, ὥστε κατ' Εὐριπίδην

Πελασγιώτας ὠνομασμένους τὸ πρὶν,
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα.

Ἔστι δὲ καὶ τάφος αὐτοῦ κατὰ μέσην τὴν τῶν Ἀργείων ἀγοράν· [3] καλεῖται δὲ Πάλινθος. Οἶμαι δ' ὅτι καὶ Πελασγιώτας καὶ Δαναοὺς, ὥσπερ καὶ Ἀργείους, ἡ [4] δόξα τῆς πόλεως ταύτης ἀπ' αὐτῆς καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας καλεῖσθαι παρεσκεύασεν· οὕτω δὲ καὶ Ἰασίδας, καὶ Ἴασον Ἄργος, καὶ Ἀπίαν, καὶ [5] Ἀπιδόνας οἱ νεώτεροί φασιν. Ὅμηρος δ' Ἀπιδόνας μὲν

1) Sic Mosc. quod recepi, quia in simili nexu noster ita solet alibi. Vulgo τήν.

2) Mosc. ὑπερβάλλεσθαι, ut fit. Sed illud hic praeferendum.

3) Verba haec ad Πάλινθος omissa sunt in Venet.

4) Pro δόξα prodierat δόξῃ primum in ed. Casauboni libris etiam invitis.

5) Vatic. Ἀπιδανεῖς, nempe pro Ἀπιδανεῖς. Ita enim prosaicis auctoribus, vel Ἀπιδανῆες olim dicti sunt, uti docent Scho-

§. 9.

Arcem Argivorum condidisse perhibetur Danaus, qui tantum praestitisse iis, qui ante ipsum istis in locis principatum gesserant, videtur, ut, quod est apud Euripidem,

Pelasgiotas nuncupatos antea
Danaos vocari lege lata iusserit
Per Graeciam. —

Est et sepulcrum eius in medio foro Argivo; ac dicitur Palinthus. Existimo autem, huius urbis gloriam in causa fuisse, ut reliqui Graeci ab ea Pelasgiotae, Danai, Argivique nominarentur. Sic et Iasidas, Iasum Argos, Apiam, et Apidones recentiores dicunt. Homerus Apido-

Argivi. μὲν οὐ λέγει· ἀπίαν δὲ τὴν πόῤῥω μᾶλλον. Ὅτι δ' Ἄργος τὴν Πελοπόννησον λέγει, [6] προσλαβεῖν ἔτι καὶ τάδε,

[7] Ἀργείη Ἑλένη·

καὶ

Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος. —

καὶ

μέσον Ἄργος.

καὶ,

Πολλῆσι νήσοισι καὶ [8] Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν.

p. 372. Ἄργος δὲ καὶ τὸ πεδίον λέγεται παρὰ τοῖς νεωτέροις, παρ

Scholia ad Callimach. in Iove v. 14. et prolixius Eustathius ad Dionys. v. 414. ubi simul diserte hanc recentioris aetatis formam ex nostro tuetur. Cf. idem ad Homer. Il. 1, 270. p. m. 77. Quare ex sua sede, quam et reliqui codices opitulante ipso nexu firmant, convellere nolo.

6) Ven. προσλαβεῖν, Paris. λαβεῖν.

7) Mosc. Ἀργείη δ', forte ex Homero Odyss. 4, 296. At non opus hic est, et Homerus ita simpliciter, prout fert nexus, saepe habet. Post typothetae incuria in ed. Xyl. Ἐφύρη.

8) Sic Mosc. uti apud Homer. Il. 2,108. Sed nec Ἄργει respuit, metrica lege motus, uti Il. 6, 456. Cum tamen illud magis sit sonorum, repraesentavi Ἄργεϊ pro Ἄργει.

donas non nominat; apiam autem, remotiorem regionem. Porro autem vocabulo Argos Peloponnesum ab eo indicari, his quoque testimoniis additis manifestum est.

Argivamque Helenam —

et

Urbs quaedam est Ephyre
clari in penetralibus Argi.

item

— *et medium Argos.*

et

Argos uti totum regeret,
terrasque profundo
Ambitas pelago. —

Iunioribus vox Argos etiam campum significat, quomodo ne semel quidem Homerus usur-

παρ' Ὁμήρῳ δ' οὐδ' ἅπαξ· μάλιστα δ' οἴονται Μακεδονικὸν καὶ Θετταλικὸν εἶναι. Argivi.

§. 10.

Τῶν δ' ἀπογόνων τοῦ Δαναοῦ διαδεξαμένων τὴν ἐν Ἄργει δυναστείαν, ἐπιμιχθέντων δὲ τούτοις τῶν Ἀμυθαονιδῶν, ὡρμημένων ἐκ τῆς Πισάτιδος καὶ τῆς [1] Τριφυλίας, οὐκ ἂν θαυμάσειέ τις, εἰ, συγγενεῖς ὄντες, οὕτω [2] διεῖλον τὴν χώραν εἰς δύο βασιλείας τὸ πρῶτον, ὥστε τὰς [3] ἡγεμονίδας οὔσας ἐν αὐταῖς δύο πόλεις ἀποδειχθῆναι πλησίον ἀλλήλων ἱδρυμένας, ἐν ἐλάττοσιν ἢ

1) Pro Τριφιλ. ante Casaub. Τριφυλίας, quod satis probatum est vel ex ipso Strabone p. 337. etsi passim varie invertunt libri. Antea Paris. Πεισάτιδος, de qua scriptura iam aliquoties monui.

2) Mss. Casaubonn. Ven. Mosc. Vatic. διείλαντο. Potest ita commode, potest et vulgata stare, cum noster sic saepe activo utatur, ut lib. 4. p. 177. infra p. 383. f. lib. 9. extr. lib. 10. p. 476. et alibi. Sic Appian. de reb. Hispan. extr. Polybius passim. Utriusque autem forma, ut aliorum, non est infrequens.

3) Mss. Casaubonn. ἡγεμονίδας vel ἡγεμονιεπ. (sic) Gem. Pletho ἡγεμονευούσας, quae vox aut videtur explicatio esse vocis ἡγεμονίδας, ex qua facile τὸ ὃ excidit, aut coaluisse ex ἡγεμονίας οὔσας, quod vulgo fertur. Amplector prius, cum ita passim urbes imperiorum sedes vocentur. Forte etiam sic legit Guarinus, dum vertit: *principatu eminentes*.

usurpavit: videtur autem Macedoniae potissimum ac Thessalicae hoc esse linguae.

§ 10.

Iam cum posteri Danao in Argivo regno succederent, iisque permiscerentur Amythaonidae profecti e Pisatide et Triphylia; mirum videri non debet, si, cognati cum essent, ita ab initio ditionem in duo diviserunt regna, ut duae urbes, quae regnorum sedes forent, invicem minus

L

Argivi. ἢ πεντήκοντα ςαδίοις, τό, τε Ἄργος καὶ τὰς Μυκήνας, καὶ τὸ Ἡραῖον εἶναι κοινὸν ἱερὸν τὸ πρὸς ταῖς Μυκήναις ἀμφοῖν, ἐν ᾧ τὰ Πολυκλείτου ξόανα· τῇ μὲν τέχνῃ κάλλιςα τῶν πάντων, πολυτελείᾳ δὲ καὶ μεγέθει, τῶν Φειδίου λειπόμενα. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν τὸ Ἄργος ἐπεκράτει μᾶλλον· εἶθ' αἱ Μυκῆναι, [4] μείζονα ἐπίδοσιν λαβοῦσαι διὰ τὴν τῶν Πελοπιδῶν εἰς αὐτὰς μεθίδρυσιν· περιςάντων γὰρ εἰς τοὺς Ἀτρέως παῖδας ἁπάντων, Ἀγαμέμνων ὢν πρεσβύτερος, παραλαβὼν τὴν ἐξουσίαν, ἅμα τύχῃ τε καὶ ἀρετῇ πρὸς τοῖς οὖσι πολλὴν προσεκτήσατο τῆς χώρας· καὶ δὴ καὶ τὴν Λακωνικὴν τῇ Μυκηναίᾳ προσέθηκε. Μενέλαος μὲν δὴ τὴν Λακωνικὴν ἔσχε· Μυκήνας δὲ, καὶ τὰ μέχρι Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, καὶ τῆς Ἰώνων μὲν τότε καὶ

4) Ita pro μεῖζον Codd. Casaubonn. Vatic. Ven. Parif. Mosc. Gem. Pletho, distinctione post Μυκῆναι posita, uti etiam fecit Guarinus. (*ampliora incrementa.*) Vulgatam formam, qua distinctio post μεῖζον proiiciebatur, stabiliverat Aldus. Secutus sum codices.

L stadiis distarent, Argos videlicet ac Mycenae, Heraeumque (id est Iunonium) ad Mycenas situm commune ambobus regibus esset templum: in quo templo erant simulacra Polycleti arte omnium praestantissima, sed sumtu ac magnitudine operibus Phidiae inferiora. Principio Argos Mycenas excellebat. Postmodo Mycenae excreverunt, Pelopidarum migratione eo facta. Cum n. omnia ad Atrei filios essent devoluta, Agamemnon natu maior potestatem adeptus, fortuna virtuteque usus magnam regionis partem suo adiecit patrimonio, et Mycenaeo regno etiam Argolicam adiunxit. Sed Laconicam quidem Menelaus tenuit. Mycenas autem, et quidquid usque ad Corinthum et Sicyonem est regionis, et quae tunc Ionum atque

καὶ Αἰγιαλέων [5] καλουμένης, Ἀχαιῶν δ᾽ ὕστερον, Ἀγαμέμνων παρέλαβε. Μετὰ δὲ τὰ Τρωϊκὰ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀρχῆς καταλυθείσης, [6] ταπεινωθῆναι Μυκήνας συνέβη, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον. Κατασχόντες γὰρ οὗτοι τὴν Πελοπόννησον, ἐξέβαλον τοὺς πρότερον κρατοῦντας, ὥστ᾽ οἱ τὸ Ἄργος ἔχοντες, [7] εἶχον καὶ τὰς Μυκήνας συντελούσας εἰς ἕν· χρόνοις δ᾽ ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ᾽ Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ᾽ ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Ὅπου δὲ Μυκῆναι τοιαῦτα πεπόνθασιν, οὐ δεῖ θαυμάζειν, οὐδ᾽ εἴ τινες τῶν ὑπὸ τῷ Ἄργει κα- Argivi.

5) MSS. Casaubonn. et ex meis Parif. καλουμένων, quod quidem Casaubonus non improbat, modo legatur antea: καὶ τῆς τῶν Ἰώνων etc.

6) Supple συνέβη, estque id verbum, aut aliud ἰσοδυναμοῦν reponendum, vel legendum potius ἐταπεινώθησαν αἱ Μυκῆναι. *Casaubonus.* Subministrat id ipsum verbum συνέβη, quod auctori nostro est usitatissimum, post Μυκήνας Gem. Pletho, quare nolui adspernari. Uno verbo ἐταπεινώθησαν, quod etiam ad censum arcessebat Casaubonus, reddidit Eustathius ad Homer. Il. 2, 569. p. 219. Basil.

7) Ven. et edd. ante Casaubonum εἶλον, qui reposuit εἶχον; quod adferunt ceteri codices, Guarinus etiam expressit, et legit hic Eustathius c. l. Atque est illud profecto aptius.

atque Aegialiensium, posterioribus temporibus Achaeorum dicta fuit, Agamemnon possedit. Post bellum Troianum regno Agamemnonis exstincto, Mycenae decreverunt, maxime post Heraclidarum reditum. Hi enim occupata Peloponneso eiecerunt pristinos dominos: atque ita, qui Argis potiti erant, Mycenas quoque subegerunt et in unum corpus contraxerunt. Aliquanto post tempore Mycenae ab Argivis sunt dirutae, ut iam earum ne vestigium quidem superfit. Neque mirari debes, Mycenis hoc evenisse, aut si qui alii eorum, qui sub Argis ab

Argivi. καταλεγομένων ἀφανεῖς νῦν εἰσιν. Ὁ μὲν δὴ κατάλογος ἔχει οὕτως·

Οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην τ', Ἀσίνην τε [8] βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροιζῆν', Ἠϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, [9] Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν.

[10] Τούτων δὲ, περὶ μὲν τοῦ Ἄργους εἴρηται· περὶ δὲ τῶν ἄλλων λεκτέον.

§. 11.

Τῇ μὲν οὖν Τίρυνθι ὁρμητηρίῳ χρήσασθαι δοκεῖ
p. 373. Προῖτος, καὶ τειχίσαι διὰ Κυκλώπων· οὓς ἑπτὰ μὲν εἶναι,

8) Parif. Mofc. τήν. In Veneto verba βαθὺν — ἐχούσας defunt.

9) Ald. Hopper. Μάσσητα.

10) Ita Cafaubonus cum libris, ante quem excufum erat ταῦτα. Atque fic ταῦτα ponit lib. 4. p. 199. lib. 5. p. 250. lib. 6. p. 255. 277. et alibi. At τούτων volunt omnes codices, qui eft in hoc loco genitivus partitionis, nempe ἐκ τούτων, uti et fequentia declarant. Quod ut adpareret inluftrius, recte poft δὲ incifum minus interpofuit Cafaubonus, quo neglecto a vero fenfu aberrarunt priores interpretes.

ab Homero recenfentur, noftra aetate nulli funt. In catalogo quidem fic fcribitur:

Argos qui tenuere, et qui Tirynthia clauftra,
Hermionemque, Afinemque, finus qua ftringitur altus
Eionas, Troezenem, vitiferamque Epidaurum,
Aeginam, et Mafeta, bonorum examen Achivum.

Dictum eft de Argis: etiam de reliquis iam verba facienda.

§. 11.

Receptaculi atque arcis loco Tirynthem habuiffe videtur Proetus, operaque Cyclopum muniviffe: quos aiunt

εἶναι, καλεῖσθαι δὲ [1] γαστερόχειρας, τρεφομένους ἐκ τῆς τέχνης· ἥκειν δὲ μεταπέμπτους ἐκ Λυκίας· καὶ ἴσως τὰ σπήλαια τὰ περὶ τὴν Ναυπλίαν, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἔργα τούτων [2] ἐπώνυμά ἐστιν. Ἡ δὲ ἀκρόπολις [3] Λικύμνα ἐπώνυμος Λικυμνίου· διέχει δὲ τῆς Ναυπλίας περὶ δώδεκα [4] στάδια· ἔρημος δ' ἐστὶ κἀκείνη

Argivi.

P 4 καὶ

1) Ita libri omnes cum Guarino. Casaubonus tamen malit χειρογάστορας, uti certe legit Eustathius ad Homer. Il. 2, 559. p. 216. s. 286. ubi nostrum locum adtingit, et synonymo explicat, quo alias indicantur ἐγχειρογάστορες, uti χειροτέχναι καὶ τοῖς ἐκ χειρῶν ἔργοις τὴν γαστέρα πληροῦντες. Et sic idem ad Odyss. 13, 383. p. 1638, 8. Bas. ἐγχειρογάστορας explicat χειροτέχνας, ὡς ἀπὸ χειρῶν βιοτεύοντας, ut ἐγγλωττογάστορας ἀπὸ γλώττης. Attamen ex nostro etiam ad Homer. Odyss. 9, 187. p. m. 346, 15. refert γαστερόχειρες, qui ab aliis dicantur ἐγχειρογάστορες, veluti ἐκ τέχνης τρεφόμενοι. Tum aliis sic dicuntur χειροβοσκοὶ, χειρόβιοι apud Pollucem 1, 5. et 7, 1. qui χειρογάστορας quidem scribit, sed Hecataeo tamquam peculiare largitur. Quae quidem dubiam faciunt lectionem iam olim in libris agitatam. Nostrorum librorum forma exstat etiam in Hesychio et Etymol. M. etsi nec alteram ille ignorat.

2) Paris. Mosc. ἐπώνυμόν ἐστιν.

3) Paris. Mosc. Λικύμνα, uti post cum Guarino. Ald. et Hopper. Λύκυμνα, post Λικυμνίου. Heresbachius in utroque loco *Lycimna* — *Lycimno*. Ex Λικύμνιος, nomine noto et obvio, vera scriptura probatur.

4) Vatic. Paris. Mosc. σταδίους. Nota in hoc vel Strabonis vel librorum variatio.

aiunt numero fuisse septem, Cheirogasteres appellatos, quasi si Manuventres diceres, quod sua arte victum sibi quaererent: venisse autem accitos e Lycia: ac fieri potuit, ut, quae apud Naupliam sunt, speluncae, et opera in iis, nomina ab his Cyclopibus habeant. Arx est Licymna, Licymnii de nomine: distat a Nauplia XII circiter stadiis. Verum et illa de-

Argivi. καὶ ἡ πλησίον [5] Μιδέα, ἑτέρα οὖσα τῆς Βοιωτικῆς· ἐκείνη γάρ ἐστι [6] Μίδεα, ὡς πρόνοια· αὕτη δὲ Μιδέα, ὡς Τεγέα. [7] Ταύτῃ δ' ὅμορος Πρόσυμνα, [8] καὶ αὕτη ἱερὸν ἔχουσα Ἥρας· ἠρήμωσαν δὲ τὰς [9] πλείστας αἱ Ἀρ-

5) Pauſan. 2, 25, 8. Μίδεια, ſed idem 6, 20, 4. Μιδέα. Utrumque in uſu fuiſſe docet Stephanus h. v. Cf. quae ibi notant viri docti. At per ε dediſſe Strabonem, evincit etiam praeter libros exemplum ſubiunctum.

6) Lege Μίδεια, ὡς πρόνοια. Sic enim libro ſequenti [p. 413.] ſcribitur, et apud Homerum; [Il. 2, 507.] nec aliter exemplo reſponderet. *Caſaubonus*. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 507. p. 205. ſ. 279. et Il. 2, 559. p. 217. in. ſ. 285. bis ſcribit per ε, et quidem in priori loco Μιδέα παροξυτόνως, in poſteriori Μίδεα προπαροξυτόνως. Hinc adparet, quo ſenſu verba Strabonis memorata intellexerit, ſcilicet de accentus diverſa ſede, neque morari debet, quod ſaepe in auctoribus Τέγεα obiicitur, atque etiam Strabonis editionibus noſtris, uti p. 388. immo hinc accentus vera ratio intelligitur, quam adiuvant etiam nomina ſimilia, in quibus Ἀσέα, Ἐλέα, Νεμέα, Τενέα, Ὑδρέα, Ὑλέα. Tum vero ſive Μίδεα ſcribas, ſive Μίδεια, perinde eſt, neque, ſi cum Caſaubono repoſueris Μίδεια, vox inluſtrandi cauſa in exemplo ſubiecta magis reſpondeat, ubi ει et ει diverſa ſunt. Quod ſi hoc volebat Strabo, eligendum erat ex plurimis vocabulum aptius, veluti Ἀδράστεια. Igitur omnis diſputationis cardo verſatur in notanda accentus diverſa ſede, uti etiam intellexit Politus ad Euſtathium T. 2. p. 549. qui conſuli poteſt. Obſerva vero hinc antiquam accentuum vim, naturam et cauſam.

7) Xyl. αὕτη, Hopperum ſecutus.

8) Pro καὶ ſpatium vacuum dant Pariſ. Moſc. In Veneto hinc ad Ἥρας narratio amputata.

9) Moſc. πλείστας· forte voluit πλείους.

deſerta eſt, et quae in propinquo eſt Midea, accentu in media ſyllaba collocato (Midea enim Boeotica tonum in Mi ſyllaba habet). Prope hanc eſt Proſymna, quae templum habet Iunonis. Pleraſque ca-

Ἀργεῖοι ἐπελθοῦσαι.[10] Οἱ δ' οἰκήτορες, οἱ μὲν ἐκ Τίρυνθος εἰς Ἐπίδαυρον ἀφίκοντο· οἱ δὲ ἐκ τῆς Ἑρμιόνης εἰς τοὺς Ἁλιεῖς καλουμένους, οἱ δ' ἐκ τῆς Ἀσίνης (καὶ αὕτη δὲ κώμη τῆς Ἀργείας πλησίον Ναυπλίας) [11] [ὑπὸ] Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Μεσσηνίαν μετῳκί-σθη- Argivi.

P 5

10) Gem. Pletho sic: τῶν δ' οἰκητόρων οἱ πολλοὶ πρὸς Λακεδαιμονίους ἀπεχώρησαν· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, φησὶ Θεόπομπος etc. Forte elegantius. Verba ἐκ Τίρυνθος ad οἱ γὰρ, quae plane absunt a Veneto, uncis inclusit Casaubonus, reddidit Guarinus, turbato tamen ordine et sensu, sic: *Habitatores autem e Tirynthe quidem Epidaurum se receperunt. Ex Hermione autem ad Halies (sic enim vocantur) id est piscatores, Asina vero terrae pagus Argivae penes Lacedaemoniam Naupliam. Ex ea inquilini in Messenium commigrarunt agrum, eodem quo Asina oppidulum Argolicum vocabulo nuncupata.* Paris. et Mosc. ita exhibent: οἱ μὲν ἐκ τῆς (τῆς deest in Paris.) Τίρυνθος ἀπῆλθον εἰς Ἐπίδαυρον· οἱ δὲ τῆς εἰς τοὺς Ἁλιεῖς καλουμένους· οἱ δ' ἐκ τῆς . . . . (Ac tantum Paris.) αὕτη κώμη τ. Ἀ. πλ. Ναυπλίας (Mosc. Ναυπλία, ut alibi, cum aliis) Λακ. εἰς τὴν Μεσ. μετῳκίσθη (pro εἰς in MSS. spatium vacuum) καὶ ἡ ὁμων. τῇ Ἀργ. Ασίνῃ πολι . . . γὰρ etc. Medic. sic: οἱ δὲ ἐκ τῆς Ἑρμιόνης εἰς τοὺς Ἁλιεῖς καλοῦνται γὰρ οὕτως. Ἡ δ' Ἀσίνη ἄμφως τῆς Ἀργείας ἐσὶ πρὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ναυπλίᾳ δὲ (ἐκ emendat Gronovius) ταύτης εἰς τὴν Μεσσηνίαν μετῳκίσθησαν, ᾗ ἐστιν ὁμώνυμος τῇ Ἀργ. Ἀσίνῃ πολίχνη. Ex quibus adparet locum iam olim in libris male adfectum prodiisse. Integrum tamen Vatic. servasse conlatoris silentium innuit. Hinc et uncos, qui ante Τίρυνθος et Λακεδαιμόνιοι adpositi erant, removi.

11) Casaubonus malit ὑπὸ Λακεδαιμονίων probante nexu et ipsa

earum Argivi ob rebellionem habitatoribus nudarunt. Incolarum alii a Tirynthe Epidaurum venerunt, alii ab Hermiona ad eos, qui Halieis (id est, si verbum verbo reddas, piscatores) dicebantur: alii ab Asine (qui et ipse vicus est Argiae, propinquus Nauplia) a Lacedaemoniis in Messeniam sunt de-

Argivi. σθησαν· [12] καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ Ἀργολικῇ Ἀσίνη πολίχνη. [13] Οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι, [14] ὥς φησιν ὁ Θεόπομπος, πολλὴν κατακτησάμενοι τῆς ἀλλοτρίας, εἰς ταύτην κατῴκιζον, οὓς ἂν [15] ὑποδέξαιντο τῶν φυγόντων ἐπ' αὐτούς· [16] καὶ οἱ ἐκ τῆς Ναυπλίας ἐκεῖσε ἀνεχώρησαν.

§. 12.

Ἑρμιόνη δ' ἐστὶ τῶν οὐκ [1] ἀσήμων πόλεων· ἧς τὴν παραλίαν ἔχουσιν Ἁλιεῖς λεγόμενοι θαλαττουργοί τινες

ipsa historia. Cf. Pausan. 4, 14, 2. et 34, 6. Recepi, ita tamen, ut uncis additis distinguerem, etsi Gronovius in variis Geogr. vocem Λακεδαιμονίων e margine in contextum perperam receptam delendamque existimat. Vulgo abest ὑπὸ.

12) Deest aliquid. Sensus est: Et iis in Messeniam translatis ἐγένετο vel ἐκτίσθη ἡ δῆμος. et cet. vid. et Pausan. [cc. ll.] *Casaubonus.* Addo Stephanum h. v. Ceterum, nisi aliquid elapsum tacite revocetur, et sensus et nexus claudicent.

13) Ald. Hopper. negligenter οὐ γὰρ.

14) Particula haec abest in Paris. et Mosc.

15) Vatic. Paris. Mosc. cum Casaubonn. ὑπεδέξαντο. Post ὑπ' αὐτοὺς Vatic. Mosc. Gem. Pletho.

16) Καὶ οἱ omittunt Paris. Mosc. et hinc ad ἀνεχώρησαν usque Venet. omnia.

1) Ven. ἀσίμων.

deportati, et oppidum Asine, eiusdem cum Argolica nominis. Etenim Lacedaemonii, ut ait Theopompus, ampla ditione potiti, quam aliis eripuissent, in ea collocaverunt, quos ab se confugientes reciperent: eoque Nauplienses recesserunt.

§. 12.

Hermione una est de non obscuris urbibus, cuius marginem maritimum incolunt, qui, quod e mari quaestum fa-

τινες ἄνδρες. Παρ᾽ [2] Ἑρμιονεῦσι δὲ [3] τεθρύλληται, Argivi. τὴν εἰς ἅδου κατάβασιν [4] σύντομον εἶναι· διόπερ οὐκ [5] ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον.

§. 13.

Δρυόπων δ᾽ οἰκητήριόν φασι [1] καὶ τὴν Ἀσίνην· εἴτ᾽ ἐκ

2) An per ω, vid. Berkel. ad Stephan. p. 351.

3) Mosc. τεθρύληται. Verba παρ᾽ Ἑρμιονεῦσι ad ναῦλον non adparent in Gem. Plethone.

4) Casaubonn. Vatic. Mosc. συντόμως. Reliqui cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 560. p. 217. f. 286. et editis σύντομον. Bene.

5) Vitiose ed. Amstel. ἀντιθέασιν.

1) Eustathius ad Homer. Il. 2, 560. p. 217. f. 287. hinc refert: Ἀσίνη καὶ Ἑρμιών, Δρυόπων οἰκητήριον, Δρύοπες τοῦ Ἀρκάδος κατοικίσαντος αὐτοὺς ἐνταῦθα ἐκ τῶν περὶ Σπερχειὸν τόπων· unde Politus ad Eustathium T. 2. p. 601. in nostro sic subplet: φασὶ τὴν Ἑρμιόνην καὶ Ἀσίνην, in primis cum id testetur Herodotus 8, 73. qui tamen Asinen ad Cardamylen ponit, et Laconicam facit, ab Asine ad Hermionem diversam. Cardamyle enim Messeniaca in Laconicis finibus fuit sinus Messeniaci f. Asinaei, in quo Cardamyle. V. Strabo supra p. 360. Hic vero loquitur noster de Asine Hermionica, quae et inde dicta videtur Δρυόπη. Cf. Stephanus et Etymol. M. At quia Hermionica ab Argivis solo fuit aequata, et Asine alia condita in Messenia, hinc Politus e. l. recte ab Herodoto duas Dryopum urbes enumeratas esse putat, Hermionen, quae sane erat Argolica, et Asinen ad Cardamylen, recteque distinctam Messeniacam, deleta Hermionica, ubi initio Dryopes fuerunt. Quae quidem arguta sunt et impedita. Asinen ad Hermionen possedisse primum Dryopas in Peloponne-

faciunt, Halieis sive piscatores dicuntur. Brevis ad inferos descensus esse dicitur apud Hermionenses: itaque ibi mortuis portorium (Graeci naulum appellant) non imponitur.

§. 13.

Porro Asinen Dryopum fuisse domicilium perhibent; sive

Argivi. ἐκ τῶν περὶ [2] Σπερχειὸν τόπων [3] ὄντας αὐτοὺς Δρύοπος τῦ Ἀρκάδος κατοικίσαντος ἐνταῦθα, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν· ἢ [4] Ἡρακλέους ἐκ τῆς περὶ τὸν [5] Παρνασὸν Δωρίδος ἐξελάσαντος αὐτούς. Τὸ δὲ Σκύλλαιον, τὸ [6] ἐν τῇ Ἑρμιόνῃ, [7] ὠνομάσθαι φασὶν ἀπὸ Σκύλ-

nesum transvectos, diserte etiam scribit Pausan. 4, 34, 6. unde ab Argivis expulsi Messeniam concesserint. Sed et Eionem addit Diodor. Sic. 4, 37. adeoque Strabo p. 434. Dryopida olim τετράπολιν fuisse adfirmat. Videtur igitur Eustathius aliunde adiecisse Ἑρμιόνην, quod, cum respuant omnes libri, recipere dubitavi. Tum vero καὶ est *etiam*, i. e. in aliis etiam urbibus.

2) Ald. Σπέρχιον.

3) Ven. ὄντα. Post Mosc. et Paris. κατοικήσαντος nota commutatione. Sic et Aldus et Hopperus, uti iidem paullo inferius Νήσυ, quod recte emendavit Xylander.

4) Lego: ἢ Ἡρακλέυς ἐκ τῆς περὶ τὸν Παρνασσὸν Δωρίδος ἐξελάσαντος αὐτύς. Vulgata lectio ὑποσυλοικίζει. *Casaubonus.* Expuli nunc particulam ὑπὸ ante Ἡρακλέυς praeeuntibus Ven. et Gem. Plethone. Contra recte usitateque de eadem re Herodot. 8, 43. ὑπὸ Ἡρακλέος — ἐξαναστάντες.

5) Ita Paris. ut alibi solet, quod est prosaicorum vulgari dialecto utentium. Neque enim hic poetae narrationem subiectam latere, aliquatenus innuitur. Pro Παρνασσὸν dedi igitur Παρνασόν.

6) Absque τῇ Paris. et Mosc. Pro ἐν Xylander posuit ἐπὶ quia viciniam indices, uti infra ἐπὶ p. 375. in. Quod etsi recte omnino monuit, non tamen recte recepit. Nempe cum nominibus urbium τὸ ἐν saepe τὴν περίχωρον significat, in primis ubi clades, victoriae narrantur, uti docuerunt Ducker.

sive eos (quod Aristoteles ait) Dryops Arcas eo transtulit: cum ante circa Spercheium habitarent: sive ab Hercule fuerunt e Doride, quae iuxta Parnassum est, eiecti. Iam Scyllaeum, quod est Hermionae vicinum, nomen habere aiunt

Σκύλλης τῆς Νίσου θυγατρὸς, ἣν ἐξ ἔρωτος προδοῦσαν Μίνῳ τὴν Νισαίαν [8] καταποντωθῆναί φασιν ὑπ᾽ αὐτῦ, δεῦρο δ᾽ ἐκκυμανθεῖσαν, ταφῆς τυχεῖν. Ἠϊόνες δὲ κώμη τις ἦν, ἣν ἐρημώσαντες [9] Μυκηναῖοι ναύσταθμον ἐποίησαν· [10] ἀφανισθεῖσα δ᾽ ὕστερον, οὐδὲ ναύσταθμόν ἐστι. Argivi.

§. 14.

[1] Τροιζὴν δὲ ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ἀφ᾽ οὗ καὶ Ποσει-

eker. ad Thucyd. 1, 100. Wesseling. ad Diodor. 12, 7. Sturz ad Hellanici fragmenta p. 129. et quos memorant. Neque tamen diffiteor, duri aliquid in hoc nexu subesse. At et sic Eustathius ad Dionys. v. 420. Σκύλλαιον τόπος ἐν Ἑρμιόνῃ. Scylax p. 20. Hudf. τῆς Τροιζηνίας dixit. Tum et de agro accipi sic commode potest. Ceterum Casaubonus inducta Xylandri emendatione revocavit suffragantibus libris ἐν.

7) Mosc. ex more ἀνεμᾶσθαι.

8) Ald. Hopper. καταποντιωθῆναι.

9) Eustathius ad Homer. Il. 2, 561. p. 217. s. 287. addit ex aliis, opinor, ἢ Ἀθηναῖοι.

10) Omissa haec sunt ad ὕστερον, relicto spatio vacuo, in Paris. et Mosc. ad ἐστὶ in Ven. et Gem. Plethone. Aldus et Hopper. prave ἀφανισθεῖσαν.

1) Mosc. Τροίζην, qui tamen parum sibi in hoc constat. Illud usu receptum. Tum in Paris. deest ποτέ.

aiunt a Scylla Nisi filia: quam a Minoë, quod ei amore ipsius impulsa Nisaeam prodidisset, in mare demersam, fluctibusque eo eiectam sepulturae compotem factam ferunt. Eiones (vox litus significat) pagus fuit, quem hominibus viduatum Mycenaei navale sibi fecerunt: postea temporis deleta, ne navale quidem iam est.

§. 14.

Troezen Neptuno sacra est, unde et Poseidonia (id est

Argivi. σειδωνία ποτὲ ἐλέγετο· ὑπέρκειται δὲ τῆς [2] θαλάττης εἰς πεντεκαίδεκα σταδίους, οὐδ' αὐτὴ ἄσημος πόλις. Πρόκειται δὲ τοῦ λιμένος αὐτῆς Πώγωνος τοὔνομα Καλαυρία νησίδιον ὅσον τριάκοντα [3] σταδίων ἔχον τὸν κύκλον· ἐνταῦθα ἦν ἄσυλον Ποσειδῶνος ἱερόν· καί φασι τὸν θεὸν τοῦτον ἀλλάξασθαι [4] πρὸς μὲν Λητὼ
p. 374. τὴν Καλαυρίαν ἀντιδόντα Δῆλον, πρὸς Ἀπόλλωνα δὲ Ταίναρον ἀντιδόντα Πυθώ. Ἔφορος δὲ καὶ τὸν χρησμὸν λέγει·

Ἶσόν τοι Δῆλόν τε Καλαύρειάν τε νέμεσθαι,
Πυθώ τ' ἠγαθέην, καὶ Ταίναρον [5] ἠνεμόεντα.

Ἦν

2) Eustathius ad c. l. hinc repetit: θαλάσσης πεντεκαίδεκα σταδίων.

3) Venet. Gem. Pletho et edd. ante Casaubonum σταδίους. Post Aldus, ut alibi, Εὔφορος.

4) Gem. Pletho sic habet: πρὸς Ἀπόλλωνα Καλαυρίαν καὶ Ταίναρον ἀντιδόντα Δῆλον κ. Π. At vulgatus ordo bene habet, quo et exhibet Eustathius ad Dionys. v. 498.

5) Pausan. 2, 33, 2. ἠνεμόεσσαν. Nimirum, quod et monet Stephanus, utroque genere effertur, feminino a Pindar. Pyth. 4, 78. Hic masculinum servant libri et Eustathius ad Dionys. c. l. Alterutrum in oraculo semel edito verum est. Tum metri causa cum Pausania postea scribere visum est Καλαύρειαν pro Καλαυρίαν, etsi idem cum nostro per ι etiam profert.

est Neptunia) olim dicta fuit: urbs non ignobilis, a mari ad xv stadia distans. Ante portum eius, cui Pogoni, id est barbae, nomen, iacet Calauria, insula parva, circulo xxx circiter stadiorum contenta: ibi fuit asylum Neptuni, quoniam ferunt permutatione contracta Calauriam pro Delo recepisse a Latona, ab Apolline pro Pythia Taenarum. Et oraculum quoque refert Ephorus:

Par ratio est Delive Calauriaeve tenendae:
Pythia idem tibi sit, quod in auras Taenarus altus.

Fuit

Ἦν δὲ καὶ [6] Ἀμφικτυονία τις περὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο, ἑπτὰ πόλεων, αἳ μετεῖχον τῆς θυσίας· ἦσαν δὲ Ἑρμιὼν, Ἐπίδαυρος, Αἴγινα, Ἀθῆναι, Πρασιεῖς, Ναυπλιεῖς, Ὀρχομενὸς ὁ Μινύειος· ὑπὲρ μὲν οὖν [7] τῶν Ναυπλίων Ἀργεῖοι συνετέλουν, ὑπὲρ Πρασιέων δὲ Λακεδαιμόνιοι. Οὕτω δ' ἐπεκράτησεν ἡ τιμὴ τοῦ θεοῦ τούτου παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὥστε καὶ Μακεδόνες δυναστεύοντες ἤδη μέχρι δεῦρο ἐφύλαττόν πως τὴν ἀσυλίαν, καὶ τοὺς ἱκέτας ἀποσπᾶν ᾐδοῦντο τοὺς εἰς [8] Καλαυρίαν καταφυγόντας· ὅπου γε οὐδὲ Δημοσθένη ἐθάῤῥησεν Ἀρχίας [9] βιάσασθαι στρατιώτας Argivi.

6) Mosc. Ἀμφικτυωνία, uti Ἀλκυωνία libri in Pausania 2, 37, 5. ubi Sylburg. alia adponit.

7) Neglecto articulo Paris. et Mosc. Hic postea etiam δὲ ante Λακεδαιμόνιοι omittit.

8) Paris. Mosc. Καλαβρείαν. Cf. supra ad p. 369. Ita passim in aliis observatur, veluti Plutarcho in Demosth. c. 29. m. 30. f. in decem oratorum vitis p. 366. (ed. Lips.) Suida h. v. et Δημοσθένης, Cf. Holsten. ad Stephanum p. 155. et omnino de utriusque literae commistione Wessel. ad Diodor. 2, 16. ut praeteream alios. Ceterum sic etiam mutato accentu Καλάβρεια scribendum monet Eustathius ad Dionys. c. I.

9) Pro βιάσεσθαι Paris. Mosc. βιάσασθαι, quod, tamquam usitatum atque hic aptum, recepi. Sic enim alii saepe et noster infra p. 381. in.

Fuit et Amphictyonum conventus quidam ad hoc templum, civitatum septem: quarum nomina Hermione, Epidaurus, Aegina, Athenae, Prasiae, Nauplia, Orchomenus Minyeius: ac pro Nauplia contribuebant Argivi, pro Prasiis Lacedaemonii. Adeo autem veneratio istius Dei apud Graecos invaluit, ut et Macedones Graecia in suam redacta potestatem adhuc ius asyli illaesum servaverint, ac qui supplices in Calauriam confugissent, inde avellere sint veriti: quando Archias etiam armata stipatus manu Demostheni vim ibi inferre non

Argivi. τας ἔχων, [10] ὃς προὐτετάκτο [11] ὑπὸ Ἀντιπάτρου ζῶντα ἀγαγεῖν κἀκεῖνον, καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων, ὃν [12] εὕρῃ, τῶν [13] ἐν αἰτίαις ὄντων [14] ταῖς παραπλησίαις· ἀλλὰ πείθειν ἐπειρᾶτο· οὐ μὴν ἔπεισέ γε, ἀλλ᾽ ἔφθη φαρμάκῳ παραλύσας ἑαυτὸν τοῦ ζῆν. [15] Τροιζὴν δὲ καὶ Πιτθεὺς, οἱ Πέλοπος, ὁρμηθέντες [16] ἐκ τῆς Πισάτιδος, ὁ μὲν τὴν πόλιν ὁμώνυμον ἑαυτοῦ κατέλιπεν, ὁ δὲ Πιτθεὺς ἐβασίλευσεν, ἐκεῖνον διαδεξάμενος. [17] Ἄνθης δ᾽ ὁ προκατέχων πλεύσας [18] Ἀλι-

10) Venet. Gem. Pletho ὡς. Idem vel οἷς Casaubonn.

11) Paris. ὑπ᾽.

12) Paris. Mosc. ὧν ἂν εὕροι. Venet. ὃν ἂν εὕρῃ. Gem. Pletho εὕρῃ. Cum ad usum linguae parum valeat, vulgatum retinui.

13) Paris. Mosc. ἐν ταῖς αἰτίαις.

14) Casaubonn. ταῖς οὔσαις παρ. Mosc. ταῖς παραπλησίοις οὔσαις. Paris. παραπλησίαις οὔσαις. Vatic. ὄντων οὔσαις ταῖς παραπλησίαις. Possit utique παραπλησίοις praeferri; nisi Graecos passim ab usitata ratione recedere constet. Vid. Fischer. ad Welleri Grammat. Tom. 2. p. 65. Sic hoc ipsum vocabulum variat Polybius.

15) Mosc. Τροιζῆν. V. supra, etsi ibi de urbe.

16) Mosc. ἐπί.

17) Mosc. ἀήρθης. (sic) Paris. αὔτης. Sed Ἄνθης etiam alii tuentur, et noster infra lib. 14. p. 656. Pro eo Pausanias 2, 30, 8. et 31. f. diversa dialecto Ἄνθας.

non fuit ausus, cum ei ab Antipatro iniunctum esset, ut et hunc, et alios qui simili in crimine essent, oratores vivos sibi adduceret: sed verbis eum ex asylo abstrahere frustra est conatus, cum hausto veneno se vita exsolvere Demosthenes occupasset. Praeterea Troezen et Pittheus Pelopis FF. e Pisatide profecti sunt: quorum ille urbem sibi cognominem reliquit, hic ei succedens ibi regnavit. Anthes vero, qui ante ista loca obtinuerat, navibus avectus

[18] Ἁλικαρνασσὸν ἔκτισεν· ἐροῦμεν δ' ἐν τοῖς [19] Καρικοῖς καὶ τοῖς Τρωϊκοῖς. Argivi.

§. 15.

Ἡ Ἐπίδαυρος δ' ἐκαλεῖτο [1] Ἐπίκαρος· φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης, κατασχεῖν αὐτὴν Κᾶρας, ὥσπερ καὶ Ἑρμιόνην· τῶν δ' Ἡρακλειδῶν κατελθόντων, Ἴωνας αὐ-

18) Mosc. Ald. Hopper. cum Guarino simplici σ. Sed et alibi noster sine variatione duplici litera producit, quod fere praeferunt Graeci auctores, etsi discordibus passim librariis. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. 17, 23. idem et Gronov. ad Herodot. 1. in. Ducker. ad Thucydid. 8, 42. Pro simplici tamen pugnat Abr. Gronovius ad Iustin. 2, 12, 33. At si nummis obsequaris, probanda est potius eius literae geminatio. Tum vide, an huc etiam accentus sedes valeat, etsi sic Παρνασός ubique praeferendum sit.

19) Inter hoc vocabulum et sequens hiatu distat narratio in Mosc. Ceterum in Ven. desunt verba ἐροῦμεν — Τρωϊκοῖς.

1) Lege meo periculo Ἐπίκαρος. Nam alioqui, qui poterit recte accipi hic locus? Epidaurus vocata est propterea, quod Cares eam obtinerent. Sed ita esse legendum, ut reponimus, nimis certum est. Eustathius [ad Homer. Il. 2, 561. p. 217. f. 287.] Κατὰ δὲ τὸν Γεωγράφον καὶ Ἐπίκαρον αὐτὴν οἴονταί τινες, ὡς Καρῶν αὐτὴν ποτε κατασχόντων. *Casaubonus.* Nempe vulgo legitur Ἐπίταυρος. Veram eam Casauboni emendationem censent etiam Vindingius in Hellene p. 53. (Vol. 11. thes. Gron.) et Politus ad Eustathium T. 2. p. 603. qui ex Stephano Strabonem corruptum esse credit, quippe in quo Ἐπίταυρος legitur, etsi contra Stephanum ex depravatis Cdd. Strabonis duxisse eam formam suo item iure p. 347. notat Berkelius. Equidem in causa aperta etiam sine codicum adsensu recipiendum putavi, quod iam antea fecerat Penzelius.

ctus Halicarnassum condidit: quam rem in Cariae et Troiae rebus exponemus.

§. 15.

Epidaurus ante Epicarus dicta fuit: Aristoteles enim et hanc, et Hermionem ait Cares tenuisse: reversis autem postliminio Heraclidis, Ionas se iis socios eius

Argivi. αὐτοῖς συνοικῆσαι, τοὺς ἐκ τῆς Ἀττικῆς τετραπόλεως συνεπομένους εἰς Ἄργος. Καὶ αὐτὴ δ' οὐκ ἄσημος ἡ πόλις, καὶ μάλιστα διὰ [2] τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένου, καὶ τὸ ἱερὸν πλῆρες ἔχοντος ἀεὶ τῶν τε καμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκκῃ. Κεῖται δ' ἡ πόλις ἐν [3] μυχῷ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, τὸν [4] παράπλουν ἔχουσα [5] σταδίων πεντεκαίδεκα,

2) Eustathius c. l. repetit δι' ἐπιφάνειαν.

3) Casaubonn. aliqui, Vatic. Paris. Mosc. μυχοῖς. Eustathius c. l. cum editis omnibus μυχῷ, tantum Aldus vitiose μονῷ. Ita, μυχῷ, videntur habuisse Ven. et Gem. Pletho, idemque reddidit Guarinus: *in recessu intimo.* Ego utique praeferendum puto.

4) Περίπλουν libri cum Eustathio. At inepta videtur haec vox, quia πόλις illa non circumnavigatur, sed praenavigatur. Quare supra Casaubonus p. 351. in eodem nexu invitis libris dedit παράπλουν, hic tamen et lib. 14. p. 632. reliquit. Ita παράπλους refertur ad ostium fluminis lib. 7. p. 305. urbes lib. 8. p. 369. populos maritimos lib. 11. p. 493. f. — At circumnavigantur insulae, sinus, maria, uti Pontus Euxinus, unde κύκλος, περίμετρον, περίδρομος explorantur, quae verba etiam invicem promiscuo usu ponuntur, et sic περίοδος explicatur ab Hesychio. Exempla subministrant in primis libri 2. 10. et 13. Et sic Scylax p. 21. Hudf. non dixit περίπλους, sed παράπλους τῆς Ἐπ-

eius habitandae adiecisse, qui ex Attica tetrapoli eos ad Argos comitati fuerant. Haec quoque urbs obscura non est: maxime propter Aesculapium, qui ibi claret, crediturque omnis generis morbos depellere, semperque templum refertum habet aegrotantibus, ac tabellis dedicaticiis, in quibus, quo quisque morbo liberatus fuerit, consignatum extat, sicut et in Co et Triccae. Sita est Epidaurus in intimo recessu sinus Saronici, XV stad. praeter-

δεκα, βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς θερινάς· περικλείεται δ' ὄρεσιν ὑψηλοῖς μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν, ὥστ' ἐρυμνὴ κατεσκεύασται φυσικῶς πανταχόθεν. Argivi. Μεταξὺ δὲ Τροιζῆνος καὶ Ἐπιδαύρου χωρίον ἦν ἐρυμνὸν, Μέθανα, καὶ χερρόνησος ὁμώνυμος τούτῳ. [6]Παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἔν τισιν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται, ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν· διόπερ οἴεταί τινας p. 375. ἐξαπατηθέντας ὁ Σκήψιος Δημήτριος τὴν [7] ἐπὶ τῇ Τροιζῆνι Μεθώνην ὑπονοεῖν· καθ' ἧς ἀράσασθαι λέγεται τοὺς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος πεμφθέντας ναυτολόγους, μηδέ ποτε παύσασθαι τειχοδομεῖν· οὐ τού-

Ἐπιδαύρου χώρας. Ita παραρρεῖν et περιρρεῖν inter se differunt. Non igitur temere miratur Politus ad Eustathium T. 2. p. 603. quod non viderint viri docti, hic παράπλουν reponendum esse, quod antea reposuisse Casaubonum indicavi. Notum autem, quam saepe παρὰ et περὶ invicem in libris commutentur. Sic hic paullo post. His igitur rationibus inductus pro περίπλους posui παράπλους, flagitante sensu et nexu.

5) Mosc. στάδια.

6) Vatic. περί.

7) Ald. Hopper. ἐν τῇ Τροιζῆνι, uti supra p. 373. Σκύλλαιον τὸ ἐν τῇ Ἑρμιόνῃ. Pro ὑπὸ Paris. post ὑπ'.

tervectione navali, aestivo ortui opposita: ad mare usque montibus altis includitur, ut natura loci undiquaque sit probe munita. Troezenem inter ac Epidaurum locus fuit munitus Methana, eiusdemque nominis peninsula: apud Thucydidem quidam codices Methonem habent, cognominem Macedonicae, in cuius obsidione oculus fuit Philippo excisus. Itaque etiam Demetrius Scepsius opinatur quosdam deceptos intelligere Methonem Troezeni vicinam eam, cui imprecatos ferunt nautarum legendorum gratia ab Agamemnone missos, ne unquam finem facerent muros aedificandi: cum non hi, sed

Argivi. των, ἀλλὰ τῶν Μακεδόνων ἀνανευσάντων, ὥς φησι Θεόπομπος· τούτους δ᾽ οὐκ εἰκὸς, ἐγγὺς ὄντας, ἀπειθῆσαι.

§. 16.

Αἴγινα δ᾽ ἐστι μὲν καὶ τόπος τις τῆς Ἐπιδαυρίας· ἔστι δὲ καὶ νῆσος [1] πρὸ τῆς ἠπείρου ταύτης, ἣν ἐν τοῖς ἀρτίως παρατεθεῖσιν ἔπεσι [2] βούλεται φράζειν ὁ ποιητής· διὸ καὶ γράφουσί τινες,

Νῆσόν τ᾽ Αἴγιναν, —

ἀντὶ τοῦ,

Οἵ δ᾽ ἔχον Αἴγιναν, —

διαστελλόμενοι τὴν ὁμωνυμίαν. Ὅτι μὲν οὖν τῶν σφόδρα γνωρίμων ἐστὶν ἡ νῆσος, τί δεῖ λέγειν; ἐντεῦθεν γὰρ Αἰακός τε λέγεται καὶ οἱ ὑπ᾽ [3] αὐτόν. Αὕτη δ᾽ ἐστὶν ἡ καὶ θαλαττοκρατήσασά ποτε, καὶ περὶ πρωτείων ἀμφισβητήσασά ποτε πρὸς Ἀθηναίους ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ κατὰ τὰ Περσικά. Λέγεται

1) Ald. Hopper. πρὸς τῆς.
2) Mosc. βούλεται φράζειν.
3) An αὐτῷ, ut in hoc nexu alibi?

Macedones militiam detrectarint, ut ait Theopompus: alteros enim ita in vicinia sitos probabile non erat recusaturos.

§. 16.

Aegina et locus est Epidauriae, et insula ante continentem istam, quam in paulo ante adductis versibus intelligi voluit Homerus. Itaque nonnulli ambiguitatis discernendae gratia scribunt, *Insulam et Aeginam.* — Neque vero opus est de huius insulae nobilitate differere: cum Aeaci patria fuerit et eius subditorum: haec est quae et maris aliquando imperium obtinuit, et bello Persico in navali certamine ad Salaminem peracto de palma cum Athenienfibus contendit. Circulus quo ambitur

ται δὲ σταδίων ἑκατὸν [4] ὀγδοήκοντα ὁ κύκλος τῆς νήσου· πόλιν δ᾽ ὁμώνυμον ἔχει τετραμμένην πρὸς Λίβα· περιέχουσι δ᾽ αὐτὴν ἥ τε Ἀττικὴ, καὶ ἡ Μεγαρὶς, καὶ τῆς Πελοποννήσου τὰ [5] μέχρι Ἐπιδαύρου, σχεδόν τι ἑκατὸν [6] σταδίους ἑκάστη διέχουσα· τὸ δὲ ἑωθινὸν μέρος καὶ τὸ νότιον] πελάγει κλύζεται τῷ τε Μυρτώῳ καὶ τῷ Κρητικῷ· νησίδια δὲ περίκειται πολλὰ μὲν πρὸς τῇ ἠπείρῳ· Βέλβινα δὲ πρὸς τὸ πέλαγος ἀνατείνουσα· ἡ δὲ χώρα αὐτῆς κατὰ [7] βάθους μὲν γεώδης ἐστὶ, πετρώδης δ᾽ [8] ἐπιπολῆς, καὶ μάλιστα ἡ [9] πε-

Argivi.

4) Secuti ſumus veteres codices, qui ὀγδοήκοντα habent pro πεντήκοντα. *Caſaubonus.* Nempe πεντήκοντα legebatur ante Caſaubonum. Sed ὀγδοήκοντα vel literis integris vel numeri ſigno exprimunt codices. Inter utrumque pendent Agathemer. 1, 5. et Plinius 4, 19. ſ. 12. quorum ille ſtadia habet 160. hic 20. M. P. Sed Eudocia in violario p. 297. (in Villoiſ. anecd. Gr. Vol. 1.) et Euſtathius ad Dionyſium v. 512. qui aperte hunc Strabonis locum reddunt, cum Mſſ. ſcribunt ρπ᾽.

5) Pariſ. μέχρις. Idem ante σχεδόν τι inſerit καί.

6) Ante Caſaubonum στάδια, crebra variatione.

7) Pariſ. Moſc. βαθμοῦς. Euſtathius c. l. ad ſenſum ἐν βάθει.

8) Moſc. ἐπιπολλῆς, uti etiam evulgarunt Aldus et Hopper. Sed in Moſc. ſuperſcriptum eſt λ ſimplex.

9) Pariſ. παιδιᾶς, ut infra p. 375. ſ. παιδιά. Hinc forte vitium irrepſit lib. 2. p. 105. in verbis παιδικῆς μετρήσεως pro πεδινῆς μετρήσεως.

tur inſula, ſtadiorum dicitur CL. Urbem habet cognominem, ſitam verſus Africum. Circumiacent eam Attica et Megarica, et Peloponneſi partes, quae usque ad Epidaurum porriguntur, ſingula fere C ſtadiorum intervallo remota. Orientale et auſtrinum latera Myrtoo ac Cretico mari alluuntur. Exiguae inſulae circumiacent verſus continentem multae, Belbina autem verſus altum. Ager in profundo gleboſus eſt, in ſuperficie ſaxoſus,

Argivi. διάς· διόπερ [10] ψιλὴ πᾶσά ἐστι, κριθοφόρος δὲ ἱκανῶς· [11] Μυρμιδόνας δὲ κληθῆναί φασιν, οὐχ ὡς ὁ μῦθος, τοὺς Αἰγινήτας, ὅτι, [12] λοιμοῦ μεγάλου συμπεσόντος, οἱ μύρμηκες ἄνθρωποι γένοιντο κατ' εὐχὴν Αἰακοῦ· ἀλλ' ὅτι μυρμήκων τρόπον ὀρύττοντες τὴν γῆν, [13] ἐπιφέροιεν ἐπὶ τὰς πέτρας, ὥστ' ἔχειν γεωργεῖν, ἐν δὲ τοῖς ὀρύγμασι οἰκεῖν φειδόμενοι πλίνθων.

10) Eustathius cum Eudocia male ὑψηλή, et deinceps Ven. φασιν.

11) Hinc ad χαράδραν omnia desunt in Gem. Plethone.

12) Casauboniani aliqui λιμοῦ ex commistione et facili nec insolita. Cf. Sylburg. ad Pausan. 2, 32. p. 187. Davisius ad Maxim. Tyr. diss. 38, 3. Λοιμοῦ hic probatur ex aliis libris, concordante Guarino, et auctorum narrationibus, inprimis Ovidii Metam. 7, 523. Ita vero etiam Eustathius et Eudocia cc. ll. λοιμοῦ συμπεσόντος.

13) Ven. ἐπιστρέφοιεν pro ἐπιπτείφοιεν, quod adhuc in omnibus editionibus ferebatur. Reliqui codices, et Casauboniani et mei, quibuscum consentit Guarini interpretatio, ἐπιφέροιεν, quod vel ipse nexus probat, quia terra egesta petras agriculturae causa obduxerunt, quod sationem involvit. Accedunt alii auctores, qui idem narrant, in quibus Theagenes historicus apud Tzetzem ad Lycophr. v. 176. et Schol. Pindari ad Nem. 3, 21. (ubi quidem Θεογένης legitur) qui sic: ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Denique Eudocia et Eustathius haben- ἐπέφερον ταῖς πέτραις, et, si sensum spectes, hic etiam ad Homer. Il. 1, 180. p. m. 58. in. Non igitur dubitavi, eam vocem revocare.

maxime in plano: itaque totum illud solum nudum est, satis tamen hordei ferax. Myrmidones vero appellantur Aeginetae, sicuti traditur, non quod (velut fabulae iactant) magna oborta peste formicae, Aeaco votis id impetrante, in hominum naturam sint mutatae; sed quod formicarum in morem terram fodientes in saxa semen coniicerent, ut agriculturam exercere possent: et quod laterum coctorum penuria in fossis habitarent. Insula haec an-

θων. Ὠνομάζετο δ' [14] Οἰνώνη πάλαι, ὁμώνυμος δυσὶ δήμοις τῆς Ἀττικῆς, τῷ τε πρὸς Ἐλευθεραῖς, Argivi.

[15] Οἰνόῃ
Σύγχορτα ναίειν πεδία, ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς·

Q 4 καὶ

14) Ita omnes libri cum Guarino et Eustathio ad Homer. Il. 2, 562. p. m. 218. in. et ad Dionys. c. l. aliisque Geographis. At recte in hoc nomine hic haeserunt docti viri, quia in pagis Atticis Οἰνώνη non invenitur, immo Οἰνόη de utraque. Vid. Meursius de populis Atticae s. v. Οἰνόη et Corsinus in fastis Att. Tom. 1. p. 241. Aut igitur gravissime lapsus est Strabo, qui tamen Οἰνόην pagum infra p. 383. commemorat, et alterum Aeginae insulae nomen bene nosse debuit, aut excidit alterum nomen Οἰνόη, uti quidem acute iudicat Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 604. sic ut legendum sit, πάλαι καὶ Οἰνόη ὁμών. An vero alibi hoc nomine illa insula occurrat, compertum non habeo. *Oenopia* quidem legitur apud Pindarum Isthm. 8, 45. et Ovidium Metam. 7, 473. Cf. Holsten. ad Stephan. p. 14. et Staveren. ad Hygini fab. 52. p. 116. Sed et hoc remotius accedit ad Οἰνόη et magis notandum, quam probandum videatur. Quod Hopperus hic dedit Οἰνώη, factum id est negligentia, ut subiuncta docent. Ceterum hinc Οἰνώνη adhaesit etiam iis, quae deinceps memorantur. Post Medic. cum Eustathio ad Homer. c. l. scribit ὁμωνύμως.

15) Vulgo Οἰνώνης, quod nec codices recusant. At ferri in hoc nexu, cum de pago dicatur, nequit, et metri ratio respuit. Casaubonus emendat igitur Οἰνόῃ, adsentiente Vindingio in Hellene p. 239. (Vol. 11. thes. Gron.) qui simul recte verba haec distinxit, quae antea uno versu continebantur. Et hinc Xylander reddiderat Latine: *Herbosa incolere prata Oenones prope Eleutheras.* Sunt enim senarii, quorum prior extremum

antiquitus Oenone fuit nominata, nomine communi cum duobus Atticae pagis: quorum alter ad Eleutheras fuit, unde illud

Oenoae
Eleutherisque agros tenere proximos;

alter

Argivi. καὶ μιᾷ τῶν ἐκ τετραπόλεως τῆς περὶ Μαραθῶνα, καθ' ἧς ἡ παροιμία, [16] Οἰνόη τὴν χαράδραν. Ἐπῴκησαν δ' αὐτὴν Ἀργεῖοι, καὶ Κρῆτες, καὶ Ἐπιδαύριοι, καὶ Δωριεῖς· ὕστερον δὲ κατεκληρούχησαν τὴν
p. 376. νῆσον Ἀθηναῖοι· ἀφελόμενοι δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἀθηναίους τὴν νῆσον, ἀπέδοσαν τοῖς ἀρχαίοις οἰκήτορσιν. Ἀποίκους δ' ἔστειλαν Αἰγινῆται, εἴς τε Κυδωνίαν τὴν ἐν Κρήτῃ, καὶ εἰς [17] Ὀμβρικούς. Ἔφορος δ' ἐν Αἰγίνῃ ἄργυρον πρῶτον κοπῆναί φησιν ὑπὸ [18] Φεί-

mum verbum subpeditavit. Secutus sum Vindingii descriptionem. Tum πρὸς revocavi ex edd. Aldi et Hopperi, cum in ceteris πρὸ legeretur. Post vocem Ἐλευθεραῖς excidisse videtur ὡς τὰ vel simile aliquid, quod testimonium poetae indiceret.

16) Ita et hic, refragantibus licet Msstis, pro Οἰνώνῃ, quod edd. occupat, legendum esse, ex supra dictis adparet, et auctores alii suadent, veluti Suidas, qui idem proverbium memorant.

17) Ex penultima accentum movi in ultimam, quo loco posuit Aldus et Casaubonus lib. 5. p. 216. 240. etsi Ὀμβρικοι etiam legitur in Stephano. At illud praecipiunt Grammaticorum leges, quas secutae sunt Dionis Cassii editiones in fragm. lib. 34. 144. Antea in Paris. exstat Κυδωνίαν, post in ed. Aldi, ut alibi, Εὔφορος.

alter Marathoni vicinus, in quem est proverbium: Oenoe torrentis alveum. Incoluerunt hanc insulam Argivi, Cretenses, Epidaurii, Dorienses: postea temporis Athenienses forte colonis suis eam divisetunt: Lacedaemonii autem eam Atheniensibus ademptam pristinis reddiderunt incolis. Colonos miserunt Aeginetae et in Cydoniam Cretae, et in Umbricos. Ephorus in Aegina primo argentum a Pheidone

[18] Φείδωνος· [19] ἐμπορεῖον γὰρ γενέσθαι διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας, τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς· ἀφ᾽ οὗ τὸν ῥῶπον Αἰγιναίαν [20] ἐμπολὴν λέγεσθαι. Argivi.

Q 5 §. 17.

18) Ita recte omnes libri; quibuscum et alii auctores congruunt. Negligenter igitur Eustathius ad Homer. Il. 2, 562. p. 218. s. 288. Φειδίκ. Nec minus post: γέγονε δὲ λαμπρὸς διὰ λυπρότητα χώραν. At melius antea reddit hinc ἀργύριον, quod etiam locum omnino habere possit, uti est in Plutarcho Vol. 7. p. 581. ed. Lips. κόπτειν νόμισμα, ut Latini *cudere*, *ferire*, *percutere numos*. Noster supra p. 358. de Phidone: νόμισμα χαράττειν. Neque tamen vulgatam omnium lectionem damno. Notum illud de triumviris apud Romanos.

19) Mosc. cum edd. ante Casaubonum ἐμπόριον, ut saepe alibi, etiam in aliis auctoribus. Sic in nostro lib. 3. p. 159. sq. modo per ει, modo per ι scribitur. Cf. ad Polyb. 3. 91. in. ubi ει receptum malit Schweighaeuserus. Retinui hic ἐμπορεῖον, accentu tantum mutato pro ἐμπόρειον, quod alibi, veluti lib. 16. p. 668. recte excusum est. Si verum intercedit discrimen, ἐμπορεῖον de mercatura dictum videtur, ἐμπόριον de foro mercantium et loco, uti auctor Etym. M. p. 336. explicat, unde *Emporiae* in Hispania penultimam corripit, veluti apud Sil. Ital. 3, 369. etsi in Gr. etiam passim ει reperitur. Tum vero etiam Mosc. lectio stare possit.

20) Sic pro vulgato ἐμπολεῖν Casaubonn. Ven. (hic etiam Αἰγινέαν) Paris. Mosc. quod rectum puto, dummodo praeponas cum Aldo et Hoppero Αἰγιναίαν, quod et innuit Cd. Ven. Et sic Guarinus vertit: *Aegineticam mercaturam*. Suadet id etiam, ni fallor, τὸν ante ῥῶπον. Tum ἐμπολὴ etiam alibi cum gentilibus ponitur, veluti Αἰγυπτία, Φοίνισσα. Probat porro vox Αἰγινοπώλου apud Hesychium T. 1. p. 137. Atque ita etiam ex-

done cusum fuisse scribit: cum ea insula esset facta emporium, insulanis ob terrae sterilitatem in mari negotiantibus: unde et dici coeptum, Aliquem viles Aeginetarum merces tractare.

§. 17.

Argivi.

§. 17.

Ὁ δὲ ποιητὴς [1] ἔνια μὲν [2] χωρία λέγει συνεχῶς, ὥσπερ [3] καὶ κεῖται·

Οἵθ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα, —

καὶ

Οἵδ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε [4] τειχιόεσσαν.
[5] Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε [6] βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας
[7] Τροιζῆν', Ἠϊόνας τέ —

[8] Ἀλ-

explicat Cael. Rhodigin. Lectt. antiqu. 21, 23. p. 821. f. Eadem vero huius vocis varietas in Moeride h. v. Schneiderus tamen in Lex. Gr. f. v. ξῶπος componit ξῶπον Αἰγιναῖον, quod fubiuncto vocabulo ἐμπολὴν explicari putat. Ego propofitam lectionem non defero.

1) Ita omnes libri fcripti, et ante Xylandrum editi. Hic tamen pofuit ἐνίοτε, quod ad priorem lectionem revocavit Cafaubonus.

2) Ante Cafaubonum χώρας, quod cum ἔνια in gratiam minime redigatur. Quare etiam ἔνια in ἐνίοτε mutavit Xylander.

3) Τὸ καὶ hic et poft excludunt Aldus et Hopperus; poft Parif. Mofc. et Xylander.

4) Ignorant hanc vocem Parif. Mofc. Ven.

5) Parif. Ἑρμιόνην τ'.

6) Verba βαθὺν — ἐχούσας non addiderunt Parif. Mofcow. Ven.

7) Parif. Mofc. Τροιζῆνά. τε. Ald. Τροιζῆνα τ' Ἠόνας τε. Hopper. Τροιζῆν τ' Ἠϊόνας τε. Cf. Homer. Il. 2, 561.

§. 17.

Iam Homerus aliquando regiones continenter defcribit, ut et fitae funt, ut in his.

Quique Hyriam coluere, atque Aulida —

et

Argos qui tenuere, et qui Tirynthia clauftra,
Hermionemque, Afinemque, finus qua ftringitur altus.
Troezenem, Eionafque —

Ali-

8) Ἄλλοτε δ' οὐχ ὡς ἐστι τῇ τάξει, Argivi.

Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε

Θέσπειαν Γραῖάν τε —

9) Τά.τ' ἐν ἠπείρῳ ταῖς νήσοις συμφράζει,

Οἵ' Ἰθάκην εἶχον, —

Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο· —

τὰ γὰρ Κροκύλεια ἐν τοῖς 10) Ἀκαρνᾶσιν. Οὕτω δὲ καὶ νῦν τῇ Αἰγίνῃ 11) τὸν Μάσητα συνῆψεν, ὄντα τῆς Ἀργολικῆς ἠπείρου. 12) Θυρεὰς δὲ Ὅμηρος μὲν 13) οὐκ ὠνά-

8) Parif. ἄλλοτε δὲ. Poft idem Σχοῖνον abiecto τε.

9) Parif. Mofc. τάς τ', hic etiam in fequ. ἐν ἠπειρώταις τὰς νήσους συμφράζει τάς. — Sic Aldus, Hopperus τάς τ' ἐν Ἠπειρώταις νήσους, quod nexu poftulante ad receptam formam reduxit Xylander, adprobantibus etiam reliquis codicibus.

10) Gem. Pletho ἐν τῇ Ἠπείρῳ. Ἀκαρνᾶσι pro Ἀκαρνᾶσιν dedi cum Mofc. Cf. Schweighaeufer. ad Polyb. 4, 5, 10.

11) Epitome p. 119. Hudf. τὴν Μάσητα.

12) Parif. Mofc. Θυρεάτας, uti Aldus et Hopperus cum Guarino. Sed ε probatur praeter gentile Θυρεάτης, ut Τεγεάτης, ex Stephano aliisque, qui producuntur ad Thucydidem 4, 58. ab Holftenio ad Stephanum p. 141. Sylburg ad Paufan. 8, 3. p. 602. eodemque et Facio ad 2, 29, 5. et Meurfio in Mifcellan. Lacon. 4, 13. et quos nominant, unde fimilem corruptionem difces, quam et cognata urbium nomina experta funt, veluti Ἀραιθυρέα in Paufania 2, 12, 5. Sed conferatur de his

Alicubi ordinem conturbat: ut

Schoenumque, Scolumque — et

Thespeiam, Graeamque —

Et infulis ea annumerat, quae funt in continente.

Qui tenuere Ithacam —

Queis fedes Crocyleia: — eft enim Ithaca infula: Crocyleia autem funt in Acarnania. Eodem modo hic cum Aegina Mafetem coniunxit, qui in Argolica fitus eft continente. Thyream autem Homerus non nomi-nat

Argivi. ὠνόμασεν· οἱ δ᾽ ἄλλοι θρυλλοῦσι· περὶ ὧν Ἀργείοις καὶ Λακεδαιμονίοις συνέστη ἀγὼν, [14] τριακοσίοις πρὸς τριακοσίους· ἐνίκων δὲ Λακεδαιμόνιοι, στρατηγοῦντος Ὀθρυάδα· εἶναι δέ φησι τὸ χωρίον τοῦτο Θουκυδίδης ἐν τῇ [15] Κυνουρίᾳ κατὰ τὴν μεθορίαν τῆς Ἀργείας καὶ τῆς

his Schweighaeuserus ad Polyb. 4, 6, 2. Eadem variatio nominum in *εα*, uti Ἀρεα, obseruatur et alibi. Cf. post §. 19. n. 2. Mirum tamen videtur, quod numero plurali scripsit noster, cum in Thucydide ipso, quem adlegat, 4, 56. et 5, 41. legatur Θυρέα, in singulari, quo et alii auctores utuntur, etsi plura nomina utroque numero usurpantur. Illud tamen voluit libri omnes, quod ideo non mutavi; tantum pro Θυρέαις scripsi Θυρεάς.

13) Bene hanc particulam, et alibi elapsam, inseruit Xylander addicentibus etiam Msstis et Guarino.

14) Uterque numerus cum interposito πρὸς deest in Paris. relicto spatio vacuo. Mosc. bis dat τ superscripto π. Tum Paris. omisit etiam φησί.

15) Venet. Paris. Guarinus, Ald. Hopperus Κυνοσουρίᾳ, uti in Thucydide 4, 56. et Luciani Icaromenippo c. 18. libri quidam cum huius Scholiaste. Praeterea in Thucydide Κυνουργία, in Stephano s. v. Θυρέα Καινουργία editiones etiam exhibent, uti notarunt interpretes. Verum nomen, quod praeter reliquos codices probant etiam alii auctores, est Κυνουρία, uti et hic olim recte emendaverat Hartungus in Face Gruteri T. 2. p. 666. et Straboni restituit Xylander. Ita etiam ipsum nomen in locorum serie ponit Stephanus. Cf. Strabo supra p. 730.

navit, de qua apud alios trito sermone traditur trecentos Argivos cum totidem Lacedaemoniis pugna decrevisse, ac victoriam Spartanis astu Othryadae fuisse partam. Sitam esse ait Thucydides in Cynuria, ubi fines Argiae et

τῆς Λακωνικῆς. Εἰσὶ δὲ καὶ [16] Ὑσιαὶ, τόπος γνώριμος τῆς Ἀργολικῆς· καὶ Κεγχρεαὶ, αἳ κεῖνται ἐπὶ τῇ ὁδῷ [17] τῇ ἐκ Τεγέας εἰς Ἄργος, διὰ τοῦ Παρθενίου ὄρους καὶ τοῦ [18] Κρεοπώλου. Ὅμηρος δ' αὐτὰς οὐκ οἶδεν, οὐδὲ τὸ [19] Λυκούργιον, οὐδ' Ὀρνεάς· κῶμαι Argivi.

16) Mosc. hic et infra lib. 9. p. 404. Ὑσίαι cum edd. Pausaniae 2, 25, 8. et de Boeotica cum Strabone c. l. Harpocration h. v. Euripides in Bacch. v. 750. de utraque numero quidem singulari Stephanus Ὑσία, uti plura locorum nomina promiscue solent efferri. In Thucydide quidem 5, 83. variatur; Ὑσιαὶ tamen editur.

17) Paris. τῆς ἐκ — Παρθένου. Vulgatam Παρθενίου probant cum ceteris libris et alii auctores et Strabo infra p. 389: ubi nihil mutat Paris.

18) Paris. et Guarinus Κρεοπώλου. Medic. Κρεωπόλου. Standum plerisque libris in ignoto monte. Unde Spanhemius ad Callimachum in Pallada v. 40. Κρειόπολος in adlegato hoc Strabonis loco duxerit, ignoro. Nempe Κρεῖον Callimachi idem mons putatur ab interpretibus, quibus et suffragatur du Theil in Memoires de Litterature — de Paris Tom. 39. p. 239.

19) Ita omnes libri *Tz.* De hoc nihil reperio; sed Lyrciam, oppidum medium inter Argos et Orneas 60 stadia utrimque distans. De hoc et Orneis vid. Pausan. 2, 25. *Casaubonus.* Optime Casaubonus mutavit et legit Λυρκείαν, et addit ad marginem paullo post legi ὁμωνύμως [at de huius quidem vocis mutatione nihil. *Tz*] τῷ ὄρει τῷ . . . . . ᾧ δὲ etc. Debuit confidenter supplere τῷ Λυρκίῳ, ut sit, ὁμωνύμως τῷ ὄρει τῷ Λυρκίῳ, quando ipse Strabo id docet satis expresse supra p. 370. ubi de Argis urbe: ῥεῖ δ' αὐτῆς πλησίον ὁ Ἴναχος χαραδρώδης ποταμὸς, ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ Λυρκίου τοῦ κατὰ τὴν Κυνουρίαν ὄρους

et Laconicae coeunt. Sunt et Hysiae locus Argolicae nobilis: et Cenchreae sitae in via, quae Tegea Argos ducit per montem Parthenium et Creopolum. Homerus ista loca non novit, sicut neque Lycurgium, neque Orneas,

Argivi. μαι δ' εἰσὶ τῆς Ἀργείας, ἡ μὲν ὁμώνυμος [20] τῷ ὄρει, αἱ δὲ ταῖς Ὀρνεαῖς, ταῖς μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος ἱδρυμέναις.

§. 18.

[1] Τῶν δὲ κατὰ Πελοπόννησον πόλεων ἐνδοξόταται γεγόνασι καὶ μέχρι νῦν εἰσιν Ἄργος τε Σπάρτη τε· διὰ δὲ τὸ πολυθρύλλητον ἥκιστα δεῖ μακρολογεῖν περὶ αὐτῶν· τὰ γὰρ ὑπὸ πάντων εἰρημένα λέγειν δόξομεν.

ὄρους τῆς Ἀρκαδίας. *Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr.* p. 313. Vitium hic latere, senserat etiam Ortelius, et *Ligyrgum.* Polybii 4, 70. in. esse putavit. Vid. in Thes. Geogr. h. v. At et vulgatam ibi antea lectionem non solum falsam esse docuit Schweighaeuserus ad c. l. et ad 4, 11, 5. reposuitque Ὀλίγυρτον, sed et mons ille ad Arcadiam pertinet, nec habuit urbem cognominem, etsi talem memorat Ortelius. At id de Lyrceo constat ex Pausania 2, 25, 4. et 5. qui et aptum huic loco situm probat. Tum haec emendatio prope abest a librorum vestigiis. Neque tamen recipere ausus sum; recipienti tamen non reluctabor.

20) Casaubonn. Vatic. Ven. Paris. Mosc. τῷ ὄρει τῷ . . . . αἱ δὲ —. Gem. Pletho totum hunc locum sic informavit: κῶμαι δ' εἰσὶ τῆς Ἀργείας, ὧν ἡ ἑτέρα ὁμώνυμος ταῖς Ὀρνεαῖς ταῖς μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος ἱδρυμέναις.

1) Abest δὲ a Vatic. et Ven. insertum gerit Mosc. Casaubonus ex suis libris adfert Τῶν γοῦν. Gem. Pletho habet Τῶν μὲν οὖν κατὰ —

neas, pagos Argiae: quorum ille idem cum monte gerit nomen, hic cum Orneis inter Corinthum et Sicyonem situs.

§. 18.

Sed omnium, quae in Peloponneso sunt, urbium illustrissimae fuerunt suntque etiamnum Argos ac Sparta: ut propter earum celebritatem vulgatam non sit nobis prolixior de iis sermo instituendus, ne ab omnibus dicta repetere videamur. Anti-

ξομεν. Τὸ παλαιὸν μὲν οὖν ηὐδοκίμει τὸ Ἄργος μᾶλλον· ὕστερον δὲ καὶ μέχρι παντὸς [2] ὑπερεβάλλοντο Λακεδαιμόνιοι, καὶ διετέλεσαν τὴν αὐτονομίαν φυλάττοντες· πλὴν εἴ τι που μικρὸν προσπταίειν αὐτοὺς συνέβαινεν. Ἀργεῖοι δὲ Πύῤῥον μὲν οὐκ ἐδέξαντο, [3] ἀλλὰ πρὸ τοῦ τείχους ἔπεσε, γραϊδίου τινὸς, ὡς ἔοικε, κεραμίδα ἀφέντος ἄνωθεν ἐπὶ τὴν κεφαλήν· ὑπ' ἄλλοις δ' ἐγένοντο βασιλεῦσι· μετασχόντες δὲ τοῦ τῶν Ἀχαιῶν συστήματος, σὺν ἐκείνοις εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐξουσίαν ἦλθον καὶ νῦν συνέστηκεν ἡ πόλις, δευτερεύουσα τῇ τάξει μετὰ τὴν Σπάρτην. Argivi. p. 377.

§. 19.

Ἑξῆς δὲ [1] λέγωμεν περὶ τῶν ὑπὸ Μυκήναις καὶ τῷ

2) Medic. Mosc. ὑπερεβάλοντο, ut alibi similia permutantur. Post Aldus vitiose διετέλευσαν.

3) Venet. Paris. Mosc. ἀλλὰ καὶ, quod probum censeo. Gem. Pletho facto subplemento sic: ἀλλὰ βιασάμενος τὴν εἴσοδον ἐντὸς τοῦ τείχους ἔπεσε. Cf. Iustin. 25, 5. in.

1) Aldus, Hoppetus cum Paris. λέγομεν. Cf. lib. 7. p. 289. f. et alibi. Post Mosc. οὕτω, magis id quidem ad usum et praecepta

tiquitus quidem fama Argos superabat: sed inferioribus temporibus Spartani per omne tempus superiores fuerunt, libertatem suam perpetuo servantes: nisi quod exiguis quibusdam in rebus offenderunt. Argivi sane Pyrrhum non admiserunt, sed is ante muros cecidit, coniecta in caput eius a vetula (ut aiunt) quadam tegula: sub aliis tamen regibus fuerunt: cumque in Achaicum se corpus inseruissent, una cum eo in Romanorum venerunt potestatem: atque etiamnum constat urbs, secunda a Lacedaemone dignitate.

§. 19.

Deinceps iam dicamus de iis locis, quae Mycenis et Aga-

Argivi. τῷ Ἀγαμέμνονι τεταγμένων τόπων ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν· ἔχει δ' οὕτως τὰ ἔπη·

Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀφνειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε [2] Κλεωνὰς,
Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
Καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
Οἵ θ' [3] Ὑπερησίην τε, καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
Πελλήνην τ' εἶχον, [4] ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν.

Αἱ μὲν οὖν Μυκῆναι νῦν [5] οὐκέτι εἰσίν· ἔκτισε [6] δ' αὐτὰς

cepta Grammaticorum. Vid. Thomas Magister h. v. et Hesychius sub οὕτωσί. Sed nec alterum exemplis destituitur.

2) Mosc. Κλεωνᾶς. Tum idem Ἀραιθυραίην, ut Aldus; de qua commutatione utriusque formae paulo superius dictum est. Proximum τ' ἐρατεινὴν in Mosc. insertum est; in Parisiensi desideratur. Post ἄρ' aberat in Mosc. Pro eo et Ἄδρηστος Paris. habet ἄριστος: Aldus ἔθ' Ἄδρηστος. Cf. Homer. Il. 2, 569. sqq.

3) Aldus Ὑπερησίδα· Hopper. Ὑπερησίδην.

4) Mosc. Aldus ἰδ'. Cf. supra p. 359. At hic omnes libri Homerici ἠδ', qui etiam deinceps utrumque ponunt Il. 19, 285. Tum Paris. ἀμφαινέμοντο. Post Ald. et Hopper. ἀμφὶ Ἑλίκην.

5) Paris. οὐκ ἔτ' εἰσίν.

6) Casaubonn. Ven. δὲ ταύτας.

Agamemnoni subdita in recensione navium his versibus memorantur:

Tum qui turrigeris sedes tenuere Mycenis,
Quique amplam coluere Corinthum, altasque Cleonas,
Orneiasque, et Arethyreae qui moenia amoenae;
Et Sicyonem, erat Adrasti quae regia primum,
Quique Hyperesiam, qui sublimem Gonoessam,
Et qui Pellenen, quique Aegion incoluerunt,
Litus et Aegiali totum, spatiosam Helicenque.

Mycenae quidem hodie non supersunt. Condidit autem eam

τὰς Περσεύς· διεδέξατο δὲ Σθένελος· εἶτ᾽ Εὐρυσθεύς· Argivi. οἱ δ᾽ αὐτοὶ καὶ τοῦ Ἄργους ἦρξαν. Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ· καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι· τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν [7] τῇ Κορίνθῳ, ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ τὴν κρήνην τὴν [8] Ἀκαρίαν, ὑπὸ ἁμαξιτόν· καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλή. Αἱ δὲ Μυκῆναι μετέπεσον εἰς τοὺς Πελοπίδας, ὁρμηθέντας [9] ἀπὸ τῆς Πισάτιδος· εἶτ᾽ εἰς τοὺς Ἡρακλείδας, καὶ τοὺς τὸ Ἄργος ἔχον-

7) Legendum videatur τῷ Κορίνθῳ, cum hoc genere producat paullo post et p. 380. Attamen et femininum genus manifesto indicio usurpat p. 381. quae variatio etiam observatur in Polybio, ad quem 4, 67. 8. vid. Schweighaeuserus. Memorabile exemplum talis inconstantiae supra Pylus praebuit.

8) Ita omnes libri. Ex Pausania tamen 1, 32, 5. videatur legendum Μακαρίαν, uti iudicavit etiam Xylander adprobante Heynio ad Apollodorum p. 498. In alterutrum potest irrepsisse depravatio. Quid si in Pausaniam? Nihil igitur mutavi. Post Aldus, Hopper. ἁμαξητόν. Cf. Alberti ad Hesychium T. 1. p. 242.

9) Mosc. ἐκ, uti supra p. 339. omnes; utrumque admittit usus. Post idem et Parif. omittunt τοὺς ante τὸ Ἄργος.

eam urbem Perseus: ei Sthenelus, huic Eurystheus successit: iidem Argis quoque imperabant. Eurystheus ad Marathonem facta adversus Herculis filios et Iolaum expeditione, quibus auxilio Athenienses venerunt, in pugna fertur cecidisse: corpusque eius in Gargetto esse sepultum, caput ab Iolao praecisum seorsum humatum Corinthi iuxta fontem Acariam, propter viam, qua currus incedunt: locoque nomen est Eurysthei caput. Caeterum Mycenae transierunt in potestatem Pelopidarum ex Pisatide profectorum: deinde Heraclidarum, et eorum, qui Argos obtinebant. Post na-

Argivi. ἔχοντας. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι μετὰ Κλεωναίων καὶ Τεγεατῶν ἐπελθόντες ἄρδην τὰς Μυκήνας ἀνεῖλον, καὶ τὴν χώραν διενείμαντο. Διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα τὰς δύο πόλεις [10] ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσιν· Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τοτὲ μὲν Μυκήνας καλῶν, τοτὲ δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. Κλεωναὶ δ' εἰσὶ πόλισμα ἐπὶ τῇ ὁδῷ [11] κείμενον τῇ ἐξ Ἄργους εἰς Κόρινθον ἐπὶ λόφου περιοικουμένου πανταχόθεν, καὶ τετειχισμένου καλῶς: ὥστ' οἰκείως εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ τὸ ἐϋκτιμένας Κλεωνάς. Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ [12] Φλιοῦντος, καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ καὶ τὰ Νέμεα [13] συντελεῖν ἔθος τοῖς Ἀργείοις, καὶ τὰ περὶ τὸν Νεμεαῖον λέον-

10) Ita Xylander dedit, ante quem legebatur εἰς μίαν, uti etiam habent Ven. Paris. Mosc. Reliqui videntur in vulgata lectione consensisse.

11) Neglexit hoc verbum Eustathius ad Homerum Il. β, 570. II. 220. f. 290. in repetitione huius loci.

12) Ald. Hoppen. Φιλοῦντος, quod et in versione expressit Guarinus.

13) Eustathius c. l. tantum συνετελοῦντο.

valem autem pugnam Salaminiam Argivi cumque his Cleonaei et Tegeatae illato bello Mycenas funditus deleverunt, agrumque inter se partiti sunt. Caeterum Argos et Mycenas ob vicinitatem poetae tragici veluti unam promiscue appellant, et Euripides in una eademque fabula eandem iam Argos, mox Mycenas appellat: ut in Iphigenia et Oresta. Cleonae urbs est sita in via, quae Argis Corinthum petit, in tumulo domicilio undiquaque cincto, et pulcre muris ornato: ut videatur Homerus apposite eas bene conditas appellasse. Ibi et Nemea est inter Cleonas ac Phliuntem: et lucus, in quo Nemea Argivi pro more celebrant: et ibi fabulantur fuisse

λέοντα μυθευόμενα, καὶ ἡ [14] Βέμβινα κώμη· διέχουσι δ' αἱ Κλεωναὶ τοῦ μὲν Ἄργους σταδίους [15] εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, [16] Κορίνθου δὲ ὀγδοήκοντα. Καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ Ἀκροκορίνθου κατωπτεύσαμεν τὸ κτίσμα. Argivi.

§. 20.

Ὁ δὲ ΚΟΡΙΝΘΟΣ ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ τὸ [1] ἐμπορεῖον, ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ [2] κείμενος, καὶ [3] δυοῖν λιμέ- p. 378.

14) Vatic. Mosc. Paris. Venet. cum Aldo, Hoppero Βέλβινα, de qua insula Aeginae vicina cf. supra p. 375. Vera scriptura etiam ex aliis constat, non item accentus, de quo monuit Holstenius ad Stephan. p. 64.

15) Mosc. ρκ, uti post π.

16) Casaubonn. Ven. Κορινθίων. Reliqui cum editis et Eustathio c. l. Κορίνθου, qui et antea habet στάδια, variatione nota.

1) Pro ἐμπόριον non solum constantiae causa, sed et ob sequentia posui ἐμπορεῖον, etsi in utramque partem et promiscua significatione agitari notum est.

2) Ita Casaubonn. Vatic. Ven. Mosc. Gem. Pletho pro κείμενον, sic ut ad Corinthum referatur. Quid in Parisiensi legatur, dubium est in conlatoris silentio. Alias cum Mosc. consentire plurima exempla declarant. Guarinus κείμενον interpretatur in versione, nec aliter volunt editiones omnes. Ego tamen praeferre malui Msstorum lectionem, cum ad Corinthum, tamquam primarium et praecipuum nomen, omnia spectent, et ἐμπορεῖον tantum ad explicationem epitheti Homerici adiectum fuerit. Hinc et ἐμπορεῖον posui, quod mercaturam potius, quam mercantium locum hic indicat. Cf. supra p. 376. Tum vero distinctionem subieci illi voci. Quae enim sequuntur, ipsius sunt Strabonis de Corinthi situ, cum praemissa Homero dentur.

3) Mosc. δυεῖν, ut alibi. Cf. ad p. 356. Post pro λιμένων Paris. dat λειμένων· Gem. Pletho addit ὤν.

fuisse Nemeaeum illum leonem: estque ibi Bembina vicus. Cleonae ab Argis absunt stadia CXX, a Corintho XXC. Et nos de Acrocorintho urbem prospeximus.

§. 20.

CORINTHUS autem locuples dicitur ob emporium; in isthmo situs est, et portus duos

Corinthus.

λιμένοιν κύριος, ὧν ὁ μὲν τῆς Ἀσίας, ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐγγύς ἐστι· καὶ ῥᾳδίας ποιεῖ τὰς ἑκατέρωθεν [4] ἀμοιβὰς τῶν [5] φορτίων πρὸς ἀλλήλους τοῖς τοσοῦτον ἀφεστῶσιν. Ἦν δ' ὥσπερ ὁ [6] πορθμὸς οὐκ εὔπλους ὁ κατὰ τὴν Σικελίαν τὸ παλαιὸν, οὕτω καὶ τὰ πελάγη, καὶ μάλιστα τὸ ὑπὲρ τῶν Μαλεῶν διὰ τὰς ἀντιπνοίας· ἀφ' οὗ καὶ παροιμιάζονται·

[7] Μαλεὰς δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.

Ἀγαπητὸν οὖν ἑκατέροις ἦν τοῖς τε [8] ἐκ τῆς Ἀσίας, καὶ τοῖς ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐμπόροις ἀφεῖσι τὸν ἐπὶ Μαλεὰς

4) Mss. ſquidem Caſaubonn. ἀμοιβῇ· Vatic. ἀμοιβή.

5) Caſaubonus ex ſuis Msstis notavit φορτίων et τῷ φόρτῳ. Prius dant ex meis Pariſ. Vatic. et Gem. Pletho cum Euſtathio ad Homerum Il. 2, 570. p. 219. ſ. 290. poſterius Venet. φόρτων habent Moſc. et editiones. Cum plerique velint φορτίων, id pro φόρτων repoſui. Sic πορθμείων φορτία lib. 5. p. 235.

6) Articulum neglexit Moſc.

7) Plurali numero efferunt Caſaubonn. quidam, Vatic. Moſc. Euſtathius ad Homerum Odyſſ. 3, 287. p. 128. ſingulari cum editis alii. Guarinus eodem hic et poſtea. Utrumque numerum omnino in uſu fuiſſe conſtat; veram tamen ſcripturam in proximis declaraſſe Strabo videtur. Cum igitur plures codices et hic priorem numerum tueantur, pro Μαλέαν ſcripſi Μαλεὰς, accentu, ut ſupra, in ultimam proiecto.

8) Caſaubonn. Moſc. Pariſ. Vatic. Gem. Pletho ἐκ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀσίας. Guarinus et cum Aldo reliqui editores, ut hic conſpicitur.

duos habet, unum Italiae, alterum Aſiae obverſum: quo fit, ut tantillo a ſe intervallo diſſiti, facile inter ſe invicem commutare merces poſſint. Porro ſicut antiquitus navigatu difficile fuit fretum Siculum, ita et maria, praeſertim quod ſuper Maleas eſt, propter adverſos ventorum flatus: unde et proverbio dicebatur,

Flectens Maleas obliviſcere res domeſticas.

Itaque et Aſianis et Italis mercatoribus per fuit gratum omiſſa circum Maleas naviga-

λιας πλοῦν εἰς Κόρινθον κατάγεσθαι τὸν φόρτον αὐτόθι· καὶ [9] πεζῇ δὲ τῶν [10] ἐκκομιζομένων ἐκ τῆς Πελοποννήσου, καὶ τῶν εἰσαγομένων ἔπιπτε τὰ τέλη τοῖς [11] τὰ κλεῖθρα ἔχουσι. Διέμεινε δὲ τοῦτο καὶ εἰς ὕστερον μέχρι παντός· τοῖς δ' ὕστερον καὶ πλείω [12] προσεγένετο πλεονεκτήματα· καὶ γὰρ ὁ [13] Ἰσθμιακὸς ἀγὼν ἐκεῖ συντελούμενος ὄχλους ἐπήγετο. Καὶ οἱ [14] Βακχιάδαι [15] τυραννήσαντες, πλούσιοι καὶ πολλοί, καὶ

Corinthus.

9) Moscov. Aldus, Hopper. πεζῇ τε. Paris. tantum πεζῇ. Proxime antea αὐτό omittit Gem. Pletho.

10) Casaubonus ex veteribus suis libris ita hunc locum memorat: καὶ τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐκκομιζομένων ἐκ τῆς Πελοποννήσου ἔπιπτε τὰ τέλη ἐκεῖσε.

11) Vatic. Mosc. κατὰ κλεῖθρα, quod locum etiam habere possit.

12) Paris. Mosc. Ven. προσεγίνετο, usitata utriusque temporis commutatione. Tum Ven. πλεονεκτήματι.

13) Paris, Moscov. Venet. cum Guarino Ἰσθμικός. Editi omnes cum Mstis, opinor, reliquis Ἰσθμιακὸς, quam formam ignorat, certe praetermisit Stephanus, amare tamen Strabo videtur. Hinc passim observantur Βοιωτιακὸς, Ἐρετριακὸς, Σαλαμινιακὸς, Σαμιακὸς, Ὀλυμπιακὸς, Μεσσηνιακὸς, Ἐλευσινιακὸς, in quibus libri quidem sibi parum constant, uti etiam notavit Sylburg. ad Pausan. 3, 2. p. m. 207. Mosc. plerumque τὸ α extrudit, raro intactum reliquit, uti p. 335. Quaedam in ακὸς sunt usitatiora, uti Κορινθιακός. Ἰσθμιακὸς tamen legitur etiam in Schol. Pindari in argumento Isthmiorum et ad 1, 11.

14) Per ει Medic. Moscov. uti editur in Aeliano V. H.

gatione merces Corinthum deportare. Quin et eorum, quae terra in Peloponnesum importabantur aut inde exportabantur, vectigalia accipiebant, qui claustra obtinebant. Permansitque hoc integrum etiam ad posteritatem: imo inferioribus temporibus plura accesserunt commoda, quod Isthmicum certamen ibi solitum frequentari magnam hominum turbam adducebat. Itaque et Bacchiadae Corinthum tyrannide possidentes multi ac lo-

Corinthus. καὶ γένος λαμπροὶ, [15] διακόσια ἔτη σχεδόν τι κατέσχον τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ [17] ἐμπορεῖον ἀδεῶς ἐκαρπώσαντο· τούτους [18] τε Κύψελος καταλύσας αὐτὸς ἐτυράννησε καὶ μέχρι τριγονίας ὁ οἶκος αὐτοῦ συνέμεινε. Τοῦ δὲ περὶ τὸν οἶκον [19] τοῦτον πλούτου μαρτύριον, τὸ [20] Ὀλυμπίασιν ἀνάθημα Κυψέλου, σφυρήλατος χρυσοῦς ἀνδριὰς εὐμεγέθης. Δημάρατός τε εἷς τῶν [21] ἐν Κορίνθῳ δυναστευσάντων, φεύγων τὰς ἐκεῖ στάσεις, τοσοῦτον ἠνέγκατο πλοῦτον οἴκοθεν εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν, ὥστε αὐτὸς μὲν ἦρξε τῆς δεξαμένης αὐτὸν πό-

H. 1, 19. In aliis Βακχιάδαι, vel etiam Βακχίδαι, de qua variatione vid. Kuhn. ad Pausan. 5, 19. p. 419. ubi etiam libri dubii pendent, et Wesseling. ad Diodor. Sic. Tom. 2. p. 635. et quos memorat. Ita Ἀγιάδαι dicuntur et Ἀγίδαι, Ἀνιγριάδες nostro p. 346 quae Pausaniae 5, 5, 6. sunt Ἀνιγρίδες. Βακχιαδῶν adfuit lib. 7. p. 326.

15) Vatic. τυραννησάντες. Paris. τυραννησθη . . . Vulgata lectio proba est. Diodor. Sic. in fragm. 6. lib. 6. pro eo habet βασιλεύσαντες.

16) Spatio vacuo rependunt Paris. Mosc.

17) Sic dedi, ut supra, pro ἐμπόριον.

18) Excidit haec vocula in Paris.

19) Casaubonn. Ven. τούτου. Illud aptius.

20) Vulgo Ὀλυμπικῶσιν, de quo vid. supra ad p. 354. f.

21) Paris. ἐν Κορίνθῳ.

locupletes ac genere splendidi, cc fere annos tyrannidem obtinuerunt, fructusque emporii tuto perceperunt. Hos Cypselus deiecit, tyrannidemque occupatam ad tertium heredem propagavit. Cuius familiae quantae fuerint divitiae, intelligi potest ex eo, quod Cypselus Olympiae donarium dedicavit, auream malleo ductam statuam iustae magnitudinis. Et Damaratus unus ex iis, qui Corinthi sunt dominati, fugiens seditiones ibi ortas, tantum secum in Etruriam intulit divitiarum, ut et ipse dominus urbis, quae eum receperat, fa-

πόλεως· ὁ δ' υἱὸς αὐτοῦ καὶ Ῥωμαίων κατέστη βασιλεύς. Τό, τε τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν οὕτω [22] πλούσιον ὑπῆρξεν, ὥστε πλείους ἢ χιλίας [23] ἱεροδούλους ἐκέκτητο ἑταίρας, ἃς ἀνετίθεσαν τῇ θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Καὶ διὰ [24] ταύτας οὖν [25] ἐπολυοχλεῖτο ἡ πόλις καὶ ἐπλουτίζετο· οἱ γὰρ [26] ναύκληροι ῥᾳδίως ἐξανηλίσκοντο, καὶ διὰ τοῦτο ἡ παροιμία φησίν· Corinthus.

R 4 Οὐ

22) Mosc. πληείον, et in margine: γρ. πλούσιον.

23) Paris. ἱεροδούλας et ἑτέρας. Prius usu destituitur, posterius in lapsu facili etiam alibi passim sic mutatur, veluti in Plutarcho de sui laude p. 136. (Vol. 8. ed. Lips.) de Socratis genio p. 358. in Sympos. 1, 2. et alibi. Cf. Vales. ad Euseb. hist. eccles. 6, 29. Sed notae sunt ἑταῖραι Κορίνθιαι, quas in recensu adfinium ponit Max. Tyr. 3, 3. in. Ceterum Schol. Aristophan. ad Plut. v. 149. ex nostro loco refert ἑταιρίδας, et post τῇ θεῷ, sed et idem in aliis verba Strabonis aut mutat aut auget. Ita Eustathius ad Homer. Il. 2, 570. p. 220. in. f. 291. εἶχεν hinc refert pro ἐκέκτητο.

24) Ita pro vulgato διὰ ταῦτα Casaubonn. Paris. Mosc. Ven. Gem. Pletho cum Eustathio ad Homer. c. l. quod et Latine reddidit Guarinus, et praetulit Casaubonus in nota, suadente ipso nexu. Alterum debetur Aldo, quem secuti sunt ceteri.

25) Eustathius c. l. Aldus, Hopperus πολυοχλεῖτο, eadem forma, qua lib. 7. p. 327. εὐάνδρει. Pro eo vitiose Xylander πολυοχλεῖτο. Casaubonus reposuit πολυωχλεῖτο, nec renuentibus libris, praeter Gem. Plethonem, qui scribit ἐπολυοχλεῖτο, quod, cum sit ex analogia linguae, recepi. Vid. Fischer. ad Welleri Grammat. Gr. T. 2. p. 294. Sic Dio 44, 22. ἐπολυάνδρουν.

26) Eustathius c. l. mutata orationis forma verboque synonymo substituto: ἐξαναλισκομένων τῶν ναυτίλων.

factus sit, et filius eius Romae rex creatus. Et fanum Veneris Corinthi ita fuit locuples, ut plures quam CIↃ habuerit sacrorum famulas meretrices, quas Deae viri mulieresque dedicarunt. Ob has igitur et magna hominum multitudo ea in urbe, et divitiae fuerunt. Naucleri enim facile sua prodigebant; unde adagio locus:

Non

Corinthus. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον [27] ἔσθ' ὁ πλοῦς. Καὶ δὴ καὶ μνημονεύεταί τις ἑταίρα πρὸς τὴν ὀνειδίζουσαν, ὅτι οὐ [28] φιλεργὸς εἴη, οὐδ' ἐρίων ἅπτοιτο, εἰπεῖν· ἐγὼ μέν τοι ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ.

§. 21.

Τὴν δὲ τοποθεσίαν τῆς πόλεως, ἐξ ὧν Ἱερώνυμός τε εἴρηκε καὶ Εὔδοξος καὶ ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ δὲ εἴδομεν νεωστὶ ἀναληφθείσης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, [1] τοιάνδε εἶναι [2] συμβαίνει. Ὄρος ὑψηλὸν ὅσον τριῶν ἥμισυ σταδίων

p. 379.

27) Ante Casaubonum ἔστ ὁ πλοῦς. At praeter metricam legem illud etiam volunt codices et adferunt alii auctores, veluti Suidas Tom. 2. p. 739. Cf. Erasmus in adag. 1, 4, 1. p. m. 132. et plures, qui commemorantur ad Hesychium T. 2. p. 816. Recurrit idem in nostro lib. 12. p. 559. tantum quod pro ἐς editur εἰς.

28) Sic dedi praecunte Mosc. pro φίλεργος, aliorumque auctorum exemplo.

1) Paris. τοῖαν δή. Ven. uti Aldus, Hopperus τοιὰν δέ. Vulgo, duce Xylandro, τοιήνδε. Quae forma, cum non adpareat unde ipsam Strabonis orationem repente occupaverit, superiorum librorum ope expuli.

2) Casaubon. Paris. Ven. συμμένει. Mosc. dubia quidem scriptura συμβᾶν. In Vatic. συμμ et supra μαν.. Gem. Pletho συμβαί-

Non est Corinthum adire cuivis integrum.

Et quidem memoratur cuiusdam meretricis dictum, quae mulieri exprobranti ei ignaviam, quod opus non faceret, neque lanam tractaret, responderit: tamen tres brevis temporis spatio se histos evacuasse: est autem histos Graecis et lignum, cui tela circumdatur, et malus navis.

§. 21.

Situs urbis, quod cum ex Hieronymi, Eudoxi aliorumque scriptis collegimus, tum ipsi urbe nuper a Romanis instaurata vidimus, talis est. Mons celsus, cuius perpendiculum III S stadiorum, adscen-

δίων ἔχον τὴν [3] κάθετον, τὴν δ' ἀνάβασιν καὶ [4] τριάκοντα σταδίων, εἰς ὀξεῖαν τελευτᾷ κορυφήν· καλεῖται δὲ Ἀκροκόρινθος, οὗ τὸ μὲν πρὸς ἄρκτον μέρος ἐστὶ τὸ μάλιστα ὄρθιον· [5] ὑφ' ᾧ κεῖται ἡ πόλις ἐπὶ τραπεζώδους ἐπιπέδου [6] χωρίου πρὸς αὐτῇ τῇ ῥίζῃ τοῦ Ἀκροκορίνθου. Αὐτῆς μὲν οὖν τῆς πόλεως ὁ κύκλος καὶ τεσσαράκοντα σταδίων ὑπῆρχεν· ἐτετείχιστο [7] δ' ὅσον τῆς πόλεως γυμνὸν ἦν τοῦ ὄρους· συμπεριειλήπτο δὲ τῷ περιβόλῳ τούτῳ καὶ τὸ ὄρος αὐτὸ ὁ Ἀκροκόρινθος, ᾗ [8] δυνατὸν ἦν τειχισμὸν δέξασθαι, καὶ ἡμῖν ἀναβαίνουσιν ἦν δῆλα τὰ ἐρείπια τῆς στρατοπεδείας· [9] ὥσθ' ἡ πᾶσα περι-

Corinthus.

βαίνειν. Venet. cum edd. more Straboni frequentato συμβαίνει. Contra factum notatur p. 380.

3) Mosc. κάθεκτον.

4) Parif. Mosc. λ. Sequens σταδίων non habet Gem. Pletho.

5) Moscov. Ven. ὑφ' ὅ. Altera forma propria et obvia in nostro.

6) Casaubonn. Vatic. χώρας· Paril. χώρᾳ.

7) Casaubonn. δ' οὖ. Mosc. δ' ὅς. Idem post, truncata voce, κροκόρινθος.

8) Sic Casaubonn. Vatic. Parif. Mosc. quod praetuli vulgato δυνατὸν codicum auctoritatem reveritus, etsi et hoc intelligi potest.

9) Revocavi hanc formam ex prioribus editionibus, pro posteriorum ὥστ' ἡ inde a Casaubono.

scensus xxx est stadiorum, in verticem desinit acutum: monti nomen Acrocorinthus: maxime praeceps est ea pars, quae septentrionem spectat: sub ea ad ipsam radicem Acrocorinthi urbs iacet, in planitie eius figurae, quam mensam vocant. Circulus urbis vel xl. stadia aequabat, muroque fuit munita urbs, quantum eius mons denudaverat: moenibus ipse etiam includebatur Acrocorinthus, qua muro muniri poterat. Et nobis adscendentibus rudera apparebant antiquae urbis: ita ut

Corinthus. περίμετρος [10] ἐγένετο περὶ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα [11] ςαδίους. Ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων μερῶν ἧττον ὄρθιόν ἐςι τὸ ὄρος· [12] ἀνατέταται μὲν τὸ ἐνθένδε ἱκανῶς, καὶ περίοπτόν ἐςι. Ἡ μὲν οὖν κορυφὴ ναΐδιον ἔχει Ἀφροδίτης· ὑπὸ δὲ τῇ κορυφῇ τήν τε [13] Πειρήνην εἶναι [14] συμβαίνει κρήνην, ἔκρυσιν μὲν οὐκ ἔχουσαν, μεςὴν δ' ἀεὶ διαυγοῦς καὶ ποτίμου ὕδατος. Φασὶ δὲ καὶ [15] ἐνθένδε καὶ ἐξ ἄλλων ὑπονόμων τινων φλεβίων συνθλίβεσθαι τὴν πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους κρήνην, ἐκρέουσαν εἰς τὴν πόλιν, ὥσθ' ἱκανῶς ἀπ' αὐτῆς ὑδρεύεσθαι. Ἔςι δὲ καὶ τῶν [16] φρεάτων εὐπορία κατὰ τὴν πόλιν· λέ-

10) Parif. Mofc. ἐγίνετο, ut faepe.

11) Mofc. ςάδια, commutatione fere perpetua. Parif. etiam dat ςάδια, at hinc fpatium vacuum unius fyllabae fubplendae aperit.

12) Ven. Ald. Hopper. ἀνατέτακται, de qua confufione non infrequenti vid. d' Orville ad Chariton. 7, 6. p. m. 643.

13) Mofc. Τυῤῥήνην. Cf. Paufan. 2, 5. in. Plin. 4, 5. f. 4.

14) Vulgo συμβαίνειν. Cafaubonn. συνέβη. Ipfe vel hoc probat, vel συμβαίνει, quod certe ferunt Venet. Parif. Mofc. cum Euftathio ad Homer. Il. 2, 570. p. 220. f. 290. Atque ita dedi, cum infinitivus in incerto pendeat, probante etiam Polito ad Euftathium Tom. 2. p. 618.

15) Euftathius c. l. per explicationem hinc reddit ἐξ αὐτῆς δέ.

16) Mofc. φρεάτων neglecto articulo. Parif. φρεάτω. Aldus, Hopperus τὸ φρεάτιον.

ut univerfus ambitus fuerit ad LXXXV ftadia. Reliquis in partibus minus praeceps eft mons, affurgit tamen in iuftam altitudinem, et longe confpicuus eft. In fummo vertice fanum habet Veneris. Sub ipfo autem vertice fons eft Peirene, effluxu carens, femperque plenus aquae pellucidae ac potabilis: inde, et ex aliis quibusdam per cuniculos fparfis venulis, ferunt elici fontem, qui ad radicem montis in urbem effluit, aquationique oppidanorum fufficit. Eft et puteorum copia in urbe: aiunt etiam

λέγουσι δὲ [17] καὶ κατὰ τὸν Ἀκροκόρινθον· οὐ μὴν ἡμεῖς γε εἴδομεν. Τοῦ δ᾽ ἂν Εὐριπίδου φήσαντος οὕτως, Corinthus.

Ἥκω περίκλυστον προλιποῦσ᾽
[18] Ἄκρον Κόρινθον
Ἱερὸν ὄχθον πόλιν Ἀφροδίτας·

τὰ

17) Abest haec particula in Moscov. Post pro γε Paris. dat τέ.

18) Paris. Mosc. Ven. Medic. Ἀκροκόρινθον, quod probavit Musgravius in fragmentis Euripidis, ubi adscitis iis, quae ex Plutarcho (in amatorio p. 76. Vol. 9. Lips.) huc pertinere putat, ita supplet et ordinat:

Ἥκω δ᾽ ὕδατι χλωρῷ περικλυ—
ζόμενον προλιποῦσ᾽ Ἀκροκόρινθον ἱ—
ερὸν ὄχθον, πόλιν Ἀφροδίτας.

Plutarchus, subpressa Euripidis mentione, tantum haec ad sensum: τὸν ὕδατι χλωρῷ κατακλυζόμενον προλιποῦσ᾽ Ἀκροκόρινθον. Valckenarius in diatribe in Euripidis reliquias. p. 165. sic emendat:

Ἥκω προλιποῦσα περίκλυστόν γ᾽
Ἀκροκόρινθον
Ἱερὸν ὄχθον γ᾽ Ἀφροδίτας.

Vocem πόλιν tamquam interpretamentum adscriptum ex margine irrepsisse iudicat, quia satis esset dixisse: ἱερὸν ὄχθον, *sacrum collem Veneris*, ut in Hercule fur. v. 1178. ἐλαιοφόρος ὄχθος de Athenis et similia. Equidem, cum haec carminis Euripidei particula sit controversa, quod praebebant editiones reliqui peritioribus excolendum. Atque ita in fragm. Bellerophontis exposuit etiam Barnesius. Ceterum Ven. priora verba sic exhibet: Ἄκρο Κόρινθον· οὐ μὴν ἡμεῖς γε εἴδομεν ἱερὸν — ex traiectione.

etiam in Acrocorintho, quod nos quidem ignoramus. Iam quod Euripides dixit,

Venio irriguam linquens,
Altam Corinthum, collem sacrum,
Urbem Veneris:

vel

Corinthus. τὸ περίκλυστον ἤτοι κατὰ βάθους [19] λεκτέον, ἐπεὶ καὶ Φρέατα καὶ ὑπόνομοι λιβάδες διήκουσι [20] δι' αὐτοῦ· ἢ τὸ παλαιὸν ὑποληπτέον τὴν Πειρήνην ἐπιπολάζειν, καὶ κατάρρυτον] [21] ποιεῖν τὸ ὄρος. Ἐνταῦθα δέ φασι πίνοντα τὸν Πήγασον ἁλῶναι ὑπὸ [22] Βελλεροφόντου, πτηνὸν ἵππον ἐκ τοῦ τραχήλου [23] τῆς Μεδούσης ἀναπαλέντα κατὰ τὴν Γοργοτομίαν· τὸν δ' αὐτόν φασι καὶ τὴν Ἵππου κρήνην [24] ἀναβαλεῖν ἐν τῷ [25] Ἑλικῶνι, πλήξαντα τῷ ὄνυχι τὴν [26] ὑποπεσοῦσαν πέ-

19) Vere, opinor, Casaubonus emendat δεκτέον, quod verbum Strabo in simili nexu frequentare solet, reciperemque, si codex vel unus addiceret. Probaverat etiam hanc Casauboni emendationem Barthius ad Statii Theb. 4, 60. p. 912. Quam autem saepe δ et λ confundantur, notum est et plurimis exemplis docuit Trillerus in observ. crit. 4, 7. p. 336.

20) Casaubonn. Ven. Paris. δι' αὐτοῦ, quod et reddidit Guarinus. Cum vocem περίκλυστον interpretetur, quo sensu de Acrocorintho sit dictum, praeferendum hoc utique videtur vulgato δι' αὐτῆς, quod in incerto fluitat.

21) Paris. Moscov. ποιεῖ.

22) Eustathius c. l. praeponit τοῦ.

23) Paris. Mosc. τοῦ pro τῆς, ut ad praecedens referatur.

24) Ven. cum Aldo, Hoppero, Xylandro, ἀναλαβεῖν, quae verborum commistio in libris frequens est.

25) Paris. ἐλῆ. Mosc. ἐλι et supra ἐλῆ.

26) Gem. Pletho ὑποῦσαν. Sed et illud, quod ceteri libri praeferunt, bene intelligi potest, notoque usu apud nostrum di-

vel irriguum intelligendum est in profundo, cum et puteos habeat, et per cuniculos eius penetret liquor: aut antiquitus exundasse Pirenam, et montem irrigasse. Ibi Pegasum, cum biberet, captum aiunt esse a Bellerophonte, volucrem equum, qui ex collo Medusae, cum Gorgo amputaretur, exstiterit: qui etiam Hippocrenen (hoc equi fontem significat) in Helicone elicuerit, icto ungula, quod suberat pedibus,

πέτραν. Ὑπὸ δὲ τῇ Πειρήνῃ τὸ [27] Σισύφειόν ἐστιν, [28] ἱεροῦ τινος ἢ βασιλείου, λευκῷ λίθῳ πεποιημένου, διασῶζον ἐρείπια οὐκ ὀλίγα. Ἀπὸ δὲ τῆς κορυφῆς πρὸς ἄρκτον μὲν ἀφορᾶται ὅ, τε [29] Παρνασὸς καὶ ὁ Ἑλικὼν, ὄρη ὑψηλὰ καὶ [30] νιφόβολα· καὶ ὁ Κρισσαῖος κόλπος ὑποπεπτωκὼς ἀμφοτέροις, [31] περιεχόμενος Corinthus.

dicitur. Pro eo codices lib. 9. p. 391. adferunt etiam ὑποτίθεμαι.

27) Mosc. Σισύφιον.

28) Locus corruptissimus. Legendum, ut habent Mssti, ἱερὸν τινὸς ἢ βασίλειον λευκῷ λίθῳ πεποιημένον. *Casaubonus*. Nempe ita vulgo legebatur: ἱερῦ τινος ἢ βασιλείυ λ. λ. πεποιεσμένυ. De meis Cdd. inveni haec: Vatic. ἱερὸς τινος et πεποιημένυ. Mosc. λευκολίθῳ πεποιημένυ. Paris. λευκολίθυ πεποιεμένυ. Ven. λευκολίθῳ, uti coniuncte dat ipse Strabo lib. 5. p. 236. Hic tantum πεποιημένυ reposui, quod sensus flagitat, cum divise λευκῦ λίθυ dicat etiam lib. 12. p. 540. lib. 13. p. 588. f. Genitivi pendent a proxime subiectis verbis: ἐρείπια ὐκ ὀλίγα.

29) Ita Mosc. pro Παρνασσὸν, quod aequalitatis tenendae causa excepi. Cf. supra ad p. 333.

30) Mosc. Aldus (in corrig.), Hopperus νιφοβόλα, quam sedem accentus et in aliis huius verbi compositis occupat. At recte postea νιφόβολα evulgatum est, cum βολος passiva significatione hic valeat. Vid. Eustathius ad Homer. Il. 3, 354. p. 321. Basil. Il. 12, 309. p. 868. Sic recte de eodem Parnaso apud Euripidem in Phoeniss. v. 241. νιφόβολον ὄρος legitur. Sed nota sunt haec, etiam in similibus.

31) Hinc ad ἑσπέραν quae in edd. et Mss. aliis leguntur, desunt in Gem. Plethone. Post Casauboni ed. 1. ὑπὸ τῇ, quem errorem typothetae negligentia ortum ad posteras transmisit.

bus, saxo. Sub Pirena Sisypheium est, templi alicuius aut regiae ex albo lapide exstructae retinens haud pauca rudera. E vertice Acrocorinthi versus septentrionem cernuntur Parnassus et Helicon, montes alti ac nivales: tum sinus Crissaeus ambobus subiectus, inclusus Pho-

Corinthus. μενος ὑπὸ τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Βοιωτίδος, καὶ τῆς Μεγαρίδος, καὶ τῆς ἀντιπόρθμου [32] Κορινθίας τῇ Φωκίδι, καὶ Σικυωνίας [33] πρὸς ἑσπέραν. Ὑπέρκει-
p. 380. ται δὲ τούτων ἁπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν [34] Σκειρωνίδων πετρῶν, [35] ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν.

§. 22.

32) Mosc. τῇ Φωκίδι Κορινθίας.

33) Immo pro πρὸς ἕω, si quid in me est sani iudicii; nec adduci me sinam unquam, ut lineam ductam a Scironidibus petris ad Boeotiam et Cithaeronem credam esse πρὸς ἑσπέραν Megaridi et Phocidi. Porro, quum haec scripsissem, animadverti, in Msstis locum longe aliter esse conceptum. Scribitur enim; καὶ Σικυωνίας πρὸς ἑσπέραν· ὑπέρκειται δὲ τούτων. *Casaubonus.* Codices mei omnes pertinaciter volunt πρὸς ἑσπέραν. Tum pro vulgato πρὸς ἑσπέραν δὲ ὑπέρκειται, Vatic. et Mosc. itidem scribunt ὑπέρκειται δέ. In priori, quae adhuc stetit, distinctione post Σικυωνίας, mire locorum situs conturbatur et Straboni error insignis obtruditur; neque tamen reluctantibus libris πρὸς ἕω recipi potest, quod volebat Casaubonus. At omnia, opinor, recto cursu procedent, si πρὸς ἑσπέραν ad praecipuam praecedentis descriptionis partem, ad Crissaeum sinum referas, qui a dictis regionibus versus occasum iacet. Alias certe sancita lectio cum ipso situ conciliari nequit. Tum vero post verba πρὸς ἑσπέραν distinctionis signum poni et inverso ordine ὑπέρκειται δὲ legi debet, quod quidem feci.

34) Codices hic et alibi per ι et ει, qui et ipsos auctores in diversa abiisse suadent. Sic, per ι Diodor. Sic. 4, 59. Pausan. 1, 3. in. et alibi, Stephanus s. v. Σκίρος, Suidas s. v. Ζώϊλος T. 1. p. 13. — per ει Euripides in Hippol. v. 979. Heraclid. v. 860.

Xe-

Phocide, Boeotia ac Megaride, et opposita Phocidi trans sinum Corinthia ac Sicyonia occasum versus. Super haec omnia siti sunt montes Onei (quasi Asininos diceres,) qui a saxis Scironiis et itinere, quod ab his ad Atticam est, protenduntur usque ad Boeotiam et Cithaeronem.

§. 22.

§. 22. Corinthus.

[1] Ἀρχὴ δὲ τῆς παραλίας ἑκατέρας, τῆς μὲν τὸ [1] Λέχαιον, τῆς δὲ Κεγχρεαὶ κώμη καὶ λιμὴν, ἀπέχων τῆς πόλεως ὅσον [2] ἑβδομήκοντα στάδια· τούτῳ μὲν οὖν χρῶνται πρὸς τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας· πρὸς δὲ τοὺς ἐκ τῆς Ἰταλίας τῷ [3] Λεχαίῳ. Τὸ δὲ Λέχαιον ὑποπέπτωκε τῇ πόλει κατοικίαν [4] ἔχον οὐ πολλήν· σκέλη δὲ καθείλκυσται σταδίων περὶ δώδεκα, [5] ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ τῆς [6] περὶ τὸ Λέχαιον. [7] Ἐντεῦθεν δὲ παρεκτεί-

Xenoph. Memor. 2, 1, 14. Apollodor. 2, 8, 1. — Sed cf. quae monuerunt docti viri ad Herodot. 8, 71. Diodor. Sic. c. l. et in primis Heyne ad Apollodor. p. 497. Per ει recurrit in Strabone lib. 9. in. ubi tamen epitome ponit ι. Acceptum igitur in hoc scripturae divortio reliqui.

35) Gem. Pletho καὶ τῆς. At ἀπὸ non tam hic coniungit, quam distinguit.

1) Harpocration s. v. Λέχαιον in huius loci notatione addit ἐπίνειον, aut ex sensu narrationis subplevit.

2) Mosc. ο σταδίως.

3) Mosc. bis Λαχαίῳ.

4) Abest hoc verbum in Ven.

5) Mosc. ἑκατέρωθε τῆς ad evitandam, opinor, consonantium conlisionem. Sed nec hoc, ubi arbitrarium est, exemplis destituitur, uti ex auctoribus et Grammaticis patet. Ita vero paullo post egit idem in ἑκατέρωθε.

6) Mss. Casaubonn Paris. Mosc. παρὰ, quae particulae p. 341. 382. 385. et alibi confunduntur. Cf. ad p. 385. Sic in eadem nar-

§. 22.

Porro autem orae maritimae a Corintho utriusque initia sunt, alterius Lechaeum, alterius Cenchreae vicus et portus, ab urbe distans ad LXX stadia: quo portu utuntur ad negotiationes Asianas, Lechaeo ad Italicas. Lechaeum sub urbe iacet, non admodum frequens domiciliis: ab utraque parte viae, quae a Corintho Lechaeum pertingit, deducti sunt crurum instar muri ad stadia circiter XII. Hinc porrectum litus

Corinthus. ἐκτείνουσα ἡ [8] ἠϊὼν μέχρι [9] Παγῶν τῆς Μεγαρίδος, κλύζεται μὲν ὑπὸ τῦ Κορινθιακοῦ κόλπου· κοίλη δ' ἐςὶ, καὶ ποιεῖ τὸν δίολκον πρὸς τὴν ἑτέραν ἠϊόνα τὴν κατὰ Σχοινοῦντα πλησίον ὄντα τῶν [10] Κεγχρεῶν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τῦ Λεχαίου καὶ Παγῶν τὸ τῆς [11] Ἀκραίας μαντεῖον Ἥρας ὑπῆρχε τὸ παλαιόν· καὶ αἱ [12] Ὀλμιαὶ τὸ ποιοῦν ἀκρωτήριον τὸν κόλπον, ἐν ᾧ ἧτε Οἰνόη καὶ [13] Παγαί τὸ μὲν τῶν Μεγαρέων Φρέριον, ἡ δὲ Οἰνόη τῶν Κορινθίων. Ἀπὸ [14] δὲ τῶν [15] Κεγχρεῶν ὁ Σχοι-

narratione Ἕνετοι περὶ Παφλαγονίαν scribit Eustathius ad Homer. Il. 2, 852. Stephanus h. v. παρὰ, et Eustathius ad Dionys. v. 378. κατά. Hic tamen παρὰ vertit (*ad Lechaeum*) etiam Guarinus. Equidem retinui περὶ, quod nexui videtur accommodatius, et in ceteris Mss. reperitur. Alias ὁδὸς et cognata cum ἐπὶ, πρὸς, εἰς, κατὰ ponuntur. At hic vicinia Lechaei indicatur.

7) Moscov. ἐντεῦθε, uti antea in simili nexu ἑκατέρωθε, et infra p. 383. ἐκεῖθε.

8) Paris. Mosc. ἠὼν, uti post uterque ἠόνα.

9) Mosc. πασῶν iterumque in sequentibus.

10) Paris. Mosc. Κεγχρεαιῶν.

11) Ita rescripsit Xylander aliorum auctorum ope adiutus, quibus etiam hic suffragantur codices. Antea legebatur ἄκρας.

12) Mosc. vult Ὀλμίαι. Illud in hac forma usitatius.

13) Ante Casaubonum Πηγαὶ, uti et in ipso Strabone lib. 9. p. 409. ubi vid. notata.

14) Abest haec particula in Paris. et Mosc.

15) Paris. Κεγχρεαιῶν ὁ Χοινῦς. Post ἠόνος, ut supra. De scriptura vocis Κρομμυωνία vid. post.

litus usque ad Pagas Megaridis, alluitur sinu Corinthiaco: sed introrsum flectitur, ita ut ad oppositum litus, quod est ad Schoenuntem, Cenchreis vicinum per terram traduci naves possint. Inter Lechaeum et Pagas antiquitus oraculum fuit Iunonis Acraeae. Sunt et Olmiae promontorium, quod sinum conficit, in quo Oenoa est Corinthiorum, et Pagae Megarensium oppidum. A Cenchreis

Σχοινεῦς, καθ' ὃν τὸ στενὸν τοῦ διολκοῦ· ἔπειθ' ἡ Κρομμυωνία. Πρόκειται δὲ τῆς ἠιόνος ταύτης ὅ, τε Σαρωνικὸς κόλπος καὶ ὁ [16] Ἐλευσινιακὸς, τρόπον τινὰ ὁ αὐτὸς ὤν, συνεχὴς τῷ [17] Ἑρμιονικῷ. Ἐπὶ δὲ τῷ ἰσθμῷ καὶ τὸ τοῦ ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἱερὸν, ἄλσει πιτυώδει [18] συνηρεφὲς, ὅπου τὸν ἀγῶνα τῶν ἰσθμίων Κορίνθιοι συνετέλουν. Ἡ δὲ Κρομμυὼν ἔστι κώμη τῆς Κορινθίας, πρότερον δὲ τῆς Μεγαρίδος· ἐν ᾗ μυθεύουσι τὰ περὶ τὴν [19] Κρομμυωνίαν [20] ὗν, ἣν μητέρα τοῦ Κα- Corinthus.

16) Parif. amputato capite λευσινιακός. Mofc. Ἐλευσινικὸς, de qua formae commutatione fupra dictum ad p. 378. Ufum prioris formae, quam fuftinent reliqui codices, comprobat etiam Stephanus.

17) Parif. Mofc. Ἑρμονικῷ, uti vertit Guarinus.

18) Ita recte praecedentibus libris Mss repofuit Cafaubonus, cum ante eum vulgo ferretur συνερηφὲς.

19) Mofc. Κρομυωνίαν, uti confentaneum erat prioribus et hic fcribi pro ω. Nam parum fibi conftant edd. etiam Cafaubonianae, in quibus hic prodit ω, antea ο. Eadem variatio agitat Paufaniam, quippe per ω adparet 2, 1, 3. per ο 1, 27, 9. ut editur in Thucydide 4, 45. Xenoph. Hift. Gr. 4, 4, 13. Plutarcho in Thefeo c. 9. Diodoro 4, 59. et 12, 65. Euftathio ad Homer. Il. 23, 299. p. m. 1415. f. Corripuit etiam antepenultimam Ovidius Metam. 7, 435. etfi ibi etiam olim ε pro ο in editionibus exftabat, quod certe praeferunt Scylax p. 21. Hudf. et Stephanus h. v. Plin. 4. 11. f. 7. Tum plerique geminant, quod et ipfum facit nofter lib. 9. in. et poft p. 392. Sed

chreis Schoenus fequitur, ubi ifthmus navibus terra traducendis eft arctiffimus, inde Crommyonia. Ante hoc litus fiti funt finus Saronicus et Eleufinius, qui idem eft quodammodo, contiguus Hermionico. In ifthmo etiam templum Neptuni eft, luco pinuum opacum, ubi Corinthii certamen Ifthmium folebant celebrare. Crommyon pagus eft agri Corinthii, olim Megarici: ubi fabulantur fuem fuiffe Crommyoniam matrem apri Ca-

Corinthus.

Καλυδωνίου κάπρου φασὶ, καὶ τῶν Θησέως ἄθλων ἕνα τοῦτον παραδιδόασι τὴν τῆς ὑὸς ταύτης ἐξαίρεσιν. Καὶ ἡ Τενέα δ' ἐστὶ κώμη τῆς Κορινθίας, ἐν ᾗ τοῦ Τενεάτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Λέγεται δὲ καὶ Ἀρχίᾳ, τῷ στείλαντι τὴν εἰς Συρακούσας ἀποικίαν, τοὺς πλείστους τῶν ἐποίκων [21] ἐντεῦθεν συνεπακολουθῆσαι· καὶ μετὰ ταῦτα εὐθηνεῖν μάλιστα τῶν ἄλλων τὴν κατοικίαν ταύτην, τὰ δ' ὕστατα καὶ καθ' αὑτοὺς πολιτεύεσθαι· προσθέσθαι τε τοῖς Ῥωμαίοις [22] ἀποστάντας Κορινθίων, καὶ κατασκαφείσης τῆς πόλεως [23] συμμεῖναι. Φέρεται δὲ καὶ χρησμὸς ὁ δοθείς τινι τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας ἐρωτῶντι, εἰ [24] λώϊον εἴη μετοικεῖν εἰς Κόρινθον·

Εὐ-

Sed nec scriptura nec vocis origo satis constat, uti docent praeter doctos viros ad cc. ll. Sylburg. ad Pausan. 2, 1. p. m. 111. et Meursius in Theseo c. 6. Dedi Κρομμυωνία, uti profitentur etiam edd. lib. 9. p. 392. et plerique alii auctores probant.

20) Omittit hanc vocem Paris. pro qua Mosc. dat ἦν, sequentem ἣν Xylandri editio. Post pro κάπρου Paris. habet ἄπρου.

21) Mosc. et hic, ut supra, ἐντεῦθε.

22) Gem. Pletho subiungit, τε. Post Ald. Hopper. vitiose κατασκαφήσης.

23) Mss. Casaubonn. Ven. συμβῆναι confusis literis μ et β. Contra accidit p. 379. in.

24) Mosc. ἀλλώϊον.

Calydonii, cuius suis caedes inter aerumnas Thesei numeratur. Est et Tenea Corinthii agri pagus, ibique Apollinis Teneatae templum. Ferunt Archiam, qui Syracusas coloniam deduxit, plerosque inde secutos comites: istumque pagum postea temporis prae aliis floruisse, et ad extremum peculiarem constituisse sibi rempublicam, ac a Corinthiis ad Romanos defecisse, Corinthoque excisae superfuisse, et cuidam ex Asia profecto, cum sciscitaretur oraculum, an migrare Corinthum expediret, responsum fuisse:

For-

Εὐδαίμων ὁ [25] Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην [26] Τενεάτης· ὅπερ κατ' ἄγνοιάν τινες παρατρέπουσιν, ἐγὼ δ' εἴην Τεγεάτης. Λέγεται δ' ἐνταῦθα ἐκθρέψαι [27] Πόλυβος τὸν Οἰδίπουν. Δοκεῖ δὲ [28] συγγένειά τις εἶναι Τενεδίοις πρὸς τούτους ἀπὸ [29] Τέννου τοῦ Κύκνου, καθάπερ Corinthus.

S 2

25) Sic codices cum epitome p. 120. Hudſ. et Guarino. In Pariſ. ſubſcriptum eſt Κορίνθιος, uti quidem ſimpliciter exhibent Suidas ſ. v. Εὐδαίμων, Stephanus in veteribus libris ſ. v. Γενεά (legit enim Γενεάτης) et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 607. p. 228. ſ. 301. probantque Salmaſius in margine Stephani ſui, Berkelius et Holſten. ad Stephan. p. 267. ille, hic p. 83. repugnante quidem metro, quod tamen plane hinc excludit Holſtenius, qui verſum eſſe negat. Contra illos neglecto metro retuliſſe putat Politus ad Euſtath. Tom. 2. p. 639. Erasmus Proverb. 2, 5, 57. tacite dat Εὐδαίμων γε Κόρινθος. Nempe, opinor, genus maſculinum offendiſſe videtur. At utroque genere apud alios etiam et noſtrum occurrit; maſculino ſupra p. 378. in. Cf. Schweighaeuſer ad Polyb. 4, 67, 8. Et ſic in alio proverbio ὁ Διὸς Κόρινθος apud Suidam ſ. v. Διός. Ceterum cum Strabone praeter codices in terminatione Κόρινθος conſentit Zenobius Centur. 3. adag. 96. p. 76. (in Schotti adagiis Graec). De reliqua variatione, quam ipſe Strabo notat, vid. quae collegit Kuſter. ad Suidam T. 1. p. 884.

26) Epitome p. 120. Hudſ. Τεγεάτης, contemta Strabonis admonitione.

27) Moſcov. Πόλυνος. Male, uti docent Sophocles in Oed. Tyr. v. 774. Apollodor. 3, 5, 7. aliique. Guarinus: *Polybius*.

28) Moſc. praemittit καί.

29) Vulgo edd. Τένου. Sed Mss. Caſauboni meique omnes cum Gem. Plethone et Guarino Τέννου, uti etiam efferunt editiones

Fortunata Corinthus: ego autem ſim Teneates.

Ultimam vocem quidam per inſcitiam in Tegeates mutarunt. Ibi narrant fuiſſe a Polybo educatum Oedipum. Videtur etiam cognatio quaedam cum Teneatis eſſe Tenediorum a Tenne Cycni filio u

Corinthus. περ εἴρηκεν Ἀριστοτέλης· καὶ ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δὲ τιμὴ παρ' ἀμφοτέροις ὁμοία οὖσα, δίδωσιν οὐ μικρὰ σημεῖα.

§. 23.

p. 381. Κορίνθιοι [1] δὲ ὑπὸ Φιλίππῳ ὄντες ἐκείνῳ τε συνεφιλονείκησαν, καὶ ἰδίᾳ πρὸς Ῥωμαίους ὑπεροπτικῶς εἶχον,

tiones lib. 13. p. 604. et ex aliis auctoribus Pausanias 10, 14, 2. aliquoties, Diodor. 5, 83. Stephanus s. v. Τενέα et Τένεδος, Conon narrat. 29. Heraclides de politiis Gr. s. v. Τενεδίων, Athenagor. legat. 1, 3. Eudocia in violario p. 284. et 392. Schol. Homeri ad Il. 1, 38. Servius ad Virgil. Aen. 2, 21. — Atque ita etiam volunt viri quidam eruditi, in quibus Davisius ad Cicer de N. D. 3, 15. ex Ms. regio, repugnante quidem Bouhierio. Invitis tamen Msstis omnes editiones simplici ν defunguntur, quae quidem ratio propius facit ad etymologicum nexum. Tum vero etiam in hoc adsunt auctores, veluti Plutarch. in Qu. Gr. p. 191. (Tom. 7. ed Lips.) Suidas s. v. Τενέδιος, Eustathius ad Homer. c. l. pag. m. 25. et ad Dionys. v. 536. Tzetzes ad Lycophr v. 236. Cicer. in Verrin. 1, 19., et de N. D 3, 15. Praefert idem Holsten. ad Stephan p. 318. Eodem modo in Pausania 10, 14. vulgo edebatur Τεννεδίῳ et Τεννέδιοι, in Eudociae violario p. 284. Τέννεδος. Transii tamen in partes codicum nostrorum, quorum caussam etiam plerique auctores tuentur, bene praeterea memor, qui inversione plura locorum nomina a conditoribus discrepare. Sic Κέφαλος, unde petitur Κεφαλληνία usitatiori quidem scriptura; Κρίσος apud Pausan. 2, 29, 4. qui Crissam condidit, uti docet Schol. Euripid ad Orest. v. 33. etsi ibi legitur Κρίσσος, de quo vid. ad Stephan. Berkelius p. 480. et Holsten. p. 174. ubi utrumque adeo simplici σ effertur. Κάμειρος de conditore, Κάμιρος de urbe vult Eustathius ad Dionys. v. 504. de quo cf. ad Strabon lib. 14. p. 655.

1) Paris. δ' ὑπό.

ut Aristoteles tradidit: magnumque eius rei argumentum Apollinis cultus apud utrosque similis praebet.

§. 23.

Corinthii porro cum Philippo parerent, non illius modo contendendi studio acti conatus adiuverunt, sed et pro se privatim ita Romanos despexerunt, ut quidam

εἶχον, ὥστέ τινες καὶ τῶν πρέσβεων παριόντων τὴν [2]οἰκίαν αὐτῶν, ἐθάῤῥησαν καταντλῆσαι βόρβορον· ἀντὶ τούτων μὲν ἓν καὶ ἄλλων, ὧν ἐξήμαρτον, ἔτισαν δίκας αὐτίκα· πεμφθείσης γὰρ ἀξιολόγȣ [3]ϛρατιᾶς, αὐτή τε κατέσκαπτο ὑπὸ Λευκίου Μομμίȣ, καὶ τ' ἄλλα μέχρι Μακεδονίας ὑπὸ Ῥωμαίοις [4]ἐγένετο· ἐν ἄλλοις ἄλλων πεμπομένων ϛρατηγῶν. Τὴν δὲ χώραν ἔσχον Σικυώνιοι τὴν πλείϛην τῆς [5]Κορινθίας. Πολύβιος δὲ τὰ συμβάντα περὶ τὴν ἅλωσιν ἐν οἴκτȣ μέρει λέγων, προστίθησι καὶ τὴν ϛρατιωτικὴν ὀλιγωρίαν τὴν [6]περὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα καὶ τὰ ἀναθήματα. Corinthus.

S 3 τα.

2) Editiones οἰκείαν. Parif. Mofc. οἰκίαν, ex commutatione crebra. Cf. ad lib. 7. p. 297. lib. 9. p. 439. in. et alibi, Fifcher. ad Palaephat. c. 1. f. — Hic οἰκίαν aperte praeftat, cum de regione intelligi vox nequeat.

3) Parif. Mofc. ϛρατείας, uti folet. Sic fupra p. 357. lib. 7. p. 305. et 304. ubi cf. At ubivis fere obtruditur haec variatio, quam nec nexus femper dirimit.

4) Mofc. ἐγένοντο, cuius quidem conftructionis exempla et alibi paffim obfervantur, aut a doctis viris recenfentur. V. Fifcher. ad Welleri Gramm. Gr. P. 3. p. 342. fqq. Ilgen. ad Homeri hymnos p. 299. 398. et quos memorant.

5) Parif. Κορίνθȣ.

6) Parif. Mofc. παρὰ τὰ, folemni commutatione. Illud in hoc nexu potius.

dam in legatos eorum domum fuam praetereuntes aufi fint coenum defundere: pro quo peccato aliisque flagitiis mox poenas dederunt: miffo enim a Romanis iufto exercitu, Corinthus a L. Mummio eft everfa, et reliqua usque ad Macedoniam omnia in poteftatem Romanorum venerunt, aliis in alias partes miffis ducibus: agri autem Corinthii maximam partem obtinuerunt Sicyonii. Polybius, quae in excidio Corinthi evenerunt, narrando deplorans, militarem contemtum artificiorum ac donariorum inter alia comme-

Corinthus. τα. Φησὶ γὰρ ἰδεῖν [7] παρὼν ἐῤῥιμμένους πίνακας ἐπ' ἐδάφους, πεττεύοντας δὲ τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τούτων. Ὀνομάζει δ' [8] αὐτῶν [9] Ἀριστείδου γραφὴν τοῦ Διονύσου, ἐφ' οὗ τινες εἰρῆσθαί φασι τὸ, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον· καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν καταπονούμενον τῷ τῆς Δηϊανείρας χιτῶνι. Τοῦτον μὲν οὖν οὐχ ἑωράκαμεν ἡμεῖς, τὸν δὲ Διόνυσον [10] ἀνακείμενον ἐν τῷ [11] Δημητρείῳ τῷ ἐν Ῥώμῃ κάλλιστον ἔργον [12] ἑωρῶμεν. Ἐμπρησθέντος δὲ τοῦ νεὼ, συνηφανίσθη καὶ ἡ γραφὴ νεωστί. Σχεδὸν δέ τι καὶ [13] τὰ τῶν ἄλλων ἀναθημάτων τῶν ἐν

7) Ed. Caf. 2. et Amftel. vitiofe παρῶν.

8) Editiones αὐτάς. Mss. Cafaubonn. αὐτόν. Ipfe malit αὐτοὺς, videlicet τοὺς πίνακας. Praeftat αὐτῶν, quod dant Vatic. Parif. Venet. et a prima manu Medic.

9) Aldus, Hopper. Ἀριστίδου. Tum iidem Διανείρας. Xyland. Δυιανείρας.

10) Deeft hoc verbum in Parif.

11) Mofc. Δημητρίῳ, uti legitur in Herodoto 9, 101. V. de utraque forma, quae congeffit Fifcher. ad Welleri Gramm. Gr. P. 1. p. 286. fq. Ita vero nofter Θησεῖον, Λυκεῖον lib. 9. p. 396. et fimilia alibi. Praeferunt etiam ει reliqui codices.

12) Mss. Cafaubonn. Vatic. ἑωράκαμεν, quod Guarinus etiam legiffe videtur; vertit enim *fpectavimus*. Utrumque, ut feries narrationis declarat, locum habere poteft; alterum tamen variandae orationis caufa adhibitum videtur. Nempe fic prius omnino rem indicat, pofterius hoc certum tempus.

13) Abeft τὰ in Mofc. et Ven.

memorat. Ait enim, fe praefentem vidiffe tabulas in folum proiectas, ac milites fuper iis talis ludentes: nominatque earum Bacchum ab Ariftida pictum: de quo nonnulli dictum illud putant, Nihil ad Bacchum; et Herculem, Deianirae tunica excruciatum. Hanc quidem ego non vidi, Bacchum autem illum Romae in Cereris dedicatum videbamus, opus pulcerrimum: quae pictura nuper una cum templo conflagravit incendio. Sed et fere pleraque et praeftantiffima donariorum, quae Romae

ἐν Ῥώμῃ τὰ πλεῖστα καὶ [14] ἄριστα ἐντεῦθεν ἀφῖχθαι· τινὰ δὲ καὶ αἱ κύκλῳ τῆς Ῥώμης πόλεις ἔσχον. Μεγαλόφρων γὰρ ὢν μᾶλλον ἢ φιλότεχνος ὁ Μόμμιος, ὥς φασι, μετεδίδου ῥᾳδίως τοῖς δεηθεῖσι. [15] Λεύκολλος δὲ κατασκευάσας τὸ τῆς Εὐτυχίας ἱερὸν καὶ στοάν τινα, χρῆσιν ᾐτήσατο, ὧν εἶχεν ἀνδριάντων ὁ Μόμμιος, ὡς κοσμήσων τὸ ἱερὸν μέχρι ἀναδείξεως, εἶτ' ἀποδώσων· οὐκ ἀπέδωκε δὲ, ἀλλ' ἀνέθηκε, κελευ- Corinthus.

14) Mss. Casaubonn. ἥδιστα, quod et Latine reddidit Guarinus. (*aspectu suavissima.*) Mosc. ἄδικα. Pro verbis καὶ ἀφῖχθαι, (uti vulgo fertur,) tantum adposuit ἠφανίσθη. Sed vulgatam ab Aldo lectionem praeter alios codices tuetur nexus. Pro ἀφῖχθαι tamen malim ἀφῖκται, uti mox ἔσχον, etsi passim talis modorum enallage in eodem nexu obiicitur. Vid. Sylburg. ad Pausan. 4, 4. p. m. 287. Forte subplendum φασὶ, uti additur φησὶ p. 338. Cf. infra p. 382. f. ἀνῳκίσθαι, ubi ex seqq. facile arcessitur verbum regens, quale hic per nexum admitti nequit.

15) Paris. Mosc. Λεύκολλος, uti legitur lib. 11. p. 532. lib. 12. p. 535. 547. et alibi. Sic Polyb. 35, 3, 7. et Diodor. 4; 21. Sed et idem in edd. nostris eclogar. lib. 36. Tom. 2. p. 530. Λούκουλλος, ut Plutarchus, Dio Cassius, Appianus, (etsi apud eum etiam in Syr. c. 49. editur Λεύκολλος.) Sed Zonaras 10, 4. Λεύκολος. Ita quidem libri in auctoribus variant. Hic Ald. Hopper. Λεύκυλος. Cf. supra lib. 7. p. 319. ubi omisi monere, in auctoribus etiam Λούκουλλος dici. Ut tenorem servarem, libris etiam optimis suffragantibus posui et hic Λεύκολλος. Ita paullo post ο pro ου legitur in Μόμμιος, quod quidem constantius etiam volunt auctores.

mae sunt, Corintho allata fuerunt: quaedam etiam circum vicinae urbes adeptae sunt: nam Mummius homo (ut traditur) magnanimitatis, quam artificiorum, studiosior facile petentibus ea largiebatur. Et Lucullus cum Bonae Fortunae templum porticumque adornaret quandam, Mummium rogavit, ut tabulas, quas haberet, sibi utendas daret ad ornatum templi, donec illud dedicaret, pollicitus se a dedicatione redditurum: quod pro-

Corinthus.

λεύσας αἴρειν, εἰ βούλεται· πρᾴως δ' ἤνεγκεν ἐκεῖνος, οὐ φροντίσας οὐδέν· ὥς τ' ηὐδοκίμει τοῦ ἀναθέντος μᾶλλον. Πολὺν δὲ χρόνον ἐρήμη μείνασα ἡ Κόρινθος, ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ Καίσαρος τοῦ θεοῦ διὰ τὴν εὐφυΐαν, ἐποίκους πέμψαντος τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους πλείστους· οἳ τὰ ἐρείπια κινοῦντες, καὶ τοὺς τάφους συναvασκάπτοντες, εὕρισκον ὀστρακίνων [16] τορευμάτων πλήθη, πολλὰ δὲ καὶ χαλκώματα· θαυ-

16) Paris. Mosc. cum Aldo, Hoppero, Xylandro τορεύματα. Illud recte cum aliis Msstis reposuit Casaubonus. *Tzschucke.* *Testacea opera* an recte τορεύματα i. e. *caelo* sculpta appellentur, dubito. Quid si legamus σορευμάτων, *urnarum sepulchralium*. Talis certe vox a σορὸς non male deducatur, quamquam in Lexicis non comparet. *Tyrwhittus in Strabonem p. m.* 32. Tum referri huc possint *fictilia solia*, quibus auctore Plinio 35, 46. s. 12. multi voluerunt condi, ubi editiones et viri docti male legunt *doliis*, ut de urnis et lagenis ex opere doliari intelligerentur. Cf. ibi etiam Harduinus. Forte tamen hic legi possit σκευωμάτων nisi ob πλήθη langueat et in sepulcris offendat. Sed potest artis causa, quam hic adtingit, τορευμάτων retineri, quae certe hoc sensu Boettigerus in libro Vasen-Gemaelde P. 1. p. 37. explicat: *Frisen und kleine Basreliefs in terra cotta.* Addi debet Paciaudius in monument. Peloponnes. Vol. 2. p. 184. ubi fictilia opera vertit, et de operibus lateritiis et coctilibus in sepulcris exstruendis ornandisque exponit, uti Νικηφοροφωραῖα; qualia tria commemorat.

promissum postea non implevit: sed templo dedicato Mummium auferre inde, si liberet, suas tabulas iussit. Quod cum Mummius aequo animo ferret, neque iacturam tabularum factam quicquam curaret, maiorem dedicatore laudem tulit. Sed

Corinthus cum diu deserta iacuisset, instaurata est a Divo Caesare propter loci opportunitatem, missis eo in coloniam libertinis plurimis. Hi cum rudera cepissent moliri, simulque sepulcra effodissent, testacea opera plurima, atque etiam aerea multa invene-

runt:

θαυμάζοντες δὲ τὴν κατασκευὴν, οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἴασαν, ὥστε εὐπορήσαντες τῶν τοιούτων, καὶ διατιθέμενοι πολλοῦ, Νεκροκορινθίων ἐπλήρωσαν τὴν Ῥώμην· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν τάφων ληφθέντα, καὶ μάλιστα τὰ ὀστράκινα. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἐτιμήθη σφόδρα ὁμοίως τοῖς χαλκώμασι τοῖς [17] Κορινθιουργέσιν, εἶτ' ἐπαύσαντο τῆς σπουδῆς, ἐκλιπόντων τῶν ὀστράκων, καὶ οὐδὲ κατορθουμένων τῶν πλείστων. Ἡ μὲν [18] οὖν πόλις τῶν Κορινθίων [19] μεγάλη τε καὶ πλουσία διὰ παντὸς ὑπῆρξεν, ἀνδρῶν τε [20] ηὐπόρηκεν ἀγαθῶν εἴς τε τὰ πολιτικὰ καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικάς· μάλιστα γὰρ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν Σικυῶνι ηὐξήθη [21] γρα-

Corinthus.

17) Ven. Κορινθιουργῆσιν.

18) Mss. Casaubonn. Paris. Mosc. Ven. δή. Tum Moscov. ἡ τῶν Κορινθίων, uti fere solet. Hic et Ven. consentit.

19) Paris. μεγίστη.

20) Mosc. Venet. cum Aldo, Hoppero, Xylandro ηὐπόρησεν. Casaubonus ex libris restituisse videtur ηὐπόρηκεν, cum et ita scribant reliqui mei. Recte quidem, cum sic perpetuitas rei a praecedentibus ad hanc temporis vim transferatur.

runt: quorum admirati artificium, nullum sepulctum non effoderunt, magnaque id genus rerum copia potiti, iisque magno divenditis, Romam impleverunt Necrocorinthiis: sic enim appellabant quae e sepulcris erant ablata opera, maxime testacea: quae cum initio in magno pretio, neque aereis Corinthiis operibus haberentur viliora, tandem studium iis impendi desitum est, cum deficerent testae, et pleraque figlina non probarentur. Fuit Corinthus urbs magna, semperque dives, copiamque tulit virorum et ad res civiles tractandas idoneorum, et ad artificia exercenda. Nam maxime Corinthi ac Sicyone pingendi ac fin-

Corinthus. [21] γραφική τε καὶ πλαστικὴ καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία. Χώραν δ᾽ [22] ἔσχεν οὐκ εὔγεων [23] σφόδρα, ἀλλὰ [24] σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν, ἀφ᾽ ὃ πάντες ὀφρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι· καὶ παροιμιάζονται,

Κόρινθος [25] ὀφρυᾷ τε καὶ κοιλαίνεται.

§. 24.

Ὀρνεαὶ δ᾽ εἰσὶν ἐπώνυμοι τῷ παραῤῥέοντι ποταμῷ·

21) Forte ὅτι γραφική.

22) Ita Mss. Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. Ven. Gem. Pletho cum Eustathio ad Homerum Il. 2, 570. p. m. 220. et Guarino; eamque lectionem probant etiam sequentia. Vulgata ἔσχον profecta est ab Aldo.

23) Mss. Casaubonn. λίαν, quae est συνωνυμία passim iam notata. Mei omnes cum Eustathio c. l. σφόδρα.

24) Malim σκληράν, quamquam me non fugit, etiam apud Eustathium [c. l.] legi σκολιάν, itemque in epitome [p. 220. Hudf.] *Casaubonus*. At pertinaciter renuunt libri, qui τραχεῖαν hanc etiam agri speciem addunt, quippe quae eadem est, quae clivosa, devexa. qualem fuisse narrant agrum Corinthiacum. Ita nempe supercilia, ὀφρῦς, vocantur, unde et natum est proximum proverbium. Vid. Hesych. h. v.

25) Venet. Mosc. Eustathius ad Homer. Il. 2, 570. p. m. 220. et v. 595. p. m. 225. cum Aldo, Hoppero ὀφρύεται. Alii libri scripti et inde a Xylandro editi ὀφρυᾷ τε, quod et reddit epitome c. l. Atque hoc etiam magis ex usu linguae et lege metrica probatur. Cf. etiam de hac lectione Politus ad Eustath. Tom. 2. p. 611.

fingendi aliaeque id genus artes auctae sunt. Solum habuit non admodum gleba terrae felix, sed obliquum et asperum: unde vulgo superciliosa Corinthus dicta fuit: ac proverbium,

Colles Corinthus, atque cavitates habet.

§. 24.

Orneae nomen habent idem cum fluvio praetereunte,

μῶ· νῦν μὲν ἔρημοι, πρότερον [1] δ' οἰκούμεναι καλῶς, ἱερὸν ἔχουσαι Πριάπου τιμώμενον· ἀφ' ὧν καὶ ὁ τὰ Πριάπεια ποιήσας Εὐφρόνιος Ὀρνεάτην καλεῖ τὸν θεόν· κεῖνται δ' ὑπὲρ τοῦ πεδίου τοῦ Σικυωνίων· τὴν δὲ χώραν ἔσχον Ἀργεῖοι. Ἀραιθυρέα δ' ἐστὶν ἡ νῦν [2] καλουμένη Φλιασία· πόλιν δ' εἶχεν ὁμώνυμον τῇ χώρᾳ πρὸς ὄρει [3] Κοιλώσσῃ· οἱ δ' ὕστερον ἀναστάντες ἐκεῖθεν, [4] πρὸς τριάκοντα σταδίων ἔκτισαν πόλιν, ἣν ἐκάλεσαν [5] Φλιοῦντα· τῆς δὲ Κοιλώσσης μέρος ὁ Καρ-

Corinthus.

1) τὸ δ' abest a Parif. Poft idem habet ἔχουσα et Πριάπεια, ante quam vocem pofteriorem τὰ omittit Mofc.

2) Mofc. Φλιασία καλουμένη.

3) Parif. Medic. Gem. Pletho cum Euftathio ad Homer. Il. 2, 571. p. m. 220. et Guarino Κηλώσσῃ, uti poft.

4) Parif. Mofc. πρὸ λ, et fic Euftathius c. l. et edd. ante Cafaubonum πρὸ τριάκοντα σταδίων. Hic tamen rectius πρὸς vulgavit, quod et reliqui codices praeeunt. Tum vero πρὸς abfolute, uti alias ἴσον, pofitum eft; nihil enim praecedenti numero, qui non adeft, addit, uti infra p. 396. m. de quo ufu cf. d' Orville in Vanno critica p. 145. aut πρόσω mutata ante diftinctione legi debet, ut fenfus fit: *remotius, longius a priftina fede*, aut repofitum a Cafaubono πρὸς eandem fere notionem obtinet.

5) Aldus Φλοῦντα. Sic poftea. Recte tamen p. 395. non item p. 377.

te, hodie defertae, olim frequentatae fatis: ibi erat templum Priapi cultum: hinc Euphronius Priapeiorum fcriptor deum iftum appellat Orneatam. Sitae fuerunt fupra campum Sicyoniorum, fed agrum Argivi poffederunt. Araethyrea eft, quae nunc dicitur Phliafia: urbs fuit regioni cognominis ad montem Coeloffam: poftea migratum inde eft, et XXX ultra ftadiis urbs condita, quam appellaverunt Phliuntem. Pars porro Coeloffae eft Carnea-

Corinthus.

Καρνεάτης, ὅθεν λαμβάνει τὴν ἀρχὴν [6] Ἀσωπὸς ὁ παραῤῥέων τὴν Σικυωνίαν, καὶ ποιῶν τὴν Ἀσωπίαν χώραν, μέρος οὖσαν τῆς Σικυωνίας. Ἔστι δ' Ἀσωπὸς καὶ ὁ [7] παρὰ Θήβας ῥέων, καὶ Πλαταιὰς, καὶ [8] Τανάγραν· ἄλλος δ' ἐστὶν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ [9] Τραχινίᾳ, [10] παρὰ κώμην ῥέων, ἣν [11] Παρασωπίους ὀνομάζουσι· τέταρτος δ' ὁ ἐν Πάρῳ. Κεῖται δ' ὁ Φλιοῦς ἐν μέσῳ Σικυωνίας, Ἀργείας, Κλεωνῶν καὶ Στυμφάλου, κύκλῳ περιεχόμενος· τιμᾶται δ' ἐν Φλιοῦντι καὶ Σικυῶνι τὸ τῆς Δίας ἱερόν· καλοῦσι δ' οὕτω τὴν [12] Ἥβην.

§. 25.

6) Mosc. Αἴσωπος.

7) Vatic. Mosc. περὶ, ut saepe alibi observatur, et supra notatum est. Ita et Eustathius ad Homer. Il. 2, 572. p. m. 220. Sed παρὰ probat etiam Politus T. 2. p. 613.

8) Mosc. Τανάγρας.

9) Ita (per χ) Mosc. et alii cum Eustathio c. l. et Guarino. Nec aliter efferunt editiones ante Casaubonum, qui vitiose intulit Τρακινίᾳ. Vera illa scriptura per χ aliunde satis est nota. Vid. Cellarius in Geogr. ant 13, 4, 120 et Strabo lib. 9. p. 428.

10) Mosc. περὶ, ut paullo antea.

11) Paris. Mosc. cum Guarino Πρασωπίους, Vatic. προσωπίους. Cf. lib. 9. p. 408. ubi alia etiam corruptio notatur.

12) Casaubonus olim cogitaverat Ἥραν, sed postea, Pausaniae auctoritate 2, 13, 3. monitus, opinionem retraxit.

neates, unde nascitur Asopus, qui praeter Sicyoniam labens, Asopiam regionem Sicyoniae portionem distinguit. Alius est Asopus, qui Thebas, Plataeas, ac Tanagram praeterfluit: alius item Heracleae Trachiniae praeter pagum fluens, cuius incolae Parasopii dicuntur: quartus in Paro est Asopus. Phlius iacet in medio Sicyoniae, Argiae, Cleonarum, ac Stymphali, circulo inclusa. Colitur Phliunte ac Sicyone templum Diae: sic enim Heben seu Iuventatem nominant.

§. 25.

§. 25. Corinthus.

Τὴν δὲ Σικυῶνα πρότερον [1] Μηκώνην ἐκάλουν, ἔτι δὲ πρότερον [2] Αἰγιαλοὺς· ἀνῳκίσθαι δ' αὐτὴν ἀπὸ θαλάσσης ὅσον εἴκοσι [3] σαδίους, οἱ δὲ δώδεκά φασιν ἐπὶ [4] λόφον ἐρυμνὸν [5] Δήμητρος· τὸ δὲ παλαιὸν κτί-

1) Venet. Μηκώνην. Cf. Holsten. ad Stephan. p. 293.

2) Sic omnes libri cum Eustathio c. l. Pausaniae tamen 2, 6, 2. dicitur Αἰγιάλη, scilicet in locorum promiscua terminatione et instabili numero. Pro ἀνῳκίσθαι Eustathius c. l. ἀνῴκισται. Sic supra p. 381. ἀφῖχθαι. Sed hic potest a φασὶν subiecto pendere, etsi in nota proxima Casaubonus adfert ἀνῴκισται.

3) Paris. Mosc. σαδίοις. Eustathius c. l. omnino ὀλίγα σάδια. Ante Casaubonum εἴκοσι σάδια.

4) Eustath. c. l. λόφου ἐρυμνοῦ. Sic infra lib. 9. p. 440. ἡ πόλις ἐπὶ Καΰστρου πεδίου, ubi contra in Mss. legitur ἐπὶ Καΰστρου πεδίον. Et sic passim in hoc nexu casus praesertim huius formae mutantur. Hic tamen λόφον malunt libri omnes.

5) Lego ὑπὸ Δημητρίου, vel Δημήτριος, si pro ἀνῴκισται legas ἀνῴκισε. Ut ita censeam, faciunt haec Diodori verba lib. 20. p. 827. Tom. 2. ed. 1604. [s. lib. 20, 102.] ὁ δὲ Δημήτριος πείσας τοὺς Σικυωνίους εἰς τὴν ἀκρόπολιν μετοικῆσαι, τὸ μὲν τῷ λιμένι συνάπτον μέρος κατέσκαψε. Non dubito, quin aequi lectores meam emendationem hanc sint approbaturi. *Casaubonus.* Coniectura valde probabilis. Cf. etiam Plutarch. in Demetrio c. 25. Hinc νέα Σικυὼν dicta videtur apud Hieroclem p. 646. ed. Wessel. Adiuvatur adeo a Cod. Mosc. qui supra scriptum ostendit: Δημήτριος, nisi genitivum esse alium voluit. At cum plura sic sint refingenda, tum Demetriadis nomen abest, quam ad mare ponit noster infra lib. 9. p. 436. Antiquiora tempora re-

§. 25.

Sicyon prius Mecone fuit dicta, et ante Aegiali: aedificata XX, aut, ut aliis placet, XII fere stadiis a mari, in colle munito natura, Cereri sa

Corinthus. κτίσμα ἐπίνειόν ἐστιν ἔχον λιμένα. Ὁρίζει δὲ τὴν Σικυωνίαν καὶ τὴν Κορινθίαν ποταμὸς [6] Νεμέα. Ἐτυραννήθη δὲ πλεῖστον χρόνον· ἀλλ' ἀεὶ τοὺς τυράννους ἐπιεικεῖς ἄνδρας ἔσχεν. Ἄρατον δ' ἐπιφανέστατον, ὃς καὶ τὴν πόλιν ἠλευθέρωσε, καὶ Ἀχαιῶν ἦρξε, παρ' ἑκόντων λαβὼν τὴν ἐξουσίαν· καὶ τὸ σύστημα ηὔξησε, προσθεὶς αὐτῷ τήν τε πατρίδα καὶ τὰς ἄλλας πό-
p. 383. λεις τὰς ἐγγύς. Ὑπερησίην δὲ καὶ τὰς ἑξῆς πόλεις, ἃς [7] λέγει ὁ ποιητής, καὶ τὸν Αἰγιαλὸν τῶν Ἀχαιῶν ἤδη συμβέβηκεν εἶναι μέχρι Δύμης καὶ τῶν ὅρων τῆς Ἠλείας.

ΚΕΦ.

respexisse videtur, et λόφος ille vere Cereri sacratus fuisse. Λόφον etiam probant, quae de antiqua urbis sede, τῇ πάλαι ἀκροπόλει, commemorantur. Cf. praeter superiores Pausan. a, 7. in.

6) Mosc. vult Νέμεα. Sed similia supra adfuerunt.

7) Mosc. ὁ ποιητὴς λέγει.

sacro: vetus structura navale est cum portu. Sicyoniam et Corinthiam Nemea fluvius discernit. Plurimum temporis sub tyrannis fuit Sicyon: sed semper tyrannis usa est viris moderatis: quorum illustrissimus Aratus urbem libertate donavit, idemque Achaei corporis imperator fuit, ultra imperium deferentis, idque auxit adiecta sua patria, et aliis vicinis urbibus. Hyperesiam aliasque deinceps urbes, quas recenset Homerus, et Aegialon, id est litus, Achaeorum nunc contingit esse usque ad Dymen et Eleae fines.

CAP.

Κ Ε Φ. Η.

Achaia.

§. 1.

Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὸ μὲν παλαιὸν Ἴωνες ἐκράτουν, ἐξ Ἀθηναίων τὸ γένος ὄντες· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μὲν παλαιὸν, Αἰγιάλεια· καὶ οἱ ἐνοικοῦντες, Αἰγιαλεῖς· ὕστερον δ' ἀπ' ἐκείνων [1] Ἰωνία, καθάπερ καὶ ἡ Ἀττική, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. Φασὶ δὲ Δευκαλίωνος μὲν Ἕλληνα εἶναι· τοῦτον δὲ περὶ τὴν Φθίαν [2] τῶν μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀσωποῦ [3] δυναστεύοντα τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν παίδων παραδοῦναι τὴν ἀρχήν· τοὺς δ' ἄλλους ἔξω διαπέμψαι, [4] ζητήσοντας ἵδρυσιν ἕκαστον αὐ-

1) Mosc. Ἰωνίας.

2) Mss. Casaubonn. τὴν μεταξὺ, Ven. τὸν μεταξὺ, Vatic. τοῦ μετ. Alii τῶν μετ', recte.

3) Editiones omnes δυναστεύσαντα, praeter Hopperum, qui scribae negligentia dedit δυναστεύσαντας. At cum Mss. Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. Ven. Gem. Pletho praeferant δυναστεύοντα, hoc revocare non dubitavi.

4) Aldus, Hopperus ζητήσαντας. Melius ex usu linguae, addicentibus etiam Mstis, Xylander dedit ζητήσοντας.

CAP. VII.

§. 1.

Regionem istam quondam Iones possederunt, genere Athenienses: et nominabatur priscis temporibus Aegialeia, incolae Aegialenses: postea ab iis Ionia dicta est, sicut et Attica, ab Ione Xuthi F. Traditum est Hellenem fuisse Deucalionis filium: eum regioni circa Phthiam imperasse, quae inter Peneum est et Asopum, ac imperium filiorum natu maximo reliquisse, reliquos emisisse extra patriam, ut sibi quisque sedes quaererent. Ex

Achaia. αὐτῷ· ὧν Δῶρος μὲν τοὺς περὶ Παρνασὸν Δωριέας [5] συνοικίσας, κατέλιπεν [6] ἐπωνύμους αὐτοῦ· Ξοῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν Τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ [7] Τρικόρυθον. Τῶν δὲ τούτου παίδων Ἀχαιὸς μὲν φόνον ἀκούσιον πράξας, ἔφυγεν εἰς [8] Λακεδαίμο-

5) Parif. συνοικήσας, folemni permutatione. Editiones omnes inde ab Aldo tenuerant συνῳκίσας, quod etiam ex Med. convincitur. Antea idem παρὰ pro περὶ, ut centies alibi.

6) Mofc. ὁμωνύμους. Neque haec commutatio cognatorum vocabulorum rara. Illud tamen hic rectius, uti in feq. etiam prodit. Tum Parif. ᾤκησε, ut paullo antea, et hic praeterea Aldus et Hopperus.

7) Mofc. Τρικόρινθον. Videtur hanc literae epenthefin adftruere Stephanus, qui h. v. fcribit Τρικόρυνθον; fed non ipfe folum deinceps in utramque partem verfat, fed et fub v. Τετράπολις excluso ν ponit, quod et probat ex Strabone Holften. p. 329. Quare nihil videtur mutandum, in primis cum reliqui codices in altera forma confpirent.

8) Vulgo Λακεδαιμονίαν. Mofc. Λακεδαίμονα. Ita enim et regionem vocari vel ex Strabone p. 367. difcitur. At idem etiam ufitate Λακωνικὴν vocat, et Λακεδαιμονία de regione in prifcis auctoribus dubiae eft fidei. Sic fupra p. 345. vulgo idem adfert, ubi codices tantum non omnes fubftituebant Λακεδαίμων, et paullo inferius exhibent libri omnes et fcripti et editi. Non igitur dubitavi adhaerere et hic Mofc. et referre Λακεδαίμονα.

Ex his Dorus iis, qui circa Parnafum habitabant, in civitatem compofitis, a fe nomen Dorienfium fecit. Xuthus, ducta uxore Erechthei filia, condidit tetrapolin Atticae; fic enim vocatur ea regio, quatuor nimirum conftans urbibus, Oenoa, Marathone, Probalintho, et Tricorytho. De huius filiis Achaeus, homicidio per imprudentiam perpetrato, in Laconicam perfugit, et effe-

μονα, καὶ Ἀχαιοὺς τοὺς ἐκεῖ κληθῆναι παρεσκεύασεν. Ἴων δὲ, τοὺς μετ' Εὐμόλπου νικήσας Θρᾶκας, οὕτως ηὐδοκίμησεν, ὥστ' ἐπέτρεψαν αὐτῷ τὴν πολιτείαν Ἀθηναῖοι. Ὁ δὲ πρῶτον μὲν εἰς τέσσαρας φυλὰς διεῖλε τὸ πλῆθος, εἶτα εἰς τέσσαρας βίους· τοὺς μὲν γὰρ γεωργοὺς ἀπέδειξε, τοὺς δὲ δημιουργοὺς, τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς, τετάρτους δὲ τοὺς φύλακας· τοιαῦτα δὲ πλείω διατάξας, τὴν χώραν ἐπώνυμον ἑαυτοῦ κατέλιπεν. Οὕτω δὲ [9] πολυανδρῆσαι τὴν χώραν συνέπεσε τότε, ὥστε καὶ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων ἔστειλαν εἰς Πελοπόννησον Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν χώραν, ἣν κατέσχον, ἐπώνυμον ἑαυτῶν ἐποίησαν, Ἰωνίαν ἀντ' [10] Αἰγιαλείας κληθεῖσαν, οἵ τε ἄνδρες ἀντὶ Αἰ- Achaia.

9) Mosc. praemittit καὶ. Vatic. Paris. πολυανδρῆσαι, Casaubon. πολυανδρήσασαν. Sed vulgata structura etiam in aliis occurrit, veluti Polybio 1, 53. Plutarcho in Romulo cap. 8. pro quo noster alias frequenter συνέβη.

10) Casaubon. Mosc. Paris. Ven. Vatic. Gem. Pletho cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 575. p. m. 221. et saepius Αἰγιαλοῦ, etsi idem c. l. antea regionem etiam vocat Αἰγιάλειαν, uti hic vertit Guarinus et post Aldus excepit ad aliosque propagavit. Sed

effecit, ut, qui ibi habitabant, Achaei dicerentur. Ion devictis qui cum Eumolpo erant Thracibus, tantam est consecutus gloriam, ut eum suae reip. praefecerint Athenienses. Ion primum in quatuor tribus multitudinem, deinde in totidem vivendi genera divisit, nimirum Agricolas, Opifices, Sacerdotes, Custodes: atque his et pluribus aliis constitutis, regioni a se nomen factum reliquit. Verum eo tempore tantam ea in regione multitudinem hominum exstare contigit, ut Athenienses Ionum coloniam in Peloponnesum miserint, nomenque regioni ab ea occupatae a se fecerint, quae iam pro Aegia-

Achaia. Αἰγιαλέων Ἴωνες προσηγορεύθησαν, εἰς δώδεκα πόλεις μερισθέντες. Μετὰ δὲ τὴν [11] Ἡρακλειδῶν κάθοδον, ὑπ' Ἀχαιῶν ἐξελαθέντες, ἐπανῆλθον πάλιν εἰς Ἀθήνας· ἐκεῖθεν δὲ μετὰ τῶν Κοδριδῶν ἔστειλαν τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἀσίαν· ἔκτισαν δὲ [12] δώδεκα πόλεις ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρίας καὶ τῆς Λυδίας· εἰς τοσαῦτα μέρη διελόντες σφᾶς, ὅσα καὶ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ κατεῖχον. Οἱ δ' Ἀχαιοὶ Φθιῶται μὲν ἦσαν τὸ γένος, ᾤκησαν δ' ἐν [13] Λακεδαίμονι· τῶν δ' Ἡρακλειδῶν ἐπικρατησάντων, ἀναληφθέντες ὑπὸ Τισαμενοῦ, τοῦ Ὀρέστου παιδὸς, ὡς προειρήκαμεν,

Sed et Αἰγιαλὸς legitur in Pausania 5, 1. 7, 1. Plinio 4, 6. f. 5. et nostro supra p. 333. Neque offendere debet gentile, quod inde ducit Stephanus, et in eodem nexu subiicit Pausanias 7, 1. Quibus momentis facile inclinatus animus ferebatur ad hanc lectionem, nisi superiora Strabonis verba, quae his respicit, inhibuissent.

11) Paris. Ἡρακλείδα. Post Mosc. ἐκεῖθεν, quod sequeretur δέ. Ita supra p. 580. in eadem voce et ἐκατέρωθεν ultimam literam abiecerat.

12) Venet. ιε. Cf. Herodot. 1, 142. sq. — Post Mosc. ὅσας.

13) Casaubonn. Ven. Λακεδαιμονίᾳ, de qua forma paullo superius. Τὸ δ' ante Ἡρακλειδῶν omittunt Paris. et Mosc.

gialeia diceretur Ionia, et incolae in duodecim divisi partes porro non Aegialenses vocarentur, sed Iones. Post Heraclidarum reditum pulsi ab Achaeis, redierunt Athenas, atque inde cum Codridis Ionicam coloniam in Asiam deduxerunt: condiderunt autem duodecim urbes in maritima quae inter Cariam est et Lydiam ora, divisi in totidem partes, quot in Peloponneso ante obtinuerant. Achaei porro origine erant Phthiotae, ac Spartae habitabant; sed cum Heraclidarum aucta esset potentia, a Tisameno Orestis F. in integrum restitui, Io-

μὲν, τοῖς Ἴωσιν ἐπέθεντο· καὶ γενόμενοι κρείττους, Achaia.
τοὺς μὲν ἐξέβαλον, αὐτοὶ δὲ κατέσχον τὴν γῆν, καὶ διεφύλαξαν τὸν αὐτὸν τῆς χώρας μερισμὸν, ὅνπερ καὶ παρέλαβον. Οὕτω δ' ἴσχυσαν, ὥστε τὴν ἄλλην p. 384
Πελοπόννησον ἐχόντων τῶν Ἡρακλειδῶν, ὧν ἀπέστησαν, ἀντεῖχον ὅμως πρὸς ἅπαντας, Ἀχαΐαν ὀνομάσαντες τὴν χώραν. Ἀπὸ μὲν οὖν Τισαμενοῦ μέχρι [14] Ὠγύγου, βασιλευόμενοι [15] διετέλεσαν· εἶτα δημοκρατηθέντες, τοσοῦτον ηὐδοκίμησαν περὶ τὰς πολιτείας, ὥστε τοὺς Ἰταλιώτας μετὰ τὴν στάσιν τὴν πρὸς τοὺς Πυθαγορείους, τὰ πλεῖστα τῶν νομίμων [16] μετενέγκασθαι παρὰ τούτων συνέβη. Μετὰ δὲ

τὴν

λυ

14) Mosc. Ὠγυγου. Paris. Ὠγυγύλυ, unde illud intelligitur. Casaubonus ex Polybio 2, 41, 9. emendabat Γύγου. At integrum nomen exstat apud eundem 4, 1, 5. idemque confirmant hic omnes codices praeter duos illos, qui in fine augent. Sic *Gyris* omisso *O* in Mela 3, 8, 56. adferunt libri.

15) Paris. Mosc. διετέλων. Prius ad nexum aptius.

16) Paris. μετενέγκασθαι. Deinceps Moscov. ex correctione παρὰ, cum antea scriptum exstaret περί.

nas, uti iam dictum est, adorti, victoriaque sunt potiti: hisque eiectis regionem ipsi occuparunt, retenta ea, quam ibi invenerant, divisione. Et eo usque creverunt, ut, cum Heraclidae, a quibus ipsi descivérant, reliquam obtinerent Peloponnesum, tamen ipsi contra universos sese tutarentur, et regioni nomen Achaiae inderent. Itaque a Tisameno ad Ogygum usque reges habuerunt suos. Deinde populari in rep. usi potestate, tantum ex eius administratione laudis sunt assecuti, ut Italici post coortam inter eos et Pythagoreos seditionem, pleraque iura ab Achaeis hisce transsumserint.

Et

Achaia. τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἐπέτρεψαν Θηβαῖοι τούτοις τὴν δίαιταν[17] περὶ τῶν ἀντιλεγομένων ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας. Ὕστερον δ' ὑπὸ τῶν Μακεδόνων λυθείσης τῆς κοινωνίας, ἀνέλαβον σφᾶς πάλιν κατὰ μικρόν· ἦρξαν δὲ Πύρρου στρατεύσαντος εἰς τὴν Ἰταλίαν, τέσσαρες συνῆσαι πόλεις, ὧν ἦσαν Πάτραι καὶ Δύμη· εἶτα προσελάμβανόν[18] τινας τῶν δώδεκα, πλὴν Ὠλένου καὶ Ἑλίκης· τῆς μὲν οὐ συνελθούσης, τῆς δ' ἀφανισθείσης ὑπὸ κύματος.

§. 2.

Ἐξαρθὲν γὰρ ὑπὸ σεισμοῦ τὸ πέλαγος, κατέκλυσε καὶ αὐτὴν, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος, ὃ καὶ νῦν ἔτι τιμῶσιν Ἴωνες, καὶ θύουσιν ἐκεῖ τὰ Πανιώνια. Μέμνηται δ', ὡς ὑπονοοῦσί τινες, ταύτης τῆς θυσίας Ὅμηρος, ὅταν φῇ·

Αὐ-

17) Parif. Mosc. παρὰ, minus bene. Post ante Μακεδόνων uterque neglexit τῶν, uti τὴν ante Ἰταλίαν.

18) Gem. Pletho καὶ τὰς λοιπὰς τῶν δώδεκα.

Et post Leuctricam pugnam Achaeis Thebani arbitrium commiserunt de mutuis urbium controversiis. Postea cum societatem eorum Macedones dissolvissent, paulatim sese recollegerunt. Initium fecere, quo tempore Pyrrhus in Italiam expeditionem fecit, quatuor adhuc cohaerentes urbes, e quibus fuerunt Dyme et Patrae: tum reliquas de XII istis urbibus ad se receperunt, Oleno atque Helice exceptis: quarum illa se noluit adiungere, haec diluvio est deleta.

§. 2.

Terrae motu enim elatum mare et Helicen obruit, et templum Neptuni Heliconii, quod etiamnum venerantur Iones, ibique Panionia sacrificant. Sunt, qui huius sacrificii facere mentionem putent Homerum his versibus:

Ef-

Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν· ὡς ὅτε ταῦρος Achaia.
Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα.

Τεκμαίρονταί τε,[1] νεώτερον εἶναι [2] τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας τὸν ποιητὴν, μεμνημένον γε τῆς Πανιωνικῆς θυσίας, ἣν ἐν τῇ Πριηνέων χώρᾳ συντελοῦσιν Ἴωνες τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι· ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ οἱ Πριηνεῖς ἐξ Ἑλίκης εἶναι [3] λέγονται· καὶ δὴ πρὸς τὴν θυσίαν ταύτην [4] βασιλέα καθιστᾶσιν ἄνδρα νέον Πριηνέα, τὸν τῶν ἱερῶν ἐπιμελησόμενον. Τεκμηριοῦνται δ' ἔτι μᾶλλον τὸ προκείμενον ἐκ τῶν περὶ τοῦ ταύρου πεφρασμένων· τότε γὰρ νομίζουσι καλλιερεῖν περὶ τὴν θυσίαν ταύτην Ἴωνες, ὅταν θυόμενος ὁ ταῦρος μυκήσηται. Οἱ δ' ἀντιλέγοντες μεταφέρουσιν εἰς τὴν Ἑλίκην τὰ λεχθέντα τεκμήρια περὶ τοῦ ταύρου καὶ τῆς θυσίας· ὡς ἐκεῖ νενομισμένων τούτων, καὶ τοῦ ποιητοῦ παραβάλλοντος τὰ-

1) Ven. vitiose νεώτερει.
2) Inserui τῆς ex Mosc.
3) Vatic. Parif. Ven. λέγεται.
4) Excidit hoc verbum in Mosc. Idem mox παρὰ pro περί. Contra post περιβάλλοντες.

Efflans ille animam, mugitum sustulit alte:
Qualem mugitum, trahitur cum taurus ad aras,
Cum rex placandus forte est Heliconius, edit.

Coniecturaque colligunt, posteriorem deductione Ionicae coloniae fuisse poëtam, utpote qui Panionici sacrificii faciat mentionem, quod in agro Prienensi Iones Neptuno conficiunt; quando et Prienenses ab Helica se ortos aiunt, et isti sacrificio rex sacrorum procuraturus id negotii creatur iuvenis Prienensis. Augetque iis coniecturae fidem id, quod de tauro dicitur: tum enim se perlitare eo sacrificio Iones putant, cum taurus inter operandum mugit. Qui impugnant, illud de tauro argumentum ad Helicen transferunt ac de sacrificio: ibi ista ita fuisse statuta, indeque petitam a poeta compara-

ratio-

Achaia καὶ ἐκεῖ συντελούμενα. [5] Κατεκλύσθη δὴ Ἑλίκη δυσὶν ἔτεσι πρὸ τῶν Λευκτρικῶν. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ αὐτὸς ἰδεῖν [6] φησι τὸν τόπον, καὶ τοὺς [7] πορθμέας λέγειν, ὡς ἐν τῷ πόρῳ ὀρθὸς ἑστήκει Ποσειδῶν χάλκεος, ἔχων ἱππόκαμπον ἐν τῇ χειρὶ, κίνδυνον φέροντα τοῖς δικτυεῦσιν. Ἡρακλείδης δέ φησι, [8] καθ' αὐτὸν γενέσθαι τὸ πάθος νύκτωρ, δώδεκα σταδίους
p. 385. [9] διεχούσης τῆς πόλεως ἀπὸ θαλάσσης, καὶ τούτου τοῦ χωρίου παντὸς σὺν τῇ πόλει καλυφθέντος· δισ-

Χιλ

5) Mss. Casaubonn. κατεκλύσθη. Illud hic unice verum est, ut seqq. docent. Pro δὴ Mosc. δ' ἡ, Paris. ἡ, idemque post habet πρὸ τῶ Λευκτρικῶ.

6) Paris. Moscov. φασὶ, uti contra in Pausania 2, 27, 4. et alibi, de quo Sylburg. et Kuhn. ad eundem p. 173. et 426. et interpretes ad Plutarch. in Sulla c. 27. Sed et utriusque commistio passim in nostro observatur.

7) Paris. πορθμίας λέγει. Posterius etiam ferunt edd. ante Casaubonum. At λέγειν requirit nexus.

8) Mosc. κατ' αὐτὸν, Aldus καθ' αὐτὸ, Hopper. κατ' αὐτὸ, Xyl. κατ' αὐτὸν. Ita nempe vel potius καθ' αὐτὸν emendabat etiam in notis. Posterius velut aptius et a Casaubono positum probant alii codices.

9) Paris. Mosc. ἰχούσης, ille etiam antea τάδια.

rationem dicentes. Sane biennio ante Leuctricam pugnam absorpta est Helice. Eratosthenes se locum vidisse affirmat, ac nautas pro certo dixisse, eo in traiectu stetisse Neptunum aereum rectum, manu hippocampum tenentem, periculosum piscatoribus. Heraclides, sua aetate ait eam accidisse calamitatem noctu, urbe XII stadiis a mari dissita, et loco eo toto cum ipsa urbe aquis ob-

χιλίους δὲ [10] παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πεμφθέντας, ἀνε- Achaia.
λέσθαι μὲν τοὺς νεκροὺς [11] μὴ δύνασθαι· τοῖς δ' ὁμό-
ροις νεῖμαι τὴν χώραν· συμβῆναι δὲ τὸ πάθος κατὰ
μῆνιν Ποσειδῶνος· τοὺς γὰρ ἐκ τῆς Ἑλίκης ἐκπεσόν-
τας Ἴωνας αἰτεῖν πέμψαντας παρὰ τῶν Ἑλικέων,
μάλιστα μὲν τὸ βρέτας τοῦ Ποσειδῶνος· εἰ δὲ μὴ, τοῦ
γε ἱεροῦ τὴν ἀφίδρυσιν· [12] οὐ δόντων δὲ, πέμψαι πρὸς τὸ
κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν· τῶν δὲ ψηφισαμένων, οὐδ' [13] ὣς
ὑπακοῦσαι· τῷ δ' ἑξῆς χειμῶνι συμβῆναι τὸ πάθος·
τοὺς δ' Ἀχαιοὺς ὕστερον δοῦναι [14] τοῖς Ἴωσι τὴν ἀφί-
δρυσιν. Ἡσίοδος δὲ καὶ ἄλλης Ἑλίκης μέμνηται,
Θετταλικῆς.

10) Mosc. περὶ, ut supra et alibi codices frequenter. Paullo post ante verba τῶν Ἑλικέων inter utramque particulam idem pendet.

11) Hinc ad τοὺς γὰρ ἐκ τῆς omnia desunt in Paris.

12) Venet. retracto ὁ inde fecit οὐδ' ὄντων. Post Hopper. Xyl. πρὸς τὸν κοινόν. Male.

13) Pro ὡς dedi cum Mosc. uti et in hoc nexu prosaici ponunt.

14) Mosc. alio ordine τὴν ἀφίδρυσιν τοῖς Ἴωσι.

obruto: ac CIↃ CIↃ hominum ab Achaeis missa, cadavera recuperare non potuisse, finitimis vero agrum divisisse. Evenisse Helicensibus ob iram Neptuni. Nam Iones, qui Helica exciderant, missis legatis petiisse ab Helicensibus, praecipue quidem simulacrum Neptuni: sin vero id non impetrarent, saltem formam templi ad imitationem Helicensis condendi: cumque nihil obtinerent, idem a tota republica Achaeorum petiisse. Quae cum petitionem eorum decreto suo probavisset, Helicenses ne sic quidem obsequentes, insequenti continuo hyeme ita fuisse multatos: Achaeos postmodo Ionibus templi condendi formam tradidisse. Hesiodus etiam alius meminit Helices Thessalicae.

Achaia

§. 3.

[1] Εἴκοσι μὲν δὴ ἔτη διετέλεσαν γραμματέα κοινὸν ἔχοντες καὶ στρατηγοὺς δύο κατ' ἐνιαυτὸν οἱ Ἀχαιοί, καὶ κοινοβούλιον εἰς ἕνα τόπον συνήγετο αὐτοῖς, ἐκαλεῖτο δὲ [2] Ἀρνάριον, ἐν ᾧ τὰ κοινὰ ἐχρημάτιζον καὶ οὗτοι καὶ [3] οἱ Ἴωνες πρότερον· εἶτα ἔδοξεν ἕνα [4] χειρο-

το-

1) Casaubonus ex Polybio 2, 43. in. legendum censet: Εἴκοσι, μὲν δὴ καὶ πέντε, cui adsentitur Schweighaeuserus. Ita quidem videtur, ni maiorem numerum summatim ponere voluit.

2) Haeret cum Xylandro Casaubonus, utrum rectius Ἀρνάριον, ut hic, an Ἀμάριον, uti pag. 387., legatur. Schweighaeuser. ex Polybio 5, 93, 10. in utroque loco emendat Ὁμάριον. Vid. Vol. 5. p. 436. ad 2, 39, 6. Casaubonus contra, qui Polybii istum locum non praeteriit, tria diversa eiusdem loci nomina ferri dicit, cuius verum lateat. Kuhnius tamen ad Pausan. 7, 7. in. p. 538. genuinum nomen adscito Polybii loco existimat fuisse Ὁμόριον, (etsi scripsit Ὁμώριον) quod diserte Polybius tradat, Crotoniatas, Sybaritas et Cauloniatas formam reipublicae Achaicae imitatos esse, primum in eo, quod Διὸς Ὁμορίου κοινὸν ἱερὸν καὶ τόπον ἀπέδειξαν, ἐν ᾧ τάς τε συνόδους καὶ τὰ διαβούλια συνετέλουν, quod intelligi non posset, nisi Achaei et nomen loci idem et eadem loco congrua iam ante habuissent. Hic tamen omnes codices pertinaciter vulgatae lectioni inhaerent; tantum mutato accentu pro Ἀρναρίου Mosc. Ἀρνάριον, quod recepi; ipsum nomen, cum in ambiguo pendeat, intactum reliqui.

3) Abest articulus in Mosc. et pro εἶτα Paris. dat εἶτ'.

4) Casaubon. Venet. χειροτονηθῆναι.

§. 3.

Enimvero Achaei per xx continenter annos communem habuere scribam, et duos quotannis praetores, senatusque eorum communis unum in locum coibat, qui locus Arnarium dicebatur, ubi publicis de negotiis deliberabant, sicut et Iones ante: postea placuit unico

uti

τενέσθαι στρατηγόν. Ἄρατος δὲ στρατηγήσας, ἀφεί- λετο Ἀντίγονον τὸν Ἀκροκόρινθον, καὶ τὴν πόλιν τοῖς Ἀχαιοῖς προσέθηκε, καθάπερ καὶ τὴν πατρίδα· [5] προσελάβετο δὲ καὶ Μεγαρέας· καὶ τὰς παρ' ἑκά- στοις τυραννίδας [6] καταλύων, Ἀχαιοὺς ἐποίει τοὺς ἐλευθερωθέντας· καὶ μετ' [7] ὀλίγον [8] τὴν Πελοπόννη- σον [9] ἠλευθέρωσε τῶν τυραννίδων· ὥστε καὶ Ἄργος, καὶ [10] Ἑρμιὼν, καὶ Φλιοῦς, καὶ [11] Μεγαλόπολις ἤ Achaia.

5) Paris. προσέλαβε. Sic initio huius libri et alibi utrumque genus mutatur. Hic vulgatum bene habet.

6) Mss. Casaubonn. Paris. κατ' ἑκάστους. Utramque lectionem adposuit Mosc.

7) Vatic. ὀλίγων.

8) Vatic. Paris. Mosc. cum Aldo et Hoppero τὴν δὲ, quae particula, etsi frequentat noster, molesta tamen hic est.

9) Prave Aldus, Hopper. Xylander ἐλευθέρωσε.

10) Mss. Casaubonn. Ἑρμιόνη, Gron. Plesho. Ἑρμιόνη. Omnes tres formas illas in usu fuisse docet Stephanus et ad eum Holsten. p. 116. etsi hic propter numos praeferat Ἑρμιὼν mutato sic accentu pro Ἑρμίων, et Ἑρμιόνη. Sic Ἀνθηδὼν, Ἀνθηδών. Numos tamen etiam recenset Rasche in Lex. num. T. 2. P. 2. p. 436. in quibus ε adparet, quam quidem literam usus auctorum stabilivisse videtur. Equidem reliqui Ἑρμιὼν cum in hac forma reliqui libri consentiant, tantum accentu in ultimam proiecto, qua sede stabat supra p. 374. Ceterum eodem modo inter Ἑρμιὼν et Ἑρμιόνη fluctuantur Mss. apud Herodot. 8, 73.

uti praetore. Quem magistratum cum gereret Aratus, Antigono Acrocorinthum ademit, Corinthumque, sicut et patriam suam, Achaeis adiecit, adiunctis etiam Megarensibus, et per urbes destructis tyrannidibus, liberatos Achaeo inseruit corpori: paulo post Peloponnesum quoque tyrannis liberavit, ita ut Achaeis se coniungerent Argos, Hermion, Phlius, et maxima Arcadiae urbium Megalopolis: eoque tem-

Achaia. Σικυῶνα [2]Πελλήνη κεῖται· εἶτα [3]Αἴγειρα δευτέρα· τρίτη Αἰγαί, Ποσειδῶνος ἱερὸν [4]ἔχουσα· τετάρτη, [5]Βοῦρα· μετ' αὐτὴν Ἑλίκη, εἰς ἣν [6]καταπεφεύγεσαν

2) Ald. Hoppet. Πελλήνη. Xyland. Πελλήνη, quod in Πελλήνη mutavit Casaubonus, et admisso vitio ed. Amstel. in Πελλήνα. Cf. et Casaubon. ad Athen. 6, 6. p. 258. ubi etiam de discrimine urbium earum monetur. Πελλήνη probant codices cum Guarino et Eustathio ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 220. [illegible] ubi [illegible] Πελλήνη reperitur, et Πελλήνη haec a Παλλήνη Thraciae diserte distinguitur, uti a Schol. Apollonii ad 1, [illegible] Cf. et Herodot. 1, 145. quem [illegible] refert, Pausan. 7, 26. Omnino hoc nomen in utraque saepe fere [illegible] agitur, in primis ubi nexus nihil certi definit. Sed vid. [illegible], et Gesner. ad Orph. v. 464. Duker. ad Thucyd. 4, [illegible] Wesseling. ad Diodor. 19, 52. Heyne ad Apollodor. p. 70.

3) Sic [illegible] Mosc. [illegible] ex hoc loco Eustathius ad Homer. [illegible] Atque ita in nostro paullo inferius p. 386. scribitur [illegible], quod etiam probant [illegible] ad Eustathium Tom. 2. p. 616. et Wesseling. ad Hieroclis Synecdem. p. 646. ubi vulgo [illegible] Accedit [illegible] series in Stephano. Denique [illegible] etiam alii auctores, in quibus Polybius aliquoties, Pausan. 7, [illegible] Ptolemaeus 3, 16. Vulgo hic antea Αἴγειρα.

4) Mosc. ἔχουσαι. Alii ἔχουσιν, ut cohaereat cum τρίτη. Vel est synthesis, ut [illegible] apud Pausan. 8, 33. in. et apud alios passim.

5) Sic pro Βοῦρα dedi, uti fertur in Herodoto c. l. Callimacho in Del. v. 102, Stephano h. v, infra etiam in nostro. Utrumque editur in Pausania 7, 6. in. et 25, 5. et apud Polybium 2, 41, 8. in contextu et notis Schweighaeuseri.

6) Mss. Casaubon. κατέφυγον, forte ex Herodoto c. l. qui hoc

Sicyonem Pellene est sita, deinde secunda Aegira, tertia Aegae, quae templum habent Neptuni, quarta Bura: post hanc est Helice, quo Iones confugerunt pu-

σαν Ἴωνες, μάχῃ κρατηθέντες ὑπ' Ἀχαιῶν· καὶ τὸ Achaia. τελευταῖον ἐξέπεσον ἐνθένδε· μετὰ δὲ Ἑλίκην Αἴγιον, καὶ [7] Ῥύπες, καὶ Πατρεῖς, καὶ Φαρεῖς· εἶτ' Ὤλενος, παρ' ὃν ποταμὸς [8] μέγας Μέλας· εἶτα Δύμη p. 386.

καὶ

hoc tempore utitur. In vulgato tamen consentiunt mei omnes, quod positum est pro κατεπεφεύγεισαν, uti saepe fieri docuerunt Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 19. et quos insuper produxit Fischerus ad Welleri Grammat. P. 2. p. 317.

7) Mosc. hic et infra mutato circumflexo Ῥύπες, uti est apud Herodot. c. l. Pausan. 7, 6. in. Stephanum h. v. Etymol. M. s. v. Ἄρυπες. Ita γρύπες in Herodoto 4, 13. et 27. Ctesia in Ind. c. 12. γρῦπες in Pausania 1, 24, 5. sq. Aelian. H. An. 4, 27. Sic γῦπες et γύπες in auctoribus obiicitur, etsi Homerus producit τὸ υ. In qua inconstantia etsi penultima circumflexum ferre videatur, secutus tamen sum Mosc. codicem et auctorum exempla, quae Aeschyli loco infra adposito probantur. Casaubonus sibi non constat. Eustathius hoc nomen omisit, uti post Φαρεῖς.

8) Videtur μέγας a Μέλας esse inculcatum, vixque puto, magnum fuisse aut nobilem fluvium. Eustathius omisit prorsus citans hunc locum Il. β. 570. [574.] *Xylander*. Sic legit Eustathius quoque locum integrum describens edit. Basil. p. 220. Nam Xylander nescio quare hoc neget, nisi fortasse aliter habet illum locum Romana editio, [at non habet aliter] quae mihi, cum haec scriberem, non erat ad manum. Ego sane in nomine huius fluvii vehementer haereo. *Pirus* enim vocatur ab Herodoto, [1, 145.] unde locum integrum sumsit noster, et Pausania 7, 18. in. non *Melas*. Sic Herodotus 1, 145. de Oleno: ἐν τῷ Πεῖρος ποταμὸς μέγας ἐστὶ, quo ex loco intelligimus, non fuisse, cur de voce μέγας ita se torqueret Xylander, quando etiam Herodotus eam agnoscit. Melanem ta-

pugna ab Achaeis victi, indeque tandem sunt eiecti: post Helicen est Aegium, Rhypenses, Patrenses, Pharenses: tum Olenus, et ad eum Melas fluvius magnus: post Dyme

Achaia. καὶ Τριταιεῖς. Οἱ μὲν οὖν Ἴωνες κωμηδὸν [9] ᾤκουν, οἱ δ' Ἀχαιοὶ πόλεις ἔκτισαν, ὧν εἴς τινας ὕστερον συνῴκισαν, καὶ ἐκ τῶν [10] ἄλλων μερίδων ἐνίας· καθάπερ τὰς Αἰγὰς εἰς [11] Αἴγειραν· Αἰγαῖοι δ' ἐλέγοντο οἱ ἐνοικοῦντες· Ὤλενον δὲ εἰς Δύμην. Δείκνυται δ' [12] ἴχνος μεταξὺ [13] Πατρῶν καὶ Δύμης τοῦ παλαιοῦ τῶν Ὠλενίων [14] κτίσματος· αὐτοῦ δὲ καὶ [15] τὸ τοῦ Ἀσκλη-

tamen in isto tractu nominant alii quoque, ut Dionysius Afer [v. 416.] et Callimachus [in Iov. v. 23.]. *Casaubonus.* An bene hic Μέλας dictus fuerit, se haud scire monet etiam Wesseling. ad Herodotum. Libri tamen omnes cum Eustathio hoc nomen tuentur, et certe Arcadiae talem fluvium memorant auctores a Casaubono producti. Tum *Pirum* bene novit etiam noster, uti docet narratio superior p. 342. ubi alio nomine *Teutheam* vocatum addit. Forte et hoc nomen promiscue gessit ex coniunctione singulorum in unum, et ex Arcadia delapsus in Pirum manavit. Anvillius in tabulis Geographicis utrumque nomen adposuit. Sed cf. in primis Plutarchus in Sulla c. 20.

9) Paris. nescio quid meditans ᾤσθαι.

10) Gem. Pletho ἄλλων ἐνίας ὕστερον. Vox μερίδων deest etiam in Ven.

11) Vulgo Αἴγιραν, de quo supra.

12) Mss. Casaubonn. Paris. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 617, p. m. 230. ἴχνη, uti post in ipso Strabone. Mosc. ἴχν. (sic.)

13) Paris. inverso ordine Δύμης καὶ Πατρῶν.

14) Paris. Mosc. κτίσματα.

15) Inserui τὸ ante τοῦ ex Paris. Mosc. et Ven.

Dyme et Tritaeenses. Ac Iones quidem per vicos habitaverunt: Achaei urbes condiderunt, in quarum quasdam postmodo traduxerunt aliarum partium incolas: sicut Aegae Aegiram sunt translatae, civibus Aegaeis appellatis, et Olenus Dymam. Et quidem inter Patras ac Dymen vestigia monstrantur antiquae Oleniorum habitationis: ibidemque nobile Aesculapii templum,

Ἀσκληπιοῦ ἱερὸν ἐπίσημον. Δύμης μὲν [16] ἀπέχον Achaia. τεσσαράκοντα [17] σταδίους, Πατρῶν δὲ ὀγδοήκοντα. Ὁμώνυμοι δ' εἰσὶ ταῖς μὲν Αἰγαῖς ταύταις αἱ ἐν Εὐβοίᾳ· [18] τῷ δὲ Ὠλένῳ τὸ ἐν [19] Αἰτωλίᾳ κτίσμα, καὶ αὐτὸ ἴχνη σῶζον μόνον. Ὁ δὲ ποιητὴς τῆς μὲν ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλένου οὐ μέμνηται· ὥσπερ οὐδ' ἄλλων πλειόνων τῶν [20] περὶ τὸν Αἰγιαλὸν οἰκούντων: ἀλλὰ κοινότερον [21] λέγει·

Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν.

Τῆς δ' [22] Αἰτωλικοῦ μέμνηται, ὅταν φῇ·

Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὤλενον.

Τὰς [23] Αἰγὰς δὲ ἀμφοτέρας λέγει· τὴν μὲν Ἀχαϊκὴν, Οἳ

16) Ven. Parif. ἀπέχει. At concinniori nexu ἀπέχον.

17) Parif. σάδια. Notum.

18) Gem. Pletho τῷ δ' ἐν Ὠλένῳ, Parif. τῷ δ' Ὠλένῳ.

19) Parif. Αἰτωλῷ.

20) Parif. παρὰ, ut fupra, et alibi fexcenties. Mofc. τῶν Αἰγ. et fupra τὸν Αἰγ.

21) Sic Cafaubonn. Ven. Parif. quod in hac obpofitione melius cenfeo. Mofc. λέ. Vulgo λέγων.

22) Parif. Αἰτωλῶ. Poft cum Mofc. in verfu Homerico neglexit οἳ.

23) Parif. Mofc. δ' Αἰγάς.

plum, Dyme XL, Patris XXC ftadiis diftans. Harum Aegarum cognomines funt in Euboea Aegae: et idem cum Oleno nomen geffit in Aetolia conditum oppidum, cuius tantum rudera fuperfunt. Homerus Achaicae Oleni non meminit, ficut et aliorum ad litus (Aegialum inde regioni nomen fecerunt) habitantium. Sed communi hoc omnes dicto complectitur,

Litus et Aegiali totum fpatiofam Helicenque.

Aetolici autem Oleni mentionem facit:

Qui Pleuronem habuere, atque Olenon. —

Aegas ambas refert: Achaicam urbem hic,

Qui

Achaia. μεγίστη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ [12] προσετέθη τοῖς Ἀχαιοῖς, ὅτε δὴ καὶ πλεῖστον [13] ηὔξηντο. Ἦν δ' ὁ καιρὸς, ἡνίκα Ῥωμαῖοι Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας ἐκβαλόντες, ἐστράτευσαν ἐπὶ τοὺς [14] περὶ τὸν Πάδον Γαλάτας. Μέχρι δὲ τῆς Φιλοποίμενος στρατηγίας συμμείναντες ἱκανῶς οἱ Ἀχαιοὶ, διελύθησαν κατ' ὀλίγον, ἤδη Ῥωμαίων ἐχόντων τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν, καὶ οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἑκάστοις χρωμένων, ἀλλὰ τοὺς μὲν συνέχειν, τοὺς δὲ καταλύειν βουλομένων. Εἶτα [15] λέγει αἰτίαν

τῦ

11) Moſc. μεγάλη πόλις. Pariſ. μεγίστη πόλις. Cf. ſupra ad p. 360. et paſſim in Polybio.

12) Ald. προσετέθη. Hopper. Xyl. προσετέθη.

13) Caſaubonn. αὔξηνται, ut Herodotus 1, 98. αὔξηνται, et ... noſter lib. 7. p. 387.

14) Ita mei codices, ſed Caſaubonus ex ſuis notat παρὰ. Prius in hoc nexu ſuffragante uſu praeſtat, etſi παρὰ etiam de vicinia propiori et artiori dicitur, ut περὶ latiorem ambitum innuit. Cf. de hoc commutatione p. 380. et ſaepe alibi. Ita vero p. 386. οἱ οἰκοῦντες περὶ τὸν Αἰγιαλὸν, et ſimilia, atque ipſum hoc, οἱ περὶ Πάδον Γαλάται aliquoties lib. 6. p. 287.

15) Quis? Aſteriſcum igitur adlevit Xylander. Adparet hic plura excidiſſe, quorum ne veſtigium quidem in libris noſtris conſpicitur. Caſaubonus Polybium hic latere putat, ſi eandem cauſam, quae hic ſubiicitur, adferat. Penzelius, ut loci integritatem vindicaret, interrogatione tacita ſenſum expoſuit ſic fere: Si quis quaeſierit, cur — hoc habere — At hanc inverſionem Graeci ignorant.

tempore maxima fecit incrementa foedus Achaicum. Fuit hoc ea tempeſtate, qua Romani eiectis e Sicilia Carthaginienſibus expeditionem fecerunt in Gallos circa Padum degentes. Sed Achaeorum corpus usque ad Philopoemenis praeturam cum cohaeſiſſet, paulatim inde diſſipatum eſt, Romanis iam tota Graecia potitis, neque eodem modo omnes tractantibus, cum alias respublicas conſervare, alias diſiicere ſtuderent. Addit deinde

cau-

μενος, ἀπὸ τοῦ [31] κίρνασθαι τὴν ὀνομασίαν ἔχων· ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Κρᾶθις. Achaia.

§. 5.

Ἑκάστη δὲ τῶν δώδεκα μερίδων ἐκ δήμων συνειστήκει ἑπτὰ καὶ ὀκτώ· τοσοῦτον εὐανδρεῖν τὴν χώραν συνέβαινεν. Ἔστι δ' ἡ Πελλήνη [1] στάδια ἑξήκοντα [2] τῆς θαλάττης ὑπερκειμένη, φρούριον ἐρυμνόν. Ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς καὶ ἆθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς [3] ἀγῶσι· κεῖται δὲ με-

30) Moſcov. ex more δυεῖν. Ita utrumque adferunt libri in Diodoro 1, 28. 2, 48. et ſaepe alibi. Vid. Weſſel. ad Diodor. 1, 28. et quae ſupra notavi ad Strabon. p. 356. Pariſ. ſubiicit ποταμοῖν, quam formam noſter non reſpuit, uti δυοῖν vel δυεῖν ὀροῖν c. l.

31) Moſc. disiectis literis κρίνασθαι.

1) Caſaubonn. σταδίοις. Gem. Pletho σταδίους. Pariſ. σταδίων. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 220. hinc repetit στάδια, quod et exhibent cum Vatic. et Moſc. omnes editiones. Eadem in ſimili nexu caſuum variatio obſervatur lib. 7. p. 310. lib. 8. p. 382. 388. et alibi. Cf. Caſaubon. ad lib. 8. p. 314. ubi praefert accuſativum. Uſitate ſic noſter modo dativum modo accuſativum adiungit vel addita vel omiſſa praepoſitione.

2) Pariſ. Moſc. τῇ θαλάττῃ, uti paullo poſt. In Moſc. tamen hic ſuperſcriptum erat τῆς θαλάττης, quod unice verum eſt.

3) Euſtathius c. l. ſuo arbitrio praeponit ἐκεῖ, et pro καὶ ἆθλα profert ἔπαθλα. Antea Moſcov. ὧθε, forte ad molliendum ſonum, ut ἐκεῖθε et ſimilia paſſim notantur eadem de cauſa.

bus auctus, a permixtione ſeu temperatione nomen habet: ut et Italiae Crathis.

§. 5.

Quaevis autem Achaicarum duodecim portionum curiis ſeu populis conſtitit VII, aut etiam IIX: adeo contigit abundare viris eam regionem. Pellene ſtadiis a mari LX diſtat, caſtellum munitum. Eſt et pagus Pellene inter Aegium et Pellenen, unde nomen Pelle-

Achaia. μεταξὺ [4] Αἰγίε καὶ Πελλήνης· τὰ δὲ [5] Πέλλανα [6] ἕτερα τούτων ἐςὶ Λακωνικὸν χωρίον, ὡς πρὸς τὴν [7] Μεγαλοπολῖτιν νεῦον. Αἴγειρα δὲ ἐπὶ βενῦ κεῖται. Βε-

4) Casaubonn. Αἰγῶν et Αἰγίυ. [Ex meis Vatic. Parif. Mofc. Αἰγαίυ. Gem.. Pletho, Ven. Αἰγίυ. Guarinus reddidit *Egas*. Αἰγαίων, quod invexit Aldus, ftare nequit. Inter Αἰγῶν vero et Αἰγίυ iudicium fufpenfum haereat. Αἰγαὶ utique ex ferie etiam urbium fupra recenfitarum propius intervallum conftituit; ad Αἴγιον plerique inclinant codices, etfi eft remotius. Forte tamen hoc maluit ponere, quod Aegae incolis nudatae erant. Vifum fic eft plerisque codicibus obfequi.

5) Medic. Mofc. Πέλλανα, et fic Guarinus *Pellana*; alii cum editionibus Πέλανα. Prior fcriptura firmatur etiam Paufania 3, 21, 2. fed feminino genere, quo in aliis occurrit, quare de neutro dubitat Schweighaeuferus ad Polyb. 4, 81, 7. Equidem duplex λ praetuli, quia ex Dorifmo, quo utebantur Lacones, in communi dialecto eft Πελλήνη, uti multa loca docent, et viri docti ad Stephanum h. v. Polybium c. l. et ad Diodor. 15, 67. Genus tamen intactum reliqui, quia Strabo vix videtur articulum Doricum ἁ praepofuiffe, unde poftea natum fit τὰ, etfi illum olim editiones in Paufaniae c. l. praeponebant. Ita vero fupra p. 360. etiam τὰ Πέλανα dixit, ubi Πέλλανα fcribi forte debebat.

6) Casaubonn. Gem. Pletho, Parif. Ven. ἕτερα, Vatic. ἑτέρων, edd. ἕτερον, quod et in Mofc. fuiffe videtur. Cum melius ad Πέλλανα referatur, quam ad χωρίον, praeferendum putavi ἕτερα, quod hac fignificatione et ftructura ab optimis auctoribus ufurpari notum eft. Sed et ita nofter paffim, veluti fupra p. 341. in. οἱ Ἐπειοὶ ἕτεροι τῶν Ἠλείων. Cf. p. 342. et alibi.

7) Parif. Mofc. Venet. Μεγαλόπολιν. In Mofc. tamen ex correctione vulgata forma fucceffit. Utrum legatur, cum pa-

nicis chlaenis, quas in certaminibus praemii loco proponebant. Pellana autem, Laconicae locus ab his diverfus, ad Megalopolitidem vergunt. Aegira in colle eft

Βȣ̃ρα δ' ὑπέρκειται [8] τῆς θαλάττης ἐν τετταράκοντά πȣ ςαδίοις, ἣν ὑπὸ [9] σεισμῶν καταποθῆναι συνέβη. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐνταῦθα κρήνης Συβάριδος τὸν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ποταμὸν ὀνομασθῆναί φασιν. Ἡ δ' Αἰγὰ (καὶ γὰρ ȣ̃τω λέγουσι τὰς Αἰγάς) νῦν μὲν οὐκ οἰκεῖται· [10] τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν Αἰγιεῖς. Αἴγιον δὲ ἱκανῶς οἰκεῖται. Ἱςορȣ̃σι δ' ἐνταῦθα [11] καὶ τὸν Achaia. p. 387.

 Δία

parum in hoc nexu referat, audiendi sunt reliqui libri, quibus etiam adsentitur Guarinus. Retinui igitur ita quidem, ut pro acuto ponerem circumflexum.

8) Parif. Mofc. τῇ θαλάττῃ, de quo paullo antea. Poft pro πȣ Mofc. Ven. πως.

9) Parif. Mofc. σεισμῷ. Certe σεισμὸς habet etiam Paufanias 7, 25, 5.

10) Quae hinc fequuntur ad οἰκεῖται, in Parif. defunt. Gem. Pletho pro τὴν δὲ πόλιν, quod exhibent reliqui, fcribit τὴν δὲ χώραν, quo repugnantia tollitur, nifi ex obpofitione τȣ̃ ἱκανῶς οἰκεῖται de paucitate incolarum malis explicare. Alias enim qui tenere urbem poffunt, quae deferta iacet, nec amplius habitatur. Confentit etiam Paufanias 7, 25, 7. ᾤκητό ποτε Αἰγαὶ πόλις· ἐκλειφθῆναι δὲ αὐτὴν ἀνὰ χρόνον ὑπὸ ἀσθενείας λέγȣσι. Et fic 8, 15, 4. ἔρημον τὰ ἀπ' ἐμȣ̃ χωρίον, τὰ δὲ παλαιότερα Ἀχαιῶν πόλις, quod et refert de Helice 7, 24, 3. 4. Aegium autem tum maxime invaluiffe, notum eft ex eodem 7, 7. in. et Livio 38, 30, 2. Quare χώραν praetuli. Ita paullo poft nofter de Rhypibus. Euftathius ad Homer. Il. 13, 21. p. m. 882. ubi hunc Strabonis locum reddit, caute hanc partem praeteriit.

11) Abeft haec particula in Mofc.

eft fita. Bura fupra mare ad XL circiter ftadia: quam terrae motibus abforberi contigit: a fonte, qui ibi eft, Sybarin Italiae fluvium denominatum aiunt. Porro Aega (nam fic quoque Aegas appellant) nunc quidem non habitatur: agrum autem habent Aegienfes. Aegium incolis fatis frequentatur. Ibi narrant Iovem fuiffe

Achaia. Δία ὑπ᾽ αἰγὸς [12] τραφῆναι, καθάπερ φησὶ καὶ Ἄρατος·

Αἲξ ἱερή, τὴν μέν τε λόγος Διὶ μαζὸν [13] ἐπισχεῖν.

Ἐπιλέγει δὲ καὶ, ὅτι,

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ᾽ ὑποφῆται·

δηλῶν τὸν τόπον, διότι πλησίον [14] Ὠλένου. Αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ [15] Κερύνεια, ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς ἱδρυμένη. Αἰγιέων

12) Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. ἀνατραφῆναι, reliqui cum editis et Eustathio ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 281. τραφῆναι. Simplici, quod rem conficit, utitur etiam Apollodorus 1, 1, 3. et hinc passim τροφὸς Διὸς, etsi de Amalthea.

13) Casaubonus ex libris suis notat ὑποσχεῖν. Mei omnes in vulgata lectione, quae bene habet, perstant cum libris Arati in phaenom. v. 163. unde haec verba deducta sunt.

14) Paris. Mosc. Ὠλένη, sic ut πλησίον ad Aegium referatur praecedens. Atque ita non solum vetus interpres legisse videtur, (*quia proxima est Olenae*) sed et ita legerunt editiones Casaubono priores. Utraque etiam terminatione et genere in usu fuisse docet Eustathius ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 292. etsi usitatius fuit masculinum, quod et solum commemoravit Stephanus. Vid. Politus ad Eustath. Tom. 2. p. 617. Receptam a Casaubono lectionem tuentur ceteri, quam nec lacessendam putavi.

15) Omnes libri et scripti et editi cum Guarino Κεραυνία. At nemo in Achaicarum urbium catalogo, etsi passim nomina corrupta prodeunt, *Ceraunium* novit, immo Κερύνειαν, quae et facile in Κεραυνίαν transire potuit, uti et vere factum est in Ae-

fuisse a capra nutritum, ut et Aratus dicit.

Sacra capella, suo quae dicitur ubere summum
Nutrivisse Iovem. —

et addit

Oleniam Iovis hanc vates dixere capellam:

significans, id prope Olenum evenisse. Est ibi etiam Cerynia sublimi in petra condita

γιέων δ' ἐϛὶ καὶ ταῦτα, καὶ Ἑλίκη, καὶ τὸ τῦ Διὸς ἄλσος τὸ [16] Αἰνάριον, ὅπου [17] συνήεσαν οἱ Ἀχαιοὶ βυλευσόμενοι περὶ τῶν κοινῶν. Ῥεῖ δὲ διὰ τῆς Αἰγιέων [18] πόλεως ποταμὸς Σελινοῦς, ὁμώνυμος τῷ τε ἐν Achaia.

Aeliano V. H. 13, 6. et Polybio 2, 41, 8. ubi Schweighaeuserus restituit Κερύνεια. Sic leviori mutatione apud Pausaniam 7, 6. in. Κεκύρεια et in Cd. Vindobon. Κερκύρεια. Ceraunii montes in Epiro et alibi notissimi sunt, at Ceraunine nomine oppidum nullum. Fuit autem Κερύνεια non longe ab Helice dissita, (Pausan. 7, 25, 3.) quam nec recte praeterire potuit Strabo, etsi per vitiatam lectionem praeteriisse putant Sylburg. et Facius ad Pausan. 7, 6. Neque vero facilis solum fuit haec corruptio, sed et vere factam ex eorundem locorum repetitione evidenter demonstravit Perizonius ad Aelian. c. l. ubi prolixe de eo disputavit aliosque etiam nominavit, quibus addi potest Wesseling. ad Diodor. Sic. 15, 48. In re igitur aperta veniam datum iri spero, quod Κερύνεια pro Κεραυνία recepi. Possit etiam Κερυνία legi, promiscua, ut in aliis, terminatione, et debeat forsitan, ut quam proxime discedatur a codicibus.

16) De hac voce dictum est ad p. 385.

17) Tamquam aptius ad nexum posui ex Paris. Mosc. Gem. Plethone pro συνίεσαν. Sic lib. 9. p. 419. 420.

18) Delent hoc verbum Paris. et Moscov. Tum scribunt iidem ὁ Σελινῦς ποταμός. Σελινῦς male hic et postea Hopperus cum Aldo. Alibi aliter etiam variatur. Cf. Morus ad Xenoph. de exped. Cyri 5, 3, 9. Venet. dat Αἰγιαίων ὁ ποταμὸς Σελινῦς. Post idem Ἀρτεμίδιον. Porro τῷ ante παραῤῥέοντι deest in Paris.

dita. Et haec Aegiensium sunt, et Helice, Aenariumque Iovis lucus, Achaeorum destinatus comitiis. Aegium urbem perfluit amnis Selinus: eiusdem nominis cum

Achaia. ἐν Ἐφέσῳ παρὰ τὸ Ἀρτεμίσιον ῥέοντι, καὶ τῷ ἐν τῇ νῦν Ἠλείᾳ τῷ παραῤῥέοντι τὸ χωρίον, ὅ φησιν ὠνήσασθαι τῇ Ἀρτέμιδι [19] Ξενοφῶν κατὰ χρησμόν· ἄλλος δὲ Σελινοῦς ὁ [20] παρὰ τοῖς Ὑβλαίοις Μεγαρεῦσιν, οὓς ἀνέστησαν Καρχηδόνιοι. Τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων τῶν Ἀχαϊκῶν εἴτε μερίδων, [21] Ῥύπες μὲν οὐκ οἰκοῦνται· τὴν δὲ χώραν Ῥυπίδα καλουμένην ἔσχον Αἰγιεῖς καὶ [22] Φαρεῖς· καὶ Αἰσχύλος [23] δὲ λέγει που·

[24] Βοῦραν δ' ἱεράν τε καὶ κεραυνίας Ῥύπας.

Ἐκ

19) Casaubonn. Parif. Mofc. Vatic. Ξενοφῶντα. At fic nihil habet φησὶν, ad quod referatur, et exftat haec narratio in Xenophontis loco memorato.

20) Pro παρὰ Mofc. dat περὶ, nota commiftione, et pro Ὑβλαίοις idem ὑυγλαίοις. Parif. αἰγαίοις. Res nota ex lib. 6. p. 267. f.

21) Ita pro Ῥύπες Mofc. de quo fupra.

22) Cafaubonn. Φαρεῖς, quam formam cum poft Strabo ipfe vindicet in pluribus libris, recepi.

23) Hanc particulam omittit Mofc.

24) Cafaubonn. Parif. Mofcov. Κοῦραν. Gem. Pletho Βοῦραν ἱεράν τε, metro accommodate. Ceteri cum editionibus Βοῦραν θ' ἱερὰν καὶ κεραυνίας Ῥύπας, uti etiam in fragmentis Aefchyli ex hoc loco repetunt Stanleius et de Pauw. Cafaubonus, ut Iambicus inde exfiftat trimeter, corrigit traiectis prioribus verbis

cum Selinunte, qui Ephefi praeter Dianae templum labitur: et alio, qui in ea, quae nunc eft, Elide praeterit locum, quem Xenophon dicit fe oraculo monitum Dianae emiffe: eft et alius Selinus apud Hyblaeos Megarenfes, quos Carthaginenfes expulerunt. Quod ad reliquas five urbes five portiones Achaiae attinet, Rhypes non habitantur: regionem, cui Rhypidi nomen fuit, Aegienfes ac Pharenfes occuparunt. Et Aefchylus alicubi haec habet:

Sacramque Buram et Ceraunias Rhypas.

Fuit

Ἐκ δὲ τῶν Ῥυπῶν ἦν ὁ [25] Μύσκελλος, ὁ Κρότωνος οἰκιστής. Τῆς δὲ Ῥυπίδος καὶ τὸ Λεῦκτρον ἦν δῆμος τῶν Ῥυπῶν. Μετὰ δὲ [26] τούτους Πάτραι, πόλις ἀξιόλογος. Μεταξὺ δὲ τὸ Ῥίον καὶ τὸ [27] Ἀντίῤῥιον, ἀπέ- Achaia.

bis Ἱεράν τε Βοῦραν καὶ Κ. Ῥ. de quo quidem dubitat de Pauw ad c. l. Tom. 2. p. 1110. Equidem leviſſima facta immutatione codices ſecutus ſum.

25) Cluverius in Ital. ant. 4, 15. p. 1311. uti et hic notavit Palmerius in animadverſ. ad Gr. auctorr. p. 313. ex Ovidio Metamorph. 15, 20. aliisque legendum contendit Μίκυλλος. At Μύσκελλος in omnibus Mss. hic et lib. 6. p. 262. et in aliis auctoribus, veluti Euſtathio ad Dionyſ. v. 369. Schol. Ariſtophanis ad equ. v. 1089. Suida ſub v. Μύσκελος, inſerto σ. Alios commemorant docti viri ad Ovidium c. l. ubi nunc recte repoſitum legitur *Myſcelos* pro *Mycilus*. Tantum Guarinus hic legiſſe videtur Μύκελλος; vertit enim *Mycellus*. In penultima minus ſibi conſtant auctores, qui modo ſimplex, uti et hic Ald. et Hopper., modo duplex λ adhibent. Articulum praepoſitum cum prioribus etiam neglexit Xylander.

26) Ita Moſc. et edd. priores, quod cum ambigue, certe obſcurius expreſſiſſet ed. Caſaub. prima, poſt altera cum Amſtel. mutavit in τούτοις. At illud reſpondet Strabonis uſui. Ita vero maſculino genere adhibuiſſe videtur Ῥύπας, quod feminino paullo ante ex Aeſchylo proferebat. Neque enim opus eſt, quod vult Holſtenius ad Stephan. p. 275. de Pauſaniae loco 7, 23, 4. ubi legitur Ῥυπῶν τὰ ἐρείπια, a Ῥύπαι derivare. Quare, ut ſibi conſtet, Strabo, aut legendum eſt in Aeſchyli loco κεραυνίας Ῥύπας, aut ſenſum omnino reſpexit praecedentibus ſubpoſitum.

27) Pariſ. Moſc. cum Aldo Ἀντίριον, ut ſupra ſemel iterumque. Sed ipſa haec verba καὶ τὸ Ἀντίῤῥιον Palmerius in Graecia

Fuit haec Myſcelli patria, qui Crotonem condidit. Sed et Leuctrum pagus fuit Rhypidis, ad urbem Rhypas pertinens. Poſtea ſequuntur Patrae, urbs memorabilis. Intercedunt Rhium et Antirrhium,

Achaia. ἀπέχον Πατρῶν στάδια τεσσαράκοντα. Ῥωμαῖοι δὲ [28] νεωστὶ μετὰ τὴν [29] Ἀκτιακὴν νίκην ἵδρυσαν αὐτόθι τῆς [30] στρατείας μέρος ἀξιόλογον· καὶ διαφερόντως [31] εὐανδρεῖ νῦν, [32] ἀποικία Ῥωμαίων οὖσα· ἔχει δὲ ὕφορ-

cia ant. 4, 20, p. 489. a mala scioli manu adiecta esse existimat, quod nulla ratio Strabonem moveret, ut, cum plura de Antirrhio dixisset, et nunc de Achaiae locis exponat, eius mentionem iniiceret, quod praeterea nec erat inter Rhupas et Patras, de quibus agit Strabo, sed tantum conveniret Rhio Ἀχαϊκῷ; deinde vocem ἀπέχον satis declarare, de uno tantum Rhio, non de duobus, loqui eum voluisse. Nec temere haec monuisse videtur Palmerius. Progreditur enim noster in Achaiae ora, in qua inter Patras et Rhypas interiacebat Rhion, uti etiam docet Pausanias 7, 22, 7. qui tamen a Patris Rhion distare dicit 50 stadiis, ubi navigationem a Patris ad Aegium describit, uti noster supra p. 336. in. Contra versatur de Antirrhio in obposita ora lib. 10. p. 460. Omisit igitur etiam haec verba in versione Penzelius. Uncis certe includi posse reor.

28) Omisit hanc vocem Paris.

29) Ante Casaubonum legebatur Ἀκτιατικὴν, invitis Msstis et Guarino. Sic lib. 10. p. 485. Ἀκτιακὸς θρίαμβος. Nec novit alteram formam Stephanus.

30) Melius στρατιᾶς, nisi forte in hoc nexu tolerari etiam illud possit.

31) Mosc. εὐανδρεῖν.

32) Vulgo ἀποικίαν Ῥωμαίων οὖσαν, luxato, certe duriori nexu. Hoc volunt Parif. Mosc. Medic. Ven. et Casauboniani, etsi ex iis tantum notatur οὖσα. Ipse etiam Casaubonus ex vetere inter-

rhium, Patris distans stadia XL. Romani nuper eo in coloniam deduxerunt magnam partem exercitus, quo in Actiaca paranda victoria usi fuerant: et nunc, Romanorum colonia facta, valde copia virorum floret, habetque mediocrem navium statio-

ὕφορμον μέτριον. Ἐφεξῆς δ' ἐστὶν ἡ Δύμη πόλις ἀλίμενος, [33] πασῶν δυσμικωτάτη, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα· πρότερον δ' ἐκαλεῖτο [34] Στράτος· διαιρεῖ δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας κατὰ [35] τὸ Βουπράσιον ὁ Λάρισος ποταμὸς, ῥέων ἐξ ὄρους· τοῦτο δ' οἱ μὲν [36] Σκόλλιν καλοῦσιν, [37] Ὅμηρος δὲ πέτρην Ὠλενίην. Τοῦ δ' Ἀντιμάχου [38] Καυκωνίδα τὴν Δύμην εἰπόντος, οἱ μὲν ἐδέξαντο ἀπὸ τῶν Καυκώνων ἐπιθέτως [39] εἰρῆσθαι αὐτὸ, μέχρι δεῦρο καθηκόντων, καθάπερ ἐπάνω προείπομεν· οἱ δ' ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ τινος, ὡς αἱ Θῆβαι Achaia

terprete hanc lectionem probabat. Nempe Guarinus vertit: *hodieque praeclaris viget civibus, cum Romana sit colonia.* Accedit Gem. Pletho, qui facto augmento non male scribit: εὐανδρεῖ νῦν ἡ πόλις, subiicitque itidem οὖσα. Dedi igitur, et uncos, quibus verba καὶ διαφερόντως εὐανδρεῖ νῦν inclusa erant, abieci.

33) Ven. πᾶσα.

34) Forte revocato accentu Στρατὸς, etsi Στράτος ex nostro repetunt Eustathius ad Homer. Il. 2, 574. p. 221. in. et Stephanus. Post dedi. Ipsa verba πρότερον ad Στράτος omisit Gem. Pletho.]

35) Neglecto articulo Mosc.

36) Ante Casaubonum legebatur Σκόλιν. Cf. supra ad p. 339.

37) Gem. Pletho haec verba ad Σιμοῦντὶς non reddidit. Paris. posuit ὁ δὲ Ὅμηρος πέτρην.

38) Venet. Καυκωνίδας.

39) Ex edit Casaub. 2. in Amstelodam. fluxit male εἰρεῖσθαι.

tionem. Deinceps Dyme est, sic dicta, quod ultima est versus occidentem, urbs portu carens. Hanc ante Stratum nominatam, ab Elea dividit apud Buprasium Larissus amnis e monte profluens, quem alii Scollin, Homerus Oleniam petram appellat. Iam cum Dymen Antimachus dixerit Cauconidem, quidam cognomen hoc ei impositum censuerunt propter Caucones, qui (uti supra ostendimus) eo usque pertinuerint. Alii a fluvio quodam tractum nomen putant: quomodo Thebae appel-

Achaia. βαι [40] Διρκαῖαι καὶ Ἀσωπίδες, Ἄργος δ' Ἰνάχειον, [41] Τροία δὲ Σιμουντίς. Δέδεκται δ' οἰκήτορας καὶ ἡ
p. 388. Δύμη μικρὸν πρὸ ἡμῶν, ἀνθρώπους μιγάδας, οὓς ἀπὸ τοῦ πειρατικοῦ πλήθους [42] περιλιπεῖς ἔσχε Πομπήϊος, καταλύσας τὰ λῃστήρια· καὶ ἱδρύσας τοὺς μὲν ἐν Σόλοις [43] τοῖς Κιλικίοις, τοὺς δ' ἄλλοθι καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα. Ἡ δὲ Φάρα συνορεῖ μὲν τῇ Δυμαίᾳ· καλοῦνται δὲ οἱ μὲν ἐκ ταύτης τῆς Φάρας, Φαρεῖς· οἱ δ' ἐκ τῆς [44] Μεσσηνιακῆς, [45] Φαράται. Ἔστι δ' ἐν τῇ Φαραϊκῇ [46] Δίρκη κρήνη ὁμώνυμος τῇ ἐν Θήβαις. Ἡ δ'

40) Mosc. Διρκαναί, Ven. Διρκᾶναι. Res nota. Cf. Stephanus s. v. Δύμη, ubi hunc locum, corruptum tamen et mutilatum, reddit. Ceterum ipsa verba ὡς — Διρκαῖαι desunt in Paris.

41) Mosc. Τροῖα, edd. Τροία. Prosaici solent efferre Τροίας, quod posui.

42) Casaubonn. περιλιπεῖς. Post Ven. Πομπτήϊος.

43) Gem. Pletho τῆς Κιλικίας, quod forte praeferendum.

44) Mosc. Μεσσηνικῆς. At altera forma etiam in aliis legitur et supra in nostro saepe.

45) Excidisse hic τὸ ι et legendum Φαραῖται censet Sylburgius ad Pausan. 4, 30. p. m. 354. Stephani motus auctoritate, qui hoc gentile ita producit, et alia, quibus inlustret, adponit, veluti Θηβαίτης, Συκαίτης. Sed idem Achaicae urbis gentile facit Φαραιεῖς, quae forma passim in Polybio occurrit, cum in Pau-

pellantur Dircaeae et Asopides, Argos Inachium, Troia Simuntis. Paulo ante nostram aetatem convenae homines Dymen habitatum sunt missi, reliquiae maritimorum praedonum, quos Pompeius exciderat, aliosque Solis Ciliciae, alios alibi, quosdam Dymae collocavit. Phara Dymae est contermina, eius incolae Pharenses dicuntur: cum sit et Messeniaca Phara, unde Pharatae. Est apud Pharenses fons Dirce, Thebano cognominis.

δ' Ὤλενος ἐςι μὲν ἔρημος· κεῖται δὲ μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης· ἔχουσι δὲ [47] Δυμαῖοι τὴν χώραν. Εἶτ' Ἄραξος, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἠλείας ἀπὸ ἰσθμοῦ ςάδιοι [48] χίλιοι. Achaia.

ΚΕΦ. Θ.

§. 1.

Ἀρκαδία δ' ἐςὶν ἐν μέσῳ μὲν τῆς Πελοποννήσου, πλείςην δὲ [1] χώραν ὀρεινὴν ἀποτέμνεται. Μέγιςον δ' ὄρος

Pausania 7, 22, 3. legatur Φαρεῖς, quod a vero propius abesse videtur, quia excludit τὸ ι ab etymologia alienum. Atque ita, Φαρεῖς, diserte scribit Gem. Pletho, quem pro vulgato Φαρεῖς reddidi. Contra in Pausania 4, 30, 2. Φαραιᾶται dicuntur, quod item corruptum existimat Sylburgius. Nec repugnat in hac emendatione Holsten. ad Stephanum p. 341.

46) Mosc. δίρκη κέρνη.

47) Auctiora haec adfert Gem. Pletho sic: Δυμαῖοι τὴν χώραν, ὥσπερ καὶ τὴν τῶν Τριταιῶν. Εἶτ' Ἄραξος —

48) E loco quodam superiore [p. 336.] puto addendum huic summae xxx; quae tamen potuerunt a Strabone omitti. *Casaubonus*. Pro ςάδιοι Paris. ponit ςάδια.

1) Hunc locum omissa voce χώραν repetit Eustathius ad Homer. Il. β, 603. p. 227. f. 300.

nis. Olenus deserta nunc est, agrumque Dymaei possident: sita fuit inter Patras ac Dymen. Sequitur Araxus Eleae promontorium, CIↃ ab isthmo stadiis dissitum.

CAP. VIII.

§. 1.

Arcadia in medio est Peloponnesi, plurimamque montosam regionem continet. Maximus eius mons

Arcadia. ὄρος ἐν αὐτῇ Κυλλήνη· τὴν γοῦν κάθετον οἱ μὲν εἴκοσι [2] σταδίων φασὶν, οἱ δ' ὅσον πέντε καὶ δέκα. Δοκεῖ δὲ παλαιότατα [3] ἔθνη εἶναι τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἑλλήνων [4] Ἀζᾶνές τε καὶ [5] Παῤῥάσιοι, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. Διὰ δὲ τὴν τῆς χώρας παντελῆ κάκωσιν οὐκ ἂν προσήκοι μακρολογεῖν [6] περὶ αὐτῶν. Αἵ τε γὰρ πόλεις ὑπὸ τῶν [7] συνεχῶν πολέμων ἠφανίσθησαν, ἔνδοξοι γενόμεναι πρότερον· τήν τε χώραν οἱ γεωργήσαντες ἐκλελοίπασιν ἐξ ἐκείνων [8] ἔτι τῶν χρόνων, ἐξ ὧν εἰς τὴν

2) Sic praescribunt codices Casaubonn. meique omnes. Στάδια vulgaverat Aldus et propagaverant reliqui. Cf. supra p. 314. et alibi. Auscultandos codices putavi.

3) Mosc. transpositis verbis: ἔθνη τῶν Ἑλλήνων εἶναι τὰ Ἀρκαδικά.

4) Paris. ἄρξαντές τε.

5) Mosc. Παῤῥάσσιοι. Paris. et Aldus Παῤῥάσιοι. Omnia nota.

6) Ita Casaubonn. Vatic. Ven. Mosc. Gem. Pletho, uti supra p. 376. f. in eodem nexu omnes, pro ὑπὲρ, quod Aldus ceteris tradiderat. Sic idem lib. 7. p. 326. pro περιοικοῦσι intulerat ὑπεροικοῦσι. Malui codices sequi et hic.

7) Eustathius ad Homer. Il. 2, 608. p. m. 228. hinc refert ὑπὸ συχνῶν πολέμων, sensum potius verborum, quam ipsa verba secutus, uti post ἔνδοξοι οὖσαι, omissa etiam voce πρότερον.

8) Deest in Paris. post in Ven. προσαγορευθεῖσαν.

mons est Cyllene, cuius perpendiculum alii xx, alii ad xv stadia ponunt. Videntur autem Arcadicae gentes esse vetustissimae Graecarum, Azanes inquam, Parrhasii, et aliae similes. Neque nos illius regionis calamitates, quibus consumta est, sinunt de ea prolixe disserere. Nam et urbes continentibus bellis deletae sunt, quarum aliquando viguerat fama, et agros coloni deseruerunt iam inde ab eo tempore,

τὴν προσαγορευθεῖσαν [9] Μεγαλόπολιν αἱ πλεῖσαι Arcadia. συνῳκίσθησαν. Νυνὶ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαλόπολις τὸ τοῦ κωμικοῦ πέπονθε, καὶ

Ἐρημία [10] μεγάλη ἐςὶν ἡ Μεγαλόπολις·

[11] βοσκήμασι δ' εἰσὶ νομαὶ δαψιλεῖς, καὶ μάλιςα [12] ἵπποις καὶ ὄνοις τοῖς ἱπποβάταις· ἔςι δὲ καὶ τὸ γένος τῶν ἵππων ἄριςον τὸ Ἀρκαδικόν· καθάπερ καὶ τὸ Ἀργολικὸν καὶ τὸ Ἐπιδαύριον. Καὶ ἡ τῶν Αἰτωλῶν δὲ καὶ Ἀκαρνάνων ἐρημία πρὸς ἱπποτροφίαν εὐφυὴς γέγονεν, οὐχ ἧττον τῆς Θετταλίας.

§. 2.

9) Parif. Mofc. Euftathius c. l. μεγάλην πόλιν, et poft iterum μεγάλη πόλις, uti folet Paufanias, veluti 8, 27. in. et inde faepius; item Ptolemaeus 3, 17. Sic et fupra p. 385. codices noftri. At in vulgata confentiunt p. 360.

10) Xylander μεγάλη 'στιν. Tum ex correctione Parif. μεγάλη πόλις.

11) Cafaubonn. βοσκήματα δὲ ἦσαν. Vatic. βοσκήματα δ' εἰσίν. Venet. βοσκήματα. Parif. Mofc. δὲ ἦσαν. Bene habet vulgata lectio, uti et fequentia declarant.

12) Ita Parif. Mofc. Ven. nec alio ordine ponit Guarinus: *equis atque afinis equarum fuppofitoribus.* Quae verba dum retinuit Herefbachius, qui ad fidem Graeci (Aldini opinor) exemplaris verfionem priorem a fe recognitam effe adfirmat, in

pore, quo in Megalopolin (id vocabuli magnam urbem fignificat) pleraeque urbes fuerunt contractae. Nunc quidem Megalopolis ipfa illud Comici implevit: nam

Eft folitudo magna nunc Megalopolis;

pafcua funt ibi pro pecore larga, maxime pro equabus et afinis admiffariis. Sed et equorum Arcadicorum genus optimum eft, ficut et Argolicorum, vaftitas quoque ea, quae Aetoliae et Acarnaniae accidit, minus ad educendos equos commoda reddidit ea loca, quam funt Theffaliae.

§. 2.

Arcadia.

§. 2.

[1] Μαντίνειαν μὲν οὖν ἐποίησεν ἔνδοξον Ἐπαμεινώνδας, τῇ δευτέρᾳ νικήσας μάχῃ Λακεδαιμονίους, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς ἐτελεύτα. Καὶ αὐτὴ δὲ, καὶ Ὀρχομενὸς, καὶ Ἡραία, καὶ [2] Κλείτωρ, καὶ [3] Φενεὸς, καὶ Στύμφαλος, καὶ Μαίναλος, καὶ Μεθύδριον, καὶ [4] Κα-

in margine adposuit ὑποβάταις, quod quidem, cum in nullo libro adhuc inspecto inveniatur, ad eius coniecturas ablegari debet. Vulgaris editionum ordo ὄνοις καὶ ἵπποις sensu commodo destituitur. Nempe asinos intelligit, quorum opera muli gignuntur, et τὸ τοῖς spectat bonos et generosos; non enim promiscue quivis adhibebantur. Et sic in hoc opere ἐπιβαίνειν ἵπποις ponit Aelianus Hist. Anim. 12, 16. Neque adversantur subiecta, quippe quae potius confirmant eorum animalium praestantiam. Quare ita recepi.

1) Parif. Mosc. Μαντινίαν, quae variatio huius terminationis nota. Sic Ptolemaeus 3, 17. Sed exempla desideranti dabit Sylburg. ad Pausan. 4. extr. et 8, 3. p. m. 602. Prius tamen, Μαντίνειαν, tuetur aliorum auctoritas et gentile Μαντινεῖς in numis etiam expositum.

2) Ven. Gem. Pletho non habent.

3) Mosc. et ante correctionem Parif. Φαναιός. Sed vulgatam scripturam sustinent in pluribus locis Polybius, Pausanias. Vid. Arnaldi animadverf. crit. cap. 13. p. 71. et quae notarunt viri docti ad Callimach. in Delum v. 71. corruptionis etiam mentione iniecta. Idem monendum de nomine Μαίναλος, quod Mosc. exhibet Μέναλος, vitiosius Parif. Μενάλαος.

§. 2.

De Arcadibus porro urbibus Mantineam Epaminondas nobilitavit, victis ibi altero proelio Lacedaemoniis, quo in proelio ipse etiam occubuit. Verum haec, et Orchomenus, Heraea, Cletor, Pheneus, Stymphalus, Maenalus, Methydrium, Caphy-

[4] Καφυεῖς, καὶ [5] Κύναιθα, ἢ οὐκέτ' εἰσὶν, ἢ μόλις αὐτῶν ἴχνη φαίνεται καὶ σημεῖα. [6] Τεγέα δ' ἔτι μετρίως συμμένει, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς [7] Ἀλαίας Ἀθηνᾶς. Τιμᾶται δ' [8] ἔτι μικρὸν, καὶ τὸ τοῦ Λυκαίου Διὸς ἱερὸν κα- Arcadia.

4) In Ven. et Gem. Plethone non adparet. Euſtathius praeterea ad Homer. Il. 2, 606. p. m. 228. tantum haec reddidit: Ὀρχομενὸς, Στύμφαλος, Φενεός. Tum idem ſcribit οὐκ ἔτι, quod quidem perinde valet. Ceterum inter proxima utrimque oppidorum nomina legendum videatur Καφύαι, uti eſt in Polybio paſſim, Pauſania 8, 23, 3. Stephano h. v. Sed ita ſolet etiam alibi et paullo ſuperius p. 386. in.

5) Pariſ. Moſc. Κύνηθα. Illud frequentat Polybius, Pauſanias, alii.

6) Moſc. Τεγέα, quod pro Τέγεα excepi. Vid. ſupra ad p. 373. Sic editur p. 337.

7) Moſc. Ἀλαίας. Ald. Hopper. Xylander Ἐλαίας, uti Guarinus: *Elaeae Palladis phanum.* In verſione Xylander dedit *Aleae*, ex Herodoto 9, 70. Graecum, uti in nota monet, reliquit ob contentioſos. Caſaubonus poſuit Ἀλαίας, quod et codices probant. Ita vero inter ε et αι in medio nomine ambigunt libri auctorum. Gronovius in Herodoto 1, 66. ex cod. Medic. et quia ſic in altero loco legeretur, per ε protulit, uti et ſcribitur in Pauſania 2, 17. extr. et alibi, qui templi et nominis auctorem facit *Aleum* 8, 4, 5. et 8, 23. in. etſi diſſentit in hoc Weſſeling. ad Herodotum 9, 70. De Aleo tamen etiam in huius nominis ſcriptura conſentit Stephanus h. v. idemque ex Herodiani praecepto Ἀλεᾶς efferendum monet. Forte noſter ſcripſit Ἀλεαίας, quod gentile Stephanus etiam producit, unde Ἀλέαια feſti nomen in Pindari Schol. ad Olymp. 7, 153. pro quo Ἀλαῖα legitur in Pauſania 8, 47, 3.

phyenſes, ac Cynaetha, aut omnino interciderunt, aut vix veſtigia earum et indicia apparent. Tegea adhuc mediocriter conſtat. Superest etiam Minervae Alaeae templum, exiguo cultu: et Iovis Lycaei fanum ad montem

Arcadia. κατὰ τὸ Λύκαιον [9] ὄρος. Τῶν δ' ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένων,

[10] Ῥίπην τε Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην· εὑρεῖν τε χαλεπὸν, καὶ εὑροῦσιν οὐδὲν ὄφελος διὰ τὴν ἐρημίαν.

§. 3.

Ὄρη δ' ἐπιφανῆ πρὸς τῇ Κυλλήνῃ [1] Φολόη τε p. 389. καὶ Λύκαιον, καὶ [2] Μαίναλον, καὶ τὸ Παρθένιον καλούμενον, καθῆκον ἐπὶ τὴν Ἀργείαν ἀπὸ τῆς Τεγεάτιδος.

§. 4.

8) Ven. Vatic. Mosc. Gem. Pletho, uti Guarinus et editiones ante Casubonum, ἐπί. Hic reposuit ἔτι, quod et fuisse videtur in Paris. aptiori sensu.

9) Mss. Casaubonn. praemittunt κείμενον. Excidisse hic aliquid declarat etiam lacuna in Mosc. relicta.

10) Mosc. Ῥιπαίην. Paris. Ῥυπαίην. Idem deinceps Στρατίη et ἠνεμόεσαν. Xylander Στρατήν τε.

1) Τε ex Paris. et Mosc. inserui. Ita in hac forma noster solet praeponere etiam καί. Vid. paullo antea.

2) Paris. Mosc. Μέναλον. Cf. supra. Casauboni ed. altera invexit Μαίναλος, quod in Vat. fuisse videtur. Certe Guarinus vertit *Menalus*, quo genere etiam hic mons occurrit in Scholiaste Apollonii ad 1, 769. ex Hellanico, etsi ipse ad 1, 168. scribit Μαίναλον. Et sic *Maenalus* Plinius 4, 10. s. 6. Virgil. eclog.

tem Lycaeum. Quas vero Homerus refert

Rhipen, ac Stratiam, et ventosae moenia Enispae:

eas neque facile, neque ulla cum utilitate inveneris, cum sint desertae.

§. 3.

Montes praeter Cyllenen insignes sunt Pholoë, Lycaeum, Maenalum, et Parthenium a Tegeatide regione ad Argiam usque pertingens.

§. 4.

§. 4. Arcadia.

Περὶ δὲ τῦ Ἀλφειοῦ καὶ [1] Εὐρώτα τὸ συμβεβηκὸς παράδοξον εἴρηται, καὶ τὸ περὶ Ἐρασῖνον τὸν ἐκδιδόντα ἐκ τῆς Στυμφαλίδος λίμνης εἰς τὴν Ἀργείαν νυνὶ, πρότερον δ' οὐκ ἔχοντα ἔκρυσιν, τῶν [2] βερέθρων, ἃ καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες ζέρεθρα, τυφλῶν ὄντων, καὶ μὴ δεχομένων [3] ἀπέκρυσιν, [4] ὥστε τὴν τῶν [5] Στυμφαλίων

eclog. 8, 22. Boccatius de montibus h. v. Vibius Sequester p. 30. et passim Scholiastae. Cf Oberlinus ad Vibium Seq. p. 333. Aliis est Μαίναλον de monte, Μαίναλος, discriminis causa, de urbe, uti paullo antea. Quibusdam tamen etiam Μαίναλον promiscue de monte et urbe, uti Schol. Pindari ad Olymp. 9, 86.

1) Mosc. praeponit τῦ.

2) Lib. 16. p. 741. f. ubi similis locus exstat, βάραθρα editur, unde et hic ita scribendum videatur. V. ibi. Nihil tamen immutant codices, et βέρεθρον etiam eodem sensu ilici docet Suidas h. v. subiecto etiam exemplo, Hesychius, et quae ibi adtulit Alberti T. 1. p. 720. Eadem forma post redit adspirantibus libris.

3) Par. ist. Mosc. Vatic. Ven. ἀπέρασιν, minus apte.

4) Verba ὥστε τὴν τῶν Ven. praeteriit.

5) Mss. Casauboni. Venet. Gem. Pletho Στυμφαλίων pro vulgato Στυμφαλίδων. τὸ δ' adhaesit ex superioribus huc translatum. Nota est haec urbium periphrasis, veluti Μυκηναίων πόλις p. 372. m. et similia. Quod Casaubonus in nota monet, Στυμφαλίδος legendum esse, non Στυμφαλίαν, equidem non intelligo. At Στυμφαλίδων a notis avibus ductum, locum non habet. Cf. ad p. 371.

§. 4.

De Alpheo et Eurota, quae mirabilia iactantur, supra retulimus, ac de Erasino, qui e Stymphalide ortus in Argiam nunc exit, olim effluxione interclusa, profundis eius voraginibus obturatis, quae Berethra Graeci, Zerethra Arcades, nuncupant. Unde factum fuit, ut Stympha-

Arcadia. [16] Ἐρασῖνον δὲ περὶ Στύμφαλον ῥέοντα, ὑποδύντα ὑπὸ τὸ [17] ὄρος, ἐν τῇ Ἀργείᾳ πάλιν ἀναφανῆναι· διὸ δὴ καὶ Ἰφικράτη πολιορκοῦντα τὸν [18] Στύμφαλον, καὶ μηδὲν περαίνοντα, [19] ἐπιχειρῆσαι τὴν κατάδυσιν ἀποφράξαι, [20] σπόγγους πορισάμενον πολλούς· παύσασθαι δὲ διοσημίας γενομένης. Περὶ Φενεὸν δ' ἐστὶ καὶ τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ, λιβάδιον ὀλεθρίου ὕδατος, νομιζόμενον ἱερόν. Τοσαῦτα καὶ περὶ Ἀρκαδίας εἰρήσθω.

§. 5.

Πολυβίου δ' εἰρηκότος τὸ ἀπὸ Μαλεῶν ἐπὶ τὰς ἄρκτους μέχρι τοῦ Ἴστρου διάστημα περὶ μυρίους σταδίους, εὐ-

16) Aldus, Hopper. Ἐρασινὸν, neglecto accentu Xylander. Vulgata forma aliorum usu confirmatur.

17) Distinctionem, vulgo post Ἀργείᾳ positam, ita retraxi, quod vult eadem Strabonis narratio p. 371. cum quo consentit Pausanias 8, 22, 3.

18) Sic cum Moscov. aliisque et ipso Strabone antea dedi pro Στυμφαλόν. Illud etiam hic habet Aldus.

19) Ven. ἐπιχειρῶσι.

20) Casaubonn. Venet. male πόνυς.

Erasinum praeter Stymphalum labentem subire montem in Argea, rursumque erumpere: ideoque Iphicratem, cum in obsidione Stymphali nihil proficeret, multis paratis spongiis conatum fuisse prohibere eam infra terram fluminis demersionem: sed coepto destitisse, signo divinitus oblato. Propter Pheneum est etiam ea, quae Stygis dicitur aqua, stillicidium aquae perniciosae, quam sacram habent. Tantum de Arcadia dictum esto.

§. 5.

Proinde Polybium a Maleis versus septentrionem ad Istrum usque intervallum circiter stadiorum nume-

εὐθύνει τῦτο ὁ Ἀρτεμίδωρος οὐκ[1] ἀτόπως· κατ’ ἐκεῖνον [2] γὰρ συμβαίνει ἑξακισχιλίων πεντακοσίων. Αἴτιον δὲ τούτου, τὸ μὴ τὴν σύντομον καταμετρεῖν, ἀλλὰ τὴν τυχοῦσαν, ἣν ἐπορεύθη τῶν στρατηγῶν τις. Οὐκ ἄτοπον δ’ ἴσως καὶ τοὺς οἰκιστὰς προσθεῖναι, τῶν τὴν Πελοπόννησον οἰκούντων, οὓς εἶπεν Ἔφορος τοὺς μετὰ τὴν Ἡρακλειδῶν κάθοδον· Κορίνθου μὲν Ἀλή- Arcadia.

1) Hic Parif. Mofc. et Vatic. plura, fed numeris fuis truncata verba fubiiciunt. Sunt autem in codice Parif. notata aliorum variatione, haec: ἐπὶ μὲν αἴψον (Mofcov. Vatic. Αἴγιον) χιλίυς καὶ . . . . . ἰυς (Vatic. υς, Mofc. etiam hoc caret) εἶναι λέγων ἐκ Μαλεῶν ὁδόν· ἔνθεν δ’ εἰς . . . . . . διακοσίων· ἐνθένδε διὰ Ἡρακλείας . . . . πεντακοσίων ὁδόν· εἶτα εἰς Λάρισσαν . . . . τριακοσίων τετταράκοντα· (haec duo verba tantum exftant in Vatic. et Mofc.) εἶτα διὰ . . . . Πηνειῦ ἐκβολὰς διακοσίων τετταράκοντα (abfunt haec inde ab εἶτα in Vatic.) . . . . . . Νίκειαν ἑξακοσίων ἑξήκοντα. Ἐντεῦθεν . . . . . ὐνης καὶ (haec duo fragmenta tantum habet Parif.) καὶ Στάβων καὶ Δαρδανίων τρισχιλίυς δὲ (Mofcov. tantum τρισχ. in quo defινit, uti in Δαρδανίων Vatic.)

2) Vatic. Parif. Mofc. δέ. Poft iidem cum Medic. συμβαίνει. Forte συμβαίνει εἶναι. Hinc continuo fubiiciunt Vatic. Parif. Mofc. τὸ ἐκ, quas voces excipit fpatium vacuum ad ἑξακισχιλίων, cui tantum Parif. praemittit ης. Ceterum verba κατ’ ἐκεῖνον ad πεντακοσίων exfulant plane ex Ven. quod et in fchedula feorfum notaverat Siebenkeefius ex duobus aliis codicibus Vaticanis n. 377. et 378.

merantem, non inepte corrigit Artemidorus, qui id fpatium definit IↃↃ CIↃ IↃ ftadiis. Caufam errori praebuit, quod non breviffimum interftitium Polybius fuit dimenfus, fed annotavit qualiscunque itineris a copiarum ductore aliquo facti quantitatem. Fortaffis haud abfurde eos commemoravero hic, qui conditores auctoresque civitatum fuerunt in Peloponnefo poft reditum Heraclidarum. Ii fuerunt, Corinthi Aletes, Sicyonis Phal-

Arcadia. την, Σικυῶνος δὲ Φάλκην, [3] Ἀχαΐας δὲ Τισαμενὸν, Ἤλιδος δ' Ὄξυλον, Μεσσήνης δὲ Κρεσφόντην, Λακεδαίμονος δ' Εὐρυσθένη καὶ [4] Προκλῆ, [Ἄργους δὲ [5] Τήμενον· καὶ [6] περὶ τὴν Ἀκτὴν. Αἰγαῖον καὶ Δηϊφόντην.]

3) Mosc. Ἀχαΐας. Illa tamen forma legitur etiam in Thucydide 1, 115. ubi, cum Palmerius in exercitt. ad Gr. auctores p. 46. Χαλκίδα reponebat, quia hoc nomine regio, urbs nusquam commemoretur, ex Strabone convincitur, etsi et ipse iterum ita vult in Thucydide 4, 21.

4) Vatic. 173. 174. Προκλη, ut Πατροκλῆ esse possit, quod et plenis literis dat Gem. Pletho. Sed vulgata lectio bene habet. De utriusque nominis commistione supra dictum est aliquoties.

5) Hic desinunt Ven. Gem. Pletho et plerique Casauboniani. In Vatic. spatium vacuum hinc cernitur ad καὶ περὶ τ. —

6) Ita libri. Epitome pro his dat: τῶν περὶ τὴν Αἴγειον Δηϊφόντης. Interpres vocem Αἴγεον suspectam habet. Xylander malit Αἴγιον. Casaubonus verba corruptissima censet, et ex Deiphontae mentione loci ab eo conditi nomen elapsum esse existimat, additque ex Pausania 2, 26. eum post reditum Heraclidarum a Pityro rege Epidauri eius ditionem ἀμαχεὶ traditam accepisse, eamque cum Argivis possedisse. Heyne ad Apollodor. 2, 8, 5. p. 518. nomen Ἐπιδαύρου vel Ἐπιδαυρίας ex eodem Pausania subiectum hic latere consentit.

Phalces, Achaiae Tisamenus, Elidis Oxylus, Messenae Cresphontes, Lacedaemonis Eurysthenes ac Procles, Argorum Temenus: in littore sitae regionis Aegaeus et Deiphontes.

(23)

ΤΩΝ

ΤΩ͂Ν ΣΤΡΆΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ἘΝΝΆΤΟΥ ΒΙΒΛΊΟΥ ΚΕΦΆΛΑΙΑ.

Ἐν τῷ ἐννάτῳ [1] περιέχει τῆς Ἑλλάδος, Ἀθηνῶν μάλιστα, περιηγητικὴν ἔκφρασιν· καὶ Βοιωτίαν καὶ Θετταλίαν μετὰ τῆς παραλίας [2] αὐτῆς.

1) Cd. Moſcov. ex quo ſolo idem libri huius argumentum notatum erat, pro hoc verbo dat περὶ, ut reſpexiſſe videatur argumentum libri 8. quod ſic exorditur: Ἐν τῷ ὀγδόῳ λέγει —

2) Moſc. ταύτης.

STRABONIS GEOGRAPHICORVM LIBRI NONI CAPITA.

Nono libro complectitur interpoſitis laudibus deſcriptionem Helladis, Athenarum maxime; tum Boeotiae et Theſſaliae cum eius ora maritima.

Attica.

p. 390.

ΣΤΡΑ'ΒΩΝΟΣ
ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙ'ΟΝ 'ΕΝΝΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

Περιωδευκόσι δὲ τὴν Πελοπόννησον, ἣν πρώτην ἔφαμεν καὶ ἐλαχίστην τῶν συντιθεισῶν τὴν Ἑλλάδα [1] χεῤῥονήσων, ἑξῆς ἂν εἴη τὰς συνεχεῖς ἐπελθεῖν. Ἦν δὲ δευτέρα μὲν, ἡ προστιθεῖσα [2] τῇ Πελο-

1) Gem. Pletho χεῤῥόνησον.
2) Idem τῇ Πελοποννήσῳ καὶ τῆς Μεγαρίδος τὸ πλέον.

STRABONIS
GEOGRAPHICARVM RERVM
LIBER NONUS.

CAP. I.

§. 1.

Primam, eamque minimam earum peninsularum, quae Graeciam confitiunt, esse Peloponnesum diximus. Eius nunc descriptione perfunctis restat, ut reliquas quoque persequamur. Secundam ergo eam fa-

λοποννήσῳ τὴν Μεγαρίδα· τρίτη δὲ ἡ πρὸς ταύτῃ προσλαμβάνουσα τὴν Ἀττικὴν, καὶ τὴν Βοιωτίαν, καὶ [3] τῆς Φωκίδος τὶ μέρος, καὶ τῶν [4] Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ὥστε [5] τὸν Κρομμυῶνα [6] τῶν Μεγαρέων εἶναι, καὶ μὴ Κορινθίων· περὶ τούτων οὖν λεκτέον νῦν. Φησὶ δ' Εὔδοξος, εἴτις νοήσειεν ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρῶν ἐπὶ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἄκρον, ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη τεταμένην εὐθεῖαν, ἐν δεξιᾷ μὲν Attica.

 ἀπο-

3) Ven. τὴν Φωκίδα.

4) Idem Ἐπικλημιδίων. Tum omisit verba ὥστε ad λεκτέον νῦν.

5) An τὴν, uti lib. 8. p. 380. Sic duplici genere efferri Σικυὼν notat Stephanus, idemque de nominibus Πύλος et Κόρινθος supra monui, quae quidem inconstantia in accurato auctore aegre fertur, ubi ipse loquitur, non alium loquentem inducit. Ceterum Casaubonus hic aliqua desiderat, quorum tamen nullum in Mss. vestigium exstat. Certe quae artiorem nexum contineant, deesse videntur, nisi velis ita integrum locum esse, ut huius pene insulae ultius terminus meridiem versus inde a Phocide et Locride hic constituatur. Cf. de eius ambitu et terminis ad lib. 8. p. 334.

6) Hae duae voces exsulant in Paris. et Mosc. et spatio vacuo pensantur, quod hic explet vocibus τῶν Βοιωτῶν. At recte habet vulgata aliorum lectio, quod docet ipse Strabo lib. 8. p. 380 m. Sic verba λεκτέον νῦν Mosc. in spatio vacuo adscripta gerit.

facimus, quae Peloponneso Megaridem adiungit; tertiam, quae hinc Atticam adponit, Boeotiamque, et Phocidis quandam partem, ac Locrorum Epicnemidiorum, ita ut Megarensium sit Crommyon, non Corinthiorum. De his itaque nunc dicendum. Eudoxus tradit, si quis a montibus Cerauniis lineam imaginetur ad Sunium, Atticae promontorium, in directum porrectam versus orientem, eam a dextro latere versus meri-

ri-

Attica. ἀπολείψειν τὴν Πελοπόννησον ὅλην πρὸς νότον, ἐν ἀριστερᾷ δὲ καὶ πρὸς τὴν ἄρκτον τὴν ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρῶν [7] συνεχῆ παραλίαν [8] μέχρι τοῦ [9] Κρισσαίου κόλπου, καὶ τῆς Μεγαρίδος [10] συμπάσης τε τῆς [11] Ἀττικῆς· νομίζειν δ' οὐδ' ἂν . . . . τὴν ἠϊόνα τὴν ἀπὸ Σουνίου [12] μέχρι . . . . ἔχειν ἐπιστροφὴν,

εἰ

7) Pariſ. Moſc. συνέχει. Minus apte ad nexum.

8) Moſc. praeponit καί.

9) Simplici σ ſcribunt Pariſ. et Moſc. qui tamen alibi uſitatam formam praeferunt. Moſcov. tamen etiam Κρησαῖον pejori forma exhibet. Hic tamen eodem modo, quo in codicibus illis, legitur in edd. Aldi et Hopperi.

10) Moſcov. Gem. Pletho καὶ συμπάσης τῆς Ἀττικῆς. Pariſ. Ven. συμπάσης τῆς Ἀττικῆς. Praetulerim prius, cum hoc modo in recenſendis partibus nectendisque verſari Strabo ſoleat.

11) Caſaubonn. ſubiungunt τὰ ἑξῆς, Venet. καὶ τὰ ἑξῆς, unde reliqua ad σύμβαινει τὴν θάλασσαν deſunt, apud Gem. Plethonem inde a τῆς Ἀττικῆς ad οὕτω δ' εἰρηκότος. Guarinus etiam *et quae deinceps ſunt* adnectit, reliquis ad οὕτω δ' εἰρηκότος itidem praeteritis, quae etiam omiſit Penzelius, et ante Heresbachius. Xylander in verſione qualicunque modo componere tentavit.

12) Hic iterum hiat narratio, et ſpatium dimidii verſus vacuum in Pariſ. et Moſc. adparet. Forte ſubplendum ex ſeqq. τοῦ Ἰσθμοῦ vel Σχοινοῦντας. Similes poſtea lacunae vel maiores vel minores in iisdem Mſs. reperiuntur, quae ſic forte reſarciri aliquatenus poſſint: ὡς δ' αὐτῶς ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ἐπὶ τὸν — ἔχειν τινὰ τοσαύτην ἐπιστροφήν. Sed manum retraho, cum nihil certi coniectando extundatur. Poſt iidem codices vel vacuum ſpatium oſtendunt, ubi continua verborum ſerie progrediuntur

libri

ridiem totam Peloponneſum ſeparaturam, a ſiniſtro versus ſeptentriones oram maritimam continuam usque ad Criſſaeum ſinum, totiusque Megaridis et Atticae, et exiſtimare ſe, litus, quod a Sunio eſt usque ad . . . . . . non habiturum fuiſſe flexum,

niſi

εἰ μὴ πρόσῃ . . . . . . τὰ συνεχῆ τῷ ἰσθμῷ χωρία Attica.
τὸ Ἑρμιονικὸν καὶ τὴν ἀκτήν· ὡς δ' αὔτως . . . . .
ἰὼν ἐπὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἔχειν τινὰ τοσαύτην
. . . . ἔφθην. Ὥστε κοιλαίνεσθαι κολποειδῶς καθ' αὐτὸν, ὅπου τὸ Ῥίον καὶ τὸ Ἀντίρριον συναγόμενα εἰς στενὸν, ὥστε ποιεῖν τὴν ἔμφασιν ταύτην· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ περὶ τὸν . . . . μυχὸν, εἰς ἃ καταλήγειν συμβαίνει τὴν θάλατταν.

§. 2.

Οὕτω δ' εἰρηκότος Εὐδόξου μαθηματικοῦ ἀνδρὸς, καὶ σχημάτων ἐμπείρου καὶ κλιμάτων, καὶ τοὺς τόπους τούτους εἰδότους, δεῖ νοεῖν [1] τὴν πλευρὰν τῆς Ἀττικῆς σὺν τῇ Μεγαρίδι τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι ἰσθμοῦ P 391.
. . . . καὶ

libri vulgati, et contra. In singulis, quae inventa sunt, adposui. Ante Ἑρμιονικὴν, vocem in hoc nexu obscuram, spatium vacuum est in Parisiensi; articulum modo omittit Mosc. qui et dat Ἀντίρριον, ut lib. 8. p. 335. sq. Paris. περὶ . . . . . . τὸν μυχὸν, εἰς ἃ — Postremum ἃ recepi pro vulgato ὃ, quod non habet, ad quod referatur. Μυχὸς autem ex praecedentibus de Corinthiaco sinu intelligi potest.

1) Casaubonn. Paris. Mosc. τὴν δὲ τὴν πλευρὰν.

nisi continentia, adfuissent isthmo loca, Hermionicum et Actam. Eodem modo . . . . . proficiscens ad Corinthiacum sinum, habere quandam talem occupavi. Ita ut ibi in sinum curvetur, ubi est Rhium et Antirrhium ad arctum conducta, ut talem prae se ferat figuram. Eademque de intimo recessu, in quem ait mare desinere.

§. 2.

Haec cum Eudoxus tradiderit, mathematicus homo, et figurarum inclinationisque locorum peritus, ac qui loca ea perlustraverit, imaginari oportet latus Atticae cum Megaride a Sunio usque

Attica. [2] κοίλην μὲν, ἀλλ' [3] ἐπίμικτον. Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ κατὰ μέσην που τὴν λεχθεῖσαν γραμμὴν ὁ Πειραιεὺς, τὸ τῶν [4] Ἀθηνῶν ἐπίνειον. Διέχει γὰρ τοῦ μὲν Σχοινοῦντος τοῦ κατὰ τὸν ἰσθμὸν περὶ τριακοσίους [5] καὶ πεντήκοντα σταδίους· τοῦ δὲ Σουνίου τριάκοντα καὶ τριακοσίους· [6] τόσον πώς ἐστι διάστημα καὶ τὸ ἐπὶ Πηγὰς ἀπὸ τοῦ [7] Πειραιῶς, ὅσον περ καὶ ἐπὶ Σχοινοῦν-

2) Xylandri editio vitiose κοίλαιν.

3) Magna veri specie probatur emendatio Casauboni legentis ἐπὶ μικρὸν, quam ipsa res confirmat. Sine libris tamen, cum non plane sensu destituatur, vulgatam lectionem movere dubitavi.

4) Ita reposui ex codd. Casaubonn. Parif. Mosc. Ven. Guarino pro Ἀθηναίων, quod debetur Aldo. Sic infra ἐπίνειον Μεγαρέων et Μεγάρων in libris occurrit et p. 405, ἐπίνειον Θεσπιῶν et Θεσπιέων, et potest utrumque intelligi. Propius tamen ad ipsum locum referri videtur; tum etiam constantiori librorum consensu sic alibi noster loquitur; veluti lib. 6. p. 247. Νώλης καὶ Νουκερίας ἐπίνειον· lib. 16. p. 760. ἐπίνειον Ἰόππης. Sed cf. paullo post h. p.

5) Voces καὶ πεντήκοντα Parif. et Mosc. non acceperunt.

6) Mosc. τοσοῦτόν πως. In Parif. posterior tantum pars remansit . . . ον πως. In Veneto omnia hinc desunt ad φασί.

7) Moscov. Πειραίως. At vulgata forma ex Πειραιέως, contracta, recte habet, eaque maxime ab Atticis frequentatur, veluti Demosthene passim, Lysia in orat. 6. T. 1. p. 234. 236. (Reisk.) Thucydide 1, 93. Xenoph. Hist. Gr. 1, 2, 14. — Et sic Diodor. Sic. 13, 106. — Hinc Atticam eam formam faciunt Grammatici, Πειραιέως communem, uti Thomas Mag. p. 700.

que ad isthmum cavum quidem esse, verum promiscue. Est ibi in medio ferme dictae lineae Piraeeus Atheniensium navale, distans a Schoenunte, qui est ad isthmum, ad CCCL stadia, a Sunio CCCXXX, ac tantum circiter est intervallum ad Pagas a Piraeeo, quantum ad Schoe-

τοῦντα· δέκα δ' ὅμως σταδίοις πλεονάζειν φασί. Καμψαντι δὲ τὸ Σούνιον, πρὸς ἄρκτον μὲν ὁ πλοῦς ἐκκλίνων [8] πρὸς δύσιν. Attica.

§. 3.

[1] Ἀκτὴ δ' ἐστὶν ἀμφιθάλαττος, στενὴ τὸ πρῶτον, εἶτ' εἰς τὴν [2] μεσόγαιαν πλατύνεται, μηνοειδῆ δ' οὐδὲν ἧττον ἐπιστροφὴν λαμβάνει πρὸς Ὠρωπὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ κυρτὸν [3] ἔχουσα πρὸς θαλάσσῃ. Τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ δεύτερον πλευρὸν ἑῶον τῆς Ἀττικῆς. Τὸ δὲ

700. Moeris p. 315. Etym. M. sub v. βασιλεὺς p. 189. etsi non perpetui usus esse hanc praeceptionem monet Wesseling. ad Diodor. c. l. et exemplis docuerunt viri docti ad Thomam Mag. quare etiam Πειραιῶς habet Diodor. 14, 33. 18, 64. sq. Thucyd. 2, 17. ubi tamen ex Cdd. melius dari poterat Πειραιῶς, quod et post dedit Gottleberus.

8) Sequitur τὸ πρὸς in Paris. spatium 4 syllabarum vacuum.

1) Casaubonn. Ἀττικὴ ex glossa. Ἐστὶν omiserunt Hopper. Xylander. In Paris. inde relictum spatium vacuum 3 syllabarum, itemque in seq. post μεσόγαιαν.

2) Mosc. ex more μεσογαῖαν, etsi et μεσογαίαν lib. 12. p. 576. Vid. ad lib. 7. p. 289. et passim alibi.

3) Mosc. ἔχουσαν, quod referret librarius ad ἐπιστροφήν. Tum usitato more θαλάττῃ, forte, ut omnino moneam, in Strabone rectius, cum dicat lib. 3. p. 147. καττίτερον et Καττιτερίδες νῆσοι, de

Schoenuntem: decem tamen stadiis excedere aiunt. Ubi Sunium flexeris versus septentrionem, navigatio est ad occidentem.

§. 3.

Acta autem est bimaris, primum angusta, quae tamen dilatatur deinde in mediterranea, nihiloque minus lunae formam imitatur flexu versus Oropum Boeotiae, convexa parte mari obversa. Hoc est alterum orientale Atticae latus. Reliquum Oro-

Attica. Μεγάρων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ· οὕτω δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς, ὥστε πολλαχοῦ καὶ παράκρημνός ἐστι, διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος δύσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. Ἐνταῦθα [4] δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τοῦ Σκείρωνος καὶ τοῦ [5] Πιτυοκάμπτου τῶν ληϊζομένων τὴν λεχθεῖσαν ὀρεινὴν, οὓς καθεῖλε Θησεύς. Ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων καταιγίζοντα σκαιὸν τὸν Ἀργέστην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοι. Μετὰ δὲ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας ἄκρα πρόκειται Μινώα, ποιοῦσα τὸν ἐν τῇ Νισαίᾳ λιμένα. Ἡ δὲ [6] Νίσαιά ἐστιν ἐπίνειον τῶν [7] Μεγάρων [8] δέκα

καὶ

4) Ven. verba δὲ μυθεύεται, τὰ περὶ τοῦ praeteriit.

5) Paris. Mosc. Ald. Hopper. Πιτυοκάμπτου. Vulgata forma praeter analogiam usu etiam aliorum probatur, veluti Plutarchi in Theseo cap. 8. Apollod. 3, 16, 2. Et sic alii Cdd. cum epitome.

6) Praetuli et hic Νίσαια, uti legitur lib. 8 p. 334. ubi v. notata. Vulgo diversa accentus sede Νισαία. Ita vero etiam rescribi debet lib. 8. p. 373. ubi Νισαίαν me invito legitur. Post mutato verborum ordine Mosc. ἐπίνειόν ἐστι.

7) Sic Casaubon. Paris. Mosc. pro Μεγαρέων, ut paullo superius ἐπίνειον Ἀθηναίων et Ἀθηνῶν commutantur. Utrumque ferri potest, et certe alterum Μεγαρέων sine variationis nota legitur lib. 8. p. 334. Sic Pausanias 1, 39, 4. Νίσαια Μεγαρεῦσιν ἐπίνειον ἀπ᾽ αὐτοῦ (Νίσου) καλεῖται. Contra Stephanus h. v. Schol.

Thu-

Atticam ducens: adeo autem prope ad petras accedit via, ut multis etiam locis praecipitia propter eam sint ob montem supra situm, qui invius est et altus. Ibi ferunt Scironem, et qui a pinuum curvatione Pityocamptes dictus fuit, consedisse, montanamque regionem latrociniis infestam habuisse: quos Theseus interfecit. Ab extremis his saxis oblique flantem procellasque cientem Argesten Athenienses Scironem dicunt. Post Scironides petras excurrit promontorium Minoa, quod Nisaeae portum conficit. Est autem Nisaea Megarensium na-

καὶ ὀκτὼ σταδίους τῆς πόλεως διέχον, σκέλεσιν ἑκατέρωθεν συναπτόμενον πρὸς αὐτήν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τοῦτο Μινώα. Attica. p. 392.

§. 5.

Τὸ παλαιὸν μὲν οὖν Ἴωνες εἶχον τὴν χώραν ταύτην, οἵπερ καὶ τὴν Ἀττικήν, οὔπω τῶν Μεγάρων ἐκτισμένων· διόπερ οὐδ' ὁ ποιητὴς μέμνηται τῶν τόπων τούτων ἰδίως, ἀλλ' Ἀθηναίους καλῶν τοὺς ἐν τῇ Ἀττικῇ πάντας, συμπεριείληφε καὶ τούτους τῷ κοινῷ ὀνόματι Ἀθηναίους [1] νομίζων· ὡς ὅταν φῇ ἐν τῷ καταλόγῳ·

Οἵ

Thucyd. ad 1, 30. ἐπίνειον Μεγαρίδος, vel Μεγάρων, ut idem Scholiastes ad 2, 31. V. paullo antea. Parui tamen et hic codicibus illis, quia propius loci viciniam adficit. Solent autem saepe locorum et gentilium nomina sic commutari, ut difficile vera auctoris manus agnosci possit.

8) Mosc. δεκαοκτώ.

1) Casaubonus coniiciebat ὀνομάζων, quod, etsi est apertius, non tamen necessario mutandum videtur. Subest enim illa notio. Sic Demosth. in adpellat. adversus Eubulidem p. 1314. Lips. ὑμῶν ἕκαστος ἑαυτοῦ μητέρα νομίζων. Plutarch. de fortuna p. 375. (Vol. 6. Lips.) in eadem narrationis serie νομίζειν et καλεῖν mutat. Idem verbum, νομίζειν, offendit Galeum in Co-

navale, distans ab urbe stadiis XIIX, et longo utrinque muro ei connexum: idque etiam Minoa appellatur.

§. 5.

Antiquitus hanc regionem Iones habitabant, ut et Atticam, nondum conditis Megaris. Ideoque Homerus horum locorum mentionem seorsum non facit, sed cum Athenienses vocat omnes Atticae incolas, eo nomine hos quoque complectitur atque censet; ut cum in Catalogo ait,

Qui-

Attica. Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον· δέχεσθαι δεῖ καὶ τοὺς [2] νῦν Μεγαρέας, ὡς καὶ [3] αὐτοὺς μετασχόντας τῆς στρατείας. Σημεῖον δέ· ἡ γὰρ Ἀττικὴ τὸ παλαιὸν Ἰωνία καὶ Ἰὰς [4] ἐκαλεῖτο· καὶ ὁ ποιητὴς ὅταν φῇ,

Ἔνθάδε Βοιωτοὶ καὶ [5] Ἰάονες —

τοὺς Ἀθηναίους λέγει· ταύτης δ' ἦν καὶ ἡ Μεγαρὶς [6] μέρος.

§. 6.

Cononis narrat. cap. 44. Contra νομίζουσι volunt pro ὀνομάζουσι interpretes Pausaniae 2, 14, 2, 8, 36, 5. Utrumque hinc variatur passim in libris, veluti apud Pausaniam 10, 8. in. Sed plura exempla dabit Wesseling. ad Diodor. Sic. 1, 23. 2, 30. 3, 72.

2) Omittit hanc particulam, quae ad vim demonstrationis recte adest, Eustathius ad Homer. Il. 2, 546. p. m. 215. in repetendo hoc loco.

3) Paris. Mosc. τοῦτο.

4) Ven. ἐκαλοῦντο.

5) Paris. Mosc. cum Aldo et Hoppero Ἴωνες. Sed Ἰάονες in Homero Il. 13, 685. rectius omnes libri et scholiastae. Eustathius διάλυσιν Boeotorum more factam censet, alii alii adferunt, de quibus hic disputandi locus non datur.

6) Mosc. hanc vocem ignorat. Paris. locum sic struit: ταύτης δ' ἦν μερὶς καὶ ἡ Μεγαρὶς, nec aliter Ven. tantum labe adspersa μελὶς pro μερὶς. Μερὶς etiam dederunt Aldus et Hopperus. Quid velit Strabo, in aperto est.

Quique urbem pulcrae tenuerunt molis Athenas: intelligendi sunt etiam, qui nunc Megarenses dicuntur, una ipsi quoque tum ad bellum profecti. Cuius rei signum est, quod priscis temporibus dicta fuit Ionia et Ias, et cum Homerus ait,

Illic Boeotique et Iaones, —

Athenienses significat. Huius autem Ioniae pars fuit etiam Megaris.

§. 6.

§. 6. Attica.

Καὶ δὴ καὶ [1] περὶ τῶν ὁρίων ἀμφισβητοῦντες πολλάκις οἵτε Πελοποννήσιοι καὶ οἱ Ἴωνες, ἐν οἷς [2] ἦν καὶ ἡ Κρομμυωνία, συνέβησαν, καὶ στήλην ἔστησαν ἐπὶ τοῦ συνομολογηθέντος τόπου περὶ αὐτὸν τὸν ἰσθμὸν, [3] ἐπιγραφὴν ἔχουσαν ἐπὶ μὲν τοῦ πρὸς τὴν Πελοπόννησον μέρους·

Τὰ δ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία·

ἐπὶ δὲ τοῦ πρὸς [4] τὰ Μέγαρα·

Τὰ δ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία.

Οἵτε δὴ τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντες, πολλὰ διαφωνοῦντες, τοῦτό γε ὁμολογοῦσιν, [5] οἵ γε λόγου ἄξιοι, [6] ὅτι,

1) Elapsa est haec particula in Mosc. Post idem cum Paris. οἱ ante Ἴωνες omittit.

2) Non incommode abest in Ven.

3) Quae hinc ad μέρους leguntur, non reddidit Ven.

4) Absque articulo nomen adparet in Paris. Mosc. Ven.

5) Ven. tantum οἵ.

§. 6.

Et quidem Peloponnesii et Iones, cum diu multumque de finibus disceptassent, in quibus et Crommyonia fuit, convenerunt aliquando, et in loco, de quo utrinque constabat, columnam posuerunt apud ipsum isthmum: quae in parte Peloponnesum spectante habebat hanc inscriptionem,

Haec iam Peloponnesus sunt, non Ionia:

in parte autem Megaris obversa,

Haec non Peloponnesus iam sunt, sed Ionia.

Et qui Atthida, seu res Atticas, scripserunt, quanquam in multis dissentiunt, in eo tamen omnes, qui quidem alicuius sunt nominis, consen-

Attica. [6] ὅτι, τῶν Πανδιονιδῶν τεσσάρων ὄντων, Αἰγέως τε, καὶ Λύκου, καὶ Πάλλαντος, καὶ [7] τοῦ τετάρτου Νίσου· καὶ τῆς Ἀττικῆς εἰς τέτταρα μέρη διαιρεθείσης, ὁ Νῖσος τὴν Μεγαρίδα λάχοι, καὶ κτίσαι τὴν Νίσαιαν. [8] Φιλόχορος μὲν οὖν ἀπὸ ἰσθμοῦ μέχρι [9] Πυθίου διήκειν αὐτοῦ φησι τὴν ἀρχήν. [10] Ἄνδρων δὲ μέχρι Ἐλευσῖνος καὶ τοῦ Θριασίου πεδίου. [11] Τὴν δ' εἰς τέτταρα μέρη διανομὴν, ἄλλων ἄλλως εἰρηκότων, ἀρκεῖ ταῦτα

6) Ven. Parif. διότι, quas particulas passim commutari notatum est ad lib. 7. p. 300. 321. in. infra in hoc libro p. 401. et alibi.

7) Inserui articulum in hoc nexu ex Mosc. Antea edd. Aldi, Hopperi, Xyland. Πάλλαντος habent.

8) Parif. Mosc. Φιλόχωρος male; recte alibi, uti p. 397. Sic Στησίχορος lib. 8. p. 347. et in aliis, uti etiam Φιλόχορος.

9) Articulum addunt Parif. Mosc.

10) Casaubonus ex Pausania 6, 7, 2. 10, 8. in. (non 10, 7.) ad Androtionem pertinere putat, qui Ἀτθίδα scripsit, uti Philochorus, (Dionysius Halic. in epist. ad Ammaeum cap. 9. —) sic ut bene componi invicem et simul stare possint. Accedit, quod Androtion ad superiorem Homeri locum et de columnae inscriptione diserte laudatur a Scholiaste Homeri Villoisoniano. In vulgata tamen lectione pertinaciter consistunt codices, et salva res, cum ex ipso Strabone lib. 10. p. 475. f. talia eum scribere potuisse adpareat, eiusque periplum praeter alia commemoret Schol. Apollonii ad 2, 354.

11) Recepi pro τὴν ex Mosc. et Ven.

sentiunt, quod, cum Pandionidae fuissent quatuor, Aegeus, Lycus, Pallas, et Nisus, Atticaque divisa fuisset in quatuor portiones, Nisus Megaridem sorte obtinuerit, Nisaeamque condiderit. Philochorus ab Isthmo ad Pythium usque regnum eius pertigisse scribit. Andron usque ad Eleusinem et campum Thriasium. Iam cum divisionem illam in quatuor partes factam alii aliter exponant, sufficiant nobis versus

τα [12] παρὰ Σοφοκλέους λαβεῖν· Φησὶ δ' ὁ Αἰγεύς· Attica.

[13] Ὅτι ὁ πατὴρ ὥρισεν ἐμοὶ μὲν ἀπελθεῖν εἰς ἀκτὰς,
Τῆς δὲ γῆς πρεσβεῖα νείμας· τῷ δὲ Λύκῳ
Τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας [14] νέμων·
[15] Νίσῳ δὲ τὴν [16] ἀνόμαλον ἐξαίρει χθόναν.

Y 3 Σκεί-

12) Ven. περί. Post idem εἰς pro ὁ.

13) Hos priores duos versus soluto metro insertisque quibusdam verbis a Strabone repetitos monet et ita ordinat Casaubonus:

Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοὶ
Πρεσβεῖα νείμας τῆς δὲ γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ

atque sic in fragmentis Sophoclis Vol. 2. p. 4. produxit Brunckius. Xylander cum Aldo et Hoppero, tamquam si iusta metri lege illa constarent, exhibent inde ab ὅτι sic, ut ἀκτὰς claudat versum primum, alterum νείμας, unde tertium complectuntur verbis: Τῷ δὲ Λύκῳ — — νέμων. De singulis, quae sequuntur, deinceps. De his tantum addo, quod loco verborum ἀπελθεῖν — νείμας Venetus substituit ἀκτὰς καί.

14) Xyl. νέμον operarum negligentia. Brunckius posuit νέμειν, quia pendeat ab ὥρισε. At, sicut antea νείμας, stare per se potest, ita ut ad πατὴρ referatur, nec significet, quod ille vult, *habitare, possidere*, sed *adtribuere*, ut antea νείμας.

15) Mosc. solemni utriusque literae commutatione in promiscuo pronuntiationis usu νήσῳ, ita tamen, ut τὸ ι supra esset positum. Νίσῳ recte, ut aliunde liquet.

16) Casaubonn. ὁμάνδεν, Moscov. ὅμανδεν, Parif. ὕμανδον, ex quibus formis, quae vox extundi possit, equidem non video. Quid alii ferant, ignoro. Guarinus non adtigit. Casaubonus,

fus ea de re Sophoclis, apud quem sic loquitur Aegeus.

Me genitor Actas occupare iubet, soli
Primariam mihi portionem destinans.

Lyco sed agrorum Euboeae oppositum latus:

Niso sed oram ad saxa Scironis sitam.

Loco

Attica. Σκείρωνος ἀκτῆς, τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
Ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
Εἴληχε Πάλλας.

Ὅτι μὲν οὖν ἡ Μεγαρὶς τῆς Ἀττικῆς μέρος ἦν, ταύταις χρῶνται τεκμηρίοις.

§. 7.

Μετὰ δὲ [1] τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον καὶ τὸν τῆς χώρας μερισμὸν, ὑπ' αὐτῶν καὶ τῶν συγκατελθόντων αὐτοῖς Δωρίεων, ἐκπεσεῖν τῆς οἰκείας συνέβη πολλοὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὧν ἦν καὶ ὁ τῆς Μεσσήνης βασιλεὺς Μέλανθος· οὗτος δὲ καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἑκόντων νικήσας ἐκ μονομαχίας τὸν

p. 393.

mus, Scaligeri secutus iudicium, adsentiente Brunckio mavult ἀνώμαλον, quod Megaridi accommodatum esse vel ex nostro constat. Agnoscit etiam hanc lectionem Bochart. in Hieroz. P. 2. lib. 5, 7. p. m. 705. et τραχεῖαν ex Hesychio explicat, quam ipsam vocem de Megaride adhibet Stephanus. Aliud tamen hic latere vocabulum puto. Interim adposui lectionem a Casaubono ortam, pro vulgata ὁμαλόν. Forte etiam usitata forma scribi possit ἀνώμαλον, cum etiam in hac sede passim anapaestus inveniatur.

1) Ven. τὴν Ἡρακλεῖδα; et post αὐτοῦ pro αὐτῶν.

Tellurem ad austrum forte Pallas obtinet
Quae spectat, asper et gigantes educans.

His ergo argumentis docent Megaridem Atticae fuisse partem.

§. 7.

Post Heraclidarum reditum et regionis partitionem usu venit, ut multi ab iis et Dorienſibus una cum iis reversis, suis sedibus pulsi in Atticam migrarent: e quibus fuit etiam Melanthus, Messenae rex: qui cum singulari pugna Xanthum vicisset Boeotorum regem, ultro ab

τὸν [2] τῶν Βοιωτῶν βασιλέα Ξάνθον. Εὐανδρούσης Attica. δὲ τῆς Ἀττικῆς διὰ τοὺς Φυγάδας, φοβηθέντες οἱ Ἡρακλεῖδαι, παροξυνάντων αὐτοὺς μάλιστα τῶν ἐν Κορίνθῳ καὶ τῶν ἐν Μεσσήνῃ, τῶν μὲν διὰ τὴν γειτνίασιν, τῶν δὲ, ὅτι Κόδρος [3] ἐβασίλευε τῆς Ἀττικῆς τότε ὁ τοῦ Μελάνθου παῖς, ἐστράτευσαν [4] ἐπὶ τὴν Ἀττικήν· ἡττηθέντες δὲ μάχῃ τῆς μὲν ἄλλης ἐξέστησαν γῆς, τὴν Μεγαρικὴν δὲ κατέσχον, καὶ τήν τε πόλιν ἔκτισαν τὰ Μέγαρα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους Δωριέας ἀντὶ [5] Ἰώνων ἐποίησαν· ἠφάνισαν δὲ καὶ τὴν στήλην τὴν ὁρίζουσαν τούς τε Ἴωνας καὶ τοὺς Πελοποννησίους.

§. 8.

Πολλαῖς δὲ κέχρηται μεταβολαῖς ἡ τῶν Μεγαρέων

2) Cum Parif. et Mofc. addidi τῶν.

3) Mofc. alio ordine τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευε.

4) Vatic. sic. Cf. paullo post et ad p. 401. f. et alibi.

5) Quidam libri Cafauboniani Μεγαρέων, quod blandam habet veri speciem, fi adhibeas Paufaniam 1, 39, 4. et Scymnum Chium v. 501. fq. At non de folis Megarenfibus Strabo loquitur, fed de tota gente, cuius illi antea pars erant. Rectius igitur reliqui codices cum Guarino et libris editis ex ferie illa difputationis et nexu tuentur Ἰώνων.

ab Athenienfibus rex eft creatus. Cum autem exfulum frequentia faceret, ut copia virorum floreret Attica, metuentes fibi Heraclidae, inftigantibus eos maxime Corinthiis et Meffeniis, illis ob vicinitatem, his, quod tum Codrus Melanthi F. regnum Atticae tenebat, bellum Atticae intulerunt: victique proelio, et ex Attica profligati, Megaricam tamen occupaverunt, et Megaris urbe condita, incolas ex Ionibus fecerunt Dorienfes: aboleverunt etiam columnam, quae Iones a Peloponnefo diftinguebat.

§. 8.

Urbs Megarenfium, quanquam multas eft paffa mutatio-

Attica. ρέων πόλις· συμμένει δ' ὅμως μέχρι [1] νῦν. Ἔσχε δέ ποτε καὶ Φιλοσόφων διατριβὰς τῶν προσαγορευθέντων Μεγαρικῶν, Εὐκλείδην διαδεξαμένων [2] Σωκρατικὸν ἄνδρα, Μεγαρέα τὸ γένος· καθάπερ καὶ Φαίδωνα μὲν τὸν Ἠλεῖον οἱ [3] Ἠλειακοὶ διεδέξαντο, καὶ τοῦτον Σωκρατικὸν, ὧν ἦν καὶ Πύῤῥων· Μενέδημον δὲ τὸν Ἐρετριέα οἱ [4] Ἐρετριακοί. Ἔστι δ' ἡ χώρα τῶν Με-

1) Mosc. καὶ νῦν.

2) Idem inverso ordine ἄνδρα Σωκρατικόν. Gem. Pletho vocem ἄνδρα non admisit.

3) Tertiae a principio syllabae scripturam incertam faciunt libri. Vulgo scribitur Ἠλιακοί. Sed Paris. Mosc. Medic. volunt Ἠλειακοὶ, uti legitur apud Diogen. Laert. 2, 105. et 1, 20. ex Hippoboto αἵρεσις Ἠλειακή. Et sic scribit etiam Hesychius Milesius de viris inlustr. s. v. Φαίδων, quam formam probat gentile Ἠλεῖος, etsi contra Ἠλιακὸς legitur in Stephano h. v. et Suida s. v. Φαίδων. Malui tamen illis parere, quod, ut et tuto possem, fecerunt etiam boni codices, dedique per ει.

4) Ven. Paris. Mosc. Ἐρετρικοὶ, et sic Guarinus *Eretrici*. Eadem forma stat in nostro lib. 10. p. 448. ubi tamen mendum latere suspicatur Berkelius ad Stephanum p. 350. Sed et Hippobotus apud Diogenem Laertium 1, 19. αἵρεσιν Ἐρετρικὴν dixit, et Diogenes ipse 4, 33. Ἐρετρικοὶ λόγοι· lib. 2. extr. Ἐρετρικὸν ἔργον, et 1, 17. Ἐρετρικοὶ de philosophis. Eadem etiam forma occurrit in Platonis epigrammate 24. T. 1. p. 107. in Iacobs. Anthol. Sed et Diogenes Laert. 2, 105. scribit Ἐρετριακὸς, uti Hesychius Lexicogr. h. v. et Hesychius Milel. c. l.

tiones, tamen etiamnum durat. Habuit aliquando etiam scholam philosophorum, qui Megarici dicebantur, successores Euclidis Socratici, genere Megarensis, quomodo Phaedoni Eleo Eleaci successerunt, ipsi quoque Socratici; de quibus etiam Pyrrho fuit: et Menedemo Eretriensi Eretriaci. Est autem re-

Μεγαρέων [5] παράλυπρας, καθάπερ καὶ ἡ Ἀττικὴ, καὶ τὸ πλέον αὐτῆς ἐπέχει τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, [6] ῥάχις τις μηκυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα, διείργουσα δὲ τὴν κατὰ Νίσαιαν [7] θάλασσαν ἀπὸ τῆς [8] κατὰ Κρίσσαν [9] Ἀλκυονίδος προσαγορευομένης. Attica.

Y 5 §. 9.

l. quae una adeo forma memoratur a Stephano. Utraque tamen recta videtur et usitata iudice etiam Casaubono ad Diogen. 1, 19. etsi expulso α malit Holsten. ad Stephan. p. 116. Quam vero saepe ιακὸς et ικὸς in libris Strabonis permutentur invicem, supra aliquoties notatum est. Cf. ad lib. 8. p. 378. Equidem in illa ambiguitate hic Ἐρετριακὸς acceptum reddidi propter ceteros codices, et quod propius ad urbis nomen accedat.

5) Parif. Mosc. περίλυπρος, quae vox, etsi in se nihil habeat, quod repugnet, usu tamen destituitur. Tum vero etiam praepositae particulae commutatio nota est.

6) Pro ῥάχις, quod est in editis, ex Moscov. recepi ῥάχις, confirmatus aliorum auctorum exemplis, in primis poetarum, a quibus penultima corripitur, veluti Homero in Il. 9, 208.

7) Mosc. usitato more θάλατταν.

8) Idem cum Parif. κατα relicta hinc brevi lacuna ad Ἀλκυονίδος, a quo narratio retexitur. Maior lacuna patet in Ven. a κατὰ ad προσαγορευομένης, in quo verbo desinit: Pro Κρίσαν editionum dedi, ut alibi, Κρίσσαν. Vid. ad p. 405.

9) Aldus, Hopper. ἀλκιονίδος. Parif. Ἀλκυωνίδος, ω tamen superscripto. At τὸ ο tuentur voces cognatae, in prosodicis etiam, unde Sylburg. in Pausania 2, 37, 5. Ἀλκυωνία λίμνη improbat.

regio Megarensium subaspera, sicut et Atticae et maiorem eius partem occupant Oneii montes (quasi Asininos diceres) dorsum a Scironiis saxis porrectum versus Boeotiam et Cithaeronem, et mare, quod ad Nisaeam est, a Crissaeo distinguens, quod Alcyonium dicitur.

Attica.

§. 9.

Πρόκειται δ' ἀπὸ Νισαίας πλέοντι [1] εἰς τὴν Ἀττικὴν πέντε νησία. Εἶτα Σαλαμὶς ἑβδομήκοντά που σταδίων οὖσα τὸ μῆκος, οἱ δ' ὀγδοήκοντά φασιν· ἔχει δ' ὁμώνυμον πόλιν, τὴν μὲν ἀρχαίαν ἔρημον πρὸς Αἴγιναν τετραμμένην καὶ πρὸς νότον, καθάπερ [2] καὶ Αἰσχύλος εἴρηκεν,

Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς·

τὴν δὲ νῦν ἐν κόλπῳ κειμένην ἐπὶ χερρονησοειδοῦς [3] τόπου συνάπτοντος πρὸς τὴν Ἀττικήν. Ἐκαλεῖτο [4] δ' ἑτέροις ὀνόμασι τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ [5] Σκιρὰς, καὶ [6] Κυ-

1) Sic conclamantibus Casaubonn. Vatic. Ven. Mosc. Gem. Plethone reposui pro ἐπὶ, etsi et hoc rectum adeoque usu et re magis paratum videatur. Eadem particularum earum commutatio paullo ante notata est.

2) Particula καὶ deest in Ven. Post idem scribit χεῤῥονησοειδῦ.

3) Gem. Pletho τόπῳ κατὰ τὸ πρὸς τὴν Ἀττικὴν μέρος.

4) Casaubonn. δὲ τέως ἑτέροις. Vatic. post ὄνομα pro ὀνόμασι.

5) Mosc. Σκειρὰς, uti in Parisiensi a prima manu. Vera scriptura ex subiectis facile probatur. Ita enim plures commemorant Ἀθηνᾶν et Σκιροφοριῶνα μῆνα. V. Harpocration s. v.

§. 9.

Naviganti a Nisaea versus Atticam quinque exiguae insulae occurrunt. Inde est Salamis, longitudine LXX fere, aut, ut alii volunt, LXXX stadiorum; urbem habet cognominem: et prisca quidem, Aeginae et austro obversa, deserta est: sicut etiam Aeschylus dixit:

Aegina versus Austri flatus est sita;

nova autem in sinu sita est in loco peninsulam referente, et Atticam attingente. Antiquitus alia habuit nomina: dicebatur enim Sciras, et

[6] Κυχρεία, ἀπό τινων ἡρώων, [7] ὧν ἀφ' ὃ μὲν [8] Ἀθηνᾶ τε λέγεται Σκιρὰς, καὶ τόπος Σκίρα ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ [9] Ἐπισκίρωσις ἱεροποιΐα τις, καὶ [10] ὁ μὲν ὁ Attica.

v. Σκίρον et qui cum eo consentiunt Schol. Aristoph. in Ἐκκλησ. in, et Suidas Tom. 3. p. 334. et, ne acta agam, quae conlegit undique Meursius in Graecia Feriata lib. 6. p. 254. s. v. Σκείρα aut Σκίρα, quorum prius in quibusdam repertum reiicit. Sed per ι praeter reliquos codices ex nostro etiam repetit Eustathius ad Dionys. v. 511. nec aliter mensis nomen in marmoribus adpositum cernitur. Sed in sequ. ipsi illi codices hanc scripturam praestant.

6) Editiones omnes ferebant Κυχρία, a quibus nec codices discrepant. At manifesto vitio, cum nomen descendat a Κυχρεύς, uti cum aliis diserte adfirmat Strabo. Tum per ει efferunt etiam Stephanus s. v. Κυχρεῖος ex hoc loco et qui eum ante oculos positum habuit, Eustathius ad Dionys. v. 511. quare Κυχρεία recipiendum eo magis putavi. Hinc et post dedi Κυχρείδης pro Κυχρίδης, vel, ut vulgo legitur, Κυχρειώδης. At in ipso herois nomine penultimam non omnes uno modo efferunt aliique vel simpliciter Κυγχρεὺς scribunt, vel utramque formam iuxta ponunt, uti Tzetzes ad Lycophron. v. 451. Sed de eo consuli possunt Bochart. in Chanaan 1, 21. Wesseling. ad Diodor. Sic. 4, 72. Heyne ad Apollodor. 3, 12, p. 783.

7) Hoc pronomen primus inseruit Casaubonus adsentientibus Msstis, cum antea abesset. Valet idem, quod ἀπὸ τῦ μὲν φύτῶν in seiuncta et divisa oratione. Tum vero etiam possit abesse, uti ἀπὸ τῦ μὲν simpliciter etiam locum habet.

8) Ven. Ἀθηνᾶ τε λέγεται Σκιρὰς καὶ Κυχρία καὶ τόπος.

9) Paris. ἐπισκίρω et supra ἐπισκίρῳ. Mosc. divise ἐπὶ σκίρῳ. Venet. ἐπισκήρῳ. Ald. ἐπὶ σκίρωσις. Casaubonus coniicit καὶ ἔτι σκίρωσις, et sic simpliciter hunc locum ex Strabone repetit Meursius in Gr. Feriata c. l. Sed codicum lectio adstrui possit ex

et Cychreia, a quibusdam heroibus: unde et Minerva Sciras, et Scira locus Atticae, et Episcirosis, sacrificium quoddam,

Attica. ὁ Σκιροφοριών· ἀφ' οὗ δὴ καὶ [11] Κυχρείδης ὄφις, ὃν φησὶν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ [12] Εὐρυλόχου, λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι

ex Stephano s. v. Σκῖρος, qui dicit, ἐπὶ Σκίρῳ Ἀθήνησι (Meursius Ἀθηνᾷ) θύεται. Ipsum festum cum aliis vocat Σκίραν et post Ἐπίσκιραν, pro quo tamen Meursius c. l. etiam emendat ἔτι Σκίρα, renitente quidem Holstenio ad Stephan. p. 298. qui et contra Casaubonum in Strabone vulgatam lectionem probat. Desideratur utique non nomen ipsum primitivum, sed deductum ab eo vocabulum. Tum si Scirum, quod innuunt illi codices addidisset, notasset etiam, ut solet, diversum loci huius situm. Adstruunt praeterea receptam formam non solum alii codices cum Guarino, sed et Stephani Ἐπίσκιρα, etsi in fine discrepet. Uti igitur haec adpellatio locum involvit, sic alia Σκιροφόρια ab origine et ritu petita est. cf. Meursius c. l. Hesychius h. v. et quae ibi notantur.

10) Mosc. ὁ μὲν ὁ Σιροφοριῶν, praeter aliorum usum. Μὲν pro μὴν facili lapsu.

11) Vulgo Κυχρειώδης. Casaubonn. Paris. Moscov. Vatic. Κυχρίδης, quae forma etiam praeferenda videtur, tantum levi facta immutatione, Κυχρείδης. Guarinus etiam vertit *Cychrides*. Vix enim intelligitur, unde hic τὸ ω adsumtum fuerit. Uti vero in libris Κυχρίδης pro Κυχρείδης, sic gentilia in ειτης transeunt in ιτης, de quo monuit Sylburg. ad Pausan. 4, 34. p. 365. Τεμίτης quidem memorat Stephanus sub v. Τεμεὺς, at recte monet, per ει scribendum esse, uti et conspicitur in numis et a poetis, Ovidio maxime, probatur. Hic parui codicum auctoritati posuique Κυχρείδης. Male post Aldus Κιχρέως.

12) Codices cum Guarino et editionibus Εὐρύκλου, etsi Xylander Εὐρύκλου, Casaub. 2. et Amstel. Εὐρύκλου. Videtur tamen

dam, et mensis Scirophorion: hinc et Cychriodes serpens, quem alitum a Cychreo, Hesiodus ait ab Eurylocho profligatum fuisse, cum insulam infestaret,

σθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσῖνα, καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον· ὠνομάσθη δὲ καὶ [13] Πιτυοῦσσα ἀπὸ τοῦ φυτοῦ. Ἐπιφανὴς δὲ ἡ νῆσος ὑπῆρξε διά τε τοὺς Αἰακίδας ὑπάρξαντας αὐτῆς, καὶ μάλιστα δι' Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος, καὶ διὰ τὸ περὶ τὴν νῆσον ταύτην καταναυμαχηθῆναι Ξέρξην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ φυγεῖν εἰς τὴν οἰκείαν. Συναπέλαυσαν δὲ καὶ Αἰγινῆται τῆς περὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον δόξης, γείτονές τε ὄντες καὶ ναυτικὸν ἀξιόλογον παρασχόμενοι. Βώκαρος δ' ἐστὶν ἐν [14] Σαλαμῖνι ποταμὸς, ὁ νῦν [15] Βωκαλίας καλούμενος. Attica. p. 394.

§. 10.

men hoc nomen ex compendio scribendi vitiatum et legendum esse Εὐρυλόχου, quod primum observasse Hartungum (vid. in Gruteri lampade critica T. 2. p. 709.) notavit ad Stephanum p. 497. Berkelius. Accessit Bochartus in Chanaan 1, 21. extr. Quam coniecturam adiuvat ipse Strabo infra p. 418. et 421. magis tamen confirmant, qui hunc Strabonis locum repraesentant Stephanus s. v. Κυχρεῖος et Eustathius ad Dionys. v. 511. Qui cum codicum vetustorum vicem sustineant, fidemque, ubi alia adsunt signa, praestent, recipere sum ausus.

13) Paris. Mosc. simplici σ. Utramque rationem auctorum usus admittit, quamvis prior ad ipsam formae originem propius accedit.

14) Casaub. Paris. Mosc. Vat. Venet. consentiente Guarino Ἐλευ-

ret, receptumque Eleusine a Cerere in locum administri. Pityussa etiam a pinu, quae Graecis est pitys, dicta fuit. Claruit autem insula haec cum propter Aeacidas, qui eam tenuerunt, praesertim Aiacem Telamonis F.: tum quod ibi victus navali praelio a Graecis Xerxes, fuga domum contendit. Quin et Aeginetae in partem gloriae eo proelio partae venerunt, vicini et qui memorabilem praebuissent classem. Amnis est insulae Salaminae Bocarus, qui nunc Bocalias appellatur.

§. 10.

Attica.

§. 10.

Καὶ νῦν μὲν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι τὴν νῆσον· τὸ δὲ παλαιὸν πρὸς Μεγαρέας ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἔρις περὶ αὐτῆς· καὶ φασὶν οἱ μὲν Πεισίστρατον, οἱ δὲ Σόλωνα [1] παρεγγράψαντα ἐν τῷ νεῶν καταλόγῳ μετὰ τὸ ἔπος τοῦτο,

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος [2] ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,

ἑξῆς

Ἐλευσῖνι. Vulgata igitur lectio debetur Aldo, quam tamen etiam Gem. Pletho retulisse videtur. Recte quidem. Non enim intelligitur, quid huc Eleusin faciat, cum de Salamine exponat. Ita etiam hic legisse Eustathium vel in aliis invenisse inde adparet, quod ad Homerum Il. 2, 637. p. m. 233. disertis verbis Bocarum hunc Σαλαμίνιον ποταμὸν vocat. Et sic idem ad Dionys. v. 511. scribit Ἔχει δὲ καὶ ποταμὸν Βώκαρον. Accedit testimonium Lycophr. v. 451. qui ipse, remoto Strabone, Κυχρῆος ἄντρον et Βωκάρου νάματα coniungit. Minime igitur hic, cum res ipsa et narrationis summa reluctetur, codices auscultari possunt et debent.

15) Venet. Mosc. Βωκαλία, quod etiam expressit Guarinus. Ego alterum probo.

1) Paris. Mosc. παρεγγράψαντα, quod forte voluit Aldus suo παρεγγράψαντα. Prius etiam legitur in Eustathio ad Homer. Il. 2, 557. p. m. 215, 43. Et sic de eadem re Plutarchus in Solone cap. 10. dicit ἐμβαλεῖν, Diogen. Laert. 1, 48. ἐγγράψαι, Ulpianus ad Demosth. de falsa legat. παρενθεῖναι. Non igitur dubitavi pro vulgato παραγράψαι, etsi id omnino minime improbari potest, substituere, tamquam aptius, παρεγγράψαι.

2) Paris. Mosc. ἄγε. Utramque lectionem in Homero exstitisse notat Eustathius c. l. at, qui ἄγε legerint, subiecisse τρισκαίδεκα.

§. 10.

Nunc Athenienses possident insulam; quondam cum Megarensibus de ea contenderunt: feruntque Pisistratum, aut (ut alii volunt) Solonem, post versum Boeotiae hunc,

A Salamine aderat cum bis sex navibus Aiax,

in-

Attica.

ἑξῆς [3] τῦτο,

Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵςαντο φάλαγγες,

μάρτυρι χρήσασθαι τῷ ποιητῇ, τῦ, τὴν νῆσον ἐξ ἀρχῆς Ἀθηναίων ὑπάρξαι. Οὐ παραδέχονται δὲ τῦθ' οἱ [4] κριτικοὶ, διὰ τὸ πολλὰ τῶν ἐπῶν [5] ἀντιμαρτυρεῖν αὐτοῖς. Διὰ τί γὰρ ναυλοχῶν ἔσχατος φαίνεται ὁ Αἴας, οὐ μετ' Ἀθηναίων, ἀλλὰ μετὰ τῶν ὑπὸ [6] Πρωτεσιλάῳ Θετταλῶν;

Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός [7] τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου.

Καὶ ἐν τῇ [8] ἐπιπωλήσει Ἀγαμέμνων·

Εὗρ' υἱὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πλήξιππον

[9] Ἐςα-

3) Ald. Hopper. vitiose τύτῳ. Proxime post Parif. ςῆσαι.

4) Mosc. κρητικοί.

5) Gem. Pletho sic: ἀντιμαρτυρεῖν τύτῳ. Καὶ γὰρ διὰ ναυλόχων —

6) Ita pro Πρωτεσιλάυ recepi ex Mosc. et Medic. uti legitur infra p. 435. m. et alibi in aliis. Vid. Lennep. ad Phalaridis epist. 84. p. 242. et quae loca adtulit. Ita nempe loqui solent, ubi ὤν, γενόμενος subintelliguntur. Attamen, quod mirum videatur genitivum etiam aliquoties adhibuit p. 432. ubi vid. Aliud πάσχεσθαι ὑπό τινα, etsi et sic τινὶ adiectum reperitur.

7) Mosc. Αἴαντος νῆες. Vulgata sequitur lectionem, quae prostat in Homero Il. 13, 681.

8) Parif. Mosc. per ο, uti Ald. Hopper. Vitiose item ab alia parte Xylander ἐπιπωλήσαι. Tum ante Ἀγαμέμνων ponit articulum Mosc.

inserto per fallaciam hoc,

Quas statuit, ubi Athenarum stabat cita classis:

Homeri testimonio docuisse, insulam antiquitus Atheniensium fuisse. Verum critici id non admittunt, quod multi alii versus contra testimonium praebeant. Cur enim Aiacis navium statio ultimo fuit loco, non iuxta Athenienses, sed Thessalos, qui cum Protesilao venerant?

Hic naves Aiacis erant, et Protesilai.

Et Agamemno exercitum obiens,

Repperit hic Petei fortemque Menesthea natum,

Cir-

Attica. [9] Ἕστασ᾽, ἀμφὶ δ᾽ Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς.
Αὐτὰρ ὁ πλησίον [10] εἱστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Πὰρ δὲ Κεφαλλήνων [11] ἀμφὶ στίχες. —
Ἐπὶ δὲ τὸν Αἴαντα καὶ τοὺς Σαλαμινίους πάλιν·
[12] Ἦλθε δ᾽ ἐπ᾽ Αἰάντεσσι —
Καὶ παρ᾽ αὐτούς·
Ἰδομενεὺς δ᾽ ἑτέρωθεν, —
οὐ Μενεσθεύς. Οἱ μὲν [13] οὖν Ἀθηναῖοι τοιαύτην τινὰ [14] σκήψασθαι μαρτυρίαν παρ᾽ Ὁμήρῳ δοκοῦσιν· οἱ

9) In Mosc. insertum est hoc verbum, in Paris. relicta lacuna supersunt πλη . . . . . ἀμφὶ — Post Mosc. ὁ pro ὁ.

10) Aldus, Hopper. ἑστήκει, illud cum Homero Il. 4, 329. alii libri; quod tamen Ἰακῶς pro ἑστήκει ab Aristarcho profectum esse notat Scholiastes in ed. Villois. Utriusque formae exempla conlegit Fischerus ad Welleri Gramm. Gr. T. 2. p. 455. Post Aldus, Hopper. reluctante metro Κεφαλήνων, uti in sequ. Αἰάντεσι.

11) Mosc. coniuncte ἀμφιστίχες scribit.

12) Venet. cum Aldo et Hoppero ἦλθεν. Nec melius Xylander ἦλθεν.

13) In Veneto plane deest, in Paris. et Moscov. substituitur δή.

14) Casaubonus ex libris suis excitat χρήσασθαι, quae est glossa librarii ad explicandum genuinum verbum adposita. Ita enim cum accusativo saepe reperitur, ut sit προφασίζεσθαι, quomodo explicant Grammatici Hesychius, Suidas, Timaeus. Et

Circum et Erechtheidas pugnaci robore stantes.
Pone Cephallenis cinctusque cohortibus acer
Adstabat Laertiades. —
De Aiace autem et Salaminiis alibi,
Venit ad Aiaces —
et iuxta illos,
Hic Idomeneus —
non Menestheus. Athenienses ergo putantur huiusmodi ab Homero testimonium pe-

οἱ δὲ Μεγαρεῖς [15] ἀντιπαρῳδῆσαι αὐτοῖς οὕτως· Attica.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν [16] νέας, ἔκ τε Πολίχνης,
Ἔκ τ' Αἰγειρούσης, Νισαίης τε, Τριπόδων τε·

ἅ ἐστι χωρία Μεγαρικά, ὧν οἱ [17] Τρίποδοι Τριποδίσκιον

Et sic noster lib. 10. p. 476. f. sequente infinitivo, pro quo etiam reperitur ὅτι. Tum χρήσασθαι hoc nexu servato stare nequit.

15) Ven. ἀντιπαρῳδεῖσθαι οὕτως, omisso αὐτοῖς, quod et deest in Parif. et Mosc.

16) Ita Ven. Vatic. Medic. Parif. Mosc. uti et versione reddidit Guarinus. Hanc lectionem coniectando adsecutus erat Casaubonus, nisi in libris suis inventam tacite sublegit. Eustathius ad Homerum c. l. ita refert: Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος δώδεκα ἄγε νέας Ἐκ δ' Ἀργειρούσης Νισαίης τε Τριπόδός τε, sensus, non verborum metricorum ratione habita. Sic Gem. Pletho omittit non solum ἔκ τε Πολίχνης, sed etiam scribit Τριπόδός τε. Editiones evulgaverant:

Αἴας δ' ἐκ Σαλ. ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Ἔκ τε Πολίχνης,
Ἔκ τ' Αἰγειρούσης —

17) Parif. Mosc. Vatic. Venet. Τρίποδες, quo nomine via Athenis commemoratur a Pausania 1, 20. in. Cf. Athenaeus 12, 11. p. 542. At noster hic de Megarensium vico, vel oppido loquitur, quod aliis est Τριποδίσκος, Τριποδίσκοι, Τριποδίσκιον. Posterius quidem habet Conon narr. 19. Τρίποδοι Strabonis proprium est. Ita vero etiam videtur legisse Gem. Pletho. Utrum recte habeat, certe ex praecedenti versu elici non potest. Equidem intactum reliqui, quod acceperam.

petivisse, Megarenses autem illis sic occinisse:

A Salamine aderat cum navibus eque Polichna,
Eque Aegirusa, Nisaeaque, Tripodisque;

quae sunt Megarica loca: et Tripodi, Tripodiscium dicun-

Attica. σκιον λέγονται, [18] καθ' ὃ ἡ νῦν ἀγορὰ τῶν Μεγαρέων κεῖται.

§. 11.

Τινὲς δ' ἀπὸ τοῦ τὴν ἱέρειαν τῆς [1] Πολιάδος Ἀθηνᾶς
p. 395. χλωροῦ τυροῦ, τοῦ μὲν ἐπιχωρίου, μὴ ἅπτεσθαι, [2] ξενικὸν δὲ μόνον προσφέρεσθαι, χρῆσθαι δὲ καὶ τῷ Σαλαμινίῳ, ξένην φασὶ τῆς Ἀττικῆς τὴν Σαλαμῖνα. Οὐκ εὖ· καὶ γὰρ τὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων νήσων τῶν ὁμολογουμένως τῇ Ἀττικῇ προσχώρων προσφέρεται, ξενικὸν [3] πάντα τὸν διαπόντιον νοησάντων τῶν ἀρξάντων τοῦ ἔθους τούτου. Ἔοικε δὲ τὸ παλαιὸν ἡ νῦν Σαλαμὶς καθ' αὑτὴν τάττεσθαι, τὰ δὲ Μέγαρα τῆς Ἀττικῆς ὑπάρξαι μέρος. [4] Ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ τῇ

18) Desunt haec in Ven. ad κεῖται.

1) Non habet Gem. Pletho.

2) Ita Mss. et edd. ante Casaubon. 2. a qua invectum male ξενικήν.

3) Vatic. παντ' αὐτὸν διαπόντιον.

4) Mosc. Ἔντι. Post idem τῆς τε Μεγαρικῆς, uti in hoc nexu solet.

cuntur, ubi nunc situm est forum Megarensium.

§. 11.

Alienam autem ab Attica esse Salaminem, quidam eo argumento volunt docere, quod antistita Minervae Poliadis, cum recentem caseum Atticum non tangat, solo peregrino vescatur, sed et Salaminio utatur. Male id quidem; nam et ab aliis insulis, quas ad Atticam pertinere in confesso est, allato utitur: quia nimirum huius consuetudinis auctores pro peregrino duxerunt, quidquid trans mare adferretur. Videtur autem, quae nunc est Salamis, antiquitus peculiaris fuisse respublica, Megara autem pars fuisse Atticae. In ora porro maritima iuxta

τῇ κατὰ Σαλαμῖνα κεῖσθαι συμβαίνει τὰ ὅρια τῆς Attica Μεγαρικῆς καὶ τῆς Ἀτθίδος, ὄρη δύο, ἃ καλοῦσι Κέρατα.

§. 12.

Εἶτ' [1] Ἐλευσὶν πόλις, ἐν ῇ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν τῆς Ἐλευσινίας· καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν κατεσκεύασεν [2] Ἰκτῖνος, ὄχλον θεάτρου δέξασθαι δυνάμενον,

Z 2 δὲ

1) Ita omnes codices. Malim tamen Ἐλευσὶς, uti effert p. 397. f. et Scylax p. 21. Hudf. et in primis Stephanus, qui nec aliam formam cognosse videtur. Accedit Prisciani lib. 6. p. 689. ed. Putsch. testimonium, quo adfirmat, Graecos auctores magis terminatione in ις usos fuisse. Apud alios auctores, etsi saepe occurrit, obliquis fere semper casibus reperitur. Contra Latini quamvis et *Eleusis* et *Eleusin* promiscue dixerunt, Grammatici tamen veteres, Servius, Priscianus, posteriorem formam magis ab his frequentatam fuisse produnt, eamque operose etiam vindicavit Heinsius ad Ovid. epist. 4, 67. adstipulante Burmanno. Sunt tamen, quae promiscue in ις et ιν exeunt, ut δελφὶς et δελφὶν, de quibus vid. Eustathius ad Homer. Odyss. 3, 5. p. 108. in. Ex nominibus propriis huc referri potest Τραχὶν, uti noster scribit, et Τραχίς. Contra Σαλαμὶς cum aliis plerisque noster, etsi posteriores, uti Eustathius ad Homer. Il. 2, 557. p. m. 216. etiam Σαλαμίν.

2) Mutato accentu dedi pro Ἴκτινος. Nempe si Herodianum audias apud Eustathium ad Homerum Odyss. 17, 383. p. m. 638, 7. obtinet accentum avis ἰκτῖνος ab ἰκτὶν, vel etiam ἰκτῖνος in casu recto, et sic scribit non solum Eustathius ipse c. l. sed et ita editur in Pausania 8, 41, 5. Si quid porro huc valeat

iuxta Salaminem fines sunt, Megaricam ab Attica dirimentes, montes duo, qui Cerata, id est cornua, nominantur.

§. 12.

Sequitur urbs Eleusin, in qua templum est Eleusiniae Cereris, et mysticum delubrum, turbae, quanta in theatro solet esse, capax; opus

Attica. ὃς καὶ τὸν [3] Παρθενῶνα ἐποίησε τὸν ἐν ἀκροπόλει τῇ Ἀθηνᾷ, Περικλέους ἐπιστατοῦντος τῶν ἔργων· ἐν δὲ τοῖς δήμοις καταριθμεῖται ἡ πόλις.

§. 13.

Εἶτα τὸ Θριάσιον πεδίον, καὶ ὁμώνυμος αἰγιαλὸς καὶ δῆμος· εἶθ' ἡ ἄκρα ἡ Ἀμφιάλη, καὶ τὸ ὑπερκείμενον λατόμιον, καὶ ὁ εἰς Σαλαμῖνα πορθμὸς, ὅσον διστάδιος, ὃν διαχοῦν ἐπειρᾶτο Ξέρξης, ἔφθη δὲ ἡ ναυμαχία γενομένη, καὶ [1] ἡ φυγὴ τῶν Περσῶν. Ἐν-

fert poetae exemplum, penultimam producit Ausonius idyll. 10, 109. In Plutarchi quidem Pericle c. 13. legitur Ἰκτῖνος, uti etiam Suidas aliique quidam avis nomen scribunt. At haec forma est adiectivorum, contra notantur substantiva similia, ἐχῖνος, καρκῖνος, κορακῖνος, κυπρῖνος, et ex propriis Ἐργῖνος (Pausan. 9, 17, 1. 9, 37, 1.), Καλλῖνος (Strabo 13. p. 604. m.) et alia. Recte igitur ita ex nostro et Plutarcho refert Meursius in lectt. Att. 3, 16. p. 137. et post in nostro scribit adeo Mosc.

3) Casaub. ed. 2. et Amstel. temere transmutarunt in Παρθηνῶνα. Παρθενῶνα cum Msstis constanter plures vocant, quorum loca exposuit Meursius in lectt. Att. c. 1.

1) Subtracto articulo Paris. Venet. Mosc.

opus Ictini, qui etiam Parthenonem (domicilium virginis intellige) Minervae in arce fecit, Pericle operum procurationem sustinente; urbs in demis, id est pagis seu curiis Atticis numeratur.

§. 13.

Deinceps campus est Thriasius, eiusdemque nominis litus et pagus sive curia. Tum Amphiale promontorium, et superincumbens lapicidina, ac traiectus in Salaminem: quem cum aggere ingesto complanare Xerxes conaretur, navali praelio suorumque fuga praeventus fuit. Ibi et duae par-

Ἐνταῦθα δὲ καὶ αἱ [2] Φαρμακοῦσσαι δύο νησία, ὧν ἐν τῷ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται. Attica.

§. 14.

Ὑπὲρ δὲ τῆς ἀκτῆς ταύτης ὄρος ἐστὶν, ὃ καλεῖται [1] Κορυδαλὸς, καὶ ὁ δῆμος οἱ Κορυδαλεῖς· εἶθ' ὁ Φώρων λιμὴν καὶ ἡ Ψυτταλία, νησίον ἔρημον πετρῶδες, ὅ τινες εἶπον [2] λίμενα τοῦ [3] Πειραιῶς· πλησίον δὲ καὶ ἡ

a) Ita Mosc. propius ad etymon. Sic supra p. 394. in. Πιτυοῦσσα. Alii cum edd. per σ simplex.

1) Gem. Pletho hic et post duplici λ, uti reddit Guarinus, et alibi Diodor. Sic. 4, 59. Stephanus et Hesychius h. v. Sic mox Mosc. Κορυδαλλεῖς. Simplex tamen praeferunt etiam Athenaeus 9, 16. p. 390. Aelian. H. An. 3, 35. Ammonius s. v. κόρυδος. Cf. Wesseling. ad Diodor. Sicul. c. l. et viri docti ad Hesychium T. 2. p. 322. Duplici vero maluerunt scribere Meursius de populis Atticae h. v. (ubi etiam sic ex Strabone producit), Corsinus in fastis Atticis Tom. 1. dissert. 5. p. 234. Equidem in hac auctorum discrepantia cum plerisque Mstis simplex retinui.

2) Haesit in hac voce, quam omnes libri tuentur, Casaubonus, cum de Psyttalia intelligi nullo modo possit, emendatque λήμην, ut sensus hic inde exsistat, tantum officere commodissimo alias portui, quantum glama oculo noceat. Ingeniosa quidem et acuta emendatio, quam Periclis dicto (vel alius oratoris; cf. Plutarchus in Apophthegm. Vol. 6. p. 706. Lips.) inlustrat, qui, etsi diversa ex causa, ita adpellaverit Aeginam, eamque tollere in animo habuerit. Docte eam in nota subiecta adstruxit, quam integram hic adponere, non licet. Vellem adnuat codex, ut recipi etiam possit.

parvae sunt insulae Pharmacussae, in quarum maiore ostenditur sepulcrum Circes.

§. 14.

Supra actam hanc mons est Corydalus et Corydalenses curia Attica. Inde Furum portus et Psyttalia, insula saxosa ac deserta, quam quidam Piraeei portum appellaverunt. Vicina est Ata-

Attica. ἡ [4] Ἀταλάντη, ὁμώνυμος τῇ περὶ Εὔβοιαν καὶ Λοκρούς· καὶ ἄλλο νησίον ὅμοιον τῇ Ψυτταλίᾳ καὶ τοῦτο· εἶθ' ὁ Πειραιεὺς, καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς δήμοις ταττόμενος, καὶ ἡ Μουνυχία.

§. 15.

Λόφος δ' ἐστὶν ἡ Μουνυχία [1] χεῤῥονησίζων, καὶ κοῖλος, καὶ ὑπόνομος πολὺ μέρος φύσει τε καὶ ἐπίτηδες, ὥστ' οἰκήσεις δέχεσθαι, στομίῳ [2] δὲ μικρῷ τὴν εἴσοδον ἔχων· ὑποπίπτουσι δ' αὐτῷ λιμένες τρεῖς. Τὸ μὲν οὖν παλαιὸν ἐτετείχιστο καὶ συνῴκιστο ἡ Μουνυχία, πα-

3) Posui pro Πειραιέως ex Ven. et Mosc. Nec aliter ante Xylandrum ferebant editiones. Sic et supra p. 391. noster, ad quem locum cf. notata. Sic paullo post Πειραιᾶ.

4) Mosc. Ἀτλάντη, uti et Parif. superscriptum gerit. At recte habet Ἀταλάντη, uti ex Stephano liquet, et de altera apud Thucyd. 2, 32. 3, 89. Diodor. Sic. 12, 59. et aliis, inprimis ipso Strabone lib. 9. p. 425. ubi hunc locum respicit.

1) Casaubonn. Mosc. Ven. Parif. Gem. Pletho χεῤῥονησίζων, reliqui, si diligens facta est conlatio, χεῤῥονησίζων cum libris editis. Sic lib. 14. in lib. 16. p. 752. et alibi. Sed cf. ad lib. 7. p. 324. Equidem vulgatam formam, qua et Polybius utitur, mutare dubitavi.

2) Mosc. γὰρ et post ἔχων, cui ἐστιν erat superscriptum.

Atalanta, Euboicae Locrensique cognominis: et alia parva insula Psyttaliae similis; tum Piraeeus, qui et ipse in curiis censetur, et Munychia.

§. 15.

Est autem Munychia tumulus peninsulae forma: cavus et magna ex parte cuniculis subrutus, partim natura, partim industria, ita ut habitationibus sit aptus; intratur in eam angustas per fauces, et infra sunt tres portus. Antiquitus muro cincta atque habitata fuit Munychia, fere quomodo Rho-

παραπλησίως, ὥσπερ ἡ τῶν Ῥοδίων πόλις, προσειληφυῖα τῷ περιβόλῳ τὸν Πειραιᾶ καὶ τοὺς λιμένας πλήρεις νεωρίων, ἐν οἷς καὶ ἡ ὁπλοθήκη Φίλωνος ἔργον· ἄξιόν τε ἦν ναύσταθμον [3] τετρακοσίαις ναυσὶν, [4] ὧν οὐκ ἐλάττους ἔστελλον Ἀθηναῖοι. Τῷ δὲ τείχει τούτῳ [5] συνῆπται τὰ καθειλκυσμένα ἐκ τοῦ ἄστεος σκέλη· ταῦτα δ' ἦν μακρὰ τείχη, τετταράκοντα σταδίων τὸ μῆκος, συνάπτοντα [6] τὸ ἄστυ τῷ Πειραιεῖ. Οἱ δὲ πολλοὶ πόλεμοι τὸ τεῖχος [7] κατήρειψαν, καὶ τὸ

Attica.

τῆς

3) Casaubonn. Vatic. praeponunt ταῖς, languide, opinor. Numerum tamen impugnat Meursius in lectt. Att. 1, 1. p. 8. substituitque τριακοσίαις, quia totidem commemorent auctores, in quibus Thucydides 2, 13. Demosth. in orat. de class. p. 181. Lips. et squ. quibus facile alii ex Meursio c. l. et de fortuna Attica c. 7. addi possint. At firmiter stat lectio vulgata, dummodo tempora distinguas. Ut enim essent quadringentae, effecit postea Lycurgus rhetor, quod narrant Pausanias 1, 29, 16. Plutarchus in decem oratorum vitis cap. 7. in. Xenophon de rep. Athen. c. 3, 4. Atque hinc Meursius ipse antea in libro de fortuna Attica intactum Strabonis locum dimiserat.

4) Casaub. ed. 2. et inde Amstelod. corruperunt in ἐν.

5) Mosc. Medic. συνῆπτε.

6) Ven. male τῷ ἄστει.

7) Paris. κατήρειψαν. Post ed. Cas. 2. περὶ τοὺς λιμένας, a qua recte hic descivit Amstelod.

Rhodiorum urbs, complexa moenibus Piraeeum et portus navalium plenos, in quibus et Philonis opus fuit armamentarium; fuitque navale CCCC navibus recipiendis sufficiens: neque paucioribus constabat Atheniensium classis. Hunc murum attingebant longi muri, nunc diruti, qui crurum instar ab urbe quadraginta stadiorum longitudine producti, astu cum Piraeeo connectebant. Sed multa ista bella murum deiecerunt, ac

Mu-

Attica. τῆς Μουνυχίας ἔρυμα, τόν τε Πειραιᾶ συνέστειλαν εἰς
p. 396. ὀλίγην κατοικίαν, τὴν περὶ τοὺς λιμένας, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος· τοῦ δὲ ἱεροῦ τὰ μὲν στοίδια ἔχει πίνακας θαυμαστοὺς, ἔργα τῶν ἐπιφανῶν τεχνιτῶν· τὸ δ' ὕπαιθρον ἀνδριάντας. Κατέσπασται δὲ καὶ τὰ μακρὰ τείχη, Λακεδαιμονίων μὲν καθελόντων πρότερον, Ῥωμαίων δ' ὕστερον, ἡνίκα Σύλλας ἐκ πολιορκίας εἷλε καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Ἄστυ.

§. 16.

Τὸ δ' Ἄστυ αὐτὸ πέτρα ἐστὶν ἐν πεδίῳ περιοικουμένη κύκλῳ· ἐπὶ δὲ τῇ πέτρᾳ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ὅ, τε ἀρχαῖος νεὼς ὁ τῆς Πολιάδος, ἐν ᾧ ὁ ἄσβεστος λύχνος· καὶ ὁ Παρθενὼν, ὃν ἐποίησεν [1] Ἰκτῖνος, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Φειδίου ἔργον ἐλεφάντινον, ἡ Ἀθηνᾶ. Ἀλλὰ γὰρ, εἰς πλῆθος [2] ἐμπίπτων τῶν περὶ τῆς πόλεως ταύ-

1) Ita et hic, adſentiente nunc quidem Moſc. repoſui pro Ἰκτινός. V. paullo ſuperius.

2) Caſaubonn. vel ἐμπιπτόντων, uti etiam Pariſ. Moſc. vel παρεμπιπτόντων. In Gem. Plethone pro Ἀλλὰ γὰρ — ὠνόμασεν. haec

Munychiae propugnaculum, Piraeeumque redegerunt in exiguum vicum, qui habitatur apud portus et aedem Jovis Servatoris. Cuius aedis porticus parvae tabulas continent mirabiles, illuſtrium opera artificum: pars, quae ſub dio aperta eſt, ſtatuas. Longi muri deiecti ſunt primum a Spartanis, deinde a Romanis, quo tempore Sylla et Piraeeum et Aſtu ipſum expugnavit.

§. 16.

Aſtu ſaxum eſt in planitie, circumquaque domiciliis circumdatum: in eo ſaxo eſt templum Minervae, et vetuſta Poliadis aedes, in qua ſemper ardens lucerna, et Parthenon Ictini opus, in quo Minerva eburnea, Phidiae opus. Enimvero in multitudinem incidens eorum,

ταύτης ὑμνουμένων τε καὶ διαβοωμένων, ὀκνῶ πλεονάζειν, μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφήν. Ἔπεισι γὰρ, ὅ φησιν Ἡγησίας, [3] ὁρῶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ, περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τι σημεῖον· ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης· ἐκεῖνο Λεωκόριον· τοῦτο Θησεῖον· οὐ [4] δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἓν ἕκαστον· ἡ γὰρ Ἀττικὴ [5] θεῶν ἐστι κτίσμα καὶ προγόνων ἡρώων. Ἀλλ' οὗτός γε ἑνὸς μόνου ξοάνου τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει μέμνηται. Πολέμων δὲ Attica.

haec leguntur: Πολλὰ μὲν οὖν τὰ περὶ τῆς πόλεως ταύτης ὑμνούμενά τε καὶ διαβοώμενα, περὶ ὧν οὐ καιρὸς λέγειν. Ἔχουσι δὲ καὶ οἱ δῆμοι, κἂν εἰ μὴ πάντες etc.

3) Parif. ὁρῶν. Poſt τὶ ante σημεῖον omittit Ven.

4) Ita cum Msstis dedit Caſaubonus, cum vulgo antea legeretur δύναται, quod et praebet Ven.

5) Caſaubonus ex veteribus libris ita hunc locum memorat: θεῶν αὐτὴν τόπον καταλαβόντων καὶ τῶν προγόνων ἡρ . . . . Οὗτος μὲν οὖν. Ex meis Parif. Moſc. Vatic. ſic: θεῶν αὐτοῖς . . . . . (in Vatic. ſine ullo lacunae indicio deinceps ſequitur τόπον) καταλαβόντων καὶ τῶν προγόνων ἡρώων . . . . Οὗτος μὲν οὖν ἑνὸς ἐμνήσθη τῶν ἐν ἀκροπόλει σημείων. Πολέμων etc. Ven. pro verbis ἡ γὰρ Ἀττικὴ — μέμνηται tantum adponit ὅτι. Guarinus ſuperiores codices reddidit ſic: *Attica enim Deorum eſt loca ipſa poſſidentium, et parentum Heroum. Hic quidem* — Qua nunc ſpecie locus in Graecis adparet, produxit Aldus.

rum, quae de hac urbe cantantur, inque hominum ore verſantur, vereor, ne, ſi copioſior ſim, ab inſtituto meo ſcriptio aberret. Venit enim mihi in mentem eius, quod Hegeſias dixit: Video arcem; ſignum ibi eſt tridentis; video Eleuſinem, myſteria ſacrorum ibi ſcrutor: ibi eſt Leocorium, hic Theſeum, non poſſunt ſingula exponi: eſt enim Attica deorum opus, et priſcorum heroum. Verum hic quidem unici tantum in arce ſimulacri mentionem fecit. Po-

Attica. ὁ περιηγητὴς, τέτταρα βιβλία συνέγραψε περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν [6] τῇ ἀκροπόλει· τὸ δ᾽ ἀνάλογον συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων [7] μερῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας. Ἐλευσῖνά τε εἰπὼν ἕνα τῶν ἑκατὸν [8] καὶ ἑβδομήκοντα δήμων, πρὸς δὲ καὶ τεττάρων, ὥς φασιν, οὐδένα τῶν ἄλλων ὠνόμακεν.

§. 17.

Ἔχουσι δὲ, κἂν [1] εἰ μὴ πάντες, οἵ γε πολλοὶ μυθοποιΐας συχνὰς καὶ ἱςορίας· καθάπερ [2] Ἄφιδνα μὲν

6) Parif. Mofc. omiffo dant articulo. Ven. haec verba ad χώρας neglexit.

7) Mofc. τῆς πόλεως μερῶν.

8) Particulam καὶ non agnofcunt Parif. et Mofc.

1) Parif. οἱ μή.

2) Sic Medic. Parif. Mofc. Gem. Pletho. Euftathius ad Homer. Il. 2. 547. p. m. 215. ubi hunc locum refpexiffe videtur. Nec aliter in aliis auctoribus editur, quibuscum confentiunt inscriptiones (vid. Spon voyage d'Italie — Tom. 2. p. 319.) Ita igitur pro vulgato Ἀφύδνα fine haefitatione pofui, uti recte edebatur lib. 8. p. 362. accentu etiam retracto, uti ponitur in Paufania, Stephano, etfi eum variari paffim novi. Vitiofam in noftro loco fcripturam poft repetitam notaverat iam Wefſeling ad Diodor. 4, 63.

lemo autem periegetes ab accurata fingulorum defcriptione dictus quatuor libros confcripfit de donariis in arce dedicatis: quam proportionem requirunt etiam reliquae urbis et agri partes. Cumque Eleufinem dixerit unam ex CLXX curiis (quidam IV addunt) reliquarum nullam nominavit.

§. 17.

Habent autem, fi non fingulae, at certe multae fabulas complures et hiftorias. Verbi gratia, Aphidna Hele-

μὲν [3] τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν ὑπὸ Θησέως, [4] καὶ τὴν Διοσκούρων ἐκπόρθησιν αὐτῆς, καὶ ἀνακομιδὴν τῆς ἀδελφῆς· Μαραθὼν δὲ τὸν Περσικὸν ἀγῶνα· Ῥαμνοῦς δὲ τὸ τῆς Νεμέσεως ξόανον, ὅ τινες μὲν Διοδότου φασὶν ἔργον, τινὲς δὲ Ἀγορακρίτου τοῦ Παρίου, καὶ μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα [5] κατωρθωμένον καὶ ἐνάμιλλον τοῖς Φειδίου ἔργοις. Οὕτω δὲ καὶ Δεκέλεια μὲν [6] ὁρμητήριον τῶν Πελοποννησίων [7] κατὰ τὸν [8] Δεκελεικὸν πόλεμον. Φυλὴ δὲ, ὅθεν ἐπήγαγε τὸν δῆμον Θρασύβουλος εἰς Πειραιᾶ, κἀκεῖθεν εἰς Ἄστυ. Attica.

[9] ἔτω

3) Ven. τῆς Ἑλένης. Parif. Mofc. τὴν τῆς Ἑλένης, fatis bene. Sed ambiguum faciunt loca fimilia. Sic poft et p. 398. ἡ Κασσάνδρου τελευτὴ, et alibi.

4) Ven. ὑπὸ Διοσκούρων, Mofc. ὑπὸ τῶν Διοσκούρων.

5) Κατωρθωμένων male invexit ed. Cafaub. a.

6) Praepofito articulo Parif. Mofc.

7) Ven. fubiicit δὲ.

8) Ita Medic. uti in Demofthene pro corona p. 258. Lipf. Diodor. 13, 9. aliisque. Sic et Lexicographi, in quibus Harpocration, Suidas, auctor Etymol. M. qui difertis id verbis notat. Porro idem fuadet etiam etymon. Apud Athenaeum 5, 26. p. 27. metri caufa ι advocat Holften. ad Stephan. p. 94. quod quidem in poetis ferri poteft, in primis cum alias ει et ι promifcuo paffim ufu ponantur, quamvis id in hoc nomine non folet. Eo igitur magis obfecutus codici ι in ει mutavi.

lenam a Thefeo raptam, et expugnata Aphidna a fratribus fuis Caftoribus receptam; Marathon certamen Perficum, Rhamnus Nemefis fimulacrum, quod alii Diodoti, alii Agoracriti Parii opus affirmant, et mole et elegantia praeftantiffimum, neque Phidiae operibus cedens. Ita et Decelia arx belli fuit Peloponnefiis bello Decelico: et a Phyla populum in Piraeeum, indeque in urbem reduxit Thrafybulus:

as

Attica. [9] οὕτω καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων ἐστὶν [10] ἱστορεῖν πολλὰ, καὶ εἰς τὸ Λεωκόριον, καὶ τὸ Θησεῖον, [11] [οὓς ἔχει] καὶ τὸ [12] Λυκεῖον, καὶ αὐτὸ τὸ [13] Ὀλύμπιον, ὅπερ ἡμιτελὲς κατέλιπε τελευτῶν ὁ ἀναθεὶς βασιλεύς· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Ἀκαδημία, καὶ οἱ κῆποι τῶν Φιλοσόφων, καὶ τὸ

9) Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. οὕτω δὲ καὶ, quod ex praecedentibus arcessitum videtur.

10) Casaubonn. Paris. ἱστορεῖ δὲ, mutata distinctione.

11) Paris. Mosc. ὡς ἔχει. In Med. hae voces non leguntur. Cum frigeant, nec ad commodum nexum conferant, Casaubonus maluit substituere, οἷς ἔπεται, vel ὧν ἔχεται. At ne sic quidem vis accedit. Guarinus vertit: *et quae Thesеum habet et Olympica.* Melius illa exsulant, nec admisit Penzelius. Equidem uncis inclusi. Omnino autem luxatus hic est nexus et tota orationis series disiecta, qua quidem noster dimissas Athenas interpositis aliis revocare cogitur.

12) Λύκειον fertur in editionibus. At facile in hoc praecipue nexu accentuum diversitas offendat. Multi quidem etiam alibi Λύκειον praeferunt, atque ita certe τεμενικὰ in peculiari libro, uti narrat Eudocia in violario p. 168. ed. Villois. scribi iussit Eugenius. Voluit tamen usus, ut, cum duplex terminatio in ειον et ιον feratur, prior penultimam circumflectat, posterior acuto in antepenultima signetur, uti et praecipit Eustathius ad Homer. Odyss. 6, 266. p. m. 263, 17. Sed qui exempla desiderat, satis, opinor, eorum copia explebitur, quae conlegit Fischerus ad Welleri Grammat. Gr. Tom. 1. p. 285. sq. Equidem sic non reveritus sum et hic rescribere Λυκεῖον, ni velis cum Ms. Paris. Λύκιον. Proxime post abest αὐτὸ in Paris. et Mosc.

13) Vatic. Mosc. Ὀλυμπικόν, hic etiam subnectit καὶ τὸ Ὀλύμπιον.

ac de multis aliis multa narrari possunt, ut de Leocorio, Theseo, Lyceo, Olympio, quod, qui dedicavit rex, morte interceptus semiperfectum reliquit; de Academia item, hortis philosophorum,

τὸ Ὠδεῖον, καὶ ἡ Ποικίλη στοά, [14] καὶ τὰ κατὰ τὴν πόλιν ἱερά, ἔχοντα πάντα ἔργα τεχνιτῶν μνήμης ἀξίων. Attica.

§. 18.

Πολὺ δ' ἂν πλείων εἴη λόγος, εἰ τοὺς ἀρχηγέτας τοῦ κτίσματος [1] ἐξετάζοι τις, ἀρξάμενος ἀπὸ Κέκροπος· οὐδὲ γὰρ ὁμοίως λέγουσιν ἅπαντες. Τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων δῆλον. [2] Ἀκτικὴν μὲν γὰρ ἀπὸ Ἀκταίωνός φασιν· Ἀτθίδα δὲ καὶ Ἀττικὴν ἀπὸ Ἀτθίδος [3] τῆς Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοικοι p. 397.

14) Desunt haec ad ἀξίων in Venet. Pro iis Vatic. Paris. Mosc. substituunt: καὶ τὰ ἱερὰ τὰ ἐν τῇ πόλει, (hinc spatium vacuum in Paris. et Mosc. quod in hoc recentior manus sic explevit: πολὺ θαυμαστὰ ἰσχοντὰ (sic Vatic. sed Mosc. εχόντα, Paris. ἔχοντα) τεχνιτῶν ἔργα. Vulgatam praeivit Aldus, in qua πάντα displicet. Forte ἔχοντα τὰ, vel πάντα repetitum est ex ἔχοντα.

1) Ven. Paris. ἐξετάζει.

2) Male Aldus, Hopper. Ἀττικὴν, de qua adpellatione post loquitur. Ἀκτικὴν etiam diserte habet Parium marmor in.

3) Ven. et edd. ante Casaubonum τοῦ Κραναοῦ. Vulgatam inde lectionem praeter alios codices et ipsam nominis causam tuentur Pausan. 1, 2, 5. Apollodor. 3, 14, 5. Eustathius ad Dionys. v. 423. Iustinus 2, 6, 8. et alii.

rum, Odeo, porticu, quae Poecile ob varietatem dicebatur, et templis, quae in urbe sunt, et continent opera praeclarorum artificum.

§. 18.

Multoque etiam prolixior fieret sermo, si quis de primis Athenarum conditoribus examen instituerет, facto a Cecrope initio. Non enim ab omnibus eadem traduntur; quod vel ipsa demonstrant nomina. Regionem quippe Acticam dicunt ab Actaeone: Atthidem et Atticam ab Atthide Cranai F. a quo et incolae Cranai: Mo-

Attica. καὶ Μοψοπίαν δὲ ἀπὸ Μοψόπου, Ἰωνίαν δὲ ἀπὸ Ἴωνος τῦ Ξούθου· Ποσειδωνίαν δὲ καὶ Ἀθήνας ἀπὸ τῶν ἐπωνύμων θεῶν. Εἴρηται δ' [4] ὅτι κἀνταῦθα φαίνεται τὸ τῶν Πελασγῶν ἔθνος ἐπιδημῆσαν· καὶ ὅτι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν [5] Πελαργοὶ προσηγορεύθησαν διὰ τὴν πλάνην.

§. 19.

Ὅσῳ δὲ πλέον ἐςὶ τὸ φιλότιμον περὶ τὰ ἔνδοξα καὶ πλείους οἱ λαλήσαντές τι περὶ αὐτῶν, τοσῷδε μείζων ὁ ἔλεγχος, ἐὰν μὴ κρατῇ τις τῆς ἱςορίας. Οἷον ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ποταμῶν [1] ὁ Καλλίμαχος γε-

4) Ven. Parif. Mosc. διότι, quam commutationem supra notavi. Cf. ad lib. 8. p. 370.

5) Bene habet, quod locus ille, ad quem nos reiicit Strabo [lib. 5. p. 221. f.] non intercidit, ex quo facile fuit nobis hunc locum emendare et pro Πελασγοὶ [quod omnes edd. occupavit] veram lectionem videre, quae est πελαργοί. *Casaubonus*. De veritate huius emendationis dubitare non finit locus indicatus, etsi hic a libris minime adiuvatur. Videtur tamen hunc locum respexisse Eustathius ad Dionyf. v. 347. Recepi igitur. Alias frigeat oratio.

1) Absque articulo dat Venet. Inconstantia librorum in his factis est nota.

Mopsopiam a Mopsopo: Ioniam ab Ione Xuthi F. Posidoniam, id est Neptuniam, et Athenas quasi Minerviam, a diis tutelaribus nominisque auctoribus. Iam ante autem diximus, videri huc quoque suis migrationibus pervenisse Pelasgorum gentem, ac fuisse ab Atticis a vagando Pelargos denominatam.

§. 19.

Caeterum quanto maiore studio quis de rebus illustribus scribit, quantoque plures sunt, qui de iis disseruerunt, tanto maiori etiam est obnoxius reprehensioni, si historiam non teneat. Quale illud est, quod in congerie fluviorum Callimachus ri-

γελᾷν φησιν, εἴ τις θαῤῥεῖ γράφειν τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους, Attica.

— [2] ἀφύσσασθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο,

οὗ καὶ τὰ βοσκήματα ἀπόσχοιτ' ἄν. Εἰσὶ μὲν οὖν αἱ πηγαὶ καθαρᾶ καὶ ποτίμου ὕδατος, ὥς φασιν, ἐκτὸς τῶν [3] Διοχάρους καλουμένων πυλῶν, πλησίον τοῦ [4] Λυκείου· πρότερον δὲ καὶ κρήνη κατεσκευάσατό τις πλησίον πολλοῦ καὶ καλοῦ ὕδατος· εἰ δὲ μὴ νῦν, τί ἂν εἴη θαυμαστὸν, εἰ πάλαι πολὺ καὶ καθαρὸν ἦν, ὥστε καὶ [5] πότιμον εἶναι, μετέβαλε δὲ ὕστερον; Ἐν μὲν οὖν τοῖς καθ' ἕκαστα τοσούτοις οὖσιν, οὐκ ἐνδέχεται

2) Mosc. ἀφύσεσθαι. Alii in aoristo consentiunt, quo et uti solet Homerus. Bentleius in fragmentis Callimachi p. 389. (ed. Ernesti) scripsit ἀφύσσασθαι, uti est in Homero passim, uti Il. 16, 230, 23, 220. Amplexus sum Bentleii lectionem pro ἀφύσασθαι, quia τὸ υ geminatione illa neglecta ab ipso Homero Odyss. 9, 165. corripitur.

3) Vatic. Διαχόρους. Utra scriptura recte habeat, statui nequit. Quid plerique hic velint, patet.

4) Λυκίου per ι, ut antea, Paris.

5) Vitium edd. Aldi et Hopperi, ποταμὸν, sustulit Xylander, qui de eo in notis etiam monuit. Idem tamen adtraxit etiam Venet. qui et in sequ. habet μετέβαλον.

ridere se ait, si quis ausus fuisset scribere virgines Athenienſium

Eridani puros haurire liquores,

a quo etiam pecudes abstineant. Sane scaturigines aiunt esse purae et potabilis aquae prope Lyceum extra portam, quae Diocharis dicitur: olimque etiam fons constructus fuit in vicinia, bona aqua copiosus. Quod si aqua hodie non est pura, quis id miretur, olim ita fuisse puram, ut etiam potui esset, quae postmodo mutata sit? Singulis itaque, cum sint tam multa, immorari non licet: neque tamen ita silen-

Attica. χεται διατρίβειν, οὐ μὴν οὐδὲ σιγῇ παρελθεῖν, ὥστε μηδ᾽ ἐν [6] κεφαλαίῳ μνησθῆναί τινων.

§. 20.

Τοσαῦτ᾽ οὖν ἀπόχρη προσθήσειν, ὅτι φησὶ [1] Φιλόχορος πορθουμένης τῆς χώρας ἐκ [2] θαλάττης μὲν ὑπὸ Καρῶν, ἐκ γῆς δὲ ὑπὸ Βοιωτῶν, οὓς ἐκάλουν Ἄονας, Κέκροπα πρῶτον εἰς δυωκαίδεκα πόλεις [3] συνοικίσαι τὸ πλῆθος, ὧν ὀνόματα, Κεκροπία, Τετράπολις, Ἐπακρία, Δεκέλεια, Ἐλευσὶς, [4] Ἄφιδνα, (λέγουσι δὲ καὶ πληθυντικῶς Ἀφίδνας) Θόρικος, [5] Βραυ-

6) Sic codices et inde a Casaubono editiones, cum antea legeretur καιρῷ.

1) Ald. Hopper. Φιλέχωρος, de quo vid. ad p. 392.

2) Mosc. parum sibi constans hic habet θαλάσσης. Post idem δώδεκα pro δυωκαίδεκα.

3) Ante Casaubonum συνοικῆσαι, nota confusione. Etym. M. sub v. Ἐπακρία χώρα scribit: συναγαγὼν κατῴκισεν εἰς — Et sic de Theseo Chronicon Parium ep. 21. Ἀθηνῶν τ..ς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν. Sed in re aperta, quid opus est explicatione? Hoc addi debet, in Vatic. esse συνοικεῖσθαι, quod locum in hoc nexu non habet.

4) Paris. Moscov. Gem. Pletho per ι, uti editur lib. 8. p. 362. Contra vulgo per υ hic et supra p. 396. ubi cf. notata.

silentio omnia sunt involvenda, ut non quorumdam fiat in tempore mentio.

§. 20.

His itaque id sufficit adiecisse, quod narrat Philochorus. Cum Atticam Cares a mari, a terra Boeoti, quos vocabant Aones, popularentur, principem Cecropem in duodecim urbes multitudinem composuisse, quarum nomina sunt Cecropia, Tetrapolis, Epacria, Decelea, Eleusis, Aphidna (plurali etiam numero Aphidnas dicunt) Thoricus, Brau-

[5]Βραυρὼν, Κύθηρος, [6]Σφηττὸς, [7]Κηφισία, [8]Φαληρός. Πάλιν δ' ὕστερον εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγε- Attica.

5) Exemplo Mosc. etsi parum sibi constitit, accentum devolvi in ultimam, uti lib. 8. p. 371. ubi vid. quae de eo dicta sunt. Ald. Hopper. Βράβρων, quomodo idem nomen vitiatur lib. 8. c. l.

6) Ald. Hopper. Σφῆτος, Xylander et reliqui Σφῆττος. Simplici quidem τ conditor scribitur in Pausania 2, 30, 8, qualia supra lib. 8. p. 380. f. in nomine *Tennes* notavi. Cf. p. 437. f. At duplex ponit Stephanus. Certe urbis nomen hac forma non solum ab auctoribus, quos deinceps indicabo, frequentatur, sed et eadem adparet in inscriptione apud Sponium in Voyage d'Italie — Tom. 2. p. 389. Cf. et Corsinus in Fastis Atticis T. I. p. 244. Consentiunt etiam hic codices. Mosc. tamen translato accentu Σφηττὸς exhibet, cui parui aliorum auctorum auctoritate confirmatus. Ita enim Stephanus, Harpocration, Suidas, et hinc Σφηττόθεν, Σφηττοῖ apud Lysiam p. 593. Lips. Plutarch. in Theseo c. 13. et Stephanum. Tum vero ut Βραύρων et Βραυρὼν, conditor et urbs, accentu distinguuntur; ille Σφῆτος in Pausania c. l. Σφῆττος in Stephano.

7) Κηφησία legitur in Mosc. pro Κηφισσία, quod praeivit Xylander, ante quem editum erat Κιφησία. Φυλὴ Κηφισιὰς occurrit in Pausania 9, 34. f. etsi haec Orchomeni fuit in Boeotia. Sed omnino vage fluctuatur nominis scriptura. Κηφήσια et Κηφίσια, unde Κηφισιεὺς in Isaeo p. 125. et 138. Lips. unde tamen Harpocration h. v. refert Κηφησιεύς. Prius probat inscriptio apud Gruterum p. 918. et Sponium p. 350. Cf. Corsinus in Fastis Att. Tom. 1. p. 232. c. l. Dedi igitur per σ simplex, etsi Κηφισσὸς fl. obstare videatur; cetera non adtigi.

8) Deest hoc nomen in Vatic. Moscov. Ven. et Gem. Plethone, qui etiam substituit Ἀθῆναι, forte ut sic componeret Strabonem cum Charace apud Stephanum s. v. Ἀθῆναι, qui undecim urbes, Theseo auctore Athenis additas, in unam coaluisse scripserat. Cf. Meursius de fortuna Attica c. 3. quem ad Stephanum p. 43. tacite reddidit Berkelius. Meursius tamen in

Brauron, Cytherus, Sphettus, Cephisia, Phalerus. Has deinde duodecim urbes in unam contraxisse eam, quae etiam-

Attica. λέγεται [9] τὴν νῦν τὰς δώδεκα Θησεύς. Ἐβασιλεύοντο μὲν οὖν Ἀθηναῖοι πρότερον· εἶτ' εἰς δημοκρατίαν μετέστησαν· τυράννων δ' ἐπιθεμένων αὐτοῖς, Πεισιστράτου καὶ τῶν παίδων, ὕστερόν τε ὀλιγαρχίας γενομένης, τῆς τε τῶν τετρακοσίων καὶ τῆς τῶν τριάκοντα τυράννων, οὓς ἐπέστησαν Λακεδαιμόνιοι, τούτους μὲν διεκρούσαντο ῥᾳδίως, ἐφύλαξαν δὲ τὴν δη-
p. 398. μοκρατίαν μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Καὶ γὰρ εἴ τι μικρὸν ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν βασιλέων παρελυπήθησαν, ὥσθ' ὑπακούειν αὐτῶν ἀναγκασθῆναι, τόν γε ὁλοσχερῆ τύπον τῆς πολιτείας τὸν αὐτὸν διετήρουν. Ἔνιοι δέ φασι, καὶ βέλτιστα τότε αὐτοὺς πολιτεύσασθαι δεκαετῆ χρόνον, [10] ὃν ἦρχε Μακεδό-

νων

in Theseo c. 17. pro ἕνδεκα Characis reponit δώδεκα. At Φαληρὸς in suo codice legit Guarinus et agnovisse videntur Casaubonn. et Paris. Forte tamen Φαληρὸν legendum.

9) Vatic. Mosc. τὰς, hic supra etiam τήν. Gem. Pletho locum ita producit: Πάλιν ὕστερον τὰς δώδεκα εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγεται τὰς νῦν Ἀθήνας Θησεύς. Atque eiusmodi aliquid in aliis libris fuisse innuit dubia scriptura in Moscov.

10) Casaubonn. Ven. οὗ, Paris. ὧν.

etiamnum est, dicitur Theseus. Principio regnum fuit Athenis: deinde in popularem reip. administrationem fuit mutatum; quam cum tyranni essent adorti Pisistratus cum filiis, pauloque post pauci summam rerum suis in manibus tenuissent, quales fuerunt cum cccc illi, tum xxx a Lacedaemoniis impositi tyranni, facile illorum iugum Athenienses excusserunt, popularemque reip. statum usque ad Romanorum dominationem retinuerunt. Etsi enim, non nihil a Macedonicis vexati regibus, parere iis sunt coacti; integram tamen reip. formam eandem conservarunt. Neque desunt, qui affirment, nunquam melius fuisse Atheniensium gubernatam rempublicam, quam eo tempore, quo Macedo-

νων [11] Κάσσανδρος. Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ πρὸς μὲν τὰ Ἀττικὰ ἄλλα δοκεῖ τυραννικώτερος γενέσθαι, πρὸς Ἀθηναίους δὲ [12] ηὐγνωμόνησε λαβὼν ὑπήκοον τὴν πόλιν· ἐπέστησε γὰρ [13] τῶν πολιτῶν Δημήτριον τὸν Φαληρέα, τὸν Θεοφράστου τοῦ φιλοσόφου γνώριμον, ὃς οὐ μόνον οὐ κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν, ἀλλὰ καὶ ἐπηνώρθωσε. Δηλοῖ δὲ τὰ ὑπομνήματα, ἃ συνέγραψε περὶ τῆς πολιτείας ταύτης ἐκεῖνος. Ἀλλ' οὕτως ὁ φθόνος ἴσχυσε, καὶ ἡ πρὸς ὀλίγους ἀπέχθεια, ὥστε μετὰ τὴν Κασσάνδρου τελευτὴν ἠναγκάσθη φυγεῖν εἰς Αἴγυπτον· τὰς δ' εἰκόνας αὐτοῦ πλείους ἢ [14] τριακοσίας κατέσπασαν οἱ ἐπαναστάντες, καὶ κατεχώνευσαν·

A a 2 [15] ἔνιοι

11) Moscov. hic et paullo post Κάσανδρος, ut Pausan. 5, 23. 2. Sic supra Lucullus simplici λ p. 381. a nonnullis scribi animadversum est.

12) Paris. Mosc. Ven. εὐγνωμόνησε, uti εὐάνδρει omnes lib. 7. p. 327. Alibi constantius ηὐ in hac compositione produnt. Cf. lib. 8. p. 382. ubi ηὐπόρηκε, p. 384. ηὐδοκίμησαν. Cf. quae de utriusque formae ratione observavit Fischerus ad Welleri Grammat. Gr. T. 2. p. 295. Tum Paris. omnino sic: Ἀθηναίους (omisso πρὸς) δ' εὐγνωμόνησε. Sed et alibi noster in hoc nexu apostrophum negligit.

13) Moscov. τῷ πολιτῶν et post τῶν Θεοφράστου.

14) Casaubonn. Paris. Moscov. τριακοσίων. Nempe si eiiciatur ἤ. Sic Diodor. 1, 91. et alii.

cedonibus Cassander imperavit. Is enim, quanquam aliis in rebus videretur ad tyrannidem propensior, tamen Athenis in deditionem acceptis usus est humaniter, urbique civem praefecit Demetrium Phalereum, Theophrasti philosophi discipulum, qui non modo non destruxit, sed instauravit potius popularem reip. statum: quod eius de hoc reip. genere scripti commentarii declarant. Verum invidia, et contra paucorum dominatum susceptum odium tantum valuerunt, ut Cassandro mortuo fugere in Aegyptum fuerit coactus: statuasque eius amplius trecentis motu facto adversarii deiecerunt, conflaveruntque: adjdunt

Attica. [15] ἔνιοι δὲ προστιθέασιν, ὅτι καὶ εἰς ἀμίδας. Ῥωμαῖοι δ' οὖν παραλαβόντες αὐτοὺς δημοκρατουμένους, ἐφύλαξαν τὴν αὐτονομίαν αὐτοῖς καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐπιπεσὼν δ' ὁ Μιθριδατικὸς πόλεμος, τυράννους αὐτοῖς κατέστησεν, οὓς ὁ βασιλεὺς ἐβούλετο· τὸν δ' ἰσχύσαντα μάλιστα [16] τὸν Ἀριστίωνα, καὶ ταύτην βιασάμενον τὴν πόλιν, ἐκ πολιορκίας ἑλὼν Σύλλας, ὁ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμὼν, ἐκόλασε· [17] τῇ πόλει δὲ συγγνώμην ἔνειμε· καὶ μέχρι νῦν ἐν ἐλευθερίᾳ τέ ἐστι καὶ τιμῇ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις.

§. 21.

Μετὰ δὲ τὸν Πειραιᾶ Φαληρεῖς δῆμος ἐν τῇ [1] ἐφεξῆς παραλίᾳ· εἶθ' Ἁλιμούσιοι, [2] Αἰξωνεῖς, [3] Ἁλαιεῖς οἱ

15) Parif. Moſcov. ἔνιοι δὲ καὶ, quod propter ſequentia moleſtam habet appendicem.

16) Ad βιασάμενον deficit Venet.

17) Parif. Moſc. τῇ δὲ πόλει forte melius. Poſt Parif. περὶ τοῖς Ῥωμαίοις. Moſcov. Venet. ante ἐλευθερίᾳ omittunt ἐν, nempe ut dativus in nominativum tranſeat.

1) Diviſe ſcribunt Ald. et Hopper.

2) Parif. Ἐξωνεῖς, ſed Αἰ ſuperſcripto, quod recte habet. Guarinus *Exonii*.

3) Lego ἔνθα Ἀλαεῖς [pro Ἁλιεῖς] ἢ Αἰξωνικοί. Puto enim

dunt quidam, conflationem in matulas factam. Sed Romani cum eos recepiſſent populari reſp. forma utentes, libertatem ipſis ſuam legesque incolumes conſervarunt. Bello deinde Mithridatico ingruente, iis ſub tyrannis coacti fuerunt eſſe, quos vellet rex. Quorum potentiſſimum Ariſtionem, et violenter urbi imperantem Sylla Romanorum dux, urbe expugnata, ſupplicio affecit, urbique veniam dedit: quae hodieque libertate fruitur, et apud Romanos eſt in honore.

§. 21.

Poſt Piraeeum Phalerenſes ſunt curia in proxime ſequente ora; inde Halimuſii, Aexonenſes, Halaeenſes Aexonici,

οἱ Αἰξωνικοὶ, Ἀναγυράσιοι· ⁴ εἶτα Θορεῖς, ⁵ Λαμ- Attica
πτρεῖς,

Aa 3

deesse ἔνθα vel ἢ et Ἁλαιεῖς legendum, non Ἁλιεῖς. Fuere enim duo loca, sive duo δῆμοι in Attica Ἁλαὶ appellati, et epithetis distingui soliti, ita ut aliae essent Ἁλαὶ Αἰξωνίδες, aliae Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες. Priorum igitur incolas intelligit Strabo, Ἁλαιεῖς appellans Αἰξωνικούς. — Apud Scholiastem Callimachi (in Dian. v. 173.) male Ἁλαὶ Ζωνίδες pro αἱ Αἰξωνίδες. *Casaubonus.* Ἔνθα vel ἢ potest abesse, cum nec sensus requirat, et codices renuant. Bene autem vitium in Ἁλιεῖς subesse vidit, etsi Ἁλιεῖς etiam habet Suidas s. v. Ἀζηνιεύς. Guarinus vertit *Halienses sive piscatores.* Ita tamen illud Casaubonus sustulit, ut levis macula adhaerere videatur. Ἁλαεῖς quidem legitur in Stephano, cui et unice in stabilienda hac forma confidit Meursius de populis Att. h. v. nec aliter commemorat Corsinius in Fastis Att. Tom. 1. p. 224. emendatque Vindingius in Hellene p. 231. (Vol. 11. thes. Gronov.) At manifesto ex subiectis Ἀηναιεὺς et Κεφαλαιεὺς adparet, quid voluerit, certe debuerit, Stephanus. Igitur Ἁλαιεῖς potius reponendum est, uti vere non solum legitur in Demosthene contra Eubulidem p. 1310. (Lips.), sed et in lapide apud Sponium T. 2. p. 332. c. l. Cf. etiam Spanhem. ad Callimach. in Dian. v. 173. a quo adstruitur Ἁλαιεύς. Hinc ab Halis Boeotiae Halaeos dici infra p. 405. notat Strabo apud Gemist. Plethonem. Quod addit Casaubonus de corruptione alterius vocis in scholiis Callimachi, simile exemplum subministrat Pollux Onom. lib. 6. c. 10. in τρίγλαι Ἰωνικαί, de quo in subplementis Meursius ad librum de popul. Att. p. 689. (Vol. 4. thes. Gron.)

4) Mosc. ὀρεῖς. Casaubonus et Meursius de populis Atticae p. 37. s. v. Θοραὶ emendabant εἶτα Θορεῖς, quos egregie adiuvat Gem. Pletho; quare recepi pro εἶθ' Ὠρεῖς. Confirmat Stephanus et ipse Strabo in sequ.

5) Casaubon. (quod male omisit notare ed. Amstelod.) Moscov. Λαμπρεῖς pro evulgato Λαμπυρεῖς, quod *Lampyrei* vertit Guarinus. Meursius de pop. Att. p. 69. s. v. Λαμπρά corrigit Λαμπρεῖς, ab etymo. Nec aliter legitur in auctoribus, (Λαμπρεύς et Λαμπρεῖς) quos excitavit Meursius. Accedit iis inscriptio apud Sponium in libro Voyage d'Italie — Tom. 2. p. 307.

nici, Anagyrasii; tum Thorenses, Lamprenses, Aegilienses,

Attici. πρεῖς, [6] Αἰγιλιεῖς, [7] Ἀναφλύστιοι, [8] Ἀζηνιεῖς· οὗτοι μὲν οἱ μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ Σουνίου. Μεταξὺ δὲ τῶν λεχθέντων δήμων [9] μακρὰ ἄκρα πρώτη μετὰ τοὺς

Αἰξω-

p. 307. in qua sic plus semel legitur. Λαμπρεῖς etiam volebat Vindingius in Hellene p. 237. (Vol. II. thes. Gron.) Parui. Deliberandum tamen putat Heringa obseruatt. c. 4. p. 36. an non Λαμπτρεῖς praeferendum sit ex Sponii inscr. p. 356. qui ad alium pagum, auctoribus ignoratum, pertinent.

6) Αἰγινεῖς, quod editiones tenent, corruptum etiam censet Meursius de pagis Atticis p. 5. in voce Αἰγιλία et in reliqua Attica c. 1. p. 4. emendatque Αἰγιλιεῖς ex Harpocratione, Suida et Stephano, in quo tamen male scribitur Αἰγιαλεύς, quod ab Αἰγιλία descendere nequit, ut iam monuit Berkelius p. 52. Et sic Αἰγιλιεύς legitur apud Demosth. in Neaer. p. 1362. Lips. etsi alibi et in aliis diverse scribitur, nusquam tamen Αἰγινεῖς, et quod Αἰγινεύς ex Strabone refert Stephanus s. v. Αἴγιναι, corruptum spirat codicem; certe ad hunc demum revocari nequit. Tum vero errat Berkelius, qui in Strabone, qualem ille habuit, Αἰγινεύς occurrere negat, in hoc quidem recte, quod de Aeginetis id male contendit Stephanus, nisi in deperditis partibus illud gentile fuit. Cf. Corsinus in Fastis Att. Tom. 1. p. 223. et, qui Αἰγιλιεῖς etiam probat, Vinding. p. 231. c. l. Ita vero audacter quidem, non tamen temere pro Αἰγινεῖς reposui Αἰγιλιεῖς. Aliunde enim hic, cum codices deformata vitiis nomina obtrudant, auxilium petendum est.

7) Deest in Gem. Plethone.

8) Pro Ἀζηνεῖς [ita editiones] scribo Ἀζηνιεῖς. Nam δῆμος Ἀζηνία testibus Hesychio, Harpocratione et Suida. *Casaubonus.* Ita etiam emendat Vindingius in Hellene p. 231. Cf. Corsinus in Fastis Att. p. 223. c. l. Ita vero Aeschines in Ctesiphont. p. 532. Lips. et, quod potius est, lapis apud Sponium p. 306. sq. c. l. aliquoties.

9) Μακρὰ deest in Vatic. Ven. et Gem. Plethone. Pro ea et proxima voce in Paris. et Moscov. tantum comparet μα spatio vacuo subiecto.

ses, Anaphlystii, Azenienses; atque hi quidem pagos usque ad Sunium promontorium. Inter dictos pagos longum est promontorium primum post Aexo-

Αἰξωνέας, Ζωςὴρ· εἶτ' ἄλλη μετὰ [10] Θορέας, [11] Ἀςυπάλαια, ὧν τῆς μὲν πρόκειται νῆσος [12] Φάβρα, τῆς δὲ [13] Ἐλεοῦσσα· καὶ μετὰ τοὺς Αἰξωνέας [14] δ' ἐςὶν Ὑδροῦσσα· περὶ δὲ Ἀνάφλυςόν ἐςι καὶ τὸ [15] Πανεῖον, καὶ τὸ τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης ἱερὸν, εἰς ὃν τόπον ἐκκυμανθῆναι τὰ τελευταῖα τὰ ἐκ τῆς περὶ Σαλα-

Attica.

10) Xylander, quia nulla horum praecesserit mentio, coniicit Ὠρείας, de quo antea dictum est. Equidem hic malim Θορὰς, cum vix usitatam contractionem Strabo neglexisse videatur; Θορεῦς autem longius absit quam Θορὰς. Ita vero promiscue locorum et incolarum nomina coniungit. In Paris. etiam τὸ α supra est positum.

11) Male per ε pro αι Aldus et Hopperus.

12) Ita Paris. Mosc. Vatic. Medic. Gem. Pletho pro Φαῦρα, quod praeivit Aldus. Guarinus etiam vertit: *Fabia.* Eadem Hesychio vocatur Φαβρὶς, quae cum proxime inter se consentiant, Mstorum lectionem reiicere nolui. Sic ex pronuntiationis simili sono υ et β alibi etiam commiscentur, uti in Καλαυρία et Καλαβρία passim observatur, de quo dictum est ad lib. 8. p. 374.

13) Ex Mosc. recepi pro Ἐλεῦσα, uti post Ὑδροῦσσα. Ita Moscov. repetit lib. 14. p. 651. Promiscuo usu haec in auctoribus frequentari, multis exemplis constat.

14) In Ven. abest δ' ἐςὶν, posterius in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri.

15) Paris. Mosc. Πάνιον. Sic Ἀσκλήπιον, Λύκιον (vid. supra ad §. 17. et 19.) et alia, de quorum variata forma multa collegit Fischerus ad Welleri Grammat. Gr. T. 1. p. 285. sq. Praecedens καὶ inseruit Casaubonus adnuentibus libris.

Aexonenses Zoster: deinde aliud post Thoreas Astypalaea. Insulae ante alteram Phabra, ante alteram Eleussa, et ante Aexonenses Hydrussa: ad Anaphlystum autem est Paneum (Panis sacellum) et aedes Coliadis Veneris: in quem locum eiectas fluctibus aiunt ultimas naufragii tabulas, quod Persae navali ad

Attica. Σαλαμῖνα ναυμαχίας τῆς [16] Περσικῆς ναυάγια φασι· περὶ ὧν καὶ τὸν Ἀπόλλω προειπεῖν·

Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι [17] φρίξουσι.

Πρόκειται δὲ καὶ τούτων τῶν τόπων [18] Βέλβινα νῆσος, οὐ πολὺ ἄπωθεν· καὶ ὁ [19] Πατρόκλου χάραξ· ἔρημοι δ᾽ αἱ πλεῖσται τούτων.

§. 22.

16) Gem. Pletho Περσικῆς.

17) Ita omnes libri hic et in Herodoto 8, 96. qui idem adfert vaticinium. Nec aliter Eustathius ad Homer. Il. 2, 556. p. m. 215. tantum quod ultima verba inverso ordine ponuntur. At Kuhnius ad Pausan. 1, 1. p. 4. emendat φρύξουσι, ut sensus inde exsistat hic: Tanta erit copia remorum mulieribus, quae circa promontorium Coliadis habitant, ut illis usurae sint tamquam frictoriis vel φρυγέτροις. Quare et ita melius verti posse putat: *Colias appulsis torrebit femina remis.* Lepida sane et arguta emendatio, de qua cf. Wesseling et Valckenar. ad Herodot. c. l. Vulgatam tamen lectionem cum Mss. retinui et ad trepidationem femineam refero, etsi paullum id languere non diffiteor.

18) Venet. Βέλβινα. Post Ald. ἄπωθεν, quod alibi solent etiam codices. V. ad p. 406.

19) Προκλῆ edd. omnes cum Guarino. Sed Mss. Casaubonn. Parif. Moscov. Vatic. Gem. Pletho Πατρόκλου, quod et probat unice Meursius de populis Att. p. 110. h. v. cui et recte adsensi sunt Kuhn. ad Pausan. in. Holsten. ad Stephan. p. 247. et Pollitus ad Eustathium in Dionys. cap. 8. p. 141. Nempe huius lectionis veritas ex Stephani Lexico evincitur. Nominis caussam dabit Pausanias c. l. Sic contra in hac nomine faciunt libri Thucyd. 3, 90. et alibi. Sed vid. ad lib. 8. p. 364.

ad Saliminem pugna fecerunt: et Apollinem de ea re sic fuisse vaticinatum:

Colias horrebit visis mulier-
cula remis.

Ante haec loca non procul a continente remota iacet Belbina insula, et Patrocli vallum; quorum quidem pleraque deserta iacent.

§. 22.

§. 22. Attica.

Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ Σούνιον ἄκραν, ἀξιόλογος δῆμος [1]Σούνιον· εἶτα Θόρικος, εἶτα Ποταμὸς δῆμος οὕτω καλούμενος, ἐξ οὗ οἱ ἄνδρες Ποτάμιοι· P. 399. εἶτα [2]Πρασία, [3]Στειρία, [4]Βραυρὼν, ὅπου τὸ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος [5]ἱερὸν . . . . νιδες,

 ὅπου

1) Gem. Pletho Σούνιοι. Illud recte habet. V. Meursius de pop. Att. h. v.

2) Moscov. Πρασσία. Meursius p. 108. c. l. emendat Πρασιαί, cum ita proferant alii, veluti Stephanus h. v.. Liv. 31, 45, 9. Pausan. 1, 31, 2, et plures. Reliqui tamen Πρασία; quia multa nomina in α et αι promiscue exeunt.

3) Ita recte cum libris dedit Casaubonus, ante quem exstabat Στειρεία, uti et legit Guarinus. Probant hanc formam alii etiam auctores, quos produxit Meursius c. l. sub h. v. et inscriptio apud Sponium in voyage d'Italie — T. 2, p. 386. in qua cernitur Στειριεῖς.

4) Mutata accentus sede posui et hic Βραυρὼν, uti supra volebat Casaubonus lib. 8. p. 371.

5) Post ἱερὸν desunt ad εἶτα in Ven. et Gemisto Plethone, ad νιδες in Paris. et Moscov. quam lacunam ita sarcit Casaubonus: Ἱερὸν καὶ Ἁλαὶ αἱ Ἀραφηνίδες, ὅπη τὸ, uti et antea insigni felicitate Xylandrum tentasse praedicat. Quibus quidem fides adstruitur ex Dianae Tauricae mentione subiecta, quam Halis illis cultam fuisse declarant Callimachus in Dian. v. 173. et Euripides in Iphigen. in Taur. v. 1451. ad quem Xylandri eam emendationem recte etiam laudat Barnesius. Nempe cum duae essent Halae, Αἰξωνίδες et Ἀραφανίδες, nunc has illis subiicit. Excepit ista in versione Penzelius. Equidem tantum notanda putavi.

§. 22.

Ubi promontorium circumflexeris, quod ad Sunium est, offertur Sunium memorabilis pagus sive curia, tum Thoricus: inde Potamus pagus, cujus curiales Potamii. Sequuntur Prasia, Stiria, Brauron, ubi Dianae Brauroniae templum est . . . . . nides, ubi

Attica. ὅπου τὸ τῆς [6] Ταυροπόλου· εἶτα [7] Μυῤῥινοῦς, Προβάλινθος, Μαραθών, [8] ὅπου Μιλτιάδης τὰς μετὰ Δάτιος τοῦ Πέρσου δυνάμεις ἄρδην διέφθειρεν, οὐ περιμείνας ὑστερίζοντας Λακεδαιμονίους διὰ τὴν πανσέληνον. Ἐνταῦθα μεμυθεύκασι καὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ὃν ἀνεῖλε Θησεύς. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικόρυθος, εἶτα [9] Ῥαμνοῦς, [10] ὅπου τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερόν· εἶτα [11] Ψαφὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐνταῦθα

6) Haec sequentibus nullo relicto spatio vacuo proxime adnectunt Paris. et Mosc. quorum exemplum imitatus lacunae signa inter Ταυροπόλου et εἶτα Μυῤῥινοῦς in editionibus adposita abieci. Bene enim cum prioribus illa cohaerent, et, si ad Ἀρτέμιδος ἱερὸν referas, integram sententiam conficiunt.

7) Vatic. Paris. Mosc. Guarinus Μυῤῥινοῦσα. At recte habet vulgata, uti docent aliorum auctorum loca et casus obliqui, Μυῤῥινοῦντος, Μυῤῥινοῦντι.

8) Gem. Pletho ὅπου Ἀθηναῖοι, omissis postea verbis οὐ περιμείνας ad πανσέληνον.

9) Sic dedi pro Ῥαμνοῦς. Notum. Antea eodem modo Μυῤῥινοῦς, et supra p. 396. id ipsum nomen Ῥαμνοῦς.

10) Ex Gem. Plethone inserui ὅπου, quod elapsum est in ceteris libris.

11) Psaphin hanc non reperio. Non ideo tamen quidquam censeo mutandum. Verumtamen fuit, cum putarem legendum: εἶτα ψαύει ἡ τῶν — qua voce alibi utitur. *Casaubonus.* Hanc emendationem ferri non posse, recte censet Salmasius apud Berkelium in Stephan. p. 765. Ipse emendat Ψωφὶς, uti Pinedo ad Stephan. p. 729. et Holsten. p. 361: reiecta

ubi Tauricae; tum Myrrhinus, Probalinthus, Marathon. Hic Miltiades Datis Persae copias internecione delevit, non exspectatis Lacedaemoniis, ob plenilunii observationem adventum differentibus. Ibidem fabulantur fuisse taurum Marathonium, quem Theseus interfecit. Marathonem subsequitur Tricorythus: inde Rhamnus, ubi Nemesis templum habet: post Psaphis Oropiorum, circa

ταῦθα δέ που καὶ τὸ [12] Ἀμφιαράειόν ἐστι τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρεων, ὥς φησι Σοφοκλῆς, Attica.

Ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις,
Αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ [13] τετρωρίστῳ δίφρῳ.

Ὠρωπὸς δ' ἐν ἀμφισβητησίμῳ γεγένηται [14] πολλάκις· ἵδρυται γὰρ ἐν μεθορίῳ τῆς τε Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιω-

reiecta item Casauboni emendatione, et olim Ortelius in Thes. Geogr. s. v. *Psaphis*. At in agro Oropiorum vix locum habet Stephani Psophis, urbs Achaiae. Aliam rationem iniit Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 534. Nempe cum paullo inferius p. 404. in. noster ad Graeam, non ad Psaphin fanum Amphiarai ponat, legendum ille suspicatur; Δαφνὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων, qui locus ita vocatus sit παρὰ τῶν δαφνῶν, ut alia eiusmodi. Argumentum petit ex Dicaearcho p. 11. (Hudſ.), qui viam ad Oropum διὰ Δαφνίδος (ita enim emendat pro δαφνιδὸν) et Ἀμφιαρέω Διὸς ἱεροῦ profert. Contra tamen Vossius ad Melam 2, 3, 92. emendat ibi διὰ Λαφνοιδῶν et Salmasius ad Solin. cap. 13. s. 7. p. m. 103. διὰ Ψαφίδος. At uti incertum hoc est et imbecillum subsidium a Polito arcessitum, ita nec opus esse emendatione evincit lapis tredecim tribuum inscriptione in Sponii itin. T. 2. p. 291. ubi hic pagus diserte commemoratur et Acantidae adscribitur. Quod cum ignorassent Casaubonus et Meursius, ille lectionem vulgatam sollicitavit, hic plane in libro de pagis Atticae nomen praeteriit. At in pagis recte recensuit Corsinus in Fastis Att. T. 1. p. 247.

12) Paris. Mosc. Ἀμφιάρειον.

13) Moscov. τετρωρίστῳ. Utraque vox obscura, quarum prior ad τέτρωρος spectat, et reddita est a Brunckio.

14) Gem. Pletho habet πόλις pro πολλάκις.

In quem locum oraculum fuit Amphiarai, olim cultum: ubi fugientem Amphiaraum, ut ait Sophocles,

Thebanus hausit pulvis hiatu
[illegible] *praeceps,*
Arma et quadrigas absorbens
simul et virum.

Oropus saepe in controversiam venit: sita est enim urbs in confinio Atticae et Boeo-

Attica Βοιωτίας. Πρόκειται δὲ τῆς παραλίας ταύτης, πρὸ μὲν τοῦ [15]Θορίκου καὶ τοῦ Σουνίου, νῆσος Ἑλένη, τραχεῖα καὶ ἔρημος, παραμήκης ὅσον ἑξήκοντα [16]σταδίους τὸ μῆκος· ἧς φασὶ μεμνῆσθαι τὸν ποιητήν, ἐν οἷς Ἀλέξανδρος λέγει πρὸς τὴν Ἑλένην·

Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ [17]ἐρατεινῆς
Ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι,
Νήσῳ δ' ἐν [18]Κρανάῃ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ.

Ταύτην

15) Quod scriptum erat Θωρίω, nemo est tam simplex, ne dicam imperitus, quin videat esse legendum Θορίκου. Id ex superioribus Strabonis verbis vel caeco manifestum est. *Casaubonus.* Propius ad veram hanc lectionem accedunt Vatic. et Ven. in quibus legitur Θορίκυ; reliqui cum edd. et Guarino habent Θορίω. Indubia est illa Casauboni emendatio. Ceterum verba πρὸ μὲν τοῦ — Σουνίου desunt in Gem. Plethone.

16) Mosc. Venet. Gem. Pletho σταδίων. Eustathius ad Homer. Il. 2, 535. p. m. 211. reperit hinc στάδια, sed idem ad Il. 3, 445. p. m. 329. σταδίους, promiscue etiam apud Strabonem usu. Utriusque autem structurae exempla, utra vera sit scriptura, dubium reddunt.

17) Desunt haec in Ven. ad νέεσσι, qui substituit ἄχρι τοῦ. Tum omisit idem in sequ. φιλότητι καὶ εὐνῇ. Posteriora item desiderantur in Paris. et Moscov. ut antea ἔπλεον, quod et neglexit Aldus. Epitome tantum ultimum versum refert; sed integrum.

18) Sic dedi reiecto accentu pro κραναῇ, cum aperte Strabo κύριον ὄνομα in hoc agnoscat, etsi in Homero olim dubitatum esse ex Eustathio discitur. Monuerat de hoc accentus sede Berkelius ad Stephan. p. 475. nec aliter hodie libri Homerici ostendunt.

Boeotiae. Ante oram hanc et Thoricum ac Sunium iacet insula Helena, aspera et deserta, in longum porrecta spatio circiter LX stadiorum. Eius aiunt meminisse Homerum in his Alexandri ad Helenam verbis,

Nec cum te primum abreptam
Lacedaemone amoena,
Navibus impositam vexi per caerula Ponti,
Insula vel in Cranaa mihi gaudia prima dedisti.

Cra-

Ταύτην γὰρ λέγει Κρανάην τὴν νῦν Ἑλένην, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γενέσθαι τὴν μίξιν. Μετὰ δὲ τὴν Ἑλένην ἡ Εὔβοια πρόκειται τῆς ἑξῆς παραλίας, ὁμοίως στενὴ καὶ μακρά, καὶ κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ παραβεβλημένη, καθάπερ ἡ Ἑλένη. Ἔστι δὲ ἀπὸ [19] Σουνίου πρὸς τὸ νότιον τῆς Εὐβοίας ἄκρον, ὃ καλοῦσι Λευκὴν ἀκτήν, σταδίων τριακοσίων πλοῦς. [20] ἀλλὰ περὶ Εὐβοίας μὲν εἰρήσεται ὕστερον. Τοὺς δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ δήμους τῆς Ἀττικῆς μακρὸν εἰπεῖν διὰ τὸ πλῆθος. Attica.

§. 23.

Τῶν δ' ὀρῶν, [1] ἃ ἐν ὀνόματι μάλιστά ἐστιν, ὅ, τε Ὑμηττός; καὶ [2] Βριλησσός, καὶ Λυκαβηττός, ἔτι δὲ Πάρνης

19) Parif. Mofc. praeponunt τοῦ.

20) Defunt haec ad ὕστερον in Ven. a μὲν in Parif. et Mofc. In hoc recentior manus relictum fpatium fuppleverat: μετ' ὀλίγον λέξομεν.

1) Vatic. Parif. Mofc. τὰ μὲν ἐν.

2) Parif. Mofc. fimplici σ efferunt, ut Sextus Empiricus 1, 12. Reliqui cum epitome, Guarino et edd. duplici. Confentiunt auctores fere omnes. Poft Aldus Λυκαμβηττός, idem et Hopper. Κορυδαλός, quod propter fuperiora p. 395. praetuli, pro Κορυδαλλός.

Cranaam enim, id eft afperam, appellari, quae a concubitu eorum deinde fit Helena dicta. Poft Helenam reliquo litori Atticae obiecta eft Euboea, itidem arcta et in longum iuxta continentem porrecta, ut et Helena. A Sunio ad auftrinum Euboeae promontorium; quod Albam actam (Leucen acten) appellant, navigatio eft ftadiorum ccc. Sed de Euboea poftea dicetur. Caeterum mediterraneos pagos five oppida Atticae, ob eorum multitudinem longum fuerit recenfere.

§. 23.

Montes, quorum nomina maxime funt nobilia, funt Hymettus, Brileffus, Lycabettus,

Attica. Πάρνης καὶ Κορυδαλός. Μαρμάρου δ' ἐστὶ τῆς τε [3]Ὑμηττίας καὶ τῆς [4]Πεντελικῆς κάλλιστα μέταλλα πλησίον τῆς πόλεως· ὁ δ' Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ. Τὰ δ' [5]ἀργυρεῖα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν ἀξιόλογα, νυνὶ δ' ἐκλείπει· καὶ δὴ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι, τῆς μεταλλείας ἀσθενῶς ὑπακουούσης, τὴν παλαιὰν [6]ἐκβολάδα καὶ σκωρίαν ἀναχωνεύοντες, εὕρισκον ἔτι ἐξ αὐτῆς ἀποκαθαιρόμενον ἀργύριον, τῶν ἀρχαίων ἀπείρως καμινευόντων.

Τῷ

3) Ita, per ι, Paris. Mosc. uti solent auctores. Rarius enim, veluti in Geopon. 15, 7. et forte scribendi vitio per ει, uti hic antea, reperitur. V. Meursius de populis Atticae h. v.

4) Vatic. Paris. Moscov. ἑλίκης. Ald. Hopper. ἑλικῆς, nec aliter Guarinus, *Helice*. Xylander bene restituit Πεντελικῆς, quod et alii codices probasse videntur. Certe Helice ineptam hic occupet sedem. Movit prior pars librarios, ut amputarent.

5) Paris. per ε, uti paullo post Moscov. et alibi plures praeferunt libri et scripti et editi. Sic libri 3. p. 148. Doctorum etiam virorum sententiae in diversas partes abeunt, multique adeo promiscue dici utrumque posse contendunt. Longa est de his disputatio Dorvillii ad Chariton. 1, 7. p. 83. sqq. cum qua conferri possunt a Fischero ad Welleri Grammat. Gr. P. I. p. 285. sq. de his verbis conlecta, et de nostro Zeune ad Xenoph. Memor. 2, 5, 2. Retinui ἀργυρεῖα, mutato tantum accentu, quo ab ἀργύρεια etiam differt, et alibi in edd. Casaubonianis distinguitur. Vulgo enim hic ἀργύρεια.

6) Mosc. invita etymologia per α. Idem post habet σκωρείαν, et cum Paris. ἀναχωρεύοντες.

bettus, Parnes, Corydalus. Prope urbem marmor Hymettium pulcerrimum effoditur, ut et Pentelicum; quin et optimum mel fit in Hymetto. Sectiones argentariae in Attica initio fuerant uberes, nunc deficerunt. Sane operarii, cum metalla maligne labori responderent, excrementa vetera et scoriam recoquentes, adhuc inde eliquatum argentum invenerunt, cum veteres imperite fornacibus metalla excoxissent.

Cum

Τοῦ δὲ μέλιτος ἀρίστου [7] ὄντος τῶν πάντων τοῦ Ἀττικοῦ, πολὺ [8] βέλτιστόν φασι τὸ ἐν τοῖς ἀργυρείοις, ὃ καὶ ἀκάπνιστον καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς σκευασίας. Attica. p. 400.

§. 24.

Ποταμοὶ δ' εἰσὶν, ὁ μὲν [1] Κηφισσὸς ἐκ [2] Τρινεμιῶν τὰς ἀρχὰς ἔχων, ῥέων δὲ διὰ τοῦ πεδίου, ἐφ' οὗ καὶ ἡ Γέφυρα καὶ οἱ Γεφυρισμοὶ, διὰ δὲ τῶν σκελῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ἄστεος εἰς τὸν Πειραιᾶ καθηκόντων, ἐκδίδωσιν εἰς τὸ Φαληρικὸν, χειμαρρώδης τὸ πλέον, θέρους δὲ μειοῦται τελέως. [3] Ἔστι δὲ τοιοῦτος

7) Mosc. τῶν πάντων ὄντος.

8) Parif. βέλτιον. Utriusque formae in hoc nexu exstant exempla.

1) Venet. Κηφισσὼν, Mosc. Κιφισσός.

2) Moscov. Τρινεμίων. Casaubonus malit Τρινεμιῶν vel Τρινεμέων, quia Τρινεμεῖς vocetur ὁ δῆμος τῆς Κεκροπίδος apud Stephanum. Posterius hinc sine discrepantiae notatione refert Meursius de popul. Att. h. v. Cum Stephanus, aliunde enim non liquet, aliquoties hoc nomen eiusque derivata sine ι repetat, videtur utique eius exemplum esse sequendum. Post Πειραία vitiose ed. Amstel.

3) Venet. Moscov. cum Aldo et Hoppero Ἔτι, quam commutationem utriusque vocis iam supra notavi l. 7. p. 309. et lib. 8. p. 364. Hic in utramque partem disceptari possit. Post iidem codices cum Paris. Gem. Plethone et Casaubono. μᾶλλον, in quo ambiguus etiam delectus obversetur. Edd. omnes μάλιστα.

Cum autem inter omnia mellis genera optimum sit Atticum, multo omnibus praestare aiunt id, quod in secturis argentariis reperitur, et acapniston dicitur, quia citra fumum conficitur.

§. 24.

Quod ad flumina Atticae pertinet, Cephissus apud Trinemios ortus, per planitiem defluit, ubi est Gephyra, et Gephyrismi, qui vocantur, lapsusque per longos muros, qui ab astu ad Piraeeum ducti sunt, in Phalerico litore mari miscetur, torrentis plerumque in morem fluens, aestate etiam omnino deficiens. Talis maxime est etiam Ilissus

Attica. Πάρνης καὶ Κορυδαλός. Μαρμάρου δ' ἐστὶ τῆς τε [3]Ὑμηττίας καὶ τῆς [4]Πεντελικῆς κάλλιστα μέταλλα πλησίον τῆς πόλεως· ὁ δ' Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ. Τὰ δ' [5]ἀργυρεῖα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν ἀξιόλογα, νυνὶ δ' ἐκλείπει· καὶ δὴ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι, τῆς μεταλλείας ἀσθενῶς ὑπακουούσης, τὴν παλαιὰν [6]ἐκβολάδα καὶ σκωρίαν ἀναχωνεύοντες, εὕρισκον ἔτι ἐξ αὐτῆς ἀποκαθαιρόμενον ἀργύριον, τῶν ἀρχαίων ἀπείρως καμινευόντων. Τοῦ

3) Ita, per ι, Parif. Mosc. uti solent auctores. Rarius enim, veluti in Geopon. 15, 7. et forte scribendi vitio per ει, uti hic antea, reperitur. V. Meursius de populis Atticae h. v.

4) Vatic. Parif. Moscov. ἑλίκης. Ald. Hopper. ἑλικῆς, nec aliter Guarinus, *Helice*. Xylander bene restituit Πεντελικῆς, quod et alii codices probasse videntur. Certe Helice ineptam hic occupet sedem. Movit prior pars librarios, ut amputarent.

5) Parif. per ι, uti paullo post Moscov. et alibi plures praeferunt libri et scripti et editi. Sic libri 3. p. 148. Doctorum etiam virorum sententiae in diversas partes abeunt, multique adeo promiscue dici utrumque posse contendunt. Longa est de his disputatio Dorvillii ad Chariton. 1, 7. p. 83. sqq. cum qua conferri possunt a Fischero ad Welleri Grammat. Gr. P. 1. p. 285. sq. de his verbis conlecta, et de nostro Zeune ad Xenoph. Memor. 2, 5, 2. Retinui ἀργυρεῖα, mutato tantum accentu, quo ab ἀργύρεια etiam differt, et alibi in edd. Casaubonianis distinguitur. Vulgo enim hic ἀργύρεια.

6) Mosc. invita etymologia per ω. Idem post habet σκωρείαν, et cum Parif. ἀναχωρεύοντες.

bettus, Parnes, Corydalus. Prope urbem marmor Hymettium pulcerrimum effoditur, ut et Pentelicum: quin et optimum mel fit in Hymetto. Sectiones argentariae in Attica initio fuerant uberes, nunc defecerunt. Sane operarii, cum metalla maligne labori responderent, excrementa vetera et scoriam recoquentes, adhuc inde eliquatum argentum invenerunt, cum veteres imper[illegible] forn[illegible] bus m[illegible]

τὴν ἀπὸ Σουνίου παραλίαν μέχρι [3] Θεσσαλονίκης ἐπὶ τὰς ἄρκτους τετάσθαι, μικρὸν ἐκκλίνουσαν [4] τὴν ὑπερανέχουσαν θάλασσαν πρὸς ἕω· τὰ δ' [5] ὑπερκείμενα πρὸς δύσιν, ὡς ἂν ταινίας τινὰς, διὰ τῆς χώρας ἑκάστης τεταμένας παραλλήλους. [6] Ὧν πρώτη ἐστὶν ἡ [7] ἀπὸ Μεγαρίδος, ὡς ἂν ταινία τις· τὸ μὲν ἑωθινὸν μέρος ταινιοῦσα τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι Ὠρωποῦ καὶ τῆς ταύτῃ παραλίας, τὸ δ' ἑσπέριον, τόν τε ἰσθμὸν, καὶ τὴν Ἀλκυονίδα θάλατταν, τὴν κατὰ Πηγὰς

Boeotia.

borum πρότερον. Λέγωμεν Parif. habet tantum ἐν, et pro λέγωμεν Mofc. εἰς. Cafaubonus, cum Strabo fuperius propofitam defcriptionem hic repetat, nifi ab otiofa manu obtrufa eft, pro λέγωμεν mavult ἐλέγομεν, ita quidem aptius.

3) Mofc. more folito Θετταλονίκης, etfi parum conftanter in hoc agunt libri etiam alii. Male autem ed. Amftel. cum Cafaub. altera Θεσσαλονικῆς.

4) Parif. Mofcov. ἔχουσαν τὴν θάλασσαν.

5) Remanfit ex hoc vocabulo ὑπὲρ in Parif. et Mofc. reliquam partem hiatus abforpfit. Pro ταινίας Mofc. male τινίας.

6) In his, praeter ea, quae ab editionibus deeffe defignantur, interciderunt etiam in Parif. et Mofc verba ἀπὸ Μεγαρίδος, μέρος ταινιοῦσα, τῆς ταύτῃ παραλίας, Ἀλκυονίδα, θάλατταν τήν. Tantum in alterutro vocula modo una, modo altera, plus minusve defideratur.

7) Cafaubonn. περὶ Μεγαρίδος.

a Sunio Theffalonicam usque extendi verfus feptentrionem, cum quidem parumper declinet a mari, quod verfus orientem excedit: ita ut, quae ad occafum vergunt, quafi fafciae quaedam fint: aequalibus undique intervallis per fingulas regiones protractae. Harum prima eft ea, quae a Megaride fafciae in morem parte orientem fpectante fubducit oram maritimam a Sunio usque ad Oropum et litus vicinum: parte occidua ifthmum, et mare Alcyonium, quod eft apud Pagas,

Attica. τος μάλιστα ὁ Ἰλισσὸς, ἐκ θατέρου μέρους τοῦ ἄστεος ῥέων εἰς τὴν αὐτὴν παραλίαν, ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς [4] Ἄγρας καὶ τοῦ [5] Λυκείου μερῶν, καὶ τῆς πηγῆς, ἣν ὕμνηκεν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων· περὶ μὲν τῆς Ἀττικῆς ταῦτα.

ΚΕΦ. Β.

§. 1.

Boeotia. Ἑξῆς δ᾽ ἐστὶν ἡ Βοιωτία· [1] περὶ ἧς λέγοντα καὶ περὶ τῶν συνεχῶν ἐθνῶν ἀνάμνησιν ποιήσασθαι χρὴ τοῦ σαφοῦς χάριν, ὧν εἴπομεν [2] πρότερον. Λέγωμεν δὲ τὴν

4) Casaubonn. Gem. Pletho Ἀγρίας. At cum Pausanias 1, 19, 7. Ἄγρας vocet, numero quidem plurali, quae duplex forma in multis valet, nihil mutandum. Idem c. l. Εἰλισσὸς scribit contra atque hic omnes codices volunt. Sed et Ἰλισσὸς legitur in Polyaeno 5, 17, 1. De Ἄγρα et Ἄγραι addo Stephanum.

5) Paris. Λυκίου, ut alibi solet.

1) Desinit haec ad ἡ Βοιωτία in Gem. Plethone.

2) Venet. verba haec πρότερον — Δευτέρα δ᾽ ἐστὶν omisit, et antea καὶ περὶ τῶν συνεχῶν ἐθνῶν, pro quibus substituit unam particulam ὅτι, ut ea hinc loci species prodeat: περὶ ἧς λέγοντα ἀνάμνησιν ποιήσασθαι χρὴ τοῦ σαφοῦς χάριν, ὧν εἴπομεν πρότερον, ὅτι ἡ Βοιωτία ἀπὸ τῆς ἕω ἐπὶ δύσιν τεταμένη et cet. Loco ver- borum

Ilissus ab altera urbis parte ad idem delabens litus, ortus ex locis supra Agram et Lyceum sitis fontemque in Phaedro a Platone celebratum. Atque haec quidem de Attica.

CAP. II.

§. 1.

Sequitur ordine Boeotia: de qua dicturum necesse est perspicuitatis [1] gratia etiam contiguas gentes recensere: ut ante monuimus. Sic igitur describamus. Ora maritima a Su-

τὴν ἀπὸ Σουνίου παραλίαν μέχρι [3] Θεσσαλονίκης ἐπὶ τὰς ἄρκτους τετάσθαι, μικρὸν ἐκκλίνουσαν [4] τὴν ὑπερανέχουσαν θάλασσαν πρὸς ἕω· τὰ δ' [5] ὑπερκείμενα πρὸς δύσιν, ὡς ἂν ταινίας τινὰς, διὰ τῆς χώρας ἑκάστης τεταμένας παραλλήλους. [6] Ὧν πρώτη ἐστὶν ἡ [7] ἀπὸ Μεγαρίδος, ὡς ἂν ταινία τις· τὸ μὲν ἑωθινὸν μέρος ταινιοῦσα τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι Ὠρωποῦ καὶ τῆς ταύτῃ παραλίας, τὸ δ' ἑσπέριον, τόν τε ἰσθμὸν, καὶ τὴν Ἀλκυονίδα θάλατταν, τὴν κατὰ Πηγὰς Boeotia.

borum πρότερον. Λέγωμεν Parif. habet tantum ἐν, et pro λέγωμεν Mofc. εἰς, Cafaubonus, cum Strabo fuperius propofitam defcriptionem hic repetat, nifi ab otiofa manu obtrufa eft, pro λέγωμεν mavult ἐλέγομεν, ita quidem aptius.

3) Mofc. more folito Θετταλονίκης, etfi parum conftanter in hoc agunt libri etiam alii. Male autem ed. Amftel. cum Cafaub. altera Θεσσαλονικῆς.

4) Parif. Mofcov. ἔχουσαν τὴν θάλασσαν.

5) Remanfit ex hoc vocabulo ὑπὲρ in Parif. et Mofc. reliquam partem hiatus abforpfit. Pro ταινίας Mofc. male τενίας.

6) In his, praeter ea, quae ab editionibus deeffe defignantur, interciderunt etiam in Parif. et Mofc verba ἀπὸ Μεγαρίδος, μέρος ταινιοῦσα, τῆς ταύτῃ παραλίας, Ἀλκυονίδα, θάλατταν τήν. Tantum in alterutro vocula modo una, modo altera, plus minusve defideratur.

7) Cafaubonn. περὶ Μεγαρίδος.

a Sunio Theffalonicam usque extendi verfus feptentrionem, cum quidem parumper declinet a mari, quod verfus orientem excedit: ita ut, quae ad occafum vergunt, quafi fafciae quaedam fint: aequalibus undique intervallis per fingulas regiones protractae. Harum prima eft ea, quae a Megaride fafciae in morem parte orientem fpectante fubducit oram maritimam a Sunio usque ad Oropum et litus vicinum: parte occidua ifthmum, et mare Alcyonium, quod eft apud Pagas,

Boeotia. Πηγαί: [8] μέχρι τῶν . . . . τῶν περὶ Κρέουσαν· [9] τὰ δὲ λοιπὰ . . . . . . μέχρι τῦ ἰσθμοῦ παραλίαν καὶ τὴν ὡς [10] ἂν . . . . . ὀρεινὴν, τὴν διείργουσαν ἀπὸ τῆς . . . . Δευτέρα δ' ἐστὶν ἡ Βοιωτία, ἀπὸ τῆς ἕω ἐπὶ δύσιν τεταμένη ταινία τις ἀπὸ τῆς κατ' Εὔβοιαν θαλάσσης ἐπὶ θάλατταν τὴν κατὰ τὸν [11] Κρισσαῖον κόλπον, ἰσομήκης πως τῇ Ἀττικῇ, ἢ καὶ ἐλάττων κατὰ

8) Etsi hic iidem codices spatium obiiciunt vacuum, nihil tamen abesse existimat Casaubonus, sed legendum: μέχρι τῶν περὶ Κρέουσαν, aut certe τῶν περὶ Κρέουσαν τόπων. Nec in Vatic. spatium vacuum relictum fuisse videtur, quia id demum post τὰ δὲ λοιπὰ indicatur. Post Paris. Moscov. Κρέουσαν, sed iidem p. 409. cum aliis etiam Κρέουσαν.

9) Expleto vacuo spatio Casaubonus sic legit: τὰ δὲ λοιπὰ τὴν μέχρι. Paris. ita habet: τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι . . . . ἰσθμῦ. In Moscov. τῦ ante ἰσθμῦ abest.

10) Casaubonus, quia hic Oniorum montium nomen latere debeat, lacunam subplet ex iis, quae supra p. 393. de iis leguntur. Dicit autem esse ῥάχιν τινὰ μηκυνομένην ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα, διείργουσαν τὴν κατὰ Νισαίαν θάλασσαν ἀπὸ τῆς κατὰ Κρίσσαν, quae posteriora verba etiam proximae lacunae immittenda censet. Obstat tamen, quod ante δευτέρα in Paris. et Moscov. ponitur Ἀττικὴν, unde legendum potius videatur: διείργουσαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας τὴν Ἀττικὴν, uti, inversa tantum forma, legitur initio huius libri. At sunt incerta haec.

11) Venet. Κρισσοῦ, quales mutilationes ex eodem notantur infra p. 405. Ald. Hopper. Κρισαῖον, de quo ad eundem locum.

Pagae, usque ad loca Creusae vicina. Reliquas . . . usque ad isthmum oram et veluti . . . montanam, quae dirimit ab . . . Secunda est Boeotia, fascia quaedam ab ortu adversus occasum porrecta a mari Euboico ad sinum Crissaeum, aequalis aut etiam minor longitudine Atticae: soli tamen

κατὰ μῆκος· ἀρετῇ μέντοι τῆς χώρας πάμπολυ Boeotia [12] διαφέρει.

§. 2.

[1] Ἔφορος δὲ καὶ ταύτῃ κρείττω τὴν Βοιωτίαν ἀποφαίνει τῶν ὁμόρων ἐθνῶν· καὶ ὅτι μόνη τριθάλαττός ἐστι· καὶ [2] λιμένων εὐπορεῖ πλειόνων· ἐπὶ μὲν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ καὶ τῷ Κορινθιακῷ τὰ ἐκ τῆς Ἰταλίας, [3] καὶ Σικελίας, καὶ τῆς Λιβύης δεχομένη· ἐπὶ δὲ τῶν πρὸς Εὔβοιαν μερῶν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Εὐρίπου σχιζομένης τῆς παραλίας· [4] τῇ μὲν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα καὶ [5] Ταναγρικὴν, τῇ [6] δ' ἐπὶ τὸν Σαλγανέα, καὶ τὴν Ἀνθη-

Bb 2

12) Gem. Pletho διαφέρουσα, bene. Ita et iam legisse videtur Guarinus, qui dat *praestans*.

1) Ald. ut alibi Εὔφορος, Hopper. Ἔφορον.

2) Parif. λειμένων.

3) Verba haec καὶ Σικελίας desunt in Gem. Plethone; post τῆς ante Λιβύης omissum in Parif. et Moscov.

4) Pro τῇ hic et in sqq. Parif. et Moscov. male τήν.

5) Articulum praeponunt Moscov. et Venet.

6) Xylander consulto eiecit δ', quod ex interpretatione Latina adparet, quae sic habet: *ita ut parte, quae adversus Aulidem est, in qua Tanagra iacet et Salganeus et Anthedon, continuum habeat mare ei, quod ad Aegyptum, Cyprum insulasque pertingit; altera parte —.* At, quod iam Casaubonus monuit, sensus loci pervertitur.

men praestantia permultum eam excellens.

§. 2.

Ephorus cum hac re Boeotiam finitimis praestare gentibus ait, tum quod sola trimaris est, copiaque portuum maiore praedita. Nam et in Crissaeo et Corinthiaco sinibus allata ex Italia, Sicilia Africaque accipit, quia, ut ubi Euboeae opponitur, in utramque Euripi partem se ora eius diducit: hinc versus Aulidem et Tanagricum agrum, illinc versus Salganeum et Anthe-

Boeotia. Ἀνθηδόνα, [7] τῇ μὲν εἶναι συνεχῆ τὴν κατ᾽ Αἴγυπτον, καὶ Κύπρον, καὶ [8] τὰς νήσους θάλασσαν· τῇ δὲ τὴν κατὰ Μακεδόνας, καὶ τὴν Προποντίδα, καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. Προστίθησι δὲ [9] καὶ, ὅτι τὴν Εὔβοιαν τρόπον τινὰ μέρος αὐτῆς πεποίηκεν ὁ Εὔριπος, οὕτω στενὸς ὢν, καὶ γεφύρᾳ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν
p. 401. διπλέθρῳ. Τὴν μὲν οὖν χώραν ἐπαινεῖ διὰ ταῦτα, καί φησι πρὸς ἡγεμονίαν εὐφυῶς ἔχειν· [10] ἀγωγῇ δὲ καὶ παιδείᾳ μὴ [11] χρησαμένους, ἐπεὶ μηδὲ τοὺς ἀεὶ

7) Casaubb. τῇ δέ. Mei omnes propter sequentia recte τῇ μέν. Tum Casaubonus malit τῇ μὲν ἂν, quod tamen necesse non puto, cum et sic per se adpareat, reperi superiora cum explicatione situs distinctiori.

8) Paris. Moscov. Ven. τὴς νήσου, ut ad solam Cyprum referatur. Sed vulgata aliorum praestat, quia sic reliquas insulas vicinas complectitur. Tum et prorsus Gem. Pletho omittit καὶ Κύπρον et omnino adiacentes hac parte insulas declarat.

9) Paris. Moscov. ὅτι καὶ τήν.

10) Mss. Casaubb. ἀγωγῇ δ᾽ ἐπιτηδείᾳ. In Paris. et Moscov. ἀγωγῇ καὶ . . δείᾳ, in hoc tamen syllaba και erat inserta.

11) Gem. Pletho locum sic exhibet: χρησαμένης, εἰ καί ποτε τι κατώρθωσαν διὰ τοὺς προεστῶτας αὐτῆς μὴ ἐπὶ μακρὸν τὸν χρόνον. Μακρὸν adfert et Venetus. Casaubb. μηδ᾽ ἐπὶ μικρόν. Equidem putavi μακρὸν praeferendum, quo posito sensus melius procedit. Cf. de hac commutatione supra ad lib. 8. p. 343. Vulgo ἐπὶ μικρὸν τ. χρ. συμμεῖναι.

Anthedona; porro quod hac parte continuum habet mare ei, quod ad Aegyptum, Cyprum insulasque pertingit: altera parte mare habet Macedonico, Propontidi et Hellesponto continuum. Adiicit et hoc, quodammodo Euboeam Boeotiae partem effici: adeo angusto Euripo, qui possit ponte duorum iugerum insterni. His ille nominibus eam regionem laudat aitque, eam ad imperium obtinendum optime fuisse paratam: sed quod incolae non uterentur institutione ac disciplina (quando ne duces quidem

ἀεὶ προϊσταμένους αὐτῆς, εἰ καί ποτε κατώρθωσαν, ἐπὶ μακρὸν τὸν χρόνον συμμεῖναι· καθάπερ Ἐπαμεινώνδας ἔδειξε. Τελευτήσαντος γὰρ ἐκείνου τὴν ἡγεμονίαν ἀποβαλεῖν εὐθὺς τοὺς Θηβαίους [[12] συνέβη,] γευσαμένους αὐτῆς μόνον· [13] αἴτιον δὲ εἶναι, τὸ λόγων καὶ ὁμιλίας τῆς πρὸς ἀνθρώπους ὀλιγωρῆσαι, μόνης δ' ἐπιμεληθῆναι τῆς κατὰ πόλεμον ἀρετῆς. Ἔδει δὲ προσθεῖναι, [14] ὅτι τοῦτο πρὸς Ἕλληνας μάλιστα χρήσιμόν ἐστιν, ἐπεὶ πρός γε τοὺς βαρβάρους βία λόγου κρείττων ἐστί. Καὶ Ῥωμαῖοι δὲ τὸ παλαιὸν μέν, ἀγριωτέροις ἔθνεσι πολεμοῦντες, οὐδὲν Boeotiis

12) Desideratur hoc verbum in Ven. Vatic. Paris. Moscov. et recte, ni fallor, cum ad Ephori narrationem et haec pars pertineat. Subplerunt alii librarii, morem quidem Strabonis secuti, ubi ipse aliquid narrat, cum causam infinitivi non reputassent. Idem olim apud Diodorum Sic. 1, 41. in Agatharchidis verbis obiiciebatur. Neque enim hic confugiam ad mutatam orationis formam. Quare uncis saltem id verbum inclusi.

13) Gem. Pletho αἴτιον δὲ γενέσθαι. Paris. praefixa distinctione maxima μόνον ad sequentia refert, dum adfert μόνον δ' εἶναι. Magis adridet evulgata.

14) Vatic. Mosc. διότι, uti fit alibi.

dem singulis temporibus suos tolerare potuerunt, rebus quantumvis praeclare ab his gestis) ideo non durare eorum diu potuisse potentiam. Quod exemplo Epaminondae satis apparuerit, quo mortuo statim amiserint Thebani imperium, cuius gustum duntaxat percepissent. Causam autem huius rei hanc adducit, quod litteras et cum hominibus consuescere neglexerint, solius bellicae virtutis studiosi. Fuit vero addendum, litteras et consuetudinem hominum apud Graecos maxime potuisse prodesse. Nam apud barbaros quidem vi quam facundia plus efficitur. Sane Romani antiquitus contra gentes agrestiores belligerantes, nihil

Boeotia. οὐδὲν ἐδέοντο τῶν τοιούτων παιδευμάτων· ἀφ' οὗ [15] δὲ ἤρξαντο πρὸς ἡμερώτερα ἔθνη καὶ φῦλα τὴν πραγματείαν ἔχειν, [16] ἐπέθεντο καὶ ταύτῃ τῇ ἀγωγῇ, καὶ κατέστησαν πάντων κύριοι.

§. 3.

Ἡ δὲ νῦν Βοιωτία πρότερον μὲν ὑπὸ βαρβάρων ᾠκεῖτο Ἀόνων καὶ [1] Τεμμίκων ἐκ τοῦ Σουνίου πεπλανημένων, καὶ Λελέγων, καὶ Ὑάντων. Εἶτα Φοίνικες ἔσχον οἱ μετὰ Κάδμου, ὃς τήν τε Καδμείαν ἐτείχισε, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἐκγόνοις ἀπέλιπεν. Ἐκεῖνοι δὲ τὰς Θήβας τῇ Καδμείᾳ προσέκτισαν καὶ συνεφύλαξαν τὴν ἀρχήν, ἡγούμενοι τῶν πλείστων Βοιωτῶν ἕως τῆς τῶν Ἐπιγόνων στρατείας. Κατὰ δὲ τούτους ὀλίγον

χρόνου-

15) Paris. δ' ἤρξαντο. Sed solet noster apostrophum saepe in his negligere. Sic antea δὲ εἶναι, uti p. 402. pro quo Aldus δ' εἶναι. Tum idem Paris. habet φύλα.

16) Vatic. Ven. Paris. Moscov. ἔθεντο, uti etiam Ald. et Hopper. Sed nota est vis compositi in hoc nexu utroque sensu frequentati.

1) Venet. τετμημένα, uti saepe propria in adpellativa transeunt, et contra. Ald. Hopper. Τεκμίκων.

hil id genus disciplinis opus habuerunt: postquam cum mansuetioribus gentibus ac populis cepit esse res ipsis, istis quoque institutionibus animum adiecerunt; itaque in suam omnia potestatem redegerunt.

§. 3.

Enimvero Boeotiam initio barbari tenuerunt, Aones et Temmices a Sunio evagati, et Leleges ac Hyantes. Deinde cum Cadmo e Phoenicia profecti Phoenices occuparunt: et Cadmus, munita muris Cadmea, regnum posteris reliquit. Hi Thebas adiecerunt Cadmeae a se conditas, ac plerisque Boeotis imperantes regnum usque ad Epigonorum bellum propagarunt. Ea autem tempe-

state

χρόνον ἐκλιπόντες τὰς Θήβας, ἐπανῆλθον πάλιν· Boeotia.
ὡς δ' αὔτως ὑπὸ Θρᾳκῶν καὶ Πελασγῶν [2] ἐκπεσόντες ἐν Θετταλίᾳ συνεστήσαντο τὴν ἀρχὴν, μετὰ Ἀρναίων ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥστε καὶ Βοιωτοὺς κληθῆναι [3] ἅπαντας. Εἶτ' ἀνέστρεψαν εἰς τὴν οἰκείαν, ἤδη τοῦ Αἰολικοῦ στόλου παρεσκευασμένου περὶ Αὐλίδα τῆς Βοιωτίας, ὃν ἔστελλον εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ [4] τοῦ Ὀρέστου παῖδες. Προσθέντες δὲ τῇ Βοιωτίᾳ τὴν Ὀρχομενίαν (οὐ γὰρ ἦσαν [5] κοινῇ πρότερον, οὐδ' Ὅμηρος μετὰ Βοιωτῶν αὐτοὺς κατέλεξεν, ἀλλ' ἰδίᾳ, Μινύας προσαγορεύσας) μετ' ἐκείνων ἐξέβαλον τοὺς μὲν Πελασγοὺς εἰς Ἀθήνας, ἀφ' ὧν ἐκλήθη μέρος τι τῆς πόλεως Πελασγικόν· [6] ᾤκησαν δὲ ὑπὸ

 [7] τῷ

2) Parif. ἐκλιπόντες, ex praecedentibus repetitum.

3) Mofc. πάντας.

4) Neglecto articulo dant Parif. Venet. Mofcov.

5) Cafaubonn. Gem. Pletho κοινωνοὶ pro κοινῇ, quod infolentius, certe durius videtur et ex proximo ἰδίᾳ natum, etfi hoc in obpofitione ftat verborum μετὰ Βοιωτίας.

6) Vatic. ᾤκισαν, folemni commutatione. At praeftat vulgata lectio etiam propter fequens ᾤκισαν, ab hac parte diftinctum.

ftate paulifper relictis Thebis, poftea eo rediverunt. Eodemque modo a Thraecibus expulfi et Pelafgis, in Theffalia cum Arnaeis rempub. conftituerunt, quae diu duravit, ita ut univerfi dicerentur Boeoti. Deinde domum fuam poftliminio repetiverunt, iam Aeolica claffe apud Aulidem Boeotiae collecta, qua in Afiam proficifcerentur Oreftis filii. Ibi tum Orchomeniam cum Boeotiae adiecifsent (non enim unum fuit antiquitus corpus, neque Orchomenos cum Boeotis recenfet Homerus, fed feorfum fub Minyarum nomine) iunctis viribus Pelafgos eiectos Athenas compulerunt, e quibus et urbis quaedam pars Pelafgicum eft dicta, et habitaverunt

Boeotis.[7] τῷ Ὑμηττῷ· τοὺς δὲ [8] Θρᾷκας εἰς τὸν Παρνασόν. Ὕαντες δὲ τῆς Φωκίδος [9] Ὑάμπολιν ᾤκισαν.

§. 4.

Φησὶ δ᾽ [1] Ἔφορος, τοὺς μὲν Θρᾷκας, ποιησαμένους σπονδὰς πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς, ἐπιθέσθαι νύκτωρ [2] στρατοπεδεύουσιν ὀλιγωρότερον, ὡς εἰρήνης γεγο-

7) Venet. τῶν Ὑμηττῶν. Parif. τῷ Ὑμηττῷ. Sed masculino genere usurpatur etiam ab aliis, veluti Pausania 1, 32. in.

8) Ita Moscov. Vulgo Θρᾷκας, uti post recurrit. Tum Παρνασσόν, nota variatione. Cf. ad lib. 8. p. 333. not 5. Porro Casaubonn. Parif. ἐπὶ τὸν Παρνασόν, de qua particularum commutatione supra ad p. 393. et alibi. Gem. Pletho ὑπὸ τὸν Παρνασόν.

9) Ὕαν πόλιν omnes Mss. nec aliter Eustathius, uti adparet ex eius commentario ad Homerum Il. 2, 521. p. 208. f. 274. in suo codice legit, etsi idem alias cum Homero scribit Ὑάμπολιν, non secus atque ipse Strabo infra p. 424. ubi h. l. respicit. Eadem etiam forma hoc nomen occurrit in aliis auctoribus, quos recensuit Palmerius in Gr. ant. 6, 15. p. 657. sqq. Diserte etiam monet Pausanias 10, 35, 4. olim Ὑαντων πόλιν dictam, post Ὑάμπολιν. Utra vero intelligatur, hic non refert, cum idem nomen Strabo c. l. servet. Videtur autem ex correptione vocis hoc nomen exstitisse. Quidquid est, excusate me fecisse videor, quod propter Homeri etiam auctoritatem in Strabone dedi Ὑάμπολιν. Ita vero supra simili fere modo adfuit Μεγάλη πόλις et Μεγαλόπολις.

1) Aldus, quod notum, Εὔφορος.

2) Casaubonn. στρατοπεδεύοντας, inepte ad narrationis caussam. Verba ὀλιγωρότερον — διακρουσαμένων in Ven. non exstant.

verunt sub Hymetto: Thraces autem in Parnasum exegerunt: Hyantes Hyampolin Phocidis condiderunt.

§. 4.

Refert Ephorus, Thraces, pactis cum Boeotis induciis, noctu eos, ut qui pace facta castra negligentius tutarentur,

γεγονυίας· διακρουσαμένων αὐτούς, [3] αἰτιωμένων τε ἅμα, ὅτι τὰς σπονδὰς παρέβαινον, μὴ παραβῆναι φάσκειν ἐκείνους· συνθέσθαι γὰρ ἡμέρας, νύκτωρ δ' ἐπιθέσθαι· ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι, Θρακία παρεύρεσις. Τοὺς δὲ Πελασγοὺς, μένοντος ἔτι τοῦ πολέμου, [4] χρηστηριαζομένους ἀπελθεῖν· ἀπελθεῖν δὲ καὶ τοὺς Βοιωτούς. Τὸν μὲν οὖν τοῖς Πελασγοῖς δοθέντα χρησμὸν ἔφη μὴ ἔχειν εἰπεῖν· τοῖς δὲ Βοιωτοῖς ἀνελεῖν τὴν προφῆτιν, ἀσεβήσαντας εὖ πράξειν· τοὺς δὲ θεωροὺς ὑπονοήσαντας χαριζομένην τοῖς Πελασγοῖς τὴν προφῆτιν [5] διὰ τὸ συγγενὲς, ([6] ἐπεὶ καὶ τὸ ἱερὸν Πελασγικὸν ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξεν) οὕτως ἀνελεῖν, ἁρπάσαντας τὴν ἄνθρωπον εἰς

Boeotis

p. 402.

3) Casaubonus ex libris suis notat καὶ ἅμα αἰτιωμένων pro αἰτιωμένων. Pro τε Paris. Moscov. δέ.

4) Paris. Moscov. Ven. et edd. ante Casaubonum χρηστηριασαμένους. Forte χρηστηριασομένους; quod in hoc nexu linguae usus comprobat.

5) Vatic. Paris. Moscov. καὶ τὸ συγγενὲς, forte pro κατὰ τὸ συγγενὲς, uti legitur in Venet. epitome et edd. Aldi, Hopperi, Xylandri. Casaubonus, non invitis quidem libris aliis, reposuit διά.

6) Vatic. Moscov. ἐπειδὴ, Paris. ἐπεὶ δὲ, quo idem voluit.

tur, adortos fuisse: profligatosque ab iis, simulque, quod inducias violassent, culpatos, id abs se factum negasse: pactos enim dierum inducias, noctu adortos esse: atque inde natum proverbium, Thracicum commentum. Pelasgos durante adhuc bello abiisse, ut oraculum consulerent: idem Boeotos etiam fecisse. At Pelasgis quidem quid responsum fuerit, fatetur sibi non constare. Boeotis autem antistitam respondisse, rebus usuros secundis, si impie agerent. Qui vero missi erant scitatum, suspicatos vatem in gratiam Pelasgorum, qui eius gentiles essent, (nam ab initio templum id Pelasgicum fuit) sic respondisse, correptam in rogum con-

Boeotia. εἰς πυρὰν [7] ἐμβαλεῖν· ἐνθυμηθέντας, εἴτε [8] κακουργήσασαν [περὶ τῶν γυναικῶν δικαστῶν,] [9] εἴτε μὴ, πρὸς ἀμφότερα ὀρθῶς ἔχειν· εἰ μὲν παρεχρηστηρίασε, κολασθείσης αὐτῆς· εἰ δ' οὐδὲν ἐκακούργησε, τὸ προσταχθὲν αὐτῶν πραξάντων. Τοὺς δὲ περὶ τὸ ἱερὸν,

7) Venet. ἐκβαλεῖν.

8) Verba haec κακουργήσασαν — δικαστῶν nullum sensum gignunt. Forte, εἴτε κακουργήσουσι περὶ γυναικὸς οἱ δικασταί. Sed et reliqua non satis cohaerent ubique. *Xylander.* Inclusa censeo e margine irrepsisse in contextum omninoque esse delenda. *Casaubonus.* Prolixe de hoc loco disseruit Faber in Semestr. 3, 5. p. 211. sq. et in primis Xylandri emendationem ad linguae usum sensumque exegit. Nempe, inquit, scribere voluit Xylander: εἴτε κακουργήσαι εἴποιεν περὶ γυναικὸς οἱ δικασταί. Sed et scribere oportuisset περὶ vel πρὸς τὴν γυναῖκα, non περὶ γυναικὸς, si ea mens, quam reddere Xylander tentavit, Straboni fuisset. Uti enim reddidit Xylander, prius illud κακουργήσουσι vel κακουργῆσαι ad Boeotios, posterius ἐκακούργησε ad antistitam combustam referendum foret. Tum vero Graeca a Latinis (*sive iure id facinus, sive iniuria perpetrasse ipsos judicatum fuisset*, ita enim vertit) longissime absunt. Denique nihil recti aut cum Graeca veritate congruentius exhibet, Fabro judice, qui ipse verba περὶ τῶν γυναικῶν δικαστῶν expungenda censet, ut παρέγγραφα, vel certe ad proximam narrationem λεγόντων δ' ὡς οὐδαμοῦ νόμος εἴη δικάζειν γυναῖκας; — in oram reiicienda, ubi memoriae adiuvandae vel singularis rei notandae causa librarius in margine adscripserit: περὶ γυναικῶν δικαστῶν. Res ipsa ad quaestionem de Minervae calculo pertinet. Venet. haec verba plane ignorat, nec reddidit Guarinus, quae tamen interponunt alii. Tantum Paris. τῶν δικαστῶν, addito articulo. At cum aperte aliena sint ab loci sensu, uncos retinui.

9) Paris. εἴτε μὲν.

coniecisse: quod sic ratiocinarentur, sive prave egisset illa, [de iudicibus mulieribus] sive recte, utroque rem modo bene habituram; nimirum ea, siquidem oraculum mala fide edidisset, supplicio affecta: sin vero nihil fraudis commisisset, a se id factum fore, quod iussi erant. Enimvero eos,

ἱερὸν, τὸ μὲν ἀκρίτους κτείνειν τοὺς πράξαντας, καὶ ταῦτ' ἐν ἱερῷ, μὴ δοκιμάσαι, καθιστάναι [10] δ' εἰς κρίσιν· καλεῖν δ' ἐπὶ τὰς ἱερείας, ταύτας δὲ εἶναι τὰς προφήτιδας; [11] αἱ λοιπαὶ τριῶν οὐσῶν περιῆσαν· ἀντιλεγόντων δ' ὡς οὐδαμοῦ νόμος εἴη δικάζειν γυναῖκας, προσελέσθαι καὶ ἄνδρας [12] ἴσους ταῖς γυναιξὶ τὸν ἀριθμόν· τοὺς μὲν οὖν ἄνδρας ἀπογνῶναι, τὰς δὲ γυναῖκας καταγνῶναι· ἴσων δὲ τῶν ψήφων γενομένων, τὰς ἀπολυούσας νικῆσαι· ἐκ δὲ [13] τούτων Βοιωτοῖς μόνοις ἄνδρας [14] προθεσπίζειν ἐν Δωδώνῃ. Boeotis.

Τὰς

10) Ven. exclusit δ'. Post Paris. dat τῆς ἱερείας, Moscov. utrumque.

11) Vulgo αἱ γὰρ λοιπαὶ τριῶν οὐσῶν περιῆσαν. Illud γὰρ extrudunt Vatic. Paris. Mosc. Ven. Recte, opinor, quia nexus hoc modo artius continetur, nec sensus, ut antea, languet, dummodo, quod feci, αἱ mutes in αἳ. Post vidi, praeivisse iam Guarinum, qui vertit: *quae e tribus reliquae supererant.*

12) Vatic. 174. Paris. Mosc. ὅσους καί.

13) Casaubonn. Ven. τούτου. Utrumque potest intelligi. Forte tamen τούτου melius habet.

14) Eustathius ad Homer. Odyss. 14, 327. p. m. 545. in, per explicationem refert: χρηματίζειν, ὅ ἐστι χρᾶσθαι καὶ μαντεύεσθαι.

eos, quibus templum curae erat, auctores huius facinoris indicta causa, idque in templo, necandos non censuisse: rem ad iudicium detulisse, quod facerent mulierum sacerdotum, quae eaedem erant fatidicae, reliquae duae: solebant enim tres esse; Boeotis autem causantibus, nusquam leges mulieribus iudicium permittere, totidem eis viros fuisse adiunctos. Porro viros absoluisse, mulieres damnasse; cumque essent aequales numero sententiae, absoluentes vicisse; ex eo receptum, ut apud Dodonam solis Boeotis viri oracula redderent.

Caetero-

Boeotia. Τὰς μέντοι προφήτιδας, ἐξηγουμένας [15] τοὐναντίον, εἰπεῖν, ὅτι προστάττει ὁ θεὸς τοῖς Βοιωτοῖς, τοὺς παρ' αὐτοῖς τρίποδας [16] συλλέγοντας εἰς Δωδώνην πέμπειν κατ' ἔτος· καὶ δὴ [17] καὶ ποιεῖν τοῦτο· ἀεὶ γάρ τινα τῶν ἀνακειμένων τριπόδων νύκτωρ καθαιροῦντας καὶ κατακαλύπτοντας ἱματίοις, ὡς ἂν λάθρα [18] τριποδηφορεῖν εἰς Δωδώνην.

§. 5.

[1] Μετὰ δὲ ταῦτα τὴν Αἰολικὴν ἀποικίαν συνέπραξαν τοῖς περὶ [2] Πενθίλον, πλείςους ἐξ ἑαυτῶν συμ-

15) Venet. Medic. a prima hic manu τὸ μαντεῖον. Post uterque etiam cum Parif. προστάττοι.

16) A. Gronovius in Variis Geogr. p. 200. ingeniofe ex feqq. emendat συλῶντας, quam emendationem confirmare adeo videatur epitome p. 124. Hudf. in qua haec leguntur: ἐχρήσθη αὐτοῖς, κατ' ἐνιαυτὸν κλέπτοντας ἕνα τῶν παρ' αὐτοῖς τριπόδων, ἀποκομίζειν εἰς Δωδώνην. Attamen et vulgata librorum fulcris nixa stare poteft.

17) Pofterius hoc καὶ abeft in Parif. et Mofc. item in edd. ante Cafaubonum. Sed et alibi fic nofter, uti lib. 10. p. 471. m. loquitur, aliique. Cf. quae conlegit Reitzius ad Lucian. quomodo hiftoria confcr. fit cap. 60. Adiecit igitur ex fuis Mss. Cafaubonus. Ita vero etiam infra p. 439. in. uterque codex exhibet.

18) Male Ald. Hopper. τριποδηφορεῖν.

1) Defunt haec tria vocabula in Gem. Plethone.

2) Mofcov. Πένθιλον, ut epitome p. 124. Hudf. Aldus, Hopper.

Caeterum fatidicas iftas mulieres, oraculo in diverfam fententiam explicato, Boeotis deum praecipere dixiffe, ut fuos tripodes colligentes quotannis Dodonam mitterent. Idque Boeotos feciffe; femper enim unum aliquem dedicatorum apud fe tripodum noctu auferentes et veftibus occultantes, ita clam Dodonam deportare.

§. 5.

Poftea Boeoti Penthilum in Aeolica colonia deducenda adiuverunt, miffis cum eo fuorum

συμπέμψαντες, ὥστε καὶ Βοιωτικὴν [3] προσαγορευθῆναι. Ὕστερον δὲ χρόνοις πολλοῖς ὁ Περσικὸς πόλεμος περὶ Πλαταιὰς γενόμενος διελυμήνατο τὴν χώραν. Εἶτ' ἀνέλαβον [4] σφᾶς πάλιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς ἀμφισβητῆσαι Θηβαίους δυσὶ μάχαις [5] κρατήσαντας Λακεδαιμονίους. Ἐπαμεινώνδα δὲ πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ, ταύτης μὲν τῆς ἐλπίδος διεσφάλησαν· ὑπὲρ δὲ τῶν Ἑλλήνων ὅμως ἐπολέμησαν πρὸς Φωκέας τοὺς τὸ ἱερὸν συλήσαντας τὸ κοινόν. Κακωθέντες δ' ὑπό τε p. 403. [6] τούτου τοῦ πολέμου, καὶ τῶν Μακεδόνων ἐπιθεμένων τοῖς Ἕλλησιν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ ἀπέβαλον

per. Πενθῖλον, Variant quidem accentu et alibi haec nomina in ιλος, sed plerumque et fere semper tamquam paroxytona prodeunt. Cf. Sylburg. ad Pausan. 6, 1. p. m. 453. Sic Πενθίλος in Pausania 3, 2, 1.

3) Paris. Moscov. συμπαραγορευθῆναι. Praetuli tamen vulgatam.

4) Gem. Pletho addit αὐτούς.

5) Paris. Moscov. κρατήσαντες. Hic tamen simul et alteram lectionem habet adpositam, uti post Λακεδαιμονίους praefert et Λακεδαιμονίων, quasi optionem det. Nempe cum accusativo etiam passim iungitur κρατεῖν, veluti apud Platonem in Symposio p. 267. Bipont. Polyb. 1, 82, 2.

6) Abest in Moscov. Post idem cum Paris. τούτου pro τούτων.

rum plurimis: ita ut Boeotica ea colonia fuerit cognominata. Multo post tempore bellum Persicum apud Plataeas regionem eorum afflixit. Ita tamen postmodo reparaverunt suas res, ut etiam de principatu inter Graecos Thebani certarent, cum Lacedaemonios duobus vicissent praeliis. Sed cum in posteriore cecidisset Epaminondas, spe imperii deiecti, tamen pro Graecis bellum gesserunt in Phocenses, qui commune templum depraedati erant. Quo bello attriti et a Macedonibus Graecos infestantibus, et amiserunt urbem suam a Mace-

Boeotia. βαλον τὴν πόλιν κατασκαφεῖσαν, καὶ ἀνέλαβον ἀνασπισθεῖσαν. Ἐξ ἐκείνου δ' ἤδη πράττοντες ἐνδεέστερον ἀεὶ μέχρι εἰς ἡμᾶς, οὐδὲ κώμης ἀξιολόγου τύπον σώζουσι. Καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις [7] ἀνάλογον, πλὴν Τανάγρας καὶ [8] Θεσπιῶν· αὗται δ' ἱκανῶς [9] συμμένουσι πρὸς ἐκείνας κρινόμεναι.

§. 6.

Ἑξῆς δὲ τὴν περιήγησιν τῆς χώρας ποιητέον, ἀρξαμένους ἀπὸ τῆς πρὸς Εὔβοιαν παραλίας τῆς συνεχοῦς τῇ Ἀττικῇ. Ἀρχὴ δ' ὁ Ὠρωπὸς καὶ ὁ ἱερὸς λιμὴν, ὃν καλοῦσι Δελφίνιον, καθ' ὃν ἡ παλαιὰ [1] Ἐρέτρια ἐν τῇ Εὐβοίᾳ, διάπλουν ἔχουσα ἑξή-

7) Casaubonn. ἀνάλογον ἔχουσι. Gem. Pletho καὶ αἱ ἄλλαι.

8) Vatic. Parif. Moscov. Θεσπεριῶν, uti pro Θεσπιέων vel Θεσπιῶν Ven. infra p. 405. et pro Θεσπιέων plures dant Θεσπεσιέων. Eodem modo aberratur in Orphei Argon. v. 121. Scymno Chio v. 496. Sed vid. ad p. 410.

9) Parif. Moscov. Venet. συμμένουσαι.

1) Ἐρέτρια omnes editiones, praeter Casaub. 2. et Amstelod. quae hic vulgarunt Ἐρέτεια; post tamen etiam Ἐρέτρια. Parif. et Moscov. efferunt in utraque fede per ι, quam scripturam

Macedonibus dirutam, et ab iisdem instauratam receperunt. Atque ex illo tempore Thebae, rebus subinde in deterius sublabentibus usque ad nostra tempora, vix pagi memorabilis formam retinent. Quod idem aliis etiam Boeotiae accidit urbibus, Tanagra et Thespiis exceptis, quae, cum Thebis comparatae, satis adhuc constare videntur.

§. 6.

Deinceps Boeotiae nobis descriptio est proponenda, sumto initio ab ora maritima, quae Euboeae opposita Atticam attingit. Principium est Oropus et facer portus, qui Delphinium dicitur, cuius e regione est antiqua Euboeae Eretria, traiectu

ἑξήκοντα σταδίων. Μετὰ δὲ τὸ Δελφίνιόν ἐστιν ὁ Ὠρωπὸς ἐν εἴκοσι σταδίοις· κατὰ δὲ τοῦτόν [2] ἐστιν ἡ νῦν Ἐρέτρεια· διάπλους δ' ἐπ' αὐτὴν στάδιοι τεσσαράκοντα. Boeotia.

§. 7.

Εἶτα Δήλιον τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Δήλου ἀφιδρυμένον, Ταναγραίων πολίχνιον, Αὐλίδος διέχον [1] σταδίους τριάκοντα· ὅπου μάχῃ [2] λειφθέντες Ἀθηναῖοι προτροπάδην ἔφυγον· ἐν δὲ τῇ φυγῇ πεσόντα ἀφ'

pturam praeferunt tantum non omnes auctores et noster in primis lib. 10. p. 448. et confirmant deducta inde nomina. Nusquam enim Ἐρετριεύς, quod sciam, occurrit, uti Ἀκαμιεύς, Μαντινεύς, et similia. Attamen etiam Ἐρέτρεια sine varietatis indicio legitur in Dione 54, 7. et quidam in Homero Il. 2, 537. etiam scripserunt Χαλκίδ' Ἐρέτρειάν τε. Tum vero accentu debent differre sic, ut Ἐρετρία probetur, etsi omnes fere malunt Ἐρέτρια, cum tamen probent Ἀτρία et in nostro lib. 10. p. 448. Ἀροτρία, antiquius Eretriae nomen diverso hoc accentu deinceps adpositum. Cessi tamen exemplis auctorum, in quibus sunt Grammatici et Lexicographi excepto Stephano, et tantum ει in ι mutavi. Hinc vero diserte lib. 10. p. 447. f. ubi etiam Casaubonus posuit Ἐρετρίαν, ex Mosc. adscriptum vidi Ἐρέτρειαν.

2) Abest in Moscov. Post idem σταδίων habet et σταδίοις, posterius etiam Paris. In numero denique a Strabone dissentit epitome p. 124. Hudf. quippe quae scribit ξ i. e. ἑξήκοντα.

1) Moscov. στάδια, uti saepe solet, promiscua forma.
2) Moscov. ληφθέντες, commutatione crebra.

LX stadiorum distans. A Delphinio Oropus abest XX stadiis: huic Eretria nostra opponitur, traiectu XL stadiorum.

§. 7.

Inde est Delium Apollinis templum ad eius, quod in Delo est, exemplar conditum, oppidum Tanagraeorum ab Aulide distans XXX stadiis. Ibi praelio victi Athenienses cum effuse fugerent, delapsum in fuga

Boeotia. ἀφ' ἵππου Ξενοφῶντα τὸν [3]Γρύλλου ἰδὼν κείμενον Σωκράτης ὁ φιλόσοφος στρατεύων πεζὸς, τοῦ ἵππου γεγονότος ἐκποδὼν, ἀνέλαβε τοῖς ὤμοις [4]αὐτοῦ, καὶ ἔσωσεν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους, ἕως ἐπαύσατο ἡ φυγή.

§. 8.

Εἶτα λιμὴν μέγας, ὃν καλοῦσι βαθὺν λιμένα. Εἶθ' ἡ Αὐλὶς [1]πετρῶδες χωρίον, καὶ κώμη Ταναγραίων· λιμὴν δ' ἐστὶ πεντήκοντα πλοίοις· [2]ὥστ' εἰκὸς τὸν ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ μεγάλῳ ὑπάρξαι λιμένι. Καὶ ὁ Εὔριπος δ' ἐστὶ πλησίον [3]ὁ Χαλκίδος, εἰς

3) Parif. Mofcov. ἰδὼν κείμενον τὸν Γρύλλου. At vulgatus ordo praeftat, uti Γρύλλου, quomodo fcribit Diogen. Laërt. 2, 48. fqq. aliique.

4) Cafaubonn. αὐτὸν, Venet. αὐτόν. Prius, fi eligendum alterutrum, aptius. Optima tamen lectio vulgata, cum fit efficacioris fenfus.

1) Cafaubonn. πετρώδης χῶρος. Vatic. Mofc. χώρα. Alii cum edd. πετρῶδες χωρίον, uti etiam hinc repetit Euftathius ad Homer. Il. 2, 496. p. m. 200. extr.

2) Venet. ὡς κατ' εἰκὸς τό.

3) Venet. ὁ Χαλκίδης, reliqui ὁ Χαλκίδος, pro quo Cafaubonus mavult ὁ Χαλκιδικὸς ex Euftathio c. l. quippe ita hinc refert. Et fic in ipfo Strabone lib. 1. p. 10. vocatur. Attamen cum alterum, quod libri aperte vel praeferunt, vel innuunt, intel-

fuga ab equo Xenophontem Grylli F. iacere videns Socrates philofophus, qui amiffo equo pedes pugnabat, in humeros fuos receptum per multa ftadia portavit atque eripuit, dum fuga fifteretur.

§. 8.

Sequitur portus magnus, quem profundum vocant. Poft Aulis locus faxofus, Tanagraeorum pagus, cum portu L navium capace: ut appareat, naves Graecorum in magno ftetiffe portu. Eft et in propinquo Euripus Chalcidis, ad

εἰς ὃν ἀπὸ Σουνίου [4] στάδιοι ἑβδομήκοντα· ἔστι δ' ἐπ' αὐτῷ γέφυρα δίπλεθρος, ὡς [5] εἴρηκα· πύργος δ' ἑκατέρωθεν ἐφέστηκεν, ὁ μὲν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας· [6] διῳκοδόμηται δ' [7] εἰς αὐτὸν σύριγξ. Περὶ δὲ τῆς παλιῤῥοίας [8] τοῦ Εὐρίπου, τοσοῦτον μόνον εἰπεῖν Boeotia.

intelligi etiam possit, intactum reliqui. Sic enim *Chalcidis Euripus* dicitur a Livio 35, 39. in. et alia eiusmodi duplici forma efferuntur.

4) Paris. Moscov. στάδια, promiscuo usu.

5) Libri veteres Casauboni et ex meis C. Pletho εἴρηται; Venet. εἴρηκε, quod in alterutram partem potest inverti.

6) Sic Casaubonn. Vatic. Ven. Moscov. Paris. pro vulgato adhuc διῳκοδόμητο. Si enim canalis ille integer restat, (v. Pococke T. 3. p. 223. ed. 1792.) multo minus Strabonis aetate abolitus esse potuerit. Et sic locum nostrum etiam legit Vossius ad Melam 2, 7, 77. qui etiam arcessito Procopio de aedific. 4, 3. de vero eius sensu exposuit, quem minus recte reddiderant Guarinus (*ad ipsam fabrefacta fistula est*) et Xylander (*ab una ad alteram canalis est exstructus.*) Nec magis Penzelius, qui neglecta voce σύριγξ ad utramque turrim refert. Consuli potest in primis Diodorus 13, 47. quem neglexit Vossius. Sed haec ad interpretationem reiici debent.

7) Casaubonn. Vatic. Paris. cum Guarino εἰς αὐτόν, alii εἰς αὐτοὺς cum editionibus, sic ut ad utramque turrim ad Chalcidem et Aulidem in Boeotia interiectus ille canalis referatur. Quod tamen referunt ex veteribus Diodorus, ex recentioribus Pocockius cc. ll. unus tantum canalis a Boeotiae parte nudato ponte relictus erat, qua transire naves possent. Quod cum non temere codices commenti esse videantur, eo certius veram loci speciem repraesentare licuit.

8) Verba τοῦ Εὐρίπου desunt in Paris.

ad quem a Sunio stadia sunt LXX. Is Euripus est, ut diximus, ponte iunctus duum iugerum: turris utrisque ad eum extat, una a Chalcide, altera a Boeotia: qua canalis est relictus. De reciprocatione Euripi sufficiat dixisse

Boeotia. εἰπεῖν ἱκανὸν, ὅτι ἑπτάκις μεταβάλλειν. Φασὶ καθ' ἡμέραν ἑκάστην καὶ νύκτα· τὴν δ' αἰτίαν ἐν ἄλλοις σκεπτέον.

§. 9.

Πλησίον δ' ἐστὶν [1] ἐφ' ὕψους κείμενον χωρίον [2] Σαλγανεὺς, ἐπώνυμον τοῦ ταφέντος ἐπ' αὐτῷ Σαλγανέως ἀνδρὸς Βοιωτίου, καθηγησαμένου τοῖς Πέρσαις εἰσπλέουσιν εἰς τὸν διάπλουν τοῦτον ἐκ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· ὃν φασιν ἀναιρεθῆναι, πρὶν ἢ τῷ Εὐρίπῳ συνάπτειν, ὑπὸ τοῦ ναυάρχου [3] Μεγαβάτου, [4] νομισθέντα κακοῦργον, ὡς ἐξ ἀπάτης ἐμβαλόντα

1) Omisit haec duo vocabula Venetus.

2) Mosc. Σαλγῶνες. Ptolem. 3, 15. Σαγανεύς. Sed τὸ λ tuetur etiam Servius ad Virgil. Eclog. 10, 50. etsi in posteriori parte corruptus, (*Salaeneus.*) Sed et Σαλγανεὺς diserte Stephanus h. v. Dicaearchus p. 20. Hudf. Livius 35, 37, 6. et 51, 8. Consentit ipse Strabo in auctoris nomine lib. 1. p. 10. et in loco Epitome p. 124. Hudf. cum aliis Mss. et Guarino et Dom. Nigro in commentar. Geogr. p. 305. ubi h. l. spectavit, etsi ex Guarino suas copias derivat.

3) Venet. Μεταβάτου. At utrumque corruptum et Μεγαβάζου legendum videtur ex Herodoto 7, 97. Cf. Wesseling. ad Diodor. 11, 12. in.

4) Sic pro vulgato antea νομισθέντος κακούργου recte reposuit Casaubonus, etsi νομισθέντος etiam in Mosc. fuerat, quod tamen in

dixisse id, quod eum septies quavis die ac nocte mutari aiunt: causa alibi est indaganda.

§. 9.

Pone est in sublimi Salganeus: habet autem locus nomen a Salganeo viro Boeoto ibi sepulto, qui Persis a Maliaco sinu in traiectum hunc navigantibus ductor cum fuisset, a classis Persicae praefecto Megabato interfectus dicitur, priusquam ad Euripum pervenissent: mala eum fide agere opinato, qu.

λόντα τὸν στόλον εἰς τυφλὸν τῆς θαλάσσης στενωπόν· Boeotia. αἰσθόμενον δὲ τὸν βάρβαρον τὴν περὶ αὐτὸν ἀπάτην μεταγνῶναί τε, καὶ ταφῆς ἀξιῶσαι [5] τὸν ἀναιτίως ἀποθανόντα.

§. 10.

Καὶ ἡ Γραῖα δ' ἐστὶ τόπος Ὠρωποῦ πλησίον, p. 404. καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου, καὶ τὸ Ναρκίσσου τοῦ Ἐρετριέως μνῆμα, ὃ καλεῖται [1] Σιγηλοῦ· ἐπειδὴ σιγῶσι παριόντες· τινὲς δὲ [2] τῇ Ταναγρᾳ τὴν αὐτήν φασιν·

in νομισθέντα ex correctione transierat, et utrumque adeo, νομισθέντος κακούργου, in Vatic. At praestat altera lectio ab ipso nexu sustentata et inlustratione similis facti adiuta in Peloro, de cuius nece Mela 2, 7, 145. et alii quidam loquuntur.

5) Paris. Moscov. uti Aldus τὸν ἀναιτίως.

1) Gem. Pletho Σιγηλόν. Utrumque stare potest, sed illud probant reliqui omnes cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201.

2) Ante Casaubonum legebatur τὴν Τάναγραν. Vatic. Paris. Mosc. habent τὴν Ταναγρᾳ, ut inter utrumque titubare videantur. Gem. Pletho τινὲς δὲ τὴν Γραῖαν τῇ Ταναγρᾳ τὴν αὐτήν φασι. Eadem hinc excitavit Eustathius c. l. mutato tantum verborum ordine: Τινὲς δὲ τὴν αὐτήν φασι τῇ Ταναγρᾳ τὴν Γραῖαν, quae quidem in versione expressit Xylander. Ipsam rem confirmat Stephanus s. utraque voce, et, qui Strabonem respexit, Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201.

qui dolose classem in caecas maris angustias coniecisset: aiuntque barbarum postea, errore suo cognito, poenitentia correptum sepulcro dignatum esse, quem insontem occiderat.

§. 10.

Est et Graea locus Oropo vicinus, et fanum Amphiarai, et Narcissi Eretriensis monimentum, quod Sigelum dicitur a silentio; praetereuntes enim tacent. Nonnulli Graeam eandem et Tanagram esse

Boeotia. φασιν· ἡ [3] Ποιμανδρὶς δ' ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ Ταναγρικῇ· καλοῦνται δὲ καὶ Γεφυραῖοι οἱ [4] Ταναγραῖοι. [5] Ἐκ Κνωπίας

3) Eustathius c. l. quem et hic in versione secutus erat Xylander, habet Ποιμανδρία, etsi potius ex Lycophrone v. 326. hausisse videtur Eustathius, in quo ita exstat. At haec forma, si quidem Tzetzen ad Lycophronem et Stephanum audias, ad urbem Tanagram propius pertinet, cum Strabo hic de regione loquatur, quam omnibus libris testibus Ποιμανδρὶς vocat. Certe his potius inhaerendum est, quam iis, quae tradunt superiores de Ποιμανδρία, etsi parum, immo nihil utrumque discrepare existimat Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 534.

4) Paris. Moscov. Venet. Τανάγριοι, reliqui cum Guarino et edd. Ταναγραῖοι, quae forma usitatior est et a numis probatur; alteram adeo ignorat Stephanus.

5) Absque praepositione Paris. et Moscov. Pro Κνωπίας Salmasius ad Solin. c. 7. s. 13. p. m. 104. emendat Ποτνίας, quod nulla Κνωπία Θηβαϊκὴ fuerit. In priori consentientem habet Palmerium in exercitt. ad auct. Gr. p. 315. qui et confirmari posse eam lectionem putat ex Pausania 9, 8, 2. a quo narratur, in vicinia Amphiaraum a terra fuisse absorptum, ibique περίβολον stetisse; in posteriori refragatur et ablegat ad Vossium ad Melam 2, 3, 92. qui contra Salmasium contendit, fuisse utique hoc nomine urbem in Boeotia ita dictam a Cnopo fluvio, qui idem fuit Ismenus, unde et *Ismenia* et *Cnopia* eiusdem urbis diversa tantum fuerint nomina. Bene monuit Palmerius, eam disputationem ex Scholiaste Nicandri ad Theriaca p. 60. a. ed. Ald. quem tamen tacite videtur Vossius adtigisse, dirimi ipsamque rem evinci. Hinc vero etiam Vossius in Strabone vulgatam tuetur, quam quidem invitis libris, quibuscum consentit epitome p. 125. Hudſ. et Guarinus, mutare sic minime liceat. Nam quod addit, Πότνιαι semper in plurali occurrere,

esse censent: caeterum Poemandris eadem est, quae Tanagrica. Gephyraei quoque, id est pontani, vocantur Tanagraei. Ex Cnopia autem

Κνωπίας δὲ τῆς Θηβαϊκῆς [6] μεθιδρυμένον δεῦρο τὸ Ἀμφιάρειον. Boeotia.

§. 11.

Καὶ ὁ Μυκαλησσὸς δὲ κώμη τῆς Ταναγρικῆς· κεῖται δὲ παρ' ὁδὸν [1] Θηβαίων εἰς Χαλκίδα· καλοῦσι δὲ [2] Βοιωτικῶς Μυκαληττόν. Ὡς δ' αὔτως καὶ τὸ Ἅρμα, τῆς [3] Ταναγραϊκῆς κώμη [4] ἔρημος περὶ Μυκαληττὸν, ἀπὸ τοῦ Ἀμφιαράου ἅρματος λαβοῦσα τοὔνομα, ἑτέρα οὖσα τοῦ Ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ὅ ἐστι περὶ Φυλὴν δῆμον τῆς Ἀττικῆς, [5] ὁμο-

currere, id quidem leve videtur, et in frequente illa et promiscua horum nominum forma vix valeat.

6) Moscov. μεθιδρυμένη.

1) Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 202. hinc refert παρ' ὁδὸν τὴν Θήβηθεν, quod magis adridet Polito ad Eustath. Tom. 2. p. 535. quam vulgata, etsi hanc tuentur libri omnes; tantum Medic. τὴν Θηβαίων.

2) Paris. Moscov. Βοιωτιακῶς, ut in his solet. Vulgata est in aliis et Eustathio c. l.

3) Servandi tenoris causa malim Ταναγρικῆς, ut antea.

4) Paris. Moscov. ἔρημον. Gem. Pletho ἔρημος καὶ αὐτοῦ. Post ante Μυκαληττὸν praeponunt articulum Vatic. et Moscov.

5) Ita recte restituit Xylander, ante quem legebatur ὅμοιον, ex Eustathio quidem c. l. Sed et sic codices praeter Ven. qui habet ὅμοιον, quod et expressit Guarinus. Ceterum minus recte hunc locum interpretatus est Guarinus, qui Physen omisit,

autem Thebana fanum huc Amphiari traductum est.

§. 11.

Est et Mycalessus Tanagricus pagus in via, quae Thebis Chalcidem tendit: Boeotice Mycalettum appellant. Est et Harma iuxta Mycalettum Tanagricae vicus desertus, nomen habens a curru (hoc harma notat Graecis) Amphiarai: aliud est Harma Atticae apud Phylen pagum, finiti-

Boeotia. ρον τῇ [6] Τανάγρᾳ. Ἐνταῦθα δὲ ἡ παροιμία τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ λέγουσα· ὁπότε δι' Ἅρματος [7] ἀστράψῃ· ἀστραπήν τινα σημειουμένων κατὰ χρησμὸν τῶν λεγομένων Πυθαϊστῶν, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ Ἅρμα, καὶ τότε πεμπόντων τὴν θυσίαν εἰς Δελφοὺς, ὅταν ἀστράψαντα ἴδωσιν· ἐτήρουν δ' ἐπὶ τρεῖς μῆνας· καθ' ἕκαστον μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἀπὸ τῆς ἐσχάρας τοῦ Ἀστραπαίου Διός· ἔστι δ' αὕτη ἐν

τῷ

omisit, nec melius ex Strabone produxit Eustathius p. m. 202. c. l. Ἅρμα — ἀλλὰ καὶ δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρὸν, ὅμορον τῇ Τανανγρικῇ. Harmatos enim δήμου nemo meminit, etsi eum agnoscit Sponius in Voyage d'Italie — T. 2. p. 318. et Meursium, qui praeteriit, hoc nomine notat. At videtur ille cum Eustathio male intellexisse Stephanum s. v. Ἅρμα, qui, quamvis ambigue Strabonem reddidit, de Phyle tamen intelligi debet, ut docet ipse sub h. v. Cf. supra Strabo p. 396.

6) Ita Mss. cum Guarino et editionibus omnibus, a quibus tamen discessit Xylander, qui et hic ex Eustathio posuit Ταναγρικῇ, uti et scribit ex Strabone Stephanus c. l. Probat hanc lectionem Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 535. cum Tanagra ipsa longius videatur absuisse. Ceterum verba ὅμορον τῇ Τανάγρᾳ non excepit Gem. Pletho. Idem deinceps ἔσχεν ἡ παροιμία, artiori nexu, ad quem solet passim dissecta Strabonis membra revocare.

7) Vatic. Mosсov. ἀστράπτῃ. Utrumque adparet in Paris. Vulgatum habent reliqui cum Eustathio c. l.

finitimum Tanagricae. Ab hoc Harmate tractum est proverbium: Quando per Harma fulguraverit: nam qui Pythaistae vocabantur, oraculi cuiusdam iussu ad Harma converso visu fulgur quodpiam observabant, quo fulgure conspecto sacrificium Delphos mitterent: observabant autem per tres menses, quovis mense per triduum totidemque noctes, stantes ipsi ad focum Iovis Fulgurantis, qui

τῷ τείχει μεταξὺ [8] τοῦ Πυθίου καὶ τοῦ Ὀλυμπίου. Boeotia. Περὶ δὲ τοῦ Ἅρματος τοῦ Βοιωτικοῦ, οἱ μὲν φασιν [9] ἐκπεσόντος ἐκ τοῦ ἅρματος [10] ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὸν τόπον, [11] οὗ νῦν ἐστι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, τὸ ἅρμα ἔρημον ἐνεχθῆναι [12] περὶ τὸν ὁμώνυμον τόπον· οἱ δὲ τοῦ Ἀδράστου συντριβῆναι τὸ ἅρμα φεύγοντός φασιν ἐνταῦθα, τὸν δὲ διὰ τοῦ [13] Ἀρείονος σωθῆναι. Φιλόχορος δ' ὑπὸ τῶν [14] κωμητῶν σωθῆ-

8) Absque articulo Paris. et Mosc. Post hic Ὀλύμπιυ.

9) Ald. Hopper. ἐκπεσόντα.

10) Verba haec ἐν τῇ μάχῃ omisit Ven.

11) Vatic. Ven. ὅπου νῦν, ex glossa puto.

12) Paris. Moscov. ἐπί. Utrumque, qua sensum, stare potest.

13) Moscov. Ἀρειίωνος. Paris. Ἀρίονος. Vulgata scriptura rectior videtur, tam ex etymologia, quam adferunt Scholia ad Homer. Il. 23, 347. quam ob accuratiorum scriptorum auctoritatem ab Eustathio p. m. 1419. laudatam, etsi nec alteram scripturam per ι praeterit, qua et utuntur Apollodor. 3, 6. extr. Pausan. 8, 25, 5. (ubi tamen Cod. Mosc. praefert ει) Hesychius h. v. et Ἵππιος Ποσειδῶν. Per ει tamen ipse Homerus Il. 23, 347. Hesiodus in scuto Herc. v. 120. Et sic Tzetzes ad Lycophr. v. 153. Sed vid. Schellenberg ad Antimachi reliqu. p. 66. et in primis Heyne ad Apollodor. p. 635.

14) Paris. σωμητῶν. Moscov. inter utrumque pendet.

qui est intra muros inter Pythium et Olympium. Sed quod ad Harma Boeoticum spectat, sunt qui dicant, Amphiarao in pugna e curru prolapso ibi, ubi nunc eius est sacellum, currum vacuum delatum esse ad locum, qui ab eo Harma vocatur: alii Adrasti fugientis currum ibi confractum aiunt, ipsumque Arionis equi ope evasisse. Philochorus a pagi eius incolis ait serva-

Boeotia. γαί φησιν αὐτόν· [15] διὰ τοῦτο [16] ἰσοπολιτείαν αὐτοῖς παρὰ τῶν Ἀργείων ὑπάρξαι.

§. 12.

Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς [1] Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀριστε-

15) Paris. καὶ διὰ ταῦτα.
16) Vatic. Mosc. ἰσοπολιτείας. Post Paris. περὶ pro παρὰ, ut saepe alibi.

1) Ita quidem libri omnes cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201, extr. Haeret tamen hic Palmerius in exercitt. ad auct. Gr. p. 316. quia Strabo Boeotiam describat, ad quam nihil faciat Argos; immo Megara potius vel Corinthum fuisse positurum, per quas urbes iter est Argos eunti; esse igitur eam vocem a mala exscriptoris manu, cui eo, quod superiore linea exstat Ἀργείων, in animo nataret Argos, idque posuerit pro Ἅρμα, quod procul dubio scripserit Strabo. Hinc vero ita locum, mutata etiam distinctione, quae laboret, effingit: Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἅρμα ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ, Τανάγρα ἐν δεξιᾷ. *Est autem a Thebis ad Harma eunti ad sinistram, Tanagra ad dextram.* Sic enim, inquit, res habet: qui Thebis Harma volebat ire, ad sinistram manum viam accipiebat, relicta ad dextram via, quae Tanagram ducebat, et ipsa Tanagra. Quae posteriora mihi quidem non luculenter satis adparent. Aperte enim Strabo docet, quae petenti Argos, vel quamcunque ille urbem posuerit, ad dextram fuerint sita et ad sinistram. Quare in priori Strabonianae narrationis parte desideretur urbis nomen, de quo deinceps. Vocem Ἄργος reiicit etiam Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 534. ita tamen, ut pro ea substituat Ἀνθηδόνα, unde locum aliquando ita se effinxisse dicit: Ἔστι δὲ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἀνθηδόνα ἀπιόντι — κεῖται ἡ Γραῖα, καὶ ἡ Γραῖα δὲ τῆς Ταν. Eiusdem certe viae meminit noster infra p. 408.

servatum fuisse: ideoque eis ius civitatis apud Argivos esse.

§. 12.

Caeterum a Thebis Argos eunti ad sinistram

ἀριστερᾷ ἡ Τάναγρα· [2] ἐν δεξιᾷ κεῖται, καὶ ἡ Boeotia.

 [3] Ὑρία

p. 408. et 410. item Dicaearchus p. 17. Hudſ. ex quo adparet, celebrem eam fuiſſe. Ita vero morem tenuiſſe Strabo videatur, quo ſolet adtingere, quae in viis publicis obverſantur, uti paullo antea de Mycaleſſo. Sitae autem Thebae in media fere Boeotia, Anthedon in extrema ad Euboeam, quem maritimum tractum hic perſequitur, et, licet per ſeriem et occaſionem adnectat mediterranea quaedam loca, identidem tamen inde redit ad maritima illa, eaque ordine, ducto ab Attica initio, recenſet. Sic primo Oropum cum Delphinio, deinde Delium — Aulidem, Salganeum memorat, unde, antequam ad Anthedona progrediatur, ad Oropum redit, et loca interponit Tanagraeae regionis, quae et deſcribit, uti Mycaleſſum et Harma Boeoticum. Tum addit de Tanagra et Hyria, quo fuerint ſitu iter facientibus. Jam vero haec conveniunt, ſi quis a Thebis verſus Anthedonem obliqua eat via. Ita quidem fere Politus c. I. At, ut taceam, nimis illa removeri a codicum indiciis, Tanagra Thebis Anthedonem petentibus ad dextram erat, non, uti indicant Ptolemaei tabulae, ad ſiniſtram, et, ſi vel diſtinctione mutata cum Palmerio ad ſitum verum revoces, deſideratur locus ad ſiniſtram poſitus. Contra Holſtenius ad Stephanum p. 337. admittit quidem Ἄργος, ſed, quia tum Hyria alieno ſitu conlocetur iter illud facientibus, Strabonem putat commiſcuiſſe Hyriam et Hyſias, et poſterioris urbis nomen reponit. Quidquid eſt, locus ambuſtus difficulter conjecturis ſanetur, donec auxilium libri omnes recuſant. Argos certe remotum eſt ab horum locorum deſcriptione. Vitium latet in Ἄργος, cetera diſtinctione iuvanda. Forte Ὑρία cum Xyl. et Caſ. repetenda.

2) Deſunt in Gem. Plethone et Ven. haec verba: ἐν δεξιᾷ κεῖται. Ante illa ſpatio vacuo Pariſ. et Moſcov. excidiſſe aliquid, forte urbis nomen, indicant. Sequentia ſic conſtituunt, ſervato tamen nomine Ἄργος, Xylander et Caſaubonus: ἐν δεξιῷ δὲ κεῖται ἡ Ὑρία, καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταν. — in quo adiuvan-

ſtram habetur Tanagra, ad dextram Hyria, ipſa

Boeotia. [3]Ὑρία δὲ τῆς [4]Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος· ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται καὶ ἡ τοῦ Ὠρίωνος [5]γένεσις, ἥν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς διθυράμβοις· κεῖται δ' ἐγγὺς Αὐλίδος. Ἔνιοι δὲ τὰς [6]Ὑσιὰς Ὑρίην λέγεσθαί φασι, τῆς Παρασωπίας οὖσαν ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι πλησίον Ἐρυθρῶν ἐν τῇ μεσο-

juvantur a Guarino, qui quidem totum locum in versione ita exhibuit: *Ceterum Tanagra Argos a Thebis descendenti a laeva sita est; Hyrrbia vero a dextra.* Equidem in his obstaculis nolui quidquam mutare. Penzelius reddidit emendationem Palmerii.

3) Parif. Moscov. Ald. Hopper. Ὑῤῥία, uti post, quam vitiatam scripturam propagavit Xylander. In sequ. Vatic. Ὑῤῥίην. Ceterum Eustathius ad Homer. Il. 2, 496. p. m. 200, aut ipse invertit hunc locum, aut ex pravo codice descripsit sic: ἡ Ὑρία τῆς Ταναγραίας πρότερον, ὕστερον δὲ Θηβαΐδος.

4) Venet. Ταναγρίας.

5) Eustathius c. l. hinc producit γένησις, forte ab antiqua forma γένω, γενάω (cf. Heyne ad Apollodor. p. 17.) vel pro γέννησις, quae voces et sensu et ipsa re commiscentur. Cf. infra ad p. 436. f.

6) Venet. Θυρίας, uti Ὑρία varie corruptum in auctoribus notatur. Cf. Eustathius c. l. et Stephanus h. v. ex Strabone. Nam ex Θ' Ὑρίην in Homero Il. 2, 496. quidam etiam conflatis vocibus commenti sunt Θυρίην urbem, uti notat Eustathius et exemplo probare videtur Plutarchus de exsilio p. 377. (Vol. 8. ed. Lips.) ubi quidem Θυρίας emendant Holsten. ad Stephan. p. 337. et Staveren. in miscell. observ. Vol. 10. p. 100. et ad Hygin. poet. astron. 2, 34. In Ὑρίην terminatio Ionica hic valet, quia Homerum pressius respicit.

ipsa quoque Tanagraeorum nunc, olim Thebanorum. Ibi, ut fabulae perhibent, Hyrieus fuit, Orionque est editus, eo modo, quem in dithyrambis Pindarus describit; propinqua est Aulidi. Nonnulli Hysias Hyriam aiunt dici, Parasopiae regionis, sitam sub Cithaerone, in mediterraneo prope Erythras, coloniam Hyries-

μεσογαία, [7] ἄποικον Ὑρίων, κτίσμα δὲ Νυκτέως, τοῦ [8] Ἀντιόπης πατρός. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀργείᾳ [9] Ὑσιαὶ, οἱ δ' ἐξ αὐτῆς Ὑσιάται λέγονται. Τῶν δ' Ἐρυθρῶν τούτων ἄποικοι αἱ ἐν [10] Ἰωνίδι Ἐρυθραί. Καὶ ὁ [11] Ἑλεὼν δὲ, κώμη Ταναγρική, ἀπὸ τῶν [12] ἑλῶν ὠνομασμένη. Boeotia.

§. 13.

7) Aldus, Hopper. ἔποικοι.

8) Casaubonn. Ἀντιόχου, Moscov. Ἀντίοπος. Sed Ἀντιόπης sedet in reliquis, quibus accedit Stephanus s. v. Ὑρία et Ὑσία. Guarinus vertit: *Eam Antiope pater Pisteus aedificavit*; quem quidem innuit Hartung. in locis memorabil. 2, 2, 8. (in Gruteri thes. crit. Tom. 2. p. 671.) et ex Stephano emendat. Et Antiope et Nycteus in hoc nexu vere et recte dicuntur. Cf. Pausan. 2, 6, 2. et quae contulit Heyne ad Apollodor. p. 585. aliique memorati a Munckero et Stavereno ad Hygini fab. 7. p. 28. sq.

9) Mosc. Ὑσίαι, uti lib. 8. p. 376. et hic paullo antea Casaubonus, qui tamen in priori loco et nunc recte scripsit Ὑσιαί. Cf. ad libr. 8. p. 376. Uti enim Θεσπία et Θεσπιαὶ, Κυπαρισσία et Κυπαρισσιαὶ et similia dicuntur, ita etiam prodire debet Ὑσία et Ὑσιαί. Vid. Sylburg. ad Pausan. 4, 33. p. m. 363. 8, 44. p. 690. 9, 1. p. 712.

10) Casaubb. Paris. Moscov. Ἰωνίας. Eustathius ad Homer. Il. 2, 499. p. m. 202. hinc refert αἱ Ἰωνικαὶ, explicationis modo. Reliqui, quod vulgo fertur, ostentant. Recensuit et hanc formam Stephanus sub v. Ἴωνες, etsi de incolis, cum hic χώρα subintelligi debeat.

11) Parif. Moscov. Vatic. (hic etiam in sequ. pro ἑλῶν) Ald. Hopper. Αἰολέων. Reliqui Ἑλεὼν, quod habent ceteri cum Guarino et Eustathio ad Homer. Il. 2, 500. p. m. 203. ubi Strabonem reddit. Reposuerat iam Xylander.

12) Ita libri cum Eustathio c. l. et inde a Xylandro editiones,

Hyriensium, conditam a Nycteo Antiopae patre. Sunt et in Argia Hysiae, cuius incolae Hysiatae dicuntur. Erythraeorum autem Boeotiae colonia est Erythrae Ioniae urbs. Est et Heleon pagus Tanagricus, a paludibus nominatus.

§. 13.

Boeotia.

§. 13.

Μετὰ δὲ Σαλγανέα Ἀνθηδὼν πόλις λιμένα ἔχουσα, ἐσχάτη τῆς [1]Βοιωτικῆς παραλίας τῆς πρὸς [2]Εὔβοιαν· καθάπερ καὶ ὁ ποιητὴς εἴρηκεν·

p. 405. Ἀνθηδόνα τ' [3]ἐσχατόωσαν.

Εἰσὶ μέν τοι ἔτι [4]καὶ προϊόντι μικρὸν πολίχναι δύο τῶν Βοιωτῶν, Λάρυμνά τε, παρ' ἣν ὁ [5]Κηφισσὸς ἐκδίδωσι, καὶ ἔτι ἐπέκεινα [6]Ἁλαὶ ὁμώνυμοι τοῖς Ἀττι-

nes, ante quem vitiose vulgatum erat ἐλαιῶν. Tantum in Vatic. est Αἰολέων. Tum Gem. Pletho ὀνομασθεῖσα.

1) Parif. Moscov. Βοιωτιακῆς, ut saepe alibi.

2) Casaubonn. Moscov. Gem. Pletho, Eustathius ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. Εὐβοίᾳ. Ita passim alibi uterque casus in hac structura versatur. Cf. ad lib. 8. p. 346. in. et infra ad p. 436. in. Potest enim saepe in utramque partem explicari, ut sit *versus* et *iuxta*.

3) Sic omnes libri consulti cum Homericis Il. 2, 508. Stephanus tamen h. v. refert ἐσχατόεσσαν, ad quem vid. Berkelius p. 132. Vulgata forma satis nota et Homero frequentata.

4) Particulam omisit Moscov.

5) Moscov. simplici σ, quod tamen geminare cum aliis Mss. solent auctores.

6) Libri omnes ἄλλαι, unde Casaubonus suspicabatur, deesse hic nomen alterius τῶν δύο πολιχνῶν. Sagacius aliud vitium hic latere odoratus est Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr. p. 316. reperitque, non solum nihil deesse, sed adeo abundare. Expulso enim altero λ commode hinc eruit Ἁλαί, ad quod oppiduli nomen Strabo ipse videtur deduxisse, si sequentia

§. 13.

Post Salganeum Anthedon urbs est portum habens, ultima in Boeotico, quod Euboeae oppositum est, litore: quod et Homerus expressit, extremae epitheto eam ornans. Tum paululum quidem progrediens ad oppidula duo pervenies Boeotica, Larymnam, ad quam sunt ostia Cephissi, et Halas, eodem, quo curiae

Ἀττικοῖς δήμοις. Κατὰ δὲ τὴν παραλίαν ταύτην κεῖσθαί φασιν Αἰγὰς τὰς ἐν Εὐβοίᾳ, ἐν αἷς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν τοῦ [7] Αἰγαίου· ἐμνήσθημεν δ' αὐτοῦ καὶ πρότερον. Δίαρμα δ' ἐστὶν ἀπὸ μὲν τῆς Ἀνθηδόνος εἰς Αἰγὰς ἑκατὸν εἴκοσι στάδιοι· [8] ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων τόπων πολὺ ἐλάττους· κεῖται δ' ἐπὶ ὄρους ὑψηλοῦ τὸ ἱερόν· ἦν δέ ποτε καὶ πόλις. Ἐγγὺς δὲ τῶν Boeotia.

tia compares cum iis, quae supra p. 398. commemoravit. Idem senserunt etiam Holstenius ad Stephanum p. 23. et Politus ad Eustathium in Homerum Tom. 2. p. 567. Accedunt, quae idem confirment, aliorum auctorum testimonia. Ita enim Boeoticae Halae occurrunt in Pausania 9, 24. extr. Plutarcho in Sulla cap. 26. et in ipso Strabone infra p. 425. in. ubi situs simul indicatur, etsi in utroque posteriorum corrupte, in illo Ἀλαίας, in hoc iterum ἄλλαις. Ceterum ita Gem. Pletho hunc locum exhibet: καὶ ἔτι ἐπέκεινα ἄλλαι, ὁμωνύμως τῷ Ἀττικῷ δήμῳ, ἀφ' ἧς οἱ ἐνοικοῦντες Ἀλλαῖοι. Κατὰ δὲ — Emicat hinc corruptionis caussa, quae et detruncasse narrationem videtur. Non enim adpensa verba aliena sunt a Strabonis more, qui lubenter solet diversa locorum cognominum gentilia notare, veluti lib. 8. p. 388. in. Legitur etiam illud gentile in Plutarchi loco indicato, cum Stephanus unum Ἁλιεὺς memoret, etsi et hoc corrupte. Cf. Spanhem. ad Callimach. in Dian. v. 173. et supra ad p. 398.

7) Moscov. Αἰγέῳ, ut Aldus et Hopperus.

8) Hic locus in quibusdam libris mancus exstat. Casaubonn. ἀπὸ δὲ . . . . . . τῶν. Verba ἀπὸ δὲ — ἐλάττους Gem. Pletho minime agnoscit, nec magis Venetus, in quo tamen prior pars ἀπὸ δὲ remansit.

curiae Atticae, nomine. Ex adverso autem huius orae sitas aiunt Aegas Euboicas, ubi Neptuni Aegaei templum est: harum supra quoque facta est a nobis mentio. Eo traiectus est ab Anthedone stadiorum CXX. aliunde multo minor: templum in monte situm est sublimi: adfuit olim etiam urbs. Aegis vicinae

Boeotia. τῶν [9] Αἰγῶν καὶ αἱ [10] Ὀρόβιαι. Ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσσάπιον ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Μεσσάπου, [11] ὅς, εἰς τὴν Ἰαπυγίαν ἐλθὼν, Μεσσαπίαν τὴν χώραν ἐκάλεσεν. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ περὶ τὸν Γλαῦκον μυθεύεται τὸν Ἀνθηδόνιον, ὃν φασιν εἰς κῆτος μεταβαλεῖν.

§. 14.

Πλησίον δ' ἐστὶν Ἀνθηδόνος ἱεροπρεπὴς τόπος τῆς [1] Βοιωτίας, ἴχνη πόλεως ἔχων, ὁ καλούμενος Ἴσος, [2] συστέλλοντι τὴν πρώτην συλλαβήν. Οἴονται δέ τινες δεῖν γράφειν·

[3] Ἴσον

9) Parif. Mofc. hoc nomen relicto fpatio vacuo omiferunt; in hoc tamen manus recentior fubplevit.

10) Parif. Mofcov. Ald. Hopper. Ὀρόβαι. Ὀρόβιαι primus dedit Xylander ex epitome p. 125. Hudf. et ipfo Strabone lib. 10. p. 445. quod calculo addito comprobavit Cafaubonus. At haefit Berkelius ad Stephanum p. 469. qui certe lib. 10. malit Ὠρωρείας vel Ὠρωπίας, ad quem locum ablego. Cf. interim Thucyd. 3, 89. ex quo vulgata lectio firmatur. Quo vero loco accepi accentum, eo reliqui, etfi dubia manu. Ceterum verba: Ἐγγὺς δὲ τῶν — Ὀρόβιαι a Veneto exfulant.

11) Venet. ὃν εἰς τήν.

1) Excidit in Veneto.

2) Pendet. An, fi quis priorem fyllabam corripiat, ut ad λε-

nae fuerunt etiam Orobiae. In Anthedonia regione eft etiam Meffapius mons, a Meffapo dictus, qui, cum Iapygiam veniffet, nomen regioni Meffapiae indidit. Ad haec loca etiam fabula refertur Glauci Anthedonii, quem in cetum fuiffe transformatum perhibent.

§. 14.

Prope Anthedonem locus eft Boeotiae venerando adfpectu, veftigia urbis continens, qui Ifus appellatur, correpta priore fyllaba. Sunt, qui apud Homerum fic putent fcribendum:

Atque

[3]Ἴσον τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν· Boeotia.
[4]ἐκτείνοντες τὴν πρώτην συλλαβὴν ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ

[5]Νίσαν τε ζαθέην —

Ἡ γὰρ Νίσα οὐδαμοῦ φαίνεται τῆς Βοιωτίας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος [6]ἐν τοῖς περὶ νεῶν· [7]ὥστ' οὐκ

ἂν

λεγόμενος referatur? Sed loquitur simpliciter de situ. Forte τι temere ex mutatione adhaesit τῷ συστέλλων. Ita quidem cepit etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. συστέλλει τὴν ἄρχουσαν ὁ καλούμενος τόπος ἐκεῖ ἱεροπρεπής.

3) Paris. Moscov. Ἴσάν τε, hic etiam simul Ἰσόν τε, Ald. Hopper. Ἴσαν τε. Priorem lectionem (Ἰσόν τε) memorat etiam Eustathius, sed Villoisonii scholia ignorant. Forte ex praecedenti ν illa lectio in Homero Il. 2, 508. nata est.

4) Paris. ex correctione superscriptum ἀνεκτείνοντες.

5) Paris. Ἰσάν τε, uti antea Moscov. Νῖσαν τε, et sic Νῖσαν in sequ. de qua accentus inconstantia vid. Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 549.

6) Casaubonn. Ven. Gem. Pletho ἐν τῷ. Prius probat etiam Heyne ad fragmenta Apollodori p. 1112. Neque tamen, quod putat, ea emendatio Casaubono debetur, sed est constans editionum lectio. Ita vero producit etiam Strabo lib. 6. p. 254. lib. 14. p. 677. nisi velis in altera lectione supplere καταλόγῳ, uti quidem legitur vulgo lib. 1. p. 31. et in Stephano s. v. Τένεδος contracta brevitate.

7) Vulgo legitur: ὥστ' οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Νίσαν — nec diversa prodidisse videtur Gem. Pletho. In aliis Mstis alia mutantur, alia desunt. Venet. omittit verba ὥστ' οὐκ ἂν εἴη relicto spatio vacuo, uti mox Ἴσος πόλις. Tum vero pro vulgato Νίσαν Paris. dat Νῖσαν, ut antea Moscov. qui hic prae-

fert

Atque Isum sacram positamque Anthedona fine.

Atque hi priorem in Isus syllabam poëtica licentia producunt: quia nusquam in Boeotia invenitur Nisa, sicut docet Apollodorus in commentario de navibus. Itaque

locum

Boeotia. ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν· ἦν γὰρ ἡ Ἶσος

fert Ἴσαν. Denique iidem cum Vatic. relicta lacuna habent πρὸς . . . δρῶνος. Vulgatam lectionem antea adpositam fundavit Aldus, adiuvante Guarino, qui lepide etiam vertit: *deducta a Dronis*. At quia sic male adfectam hanc narrationem luxamque vidissent esse viri eruditi, partemque eius insuper truncatam, vario eam studio reparare tentarunt. Xylander, etsi ingenue fatetur, locum a se emendari non potuisse, tamen, quid senserit, se in versione posuisse ait, quae quidem ita habet: *Itaque non locum habet; nisi Isum fortassis Nisae nomine expresserit. Fuit enim Nisa Megaridis urbs et alia in Boeotiam inde ducta colonia ab . . . . . drone*. Attamen ea aperte obpugnat nexum narrationis mentemque Strabonis. Qui enim Nisa alia in Boeotia Megaricae Nisae colonia, si nusquam in Boeotia fuit omnino Nisa? Quod cum sensisse videretur Palmerius, aliam viam in exercitt. ad auctor. Gr. p. 317. institit, qua locum sic restitueret: ὥστ' οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν· ἦν γὰρ ἡ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη πλησίον Κιθαιρῶνος, ut sensus inde hic exsisteret: *Non potest, quin Isum ita dixerit; erat enim Isus urbs in Megarica inde habitata prope Cithaeronem*. Quam emendationem probat Salvinus ad Eustathium in Homerum Tom. 1. p. 550. Ita etiam sibi olim in mentem venisse scribit Politus ad Eustathium c. l. sed, quod ne sic quidem restitutum locum intellexisset, abiecisse; desiderari enim nomen eius, a quo ἀπῳκίσθη, quod male vertit Palmerius *habitata*, uti docent lexicographi veteres et auctorum exempla. Hinc vero ita emendat subpletque: ὥστ' οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν· ἦν γὰρ ἡ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη πρὸς τοῦ Μεγαρέως τοῦ Ποσειδῶνος, unde haec versio conficitur: *Nusquam enim Boeotiae Nisa conspicitur, ut docet Apollodorus in commentario de navibus. Quare esse ea non potest, nisi Isum ita appellaverit. Isus enim Megaridis civitas deducta inde et translata fuerat a Megareo Neptuni filio*. Forte, inquit, ex τηνικαῦ

locum non habet, nisi Isum ita appellaverit. Fuit enim Isus

Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ, ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη Boeotia.
. . . . δρῶνος· ἐκλέλειπται δὲ νῦν. Τινὲς δὲ γράφουσι,

Κρεῦσάν τε ζαθέην,

τὴν νῦν Κρέουσαν δεχόμενοι, τὸ τῶν [8] Θεσπιῶν ἐπίνειον

τινειον coniuncto factum est τὴν Νῖσαν, in primis cum offenderentur femineo, cum paullo ante masculino usurpasset Strabo. At discrepant ὁ Ἶσος locus Boeotiae, non urbs, et ἡ Ἶσος ipsa antiqua olim regionis Megaricae urbs prope Anthedonem, postea translata in Boeotiam. Acuta est haec Politi emendatio, quam et in posteriori parte adiuvant aliquatenus codices quidam particula πρὸς, quod Politus ex versione tantum Guarini suspicatus erat. Megareum Neptuni filium facit etiam Pausanias 1, 39, 5. cum Hygino fab. 157. etsi diversa alios auctores tradidisse constat. Vid. interpretes ad Ovid. Metam. 10, 605. Staveren. ad Hygin. c. l. et Heyne ad Apollodor. 3, 15, 8. p. 882. sq. Prius recepi, quod et tacite comprobavit Heyne ad Apollodor. P. 3. p. 1112. cum et nexus persuadeat, nec codices renuant; posterius, cum dubium esse possit dubiumque in primis reddant codices, qui ex ruderibus servarunt ρῶνος, ut Paris. vel δρῶνος, ut alii, notandum modo duxi, etsi potius conditoris nomen excidisse putem cum Polito et Schlichthorstio in Geogr. Homeri p. 68. not. i. quam cum Palmerio notationem vicini loci.

8) Vulgo Θεσπίων. Venet Θεσπείων, uti supra. Et sic pro Θεσπιέων codd. in Orphei Argon. v. 121. Paris. Moscov. Θεσπιέων, uti legit Eustathius ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. ubi hunc locum repetit, et Guarinus. Probat etiam Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 550. nisi quis maluerit Θεσπιεῶν, ita ut Θεσπιεῖς ipsae significentur. Sed tum scribendum sit Θεσπιῶν, de quo diserte monuit Stephanus et ex eo, auctius quidem, Eustathius p. m. 201. f. 266. Cf. Beck. ad Pindar. T. 1.

Isus Megaridis urbs, deducta inde ab . . . . . drone: nunc desiit esse. Alii scribunt,

Et Creusam sacram,

Creusam intelligentes, quae etiamnum est navale Thespien-

Boeotia. νειον ἐν τῷ [9] Κρισσαίῳ κόλπῳ ἱδρυμένον. Ἄλλοι δὲ

Φηράς τε ζαθέας. —

Ἔστι δὲ τῆς [10] τετρακωμίας τῆς περὶ Τάναγραν, Ἐλεῶνος, [11] Ἅρματος, Μυκαλησσοῦ, Φηρῶν. Γράφουσι δὲ καὶ τοῦτο;

Νῦσάν τε ζαθέην. —

Κώμη

T. 1. p. 424. et hic infra p. 410. Tum ipse Strabo maiori codicum consensu urbium nomina voci ἐπίνειον solet adiicere, de quo supra lib. 9. p. 391. in. et fin. Denique adest codicum in hoc loco auctoritas et editionum Casaubono priorum exemplum. Θεσπιῶν igitur revocavi.

9) Simplici σ efferunt cum Aldo et Hoppero Parif. et Mosc. qui alibi fere in vulgata scriptura consentiunt. Et sic frequentius alii auctores, etsi quidam, ut Stephanus, simplici etiam utuntur. Vid. Holsten. ad Stephan. p. 174. et in primis Wassius ad Thucyd. 2, 69. Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 558. Sic per σ simplex epitome p. 126. Hudf. Casaubonus mire variat et promiscuo usu ponit. Duplex, quod hic dedit, retinui, uti et Κρίσσα urbs infra p. 418. scribitur. Venet. habet Κρίσῃ, uti p. 400. et 421. Κρισσοῦ pro Κρισσαίου vel Κρισσαῖον.

10) Ita Casaubonn. Vatic. Parif. Moscov. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. quod et probat Schneiderus in Lex. Gr. h. v. Recte. Vulgo τετρακώμης, quod an hac terminatione dicatur, dubito, nec porro habet, quo referatur. Contra recte χιλιόκωμον πεδίον lib. 12. p. 561.

11) Prave Ἅρματι Aldus, Hopperus. Tum Venet. Μυκαλησσῶν. Sed vulgata forma satis usu est comprobata.

spiarum in sinu Crissaeo. Alii sic,

Et Pheras sacras —.

Sunt autem Pherae unus de quatuor Tanagricae pagis, quorum nomina Heleon, Harma, Mycalessus, Pherae. Sunt et qui scribant:

Et Nysam sacram. —

Est

Κώμη δ' ἐστὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἡ [12] Νῦσα. Ἡ μὲν οὖν Boeotia. παραλία τοιαύτη τις ἡ πρὸς Εὔβοιαν.

§. 15.

Τὰ δ' ἑξῆς ἐν τῇ μεσογαίᾳ πεδία ἐστὶ κοῖλα πάντοθεν ἐκ τῶν ἄλλων μερῶν ὄρεσι [1] περιεχόμενα, τοῖς Ἀττικοῖς μὲν πρὸς νότον, πρὸς [2] ἄρκτον δὲ τοῖς Φωκικοῖς· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς [3] Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττι-

12) Pro Νῦσα circumflexu signatum posui, ut ratio constaret, quam tenuit Eustathius c. l. et ante Casaubonum Xylander, etsi Stephanus h. v. eius nominis urbes accentu acuto notari voluisse videatur. Certe hic in utraque sede idem stare debet accentus. Vitiose autem omnino Aldus et Hopper. emiserunt Νῖσαν, quod ex superioribus diiudicatur.

1) Sic pro περικλειόμενα codices aliqui Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Ven. Gem. Pletho. Utrumque valere potest, alterutrum glossae debetur. Illud de montibus adfuit supra lib. 8. p. 374. f. de collibus redit infra p. 442. et sic alibi. Sed et eodem usu sensuque dicitur περιέχεσθαι, veluti de montibus lib. 11. p. 500. in. Vulgatam antea lectionem invexit Aldus. Cum igitur parum referat ad sensum, alterum dedi codicibus.

2) Moscov. ἄρκτου reluctante nexu.

3) Paris. Moscov. Κρισαίας, de quo paullo ante dictum est.

Est autem Nysa Heliconis vicus. Atque ora quidem Boeotiae maritima, quae Euboeae opponitur, talis est.

§. 15.

Quae sequuntur in continente, planities sunt undecunque reliquis sui partibus montibus circumdata, Atticis versus austrum, Phocicis versus septentrionem: ab occasu Cithaeron obliquus incidit paulum supra Crissaeum mare, initium habens Atticis ac

Boeotia. Ἀττικοῖς ὄρεσιν· εἶτ' [4] ἐπιςρέφων εἰς τὰ πεδία, p. 406. παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαΐαν.

§. 16.

[1] Τῶν δὴ πεδίων τούτων τὰ μὲν λιμνάζει, ποταμῶν ἀναχεομένων εἰς αὐτά· τῶν δ' ἐμπιπτόντων, εἶτα ἐκρύσεις λαμβανόντων, τὰ μὲν ἀνέψυκται, τὰ δὲ καὶ γεωργεῖται παντοδαπῶς διὰ τὴν εὐκαρπίαν. Ὑπάντρου δὲ καὶ [2] σηραγγώδους οὔσης κατὰ [3] βάθους τῆς γῆς, σεισμοὶ γενόμενοι πολλάκις ἐξαίσιοι τοὺς μὲν ἔφραξαν τῶν πόρων, τοὺς δὲ ἀνέῳξαν· τοὺς μὲν μέχρι τῆς ἐπιφανείας, τοὺς δὲ [4] διὰ ὑπονόμων·

4) Sic cum Aldo et Hoppero Xylander. Irrepsit inde in editiones ἐπιτρέφων.

1) Mosc. τῶν δὲ, nota commistione. Post idem cum Parif. et Venet. τὰ δὲ ἀνέψυκται, unde in sequ. τὰ δὲ omittunt. At vulgata Casauboni bene habet, uti omnino ἀνέψυκται, quod pro ἐνέψυκται priorum editorum ex Msstis reposuit Casaubonus, convenientius est. Cf. §. 18. not. 12.

2) Ald. Hopper. male συραγγώδους.

3) Sic ex codicibus dedit Casaubonus pro βάθος, quod ad Xylandrum ferebant editiones, uti fecit infra p. 419. etsi utrumque alibi occurrere non negat, nec aliter in sequ. legitur. Videntur ipsi librarii dubii haesisse. Cf. paullo post.

4) Διὰ non bene deest in Vatic. Pro eo in Parif. legitur δι' ὑπονόμων, ut alibi in his solet.

ac Megaricis montibus contiguum, deinde in campos sese torquens, et ad Thebas desinens.

§. 16.

Campi hi partim stagnant fluminibus in eos diffusis: qui cum incidant, effluxusque etiam alicubi inveniant, aliae planities resiccantur, aliae omnis generis culturam fructusque ferunt. Sed cum solum istud in profundo cavernosum sit, saepenumero terrae motus facti atroces meatuum alios obturaverunt, alios reseraverunt, quosdam ipsa in superficie, alios per cuni-

μων· [5] συμβαίνει δὴ καὶ τοῖς ὕδασι, τοῖς μὲν δι' ὑπονόμων φέρεσθαι [6] τῶν ῥείθρων· τοῖς δ' ἐπιπολῆς, τοῖς τε λιμναίοις καὶ τοῖς ποταμίοις. Ἐγχωσθέντων δὲ κατὰ [7] βάθος τῶν πόρων, αὔξεσθαι [8] τὰς λίμνας συμβαίνει μέχρι τῶν οἰκουμένων τόπων, ὥστε καὶ πόλεις καταπίνεσθαι καὶ χώρας· ἀνοιχθέντων δὲ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλων, ἀνακαλύπτεσθαι, καὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους ποτὲ μὲν πλεῖσθαι, ποτὲ δὲ πεζεύεσθαι, καὶ τὰς αὐτὰς πόλεις ποτὲ μὲν ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ποτὲ δὲ [9] ἄπωθεν κεῖσθαι. Boeotia.

Dd 3 §. 17.

5) Verba συμβαίνει — ὑπονόμων exciderunt in Parif. et Mofc. cuius caufa patet. At abeffe vix poffunt ad nexum continendum.

6) Sic Cafaubonn. Vatic. Parif. Mofcov. Venet, Gem. Pletho, quod cum ftructuram fenfumque expediat, recepi pro τὰ ῥεῖθρα, quod conditorem habet Aldum.

7) Venet. et hic βάθους.

8) Articulum excepi a Ven. et Mofcov. traditum.

9) Mofcov. cum Aldo hic et alibi ἄποθεν, ut in fequ. Scriptura huius vocis fluctuatur etiam in aliis auctoribus, uti docuit Bergler. ad Alciphr. epift. 1, 1. quare perinde utrumque habet Weffeling. ad Diodor. 2, 4. qui quidem ο praetulit. Neque adeo eaedem fibi conftant hodie editiones, veluti Thucydidis, ubi 2, 81. legitur ἄποθεν, cum in aliis locis fcribatur ἄπωθεν, quod praeftare videtur, fi conferas, quae de his particulis expofuit Fifcher. ad Welleri Gramm. Gr. P. 3. p. 211. In Stra-

cuniculos: ita fit, ut aquae etiam aliae per occultos meatus labantur, aliae in fuperficie, tam lacuum quam fluviorum. Porro autem, meatibus in imo obftructis, evenit, ut paludes auctae ad habitata usque loca fefe proferant, ita fane, ut urbes quoque et regiones abforbeantur: rurfumque vel iisdem, vel aliis apertis, emergant: itaque eadem loca alias navigentur, alias pedeftri itinere pervadi poffint: et eaedem urbes alias ad paludem, alias procul ab eadem fitae vifantur.

§. 17.

Boeotia.

§. 17.

Διττῶς δὲ τοῦτο [1] δύναται· [2] ἢ γὰρ μενουσῶν ἀκινήτων τῶν πόλεων, ὅταν ἡ αὔξησις τῶν ὑδάτων ἥττων ᾖ τῆς ὑπερχύσεως διὰ [3] τὸ ὕψος τῶν οἰκήσεων· ἢ διὰ ἀπόστασιν καὶ διὰ ἀνοικισμὸν, ὅταν τῷ πλησιασμῷ κινδυνεύσαντες πολλάκις ἀπαλλαγὴν πορίσωνται τοῦ φόβου τὴν μετάληψιν τῶν χωρίων τῶν ἄπωθεν, ἢ τῶν ἐν ὕψει. Παρακολουθεῖ δὲ τοῖς οὕτως ἀνοικισθεῖσι τὸ τὴν αὐτὴν προσηγορίαν [4] φυλάττειν· ἐτύμως πρότερον λεγομένοις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τοπι-

Strabone quidem libri etiam plerique hoc comprobant. Ceterum pro ἄπωθεν Gem. Pletho substituit ἐπὶ ξηροῦ, quae videtur esse luculentior ex obpositione explicatio. Vatic. τοτὲ μὲν ἐπὶ τῇ λίμνῃ, τοτὲ μὲν ἄπωθεν —. Cf. ad p. 423. et 441.

1) Casaubonn. Vatic. Parif. Moscov. γίνεται. Gem. Pletho δύναται γίνεσθαι, unde illa variatio exstitisse videtur. Est nempe breviloquentia, qualem praebent Latina *potest*, *solet*. Cf. de absoluto eius usu Hemsterhus. ad Luciani Somn. c. 2. et quae notantur in bibliotheca crit. Amstel. Vol. 2. P. 1. p. 47. Sic paullo post τοῦτο δυνατόν. Nolui igitur vulgatam lacessere.

2) Vatic. Paris. Moscov. καὶ γάρ.

3) Articulum abiecit Moscov.

4) Casaubonn. φυλάττουσι. Parif. Mosc. Ven. Gem. Pletho φυλάττουσιν. Nempe narrationis novam partem priori additam putarunt librarii. Recte in Vatic. vulgata servatur.

§. 17.

Hoc autem duobus evenire modis potest. Nam aut manent immotae urbes, quando aquarum incrementum tantum non est, ut inundet eas, positis edito loco aedificiis: aut deceditur, reficiunturque et denuo inhabitantur eae, quando incolae metu exundationis et periculi alio concedunt in remotiora aut subliniora loca. Id vero consequens est, sic instauratas urbes pristinum servare nomen, etiam si id ductum antea fuerit a re aliqua, quam nunc qui-

τοπικῶς, [5] νῦν μὴ λέγεσθαι ἐτύμως. Πλαταιὰς γὰρ [6] ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν κωπῶν εἰρῆσθαι πιθανόν· Boeotia.

 καὶ

5) Ita pro evulgatis ab Aldo verbis, νῦν μηκέτ' ἔχουσιν ὡς πρότερον, quae et in Var. sedisse videntur, Casaubonn. Venet. Gem. Pletho substituunt. Paris. Mosc. tantum servarunt νῦν μὴ, unde ad Πλαταιὰς vacuum sequitur spatium. Adparet haec verba librarios implicuisse, qui ad eandem omnia formam cogerent. Idem etiam in reddendo sensu expertus est Guarinus, qui sic vertit: *Sequitur illis hoc modo domicilia permutantibus, ut eadem conservent nomina, quae prius vere dicebantur. Interdum vero non habeant propter locorum casum.* Quidquid est, ἔχουσιν aegre locum habet, cum in consecutione argumentationis sit positum. Prius λεγομένοις pendet, ut superius ἀνοικισθεῖσι, a παρακολουθεῖ. Malui igitur, quod plerique advehunt codices, excipere, quam vulgatum propagare. Neque offendere debet, quod idem verbum repetit minus eleganter, cum talia, quasi rebus intentus unice, minus curet. Sic lib. 10. p. 453. in. βούλεται λέγειν — βουλόμενος, et plura huiuscemodi.

6) Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr. p. 317. nihil absurdius hoc etymo de urbe in mediterraneo longe a fluvio navigabili sita ferri potuisse autumat, meliusque dicturum fuisse Strabonem ἀπὸ τοῦ πλάτους τῶν τόπων addit. Sed quia hic error potius Strabonis, quam verborum recensus agitur, reiicere hoc melius visum est ad commentarium exegeticum. Cf. interim, quae contra monuit Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 539. Videtur Palmerius plane immemor superioris disputationis haec effudisse. Ad ipsam contextus formam propius pertinet, quod Eustathius ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 202. ex hoc loco refert: ἀπὸ τῆς διὰ τῶν πλατῶν κωπηλασίας. Sed explicationem ipse suam saepe solet subponere. Adparet hoc ex sequentibus p. m. 203, 44. ubi iisdem verbis, quae in nostris libris feruntur, locum adposuit.

quidem ibi non inve- pias. Etenim probabile est, dictas fuisse Pla-

taeas a remorum palma seu latitudine, quae est Graecis πλάτη, ac Pla-

Boeotia. καὶ Πλαταιέας τοὺς ἀπὸ κωπηλασίας ζῶντας· ἀλλὰ νῦν, [7] ἄπωθεν τῆς λίμνης οἰκοῦντες, οὐκέτ' ἂν προσαγορεύοιντο ἐτύμως. Ἕλος τε καὶ [8] Ἑλεὼν καὶ [9] Εἱλέσιον ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδρύσθαι· νῦν δὲ οὐχ' ὁμοίως ἔχει [10] ταῦτα, ἢ ἀνοικισθέντα, ἢ τῆς λίμνης ἐπιπολὺ ταπεινωθείσης, διὰ τὰς ὕστερον γενομένας ἐκρύσεις· καὶ γὰρ τοῦτο δυνατόν.

§. 18.

Δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Κηφισσὸς τοῦτο μάλιστα, τὴν Κωπαΐ-

7) Mosc. ἄποθεν, de quo supra.

8) Moscov. Ἑλεῶν, ut epitome p. 125. Hudf. At Ἑλεὼν recte habet, nec aliter legit Eustathius ad Homer. Il. a, 500. p. m. 202.

9) Sic Casaubonn. edd. et Amstelod. quo spiritus signo imposito servatur etymologiae ratio, quae perit in Xylandri editione et Eustathio c. l. in quibus scribitur Εἰλέσιον. Neque enim huc valet transitus ab ε in ει, uti dicitur ἕνεκα et εἵνεκα. Ald. Hopper. vitiose Εἰλεύσιον.

10) Vulgo τὰ πάντα, ἢ ἀνοικισθέντων. Venet. Moscov. excusso articulo πάντα. Optime vero totum hunc locum concinnasse sic videtur Gem. Pletho: ἔχει ταῦτα, ἢ ἀνοικισθέντα, ἢ τῆς—. Quae reponere non dubitavi. Durius enim subiicitur: τῶν ἀνοικισθέντων, vel non sine conversionibus emollitur.

Plataeenses appellatos, qui remigio victum quaererent, quod nomen nunc in eos proprie non competit, cum procul a palude habitent. Helos quoque, Heleon et Hilesion dicta fuere, quae prope lacus sitae essent: quae quidem nunc non ita habent, vel quod de integro condita sunt, vel quia postea temporis aqua defluente lacus admodum subsederit.

§. 18.

Atque hoc quidem fieri potuisse, cum primis ostendit Cephissus amnis Copai-

Κωπαΐδα λίμνην πληρῶν. [1] Αὐξομένης γὰρ αὐτῆς, ὥστε κινδυνεύειν καταποθῆναι τὰς Κώπας, ([2] ἃς ὅ, τε ποιητὴς ὀνομάζει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἡ λίμνη τὴν ἐπωνυμίαν εἴληφε·) χάσμα, [3] [δὲ] γενηθὲν πρὸς τῇ λίμνῃ πλησίον τῶν Κωπῶν, ἀνέῳξεν ὑπὸ γῆς ῥεῖθρον, ὅσον τριάκοντα σταδίων, καὶ ἐδέξατο τὸν ποταμόν· εἶτα ἐξέῤῥηξεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κατὰ Λάρυμναν τῆς Boeotia.

1) Τὸ γὰρ deleri vult Casaubonus et cum superioribus iungi. Sed parum inde ad nexum continendum et structuram servandam profici puto. Tuentur etiam illam particulam omnes libri, nec ea offendit, dummodo cum sequentibus apte componas et verba ἃς ὅ, τε ποιητὴς — εἴληφε, quod feci, et antea iam Penzelium fecisse vidi, parenthesi includas. Atque hac consecutione intellexit haec verba Eustathius ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 202. etsi immutata sic reddit: ἧς αὐξομένης (quod perinde valet) ὡς κινδυνεύειν καταποθῆναι τὰς Κωπαεῖς ἀνοιχθὲν χάσμα ἐδέξατο τὸν ποταμόν· εἶτα ἐξέῤῥηξεν αὐτὸν ἀλλαχοῦ. Gem. Pletho sic habet: Αὐξομένης γὰρ αὐτῆς, ὥστε καὶ καταποθῆναι κινδυνεύειν τὰς Κώπας.

2) Vulgo ὅ, τε. Scribe τὰς Κώπας, ἃς ὅ, τε. Voculae ἃς omissio miras tenebras huic loco offuderat. *Casaubonus.* Egregie hanc Casauboni emendationem adiuvat Gem. Pletho, qui diserte ita scribit; tantum οὕτως ante ὀνομάζει interponit. Τὸ κώπας absorpsit subsequens ἃς, qualia saepe obiiciuntur.

3) Malim δὲ cum Veneto delere. Est enim in apodosi. Inclusi tamen uncis. Post Paris. Mosc. prave γενηθείς.

Copaidem implens paludem: quae quidem cum adeo aquis fuisset aucta, ut periculum esset, ne Copae (quas ita poeta nominat, et a quibus ipsa palus nomen traxit) submergerentur, non procul a Copis hiatus terrae factus amni alveum aperuit subterraneum, eumque ad XXX usque stadia producens, in superficiem erumpere finit apud Larymnam

Boeotia. Λοκρίδος, τὴν ἄνω (καὶ γὰρ ἑτέρα ἐστὶν, [4] ἧς εἴπομεν, ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἡ Βοιωτική, ἣ προσέθεσαν Ῥωμαῖοι
p. 407. τὴν ἄνω.) Καλεῖται δ' ὁ τόπος [5] Ἀγχόη· ἔστι [6] δὲ καὶ λίμνη ὁμώνυμος· ἐντεῦθεν δ' ἤδη ὁ Κηφισσὸς ἐκδίδωσιν ἐπὶ τὴν [7] θάλατταν. Τότε μὲν οὖν [8] παυσαμένης τῆς πλημμυρίδος, ταῦλα καὶ τοῦ κινδύνου τοῖς παροικοῦσιν ὑπῆρξε, [9] πλὴν τῶν ἤδη καταποθεισῶν πόλεων. Πάλιν δ' ἐγχουμένων τῶν πόρων, ὁ [10] μεταλλευτὴς Κράτης, ἀνὴρ Χαλκιδεύς, [11] ἀνα-

4) Pro verbis εἴπομεν — θαλάσσῃ Parif. et Mofcov. lacunam relinquunt 6 fere fyllabarum, unde haec leguntur: μεν (quod in Mofc. evanuit) Βοιωτικὴ ἐπὶ θαλάσσῃ, (Mofc. ex more θαλάττῃ) ἣ προσέθεσαν —. Venet. ἐστὶ Βοιωτικὴ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ.

5) Elapfo γ Parif. Ἀχόη.

6) Medic. Venet. Guarinus interponunt καὶ, et fic cum alio incremento Gem. Pletho ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ λίμνη. Prius recepi, cum ad diftinctam valeat perfpicuitatem. A Plinio enim 4, 12. f. 7. *Anchoa*, uti ex codicum indiciis pro *Anichia* repofuit Harduinus, et iam olim voluerat Herm. Barbarus, oppidum vocatur, a quo lacum hic feparat Strabo.

7) Mofcov. praeter morem folitum hic θάλασσαν.

8) Gem. Pletho παυσαμένης οὖν τότε.

9) Verba πλὴν τῶν — πόλεων defunt in Ven.

10) Vulgatum adhuc obverfabatur μεταλλεὺς τῆς κρήτης, in qua lectione pertinaciter haerent codices. At fenfu ea eft caffa, quem nec interpretes inferre potuerunt. Guarinus: *Metallorum crete fcrutato Chalcidenfis homo obftrufa purgans.* Heres-

Locridis, quae fuperior dicitur (alia enim eft Boeotica Larymna, de qua diximus, ad mare fita: ideoque Romani fuperiorem adpofuerunt.) Loco nomen eft Anchoë, eodemque nomine lacus: ibique demum Cephiffus in mare exit. Tunc itaque eluvie definente, accolae etiam periculo funt liberati, demtis iis urbibus, quae iam erant abforptae. Cum autem meatus denuo obftruerentur, Crates, vir Chalcidenfis, metallorum effoffor,

"ἀνακαθαίρων τὰ ἐμφράγματα ἐπαύσατο, στασιασάντων τῶν Βοιωτῶν· καίπερ, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ φησιν, [12] ἀνεψυγμένων ἤδη πολλῶν, ἐν οἷς οἱ μὲν τὸν Ὀρχομενὸν οἰκεῖσθαι τὸν ἀρχαῖον ὑπε- Boeotia.

Heresbachius: *metallorum Cretae scrutator*. Xylander: *vir Chalcidensis, qui cretam effodiebat*. Inde Casaubonus docte et copiose de vera lectione quaesivit; atque haec extudit: ὁ μεταλλευτὴς Γόργος ἀνὴρ Χαλκιδεὺς, adscito in auxilium loco Strabonis lib. 15. p. 700. in. ubi Γόργος ὁ μεταλλευτὴς commemoratur, quem comitem expeditionum adiunctum habuit Alexander. At cum sagaciter prioris partis corruptionem sanaverit, tum vero posterioris emendatio longius a librorum vestigiis recedit. Nec usquam legitur, Gorgum hic commoratum illi labori operam navasse. Felicissime igitur minimaque facta immutatione versavit alteram partem Freretus in Memoires des inscrr. — de Paris Tom. 23. p. 142. obportune adiutus a Stephano, qui s. v. Ἀθῆναι narrat, hanc urbem, quam et noster memorat postea, ex Copaide lacu, a quo obruta antea latebat, emersisse, cum *Crates* ducta fossa aquam derivasset; unde pro κρήτης restituit Κράτης. Quam certissimam emendationem, quae ultro se obiiciat, recipere minime dubitavi. Penzelius reddidit coniecturam Casauboni, etsi ne sic quidem loci sensum se adsequi posse fatetur. Nempe luxata haec remanent, cum in praecedentibus verbum desideretur, quo illud opus inchoasse et egisse dicatur, quod postea impeditus Boeotica seditione abiecit. Optimum fuerit ex Stephano, qui haec respexisse videtur, inserere, certe intelligere διατάφρευσεν, ἀλλ' ἀνακαθαίρων etc. Hine vero etiam ταφρωρύχος Crates ille vocatur a Diogene Laertio 4, 23. et Ἀλεξάνδρῳ συνὼν dicitur, quae sequentia simul declarant, ut in Gorgo subsistere necesse non sit.

11) Sic Casaubonn. Vatic. quod tamquam usitatius praetuli pro ἀνακαθαίρειν. Utrumque simul exhibet Paris.

12) Venet. ἐνεψυγμένων, uti edd. supra §. 16.

fossor, desiit repurgare obstructiones, quia Boeotis seditio inciderat: quanquam, ut ipse in epistola ad Alexandrum scribit, multa iam resiccata essent loca. Hic nonnulli situm fuisse putant antiquum Orchomenum: alii Eleu-

Boeotia. ὑπελάμβανον· οἱ δ' Ἐλευσῖνα καὶ [13] Ἀθήνας παρὰ τὸν Τρίτωνα ποταμόν· λέγεται δὲ [14] καὶ κατὰ Κέκροπα, ἡνίκα τῆς Βοιωτίας ὑπῆρξε, καλουμένης τότε Ὠγυγίας· ἀφανισθῆναι δὲ ταύτας ἐπικλυσθείσας ὕστερον. Γενέσθαι δέ φασι καὶ κατὰ Ὀρχομενὸν χάσμα, καὶ δέξασθαι τὸν Μέλανα ποταμὸν τὸν ῥέοντα διὰ τῆς Ἁλιαρτίας, καὶ ποιοῦντα ἐνταῦθα τὸ ἕλος τὸ φύον τὸν αὐλητικὸν κάλαμον. Ἀλλ' οὗτος ἠφάνισται [15] τελέως· εἴτε τοῦ χάσματος [16] διαχέαντος αὐτὸν εἰς ἀδήλους πόρους, εἴτε τῶν περὶ Ἁλίαρτον ἑλῶν καὶ λιμνῶν προσαναλισκόντων αὐτὸν, ἀφ' ὧν ποιήεντα καλεῖ τὸν τόπον ὁ ποιητής·

καὶ ποιήενθ' Ἁλίαρτον

[17] λέγων.

§. 19.

13) Verba Ἀθήνας — καὶ κατὰ desunt in Ven.

14) Parif. Mofcov. omittunt δὲ κατά. Sic Vatic. λεγε . . . . . Κέκροπα. Pro Κέκροπα Venet. ἀκέκροπα. Nempe adhaefit α ex praecedenti κατὰ, cuius ultima haec particula tantum in Ven. remanferat.

15) Euftathius ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203. refert τελέως, poft Ἁλιαρτίων ἑλῶν.

16) Venet. διαχέαντες, cuius lectionis veftigia etiam adparent in Parif.

17) Cafaubonn. λέγει, quia καὶ ad Strabonem, non ad Homeri locum retulerunt. Ven. totum locum fic exhibet: ἀφ' ὧν ποιήενθ' Ἁλίαρτον ὁ ποιητὴς λέγει, concinniori brevitate.

Eleufinem et Athenas ad Tritonem fluvium, aetate Cecropis, cum is Boeotiae praeeffet, tunc Ogygiae dictae. Sed has aiunt urbes deinde diluvio abolitas. Ferunt etiam apud Orchomenum terram hiatu diductam recepiffe Melanem fluvium, qui per agrum Haliartium fluens, paludem ibi facit, quae calamum tibiis aptum producit. Caeterum is fluvius omnino periit, five eum hiatus in meatus diffudit obfcuros, five lacus eum et paludes circa Haliartum abfumferunt, ob quas herbofum Haliartum Homerus appellat.

§. 19.

§. 19.

Boeotia.

Οὗτοι μὲν ἐκ τῶν Φωκικῶν ὀρῶν οἱ ποταμοὶ καταφέρονται, ὧν ὁ Κηφισσὸς ἐκ Λιλαίας, Φωκικῆς πόλεως, τὴν ἀρχὴν [1] λαμβάνει, καθάπερ καὶ Ὅμηρός φησιν·

Οἵτε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο.

Δι' Ἐλατείας δὲ ῥυεὶς, μεγίστης τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων, καὶ διὰ [2] Παραποταμίων καὶ [3] Φανοτέων, ὁμοίως Φωκικῶν πολισμάτων, εἰς Χαιρώνειαν τῆς Βοιωτίας πρόεισιν· εἶτα διὰ τῆς Ὀρχομενίας καὶ τῆς Κορωνιακῆς εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην [4] ἐξίησι· καὶ

1) Moscov. λαμβάνων. Utraque lectio bona, alteram tamen malunt reliqui. Minus tamen bene idem in versu Homerico ἔχων.

2) Divise scribunt Ald. et Hopper. παρὰ ποταμίων, minus recte.

3) Paris. Φανητέων, ut etiam legitur in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri. Guarinus etiam vertit *Phaneteos*. Sed altera forma probatur ex aliis auctoribus, Polybio, Stephano et nostro infra p. 423. quibuscum consentit Eustathius ad Homer. Il. a, 520. p. m. 208.

4) Sic ex Paris. Mosc. Aldo et Hoppero reposui pro ἐξίεισι, uti infra p. 438. Xylander operarum vitio habet ἐξίοσι, et pro ἐξίεισι, quod voluit Casaubonus in ed. 1. post male prodiit ἐξήεισι. Poterat legi ἔξεισι, uti proxime antea πρόεισι· sed alterum

§. 19.

Hi fluvii e montibus promanant Phocicis, interque eos Cephissus e Lilaea oritur Phocica urbe, quod et Homerus notavit:

Quique Lilaean habent Cephissi fontibus aptam.

Is per Elateam fluens, Phocicarum urbium maximam, ac per Parapotamios et Phanoteos, ipsa quoque Phocidis oppida, ad Chaeroneam Boeotiae pergit: deinde per agrum Orchomeni et Coroneae in Copaidem exit lacum. Per-

Boeotia. καὶ ὁ [5] Περμησσὸς δὲ καὶ ὁ [6] Ὀλμειὸς, ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις, εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα [7] τοῦ Ἁλιάρτου πλησίον· [8] καὶ τὰ τούτου δὲ ῥεύματα εἰς αὐτὴν ἐμβάλλει.

terum malunt libri. Recte. Nam hoc verbum ita ſaepe de fluviorum exitu abſolute dicitur, ſubintellectis vocibus ἑαυτοὺς, τὰ ῥεῖθρα, τὸ ὕδωρ, quae et additae leguntur. Eodem modo occurrunt ἐκδιδόναι, ἐκβάλλειν et cognata. Utriusque uſus exemplum habes in Dionyſio Perieg. v. 735 et 783.

5) Moſc. Περμισσός. Sed et Latinis, ut Virgilio eclog. 6, 64. dicitur *Permeſſus*. Huius aliarumque variationum exempla obvia ſiſtunt Gronov. et Oberlin. ad Vibium Sequ. p. m. 161. ſq.

6) Ita libri omnes et ſcripti et editi. Quare erravit aliquatenus Berkelius ad Stephan. p. 610. qui ſcribit, ſine diphthongo Strabonem dediſſe, quando hunc locum innuit. At infra p. 411. ſ. Ὄλμιος vulgo legitur, et ſic per ι urbem Boeotiae, ſine dubio adiacentem, ſcripſit Stephanus, certe librariis ita volentibus, cum literarum ſeries uſitatam etiam formam admittat.

7) Sic conſtanter libri. Attamen infra p. 411. feminino genere profertur, quod et unice in noſtro agnoſcit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203. Poſſis tamen in altero loco Strabonis ex ſenſu intelligere πόλις. In nomine Πύλος ita variari notatum eſt ad lib. 8. p. 348. Sic ὁ et ἡ Κόρινθος ſupra, ὁ et ἡ Ἅλος infra p. 433. Cf. Euſtath. ad Homer. c. l.

8) Voces καὶ τὰ τούτου ſpatio vacuo rependuntur in Pariſ. et Moſc. Xylander aliquid hic deeſſe ſuſpicatur, ad fluminis cuiusdam deſcriptionem pertinens. Caſaubonus, ſi nihil deſit, ſenſum eſſe putat, ea quoque flumina, quae Haliartum praeterlabantur, in Copaidem incidere. Cum alia minime adferant codices, his adquieſcendum eſt, niſi ad remotius etiam, τοῦ Ἑλικῶνος, referre malis. In Veneto omnino abſunt verba καὶ τὰ — ἐμβάλλει.

Permeſſus quoque et Olmeius fluvii ex Helicone confluentes in eandem Copaidem paludem prope Haliartum incidunt. . . . . Sed et huius aquae eodem incidunt.

βάλλει. Ἔστι μὲν οὖν μεγάλη, τὴν περίμετρον ἔχουσα ὀγδοήκοντα καὶ τριακοσίων σταδίων· αἱ δὲ ἐκρύσεις οὐδαμοῦ φαίνονται, πλὴν τοῦ δεχομένου τὸν [9] Κηφισσὸν χάσματος καὶ τῶν ἑλῶν. Boeotia.

§. 20.

[1] Μεταξὺ κειμένων λειμώνων, ἔστιν ἥ τε Τριφυλία, καὶ ἡ Κωπαΐς· μέμνηται καὶ Ὅμηρος·

Ὅς

9) Aldus Κιφισσόν. Cf. ut hic omnino moneam, de varia scriptura, quae contulerunt Heinsius et Burmannus ad Ovid. Metamorph. 3, 343. Aliqui per σ simplex efferunt, quod suadere videtur Κηφισία p. 397. At duplex libri volunt et Homeri exemplum praevium.

1) Totus locus misere est affectus; quae sit tamen summa, facile ex sequentibus apparet. Esse in Boeotia, non procul a Copaide lacu alium lacum, qui a proximo loco λίμνη Ὑλική appelletur, de qua fecerit Homerus mentionem Iliados rhapsodia quinta; [v. 708.] quo in loco Cephissidem lacum debere nos interpretari ait non Copaidem, quem tamen postea docebit Cephissidem vocari, sed τὴν Ὑλικὴν λίμνην. *Casaubonus.* In Msstis, prout vulgo editiones locum exhibent, quae diversa aut mutata, aut truncata inveniuntur, haec sunt: Casaubb. Vatic. Moscov. τῶν ἑλῶν . . . . . . κειμένων. Parif. καὶ τῶν ἑλῶν καὶ τῶν λιμνῶν κειμένων. Venet. pro verbis καὶ τῶν ἑλῶν. — μέμνηται καὶ Ὅμηρος ceteris omissis dat ἔτι Ὅμηρος ποιήσας, quod ultimum verbum etiam subiungit Mediceus. Totum locum contractiorem ita producit Gem. Pletho: χάσματος· Ὅμηρος δὲ ποιήσας, ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε, λίμνην οὐ τὴν Κωπαΐδα λέγει, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τὴν Ὑλικὴν, προσαγορευομένην ἀπὸ τῆς πλησίον πόλεως, ἣν καλοῦσιν Ὕλας. Guarinus vulgatam hodie lectio-

dunt. Est itaque locus magnus, ambitu CCCXXC stadiorum: exitus eius nusquam apparent, demto hiatu, qui Cephissum excipit, ac paludibus, quas prata interiacent.

§. 20.

Est autem Hylaea seu Hylica palus diversa a Copaide. Meminit Homerus:

Ille

Boeotia.[1] Ὅς ῥ' ἐν [2]Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼς,
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι.

Οὐ γὰρ λίμνην τὴν Κωπαΐδα [3]βούλεται λέγειν, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τὴν Ὑλικὴν προσαγορευομένην,

τῇ

lectionem tenet. Eustathius parum hic aut nihil prodest, quippe qui potiora tantum ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 202. hinc delibavit. A Grammatico aliquo plura hic adsuta videntur, quod et innuit Gem. Pletho. Tum repugnant sibi invicem, quae hic componuntur. Ut enim cohaererent, praecedere debebat Ὑλικὴ λίμνη, quam ab Homero intelligi existimat. Denique, quid hic valeat Triphylia, (tam huc facit, quam canis in balneum, inquit Xylander) et unde subito immissa adpareat, nemo dixerit. Vatic. Paris. Moscov. pro eo scribunt Τεφία, cui lapidi ne scintilla quidem excuditur. Plures quidem in illo tractu fuisse lacus, ex superioribus discitur. Latere in Τριφυλία videtur Ὑλία, in qua disputationis proximae cardo versatur. At dicitur ea ab ipso etiam Strabone Ὑλική. Tum ἡ Κωπαῒς officit, quippe quam in superioribus iam dimisit, et ab Homerica narratione excludit, etsi per linguae usum particulae sibi respondent et duo nomina inferunt. Optimum videatur, expleto tantum loco Homerico, quod tamen infra facit idem, sequi et hic Gem. Plethonem, et cetera tamquam a librariis interposita recidere. Tum vero reliqui etiam Xylandri versionem, quam plane reddidit Penzelius, etsi a Strabonis proposita oratione alienam, sensu tamen et disputationis causa congruam.

2) Mosc. Ὕλῃ et Ὕδῃ. Posterius etiam probaverat Zenodotus in hoc Homeri loco Il. 5, 708. quia Ὕλη penultimam producat, uti Il. 2, 500. quod notant Scholia in edit. Villois. quae tamen retinuit Ὕλῃ. Sed de eo monuit ipse Strabo in sequentibus.

3) Casaubonn. λέγει. Vatic. Moscov. βούλονται, quod proxima non ferunt. Ven. totum locum sic exhibet: λίμνην αὐτὴν Κωπαΐδα λέγει.

Ille habitabat Hylam, Cephissida pone paludem Praedives —.

Non enim, quod placuit quibusdam, lacum Copaidem voluit innuere, sed Hylicam ex pros-

τῇ προσῳδίᾳ ὡς λυρικὴν, ἀπὸ τῆς πλησίον [4] πόλεως, ἣν καλοῦσιν Ὕλας, ὡς λύρας καὶ θύρας· οὔτε Ὕδην, ὡς ἔνιοι γράφουσιν, Boeotia.

Ὅς ῥ' ἐν Ὕδῃ ναίεσκεν. —

Ἡ μὲν γάρ ἐστιν ἐν Λυδίᾳ,

Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ· p. 408.

ἡ δὲ Βοιωτική· ἐπιφέρει γοῦν τῷ

Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι, —

τὰ

— Πὰρ δὲ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί. —

Ἡ μὲν γάρ ἐστι μεγάλη, καὶ οὐκ ἐν τῇ Θηβαΐδι, [5] ἡ δὲ μικρὰ

4) Casaubonn. quidam, Vatic. Paris. Moscov. κώμης, idemque reddidit Guarinus. Alii tamen cum Eustathio ad Homer. Il. 5, 708. p. m. 454. et Stephano πόλιν faciunt, quod et rationi Homericae magis videtur accommodatum, etsi illud Strabonis aetatem propius spectare videtur. Idem post in Σκώλας valet, si Stephanum adhibueris. Antea pro προσῳδίᾳ Ven. prave dedit προσόδῳ.

5) Ita pro vulgato καὶ μικρὰ ex coniectura legendum viderat Casaubonus, quam cum confirmet Gem. Pletho, probandam in ipso contextu putavi. Alias enim nexus, cum ex utriusque disiunctione disputet, disiicitur, et mira componuntur.

prosodica ratione, qua lyricam efferunt, ab urbe vicina, quam Hylas vocant, uti fit in Graecis verbis λύρας, θύρας. Neque eos probo, qui legunt,

Ille habitabat Hydam. —

Nam Hyda quidem in Lydia est: ita Homerus:

Civis Hydae pinguis, sub Tmoli saxa nivalis.

Hyla vero Boeotica est urbs ideoque his verbis

— *Cephissida pone paludem:*

additur iuxta habitasse reliquos Boeotos. Copais enim magna est, neque in Thebaide

Boeotia. μικρὰ ἐκεῖθεν δι' ὑπονόμων πληρουμένη, κειμένη [6] μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀνθηδόνος. Ὅμηρος δ' ἑνικῶς ἐκφέρει, [7] ποτὲ μὲν ἐκτείνων τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐν τῷ Καταλόγῳ,

— Ἠ δ' Ὕλην καὶ Πετεῶνα,

ποιητικῶς· [8] ποτὲ δὲ συστέλλων·

Ὃς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε·

καί· ὁ [9] Τυχίος

Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων.

Οὐδ'

6) Gem. Pletho sic: Μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀνθηδόνος ἐπιφέρει νῦν τῷ . . . . Λίμνη κεκλιμένος Κηφισσίδι· παρ. δὲ οἱ ἄλλοι Ναῖον Βοιωτοί.
Tum ceteris omissis, quae in nostris libris interposita conspiciuntur, pergit: Σχοῖνος δ' ἐστὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς —.

7) Vatic. τοτε sine accentus signo, Moscov. τότε, uti post. Melius quidem Aldus ποτέ. Utrumque sic frequentant Graeci, libri vero saepe commutant, veluti in Dionys. Hal. 4, 3. Sed vid. Hemsterhus. ad Lucian. schol. in Timon. c. 49. et in primis Perizon. ad Aelian. V. H. 1, 18. et Schweighaeuser. in Lex. Polyb. s. v. ποτέ. Cf. infra ad p. 423. et 441.

8) Casaubonus malit ποτὲ δὲ καὶ συστέλλων.

9) Male antea hi diversorum locorum (Il. 5, 708. et Il. 7, 220.) versus continua serie scribebantur, in unum exemplum confusi, quod et fecit Eustathius ad Il. 2, 500. p. m. 202. omissis.

de sita . . . . . et exilis, inde per meatus impleta . . . . . . sita inter Thebas atque Anthedonem. Homerus Hylam singulari effert numero, aliquando producens primam syllabam, ut in Catalogo:

— *Quique Hylam, et qui Peteonem.*

atque hoc quidem poetica usus licentia. Aliquando etiam corripit: ut cum de sutore Tychio dicit, qui Aiacis clypeum confecisset, facile princeps eorum, qui idem exercitarent artificium:

Ille habitabat Hylae. —

Quo

Οὐδ' ἐνταῦθα εὖ γραφόντων τινῶν Ὕδη ἔνι· οὐ γὰρ Boeotia.
ὁ Αἴας ἐκ [10] τῆς Λυδίας τὸ σάκος μετεπέμπετο . . . .

§. 21.

[1] Λίμναι τὴν τάξιν τῶν ἐφεξῆς τόπων . . . . . .
λόγῳ περιληφθῆναι σαφῶς [2] ὅτι . . . . τοῖς ὀνό-

μασι

sis praeterea vocibus ὁ Τυχίος. Intulerat hunc errorem elapsa ante ὁ Τυχίος particula καὶ, quam a Casaubono monitus inserui. Tum vero pro ναίεσκεν reposui etiam ναίεσκε. Denique in voce Τύχιος accentum devolvi in penultimam, in qua sede ponunt libri Homerici et ponendum esse disertis verbis monuit Eustathius ad Homer. Il. 3, 147. p. m. 299. cum sit ὄνομα κύριον τρίβραχυ. Sic Ὄδιος et similia, de quibus idem passim alibi praecipit. Sic post ἔνι, uti cum Mosc. dederat recte Aldus, sed Hopperus et reliqui in ἐνὶ mutaverant, revocavi.

10) Omisso articulo nomen dant Paris. et Moscov.

1) Praemittitur lacuna in libris scriptis et editis, quae ad χαλεπὸν usque in Ven. patet, ubi alii fragmina tantum servarunt. Guarinus qualicunque modo disiecta haec membra colligere, sententiam ex ruderibus, quae fuisse videatur, eruere studuit Casaubonus, cuius expositionem suis praeterea additamentis auctam reddidit Penzelius. Videtur autem Strabo, si Casaubonum audias, dixisse, difficile esse, rectum aliquem ordinem in oppidorum mediterraneorum enumeratione servare, cum praesertim ea sint ignobilia et obscura; commodius eum servari posse in oppidis maritimis, cuius duas adfert causas; se igitur a maritimorum descriptione exorsum devenisse ad mediterranea; nunc se, servato Homeri ordine, si quid omissum antea fuerit, adiicere velle. Ipsa tamen Strabonis oratio sine libris resarciri non potest, et inveteratas esse illas lacunas satis declarat Gem. Plethonis lectio supra adposita.

2) Paris. Moscov. subiiciunt ὁ.

Quo quidem loco sunt qui perperam pro Hyla Hydam scribant: est enim Hyde urbs Lydiae: unde scutum Aiax non puto erat petiturus.....

§. 21.

Paludes ordinem deinceps sequentium locorum . . . . verbis comprehendi perspicue, quod . . . . . . nomini-

Boeotia. μασι τῶν τόπων· [3] τόν τε . . . . χαλεπόν [4] φησὶν ἐν τούτοις καὶ ἀσήμοις τοῖς πλείστοις, καὶ ἐν μεσογαίᾳ, μηδαμοῦ τῇ τάξει διαπεσεῖν· ἡ παραλία δ' ἔχει τὶ πλεονέκτημα πρὸς τοῦτο· καὶ γνωριμώτεροι οἱ τόποι, καὶ ἡ [5] θάλαττα τό γε ἑξῆς ὑπαγορεύει βέλτιον· [6] διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐκεῖθεν πειρώμεθα

3) In Parif. fequitur ἀξ, in Vatic. legitur τῶν τε ἀξι.

4) Parif. φασὶν, ut fit alibi. Tum idem cum Mofcov. Aldo, Hoppero, Xylandro ἐν τοσούτοις pro ἐν τούτοις, non incommode. Neque tamen alterum propter alios codices removi.

5) Ita diftinctione priori, quae poft θάλαττα ponebatur, fublata dedit Cafaubonus. Senfus enim, inquit, hic eft: Mare, fi nihil aliud, hoc faltem commodi affert, quod ὑπαγορεύει τὸ ἑξῆς, et ordinem, qui teneri debeat.

6) Audebo hic παρακεκινδυνευμένον τι ποιεῖν, et totum locum fupplere ex coniectura, parum, ut credimus, recedentes ab ipfis Strabonis verbis. Putamus igitur, aut hoc aut fimili modo ab eo effe fcriptum: Διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐκεῖθεν ἐπειρώμεθα τὴν ἀρχὴν τῆς περιηγήσεως λαβεῖν· ἐνταῦθα δ' ἐάσαντες τοῦτο, τῷ ποιητῇ ἀκολουθήσομεν, καὶ ἐκείνου φυλάξομεν τὴν ἀρίθμησιν προστιθέντες ὅ, τι ἂν χρήσιμον ᾖ παραλειφθὲν ἡμῖν, ὑπ' ἐκείνου δὲ παραληφθέν. Ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς Ὑρίης καὶ τῆς Αὐλίδος, περὶ ὧν εἰρήκαμεν. Σχοῖνος δὲ etc. Confer fequentem περιήγησιν cum initio Boeotiae: dices non malos effe nos coniectores. Poëtae verba funt:

Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν
Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνὸν,
Θέσπειαν, Γραῖάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσὸν,

et quae fequuntur. — Nunc compara cum verbis Strabonis; reperies eum poëtae veftigia per omnia [praeter aliqua in praecedentibus memorata] fequi, nec mutare ullius loci τάξιν Homeri-

minibus locorum, atque . . . . . difficile ait in his praeterea obfcuris plerisque et mediterraneis locis nunquam ab ordine aberrare. Ora maritima hoc commoditatis plus habet, et cum mare, tum maritima loca funt notiora: et ordo etiam rectius indicatur. Itaque nos etiam inde tentabimus

θα . . . . ἐνταῦθα δ' ἐάσαντες τοῦτο [7] τῷ . . . ἀρίθμησιν προστιθέντες ὅ, τι ἂν χρήσιμον ᾖ . . . . ἡμῖν· ὑπ' ἐκείνου δὲ παραληφθὲν ἄρχεται . . . . . . Καὶ τῆς Αὐλίδος, περὶ ὧν εἰρήκαμεν. Boeotia.

§. 22.

Σχοῖνος δ' ἐστὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν [1] ἐπὶ Ἀνθηδόνα, διέχουσα [2] Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα σταδίους· ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς δι' αὐτῆς [3] Σχοινοῦς.

Ee 3 §. 23.

mericam. Perſuaſum habeo, neminem tam iniquum rerum aeſtimatorem fore, qui neget, hunc locum, ad cuius emendationem nihil veteres codices conferebant, vitam nobis debere. *Caſaubonus.* Nec mei codices iacturae remedium adferunt. Quod adhibet Caſaubonus, non repugnat quidem Strabonis narrationi et verbis, attamen in nota tantum poni poteſt.

7) In Pariſ. ſubſequitur π, unde nova lacuna incipit. Paullo poſt idem ἄρχεται . . . . . ης. Καὶ τῆς Αὐλίδος, quae certe Caſauboni coniecturam non impugnant.

1) Auſcultavi Caſaubono, qui ſic emendat pro vulgato ἐπὶ Ἀνθηδόνος. Ita enim ex conſueto uſu ſolet Strabo, et ſic legit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201. Paullo poſt p. 410. redit ὁδὸς ἐπ' Ἀνθηδόνα.

2) Poſt Θηβῶν lacuna notatur in Pariſ.

3) Politus ad Euſtathium in Homerum T. 2. p. 530. legendum coniicit Σχοινεύς, uti ſcribit Stephanus ſ. v. Σχοινοῦς et Ἀγάθη,

bimus . . . . . haec autem omittentes . . . . . . enumerationem adiicientes, quidquid utile erit . . . . . nobis, ab illo autem praeteritum incipit . . . . . et Aulidis, de quibus diximus.

§. 22.

Schoenus autem locus eſt regionis Thebaicae in via, quae Anthedonem ducit: diſtatque a Thebis circiter L ſtadia; fluit per eum amnis nomine Schoenus.

§. 23.

Boeotia.

§. 23.

Σκῶλος δ' ἐςὶ κώμη τῆς Παρασωπίας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, δυσοίκητος τόπος καὶ τραχὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία·

Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς [1] ἴμεν, μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι.

Καὶ [2] τὸν Πενθέα δὲ ἐνθένδε καταγόμενον διασπασθῆναί φασιν. Ἦν δὲ καὶ τῶν περὶ Ὄλυνθον πόλεων ὁμώνυμος αὐτῇ Σκῶλος. Εἴρηται δ' ὅτι Παρασώπιοι καὶ κώμη τις καλεῖται ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ [3] Τραχινίᾳ, παρ' ἣν ῥεῖ Ἀσωπὸς ποταμὸς, καὶ ὅτι ἐν Σικυῶ-

Ἀγάθῃ, etsi in priori loco Σχοινιεὺς vulgo legitur, et Schol. Nicandri ad Theriaca p. 60. ed. Ald. ubi in Nicandro Σχοινεῖς (Σχοινῆος p. 15. ed. Ald.) Ionice pro Σχοινέως. In vulgata tamen forma omnes libri cum Guarino hic consentiunt, nec aliter in nostro invenit Eustathius, qui ad Homerum Il. 2, 497. p. 201. hunc locum repetit. Mutare igitur ausus non sum, cum praeterea utraque forma efferri potuerit.

1) Vatic. Paris. Mosc. cum Eustathio ad Homer. c. l. et Aldo εἶναι, quod forte pro ἴναι editum esse putat Salvinus ad Eustathium Tom. 2. p. 530. uti certe habet epitome in edit. Bas. Utrumque occurrit. Neque tamen vulgata aliorum forma lacessi debet, quam et sustinet metri ratio.

2) Articulum neglexit Xylander. Pro ἐνθένδε Eustathius c. l. dat ἐκεῖθεν.

3) Moscov. Τραχηνία, nota illarum vocalium confusione.

§. 23.

Scolus porro vicus est Parasopiae regionis sub Cithaerone, locus habitatu difficilis et asper. Unde proverbium:

Nec Scolum ipse ibis, aliumve sequeris euntem.

Pentheum quoque eo deductum ferunt a Bacchis discerptum fuisse. Fuit alia Scolus urbs ex iis, quae circa Olynthum erant. Hoc etiam dictum fuit, Parasopios pagum fuisse Heracleae Trachiniae: quem Asopus allueret fluvius, itemque apud Sicyo-

Σικυῶνι ἄλλος ἐστὶ [4] ποταμὸς Ἀσωπὸς, καὶ ἡ χώρα [5] Ἀσωπία, δι' ἧς ῥέουσι καὶ οἱ ἄλλοι ποταμοὶ ὁμώνυμοι τῷ ποταμῷ τούτῳ. Boeotia.

§. 24.

Ὁ Ἐτεωνὸς δὲ [1] Σκάρφη μετωνομάσθη· καὶ αὕτη δὲ τῆς Παρασωπίας. Ὁ γὰρ Ἀσωπὸς καὶ ὁ Ἰσμηνὸς διὰ τοῦ [2] πεδίου ῥέουσι τοῦ πρὸ τῶν Θηβῶν. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Δίρκη κρήνη καὶ [3] Ποτνιαὶ, ἐφ' ὧν μυ- p. 409.

4) Vatic. Parif. Mofcov. omittunt ποταμὸς, quam vocem tamen adiiciunt libri alii cum epitome p. 126. ed. Hudf.

5) Parif. Mofc. σωπία. Nempe τὸ A abforptum a praecedenti voce periit.

1) Vatic. Parif. Mofcov. cum Guarino, Aldo et Hoppero Σκάφλαι, Venet. Σκαφλαί. At vulgatum tuentur praeter alios codices etiam Stephanus f. v. Ἐτεωνὸς ex noftro, opinor, et ex alterutro Euftathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201. Σκαρφία eadem in Boeotia effe videtur apud Procopium de B. Goth. 4, 25.

2) Parif. πέδου elapfo ι.

3) Vatic. Parif. Mofcov. cum Aldo et Hoppero Πότνια vel Ποτνία. Sed Πότνιαι hoc numero ftabilitur a Paufania 9, 8. in Aeliano H. An. 15, 25. Stephano h. v. Etymol. M. p. 685. nec aliter Euftath. ad Homer. Il. 2, 505. p. m. 204. et Schol. Euripidis ad Oreft. v. 318. Tantum Πότνας praeterea novit Euftath. ad Homer. Il. 2, 505. p. m. 204. Tum mutato accentu Ποτνιαὶ legitur in Paufania c. l. ut Πλαταιαὶ, Τειαὶ, Θεσπιαὶ et fimilia, quorum tamen etiam exftat fingularis. Ex Latinis *Potniae* etiam probat Plinius 25, 53. f. 8. Accentum Paufaniae exem-

Sicyonem alium Afopum fluxiffe et regionem Afopiam, quam et alii amnes huic cognomines permearent.

§. 24.

Eteonus poftmodo Scarphe coeptus eft appellari, fitus ipfe etiam in Parafopia. Nam Afopus et Ifmenus per planitiem feruntur, quae eft ante Thebas. Eft ibi etiam fons Dirce et Potniae: ad quas

Boeotia. θεύσται τὰ περὶ τὸν Ποτνιέα Γλαῦκον τὸν διασπασθέντα ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων τῆς πόλεως πλησίον· καὶ ὁ Κιθαιρὼν δὲ οὐκ [4] ἄπωθεν τῶν Θηβῶν τελευτᾷ· παρ' αὐτὸν δὲ ὁ Ἀσωπὸς ῥεῖ, τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ κλύζων, καὶ ποιῶν τοὺς Παρασωπίους εἰς κατοικίας [5] πλείους διῃρημένους, ἅπαντας δ' ὑπὸ Θηβαίοις ὄντας· ἕτεροι δ' ἐν τῇ Πλαταιέων φασὶ τόν τε Σκῶλον, καὶ τὸν Ἐτεωνὸν, καὶ τὰς Ἐρυθράς· καὶ γὰρ [6] παρὰ Πλαταιὰς καὶ παρὰ Τάναγραν ἐκδίδωσιν· ἐν δὲ τῇ Θηβαίων εἰσὶ καὶ αἱ Θεράπναι, καὶ ὁ Τευμησσὸς, ὃν ἐκόσμησεν Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν, τὰς μὴ προσούσας ἀρετὰς διαριθμούμενος

[7] Ἔστι τις ἠνεμόεις ὀλίγος λόφος.

Γνώριμα δὲ τὰ ἔπη.

§. 25.

exemplo ductus ex antepenultima demisi in ultimam, quo etiam a πότνιαι distinguitur.

4) Aldus, ut alibi, ἄποθεν, quod et hic ex Strabone reddit Eustathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201.

5) Casaubonn. Moscov. Ven. Gem. Pletho πλείους, pro πλείονας. Utrumque invenitur in Paris. sed in ipsa orationis serie πλείυς. Alterum ab Aldo prodiit. Etsi perinde valet utrumque, πλείους tamen codicibus dedi.

6) Praepositio in Ven. excidit.

7) Verba ἔστι — ἔπη in Gem. Plethone desiderantur.

quas ferunt Glaucum Potniensem a Potniadibus equabus fuisse discerptum, prope ipsam urbem. Caeterum et Cithaeron mons haud procul Thebis desinit, ipsiusque radices alluens Asopus Parasopios facit in plures divisos pagos, omnes Thebanis subiectos. Alii Plataicae regioni adscribunt Scolum, Eteonum, Erythras: iuxta Plataeas enim et Tanagram exit Asopus. In Thebana sunt etiam Therapnae; et Teumessus, quem Antimachus multis versibus exornavit, vanis laudibus celebrans:

Exit ventosas non magnus collis in auras,

et reliqua: notum enim est carmen.

§. 25.

§. 25. Boeotia.

[1]Θέσπειαν δὲ [2]λέγει τὰς νῦν Θεσπιάς, [3]πολλῶν ὀνομάτων τῶν μὲν ἀμφοτέρως λεγομένων καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς, καθάπερ καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς, τῶν δ' ὁποτέρως. Ἔστι δὲ πόλις πρὸς τῷ Ἑλικῶνι, νοτιωτέρα αὐτοῦ, [4]ἐπικειμένη δὲ τῷ Κρισσαίῳ

Ee 5 κόλπῳ

1) Mosc. Θέσπειαν et Θεσπίαν, hoc omnino Ven. Utramque scripturam notavit Stephanus. Cf. etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201. Quae forma probari possit ex Θεσπιεύς, ut formantur Λαμπεύς, Στειριεύς et alia. Sed maluit forte noster cum aliis Homericam rationem in hac narrationis parte praefe..e. Neque tamen Θεσπιαὶ in proximis huc valet, quam immutationem usu frequentari miratur Stephanus h. v. etsi idem s. v. Ὠκαλέα scribit etiam Θέσπειαι. Metro tamen τὸ ει dari, ex Herodiano notat Eustathius c. l. Θεσπειὰς etiam post habet Paris. ut idem infra bis cum Moscov. Cf. ad p. 410. ubi etiam ει legebatur in editionibus.

2) Pro λέγει Casaubonn. Mosc. Paris. Vatic. cum edd. ante Casaubonum adferunt πλέον, quam vocem huic loco ineptam esse recte censet Casaubonus legendumque vel, Θέσπειαν δὲ καλεῖ τὰς νῦν Θεσπιάς, vel Θέσπειαν δὲ ναντίον, vel alio simili modo. Posuit tamen in ipso contextu λέγει, locum autem restituisse se in margine scribit ex vet. lib. Guarino forte, qui vertit: *Thespia seu, ut nunc, Thespiae.* Ex meis Msstis, quorum quidem diligentior conlatio facta est, Ven. et Gem. Pletho vulgatae a Casaubono lectioni suffragantur. Mirum tamen, quo saltu librarii a λέγει ad πλέον deiecti fuerint, nisi ex simili voce transitus fuit lenior.

3) Casaubonn. πολλῶν ὄντων ὀνομάτων.

4) Venet. καὶ ἐπικειμένη.

§. 25.

Thespeia, quam etiam Thespias vocant (multa enim nomina et singulari et plurali numero usurpantur, itemque masculino aut foeminino genere, aut alterutro tantum) urbs est ad Heliconem sita, versus Austrum: incumbit et ipsa, et mons Helicon sinui Cri-

Boeotia. κόλπῳ καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Ἑλικών· ἐπίνειον δ' [5] ἔχουσιν αἱ Θεσπιαὶ Κρέουσαν, ἣν καὶ Κρευσίαν καλοῦσιν. Ἐν δὲ τῇ τῶν Θεσπιέων ἐστὶ καὶ ἡ [6] Ἄσκρη κατὰ τὸ πρὸς [7] Ἑλικῶνα μέρος, ἡ τοῦ Ἡσιόδου πατρίς· ἐν δεξιᾷ γάρ ἐστι τοῦ Ἑλικῶνος, ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ τραχέος τόπου κειμένη, ἀπέχουσα τῶν Θεσπιῶν ὅσον τετταράκοντα [8] σταδίους, ἣν καὶ κεκωμῴδηκεν αὐτὸς ἐκεῖνος περὶ τοῦ πατρὸς [9] λέγων, ὅτι ἐκ Κύμης τῆς [10] Αἰολίδος,

Νάσ-

5) Parif. Mofcov. ἔχουσαν, in hoc tamen etiam fimul ἔχουσιν.

6) Parif. prave ἄκρη elifo σ.

7) Cafaubonn. Venet. Gem. Pletho Ἑλικῶνι, uti paullo fuperius omnes. Utraque ratio valet, prout vel fimpliciter ad viciniam vel ad converfionem fitus referatur. Vid. ad lib. 8. p. 346. in. et 9. p. 400. ubi fimilis varietas notatur. Probandum hic videatur Ἑλικῶνι ex urbis fitu, ἡ δ' Ἑλικῶνος ἔχει ποδωπιδακόεντα, uti fcribit Hegefinous apud Paufan. 9, 29. in. Remorantur tamen proxime hic fubiecta. Gemiftus Pletho quidem plane omittit verba ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἑλικῶνος.

8) Venet. στάδια, ἣν κεκωμῴδηκεν. Antea Parif. Mofc. cum edd. ante Cafaubonum Θεσπιῶν, de quo paullo fuperius dictum eft. Articulum τῶν omifit Venetus.

9) In Vatic. Parif. Mofc. λέγων hinc ad fequentia deiicitur.

10) Lacuna hic duarum circiter vocum adparet in Vatic. Parif. Mofc. unde Parif. narrationem retexit verbis περον λέγων. Vatic. Mofc. tantum fubiungunt λέγων.

Criffaeo. Navale habent Thefpiae Creufam: quod etiam Creufiam dicunt. In Thefpienfi regione eft etiam Afcra Hefiodi patria, ad dextram Heliconis loco fublimi et afpero fita, circiter XL a Thefpeia ftadiis. Hanc ipfe poëta traducit de patre fuo fcribens, eum Cuma Aeolica profectum

In

Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ [11] ἐνὶ κώμῃ, Boeotia.
[12] Ἄσκρῃ χεῖμα κακῇ, [13] θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ
[14] ποτ' ἐσθλῇ.

Ὁ δὲ Ἑλικὼν συνεχής ἐστι τῇ Φωκίδι ἐκ [15] τῶν πρὸς ἄρκτον

11) Verba ἐνὶ κώμῃ a manu recentiori in vacuo spatio Mosc. fert inscripta. In Paris. abest κώμῃ. Venet. recisis posterioribus versuum partibus haec tantum adposuit: νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶ καὶ τὰ ἑξῆς, uti solent passim inertes librarii.

12) Hunc unum versum habet etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 507. p. m. 205. Sed Ἄσκρη cum adnexis nominativo producit, quod quidem simpliciter et praeter hanc verborum structuram fieri potest.

13) Fluctuantur in vocis casu non quidem codices nostri, sed scholia ad Homer. Il. 2, 507. f. 14. Villois. quae faciunt cum Msstis, et Eustathius ad c. l. qui scribit θέρος, quod propter praecedens χεῖμα in simili hoc nexu probat etiam Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 548. Neque tamen invitis libris mutavi, cum in his ipsos auctores variare constet. Ceterum in ἀργαλέη substiterunt scholia illa.

14) Paris. ποτέ. Tum idem et Moscov. pro ἐσθλῇ vacuum spatium aperiunt, quod in Mosc. recentior manus explevit voce ἐσθλῇ. Paris. subiicit κῶν.

15) Palmerius in exercitt. in auctor. Gr. p. 317. ut soloecismum abstergeret, pro ἐκ τοῦ reponebat ἐκ τῶν. Mirum, cum ita legatur in omnibus etiam editionibus, quas quidem posset inspicere, ἐκ τοῦ sola ferat Amstelodam. serius demum emissa. At idem maius malum subesse putat. Nempe cum Phocis a partibus septentrionalibus Oetam contingat et Locricos montes, Heliconem potius ad meridiem habere, quam ad septentrionem, sed a quadam sui parte, quae sinum Crissaeum adtingit.

In misero pago sedes, Helicone sub alto
Ascram delegisse sibi, quae tempore nullo
Commoda difficiles hyemes faciatque molestas
Aestates. —
Helicon autem Phocidi contiguus

Boeotia. ἄρκτον αὐτῆς μερῶν· μικρὰ δὲ καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν καὶ τὸν ὕστατον λιμένα τῆς Φωκίδος, ὃν καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Μυχόν· ὑπέρκειται γὰρ

cingit, ad ortum. Hinc legit: ἐκ τῶν πρὸς ἄρκτον αὐτοῦ μερῶν, καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν κατὰ τὸν ὕστατον λιμένα τῆς Φωκίδος· aliter enim intelligi non posse, cum Helicon Boeotiae fuerit, verum meridionalior Phocide et quadam sui parte orientalior, non potuisse esse ad septentrionem vel occasum. Idem vero in Gr. ant. 6, 7. p. 614. hunc locum servata prioris membri lectione vulgata, posterioris mutata, retractavit. Αὐτῆς enim, quod retinet, cum Helicon masculini sit generis, refert ad Φωκίδος, sed cum per sermonis seriem sequentia etiam ad eandem redeant, ea de Mycho Phocidis loco orientaliori non posse intelligi, nisi pro ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν legatur ἐκ τῶν πρὸς ἕω, aut Strabo properante calamo vere erraverit. Codices enim omnes in ea, quae prostat, lectione consentiunt, Mediceus etiam, tantum quod pro καὶ τὸν — dat κατὰ τὸν —. Subnata est Palmerio emendandi cogitatio, quod αὐτῆς referendum putabat ad Φωκίδος, uti etiam fecerat Xylander. Vertit enim: *contiguus Phocidis partibus septentrionem spectantibus*, quo situs plane invertitur. At quid, si potius per αὐτῆς intelligatur τῆς τῶν Θεσπιέων, quam paullo ante memoraverat. Tum sensus exsistit sine ulla mutatione geographicae etiam rationi accommodatus, quem Xylandreae versioni substitui. Et sic in sequ. αὐτῆς debet intelligi. Sed, ne quid dissimulem, occupaverat iam ista Politus ad Eustath. Tom. 2. p. 523. qui consuli potest. Nec satis, opinor, Palmerius Mychum orientaliorem Phocidis locum facit, qui potius, si vel ad Phocidem illa referas, in partibus eius meridianis fuit, vel, si quid largiendum, versus orientem hibernum. Cf. Strabo infra p. 423.

guus est, qua parte Thespiensis ager septentrionem spectat ac nonnihil etiam ad occidentem et ultimum portum Phocidis, quem ab eventu Mychum, quasi intimum secessum, dicunt: nam iuxta illum

γὰρ κατὰ τοῦτον μάλιςα τὸν λιμένα τῦ [16] Κρισσαίȣ Boeotia.
κόλπου. καὶ ὁ Ἑλικὼν, καὶ ἡ Ἄσκρη, καὶ ἔτι αἱ [17] Θεσπιαὶ, καὶ τὸ ἐπίνειον αὐτῆς ἡ Κρέουσα. Τȣ̃το δὲ καὶ κοιλότατον νομίζεται τὸ μέρος τοῦ Κρισσαίου κόλπου, καὶ ἁπλῶς τοῦ Κορινθιακοῦ· ςάδιοι δ' [18] εἰσὶν τῆς παραλίας τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τοῦ λιμένος εἰς Κρέουσαν [19] ἐνε [νήκοντα·] ἐντεῦθεν δὲ ἑκατὸν εἴκοσι, ἕως τῆς [20] ἄκρας . . . . . καλοῦσι· ἐν δὲ τῷ

16) Dedi et hic duplici σ, uti postea legitur inde a Xylandro. De scriptura vid. ad p. 405.

17) Paris. Mosc. ut supra, per ει.

18) Excidisse hic aliqua, Paris. et Mosc. relicta lacuna aperte indicant. Ita enim illi: εἰσὶ τῆς . . . . . τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ. Vatic. 174. ςάδιοι δ' εἰσὶ . . . . . ἀπὸ τοῦ μυχοῦ, quae subplet Vatic. 173. sic: ςάδιοι δ' εἰσὶ τῆς παραλίας τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ. Atque ita locum exhibet Guarinus: *Huius autem litoris longitudo a portu* —. Ceterum in Veneto et Gem. Plethone plane exsulant verba ςάδιοι δ' εἰσὶ ad εἰρήκαμεν. Equidem lacunam explevi, cum antea deinceps legeretur: ςάδιοι δ' εἰσὶν ἀπὸ τοῦ μυχοῦ —.

19) Nova hinc sequitur lacuna, quam reliquit etiam Vaticanus 174. Alter (173.) cum Medic. Paris. Moscov. tantum ἐνε . . . unde Casauboni coniectura, ἐνενήκοντα legentis, magis confirmatur, quam et nexus lubenter excipit. Nolui igitur subtrahere.

20) Etiam hic denuo aliqua deficiunt in libris, ex quibus tantum Vatic. 173. Paris. Moscov. ἡ subiiciunt. Facile autem adpa-

lum maxime portum Crissaeo sinui imminent Helicon, Ascra, Thespiae, et earum navale Creusa: atque haec existimatur cavissima pars Crissaei, omnique Corinthiaci esse sinus. Stadia sunt litoris a Mycho Creusam usque . . . . atque hinc cxx, usque ad promontorium, quod . . . . ., dicitur. In cavissima huius

Boeotia. τῷ κοιλοτάτω τοῦ κόλπου [21] τούτου συμβέβηκε τὰς [22] Πηγὰς κεῖσθαι καὶ τὴν Οἰνόην, περὶ ἧς εἰρήκαμεν. Ὁ μὲν οὖν Ἑλικὼν οὐ πολὺ διεστηκὼς τοῦ [23] Παρνασοῦ ἐνάμιλ-

adparet, promontorii nomen evanuisse. Tria adponit in coniectura Casaubonus, quae sunt Θίσβη, Ὀλμιαὶ et Φαρύγιον. Primum ducit ex Pausania 9, 32. in. ubi praeter alia saxa in mare procurrentia prope Creusin (sic enim vocat, quae nostro, Ptolemaeo 3, 15. et aliis est Creusa) Thisben etiam montem cum urbe commemorari notat, etsi de monte dubium facit ipsa narrationis series. Alterum subministrat ipse Strabo lib. 8. p. 380. m. Tertium subplementum quaerit ex eodem infra p. 423. At recte contra monuit Palmerius in exercitt. in Gr. auct. p. 318. Strabonem sic ad praeposterum ordinem cogi. Nempe Pharygium ultra Mychum in Phocidis fuit finibus; noster vero inde a Mycho oram maritimam relegit versus Megarida. Tum, quod et probat Palmerius, restant Ὀλμιαὶ, de quo nemo dubitabit, qui vel languidis oculis Strabonis citatum illum locum adspexerit. Neque tamen in ipsum contextum recipere sustinui.

21) In Vatic. Paris. Mosc. ex his remansit του . . . βέβηκε, exstinctis ceteris. Sic paullo post excidit περὶ ἧς, e quibus vocibus Paris. servavit πε . . . ἠκαμεν, Vatican. ρήκαμεν.

22) Mirum, si recte habet, quod hic maluit alia dialecto efferre, cum supra lib. 8. p. 380. m. Dorica in eodem nexu legatur Παγαὶ, opera quidem Casauboni, qui sic priorum Παγαὶ mutavit. Neque tamen contrectavi, cum in utroque loco ita et codices praecipiant. Si quid tamen mutandum sit, in altero loco Πηγαὶ posuerim, quam formam amant Graeci, uno alteroque excepto, omnes. Latini quidem malunt *Pagae*, ut in similibus.

23) Casaubonn. Venet. praemittunt Κορινθιακοῦ, Gem. Pletho Φωκικοῦ, quod propius valet ad geographicam notationem.

huius sinus parte sitae sunt Pagae et Oenoa, de quibus diximus. Helicon vero haud longe a Parnaso dissitus, altitudi-

ἐνάμιλλός ἐστιν ἐκείνῳ κατά τε ὕψος καὶ περίμετρον· Boeotia.
ἄμφω γὰρ [24] χιονόβολα τὰ ὄρη καὶ πετρώδη· περι- p. 410.
γράφεται δ' οὐ πολλῇ χώρα. Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ τό, τε τῶν Μουσῶν ἱερὸν, καὶ ἡ [25] Ἵππου κρήνη, καὶ τὸ τῶν [26] Λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον· ἐξ οὗ τεκμαίροιτ' ἄν τις, Θρᾷκας εἶναι τοὺς τὸν Ἑλικῶνα ταῖς Μούσαις

tionem. Utrumque tamen silentium aliorum spurium declarat, certe otiose praeit, nec in suo codice invenit Guarinus. Ceterum, ut tenorem servarem, cum editionibus ante Casaubonum dedi per σ simplex, etsi de altera scriptura reluctari nolim. Cf. praeter supra memoratos, quos addit Hesselius ad Vibium Sequ. p. m. 351.

24) Gem. Pletho χιονόβλητα, quae est explicatio receptae lectionis, adposita forte, ne quis a sensu aberraret, etsi ipsa causa urget. Aldus ad Xylandrum usque propagaverat ἀρχιονόβολα, dum Casaubonus probam lectionem restitueret, etsi in accentu erravit, quem ex penultima in antepenultimam revocavi. Illud active inepto sensu valeat, hoc passive dicitur. Ita in ἀνδροφαγος peccabatur olim in Pausania 4, 39. in.

25) Male connectit utramque vocem ed. Amstelod. quas usus seiungi iubet, de quo ad lib. 8. p. 363. Ita etiam aperte scribitur in Mosc.

26) Aldus, Hopperus vitiose Λῃβηθρίδων, ut Suidas s. v. Ὀρφεὺς scribit Λήβηθρα. Sed in simili nexu Strabo Λειβηθριάδες dicit lib. 10. p. 471. ut et hic a se ipse desciscere videatur. Tum vero valet idem, quod de nominibus Βακχιάδαι, Ἀντγριάδες — in alteram formam promiscue versis notatum est ad lib. 8. p. 378.

titudine et ambitu ei respondet: uterque mons est saxosus, neque nivalis, et spatio non amplo circumscribitur. In Helicone sunt fanum Musarum, et Hippocrene, qui est fons ab equo factus, et antrum Libethridum nympharum; unde coniecturam facere quis possit, Thraces fuisse, qui Heliconem Musis con-

Boeotia. Μούσαις καθιερώσαντας· [27] οἳ καὶ τὴν [28] Πιερίδα καὶ τὸ [29] Λείβηθρον, καὶ τὴν [30] Πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν· ἐκαλοῦντο δὲ Πίερες· [31] ἐκλιπόντων [32] δ' ἐκείνων, Μακεδόνες νῦν ἔχουσι τὰ χωρία ταῦτα.

27) Mosc. ἢ καὶ, Vatic. Parif. ἢ καί.

28) Ita Casaubonn. Vatic. Parif. Moscov. Venet. Gem. Pletho pro Πιερίαν, quod ab Aldo profectum est, et in suo codice legit Guarinus. Equidem, cum non temere effusa haec forma, rarior etiam, videatur, atque nominis originem et caussam magis diserte innuat, tot testimoniis confirmatus recepi. Sic enim *Pieris*, ubi alii *Pieria*, omnino vocatur a Plinio 4, 15. s. 8. probante Salmasio ad Solin. c. 14. s. 8. p. m. 108.

29) Parif. Mosc. Ven. Λείβεθρον.

30) Casaubonn. Vatic. Πίπλειαν, uti Varro de L. L. lib. 6. p. 49. (in auctorr. L. L. ed. Gothofr.) *Pipleides Musae*, et passim similia, de quibus Salmas. ad Solin. c. 10. p. m. 112. qui adeo contendit, Graecis plerumque scribi Πίπλαν et Πίπλειαν, quod quomodo tueatur, ipse videat. Plerique enim inserto μ solent scribere, quibus tamen accenseri nolo Hesychium, in quo Musurus mala fide aut certe negligenter vulgaverat Πιμπλία, uti ex literarum serie coniecerant viri eruditi, post docuerat Schowius p. 644. Cf. tamen Bentlei. ad Horat. 1. od. 26, 9. Ita vero Πιμπλείας σκοπὴ Lycophron v. 275. ad quem locum Tzetzes non solum Πίμπλεια repetit, sed etiam Πίμπλεια ex Callimacho in Delum v. 7. et Πιμπληϊὰς Μοῦσα ex Orpheo adfert. Nec discrepat Apollonius Rh. 1, 25. cum Scholiaste. Ex Latinis similia dabit Spanhem. ad Callimach. c. l. Sed et noster Πίμπλα scribit lib. 10. p. 471. Cf. Wesseling. Probabilia c. 17. p. 137. et infra p. 433. in. de Τυμφρηστός.

31) Parif. ἐκλειπόντων.

32) Casaubonn. δὲ τούτων.

consecraverunt: qui Pierida quoque, Libethrum et Pimpleiam iisdem deabus dedicaverunt: ii fuerunt Pieres dicti: qui cum defecissent, Macedones loca ista obtinuerunt.

ταῦτα. Εἴρηται δ' ὅτι τὴν Βοιωτίαν ταύτην [33] ἐπῴκησάν ποτε [34] Θρᾶκες, βιασάμενοι τοὺς Βοιωτοὺς, καὶ Πέλασγοι, καὶ ἄλλοι βάρβαροι. Αἱ δὲ [35] Θεσπιαὶ πρότερον μὲν ἐγνωρίζοντο διὰ τὸν Ἔρωτα τὸν Πραξιτέλους, ὃν ἔγλυψε μὲν ἐκεῖνος, ἀνέθηκε δὲ Γλυκέρα ἡ ἑταίρα Θεσπιεῦσιν, ἐκεῖθεν οὖσα τὸ γένος, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Πρότερον μὲν οὖν ὀψόμενοί [36] τινες τὸν Ἔρωτα ἀνέβαινον ἐπὶ τὴν θέαν, ἄλλως οὐκ οὖσαν ἀξιοθέατον. Νυνὶ δὲ μόνη συνέστηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων [37] καὶ Τάναγρα· τῶν δ' ἄλλων ἐρείπια καὶ ὀνόματα λέλειπται. Boeotia.

§. 26.

33) Mosc. ut Hopper. ἐπῴκισαν. Notum.

34) Pro Θρᾶκες posui. Neque enim ι abesse debet, unde poëtis Θρήϊκες. Cf. Eustath. ad Dionys. v. 323.

35) Ita pro Θεσπειαὶ in nota emendat Casaubonus, etsi illud in contextu hic et paullo post intactum reliquit. Supra tamen p. 403. et 409. cum per ει ante ipsum exstaret, recte quidem, sed tacite alterum reposuit. Praeter alios enim auctores hanc scripturam probat inscriptio apud Sponium in itin. T. 2. p. 401. et Θεσπιέων cum nostro in sequ. num., ut hic manifeste Medic. et Gem. Pletho. Θεσπειὰς tamen etiam in Vatic. exstat.

36) Paris. Mos. τὸν Ἔρωτά τινες.

37) Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201. ita hunc locum

runt. Id quoque traditum est, Thraces quondam, et Pelasgos, aliosque barbaros vi Boeotis facta Boeotiam istam inhabitasse. Thespiae antiquitus nobilitatae sunt Cupidine Praxitelis, quem is a se sculptum Glycerae meretrici dono dedit, eaque in patria sua, (nam Thespiensis fuit) dedicavit. Thespias ergo proficiscebantur initio Cupidinis spectandi gratia, cum alias ibi nihil admodum esset spectatu dignum. Nunc ea urbs et Tanagra solae omnium Boeoticarum constant urbium: caeterarum rudera et nomina supersunt.

Boeotia.

§. 26.

[1] Ταῖς δὲ Θεσπιαῖς ὁ [2] ποιητὴς καταλέγει Γραῖαν καὶ [3] Μυκαλησσὸν, περὶ ὧν εἰρήκαμεν· ὡς δ' αὔτως [4] λέγει περὶ τῶν ἄλλων·

[5] Οἵ δ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, καὶ [6] Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθρὰς,

[7] Οἵτ'

locum repetit: ὅτι νῦν μόνη συνέστηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων Τάναγρα· τῶν δὲ — λέλειπται, male omissis Thespiis, uti etiam ex alio Strabonis loco p. 403. patet. Antea Parif. Βοιωτικῶν dat et Βοιωτιακῶν. Nota variatio.

1) Ταῖς in Parif. vacuo spatio rependitur. In Mosc. manus recentior idem subpleverat sic: Μετὰ δὲ τὰς Θεσπειὰς ὁ π. — Tum et hic Θεσπιαῖς scripsi pro Θεσπειαῖς.

2) In Mosc. recentior manus substituit πολίτης, quod haesit in Parif.

3) Parif. Μυκα . . . . ὧν. Vatic. Γραῖαν καὶ . . . . ὧν εἰρ. In Moscov. vacuum spatium tantum pro περὶ adparet, in quo περὶ inscriptum est.

4) Omisso λέγει Vatic. Parif. Moscov. καὶ περὶ τῶν . . . . . Verbum λέγει deest etiam in veteribus editionibus, eique καὶ substituitur. Ceterum in Ven. a verbis ταῖς δὲ ad Μεδεῶνα mancus est Strabo.

5) Οἵτ' deest in Parif. Mosc. Vatic. Ex edd. Ald. Hopper. Xyl. habent οἵ δ', Aldina etiam οἵ δ' ἄρ' ἀμφ'.

6) Spiritum asperum, quem antea gerebat hoc nomen, monitus a Vatic. et Moscov. quibus accedit Homericorum librorum exemplum Il. 2, 499. mutavi in lenem.

§. 26.

Thespiis Homerus accenset Graeam et Mycalessum, de quibus dictum est: itidem et de reliquis:

Qui circum Harma habitant, atque Heilesium, vel Erythras,

Qui-

⁷Οἵτ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα, Boeotia.
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' —

Πετεὼν δ' ⁸ἐστὶ κώμη τῆς Θηβαΐδος ἐγγὺς τῆς ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδοῦ· ἡ δ' Ὠκαλέη μέση Ἁλιάρτου καὶ ⁹Ἀλαλκομενίου ἑκατέρου τριάκοντα σταδίους ἀπέχουσα· παραῤῥεῖ δ' αὐτὴν ποτάμιον ὁμώνυμον. Μεδεὼν δ' ὁ μὲν Φωκικὸς ἐν τῷ ¹⁰ Κρισσαίῳ κόλπῳ, διέχων

Ff 2

7) Ad εἶχον desunt haec in Mosc., ad Ἐλεῶν' in Vatic. et Paris. qui etiam pro εἶχον dant ἦχον. Porro in iisdem et Mosc. omissa sunt postrema verba Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' — quae hinc excluserunt etiam Aldus et Hopperus. In illo etiam desiderantur verba οἵτ' Ἐλεῶν'.

8) Ignorant Paris. Mosc. cum editis ante Casaubonum.

9) Vir aliquis doctus in ed. Amstel. adscripserat leg. Ἀλαλκομενῶν, uti in sequ. hanc urbem effert Strabo. At maluisse, ut in aliis passim, duplici et genere et numero uti videtur. Etsi enim Ἀλαλκομεναὶ occurrit apud nostrum et Pausaniam 9, 33, 4. Stephanum s. v. Ἀκεσαμεναί, Etym. M. h. v. qui adeo Ἀλαλκομένιον de Minervae aede usurpat vel Ἀλαλκομένειον, uti Schol. Homeri ad Il. 4, 8. altera tamen forma, quam libri omnes Straboni hic vindicant, reiici non debet. Novit eam etiam Stephanus sub ipso hoc nomine, ubi consuli potest Berkelius p. 89.

10) Τὸ Κρισαίῳ priorum editorum reliquit et hic Casaubonus, cuius inconstantiam supra notavi. Eustathius ad Homer. Il. 2, 501. p. 202. s. 267. Κρισσαίῳ ex hoc loco adfert, probante Polito Tom. 2. p. 538. Idem post legit στάδια pro σταδίους.

Quique Eleona tenent, quique Hylen, qui Peteonem, Ocaleam, Medeonaque pulcris oppida muris.

Peteon vicus est agri Thebani prope viam, quae Anthedonem ducit. Ocalea medio loco iacet inter Haliartum et Alalcomenium, XXX stadiis utrinque distans: praeterfluit eam amnis non magnus, eiusdem nominis. Medeon Phocidis urbs in Crissaeo sinu a Boe-

Boeotia. διέχων Βοιωτίας σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα[a]· ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνου κέκληται· πλησίον δ' ἐστὶν Ὀγχηστοῦ ὑπὸ τῷ [11] Φοινικίῳ ὄρει, ἀφ' οὗ καὶ μετωνόμασται Φοινικίς· [12] τῆς δὲ Θηβαίας καὶ τοῦτο λέγεται· [13] Πετεὼν δὲ τῆς Ἁλιαρτίας, καὶ Μεδεὼν, καὶ Ὠκαλέα.

§. 27.

Εἶτά φησιν [1] Ὅμηρος·

Κώπας, Εὔτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

[2] Περὶ μὲν οὖν Κωπῶν εἴρηται· προσάρκτιος δέ ἐστιν ἐπὶ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ· αἱ δ' ἄλλαι κύκλῳ εἰσὶν [3] αἵδε·

11) Aldus prave Φοινικῖς. Cf. mox, ubi tamen recte idem scribit.

12) Haec ad Ὠκαλέα Venet. omisit.

13) Deest in Parif. et Mosc. et pro eo spatium vacuum remansit. Post in Moscov. legitur Μεδεῶν, quod ex superiori versu male haesit. Pro Ὠκαλέα Moscov. cum Aldo et Hoppero dat Ὠκάλεα, Parif. Ὠκαλεία. Cf. in sequ. Uti editur, hunc locum refert Eustathius ad Homer. Il. 2, 501, p. m. 202.

1) Non exstat in Parif. et Moscov.

2) Parif. Moscov. παρὰ. In hoc simul adscriptum est περὶ, quod praeferendum. Commiſtio nota.

a Boeotica abest stadiis CLX: Boeoticus Medeon nomen ab illa habet; Onchesto vicinus sub Phoenicio monte, unde et Phoenicis appellatur. Mons iste Thebanae regioni adscribitur. Peteon autem Haliartiae, et Medeon, et Ocalea.

§. 27.

Subiungit porro Homerus:

Copas, Eutresin, Thisben ditemque columbis.

De Copis dictum est: iacet versus septentriones ad lacum Copaidem: reliquae urbes in orbem sunt circa eundem sitae:

³αἶδε· ⁴Ἀκραιφίαι, Φοινικὶς, Ὀγχηστός, ⁵Ἁλίαρτος, ⁶Ὠκάλεαι, Ἀλαλκομεναί, ⁷Τιλφούσιον, ⁸Κορώ- Boeotia.

3) Mosc. αἱ δέ. At vulgata recte habet, cum in his δὲ encliticam vim sustineat.

4) Deest in Ven.

5) Mosc. hic et post spiritu leni signat. Accentum ad ultimam syllabam ablegant edd. Casaub. 2. et Amstel. Uti antea prodierat, adparet etiam in Homero Il. 2, 503. qui et asperum spiritum tuetur, Pausania 9, 32, 4. et aliis multis.

6) Vatic. Paris. Moscov. Ὠκάλαι, ut supra. Guarinus *Ocale*. Nec aliter repetunt hic Aldus et Hopperus. Alii Mssti in Ὠκάλεαι consentiunt. Mirum id utique est, quod Strabo eandem urbem in eadem narrationis serie non duplici solum dialecto, sed et diverso numero ponit, et corruptionis suspicionem movet. Quae scriptura praeferenda et tamquam certa auctori reddenda sit, non liquet, etsi sic passim non in genere solum, sed et in dialecto et numero variare eum librarii iubent, uti exempla aliquoties notata docent. Ita paullo ante Ἀλαλκομένιον. Cf. mox Τιλφούσιον. De aliis huius urbis variationibus monetur ad Apollodor. 2, 4, 11.

7) Ita omnes libri praeter Guarinum, qui scribit *Tilphosium*, uti post, geminata tantum *s*. Cum codicibus consentit etiam Stephanus, nisi quod ex corrupto codice Strabonis, quem adlegat, adfert Τελφύσσιον, et post omnino Τιλφωσσαῖον, quod male facit χωρίον Θετταλίας. Mirum autem et hic, qui variet. Verum nomen fonti fuisse videtur Τιλφῶσσα ex Aeolica Boeotiorum dialecto, qua et effert Pindarus apud Athenaeum 2, 4. p. 41. Eustathius ad Il. 22, 149. p. m. 1362. ad Odyss. 10, 514. p. m. 410. et sic praeter alios noster paullo post et infra p. 413. f. Contra Τιλφοῦσα dicitur fons Pausaniae 9, 33. in. etsi ibi Sylburgius malit Τιλφῶσσα, quam tamen formam agitant et in aliis libri. Hinc vero derivantur Τιλ-

sitae: Acraephiae, Phoenicis, Onchestus, Haliartus, Ocaleae, Alalcomenae, Tilphusium, Coronea.

Boeotia. [8] Κορώνεια. Καὶ τό γε παλαιὸν οὐκ ἦν τῆς λίμνης
p. 411. κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην πρὸς αὐτῇ κατοικίαν ἐκείνης ἐπώνυμος [9] ἐλέγετο, Κωπαῒς μὲν τῶν Κωπῶν, [10] Ἁλιάρτιος δὲ Ἁλιάρτου, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων· ὕστερον δ' ἡ πᾶσα Κωπαῒς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν· κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον. [11] [Φησὶ] Πίν-

Τιλφώσιος, Τιλφώσσιος, Τιλφωσσαῖος, de quibus, ne longius evagari videar, consuli possunt, quae notarunt Ortelius in thesauro Geogr. h. v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 4, 66. Heyne ad Apollodor. p. 644. Ilgen et Matthiae ad hymn. Homer. p. 161. hic, ille p. 296. Praetulerim, nisi tot voces reclamarent, Τιλφῶσσα.

8) Mosc. hic et post Κορωνεία. Sed illud usu Grammaticorum probatur; et sic Ptolemaeus 3, 15. Pausan. 9, 34. in. Homer. Il. 2, 503. Hesychius h. v. alii.

9) Vatic. Moscov. ἔλετο ex scribendi compendio natum.

10) Moscov. Ald. Hopper. Xyl. Ἁλίαρτος. At non de urbe loquitur, sed de paludis nomine ab urbe imposito. Hinc recte Casaubonus Ἁλιάρτιος reduxit.

11) Abest hoc verbum in Paris. Mosc. Ven. possitque commode abesse, cum hic de nomine sermo sit, quod adferunt sequentia. Posteriorem etiam hanc partem tantum agnoscere videtur Stephanus s. v. Τελφοῦσσα. Xylander, ne mancus esset locus, emendabat χωρίον φύσει. Πίνδαρος καὶ —. At meo quidem sensu φύσει hic languet, cum per se intelligatur. Malim aut abesse φησὶ, aut, quia in aliis legitur, ut utrique parti satisfiat, uncis includi. Illa enim sunt Strabonis verba, haec Pindari locum adtingunt. Posterius distinctione mutata praetuli.

ronea. Antiquitus quidem paludi nullum fuit commune nomen, sed a quavis adiacentium urbium appellationem sortita, dicta fuit Copais a Copis, Haliartia ab Haliarto, eodemque modo a reliquis. Tandem Copaidis nomen praecipue obtinuit: ad eam enim urbem est cavissima paludis pars. Pin-

Πίνδαρος καὶ [12] Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην· παρατίθησι [13] γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ [14] τοῦ Τειρεσίου μνῆμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Boeotia.

§. 28.

Ὁ δὲ ποιητὴς ἐφεξῆς ταῖς Κώπαις Εὔτρησιν τίθησι, κώμιον [1] Θεσπιέων· ἐνταῦθά φασι Ζῆθον καὶ [2] Ἀμφίονα οἰκῆσαι, πρὶν βασιλεῦσαι Θηβῶν.

Ἡ

tuli. Antea enim sic narratio procedebat: χωρίον, φησὶ Πίνδαρος, καὶ —.

12) Male hic ed. Casaub. 2. obsequente Amstel. invexit Κιφισσίδα. Ven. alio errore dat Κηφησσίδα.

13) Venet. οὖν.

14) Mosc. absque articulo, quem tamen hic aegre desiderem. In sequ. verba αὐτοῦ — ἱερὸν Ven. detractavit,

1) Casaubonn. Θεσπιεσιέων, uti plures supra p. 403. in. Mei omnes tamen hic habent Θεσπιέων cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 203. ubi hunc locum producit, Guarino item (*Thespiensium*) et editionibus. Sed nulla obiicitur dubitatio. Tum Eustathius pro ἐνταῦθα artiori nexu ἔνθα, et pro Θηβῶν idem Θηβαίων, quod quidem ad sensum perinde valet.

2) Minus bene per ω Ald. et Hopper.

Pindarus etiam Cephissidem hanc paludem vocat: apponitque Tilphossium fontem, qui profluit sub monte Tilphossio prope Haliartum et Alalcomenas: iuxta quem Tiresiae sepulcrum: ibidemque templum Tilphossii Apollinis.

§. 28.

Copis poëta subiicit Eutresin, pagum Thespiensium exiguum. Ibi ferunt Zethum et Amphionem habitasse, antequam Thebis regnarent.

Thisben

Boeotia. Ἡ δὲ Θίσβη, Θίσβαι νῦν λέγονται· [3] οἰκεῖται δὲ μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάσσης ὅμορον Θεσπιεῦσι τὸ χωρίον καὶ τῇ [4] Κορωνειακῇ, ὑποπεπτωκὸς [5] ἐκ τοῦ νοτίου μέρους τῷ Ἑλικῶνι καὶ αὐτό· ἐπίνειον δ' ἔχει πετρῶδες περιστερῶν μεστόν, [6] ἀφ' οὗ φησὶν ὁ ποιητὴς πολυτρήρωνά τε Θίσβην· πλοῦς δ' ἐστὶν ἐνθένδε εἰς Σικυῶνα σταδίων ἑκατὸν ἑξήκοντα.

§. 29.

3) Gem. Pletho κεῖται. Utrumque intelligitur ex usu; illud tamen reliqui tenent omnes cum Eustathio c. l. Et sic noster subiecta situs notione supra usurpavit p. 407. in. infra p. 416. in. et alibi. Eodem modo Latini *colere*, *habitare*.

4) Sic Paris. Moscov. Medic. cum Eustathio ad Homer. c. l. quod cum propius valeat ad etymon, substitui. Vulgo enim per ι. In Antigoni tamen histor. mirab. c. 10. etiam nunc legitur Κορωνικήν.

5) Liberius hinc Eustathius ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 503. profert ἐκ νότου et αὐτῆς pro δ' ἔχει. Antea etiam θαλάσσης dat neglecto articulo.

6) Paris. Moscov. Venet. ἐφ' οὗ, quod ipsum ferri potest, pro *qua de causa*. Vid. Schweighaeuser. ad Polyb. 4, 24, 7. Sed et pro ἀπὸ in simili nexu occurrit. Sic Dionys. Halicarn. 2, 3. f. τὴν ἐπωνυμίαν ἐπ' ἐμοῦ θέντες. 2, 1. ὀνομάζειν ἐπί τινος. 2, 13. bis ὄνομα ἔχειν ἐπί τινος. Cf. c. 25. et alibi. At noster ἐπὶ, uti lib. 8. p. 381. ἀφῃρῆσθαι ἐπί τινος, non ad originem et caussam refert, sed ad id, quod spectatur, ad caussae explicationem. Contra ὀνομάζειν ἀπό τινος lib. 8. p. 357. et saepe alibi. Quare retinui vulgatam. Particularum enim ἐπὶ, ἀπὸ, ὑπὸ commistio solemnis. Post Paris. vitiose πολυτρήνωνα.

Thisben nunc Thisbas nominant; habitatur id oppidum paulum supra mare finitimum Thespiensibus et Coroneae agro, ab australi parte ipsum quoque subiectum Heliconi: navale habet saxosum, columbis refertum: inde epitheto nomen; inde Sicyonem navigatio est stadiûm CLX.

§. 29.

§. 29.

Boeotia.

Ἑξῆς δὲ Κορώνειαν [1] καταλέγεται, καὶ Ἁλίαρτον, καὶ Πλαταιάς, καὶ [2] Γλίσαντα. Ἡ μὲν οὖν Κορώνεια ἐγγὺς [3] τοῦ Ἑλικῶνός ἐστιν ἐφ' ὕψους ἱδρυμένη· κατελάβοντο δ' αὐτὴν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἄρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον· κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας ἐν

1) Ven. Gem. Pletho et Parif. ex duplici fcriptura καταλέγει, quod hac forma in Graecis auctoribus obvium eft, et cum διέξειμι et fimilibus coniungitur vel aequatur. Alterum tamen volunt hic reliqui.

2) Parif. Mofcov. Γλισσάντα, ut plerumque in libris Homericis, adfentiente etiam facile Euftathio in commentariis. Villoifon tamen per σ fimplex edidit, ut Herodot. 9, 43. Paufan. 9, 6. ubi etiam Mofc. geminat, et alibi, Statius Thebaid. 7, 306. Tum accentus variatur. Γλισσὰς vel Γλισσᾶς, ᾶντος, uti in Paufania, plerumque legitur; nam Γλίσαντα reperitur etiam 9, 5, 7. et infra in Mofcov. p. 412. Adtingit etiam Euftathius ad Homer. Il. 2, 504. p. m. 204. in. etfi non probat, et ufitatius pronuntiat Γλίσσας, Γλίσσαντος, uti et in Homero legitur. Cf. Sylburg. ad Paufan. 9, 5. p. m. 722. Holften. ad Stephan. p. 86. et de utroque Weffeling ad Herodot. c. l. Equidem fic accentum ex penultima retraxi in antepenultimam, relicta tamen, plerisque libris obfecutus, confona fimplici.

3) Articulum in repetendo hoc loco neglexit Euftathius ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203.

§. 29.

Deinceps Coroneam refert Homerus, et Haliartum, et Plataeas, et Glifantem. Coronea fita eft edito loco prope Heliconem. Eam occupaverunt Boeoti post bellum Troianum revertentes ab Arna Theffalica, quando etiam Orchomenum obtinuerunt: et potiti Coronea, in campo ante

Boeotia. τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ, τὸ τῆς [4] Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ· καὶ τὸν παραῤῥέοντα ποταμὸν [5] Κουάριον προσηγόρευσαν, ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ. [6] Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον, λέγων·

Ἀσσ'

4) Bene in nota Casaubonus pro Ἰωνίας tuetur Ἰτωνίας, quod servatum sistit solus Gem. Pletho. Probant etiam Schol. Apollonii ad lib. 1, 721. Pausanias 9, 34. in. Plutarch. in amatorr. narr. p. 101. (Vol. 9. ed. Lips.) qui diserte eius mentionem in hac urbe faciunt. Probat etiam noster in Thessaliae descriptione p. 435. Cf. Eustath. ad Homer. Il. a, 696. p. 245. Suidas Tom. 2. p. 758. et quos ibi producit Kuster, et quae Spanhem. ad Callimach. in Cerer. v. 75. et Pitiscus in Lex. antiqu. Rom. T. 2. p. 578. Infra p. 438. alia corruptione scribitur Ἰθωμίας.

5) Κουάριον est in omnibus libris et refertur ab Eustathio ad Homer. Il. a, 503. p. m. 203. et Guarino. Nec aliter infra p. 435. recurrit, ubi hic locus spectatur. Difficultatem tamen movet Callimachus in lavacr. Pall. v. 64. qui diserte praeterlabentem fluvium Κουράλιον vocat, cum quo in alio loco p. 438. concinit adeo noster. Quare etiam hic ita legendum censet Palmerius in exercitt. — p. 318. Neque tamen cum eo nomen in Alcaei carmine mutem, quo videtur propendere Palmerius. Κωράλιον enim et Κυράλιον non nisi dialecto discrepant, nec Κυράλιον ex suis Msstis notavit Casaubonus, sed Κυράλιον, etsi omnino Alcaei testimonium Palmerio favet. Mira quidem haec est vel Strabonis vel potius librariorum inconstantia. Praetulerim ubique Κυράλιος. Quod enim vult Casaubonus, minus recte Alcaeum dicere, cum Curalius sit Thessaliae, etsi ut hic Boeoticus Cuarius, Minervae Itoniae templum praeterfluat, ex ipso Strabone p. 435. convincitur, certe ad disceptandum evocatur.

6) Quae hinc ad ὁδὸν τὴν εἰς Ἀθήνας interiecta sunt, desideran-

ante ipsam Itoniae Minervae fanum eiusdem cum Thessalico nominis condiderunt, fluviumque a Thessalico Cuarium nominaverunt. Alcaeus Coralium vocat his verbis:

Quae

Boeotia.

Ἀσσ' Ἀθάνα [7] ἀπολε . . . . . .
ἀπὸ [8] Κορωνείας [9] ἐπὶ δεῦ . . . .
Πάροιθεν [10] ἀμφὶ Κυραλίῳ ποταμῷ παρ' ὄχθαις.

Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ Παμβοιώτια συνετέλουν· συγκαθίδρυται δὲ τῇ Ἀθηνᾷ ὁ Ἅιδης, κατά τινα, ὥς φασι, μυστικὴν αἰτίαν· οἱ μὲν οὖν ἐν τῇ Κορωνείᾳ [11] Κορώνειοι λέγονται, οἱ δ' ἐν τῇ [12] Μεσσηνιακῇ Κορωνεῖς.

§. 30.

derantur in Gem. Plethone. Sic verba λέγων — ὄχθαις desunt in Ven. et Ἀσσ' — ἀμφὶ in Vatic. 173. De ceteris deinceps.

7) Sic relicto spatio vacuo Vatic. 174. Paris. Mosc. cum editionibus.

8) Vatic. 174. Moscov. Κοιρωνίας.

9) Mosc. ἐπὶ δέων αὐτῷ, Paris. ἐπιδέων αὔω, Vatic. 174. ἐπιδε subnexo υων αὐτῷ ab alia tamen manu.

10) Aliqua hinc deesse indicat lacuna in Vatic. 174. Paris. Mosc. patens. Pro Κωραλίῳ, in quo mei consentiunt, Casauboniani habuerunt Κυραλίῳ et deinceps ποταμῷ ἱδρύσαντο παρ' ὄχθαις.

11) Paris. duplici scriptura Κορώνιοι et Κορώνειοι, Moscov. posterius tantum probat, quod quidem eadem de causa, qua supra Κορωνειακή, praetuli, etsi per ι scribunt alii codices cum Stephano et Eustathio ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203.

12) Paris. Μεσσαινητικῇ, Mosc. Μεσσαινιτικῇ et Μεσηνιτικῇ. Tum uterque Κορωναεῖς, Paris. etiam Κορωναεσεῖς, Vatic. Κορωναιεῖς, quod forte innuit altera scriptura in Paris. Κορωνεῖς est in

Quae Minerva . . . . . .
A Coronea in sec . . . . .
Ante, in ripa Coralii fluminis.

Ibi Pamboeotia agebantur, solennis universorum Boeotorum festivitas. Una cum Minerva Pluto dedicatus est ob quandam, ut aiunt, mysticam causam. Huius Coroneae cives Coronii, Messeniacae Coronenses vocantur.

§. 30.

Boeotia.

§. 30.

Ἁλίαρτος δὲ νῦν οὐκέτι ἐςὶ, κατασκαφεῖσα ἐν [1] τῷ πρὸς Περσέα πολέμῳ· τὴν χώραν δ' ἔχουσιν Ἀθηναῖοι δόντων Ῥωμαίων. Ἔκειτο δὲ ἐν ςενῷ χωρίῳ μεταξὺ ὑπερκειμένου ὄρους καὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πλησίον τοῦ [2] Περμησσοῦ, καὶ τοῦ [3] Ὀλμειοῦ, καὶ τοῦ ἕλους τοῦ φύοντος τὸν αὐλητικὸν κάλαμον.

§. 31.

Πλαταιαὶ δὲ, ἃς ἑνικῶς εἶπεν ὁ ποιητὴς, ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνί εἰσι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Θηβῶν κατὰ τὴν

in Stephano, Eustathio et aliis Msstis; a Stephano tamen etiam Κερωναιεῖς producitur, quod et idem refert f. v. Μεθώνη et ex eo Eustathius ad Homer. Il. a, 716. p. m. 247. Equidem retinui vulgatam lectionem, cum in ambiguo versetur scriptura.

1) Venet. τῷ μεταξὺ πρὸς —. Reliqui cum Eustathio ad Homer. Il. a, 503. p. m. 203. eam voculam respuunt, quae et commode abest, forte ex seqq. huc arcessita.

2) Venet. Περμησσοῦ καὶ Ὀ.

3) Ut scriptura cum accentu constaret, sepofui, Medic. etiam adiutus, ut supra legitur p. 407. Sic in Hesiodi Theog. v. 3. consentiente Scholiaste, Luciano adversus indoctum cap. 3. — Confirmat Statius Theb. 7, 284. ubi haec: *tuque, o Permesse, canoris et, felix Olmie, vadis*. Vulgo antea hic legebatur Ὀλμίῳ.

§. 30.

Haliartus non exstat hodie, eversa in bello contra Perseum: agrum permissu Romanorum Athenienses habent. Sita fuit in arcto loco, inter montem imminentem et Copaidem paludem, prope Permessum, Olmium et lacum, qui tibiis aptum calamum edit.

§. 31.

Plataeae, quas singulari numero poëta extulit, infra Cithaeronem sunt, inter hunc et Thebas pone viam,

τὴν ὁδὸν [1] τὴν εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρα ἐπὶ τῶν ὅρων τῶν τῆς Ἀττικῆς [2] καὶ τῆς Μεγαρίδος. [3] Εἰσὶ γὰρ [4] Ἐλευθεραὶ πλησίον, ἅς οἱ μὲν τῶν Πλαταιῶν, οἱ δὲ τῆς Βοιωτίας φασίν. Εἴρηται δ' ὅτι παραῤῥεῖ τὰς Πλαταιὰς ὁ Ἀσωπός. Ἐνταῦθα [5] Μαρδόνιον καὶ τὰς τριάκοντα μυριάδας Περσῶν αἱ τῶν Ἑλλήνων δυνάμεις ἄρδην ἠφάνισαν· ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν, [6] Ἐλευ-

Boeotia. p. 412.

1) Venet. τῆς. Sic idem post pro τῶν τῆς tantum τῆς adfert.

2) Gem. Plecho locum omnino sic exhibet: καὶ τῆς Βοιωτίας. Παραῤῥεῖ δ' αὐτὰς ὁ Ἀσωπὸς, omissis ceteris.

3) Deest in Paris. et Mosc. relicto vacuo spatio, uti deinceps pro τῶν Πλαταιῶν. Venet. verba haec εἰσὶ — Πλαταιῶν plane omisit.

4) Accentum ex antepenultima movi in ultimam, monitus illorum nominum usu et exemplo Stephani, etsi Ἐλεύθεραι legitur in Arriano de exped. Alex. 1, 7, 13. Plutarcho in Qu. Gr. p. 199. (Vol. 7. ed. Lips.) et de Cretae urbe cognomini in Ptolemaeo 3, 17. Ἐλευθέραι, in Dione 36, 1. Ἐλευθέραν.

5) Vulgo per ω, uti Polyaen. 7, 33, 3. et Schol. ad Luciani epigr. 21. (Cf. T. 10. p. 105. ed. Bip.) Alii tamen auctores, in quibus Herodotus 6, 43. et alibi, Diodor. Sic. 11, 1. et saepius, Plutarch. in Aristide c. 10. Aristides T. 2. p. 178. ed. Iebb. Pausan. 9, 23, 3. per ο. Nec aliter ex Strabone scribit Eustathius ad Homer. Il. 2, 504. p. m. 203. f. Horum igitur auctoritati, quibus suam addit Mosc., obsecutus dedi Μαρδόνιον, quod et volebat Politus ad Eustath. T. 2. p. 543.

viam, quae Athenas et Megara ducit, in finibus Atticae et Megaricae. Vicinae enim sunt Eleutherae, quas alii Plataeis, alii Boeotiae adscribunt: diximus Asopum praeter Plataeas fluere. Hic Mardonium et trecenta Persarum millia Graecus exercitus occidione delevit: et Graeci, templo Iovis Eleutherii a libertate parta dicti condito, certamen gymnicum instituerunt, quo victor coro-

Boeotia. [6] Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες· ταφή τε δείκνυται δημοσία τῶν τελευτησάντων ἐν τῇ μάχῃ. Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Σικυωνίᾳ δῆμος Πλαταιαί, ὅθεν περ ἦν [7] Μνασάλκης ὁ ποιητής.

Μνασάλκεος τὸ [8] μνῆμα τῶ Πλαταιάδα.

[9] Γλίσαντα δὲ λέγει κατοικίαν ἐν τῷ Ὑπάτῳ ὄρει, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Θηβαϊκῇ πλησίον [10] Τευμησσοῦ [11] καὶ

6) Parif. Mofc. Ἐλευθερία. At proba eft forma vulgata, quae et in aliis feftis cernitur, nifi velis Ἐλευθέρεια, quae diferte Plataeis adfcribuntur ex infcriptione in Sponii itin. T. 2. p. m. 401. Auctores tamen, quos fatis magno numero excitavit Meurfius in Gr. Feriata lib. 3. p. 103. h. v. Ἐλευθέρια praeferunt.

7) Parif. Μνασαλίας. Sed bene habet vulgata, uti et proxima docent.

8) Ita omnes libri. At qui primus totum epigramma evulgavit Koenius de dialectis p. 119. dedit τὸ σᾶμα τῶ Πλαταΐδα, ex quo fic repetiit Iacobs in Anthologia T. 2. p. 44. qui tamen recte et metri caufa ex noftro emendat Πλαταιάδα five etiam Πλαταιάδα. Equidem inde, quod Dorica requirat dialectus, recepi τῶ pro τοῦ, at tum forte debebam etiam μνᾶμα, ut χρᾶμα et fimilia dicuntur.

9) Mofc. Γλισᾶντα. Sed fatis dictum paullo antea ad §. 29. n. 2. et de fcriptura et de accentu. Dedi et hic Γλίσαντα pro Γλισάντα.

10) Cafaubonn. Τεμισσοῦ, Τελμίσσῳ et Τευμησσοῦ fcribunt. Ex meis Parif. Τευμισσοῦ, Vatic. Τεμισσοῦ, Mofc. Aldus, Hopperus

coronaretur: et fepultura ibi oftenditur publica, qua affecti funt, qui in pugna ceciderunt. Etiam in Sicyonia regione pagus eft Plataeae, patria Mnafalcae poëtae: ut infcriptio docet:

Mnafalcis hoc eft monimentum Plataeadae.

Glifantem porro Homerus dicit vicum in monte Hypato: qui in regione Thebana eft vicinus Teumeffo et

[11]καὶ τῆς Καδμείας· γεώλοφα καλεῖται [12]δρι . . . . . Boeotia.
πίπτει τὸ Ἰόνιον καλούμενον πεδίον, ὃ [13]διατείνει
. . . . ἀπὸ τοῦ Ὑπάτου ὄρους.

§. 32.

Τὸ δ' οὕτω ῥηθὲν,

Οἵ θ' ὑπὸ Θήβας εἶχον, —

οἱ

perus Τεμισσοῦ. Recepta a Xylandro et a Casaubono lectio firmatur ab ipso Strabone supra p. 409. Cf. Pausan. 9, 19. in. Stephanus, Hesychius aliique; nam multi eius meminere. Corruptionem literarum λ et υ testatur in primis Suidas repugnante literarum serie. Idem vero etiam in aliis observatur, de quo vid. Muncker ad Antonin. Liberal. c. 41. et Fischer. ad Palaephat. c. 8. Per duplex σ probat praeterea Alberti ad Hesych. Vol. 2. p. 1376. etsi recentior haec videtur scribendi ratio, vetus per σ simplex. Si tamen ex accentu iudices, duplex usu videtur invaluisse. Cf. Eustath. ad Homer. Il. 11, 20. p. m. 844, 21.

11) Haec ad ὄρους desunt in Ven. et Gem. Plethone.

12) Hinc lacuna etiam adparet in Vatic. Paris. Mosc. qui postremi resumunt narrationem a syllaba πτει. Eadem lacuna patet in proximis, qualem libri editi ostendunt. Priorem subplevit ita Guarinus: *quem Geolophem, id est terraestrem tumulum vocant.* Posteriorem sic sustulit: *Cadit in campum domum* (*sic enim nominant*) — quasi οἶκον legerit.

13) Continua serie cum sequentibus nectunt Guarinus et editiones ante Casaubonum, qui ex suis libris, quibus et mei accedunt, spatium vacuum interiectum relliquit. Ἰόνιον Mosc. amputata prima litera dedit.

et Cadmeae: tumuli terrestres vocantur . . . . incidit campus, qui Ionius dicitur, ab Hypato porrectus monte.

§. 32.

Quod autem Homerus de Subthebis dixit, id alii intelli-

Boeotia. οἱ μὲν δέχονται [1] πολίδιόν τι [2] Ὑποθήβας καλούμενον, οἱ δὲ τὰς Ποτνιάς· τὰς γὰρ Θήβας ἐκλελεῖφθαι διὰ τὴν τῶν [3] Ἐπιγόνων στρατείαν, καὶ μὴ μετασχεῖν τοῦ [4] πολέμου τοῦ Τρωϊκοῦ· οἱ δὲ μετασχεῖν μὲν, οἰκεῖν δὲ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τότε ἐν τοῖς ἐπιπέδοις χωρίοις, μετὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων ἔφοδον, τὴν Καδμείαν ἀδυνατοῦντας [5] ἀνακτίσαι· ἐπεὶ δ' ἡ Καδμεία ἐκαλεῖτο Θῆβαι, [6] ὑπὸ Θήβας εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ οἰκοῦντας τὸν ποιητὴν τοὺς τότε Θηβαίους.

§. 33.

1) Eustathius ad Homer. Il. 2, 505. p. m. 204. non bene hinc repetit πολείδιόν τι, etsi et ita scribunt Paris. et Moscov.

2) Divise ediderunt Paris. et Moscov. uti Ald. Hopper. et Xylander, hic etiam ὑπὸ Θήβας, de quo disputatur ad Homerum c. l.

3) Casaubonn. προγόνων. Mei omnes cum Eustathio c. l. consentiunt in vulgata eaque meliori.

4) Paris. Moscov. Τρωϊκοῦ πολέμου, neglecto articulo, Venet. τοῦ Τρ. πολέμου, uti Eustath. c. l. Post Ald. Hopper. ἐπὶ πέδοις.

5) Eustath. c. l. κτίσαι. Prius ad rem aptius.

6) Hic coniuncte cum Xyl. dat Moscov. quod tamen sequentia non admittunt, quae ad explicationem nominis valent.

telligunt de quodam oppidulo sic appellato, quidam de Potniis. Thebas enim desertas fuisse ob Epigonorum expeditionem, itaque non fuisse in societate Troiani belli. Alii interfuisse Thebanos ei bello aiunt, sed tunc in planis habitasse locis infra Cadmeam, cum post Epigonorum impressionem non valerent eam reficere: et quia Cadmeae nomen est Thebae, Thebanos qui tunc erant sub Thebas dixisse Homerum, pro eo quod erat sub Cadmea habitantes.

§. 33.

§. 33. Boeotia.

Ὀγχηστὸς δ' ἐστὶν, ὅπου τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνήγετο [1] ἐν τῇ Ἁλιαρτίᾳ πρὸς τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ καὶ τῷ [2] Τηνερικῷ πεδίῳ, ἐν ὕψει κείμενος ψιλὸς, ἔχων Ποσειδῶνος ἱερὸν, καὶ αὐτὸ ψιλόν. Οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν, ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα, κἂν ᾖ ψιλά· [3] τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος λεγόμενον·

Κινηθεὶς ἐπῄει γῆν τε καὶ [4] θάλασσαν,
Καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα,
Καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἄλσεων.

Οὐκ

1) Verba ἐν τῇ Ἁλιαρτίᾳ desunt in Gem. Plethone.

2) Moscov. Paris. τὴν ἐρικῷ πέδῳ, tantum hic connexis vocibus τηνερικῷ et supra lineam Ταναγρικῷ πέδῳ. At vulgatam scripturam confirmat Pausanias 9, 26, 1. qui Τηνέρου πεδίον memorat, cognomine Tenero vati et Apollinis filio, de quo 9, 10. extr. et 26, 1. Cf. et Tzetzes et Potterus ad Lycophr. v. 1211. Τηνερικὸν πεδίον, ut hic, habes etiam apud Schol. Pindari ad Pyth. 11, 5. Sed et paullo inferius concordibus libris idem redit.

3) Venet. tantum haec: καὶ εἰς τοῦτο φέρει Πινδάρου χρῆσιν omissis reliquis ad ἄλσεων, uti refert etiam Eustathius c. l.

4) Quae in hoc fragmento variant codices mei, haec sunt: Mosc. θάλατταν, uti solet. Tum pro δινάσσατο, quae vox suspecta

§. 33.

Onchestus est, ubi Amphictyonum coetus solet convenire, in Haliartia regione ad Copaidem paludem et Tenericum campum, in sublimi sita urbs loco, arboribus nudato: habetque templum Neptuni, ipsum quoque nudum. Poëtae tamen ornandi gratia omnia templa lucos appellant, etiam arboribus carentia. Tale est illud Pindari de Apolline dictum:

Motus obivit terram et mare,
Montiumque speculis ingentibus institit,
Atque antra concussit, lucorum fundamenta iaciens.

Male

Boeotia. Οὐκ εὖ δὲ Ἀλκαῖος, ὥσπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα, 5ὡς μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται, παρέτρεψε τοῦ Κουαρίου· οὕτω καὶ τοῦ Ὀγχηστοῦ κατέψευσται πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος αὐτὸν τιθείς· ὁ δ' ἐστὶν ἄπωθεν ἱκανῶς τούτου τοῦ ὄρους.

§. 34.

suspecta est Casaubono, Mosc. substituit δεινὰ σάτο, Paris. δειναsάτο, Vatic. δυνασάτο. Hinc lacuna sequitur in Vatic. qua exeunte leguntur haec: κρηπῖδας ὡς μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται. Paris. Moscov. βαλλο . . ρηπῖδας. Subiiciam his doctorum virorum coniecturas. Schneider in fragm. Pindari p. 91. pro δινάσσατο malit τινάξατο. Heyne in fragm. Pindari p. 88. se reddidisse dicit (*et antea silvarum substructiones concussit agitatus*) ac si scriptum esset, καὶ μυχοὺς τινάσσετο παλλόμενος κρηπῖδας (edd. Casaubonn. et Amstel. κρηπίδας) ἄλσεων, (etsi vult ἀλσέων, ut dissyllabum.) Hermannus ita hos versus struit:

Κινηθεῖσαν ἐπήει
Γᾶν τε καὶ θάλασσαν
Καὶ σκοπιαῖσ' μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα
Καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων.

Denique nuper Matthiae in prolegomenis ad hymnos Homericos hanc Pindarici carminis partem, quam ex eius hymno in Apollinem decerptam putat, tractavit. Legit autem: ἐδινήσατο κατὰ μυχούς, adscito Apollonio Rhod. 2, 695. et interpretatur: *Commotus* (i. e. cum se ad eundum commovisset) s. *profectus — et aliis montium arcibus* s. *cacuminibus institit, et recessus montium lustravit* vel forte *locorum sacrorum* (sibi) *iaciens* s. *iacturus*. Eligat lector. Equidem nolo coniecturas augere, vel factas obtrudere. Tantum δινάσσατο verti *concussit*, cum Xylander posuisset *lustravit*. Tum κρηπῖδας dedi, quod usu quidem invaluit, ut κνημῖδας, ad signandam, uti fertur, syllabam longam.

5) Verba ὡς — εἴρηται desunt in Paris. et Mosc. Ille etiam antea scribit Ὁ δ' Ἀλκαῖος. De nomine Κουαρίου dictum supra.

Male Alcaeus, qui, sicut paulo ante diximus, Cuarii amnis nomen cum mutavisset, etiam de Onchesto mentitus est, in extremis eum ponens Heliconis partibus: cum satis magno absit ab hoc monte spatio.

§. 34.

§. 34. Boeotia:

Τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίον ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· [1] μυθεύεται δ' Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ [2] Μελίας, προφήτης [3] τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῶον ὄρος, ὅ φησιν εἶναι τρικόρυφον ὁ αὐτὸς [4] ποιητής· p. 413.

Καί ποτε τὸν τρικάρανον Πτώου κευθμῶνα κατέσχε.

Καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ, ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα. Ὑπέρκειται δὲ τὸ Πτῶον τοῦ [5] Τηνερικοῦ πεδίου καὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πρὸς Ἀκραιφίῳ· Θηβαίων δ' ἦν τό, τε μαντεῖον καὶ τὸ ὄρος· τὸ δ' Ἀκραί-

1) Gem. Pletho, uti passim facit, ad nexum artius continendum ὃς μυθεύεται.

2) Moscov. Μελίας, sed per ι etiam Pausanias 9, 10. extr. Cf. Tzetzes et Potterus ad Lycophron. v. 1211. Spanhem. ad Callimach. in Del. v. 80. Et sic plures aliae Nymphae, quae idem nomen gesserunt, scribuntur, de quibus vid. Muncker. in praefatione ad Hygin. p. 6. ed. Staveren. qui etiam in Etymol. M. s. v. Αἰτία sic Μελίης emendat.

3) Gem. Pletho sic: τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῶον, ὃ ὑπέρκειται τοῦ Τηνερικοῦ et c. subpressis aliis.

4) Deest haec vox in Paris. Post Moscov. dat κατέσχεθε pro κατέσχε, quod non temere effusum videtur. Forma ex poetarum usu nota.

5) Paris. Τεναιρικοῦ et ex altera scriptura Τηναρικοῦ, Mosc. Ταινερικοῦ. V. supra.

§. 34.

Tenerico campo nomen est a Tenero, quem fabulae Apollinis e Melia filium, oraculo eius, quod in Ptoo monte est, praeesse vatem perhibent: cui monti idem poëta tres vertices adscribit:

Olim tricipitem Ptoi obtinuit specum.

Tenerumque vocat, aedituum vatem cognominem solo. Ptoum super Tenericum campum et Copaidem paludem pone Acraephium est situm: et mons et oraculum Thebanorum fuit. Acrae-

Boeotia. Ἀκραίφιον καὶ αὐτὸ κεῖται ἐν ὕψει. Φασὶ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι Ἄρνην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὁμώνυμον τῇ Θετταλικῇ.

§. 35.

Οἱ δέ φασι, καὶ τὴν Ἄρνην ὑπὸ τῆς λίμνης [1] καταποθῆναι καὶ τὴν [2] Μίδειαν. Ζηνόδοτος δὲ γράφων,

Οἱ δὲ πολυστάφυλον Ἄσκρην ἔχον, —

οὐκ ἔοικεν [3] ἐντυχεῖν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς πατρίδος λεχθεῖσι, καὶ τοῖς ὑπ' Εὐδόξου πολὺ χείρω λέγοντος περὶ τῆς Ἄσκρης. Πῶς γὰρ ἄν τις πολυστάφυλον τὴν τοιαύτην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεσθαι πιστεύσειεν; Οὐκ εὖ δὲ οὔτε οἱ Τάρνην ἀντὶ τῆς Ἄρνης

1) Parif. Vatic. καταποθεῖσαν. Utrumque adponit Parifienfis; vulgatum alii tenent cum editionibus Euftathio ad Homer. Il. 2, 507. p. m. 205. et Eudocia in violario p. 80. ed. Villoif. Poft Gem. Pletho omittit καί.

2) Mofcov. Μήδειαν ex nota utriusque literae commiftione. Cf. Homer. Il. 2, 507. quem refpicit Stephanus, Paufanias 9, 39. in. et Strabo lib. 1. p. 59. ubi eandem calamitatem commemorat.

3) Vatic. Parif. Mofcov. ἐντυχόντι. Ven. ἐντυχέντι τῆς. Alii ἐντυχεῖν, ut vulgo. Poft ante Ἡσιόδου in Mofcov. abeft articulus. Tum λεχθῆναι Ven. pro λεχθεῖσι.

Acraephium ipfum quoque in fublimi iacet loco. Hoc Arnam vocatum aiunt a poëta, imitatione Theffalicae.

§. 35.

Sunt qui et Arnam et Mideiam a lacu abforptam dicant. Zenodotus autem fcribens:

Et qui viniferi fecundam palmitis Afcram:

videtur non legiffe, quae de fua patria fcripfit Hefiodus, et quae etiam multo deteriora de Afcra tradidit Eudoxus. Qui enim crediffet, eam vitiferam ab Homero dictam fuiffe? Non recte etiam, qui Tarnam pro Arna

[3]Αρνης γράφοντες· οὐδὲ γὰρ μία δείκνυται Τάρνη [4]παρὰ Βοιωτοῖς· ἐν δὲ Λυδοῖς ἐστιν· ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται· Boeotia.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο [5]τέκτονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.

Λοιπαὶ δ' εἰσὶ τῶν μὲν περικειμένων τῇ λίμνῃ αἵ τε Ἀλαλκομεναὶ καὶ τὸ Τιλφώσσιον· τῶν δ' ἄλλων [6]Χαιρώνεια, καὶ [7]Λεβάδεια, καὶ [8]Λεῦ-

4) Parif. περὶ τοῖς Β. Mofcov. πάρα τοῖς Β. quod quidem melius habet.

5) Ita omnes libri, qui tamen contra in Homero Il. ν, 451. praeferunt Μ⟨?⟩όνος υἱὸν, quod et ad caufam difputationis efficacius valet. Forte ex v. 59. huc tranflatum irrepfit haefitque. Nolui tamen illud invitis libris tollere.

6) Parif. Mofcov. (hic et infra) Χερώνεια, uti et cod. in Diodoro Sic. 12, 6. Veram fcripturam indubiam faciunt alii auctores.

7) Ita Parif. et Mofcov. Vulgo Λεβαδία, quae variatio in pluribus urbium nominibus obiicitur. Per ει tamen haec occurrit in infcr. apud Sponium in itin. T. 2. p. m. 401. atque hinc Λεβαδέων et Λεβαδειέων p. 266. fq. Et fic Paufan. 9, 39. in. Diodor. 15, 53. extr. Lyfias apud Harpocrat. p. m. 228. etfi ibi corrupte Λεμβάδεια exftat, Lucian. in dial. mort. 3, 3. Philoftratus in vita Apoll. 8, 19. in. Hefychius, Suidas h. v. — Pauci tantum per ι fcribunt, in quibus Plutarchus in Lyfandro c. 28. Ariftoteles f. auctor libri de mundo. 4, 26. Maxim. Tyrr diff. 14, 2. Ptolem. 3, 15. Hierocles in Synecd. p. m. 644. Ex Latinis Plinius 4, 12. f. 7. *Lebadea*, fed 8, 83. f. 58. *Lebadia*, Statius

Arna reponunt: cum in Boeotia nulla Tarne usquam oftendatur, fit autem in Lydia: cuius etiam Homerus meminit:

Idomeneus Phaeftum proftravit Maeone natum
Boro, pingue folum Tarnae qui liquerat amplae.

Reliquae funt ex urbibus paludem circumiacentibus Alalcomenae et Tilphoffium: de caeteris Chaeronea, Lebadia, Leu-

Boeotia. [8] Λεῦκτρα, περὶ ὧν ἄξιον μνησθῆναι.

§. 36.

Ἀλαλκομενῶν τοίνυν μέμνηται ὁ ποιητὴς, ἀλλ' οὐκ ἐν Καταλόγῳ·

Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη.

Ἔχει δ' ἀρχαῖον ἱερὸν Ἀθηνᾶς σφόδρα τιμώμενον· καί φασί γε, τὴν θεὸν γεγενῆσθαι [1] ἐνταῦθα, καθάπερ καὶ τὴν Ἥραν ἐν Ἄργει· καὶ διὰ τοῦτο τὸν ποιητὴν, ὡς ἀπὸ πατρίδων τούτων, ἀμφοτέρας οὕτως ὀνομάσαι. Διὰ τοῦτο δ' ἴσως οὐδ' ἐν τῷ Καταλόγῳ μέμνηται τῶν ἐνταῦθα ἀνδρῶν, ἐπειδὴ, ἱεροὶ ὄντες, παρεῖντο τῆς στρατείας. Καὶ γὰρ καὶ ἀπόρθητος ἀεὶ

Statius Theb. 7, 345. *Lebadea* penultima etiam producta. Nempe in his *ει* modo in *i* modo in *e* apud Latinos transit et promiscue passim ponitur. Cf. etiam ad p. 423.

8) Moscov. Λύκτρα. Nota sunt haec.

1) Paris. Moscov. ἐνθάδε. Cum vero iidem alibi retineant ἐνταῦθα eodemque sensu, sic ut etiam obponatur in altero membro ἐκεῖ, veluti p. 418., reliqui. Sic paullo post redit. Ἥρη vero antea et post Ἥραν vitium est operarum in edd.

Leuctra, quarum mentionem facere est operae pretium.

§. 36.

Alalcomenarum Homerus meminit, sed non in Catalogo:

Iuno culta Argis et Alalcomenea Minerva.

Habet oppidum hoc vetustum Minervae fanum religiose admodum cultum: aiuntque, ibi natam fuisse Minervam, ut Iunonem Argis: ideoque poëtam ambabus a patria appellationes adiunxisse. Quae caussa etiam fortasse fuerit, quod Alalcomeniorum in Catalogo non meminit: scilicet cum ii sacri deae missionem militiae haberent. Etenim ea urbs, quam

ἀεὶ διετέλεσεν ἡ πόλις, οὔτε μεγάλη οὖσα, οὔτ' ἐν εὐερκεῖ χωρίῳ κειμένη, ἀλλ' ἐν πεδίῳ· τὴν δὲ θεὸν σεβόμενοι πάντες ἀπείχοντο πάσης βίας· ὥστε καὶ Θηβαῖοι κατὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων στρατείαν, ἐκλιπόντες τὴν πόλιν, ἐκεῖσε λέγονται καταφεύγειν, καὶ εἰς τὸ ὑπερκείμενον ὄρος ἐρυμνὸν τὸ [2] Τιλφώσσιον, ὑφ' ᾧ Τιλφῶσσα κρήνη, καὶ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα, ἐκεῖ τελευτήσαντος κατὰ τὴν φυγήν. Boeotia.

§. 37.

Χαιρώνεια δ' ἐστὶν [1] Ὀρχομενοῦ πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου [2] μεγάλῃ μάχῃ νικήσας Ἀθη- p. 414.

ναίους

2) Τιλφώσιον mutavi in Τιλφώσσιον, et mox Τίλφωσσα in Τιλφῶσσα, de quibus vid. supra ad p. 411. in. Ita nempe Strabo ad stabilem formam reducitur.

1) Edd. Caf. 2. et Amstel. negligenter et contra perpetuum aliorum usum Ὀρχομένου.

2) Vatic. Ven. Mosc. Gem. Pletho μάχῃ μεγάλῃ, vel, ut Casaubb. Parif. et Eustath. ad Homer. Il. 2, 507. p. m. 205. ex hoc loco, μεγάλῃ μάχῃ, uti etiam paullo post libri editi. Guarinus etiam: *magno proelio*. Μεγάλως, quod ferebant hic editiones omnes, locum occupatum Aldo debet. Illud igitur recepi, etsi omnino μεγάλως pro δεινῶς, σφόδρα, πάνυ non est infrequens, et sic inversa ratione Dio 40, 10. extr. μεγάλως ἔπταισεν, ὥστε μηκέτ' ἀντιπολεμῆσαι.

quanquam neque magna esset, neque munito exstructa in loco, sed humili, tamen nunquam vastata est, ob reverentiam deae omnibus omnem vim abstinentibus: adeoque Thebani sub expeditionem Epigonorum, urbem suam deserentes, eo confugisse feruntur, inque montem Tilphossium natura munitum, sub quo fons est Tilphossa, et monimentum Tiresiae, qui extorris ibi mortem obiit.

§. 37.

Chaeronea Orchomeno vicina est, ubi Philippus, Alexandri Magni pater, magno proelio devictis Athenien-

Boeotia. ναίους τε καὶ Βοιωτοὺς καὶ Κορινθίους, κατέστη τῆς Ἑλλάδος κύριος· δείκνυται δὲ κἀνταῦθα ταφὴ τῶν πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ δημοσίᾳ· περὶ δὲ τοὺς τόπους τοὺς αὐτοὺς καὶ Ῥωμαῖοι τὰς Μιθριδάτου δυνάμεις πολλῶν μυριάδων κατηγωνίσαντο· ὥστ' ὀλίγους ἐπὶ [3] θάλασσαν σωθέντας φυγεῖν ἐν ταῖς ναυσὶ, τοὺς δ' ἄλλους, τοὺς μὲν ἀπολέσθαι, τοὺς δὲ καὶ ἁλῶναι.

§. 38.

[1] Λεβάδεια δ' ἐστὶν, ὅπου Διὸς Τροφωνίου μαντεῖον ἵδρυται, χάσματος ὑπονόμου κατάβασιν ἔχον· καταβαίνει δ' αὐτὸς ὁ χρηστηριαζόμενος· κεῖται δὲ μεταξὺ τοῦ Ἑλικῶνος καὶ τῆς Χαιρωνείας, [2] Κορωνείας πλησίον.

§. 39.

3) Moſcov. θάλατταν, more ſuo. Sed taedet talia ſingulis locis enotare.

1) Ita et hic pro Λεβαδία repoſui ex cod. Moſc. et uſu auctorum frequentiori monitus, de quo paullo ſuperius.

2) Per ι adparet in Moſc. At evulgata forma etiam ab aliis Mss. probatur et ſupra p. 410. ſq. ab omnibus. Hinc et ſimul paſſim cum Χαιρώνεια commiſcetur, veluti apud Iſocratem

nienſibus, Boeotis et Corinthiis, dominus Graeciae factus eſt: ibi quoque publica demonſtratur ſepultura eorum, qui in acie ceciderant. Circa eadem loca Romani Mithridatis copias numeroſiſſimas ita debellaverunt, ut, paucis ad mare fuga elapſis et navibus avectis, reliqui omnes Mithridatici aut perierint aut capti fuerint.

§. 38.

Apud Lebadiam Iovis Trophonii oraculum eſt: id qui conſulit, ipſe in hiatum terrae cuniculumque deſcendit: ſita eſt inter Heliconem et Chaeroneam, prope Coroneam.

§. 39.

§. 39. Boeotia.

Τὰ δὲ Λεῦκτρά ἐστιν, ὅπου Λακεδαιμονίους μεγάλῃ μάχῃ νικήσας [1]Ἐπαμεινώνδας, ἀρχὴν εὕρετο τῆς καταλύσεως αὐτῶν· οὐκέτι γὰρ ἐξ ἐκείνου τὴν τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίαν ἀναλαβεῖν ἴσχυσαν, ἣν εἶχον πρότερον· καὶ μάλιστα ἐπειδὴ καὶ τῇ δευτέρᾳ συμβολῇ τῇ περὶ Μαντίνειαν κακῶς ἔπραξαν. Τό μέν τοι μὴ [2]ὑφ' ἑτέροις εἶναι, καίπερ οὕτως ἐπταικόσι,

tem de Bigis p. m. 838. uti adiunctum docet de nece Cliniae ab Achillis patre perpetrata, quem ad Coroneam periisse docent Plato in Alcib. 1. p. 32. (ed. Bip. Vol. 5.) et Plutarch. in Alcib. c. 1. Sed cf. Wesseling. ad Diodor. 12, 7.

1) Ita constanter libri nostri omnes et scripti et editi, ut supra lib. 8. p. 388. et lib. 9. p. 401. Nec desunt exempla aliorum auctorum, veluti Dinarchi contra Demosth. p. 52. ed. Reisk. Aeliani in V. H. 12, 3. Alii ι unico praeferunt, in quibus Xenophon in hist. Gr. 7, 1. 5. et alibi, Diodorus Siculus saepius, Polyaenus 2, 3. Suidas h. v. In aliis incerta scriptura fluitat, quales sunt Plutarchus, Pausanias, ad quem 4, 26. p. 343. de hac inconstantia monuit Sylburgius; in illo ι posuit Wyttenbachius. Si prisca exstarent monumenta, facile disceptatio dirimeretur. Quem enim numum produxit Bosius ad Nepotem 15, 1. in. in quo Ἐπαμινώνδας adparet, ipse recentiorem esse iudicavit. An certiora aetatem tulerint, ignoro, certe exquirendi copia nunc quidem non datur.

2) Vatic. Paris. Mosc. ἐφ' ἑτέραν. Vulgatam quo minus adtrectem, obstat usus Strabonis in his frequentior.

§. 39.

Leuctra sunt, ubi Epaminondas, superatis magna pugna Lacedaemoniis, eorum potentiae enervandae exordium reperit: nunquam enim ab eo tempore Spartani recuperare principatum potuere, quem in Graecos habuerant: maxime cum in altero etiam ad Mantineam conflictu male essent accepti: ne tamen aliis subessent, quanquam rebus ita afflictis,

Boeotia. p. 415. τον καὶ δύναμιν· ὃς εἴτ' ἐν τῷ λαμβάνειν χάριτας, εἴτ' ἐν τῷ διδόναι κατορθῶν, εἴτε καὶ ἀμφότερα, τὰς θεὰς ἐτίμησε ταύτας. Ἀνάγκη γὰρ πρὸς εὐεργεσίαν εὐφυῆ γενόμενον ἐκεῖνον πρὸς τὴν τῶν θεῶν τούτων ὁρμῆσαι τιμὴν, ὥστε ταύτην μὲν ἐκέκτητο ἤδη τὴν δύναμιν. Ἀλλὰ πρὸς ταύτῃ καὶ χρημάτων ἔδει. Οὔτε γὰρ μὴ ἔχων τις πολλὰ, διδοίη ἂν πολλὰ, [9] οὔτε μὴ λαμβάνων πολλὰ, οὐκ ἂν ἔχοι πολλά· [10] εἰ δ' ἀμφότερα συνέχει, τὴν ἀμοιβὴν ἔχει. Τὸ γὰρ κενούμενον ἅμα καὶ πληρούμενον πρὸς τὴν χρείαν, ἀεὶ πλῆρές ἐστιν· ὁ δὲ διδοὺς μὲν, μὴ λαμβάνων δὲ, οὐδ' ἂν ἐπὶ θάτερα κατορθοίη· παύσεται γὰρ διδοὺς, ἐπιλείποντος τοῦ ταμείου· παύσονται

9) Tyrwhittus p. m. 33. sententia postulante reponit ὅ τε μὴ λαμβάνων πολλὰ, οὐκ ἂν ἔχοι πολλά. Repugnat utique sensus in lectione vulgata, quem tamen unice turbavit omissa negandi particula, quod non est insolitum. Neque enim οὔτε in hac orationis inversione et obpositione dimiserim. Eam igitur inserui, ut apte flueret series.

10) Paris. οὐδ' εἰ. Nempe irretierant haec librarium. Post Casaubl. ἀμφότερον.

divitias inquam et potentiam: sive accipiendis ille, sive dandis beneficiis probe defunctus, deas istas veneratus fuerit. Oportet enim ad liberalitatem factum a natura fuisse, qui ad honorem habendum istis deabus se conferret; ut iam ea facultate sit praeditus. Sed eodem requirebantur etiam opes. Neque enim vel dare multa potest, qui habeat pauca, neque habere multa quisquam, qui accipiat pauca; sed si utrumque coniungatur, vicissitudo locum habebit. Quod enim simul et impletur et evacuatur, quantum usus flagitat, id semper est plenum. Qui vero dat, nihil accipiens, is in neutram partem gerere rem potest. Dare enim definet deficiente aerario. Finem

σονται δὲ καὶ οἱ διδόντες τῷ λαμβάνοντι μόνον, χαριζομένῳ δὲ μηδέν· ὥστ' οὐδ' οὗτος [11] ἑτέρως ἂν κατορθοίη. Ὅμοια δὲ καὶ περὶ δυνάμεως λέγοιτ' ἄν. Χωρὶς δὲ τοῦ κοινοῦ λόγου, διότι Boeotia.

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις [12] ἔχει,

καὶ ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα [13] σκοπεῖν χρή. Μάλιστα γὰρ τοὺς βασιλέας δύνασθαί φαμεν· διόπερ καὶ δυνάστας προσαγορεύομεν. Δύνανται δ' ἄγοντες, ἐφ' ἃ βούλονται, τὰ πλήθη διὰ πειθοῦς ἢ βίας. Πείθουσι μὲν

11) Οὐδ' hic inseruerat Xylander, ante quem ignorabatur. Exegit iterum in nota (nam in ipso contextu tulerat) Casaubonus, opitulantibus etiam Mssris meis. Tum idem pro οὕτως emendat οὗτος, uti et volunt Vatic. Parif. Medic. ad sensum propius et accommodatius. Desideratur enim, quod, ut paullo antea, ad κατορθοίη referatur. Ita vero etiam Guarinum legisse, docet eius versio: *Sic ne una quidem ex parte hic ipse suum bene navabit officium.* Xylander ita reddidit: *sic in neutram partem res succedet.* Penzelius hanc partem praeteriit. Obsecutus sum Casaubono recte et cum codicibus monenti

12) Parif. ἔχειν.

13) Parif. Vatic. Venet. σκοπεῖν δεῖ, quod ad eundem sensum redit.

nem quoque facient dandi ei, qui nihil largiatur, tantum accipiat, sic ut nec hic altera ex parte proficere possit. Eadem de potentia dicas licet. Est autem res, praetèr quam quod haec ab omnibus est recepta sententia,

In honore summo apud homines pecunia est,
In rebus humanisque plurimum valet:

etiam in singulis examinanda. Maxime omnium posse reges dicimus: ideoque etiam dynastas eos a potentia appellamus. Possunt autem ducenda, quo volunt, multitudine, idque vel persuadendo, vel cogendo. Beneficiis

Boeotia. μὲν οὖν δι' εὐεργεσίας μάλιστα. Οὐ γάρ ἡ γε διὰ τῶν λόγων ἐστὶ βασιλική, ἀλλ' αὕτη μὲν ῥητορική· βασιλικὴν δὲ πειθὼ λέγομεν, ὅταν εὐεργεσίαις φέρωσι καὶ διάγωσιν, ἐφ' ἃ βούλονται· πείθουσι μὲν δὴ δι' εὐεργεσιῶν, βιάζονται δὲ διὰ τῶν ὅπλων. Ταῦτα δ' ἄμφω χρημάτων ὤνιά ἐστι. Καὶ γὰρ στρατείαν ἔχει πλείστην, ὁ τρέφειν δυνάμενος· καὶ εὐεργετεῖν δύναται πλεῖστον, ὁ πλεῖστα κεκτημένος. Λέγουσι δὲ τὸ χωρίον, ὅπερ ἡ λίμνη κατέχει νῦν ἡ Κωπαῒς, ἀνεψύχθαι πρότερον, καὶ γεωργεῖσθαι παντοδαπῶς [14] ὑπὸ τοῖς Ὀρχομενίοις [ὧν] πλησίον οἰκοῦσι·

14) Casaubonus emendat, ὑπὸ τῶν Ὀρχομενίων, οἱ, quod quidem usitatam formam refert, etsi, rarius tamen, etiam hoc sensu cum dativo reperiatur. Sic Max. Tyr. dissert. 6, 8. m. νόμος καὶ τρόπος ὑπὸ νομοθέτῃ τῷ θεῷ τεταγμένος. Cf. tamen Hoogevenus ad Viger. de Gr. dictionis idiot. c. 9, 9. p. 650. ed. Zeun. qui quidem hoc usu, ut sit Latinorum *ab*, dici negat. Tum vero si quis inhaereat vulgatae lectioni, quam quidem codices tuentur, alteram rationem inire debet, qua ditionem, imperium innuit, unde sensus existat, cum Orchomenii illa loca sub ditione tenerent. At duriorem nexum et asperum reddunt sequentia, quae sic parum respondent. Placidiori cursu fertur narratio ex lectione Casauboni, cui egregie succurrit Gem. Pletho. Ita enim ille locum exhibet: ὑπὸ τῶν

ficiis potissimum persuadent. Neque enim oratione persuadere regium est, sed oratoris munus. Regium persuadendi genus est, cum beneficiis ducunt ac alliciunt, quo volunt: cogunt armis. Iam utrumque horum pecunia venale est: cum et exercitum maximum habeat, qui alere potest: et plurima beneficia praebere, qui plurima possidet. Regionem eam, quam nunc Copais palus occupat, quondam siccam fuisse ferunt, agrumque omni cultura elaboratum ab Orchomeniis in propinquo habitantibus: quod

οἰκοῦσι· καὶ τοῦτ' οὖν [15] τεκμήριον [16] τοῦ πλούτου τιθέασι. Boeotia.

§. 41.

Τὴν δ' Ἀσπληδόνα χωρὶς τῆς πρώτης συλλαβῆς ἐκάλουν τινές· εἶτ' [1] Εὐδείελος μετωνομάσθη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ χώρα, [2] τάχα τι ἰδίωμα προσφερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος οἰκεῖον τοῖς κατοικοῦσι, καὶ μάλιστα τὸ εὐχείμερον. Ψυχρότατα μὲν [3] γὰρ τὰ

τῶν Ὀρχομενίων πλησίον οἰκούντων. Obportune saltem is extrivit ὧν, cum ad Orchomenios referri melius videatur. In Latinis eadem expressit Guarinus: *ab Orchomeniis, qui penes illum* (tractum) *habitant*. Equidem hoc dedi Plethoni, cetera, quae multiplicem mutationem inferrent, reliqui.

15) Gem. Pletho αἴτιον.

16) Aldi iniuria exsulabant hae duae voces ante Casaubonum, quas hic postea ex codicibus suis, quibus et mei suffragantur, restituit.

1) Priores editores scripserant Εὐδίελος, quod sic immutavit Casaubonus addicentibus codicibus, et, qui h. l. repetit, Eustathio ad Homer. Il. 2, 511. p. m. 206. auctoribusque aliis.

2) Eustath. c. l. ἰδίωμά τι τάχα. Post Ald. Hopper. κατιοῦσι.

3) Ignorant hanc particulam Venet. Paris. Moscov. admittunt reliqui cum Eustathio, qui subsequentia auctiora sic reddit: χειμῶνος ἄκρα τῆς ἡμέρας, ex quo fonte post in contextum Strabonis derivavit Xylander; Casaubonus codicum iussu emisit. Etsi adesse possit vox χειμῶνος, facile tamen ex nexu subintelligitur.

quod ipsum argumento est, praedivites fuisse.

§. 41.

Aspledon a nonnullis Spledon dicta fuit: deinde et ipsa, et ager eius Eudeielos est appellata, fortassis, quod inclinatio versus occasum eius incolis aliquid peculiare conferret, maxime quod hyemes haberent commodas. Crepuscula enim sunt fri-

Boeotia. τὰ ἄκρα τῆς ἡμέρας ἐςί· τούτων δὲ τὸ δειλινὸν τοῦ ἑωθινοῦ ψυχρότερον· εἰς ἐπίτασιν γὰρ ἄγει πλησιάζον τῇ νυκτὶ, [4] τὸ δ' εἰς ἄνεσιν ἀφιςάμενον τῆς νυκτός. Ἴαμα δὲ τοῦ ψύχους ὁ ἥλιος· τὸ οὖν ἡλιαζόμενον πλεῖςον ἐν τῷ ψυχροτάτῳ καιρῷ [5] εὐχειμερώτατον. Διέχει δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ςάδια εἴκοσι· μεταξὺ δ' ὁ Μέλας ποταμός.

§. 42.

p. 416. Ὑπέρκειται δ' Ὀρχομενίας ὁ Πανοπεὺς, Φωκικὴ πόλις, καὶ Ὑάμπολις· τούτοις δ' ὁμορεῖ Ὀποῦς, ἡ τῶν Λοκρῶν μητρόπολις τῶν [1] Ἐπικνημιδίων. Πρότερον

4) Eustathius c. l. ad νυκτὸς hanc partem praeteriit. Post scribit: ἴαμα δὲ ψύχος ἥλιος. Sic idem ante ψυχρότατον neglexit articulum.

5) Sic Casaubonn. Vatic. Moscov. Ven. cum Eustathio, quod Aldi manu mutatum transiit in χειμερώτερον. Cum codicibus facit etiam Guarinus. Respondet forma τῷ ψυχρότατῳ.

1) Casaubb. aliqui, Vatic. Venet. Paris. Ἐπικνημίων, quod et legit in suo libro Guarinus, certe expressit. At iam ab Aldo forma recepta, quam et probant alii codices, solemni usu invaluit. Gem. Pletho tamen substituit Ὀπουντίων, sine dubio, quod offenderetur adiuncta urbe Ὀποῦς, unde potius Opuntiorum metropolis fuisse videretur. Sed quod Eustathius ad

gidissima, et quidem vespertinum matutino frigidius, quod nocte appetente frigus intenditur, decedente remittitur. Medicatur autem sol frigori: quod ergo frigidissimo tempore a sole maxime illustratur, id hyemes habet aequissimas. Distat ab Orchomeno stadia xx: in medio est Melas fluvius.

§. 42.

Supra Orchomenum sunt Panopeus Phocica urbs, et Hyampolis: quibus confinis est Opus, primaria Locrorum Epicnemidiorum urbs. Orchome-

τερον μὲν οὖν οἰκεῖσθαι τὸν Ὀρχομενόν φασιν ἐπὶ πεδίῳ· [2] ἐπιπολαζόντων δὲ τῶν ὑδάτων, ἀνοικισθῆναι πρὸς τὸ [3] Ἀκόντιον ὄρος, [4] παρατεῖνον ἐπὶ ἑξήκοντα σταδίους μέχρι Παραποταμίων τῶν ἐν [5] τῇ Φωκίδι. Ἱστοροῦσι δὲ τοὺς ἐν τῷ Πόντῳ καλουμένους Ἀχαιοὺς ἀποίκους Ὀρχομενίων εἶναι τῶν μετὰ [6] Ἰαλ- Boeotia.

ad Homer. Il. 2, 527. p. m. 207. et hic Casaubonus ex Strabone notant, Locros dividit modo in Epicnemidios et Opuntios, modo utrosque Epicnemidiorum nomine complectitur, uti Plinius 4, 12. s. 7. Ita quidem aliquatenus dubitatio minuitur, an plane in hoc maxime nexu tollatur, equidem non statuerim. De ipsa autem nominis Ἐπικνημιδίων variatione cf. etiam paullo inferius et ad p. 425. in.

2) Casaubonn. Ven. ἐπιπολασθέντων, reliqui omnes cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 511. p. m. 506. ubi hic locus adponitur, ἐπιπολαζόντων, quam formam neutrali significatione aliorum loca vindicant, et ipsius Strabonis usus. Sic supra lib. 8. p. 379. fons ἐπιπολάζει, et alibi adfinia. Hinc lib. 7. p. 304. ἀφ' οὗ ἐπεπόλασε τὰ ὀνόματα. Sed cf. Toupius ad Longinum p. 226.

3) Infra p. 424. eundem montem, in quo sita fuit urbs Orchomenus, Ὑφάντειον vocat. Sed nisi sit pars τοῦ Ἀκοντίου τὸ Ὑφάντειον, in alterutro locorum mendum esse necesse est. Sed potius ex hoc loco corrigendum esse Ὑφάντειον patet ex Plutarcho in Sulla [c. 19.] et ex Plinio etiam lib. 4. c. 7. [s. 12.] *Palmerius in exercitt.* — p. 319. Cf. ad c. l.

4) Vatic. Paris. Mosc. κατεῖ γάρ. Reliqui recte cum Guarino vulgatum tenent.

5) Male Mosc. τῷ Φωκίδι, et antea Paris. Περιποταμίων.

chomenum initio aiunt in planitie fuisse habitatum: aquis autem superficiem occupantibus, translatam esse urbem ad montem Acontium, qui per LX stadia porrigitur usque ad Parapotamios in Phocide. Narrant etiam Achaeos qui in Ponto sunt, colonos esse Orchomeniorum, qui post bellum Tro-

Boeotia. [6] Ἰαλμένου πλανηθέντων ἐκεῖσε μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν. Καὶ περὶ Κάρυστον δ' ἦν τις Ὀρχομενός. Εὖ γὰρ τὴν τοιαύτην ὕλην ὑποβεβλήκασιν ἡμῖν οἱ τὰ περὶ τῶν νεῶν συγγράψαντες, οἷς ἀκολουθοῦμεν, ὅταν οἰκεῖα λέγωσι πρὸς τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

Phocis. Μετὰ δὲ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἡ Φωκίς ἐστι πρὸς ἄρκτον [1] παραβεβλημένη τῇ Βοιωτίᾳ παραπλησίως ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν τό γε πα-

6) Parif. Ἰαλμίου, Mofc. Ἰαλμίνου, reliqui cum Guarino Ἰαλμένου, quam fcripturam tuentur Homerus Il. 2, 512. cum Euftathio p. m. 206. et Paufanias 9, 37. extr. Articulos in fequ. neglexit Euftathius.

1) Parif. περιβεβλημένη, uti poft περιπλησίως et περιλίας. In ed. Cafaub. utraque et Amftel. in hoc verbo elapfum eft λ. Totum locum fic contraxit Gem. Pletho: παραβεβλημένη πως τῇ Βοιωτίᾳ ἀπὸ θαλάττης τῆς κατὰ τὸν Κρισσαῖον κόλπον εἰς Λοκροὺς τοὺς Ὀπουντίους. Αὐτὴ γὰρ ἡ Κρίσσα τῆς Φωκίδος ἐστὶν, ἧς ἐπώνυμος ὁ κόλπος· ἐπ' αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς θαλάττης καὶ Κίῤῥα καὶ Ἀντίκιῤῥα.

Troianum eo fiat duce Ialmeno evagati. Fuit etiam iuxta Caryftum Orchomenus. Huiusmodi enim materiam probe nobis fuggeferunt, qui in Catalogum Homeri fcripfere: quos fequimur, ubi noftro argumento accommodata tradiderunt.

CAP. III.

§. 1.

Poft Boeotiam et Orchomenum Phocis eft: verfus feptentriones iuxta Boeotiam porrecto a mari ad ma- re

παλαιόν. Οὐ γὰρ Δαφνοῦς [2] ἦν τότε τῆς Λοκρίδος, σχίζων ἐφ' ἑκάτερα τὴν Λοκρίδα, καὶ μέσος ταττόμενος τοῦ τε Ὀπουντίου κόλπου καὶ τῆς τῶν [3] Ἐπικνημιδίων Phocis

Hh 2

2) Casaubonn. vel οὐδ' ἦν τότε τῆς Λοκρίδος, vel omissa negatione ἦν τότε τῆς Φωκίδος. Mei cum Guarino in vulgata adhuc lectione ἦν τότε τῆς Λοκρίδος perstant, ex qua tamen prominet apertum vitium, uti ipse vetus Phocidis situs proxime descriptus declarat, de quo etiam consuli potest Pausanias 10, 1. in. et locus de Daphnunte similis p. 424. extr. Δαφνοῦς ἦν ποτε τῆς Φωκίδος. Alterutrum igitur in Casaubonn. Msstis verum est. Ipse omissa negatione οὐδ' probat Φωκίδος pro Λοκρίδος, quod iam antea censuerat Xylander, et sic certe Φωκικὸς Δαφνοῦς dicitur lib. 1. p. 61. Cf. infra p. 424. extr. Palmerius in Gr. ant. 5, 6. p. 570. alterius partis verba amplexus inserta negatione sic legit: οὐκ ἦν τότε τῆς Λοκρίδος, et sic locum excitat Cellarius in Geogr. ant. 2, 13, 251. et in versione expressit Penzelius. Parum tamen sibi constitit Palmerius, quippe qui in eodem libro 5, 3. p. 556. probaverat: Ὁ γὰρ Δαφνοῦς ἦν ποτε τῆς Φωκίδος· nempe sensus tantum memor, verborum minus fuit curiosus. Et perinde valet utique, utrum eligatur, ad sensum, dummodo vera sensus ratio constet. Lenior ea videtur medela, quae intacto Λοκρίδος nomine negandi particulam, saepe elapsam, inserit; lenissima tamen, opinor, et minimo impendio facta, quam ego adhibui. Vulgo enim ferebatur: Ὁ γὰρ Δαφνοῦς —. Ita vero superiora non solum loca apte respondent, sed et quae infra subiicit, simulque refutatur Politus ad Eustath. T. 2. p. 568. qui vulgatam lectionem tueri conatur.

3) Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Ἐπικνημίδων, Venet. Ἐπικνημίων, quod hic et supra sistit cum Guarino. Probavi et hic formam ab Aldo receptam et ab aliis propagatam, cum nusquam aliter adpellentur, uti loca auctorum docent a Palmerio in Gr. ant. 5, 3. p. 553. sqq. exposita. Cf. etiam p. 425.

Tante antiquitus. Daphnus enim tunc non erat Locridis, eam utrinque dividens, mediusque iacens inter sinum Opuntium et oram Epicnemidiorum:

Phocis. μιδίων παραλίας· νῦν δὲ Λοκρῶν ἐςιν ἡ χώρα· τὸ δὲ πόλισμα κατέσκαπται, ὥςτ' οὐδ' ἐκεῖ καθήκειν οὐκέτι μέχρι τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ θαλάττης ἡ Φωκίς· τῷ δὲ Κρισσαίῳ κόλπῳ συνῆπται. Αὐτὴ γὰρ ἡ Κρίσσα τῆς Φωκίδος ἐςὶν ἐπ' αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς θαλάσσης, καὶ Κίῤῥα, καὶ Ἀντίκιῤῥα, [4] καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ συνεχῆ κείμενα χωρία πρὸς τῷ [5] Παρνάσσῷ, Δελφοί τε, καὶ [6] Κίρφις, καὶ Δαυλὶς, καὶ αὐτὸς ὁ Παρνασὸς τῆς τε Φωκίδος ὢν, καὶ ἀφορίζων τὸ ἑσπέριον πλευρόν. Ὃν τρόπον δ' ἡ Φωκὶς [7] τῇ Βοιωτίᾳ παράκειται, τοῦτον καὶ ἡ Λοκρὶς τῇ Φωκίδι ἑκατέρᾳ. Διττὴ γάρ ἐςι, διῃρημένη ὑπὸ τοῦ Παρ-

Tantum Pausanias 10, 1. in. Ὑποκνημιδίους vocat. Notandum tamen videtur, quod codices et hic et infra p. 425. cum editionibus adeo nostris Ἐπικνημίδες obferunt.

4) Gem. Pletho ἔπειτα τὰ αὐτῶν.

5) Moscov. Παρνασσῷ, de quo dictum est ad lib. 8. p. 333. Contra post idem simplex praefert, ubi itidem refragantur editiones, quae inde a Xylandro duplex adferunt.

6) Scribendum videatur Κιρφὶς, quod et adiunctum suadeat Δαυλίς. Sed cf. ad p. 418.

7) Venet. τῆς Βοιωτίας, Gem. Pletho Λοκρὶς ἑκατέρα τῇ Φωκίδι.

rum: nunc Locrorum ea est regio, urbs solo aequata. Itaque non iam ad Euboicum mare pertingit Phocis, sed Crissaeo sinui annectitur. Phocidis enim sunt ad ipsum mare condita Crissa, et Cirrha, et Anticirrha, et quae continenter supra mediterraneae ad Parnasum iacent urbes, Delphi, Cirphis, Daulis: atque ipse Parnasus Phocidis est, eiusque occiduum determinat latus. Quo autem modo Phocis Boeotiae adiacet, eodem Locris utraque Phocidi. Duplex est enim Locris, divisa bifariam a Par-

Phocis.

Παρνασοῦ δίχα· ἡ μὲν ἐκ τοῦ ἑσπερίου μέρους παρακειμένη τῷ Παρνασῷ, καὶ μέρος αὐτοῦ νεμομένη, καθήκουσα δ' ἐπὶ τὸν [8] Κρισσαῖον κόλπον· ἡ δ' ἐκ τοῦ πρὸς ἕω [9] τελευτῶσα ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ θάλασσαν. Καλοῦνται δ' οἱ μὲν ἑσπέριοι Λοκροὶ καὶ Ὀζόλαι, ἔχουσί τε ἐπὶ τῇ δημοσίᾳ σφραγῖδι τὸν [10] ἕσπερον ἀστέρα [11] ἐγκεχαραγμένον· οἱ δ' ἕτεροι δίχα πως καὶ αὐτοὶ διῃρημένοι· οἱ μὲν Ὀπούντιοι, ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, ὅμοροι Φωκεῦσι καὶ Βοιωτοῖς· οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι, ἀπὸ ὄρους [12] Κνημῖδος, προσεχεῖς

8) Casaubonn. Κρίσσου, Ven. Κρισσοῦ, edd. Aldi, Hopp. Xyl. Κρισαῖον. Cf. infra ad p. 418. et in primis supra ad p. 405.

9) Gem. Pl. καθήκουσα. Cum perinde valeat in hoc nexu, illud etiam ad variandam orationem praestat.

10) Vatic. ἑσπέριον ἀστέρα. Prius etiam legitur in edd. ante Casaubonum, qui iussu suorum codicum, quibuscum et mei concinunt, praeterque eos Guarinus et Eustathius ad Dionysi v. 426. in huius loci recensu, reposuit ἕσπερον, quod praeferendum est utique.

11) Ita libri mei cum Eustathio c. l. Gem. Pletho dat κεχαραγμένον et deinceps subtexit: οἱ δ' ἕτεροι Ὀπούντιοι ἀπὸ τῆς μητροπόλεως ὅμοροι πρὸς τοῖς Φωκεῦσι καὶ Βοιωτοῖς. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν ὁ Παρνασσός.

12) Eustathius c. l. ex Strabone reddit Κνημῖδος, rectius forte, nisi hoc discrimine proprium ab adpellativo discerni putes.

a Parnaso: una versus occasum attingens Parnasum, eiusque partem occupans, ad Crissaeum sinum usque pertinet: altera versus ortum protenditur, et ad mare Euboicum desinit. Occidui Locri etiam Ozolae dicuntur, et in publico sigillo habent insculptum Hesperum. Reliqui in duas itidem partes dividuntur: quorum alii a primaria urbe Opuntii dicuntur, Phocensibus et Boeotis contermini: alteri Epicnemidii a monte Cnemide,

Phocis. Οἰταίοις τε καὶ Μαλιεῦσιν. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν [13] τῶν τε Ἑσπερίων καὶ τῶν ἑτέρων [14] Παρνασσὸς, παραμήκης εἰς τὸ προσάρκτιον μέρος ἐκτεινό-
p. 417. μενος ἀπὸ τῶν περὶ Δελφοὺς τόπων μέχρι τῆς συμβολῆς τῶν τε Οἰταίων ὀρῶν [15] καὶ τῶν Αἰτωλικῶν καὶ τῶν ἀνὰ μέσον Δωριέων. Πάλιν γὰρ ὥσπερ [16] ἡ Λοκρὶς

Sed et hic infra p. 425. Κνημῖδος, et post Κνημῖδες, ut Φωκὶς, Λοκρὶς et similia in obliquis signari solent, Sed et ipse Eustathius ad Homer. Il. 2, 533. p. m. 210. et alibi receptum morem servat, et contra adpellativum κνημῖδες ab Homero aliisque scribitur inversa discrepantiae nota.

13) Verba τῶν τε Ἑσπερίων καὶ τῶν ἑτέρων desunt in Gem. Plethone.

14) Ita Paris. Moscov. uti post cum Aldo et Hoppero, qui et scribunt Οἰτέοις. Vulgo Παρνασσὸς, de quo saepius dictum.

15) Hinc ad λεχθείσας χώρας omnia desunt in Gem. Plethone; a πάλιν γὰρ ad eadem verba in Veneto.

16) Eadem, quae in editionibus cernitur, relicta etiam est in Msstis lacuna, quam quidem ita explere tentavit Casaubonus: ἡ Λοκρὶς διττὴ οὖσα, unde haec subiecit: quod pene affirmare ausim esse verum. Sensus enim, inquit, erat huiusmodi: Quemadmodum Locris utraque secundum Phocidem porrigitur, ita secundum utramque Locridem porrigi Acarnanes et Thessalos cum Doriensibus nonnullis. Alteram lacunae partem sic resarcit: οὕτω ἡ Ἀκαρνανία μετὰ τῆς Αἰτωλίας, idque quidem melius eo putat, quod olim cogitaverat, ἡ Θεσσαλία. Utrumque in versione reddidit Penzelius. Equidem in notis rectius locum suum sortiri talia, etsi sint probabilia, existimo. Tertiam partem Casaubonus non adtigit. Paris. Mosc. ad subplementum exile illud quidem adferunt ἀνὰ μέσον τε.

Oetaeis et Maliensibus contigui. In medio Occiduorum et reliquorum Locrorum Parnasus est, in longum versus septentriones extentus a vicina Delphis regione usque ad concursum Oetae montiumque Aetolicorum et Doriensium in medio sitorum. Rursum enim sicut Locris

Λοκρὶς . . . οὖσα τοῖς Φωκεῦσι παραβέβληται, Phocis.
οὕτω . . . . μετὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ τινων ἀνὰ μέσον . . . Δωρικῆς τετραπόλεως τῇ Λοκρίδι ἑκατέρᾳ [17] καὶ τῷ Παρνασῷ καὶ τοῖς Δωριεῦσιν. Ὑπὲρ τούτων. [18] δὲ καὶ τῶν Αἰτωλῶν οἱ προσάρκτιοι, καὶ [19] Ἀθαμᾶνες [20] ἐκ τῶν Ἠπειρωτικῶν ἐθνῶν καὶ τῶν Μακεδονικῶν, ὅπερ ἔφαμεν καὶ πρότερον, παραλλήλους [21] ὥσπερ τινὰς τεταμένας ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐπὶ τὰς [22] ἄρκτους ταινίας κατανοῆσαι τὰς λεχθείσας [23] χώρας. Ἱεροπρεπὴς δ᾽ ἐςὶ πᾶς ὁ Παρνασὸς, ἔχων ἄντρα τε καὶ ἄλλα χωρία, τιμώμενά τε καὶ ἁγιςευόμενα· ὧν ἐςὶ γνωριμώτατον καὶ κάλλιςον τὸ

Hh 4 [24] Κω-

17) Voces καὶ τῷ Παρνασῷ ignorant Parif. et Mofcov.

18) Parif. δ᾽ ἡ δὴ, Mofc. δ᾽ ἡ, unde fpatium vacuum aliquot vocum relinquitur.

19) Codd. quidam Cafaubonn. Parif. Mofc. Ἀκαρνᾶνες. Sed vulgata lectio fitum preffius fequitur.

20) Ἐκ deeft in Parif. ἐκ τῶν in Mofc. in fpatio vocum trium vacuo. Idem poft nomen Μακεδονικῶν cernitur.

21) In Parif. et Mofc. tantum remanfit ὡς; qui fequitur hiatus, tres fere voces abforpfit.

22) Parif. Mofc. et hic truncati funt, nec habent, nifi αἱ . . . . . . νοῆσαι raptis ceteris.

23) Parif. χώρους.

Locris gemina protenditur iuxta Phocidem: fic..... poft Aetoliam et quosdam alios in medio . . . Doricae tetrapolis, Locridi utrique, Parnafo et Dorienfibus. Supra hos Aetolorum ii funt, qui verfus feptentrionem incolunt, et Athamanes, aliaeque Epiroticae et Macedonicae gentes, de quibus ante diximus, ab occafu ductis verfus feptentriones quafi fafciis quibusdam aequali intervallo iuxta fe extentis, defcriptionem illarum regionum intelligi. Parnafus totus facer eft, habetque fpecus et alia loca, quae religiofe honorantur atque coluntur: de quibus notiffimum eft ac pulcerrimum Cory-

Phocis. [24] Κωρύκιον, νυμφῶν ἄντρον ὁμώνυμον τῷ Κιλικίῳ. [25] Τῶν δὲ πλευρῶν τοῦ Παρνασοῦ τὸ μὲν ἑσπέριον νέμονται Λοκροί τε οἱ Ὀζόλαι, καί τινες τῶν Δωριέων, καὶ Αἰτωλοὶ κατὰ τὸν Κόρακα προσαγορευόμενον [26] Αἰτωλικὸν ὄρος· τὸ δὲ πρὸς ἕω Φωκεῖς καὶ Δωριεῖς, οἱ πλείους ἔχοντες [27] τὴν Τετράπολιν [28] παρακειμένην πως τῷ Παρνασῷ, πλεονάζουσαν δὲ τοῖς πρὸς ἕω [29] μέρεσιν. Αἱ μὲν οὖν κατὰ [30] τὸ μῆκος [31] πλευραὶ τῶν λεχθεισῶν χωρῶν τε καὶ [32] ταινιῶν ἑκάστης, [33] παρα-

24) Ante Xylandrum legebatur Καρύκιον. Notum.

25) Ante Casaubonum editiones ferebant τὸ δὲ πλευρόν. Alterum hac quidem forma praestat et codices reddit. Tantum Paris. pro τῶν dedit τοῦ. Post pro Λοκροὶ epitome in ed. Basil. dat. Αἰτωλοί.

26) Moscov. Αἰτωλικῶν. Postea voces πρὸς ἕω desiderantur in eodem et Paris. et in edd. ante Xylandrum, qui ex epitome addidit, codicibus minime renuentibus.

27) Vatic. τήν τε Τετράπολιν.

28) Moscov. περικειμένην. In sequentibus Gem. Pletho omisit verba πλεονάζουσαν — ἀρξάμενοι.

29) Post μέρεσιν in Veneto haec leguntur: Εἶτα καταγράψας σχῆμά τι (σχήματι) χωρίον, ὡς ἂν τριγωνῳ ἐπάγει. Ὁ μὲν — Cetera deesse notatum erat, quorum summam illa conficiunt.

30) In Moscov. et Vatic. 174. abest articulus.

31) In Vatic. verba πλευραὶ τῶν non comparent, in Paris. et Mosc. tantum syllaba πλευ subsedit.

32) Moscov. τενιῶν.

Corycium antrum Nympharum, eiusdem cum Cilicio nominis. Latus Parnasi occiduum Locri Ozolae tenent, et Dorienses quidam atque Aetoli, iuxta Coracem montem Aetolicum: quod ortum respicit, Phocenses ac Dorienses, Tetrapolin plerique inhabitantes, quodammodo Parnaso adiacentem, sed versus ortum tamen partibus suis exuberantem. Latera ergo secundum longitudinem dictarum regionum fasciaeque singulae, in longum pari spatio

[33] παραμήκεις ἅπασαί εἰσιν, ἡ μὲν οὖσα πρὸς ἀρκτίους, ἡ δὲ ἑσπέριος· αἱ δὲ λοιπαὶ ἑσπέριοι ταῖς ἑῴαις οὐκ εἰσὶ παραμήκεις· [34] οὐδὲ ἡ παραλία ἑκατέρα, ἥ τε τοῦ Κρισσαίου μέχρι τοῦ ἀρκτίου, καὶ ἡ πρὸς Εὔβοιαν Phocis.

Hh 5 μέχρι

33) Plures deinceps lacunae in Parif. Mofcov. et Vatic. 174. reperiuntur, quarum alias non agnofcunt editiones, alias, pofteriores quidem, etiam fiftunt. Eas omnes hac una nota complecti vifum eft. Vox παραμήκεις deeft in Vatic. amputata eius priori parte haefit tantum in Parif. et Mofc. μήκεις. Defunt porro ἡ δὲ ἑσπέριος, παραμήκεις. Pro verbis Κρισσαίου μέχρι τοῦ ἀρκτίου leguntur tantum Κρι . . . . . ἀρκτίου. In Vat. etiam praeterea τοῦ Κρισσαίου plane evanuerat. Deinde haec illi habent: μέχρι τῆς . . . . . . παράλληλοι — — εἰς ἃς τελ (ita quidem Parif. Mofc.) . . . . ἔθνη (omiffo etiam τὰ) — σχήματα . . . . . ρίων, (Vatic. tantum σχῆμα habet omiffis τῶν τοιούτων χωρίων) ὡς ἂν ἐν τριγώνῳ παρὰ τὴν (hae duae voces abfunt in Vatic.) . . . . . . γραμμῶν πλειόνων τὰ γὰρ ἀπολει (ita Mofcov. in Parif. legitur ἀπολειφ. utrumque fruftum Vatic. refpuit) . . . . παράλληλα (Parif. Mofcov. ράλληλα fervarunt) μὲν ἀλλήλοις ἔσοι, καὶ τὰς (etiam hae duae poftremae voces in Vatic. defunt) . . . . τιον (quod folus addit Parif.) πλευρὰς ἔξει παραλλήλους. . . . . . . μέτη (Hanc particulam veluti naufragii documentum fervarunt Parif. et Mofc.) Aliquas lacunas ita reparare tentarunt Xylander et Cafaubonus. Ille, qui etiam pro ἀρκτίου emendat ἀκτίου, fuffragante quidem epitome, infertis poftea quibusdam verbis legit μέχρι τῆς Σηπιάδος, reliqua veluti non cohaerentia dimittit; hic μέχρι τῆς νοτίου παράλληλοι; tum εἰς ἃς τελευτᾷ τὰ ἔθνη. Sed et idem fequentia minime adtigit, nec certe in conjecturis vagis opera ludatur. Sequantur nunc fingula de partibus relictis.

34) Mofcov. οὐδὲ γὰρ ἡ παραλία. Poft pro Κρισσαίου Ald. Hopper. Κρισαίου, de quo iam dictum eft.

fpatio tenduntur, alterum latus ad occafum, alterum ad feptentriones refpiciens: caetera occidua ortivis non refpondent eadem longitudine, neque ora maritima Criffaei finus usque ad Arcticum ab ora maris Euboici usque

Phocis. μέχρι τῆς . . παράλληλοι ἀλλήλαις εἰσίν· εἰς ἅς τε . . . τὰ ἔθνη· ἀλλ' οὕτω δέχεσθαι δεῖ τὰ σχήματα τῶν τοιούτων χωρίων, ὡς ἂν ἐν τριγώνῳ . . . γραμμῶν πλειόνων τὰ γὰρ . . . παράλληλα μὲν ἀλλήλοις ἔςαι, καὶ τὰς . . . . πλευρὰς ἕξει παραλλήλους. [35] Ὁ μὲν οὖν ὁλοσχερὴς τύπος [36] οὗτος τῆς λοιπῆς καὶ ἐφεξῆς [37] περιοδείας· τὰ καθ' ἕκαςα δ' ἑξῆς λέγωμεν ἀπὸ τῆς Φωκίδος ἀρξάμενοι.

§. 2.

Ταύτης δ' ἐπιφανέςαται δύο πόλεις [1] Δελφοὶ καὶ Ἐλάτεια. Δελφοὶ μὲν διὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος καὶ τὸ μαντεῖον ἀρχαῖον ὄν· εἴγε Ἀγα-

35) Vatic. 173. οὗτος μὲν ὁ ὁλοσχερής. Venet. Ὁ μὲν ὁλοσχερής.

36) Abest haec vox in Vatic. 174. Parif. et Mosc. qui posteriores duo etiam in sequ. pro λέγωμεν praeferunt λέγομεν, uti ante Casaubonum editiones. At prius praestat in hoc nexu, et sic lib. 7. p. 299. lib. 8. p. 334. in. et alibi in progressione, ubi conatus indicatur, uti pro eo λεκτέον. Variatur tamen etiam ita passim, uti lib. 10. p. 474. lib. 14. p. 668. —

37) Bene habet. Parif. περιοδίας.

1) Mosc. Δελφοί τε, quo nectendi more etiam alibi noster utitur.

usque ad Sepiadem undiquaque aequalibus distat spatiis: in quas . . . . . populi: sed istarum regionum figurae ita sunt concipiendae, ut in triangulo lineae plures . . . . . . invicem aequaliter ipsae et latere distabunt. Haec ergo rudis et integra est insequentis circuitus delineatio: nunc singula persequemur, sumto a Phocide exordio.

§. 2.

Huius urbes nobilissimae sunt duae, Delphi et Elatea. Delphi ob templum Apollinis Pythii et oraculum: quod vetu-

Ἀγαμέμνων ἀπ' αὐτοῦ χρηστηριάσασθαι λέγεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· ὁ γὰρ κιθαρῳδὸς ᾄδων εἰσάγεται· Phocis.

Νεῖκος [2] Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος,
[3] Ὥς ποτε δηρίσαντο· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Χαῖρε νόῳ. —
Ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ [4] ἐν ἠγαθέῃ. p. 418.

Δελφοὶ

2) Venet. Ὀδυσσαῖος καὶ Πηλιάδω ἄνακτος. Vatican. Parif. Mofc. Πηληιάδεω, Parif. Πηλάδεω, iidem etiam ἄνακτος pro Ἀχιλῆος. Et fic reddidit etiam Guarinus. Aldus Πηληϊάδεω ἄνακτος. Ceterae editiones inde ab Hoppero fcripferunt Πηλείδεω Ἀχιλῆος, uti legitur in Homero Odyff. 8, 75. et bis repetitur a Maximo Tyr. diff. 16, 7. et 28. in. Nec diverfitatis indicium in Euftathio exftat, aut ex libris aliis notatur. Eodem modo inter Ὀδυσσῆος et ἄνακτος in Homero Odyff. 17, 296. libri fluctuantur, ubi quidem idoneis caufis pofterius praefertur. Alias Achilles vel fuo nomine adpellatur, vel additis gentilibus Πηληϊάδης et Πηλείδης, vel fimpliciter Πηλείδης et Πηλείων, vel per periphrafin Πηλέος υἱός. Alia enim huc non valent. An vero fimpliciter et fine refpectu dominii ἄναξ usquam vocetur, dubito, certe eiusmodi locus nunc quidem non fuccurrit. Stet igitur recepta hodie lectio, etfi eam labefactare nitantur codices mei. Suftinere tamen videntur, nam aperte non producuntur, Cafauboniani et Mediceus, ut libros Homericos taceam.

3) Ad ed. Cafaubon. I. legebatur ὥς ποτέ, inde ὡς ποτέ.

4) Haec duo vocabula non exftant in Parif. Mofcov. Veni Vatic.

vetuftum effe apparet, fiquidem Agamemnonem poëta inde tuliffe refponfum dicit: nam introducitur citharoedus canens:

Rixam iurgantis cum Dulichio Pelida
Immodicis acrem verbis: fed rex Agamemno
Heroum audivit laeta convicia mente:
Refponfum recolens animo, quod Phoebus Apollo
Quaerenti Delphis dederat. — Hoc

Phocis. Δελφοὶ μὲν δὴ διὰ ταῦτα [5] γνώριμοι. Ἐλάτεια [6] δὲ, ὅτι πασῶν μεγίστη τῶν ἐνταῦθα πόλεων, καὶ [7] ἐπικαιροτάτη διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τοῖς στενοῖς, καὶ τὸν ἔχοντα ταύτην ἔχειν τὰς εἰσβολὰς τὰς εἰς τὴν Φωκίδα καὶ τὴν Βοιωτίαν. Ὄρη γάρ ἐστιν Οἰταῖα πρῶτον, ἔπειτα [8] τὰ τῶν Λοκρῶν καὶ τῶν Φωκέων, οὐ πανταχοῦ στρατοπέδοις βάσιμα τοῖς ἐκ Θετταλίας εἰσβάλλουσιν· ἀλλ' ἔχει παρόδους στενὰς μὲν, [9] ἀφωρισμένας δὲ, ἃς αἱ παρακείμεναι πόλεις φρουροῦσιν· ἁλουσῶν δ' ἐκείνων κρατεῖσθαι συμβαίνει καὶ τὰς παρόδους. Ἐπεὶ δ' ἡ τοῦ ἱεροῦ ἐπιφάνεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ἔχει πρεσβεῖον, καὶ ἅμα ἡ θέσις τῶν χωρίων ἀρχὴν ὑπαγορεύει φυσικὴν, (ταῦτα γάρ ἐστι τὰ

Vatic. et in ed. Aldi, unde Hopperi manu ex Homeri illo loco accesserunt. Commode igitur tolli possint.

5) Male haec vox abest in Paris. Mosc. et Ven.

6) Paris. δ' ὅτι, uti in hoc nexu passim facit, etsi et in alterum parata sunt exempla.

7) Paris. Moscov. ἐπικαιριώτατοι. Cum utrumque usu valeat, vulgatum servavi.

8) Voces τὰ τῶν elapsae sunt librario Moscov.

9) Moscov. ἀφωρισμένας. Post Venet. συμβῆναι pro συμβαίνει.

Hoc ergo Delphos nobilitat. Elateam autem, quod omnium in istis partibus urbium maxima est et opportunissima, quippe sita in ipsis faucibus: ut, qui ea potiatur, aditus in Phocidem ac Boeotiam in sua habeat potestate. Primum enim sunt Oetaei montes, deinde Locrensium ac Phocensium; non ubique pervii exercitibus e Thessalia irrumpentibus: sed transitus habent arctos et suis inclusos terminis, quos adjacentes urbes custodiunt; quas qui ceperit, etiam transitus occupaverit. Quoniam vero Delphici templi gloria principatum obtinet, simulque ipse situs initium naturae conveniens suggerit, (hae enim

τὰ [10] ἑσπεριώτατα μέρη τῆς Φωκίδος) ἐντεῦθεν ἀρκτέον. Phocis.

§. 3.

Εἴρηται δ' ὅτι καὶ ὁ [1] Παρνασὸς [2] ἐπὶ τῶν ἑσπερίων μερῶν ἵδρυται τῆς Φωκίδος. Τούτου δὴ τὸ μὲν πρὸς δύσιν πλευρὸν οἱ Λοκροὶ [3] κατέχουσιν οἱ Ὀζόλαι· τὸ δὲ νότιον οἱ Δελφοὶ, πετρῶδες χωρίον, θεατροειδὲς, κατὰ κορυφὴν ἔχον τὸ μαντεῖον καὶ τὴν πόλιν, σταδίων ἑκκαίδεκα κύκλον [4] πληροῦσαν. Ὑπέρ-

10) Casaubonn. Ven. ἑσπεριώτερα, cuius variationis exempla iam habuimus.

1) Ante Xylandrum per σ simplex, post per duplex. Saepe haec scripturae diversitas notata est.

2) Casaubonn. vel μέχρι vel ἐπὶ praemittunt. Prius probant etiam Vatic. Paris. Moscov. redditque Guarinus, posterius sustinent Ven. et Gem. Pletho praefertque Casaubonus; recte hoc quidem, cum hic non de extensione loquatur Strabo, sed de situ, ubi ἐπὶ saepe etiam valet *versus*, *ad*, et in hoc nexu ἵδρυμαι eandem, quam κεῖμαι, significationem obtineat, sic ut utrumque verbum ipse etiam commutet lib. 10. p. 474. Adiuvat porro locus, quem hic respicit, p. 416. m. Quare addicentibus etiam Msstis, nunc primum addidi, cum antea abesset.

3) Ita pro κατέχουσι dedi ex Paris. etsi τὸ ν ante vocales adspiratas omitti posse exemplis docuit Dorvillius ad Chariton. 2, 1. p. 156. Amstel. uti contra passim sequ. consonis invenitur, de quo ad p. 426. In praecedentibus πλευρὸν neglexit Ven.

4) Paris. Moscov. cum edd. ante Casaubonum πληροῦσα, forte

enim sunt partes Phocidis ultimae versus occasum) inde incipiemus.

§. 3.

Diximus, in occidua Phocidis parte situm esse Parnassum. Huius ergo montis occiduum latus Locri tenent Ozolae: austrinum Delphi, locum saxosum, theatri forma, in cuius vertice fanum est et urbs ambitu stadia XVI implens.

hocis . Ὑπέρκειται δ᾽ αὐτῆς ἡ [5] Λυκώρεια, ἐφ᾽ οὗ τόπου πρότερον ἵδρυντο οἱ Δελφοὶ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ· νῦν δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ οἰκοῦσι [6] περὶ τὴν κρήνην τὴν Κασταλίαν. Πρόκειται δὲ τῆς πόλεως ἡ [7] Κίρφις, ἐκ τοῦ νοτίου μέρους ὄρος

forte quod ad' Δελφοὶ fenfu quidem referrent, aut potius evanuit ν, cum χωρίον praecedat, cum quo ita iungi nequeat.

5) Vatic. Λευκωρία, Parif. Λυκώρια, et fupra Λυκώρεια, quod unum agnofcit Mofcov. Guarinus *Lycorica*. In edd. Aldi et Hopperi Λευκωρία, inde a Xylandro Λυκωρεία. Sed ut accentus rectius ad antepenultimam revocatur, in qua etiam ponunt auctores tantum non omnes, (nam παροξυτόνως editum legitur in Etymol. M. p. 571.) ita ει fibi ex ufu vindicat penultima, quem auctores conftituunt, veluti Paufanias 10, 6, 2. Stephanus h. v. Schol. Apollonii ad 4, 1490. Suidas f. v. Λυκωρεύς, Etymol. M. c. l. Sed quod maxime evincit, ita expreffum nomen cernitur in marmore Arundel. in. Alia corruptio obiicitur in Plutarcho de oraculor. def. in. ubi fcribitur Λυκουρία.

6) Gem. Pletho παρά, Venet. παρὰ τὴν κρήνην τὴν Κασταλοῦ, quo forte voluit auctorem nominis innuere, quem Probus ad Virgil. Georg. 3, 293. *Caftalum* vocat. Paufanias tamen 10, 8, 5. ἄνδρα Κασταλιον dicit. Sed et ita idem mox Κρισσοῦ πεδίον habet pro Κρισσαῖον. Περὶ hic cum aliis retineri poteft, quam particulam fic faepe commifceri plurimis exemplis conftat.

7) Mofcov. Κιρφὶς, uti in aliis accentus vagatur. Sic Κίρφις Schol. Pindari in argumento, Pythiorum, Κιρφὶς Antonin. Liber. c. 8. in. ubi etiam de hac diverfitate monuit Munckerus. Si valet Scholiaftae ad Homer. Il. 17, 40. in ed. Villoif. praeceptio, praeferri utique debet Κιρφὶς, quod et Mofc. auctoritate adftruitur. Et fic Αὐλὶς, Φωκὶς, Δαυλὶς et plura. At conatum comprimit fubiectum Κίρφει. Ceterum totum locum fic exhibet Gem. Pletho: Πρόκειται δὲ τῆς πόλεως ἐκ τοῦ νοτίου μέρους, ἡ Κίρφις ὄρος ἀπότομον —.

implens. Supra eam fita eft Lycoreia, quo in loco antiquitus Delphi fupra templum incolebant: nunc ad ipfum degunt templum circa fontem Caftaliam. Ante urbem iacet Cirphis verfus meridiem, mons

ὄρος ἀπότομον, νάπην [8] ἀπολιπὸν μεταξὺ, δι᾽ ἧς Phocis.
ὁ [9] Πλειστὸς διαῤῥεῖ ποταμός. Ὑποπέπτωκε δὲ τῇ Κίρφει πόλις ἀρχαία Κίῤῥα, [10] ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἱδρυμένη· ἀφ᾽ ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφοὺς ὀγδοήκοντά που σταδίων· ἵδρυται δ᾽ ἀπαντικρὺ Σικυῶνος. [11] Πρόσκειται

8) Mosc. ἀπολεῖπον, uti talia saepe iactantur.

9) Initialis litera minuscula, qua in codicibus et in edd. ante Casaubonum legebatur hoc nomen, decepit interpretes, ut verterent *plurimus amnis* (sic Guarinus, Heresbachius) vel *plurimus fluvius* (uti Xylander dedit), quo nomine notantur a Casaubono, Meursio in lectt. Att. 2, 2. p. 59. aliisque. Recte igitur maiuscula litera distinxit Casaubonus, ita tamen, ut Πλεῖστος daret. Quod etsi non sine plurium exemplis fecit, accentu tamen mutato Πλειστὸς scribi debet, uti monuit Kuhnius ad Pausaniam 10, 8. p. 817. et c. 37. p. 894. ex Schol. Apollonii ad 2, 713. et Cyrillo de differentiis vocum, qui diserte scribit, πλεῖστος, ὁ, *plurimus*, Πλειστὸς, fluvius Delphidis. Ita etiam Etymol. M. auctor p. 676. Πλειστὸς ὀξυτόνως, πλεῖστος βαρύνει. Cf. Albert. ad Hesych. T. 2. p. 976. et in primis Spanhem. ad Callimach. in Delum v. 92. Ita enim receptum est usu, ut adpellativa et propria distinguerentur, veluti Φαιδρος, ξανθος, αἰγιαλος. Vid. Eustath. ad Homer. Il. 6, 234. p. m. 497. ad Il. 9, 499. p. m. 675. et alibi. Ita vero etiam πλειὼν et πλείων differunt.

10) Sic omnes libri. Sed Eustathius ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. ex hoc loco refert ἐπὶ θαλάττης. Prius tamen et alibi in nostro legitur, uti lib. 10. p. 479. in. Sic post idem pro ἀπαντικρὺ scribit ἀντικρὺ, quod quidem sensu perinde valet.

11) Vatic. πρόσκειται δὲ τῆς Κίῤῥας, Venet. c. edd. Ald. Hopp. Xyl. πρόκειται δὲ τῇ Κίῤῥᾳ, Gem. Pletho et Eustathius c. l.

mons praeruptus, saltumque in medio relinquit, per quem Plistus fluit fluvius. Subiacet Cirphi urbs antiqua Cirrha, sita ad mare e regione Sicyonis, unde adscensus Delphos est stadiorum circiter xxc. Ad Cirrham

Phocis. κεῖται δὲ τῇ Κίῤῥᾳ τὸ [12] Κρισσαῖον [13] πεδίον εὔδαιμον. [14] Πάλιν δ' ἐφεξῆς ἐστιν ἄλλη πόλις, Κρίσσα, [15] ἀφ' ἧς ὁ κόλπος [16] Κρισσαῖος· εἶτα [17] Ἀντίκιῤῥα, ὁμώνυμος

c. l. προσκεῖται δὲ τῇ Κίῤῥᾳ, alii codices πρόκειται δὲ τῆς Κίῤῥας, quod etiam emisit Casaubonus; in Paris. tamen superscriptum erat προσκεῖται δὲ τῇ Κίῤῥᾳ, quae verior lectio videtur, cum Strabo non situm undequaque velit indicare, sed in cursu instituto progrediatur, ubi sic solemus praeterita relinquere. Probavit etiam simpliciter hanc lectionem Politus ad Eustathium c. l. quam quidem nunc in ipso contextu posui.

12) Casaubonn. Κρίσσου, Ven. Κρισσοῦ. Sic infra p. 427.

13) Vatic. Paris. Moscov. πέδον. Cf supra ad p. 412. Reliqui cum Eustathio et aliis libris πεδίον, usitatissimam in hoc vocem. Tum prave Vatic. εὐδαίμων.

14) Paris. Mosc. πάλιν γάρ.

15) Gem. Pletho ἧς ἐπώνυμον καὶ τὸ πεδίον καὶ ὁ κόλπος.

16) Ita omnes libri et scripti et editi, qui passim inter se discrepant, cum Eustathio. Epitome p. 126. Huds. ex more per σ simplex. Sed cf. supra ad p. 405.

17) Mss. Casaubonn. Ἀντικιῤῥα et Ἀντίχυρα. Mei omnes Ἀντίκυρα, quam formam amant poetae, maxime Latini, et adhibent Plinius 4, 4. s. 3. Livius 26, 26. in. Eustathius tamen ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. Ἀντικυῤῥα scribit, ut Ptolemaeus 3, 15. in. (Κυῤῥα hic etiam antea) Pausan. 10, 36, 3. et alibi, ut alios praeteream. At obiicitur dubitatio ex ipso Strabone, qui non solum nostram supra p. 416. Ἀντίκιῤῥαν vocat, sed et eadem forma Maliensium urbem infra p. 434. producat. Aut igitur a se ipse diffidet, aut vitium hic irrepsit, recteque adferunt codices quidam Casauboniani Ἀντικιῤῥα, et sic propius originem caussamque nominis declaravit. Nempe ut Politus ad Eustathium ad Homer. T. 2. p. 558. existimat, primum fuit Ἀντίκιῤῥα, post Ἀντικυῤῥα, denique

Cirrham situs est Crissaeus campus felix. Sequitur inde alia urbs, Crissa, unde Crissaeo sinui nomen. Deinde Anticirrha, eiusdem nominis

μος τῇ κατὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον [18] καὶ τὴν Οἴτην. Καὶ δή φασιν ἐκεῖ τὸν ἐλλέβορον φύεσθαι τὸν ἄριστον, ἐνταῦθα δὲ σκευάζεσθαι βέλτιον· καὶ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν δεῦρο πολλοὺς, καθάρσεως καὶ θεραπείας χάριν· γίνεσθαι γάρ τι σησαμοειδὲς φάρμακον ἐν τῇ [19] Φωκικῇ, μεθ' οὗ σκευάζεσθαι τὸν [20] Οἰταῖον ἐλλέβορον. Phocis.

§. 4.

nique enatum Ἀντίκυρα. Sed vid. in praesentia, quae disseruit Rezzonicus in disquis. Plin. Tom. 2. p. 63. Equidem Strabonem cum semetipso, posito Ἀντίκιῤῥα, conciliavi, qua forma et alii utuntur, veluti Dicaearchus v. 77.

18) Haec vocabula καὶ τὴν Οἴτην desiderantur in Gem. Plethone.

19) Libri quidam Casauboniani prave Λακωνικῇ, quod res ipsa declarat.

20) Gem. Pletho Μαλιακόν. Quod etsi perpensis iis, quae praecesserunt, falsum non est, et promiscuum admittit usum, codices tamen reliqui omnes in vulgata conspirant, et ut aptior illa est, sic et alii auctores Oetam hoc nomine commemorant. Cf. Theophrast. hist. plantar. 10, 11. Plinius 25, 21. f. 5. qui et optimum provenire circa Pyram, Oetae verticem, addit. Ita, quod amicissimus Weigelius subministravit, apud Dioscoridem 4, 151. pro verbis καὶ Αἰτωλίᾳ φυόμενος, quae ignorant Codd. Constant. et Neapolitan. in Cod. Vindobon. N. 16. legitur καὶ Οἴτῃ φυόμενος.

his cum ea, quae ad Oetam est in sinu Maliaco. In Maliaca Anticirrha ferunt optimum helleborum nasci, in Phocensi autem melius apparari: ideoque multos ad hanc purgandi sanitatisque causa proficisci: nasci enim in Phocide medicamentum quoddam sesami simile, quo Oetaeum temperetur helleborum.

Phocis.

§. 4.

Αὕτη μὲν οὖν συμμένει· ἡ δὲ Κίῤῥα καὶ ἡ Κρίσσα κατεσπάσθησαν· [1] ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων·

1) Haec verba ad Κρίσσα in Vatic. et Parif. non exftant, in Mofc. qui et legit ὕστερον pro πρότερον, hiatu abforpta funt ὑπὸ Κρισσαίων — ὕστερον. Venetus fervavit ἡ μὲν ὕστερον, ἡ ὑπ' ceteris omiffis. Gem. Pletho optime: ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων, αὕτη δ' ἡ Κρίσσα ὕστερον ὑπ' Εὐρυλόχου τοῦ Θετταλοῦ. Guarinus quid invenerit, innuunt haec, etfi non undequaque probanda, nifi forte legit ἐπὶ τῷ κόλπῳ Κρισσαίῳ: *Illa quidem prius ad finum Criffeum; Criffa vero poftea fub Eurilocho Theffalo.* Editiones ita habent: ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίου, αὐτὴ δ' ἡ Κρίσσα, ἡ δ' ὕστερον ὑπ' Εὐρυλόχου τοῦ Θετταλοῦ. Xylander emendat: ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων· αὐτὴ δ' ἡ Κρίσσα ὕστερον ὑπ' Εὐρ. Quam emendationem probat ita Cafaubonus, ut verba αὐτὴ δ' ἡ Κρίσσα tamquam ex gloffemate fequentium male nata inducenda putaret, uncisque in ipfo contextu notaret. Contra infurgit Politus in Euftathium ad Homer. Tom. 2. p. 562. qui diligentius hunc locum excuffit, eumque non per fe folum cenfet corruptum, fed et doctorum virorum conatibus turbatum; ipfe autem tacite legit αὕτη δ' ἡ Κρίσσα. Tum improbat emendationem Xylandri et Cafauboni ὑπὸ τῶν Κρισσαίων, quia conftet, tempore Criffaei belli ab Eurylocho expugnatam et everfam fuiffe antiquam Criffam f. Cirrham, uti quidem ex auctoribus evincere ftudet, quibus tamen obnititur Strabo de antiqua Cirrha. Sed quidquid eft, cum excuti hic ea non poffint, inde Politus Strabonem fic intelligit, Criffam prius everfam ad finum Criffaeum, deinde Cirrham ab Eurylocho Criffaei belli tempore. Quare verba ἡ μὲν πρότερον pertinere putat ad Criffam, uti et fequentia explicent αὕτη δ' ἡ Κρίσσα, quae non fint pro gloffemate fequentium ἡ δ' ὕστερον habenda, fed explicationem verborum ἡ μὲν πρότερον includant. Tum verba

§. 4. Anticirrha adhuc durat: Cirrha autem et Criffa deletae funt. Cirrha prius a Criffaeis,

φαίων· αὕτη δ' ἡ Κρίσσα ὕστερον ὑπ' Εὐρυλόχου τοῦ Θετταλοῦ κατὰ τὸν Κρισσαῖον a) πόλεμον· εὐτυχήσαντες γὰρ οἱ Κρισσαῖοι διὰ τὰ ἐκ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἰταλίας τέλη, πικρῶς ἐτελώνουν τοὺς ἐπὶ τὸ Phocis.

Ii 2 ἱερὸν

ba ἡ δ' ὕστερον intelligit de Cirrha, quam diruit Eurylochus; ita enim saepe auctores in partitionibus versari, ut membrum prius rem posteriori loco expressam denotet, posterius remotiorem; ὑπὸ Κρισσαίων enim nihil valere, vel si quid valeat, Crissaeos videri Cirrhaeos ipsos ex antiqua Cirrha eademque Crissa, qui cum improbe Crissam ad Crissaeum sinum evertissent, bellum moverint. Haec fere Politus, si sensum complectaris, prolixa argutaque disputatione persequitur. Equidem amplector Gem. Plethonis lectionem, quam etiam aliquatenus confirmat Guarinus, pressiusque inhaerendum Straboni puto, qui Crissam a Cirrha distinguit. Hinc vero sensus exsistit hic: Cirrha diruta a Crissaeis, post Crissa ipsa ab Eurylocho. Prius bellum memorat Pausanias 10, 34, 7. idque Clisthene duce gestum fuisse scribit; alterum ab Eurylocho Crissaeis inlatum adtingit hic Strabo. Cf. Palmerius in Gr. ant. 6, 3. p. 603. qui etiam legit ὑπὸ Κρισσαίων. Turbas movit diversa auctorum de utraque urbe sententia. Hinc Scholiast. Pindari in argumento Pythiorum p. 486. ed. Heyn. Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς τοὺς Κιῤῥαίους ἐπολέμησε, et Aeschines in Ctesiphont. p. 498. ed. Reisk. Κιῤῥαῖον in eo πεδίον nominat, pro quo Κρισσαῖον πεδίον habet Hippocrates in Presbeutico Thessali p. 938. sq. in Hippocr. opp. ed. Linden. Ita quod postea noster de Crissaeis narrat, Cirrhaeis tribuunt scholia Pindari c. l. Sed haec hactenus et fortasse pro rei causa iusto plura.

a) Venet. κόλπον. Videtur ad hunc codicem versionem informasse Guarinus, ut ex praecedente nota et aliunde intelligitur.

rhaeis, Crissa ipsa deinde ab Eurylocho Thessalo tempore belli Crissaei. Cum enim Crissaei ob portoria e Sicilia et Italia aucti essent opibus, acerbius vectigalia exa-

exa-

Phocis. p. 419. ἱερὸν ἀφικνουμένους, καὶ [3] παρὰ τὰ προστάγματα τῶν Ἀμφικτυόνων. Τὰ δ' αὐτὰ καὶ τοῖς Ἀμφισσεῦσι συνέβη· Λοκρῶν δ' εἰσὶν [4] οὗτοι τῶν Ὀζόλων. Ἐπελθόντες γὰρ οὗτοι τήν τε Κρίσσαν [5] ἀνέλαβον, καὶ τὸ πεδίον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνιερωθὲν αὖθις κατεγεώργουν, καὶ χείρους ἦσαν περὶ τοὺς ξένους τῶν πάλαι Κρισσαίων. Καὶ τούτους οὖν ἐτιμωρήσαντο οἱ [6] Ἀμφικτύονες, καὶ τῷ θεῷ τὴν [7] χάριν ἀπέ-

3) Vatic. uti solet, περί. Male hic.

4) Paris. Moscov. καὶ οὗτοι.

5) Xylander verterat *occupassent*; melius Guarinus *reparata Crissa*. Nam deletam Crissam noster antea memoraverat. Notavit hunc Xylandri errorem Politus in Eusthathium ad Homerum T. 2. p. 562, omninoque hic consuli potest Aeschines p. 504. c. l.

6) Ita Mosc. monitum aliorumque auctorum usum secutus dedi pro Ἀμφικτυόνες, uti infra etiam recte legitur.

7) Ita vulgo cum omnibus libris scriptis legitur, a quibus non dissentit Guarini versio: *deo ipsi gratiam reddiderunt*. Xylander tamen mutatum vult in χώραν, qui et *agrum* interpretatus est, eique adhaeret Casaubonus. Faciliori quidem cursu sic labitur narratio. Attamen mirum videatur, si nemo librariorum vocem eam tam crebro usu frequentatam notamque agnoverit. Quare non sustuli, sed de gratia, honore, quem sic Deo habuerunt, intelligo. Tum etiam obponi potuit τῷ ἐτιμωρήσαντο.

exegerunt ab iis, qui ad oraculum proficiscebantur, idque iniussu Amphictyonum. Idem Amphissensibus usu venit, qui de corpore sunt Locrorum Ozolarum; qui cum irruptione facta Crissam instaurassent, campum ab Amphictyonibus consecratum rursus culturae subiecerunt, hospitibusque se inhumaniores, quam erat factum a Crissaeis, exhibuerunt. Itaque Amphictyones de iis supplicium sumserunt, honoremque

ἀπέδοσαν. [8] Νῦν μὲν οὖν ὠλιγώρηταί πως τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλλόντως ἐτιμᾶτο· δηλοῦσι δ' οἵ τε θησαυροὶ, οὓς καὶ δῆμοι [9] καὶ δυνάσται κατεσκεύασαν, εἰς οὓς καὶ χρήματα ἀνετίθεντο καθιερωμένα, Phocis.

Ii 3

8) Verba νῦν μὲν οὖν plane omissa sunt in Vatic. 174. Paris. Mosc. Ven. sine lacunae nota. Vatic. 173. cum Gem. Plethone haec fert: νῦν μὲν οὖν ὠλιγώρηταί πως τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλόντως. Δῆλον. (Gem. Pletho ὑπερβαλλόντως ἐτιμᾶτο. Δηλοῦσι —.) Reliqui codices interrupta serie ὑπερβαλλόντως cum δηλοῦσι connectunt. Editiones Aldi, Hopperi, Xylandri ita hunc locum componunt: νῦν μὲν οὖν ὠλιγώρηται δ' ἱκανῶς καὶ τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλλόντως· δηλοῦσι — reliquae, Casaubono duce, interpositis lacunae signis, sic: νῦν μὲν οὖν . . . . . ὠλιγώρηται δ' ἱκανῶς καὶ τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλλόντως . . . . . δηλοῦσι —. Nempe deesse in his aliqua, recte suspicatus est Casaubonus et sagaciter sic explevit: νῦν μὲν οὖν ὠλιγώρηται ταῦτα· ὠλιγώρηται δὲ καὶ τὸ ἱερόν. In proxima lacuna substituendum putat ἐτιμήθη aut simile aliquid. Egregiam operam in concinnando hoc loco praestat Gem. Pletho, quam reiicere non debui. Eandem vero, quam ex illo instauravi lectionem, reddidit etiam Guarinus: *Hac itaque tempestate neglectui datur non nihil oraculum; superioribus annis excellentissimo in honore habitum.* Denique in Gem. Plethonis codice margo haec adscripta gerit: ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς τοῦτο ἱερὸν Ἀγαμήδη τε καὶ Τροφώνιον δείμασθαι λόγος ἐστί. De quo cf. praeter Pausan. 9, 37, 3. 10, 5. extr. aliosque Strabo infra p. 421.

9) Duas has voces a prioribus editoribus omissas primus librorum ope adiutus inseruit Casaubonus. Praeterea Aldus in ipso contextu dedit θησαυροὶ καὶ δῆμοι κατεσκεύασαν, sed in corrigendis reposuit: θησαυροὶ, ὡς κατεσκεύασαν.

que deo reddiderunt. Nunc quidem aliquatenus fanum Delphicum negligitur: antiquitus autem maximo opere fuisse cultum, cum thesauri demonstrant a populis apparati, in quos consecratae pecuniae fuerunt repositae,

Phocis. ρωμένα, καὶ ἔργα τῶν ἀρίστων δημιουργῶν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ Πυθικὸς, καὶ τὸ πλῆθος τῶν [10] ἰστορουμένων χρησμῶν.

§. 5.

Φασὶ δ' εἶναι τὸ μαντεῖον ἄντρον κοῖλον κατὰ [1] βάθους, οὐ μάλα εὐρύστομον· ἀναφέρεσθαι δ' ἐξ αὐτοῦ πνεῦμα ἐνθουσιαστικόν· [2] ὑπερκεῖσθαι δὲ τοῦ στομίου τρίποδα ὑψηλὸν, ἐφ' ὃν τὴν Πυθίαν ἀναβαίνουσαν, δεχομένην τὸ πνεῦμα, ἀποθεσπίζειν ἔμμετρά τε καὶ ἄμετρα· ἐντείνειν δὲ καὶ ταῦτα εἰς μέτρον ποιητάς τινας ὑπουργοῦντας τῷ ἱερῷ. Πρώτην δὲ Φημονόην [3] φασὶ γενέσθαι Πυθίαν· κεκλῆσθαι δὲ

10) Parif. ἱστορημένων.

1) Ante Cafaubonum βάθος. Alterum praeeunt libri fcripti, ut fupra p. 406. etfi nec his alibi conftat ratio. Sic poft p. 421. θησαυρισμὸς κατὰ γῆς Mss. fine difcrepantia. Quare cum utrumque promifcuo ufu adferant libri, iis ftandum videtur, ubi alterutrum pofuerint. In hoc tamen nexu genitivus maxime invaluit.

2) Morem geffi voluntati Grammaticorum et ex prioribus editionibus revocavi ὑπερκεῖσθαι, cum Cafaubonus fcripfiffet ὑπέρκεισθαι.

3) Mofcov. γενέσθαι φασί.

pofitae, et opera artificum praeftantiffimorum, tum Pythicum certamen, et multitudo vulgatorum oraculorum.

§. 5.

Oraculum ipfum aiunt effe cavam profunde fpecum, aditu non admodum lato: ex ea fpiritum efferri furoris divini efficacem: fupra orificium tripodem fitum fublimem, quo confcenfo Pythiam, ubi fpiritum exceperit, carmine folutaque oratione fortes pronunciare: porro poëtas effe quosdam fani adminiftros, qui profa oratione edita in verfus numerosque redigant. Primae Pythiae nomen perhibetur Phemonoem: aiuntque

δὲ καὶ τὴν προφῆτιν οὕτω, καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ [4] πυθέσθαι· ἐκτετάσθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου, καὶ ἀκαμάτου, [5] καὶ διακόνου. Ἡ μὲν οὖν ἐπίνοια αὕτη τῆς τε τῶν πόλεων κτίσεως, καὶ τῆς τῶν κοινῶν ἱερῶν ἐκτιμήσεως. Καὶ γὰρ κατὰ πόλεις συνῄεσαν καὶ κατὰ [6] ἔθνος, φυσικῶς [7] κοινωνικοὶ ὄντες· καὶ ἅμα τῆς παρ' ἀλλήλων χρείας χάριν, καὶ εἰς τὰ ἱερὰ τὰ κοινὰ ἀπήντων διὰ τὰς αὐτὰς

Phocis.

4) Casaubonus in contextu πύθεσθαι, quod acceperat, propagavit ad alios, contra in notis scribit πυθέσθαι. Recte hoc quidem. Ita enim Strabonem voluisse, series declarat disputationis. Πύθεσθαι enim constanti usu producit υ, uti adparet ex Homero Il. 11, 395. Odyss. 12, 46. et alibi, cum πυθέσθαι corripiat, (cf. Il. 2, 119. et alibi) nec nisi licentia poëtica, quam et aliorum exemplis inlustrat, producere possit. Non enim alias opus fuisset ea monere, quod a πύθεσθαι etiam illud nomen derivari docent Pausanias 10, 6, 3. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 519. p. m. 207. qui utramque opinionem commemorat.

5) Praepositum καὶ excluserant Hopper. Xyl.

6) Adiecto articulo, praeter rem tamen, legitur in Paris. et Mosc. An quia singularis sequitur? Sed et ita in similibus dicit exempla docent a Wesselingio ad Diodor. 15, 38. adposita. Forte populum sic distincte voluerunt notare. At plures convenisse Amphictyonum collegium declarat.

7) Paris. Moscov. κοινωνητικοὶ, parvo aut nullo discrimine.

que Pythiae et urbi nomen factum a percunctando, quod est πυθέσθαι, producta prima syllaba, quod et in aliis factitatur vocabulis. Hoc ergo modo intelligitur, quomodo et urbes conditae fuerint, et publica sacrificia suam habuerint existimationem. Etenim et civitates inter se et gentes inter se conveniebant, cum natura ad communicationem facti, tum utilitatum invicem percipiendarum gratia: iisdemque de caussis et ad sacrificia com-

Phocis. αὐτὰς αἰτίας, ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις συντελοῦντες. Φιλικὸν γὰρ πᾶν [8] τοιοῦτον ἀπὸ τῶν ὁμοτραπέζων ἀρξάμενον, καὶ ὁμοσπόνδων, καὶ ὁμοροφίων. Ὅσῳ δὲ [9] πλεῖον καὶ ἐκ πλειόνων ἐπιδημεῖ, τοσῷδε μεῖζον καὶ τὸ ὄφελος ἐνομίζετο.

§. 6.

Ἡ μὲν οὖν ἐπὶ τὸ [1] πλεῖστον τιμὴ τῷ ἱερῷ τούτῳ διὰ τὸ χρηστήριον συνέβη, δόξαντι ἀψευδεστάτῳ τῶν πάντων ὑπάρξαι· [2] προσελάβετο δέ τι καὶ ἡ θέσις

8) Articulum praeponunt Parif. Mofcov.

9) Vulgo fertur πλείων, quod, quo referatur, non habet. Adiuvare ftuduit Guarinus interpretatus, *quo autem maior conventus*, quem et reliqui ad Xylandrum fecuti funt, qui reddidit, *quod quanto maius eft*. Repofui igitur πλεῖον. Tum in fequ. νομίζεται aptius videatur, quia in univerfum haec monentur.

1) Vatic. Parif. Mofcov. Venet. πλεῖον. Guarinus etiam *honor amplior*. Retinui tamen vulgatam ab editionibus lectionem, quia non tam eft comparatio in duobus fubfiftens, fed acceffionis ad fummum notatio.

2) Cafaubonn. Vatic. Parif. Mofcov. προσέλαβε. Quae generis mutatio frequens eft, etiam in noftro, ut difficile faepe fit ftatuere, utrum praeferri debeat. Hic tamen medium aptius videtur.

communia, feftosque dies et folennitates celebrandas coibant. Ad amicitiam quippe conducit, quidquid a menfae, libationum, contuberniique proficifcitur communitate; quod quanto eft maius, et ex pluribus peregre convenientibus collectum, tanto etiam maiore cum utilitate coniunctum habetur.

§. 6.

Quanquam vero Delphico fano maximam honoris tanti partem oraculum comparavit, omnium minime fallax exiftimatum; tamen fitus quoque loci

θέσις τοῦ τόπου. Τῆς γὰρ Ἑλλάδος ἐν μέσῳ πώς ἐστι τῆς συμπάσης,[3] τῆς τε ἐντὸς ἰσθμοῦ καὶ τῆς ἐκτός· ἐνομίσθη δὲ καὶ τῆς οἰκουμένης, καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλὸν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὅν φησι Πίνδαρος· ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ ἀετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς· οἱ δὲ κόρακάς φασι. Δείκνυται δὲ καὶ ὀμφαλός τις ἐν τῷ ναῷ τεταινιωμένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ αἱ δύο εἰκόνες τοῦ μύθου. Phocis. p. 420.

§. 7.

Τοιαύτης δὲ τῆς εὐκαιρίας οὔσης τῆς περὶ τοὺς Δελφοὺς, συνῄεσάν τε ῥᾳδίως ἐκεῖσε, μάλιστα δ' οἱ ἐγγύθεν· καὶ δὴ καὶ τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα ἐκ [1]τούτων συνετάχθη, περί τε τῶν κοινῶν βουλευσόμενον,

3) Vatic. τῆς δὲ ἐντός.

1) Ita dedi pro τούτου, quod ab Aldo profectum est, adhibita forte Guarini versione: *cum huiusmodi sane commoditas Delphis adesset.* Illud volunt Casauboniani codices adspirantibus

loci nonnihil contulit. Sunt enim Delphi fere in medio siti totius Graeciae, quae et extra isthmum et intra est: quin etiam in medio totius terrarum orbis iacere quidam senserunt, terraeque vmbilicum dixerunt, fabulam insuper commenti, quae apud Pindarum quoque refertur, ibi locorum conuenisse duas aquilas (alii coruos aiunt) a Ioue emissas, alteram ab ortu, ab occasu alteram solis. Monstratur etiam umbilicus quidam in eo templo fasciis velatus, inque eo duae imagines istius fabulae.

§. 7.

Ob tantam Delphorum opportunitatem, cum facile eo, maxime e vicinia, conventum fuit: tum Amphictyonicum etiam collegium institutum fuit, quod et de publicis consultaret rebus, et

Phocis. μενον, καὶ τοῦ ἱεροῦ τὴν ἐπιμέλειαν ἔξον κοινοτέραν· ἅτε καὶ χρημάτων ἀποκειμένων πολλῶν καὶ ἀναθημάτων, φυλακῆς καὶ ἁγιστείας [2] δεομένων μεγάλης. Τὰ πάλαι μὲν οὖν ἀγνοεῖται. Ἀκρίσιος δὲ τῶν μνημονευομένων πρῶτος διατάξαι δοκεῖ τὰ περὶ τοὺς Ἀμφικτύονας, καὶ πόλεις ἀφορίσαι τὰς [3] μετεξούσας τοῦ συνεδρίου, καὶ ψῆφον ἑκάστῃ δοῦναι, τῇ μὲν καθ' αὑτήν, τῇ δὲ μεθ' ἑτέρας, ἢ μετὰ πλειόνων· ἀποδεῖξαι δὲ καὶ τὰς Ἀμφικτυονικὰς δίκας, ὅσαι πόλεσι πρὸς πόλεις εἰσίν. Ὕστερον δ' ἄλλαι πλείους διατάξεις γεγόνασιν, ἕως κατελύθη καὶ τοῦτο τὸ [4] σύνταγμα, καθάπερ [5] καὶ

tibus meis omnibus nec renuente narrationis summa, quae ex pluribus causis conlecta est.

2) Sic praecipiunt omnes codices cum Guarino, quibus invitis Aldus intulerat δεομένου. Melius utique ad proxime praecedentia, quam ad remotius divulsumque ἱεροῦ refertur.

3) Casaubonn. Vatic. Moscov. μετεχούσας, alii cum edd. μετασχούσας habuisse videntur. Solus Gem. Pletho optime, ni fallor, adfert μετεξούσας, quod, detersa quidem scripturae labe, reposui, ex re et linguae usu, cum causa indicetur et consilium.

4) Gem. Pletho σύστημα, quod forte ex superiori narratione

et templi communem sustineret procurationem: multis ibi pecuniis, multis depositis donariis, quae accurata indigebant custodia atque sanctimonia. Antiquiora sane ignorantur. Sed Acrisius primus memoratur, qui Amphictyonum ordinem instituerit, et urbes definiverit, quibus eo in consessu locus esset: singulisque suffragii lationem tribuerit, aliis pro se, aliis cum una aliqua aut pluribus aliis communicata sententia: iudicia etiam ordinasse, quibus urbium inter se lites disceptarentur. Postea temporis plures sunt factae constitutiones: donec illud quoque abolitum est collegium,

[5] καὶ τὸ τῶν Ἀχαιῶν. Αἱ μὲν οὖν πρῶται [6] δώδεκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις· ἑκάστη δ' ἔπεμπε Πυλαγόραν, δὶς κατ' ἔτος οὔσης τῆς συνόδου, ἔαρός τε καὶ μετοπώρου· ὕστερον δὲ καὶ πλείους [7] συνῆλθον πόλεις. Τὴν δὲ σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουν, τὴν μὲν ἐαρινὴν, τὴν δὲ μετοπωρινὴν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγαντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσιν· ἔθυον δὲ τῇ Δήμητρι οἱ Πυλαγόραι. [8] Τὸ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς τοῖς Phocis.

ἐγγὺς

ne huc arcessivit. At utrumque pro eo ponitur, quod usitate alias συνέδριον Ἀμφικτυόνων dicit solet, vel uno verbo Ἀμφικτυονία, etsi σύστημα de Achaeis adhibet lib. 8. p. 377. in. p. 382. f. et de aliis populis infra lib. 9. p. 434. f. et alibi passim.

5) Paris. Mosc. hanc voculam repudiarunt.

6) Casaubb. Paris. Mosc. δυοκαίδεκα. Alii cum edd. δώδεκα. Utrumque in usu est et hinc alterutrum recte adhiberi potuit. Illud plenis, hoc contractis literis effertur; utrumque poëtae admittunt, hoc a prosaicis magis frequentatur, etsi nec alterum respuunt. Cf. Herodot. 8, 121.

7) Paris. praeterea etiam superscriptum fert προσῆλθον. Post idem Πυθαγόραι.

8) Deest aliquid. Apparet, sententiam esse hanc, initio oracula Delphica solitos consulere non alios, quam vicinos populos, quibus et ἀμφικτυονίας μετῆν· postea auctum nomen oraculi. *Casaubonus*. Deesse aliquid vidit Casaubonus. Legendum credo: καὶ τούτων (συνόδων scilicet) καὶ τοῦ μαντείου.

Tyr-

gium, itidem ut Achaeorum. Principio convenisse dicuntur XII civitates, quarum quaevis suum mitteret legatum, Pylagoram dictum: conveniebatur bis per annum, scilicet vere et autumno: postmodo plures etiam civitates se adiunxerunt. Concilium Pylaeam nominabant, vernum et autumnale; quia ad Pylas (hoc est Portas) conveniebant, quae etiam a calidis aquis Thermopylae appellantur. Cereri sacrificabant Pylagorae. Atque initio

qui-

Phocis. ἐγγὺς μετῆν καὶ τούτων καὶ τοῦ μαντείου, ὕστερον δὲ καὶ οἱ πόῤῥωθεν ἀφικνοῦντο, καὶ ἐχρῶντο τῷ μαντείῳ, καὶ ἔπεμπον δῶρα καὶ θησαυροὺς κατεσκεύαζον, καθάπερ Κροῖσος, καὶ ὁ πατὴρ Ἀλυάττης, καὶ Ἰταλιωτῶν τινες, καὶ [9] Σικελοί.

§. 8.

Ἐπίφθονος δ' ὢν ὁ πλοῦτος δυσφύλακτός ἐστι, κἂν ἱερὸς ᾖ. [1] Νυνί γέ τοι πενέστατόν ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν· χρημάτων δὲ χάριν τῶν ἀναθημάτων τὰ μὲν ἦρται, τὰ δὲ πλείω μένει. Πρότερον δὲ πολυχρήματον ἦν τὸ ἱερόν· καθάπερ Ὅμηρός τε εἴρηκεν·

Οὐδ'

Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 33. Bene. Atque ita vere expletur a Vatic. Nempe vulgo τὸ καὶ ad sensum expediendum aberat, quod nunc inserui.

9) Gem. Pletho Σικελιωτῶν. Nempe composuit ad praecedens. Alii tamen omnes Σικελοὶ, et sic Guarinus: *Italorum plerique ac Siculi.* Quo tamen discrimine distinguantur, docuit Eustathius ad Homer. Odyss. 20, 383. p. m. 741. Utra lectio praeferenda sit, non decerno. Reliqui propter plurium iussa vulgatam, nec tamen alteram damno.

1) Venet. Νυνὶ δὲ τό.

quidem his et oraculo vicini duntaxat utebantur: insecutis deinde temporibus etiam procul advenere, qui oraculum consulerent, et dona e longinquis sunt missa regionibus, thesaurique conditi: ut a Croeso, patre eius Alyatta, Italis Siculisque nonnullis.

§. 8.

Caeterum divitiae, quia invidiae sunt obnoxiae, difficulter custodiuntur, etiamsi sacrae sint. Nunc quidem pauperrimum est Delphicum templum: et pecuniae causa quaedam sublata sunt donaria, pleraque restant. Priscis temporibus opulentum admodum fuit: quod et Homerus docet:

Sane

Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει Phocis.
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.

Καὶ οἱ θησαυροὶ δηλοῦσι, καὶ ἡ σύλησις ἡ γενηθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκέων· ἐξ ἧς ὁ Φωκικὸς καὶ ἱερὸς καλούμενος ἐξῆφθη πόλεμος. Αὕτη μὲν οὖν ἡ σύλησις [2] γεγένηται κατὰ Φίλιππον τὸν Ἀμύντου. Προτέραν δ' ἄλλην ἐπινοοῦσιν ἀρχαίαν, ἢ τὸν ὑφ' Ὁμήρου λεγόμενον πλοῦτον ἐξεφόρησεν· οὐδὲ γὰρ ἴχνος p. 421. [3] αὐτοῦ σωθῆναι πρὸς τοὺς ὕστερον χρόνους, ἐν οἷς οἱ περὶ

2) Ita obferunt codices mei omnes cum Cafaubonianis. Aldus, quod infolentiorem eam formam crederet, mutavit in γέγονε, quod poft in edd. omnibus fedit. Sic certe γενηθεὶς pro γενόμενος, tamquam a probis fcriptoribus alienum, explodit Thomas Magifter fub h. v. quem tamen cupide nimis et incaute iudicaffe docuerunt ibi viri docti p. 189. fq. et quae adtulit Heyne ad Apollodor. 1, 2, 1. p. 17. Sic proxime antea conftanti librorum confenfu ἡ σύλησις ἡ γενηθεῖσα dicitur, pro quo tamen etiam Euftathius ad Homer. Il. 9, 404. p. 662. reddit γέγονε. Sed et ita γεγενημένοι apud Aelian. in hift. an. 7, 43. transierat in γενόμενοι, et ἐγεγένητο apud Xenoph. in Cyrop. 1, 4, 25. in ἐγένετο. Sed nec Strabo nofter hunc praeteriti ufum detrectat, veluti lib. 8. p. 333. in. nec Xenophon faftidivit, in hift. Gr. 4, 8, 19. quibus alia exempla facile ex Fifcheri animadv. ad Weller. Gr. Gr. Specim. 3. P. 1. p. 58. addi poffint. Reduxi igitur, quod Aldus exegerat.

3) Parif. Mofcov. αὐτούς.

Saxea nec quantas divini limina Phoebi
Complectuntur opes intra Delphos fcopulofos.

Et thefauri oftendunt, et direptio a Phocenfibus facta, unde Phocicum five facrum exarfit bellum: ea facta eft tempore Philippi Amyntae F. Aliam autem ea priorem comminifcuntur antiquitus eveniffe, quae divitias ab Homero commemoratas egefferit: quarum ne veftigium quidem ad pofteriores pervenerit, et eam tempeftatem,

Phocis. περὶ Ὀνόμαρχον καὶ [4] Φάϋλλον ἐσύλησαν τὸ ἱερόν, [5] ἀλλὰ τὰ μὲν . . . . . . νεώτερα ἐκείνων εἶναι τῶν χρημάτων· . . . . . λέγει δὲ καὶ . . . ἀποκεῖσθαι γὰρ ἐν θησαυροῖς ἀπὸ λαφύρων ἀνατεθέντα, ἐπιγραφὰς σώζοντα, ἐν αἷς καὶ οἱ ἀναθέντες. Γύγου . . . . . . γὰρ

4) Vatic. Φαῦλον, Paris. Φλαῦλον, Guarinus *Phaylus*, Aldus, Hopper. Φάϋλον, Xylander et ceteri cum aliis Msstis Φάϋλλον, quam scripturam probant etiam Diodor. 16, 36. Pausanias 10, 2, 4. Athenaeus 13, 8. p. 605.

5) Nostrae editiones haec praebent: ἀλλὰ τὰ μὲν . . . . . νεώτερα ἐκείνων εἶναι τῶν χρημάτων· . . . . . λέγει δὲ καὶ . . . ἀποκεῖσθαι et c. Mutilum locum sistunt etiam codices, etsi alii aliter. Venet. ἀλλὰ τὸ ἱερόν· λέγει δὲ καὶ θησαυροὺς ἀπὸ λαφύρων ἀνατεθῆναι ἐπὶ τὰς γραφὰς σώζοντας, ἐν οἷς καὶ οἱ ἀναθέντες omissis reliquis, quae vulgo interposita adparent. Maiorem cladem accepit Gem. Pletho, in quo omnino exsulant verba: ἀλλὰ τὰ μὲν — Ἀμφικτύονες κατεσκεύασαν. Ex reliquis haec habui notata: ἀλλὰ τὰ μὲν . . . . . ἀπενεχθέντα νεώτερα ἐκείνων εἶναι τῶν χρημάτων· (nullum hinc lacunae indicium adparet) ἀποκεῖσθαι (Vatic. 174. ὑποκεῖσθαι) γὰρ ἐν θησαυροῖς. Quae subsequuntur, desunt in Vatic. ad verba: καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων. Paris. et Mosc. sic deinceps persequuntur: ἀπὸ λαφύρων ἀνατεθῆναι ἐπιγραφὰς σώζοντα (Paris. hoc et σώζοντας) ἐν αἷς (Paris. simul οἷς) καὶ οἱ ἀναθέντες. Guarinus: *Sic enim alia ab illo proditum est memoriae noviora illis esse dona, ac priscae in unum commixtae sunt divitiae*; sensu nullo. Quae quidem, nisi accesserint integriores libri, coniectura reparare non licet, etsi, quae sit disputationis summa, obscurum non est. Post verba λέγει δὲ καὶ excidit scriptoris nomen, forte Theopompi, qui Athenaeo teste 13, 8. p. 605. de his sacrilegiis exposuerat.

tem, qua Onomarchus et Phayllus templum depraedati sunt: nam alias pecunias iis esse recentiores . . . . . . dicit autem et . . . . . Re-posita enim esse in thesauris donaria, incolumibus adhuc inscriptionibus, quibus dedicatores indicantur. Gygis enim

γὰρ καὶ [6] Κροίσου καὶ Συβαριτῶν καὶ [7] Σπινητῶν τῶν περὶ [8] Ἀδρίαν, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων [9] οὐ . . . . . ἤκοι τὰ παλαιὰ χρήματα ἀναμεμίχθαι· [10] καὶ ἄλλοι τόποι διασημαίνουσιν ὑπὸ τούτων σκευωρηθέντες τῶν ἀνδρῶν. Ἔνιοι δὲ τὸν ἀφήτορα δεξάμενοι λέγε- Phocis.

6) Venet. Κρύσου.

7) Scaliger margini edit. Xylandreae adſcripſerat leg. Πικεντῶν, vel Σαυνιτῶν, quam emendationem, cum alias plerumque tacite illas reddiderit Caſaubonus, recte hic ſubpreſſit. Parum nempe memor fuit Scaliger, quod ipſe Strabo lib. 5. p. 214. in. ſcripſerat, θησαυρὸς Σπινιτῶν ἐν Δελφοῖς δείκνυται. Cf. praeterea Dionyſ. Halicarnaſſ. 1, 18. Minus tamen recte in illo Strabonis loco legitur per ι, uti docet *Spineticum Padi oſtium* ab urbe Spina dictum auctore Plinio 3, 20. ſ. 16. Sic Dionyſ. Halic. c. l. τὸ τῶν Πελασγῶν γένος ἐν Σπινῆτι καταλειφθὲν, et 1, 28. ἐπὶ Σπινῆτι ποταμῷ. Tum Stephanus a Σπίνα ducit Σπινάτης diverſa dialecto, quod et declarat exemplum adpoſitum Βεμβινάτης, pro quo ſ. v. Βέμβινα dicit Βεμβινήτης, uti Αἰγινάτης et Αἰγινήτης et ſimilia. Nota eſt utriusque literae, ι et η, confuſio.

8) Pariſ. Moſc. addunt τόνι

9) Pariſ. οὔτ', in Vatic. plane deeſt. Tum in iiſdem et Moſc. ſequitur eadem lacuna, quam oſtendunt editiones noſtrae. Venet. et margo Vatic. 174. ita hanc narrationis partem contrahunt: τῶν ἄλλων καὶ ἄλλοι φασὶν (Venet. φησὶ) τόποι διασημαίνουσι.

10) Pro duabus his vocibus ſpatium vacuum cernitur in Pariſ. et Moſcov. quod ſubpreſſa etiam voce τόποι in Vatic. extenditur.

enim et Croeſi, et Sybaritarum, et Spinetarum, qui ad Adriam accoluerunt, et ſic de reliquis non . . . . . venerit, veteres divitias fuiſſe permixtas: idque alia etiam loca demonſtrant a praedonibus perfoſſa. Alii in Homeri verſibus ἀφήτορα theſaurum intelli-

Phocis. λέγεσθαι θησαυρὸν, ἀφήτορες δ᾽ οὐδὲν [11] τὸν κατὰ γῆς θησαυρισμὸν, ἐν τῷ ναῷ κατωρύχθαι φασὶ τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον, καὶ τοὺς περὶ τὸν Ὀνόμαρχον ἐπιχειρήσαντας ἀνασκάπτειν νύκτωρ, σεισμῶν γενομένων μεγάλων, ἔξω τοῦ ναοῦ [12] πέτεσθαι, καὶ παύσασθαι τῆς ἀνασκαφῆς· ἐμβαλεῖν δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις φόβον τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως.

§. 9.

[1] Τῶν δὲ ναῶν τὸν μὲν πτέρινον, εἰς τοὺς μύθους τακτέον·

11) Τὸν deest in Parif. Mofc. et in edd. Aldi et Hopperi. Addidit Xylander cum aliis Msstis et Euftathio ad Homer. Il. 9, 404. p. m. 663.

12) Cafaubonn. Parif. Vatic. Mofcov. Venet. cum Euftathio l. l. φυγεῖν. Guarinus cum edd. evolavit. Nec aliter legiffe videtur Gem. Pletho. Utrum praeferri debeat, fi plurium fuffragia valeant, patet. Neque tamen alterum temere effictum, fed φυγεῖν potius in gloffis reponendum videtur. Simile aliquid adiecta explicatione de Daedalo et Icaro occurrit in Palaephato c. 13, 4. πετόμενοι, ἤγουν πλέοντες. At ibi in declaranda fabulae caufa et origine. Hic in fimplici tenuique narratione nimis profecto poëticum videtur, quam ut componi cum reliquis poffit. Minime etiam hic convenire iudicavit Cafaubonus. Utrumque πεεπέτεσθαι et φεύγειν de perdicibus recte coniungit Plutarchus de amore prolis p. 924. (Vol. 7. Lipf.) Dubitavi tamen cum altero commutare, quod a librariis profectum vix putem.

1) Cafaubonn. Venet. τῶν (Ven. τὸν) δὲ ναῶν τὸν δὲ (Ven. μὲν)

intelligunt, et aphetoris limen, thefaurum in terra abditum: aiuntque opes iftas in templo fuiffe defoffas: Onomarchum autem cum fociis noctu aggreffum eas effodere, magnis obortis terrae motibus, e templo profugiffe, et finem fodiendi feciffe: alios quoque hoc eventu a fimili conatu fuiffe deterritos.

§. 9.

De templis id, quod e pennis conftitiffe dicitur, inter fabulas reponi par eft,

τακτέον· τὸν δὲ δεύτερον Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἔργον φασί· τὸν δὲ νῦν Ἀμφικτύονες κατεσκεύασαν. Δείκνυται δ' ἐν τῷ τεμένει τάφος Νεοπτολέμου κατὰ χρησμὸν [2] γενόμενος, Μαχαιρέως Δελφοῦ ἀνδρὸς ἀνελόντος αὐτόν· ὡς μὲν [3] ὁ μῦθος, δίκας αἰτοῦντα τὸν θεὸν τοῦ πατρῴου φόνου· ὡς δὲ τὸ εἰκός, ἐπιθέμενον τῷ ἱερῷ. Τοῦ δὲ Μαχαιρέως ἀπόγονόν [4] φασι Βράγχον τὸν προστατήσαντα τοῦ ἐν Διδύμοις ἱεροῦ. Phocis

§. 10.

μὲν) πτέρινον, Vatic. Parif. Mofc. τῶν δὲ νώτων (Parif. ex compendio fcribendi νῶτ) τὸν μὲν πτερινὸν; Guarinus omiffis ceteris tantum: *in fabularum ordine ponemus.* Editiones relicta lacuna τῶν δὲ . . τὸν μὲν πτέρινον. Xylander fubplet βωμῶν, quod et in verfione repraefentaverat; Cafaubonus ναῶν, quod et propius accedit ad codices, et ex Paufania 10, 5, 5. robur fumit lucemque, ubi itidem Mofc. dat πετρῶν pro πτερῶν. Quare non haefitavi, eam lectionem excipere. Bréquignius in margine edit. Amftel. coniecerat: τῶν δὲ νῦν τὸν μὲν πτέρινον. Sed prius magis adrifit, quippe ad codices et ipfum nexum aptius. Tum fequentia adverfantur.

2) Xylander γενόμενον, ut ad χρησμὸν pertineat. Vulgata lectio ad rem paratior.

3) Venet. οὖν μῦθος. Edd. ὁ μύθος.

4) Mofcov. Βράγχον φασί. Tum Gem. Pletho προστάντα.

eft. Secundum opus Agamedis et Trophonii effe aiunt. Quod nunc exftat, condiderunt Amphictyones. In luco fepulcrum vifitur Neoptolemi, oraculi iuffu factum, interfecti a Machaereo Delphico viro, uti fabulae quidem ferunt, cum poenas a deo paternae caedis pofceret; fed quod verofimile eft, opes templi cum invaderet. Huius Machaerei de ftirpe poftea natum ferunt Branchum, qui templo apud Didyma praefuit.

Phocis.

§. 10.

Ἀγὼν δὲ ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐν Δελφοῖς κιθαρῳδῶν ἐγενήθη, παιᾶνα ᾀδόντων εἰς τὸν θεόν· [1] ἔθηκαν δὲ Δελ-

1) Locus obscurus et meo iudicio perturbatus. Xylander sici putat, [in versione] a Delphis institutum esse hoc certamen primum; sed quod adiicitur de bello Crissaeo, non sinit, nos de prima Pythiorum institutione haec accipere. Nam id ab Eurylocho gestum est, cuius temporibus ordinatos esse hos ludos ab Amphictyonibus subdit. Ego non dubito, locum esse corruptum. *Casaubonus.* Notavit asteriscis hunc locum doctissimus commentator, et censet esse corruptum. Iure equidem; sed si mutes τὸ Κρισσαῖον in Κιῤῥαῖον, constabit narrationi sua veritas, et omnia erunt plana. Nam supra p. 418. dicit, Cirrham subversam fuisse a Crissaeis, Crissam vero postea ab Eurylocho. Sed, ne quid dissimulem, miror, neminem alium de illo Cirrhae excidio a Crissaeis meminisse, et locus Strabonis non est sine dubio. *Palmerius in exercitatt. ad auct. Gr. p. 319.* Difficultatem, quam obstruit Crissaci belli tempus, recte notarunt viri docti, cum satis constet praeter alios ex Pausania 10, 7. aliquanto antiquiores fuisse illos ludos. Cum tamen Pausanias 2, 32, 2. Diomedi tribuit Troja reverso, videtur potius per nexum Pythiorum institutionem Corinthi factam indicare. Qui deinceps a Strabone commemorantur ludi novis accessionibus aucti, finito Crissaeo bello instituti sunt, uti pluribus docent etiam Scholiastae Pindari in argumento Pythiorum, etsi alii a Crissaeis, ut noster, alii a Cirrhaeis bellum gestum esse narrant, de quo vid. ad p. 418. Neque enim cum Palmerio pro Κρισσαῖον substituam Κιῤῥαῖον. At omnis difficultas tollatur et cum chronologia componatur Strabonis haec narratio, si mutata distinctione verba μετὰ τὸν Κρισσαῖον πόλεμον ad sequentia referas; quod cum sit remedium lenissimum et promtissimum, Straboni id subtrahere nolui. Revocavi tantum δὲ, quod praecedebat antea vocem Ἀμφικτύονες.

§. 10.

Certamen apud Delphos antiquitus fuit citharoedorum, paeanem in laudem dei canentium: institutum a Del-

Δελφοί. Μετὰ δὲ τὸν [2] Κρισσαῖον πόλεμον οἱ 'Αμφικτύονες ἱππικὸν καὶ γυμνικὸν ἐπ' Εὐρυλόχου διέταξαν [3] ςεφανίτην, καὶ Πύθια ἐκάλεσαν. Προσέθησαν δὲ τοῖς κιθαρῳδοῖς αὐλητάς τε καὶ κιθαριςὰς χωρὶς ᾠδῆς, ἀποδώσοντάς τι μέλος, ὃ καλεῖται νόμος Πυθικός. Πέντε δ' αὐτοῦ μέρη ἐςὶν, [4] ἀνάκρουσις, ἄμπειρα, κατακελευσμὸς, ἴαμβοι καὶ δάκτυλοι, σύριγγες. 'Εμελοποίησε μὲν οὖν Τιμοσθένης ὁ ναύαρχος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου, ὁ καὶ τοὺς λιμένας συντάξας ἐν δέκα βίβλοις. Βούλεται δὲ Phocis.

2) Casaubonn. Κρίσσεν, Venet. Κρισσοῦ, Parif. Mosc. Κρισαῖον, de quo vid. ad p. 405.

3) Sic Moscov. uti legitur in Pausania 10, 7, 3. aliisque, et in nostro lib. 8. p. 355. et alibi saepius. Sic passim similia obiiciuntur, δωρίτης, ἀργυρίτης, χρηματίτης. Vulgo antea legebatur τεφανῖτιν. Recte tamen legitur p. 412.

4) Gronovius ex Mediceo notavit ἄγκρουσις, Αἰολικῶς. Illam ipsam formam subministrant etiam Paris. et Moscov. quae quidem est Aeolica, ut ἄγκρισις pro ἀνάκρισις apud Aeschylum in Eumen. v. 365. Neque temere advecta illa videtur, cum et post eadem lege summo codicum consensu scribatur ἄμπειρα pro ἀνάπειρα, Polluci 4, 10. s. 84. πεῖρα. Interim cum mox iidem codices in recepta forma a reliquis minime discrepent, neque ad *Delphos* ea necessario referatur, notandum id tantum duxi.

Delphis. Post Crissaeum vero bellum sub Eurylocho Amphictyones equestrem et gymnicam concertationem instituerunt, corona victori praemii loco proposita: et Pythia nominaverunt. Adiecerunt autem citharoedis tibicines, et qui cithara luderent sine cantu, modularenturque carmen, quod nomos sive modus Pythius dicebatur. Quinque sunt eius partes: anacrusis, ampeira, katakeleusmus, iambi et dactyli, syringes seu fistulae sibilae. Carmen composuit Timosthenes secundi Ptolemaei classi praefectus, qui de portubus volumen composuit decem libris constans. Vult autem

Phocis. δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν πρὸς τὸν δράκοντα διὰ τοῦ μέλους ὑμνεῖν· ἀνάκρουσιν μὲν τὸ προοίμιον δηλῶν· ἄμπειραν δὲ τὴν πρώτην κατάπειραν τοῦ ἀγῶνος· κατακελευσμὸν δὲ [5] αὐτὸν τὸν ἀγῶνα· ἴαμβον δὲ καὶ δάκτυλον τὸν ἐπιπαιωνισμὸν τὸν [6] γι-
p. 422. νόμενον ἐπὶ τῇ νίκῃ μετὰ τοιούτων ῥυθμῶν, ὧν ὁ μὲν [7] ὕμνοις οἰκεῖός ἐστιν, ὁ δ' ἴαμβος κακισμοῖς καὶ τὸ ἰαμβίζειν· σύριγγας δὲ τὴν ἔκλειψιν τοῦ θηρίου μιμουμένων, ὡς ἂν καταστρέφοντος εἰς ἐσχάτους τινὰς συριγμούς.

§. 11.

5) Primus vocem αὐτὸν praeeuntibus et probantibus libris inseruit Casaubonus.

6) Ex Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. ante ἐπὶ recepi γινόμενον, etsi abesse posse non negem.

7) Ita hic pro ὕμνος et post κακισμοῖς pro καικισμοῖς ex libris instauravit Casaubonus. Loquitur res ipsa. Posterius verbum, quod ita, ut ante ferebatur, intelligi non posset, in versione omiserat Xylander, etsi αἰκισμοῖς coniecerat, et ad insectationem Pythonis serpentis retulerat. Poterat tamen etiam ex Guarino suspicari veram utriusque vocis lectionem; (nam et *hymnus* dedit) quippe qui sic interpretatus erat: *quibus alter hymnis est proprius, Iambus autem obloquiis.* Utrumque etiam propagavit Heresbachius; κακισμοῖς tamen iam ante Casaubonum legendum viderat et in ora ed. Xyl. correxerat comprobantibus etiam Mstis Scaliger.

autem Apollinis adversus draconem certamen celebrari eo carmine: et anacrusin significare praeludium: ampeiran certaminis initium: cataceleusmon ipsam pugnam: iambum et dactylum paeanem, qui victoriae accinitur, talibus modis sive rhythmis, quorum hic hymnis quidem aptus sit, iambus exprobrationibus, uti iambizare: fistulas autem mortem imitatas serpentis, vitam cum sibilis quibusdam finientis.

§. 11.

§. 11. Phocis.

[1] Ἔφορος δ', ᾧ τὸ πλεῖστον [2] προσχρώμεθα διὰ τὴν περὶ ταῦτα ἐπιμέλειαν, καθάπερ καὶ Πολύβιος μαρτυρῶν τυγχάνει, ἀνὴρ ἀξιόλογος, δοκεῖ μοι τἀναντία ποιεῖν ἔσθ' ὅτε τῇ προαιρέσει καὶ ταῖς [3] ἐξ ἀρχῆς ὑποσχέσεσιν. Ἐπιτιμήσας γοῦν τοῖς φιλομυθοῦσιν ἐν τῇ τῆς ἱστορίας γραφῇ, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπαινέσας, προστίθησι τῷ περὶ τοῦ μαντείου [4] τούτου λόγῳ σεμνήν τινα ὑπόσχεσιν, ὡς πανταχοῦ μὲν ἄριστον νομίζει τἀληθές, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἄτοπον γάρ, εἰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων [5] ἀεὶ τὸν τοιοῦτον τρόπον διώκομεν, φησί· περὶ δὲ τοῦ μαντείου λέγοντες, ὃ πάντων ἐστὶν ἀψευδέστατον, τοῖς οὕτως ἀπίστοις καὶ ψευδέσι χρησόμεθα

1) Aldus et hic Εὔφορος, quod iam Hopperus tacite coercuerat.

2) Ita Casaubonn. Parif. Mosc. Vatic. Venet. quod cum propius ex illo petitum declaret, recepi. Vulgo χρώμεθα.

3) Casaubonn. Moscov. ἐν ἀρχαῖς, Vatic. Parif. ἐξ ἀρχαῖς pro alterutro.

4) Venet. τούτῳ. Post idem νομίζοι.

5) Parif. Moscov. τὸν τοιοῦτον ἀεί.

§. 11.

Ephorus, quo plurimum utimur ob diligentiam in talibus rebus, (quod et Polybius testatur, vir magnae auctoritatis) videtur mihi nonnunquam contrarium eius facere, quod ab initio instituerat ac promiserat. Cum enim insectatus esset eos, qui in scriptione historiae fabulis gaudent admiscendis, veritatemque laudibus evexisset, sermoni de hoc oraculo promissum adiicit gravitatis plenum, se cum alias veritatem maximi facere, tum vel apprime in hoc argumento. Absurdum enim est, (inquit) si veritatem aliis in rebus sectantes, de oraculo dicturi omnium veracissimo, ita incredibilibus et falsis utamur narra-

Phocis.

§. 10.

Ἀγὼν δὲ ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐν Δελφοῖς κιθαρῳδῶν ἐγενήθη, παιᾶνα ἀδόντων εἰς τὸν θεόν· [1] ἔθηκαν δὲ Δελ-

1) Locus obscurus et meo iudicio perturbatus. Xylander hic putat, [in versione] a Delphis institutum esse hoc certamen primum; sed quod adiicitur de bello Crissaeo, non sinit, nos de prima Pythiorum institutione haec accipere. Nam id ab Eurylocho gestum est, cuius temporibus ordinatos esse hos ludos ab Amphictyonibus subdit. Ego non dubito, locum esse corruptum. *Casaubonus.* Notavit asteriscis hunc locum doctissimus commentator, et censet esse corruptum. Iure equidem; sed si mutes τὸ Κρισσαῖον in Κιῤῥαῖον, constabit narrationi sua veritas, et omnia erunt plana. Nam supra p. 418. dicit, Cirrham subversam fuisse a Crissaeis, Crissam vero postea ab Eurylocho. Sed, ne quid dissimulem, miror, neminem alium de illo Cirrhae excidio a Crissaeis meminisse, et locus Strabonis non est sine dubio. *Palmerius in exercitatt. ad auct. Gr. p. 319.* Difficultatem, quam obstruit Crissaci belli tempus, recte notarunt viri docti, cum satis constet praeter alios ex Pausania 10, 7. aliquanto antiquiores fuisse illos ludos. Cum tamen Pausanias 2, 32, 2. Diomedi tribuit Troja reverso, videtur potius per nexum Pythiorum institutionem Corinthi factam indicare. Qui deinceps a Strabone commemorantur ludi novis accessionibus aucti, finito Crissaeo bello instituti sunt, uti pluribus docent etiam Scholiastae Pindari in argumento Pythiorum, etsi alii a Crissaeis, ut noster, alii a Cirrhaeis bellum gestum esse narrant, de quo vid. ad p. 418. Neque enim cum Palmerio pro Κρισσαῖον substituam Κιῤῥαῖον. At omnis difficultas tollatur et cum chronologia componatur Strabonis haec narratio, si mutata distinctione verba μετὰ τὸν Κρισσαῖον πόλεμον ad sequentia referas; quod cum sit remedium lenissimum et promtissimum, Straboni id subtrahere nolui. Revocavi tantum δὲ, quod praecedebat antea vocem Ἀμφικτύονες.

§. 10.

Certamen apud Delphos antiquitus fuit citharoedorum, paeanem in laudem dei canentium: institutum a Del-

Δελφοί. Μετὰ δὲ τὸν [2] Κρισσαῖον πόλεμον οἱ Ἀμφικτύονες ἱππικὸν καὶ γυμνικὸν ἐπ' Εὐρυλόχου διέταξαν [3] στεφανίτην, καὶ Πύθια ἐκάλεσαν. Προσέθησαν δὲ τοῖς κιθαρῳδοῖς αὐλητάς τε καὶ κιθαριστὰς χωρὶς ᾠδῆς, ἀποδώσοντάς τι μέλος, ὃ καλεῖται νόμος Πυθικός. Πέντε δ' αὐτοῦ μέρη ἐστὶν, [4] ἀνάκρουσις, ἄμπειρα, κατακελευσμὸς, ἴαμβοι καὶ δάκτυλοι, σύριγγες. Ἐμελοποίησε μὲν οὖν Τιμοσθένης ὁ ναύαρχος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου, ὁ καὶ τοὺς λιμένας συντάξας ἐν δέκα βίβλοις. Βούλεται δὲ

Phocis.

2) Casaubonn. Κρίσσαν, Venet. Κρισσοῦ, Parif. Mosc. Κρισαῖον, de quo vid. ad p. 405.

3) Sic Moscov. uti legitur in Pausania 10, 7, 3. aliisque, et in nostro lib. 8. p. 355. et alibi saepius. Sic passim similia obiiciuntur, δωρίτης, ἀργυρίτης, χρηματίτης. Vulgo antea legebatur στεφανῖτιν. Recte tamen legitur p. 412.

4) Gronovius ex Mediceo notavit ἄγκρουσις, Αἰολικῶς. Illam ipsam formam subministrant etiam Parif. et Moscov. quae quidem est Aeolica, ut ἄγκρισις pro ἀνάκρισις apud Aeschylum in Eumen. v. 365. Neque temere advecta illa videtur, cum et post eadem lege summo codicum consensu scribatur ἄμπειρα pro ἀνάπειρα, Polluci 4, 10. f. 84. πεῖρα. Interim cum mox iidem codices in recepta forma a reliquis minime discrepent, neque ad Delphos ea necessario referatur, notandum id tantum duxi.

Delphis. Post Crissaeum vero bellum sub Eurylocho Amphictyones equestrem et gymnicam concertationem instituerunt, corona victori praemii loco proposita: et Pythia nominaverunt. Adiecerunt autem citharoedis tibicines, et qui cithara luderent sine cantu, modularenturque carmen, quod nomos sive modus Pythius dicebatur. Quinque sunt eius partes: anacrusis, ampeira, katakeleusmus, iambi et dactyli, syringes seu fistulae sibilae. Carmen composuit Timosthenes secundi Ptolemaei classi praefectus, qui de portubus volumen composuit decem libris constans. Vult autem

Phocis. δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν πρὸς τὸν δράκοντα διὰ τοῦ μέλους ὑμνεῖν· ἀνάκρουσιν μὲν τὸ προοίμιον δηλῶν· ἄμπειραν δὲ τὴν πρώτην κατάπειραν τοῦ ἀγῶνος· κατακελευσμὸν δὲ [5] αὐτὸν τὸν ἀγῶνα· ἴαμβον δὲ καὶ δάκτυλον τὸν ἐπιπαιωνισμὸν τὸν [6] γι-
p.422. νόμενον ἐπὶ τῇ νίκῃ μετὰ τοιούτων ῥυθμῶν, ὧν ὁ μὲν [7] ὕμνοις οἰκεῖός ἐστιν, ὁ δ' ἴαμβος κακισμοῖς καὶ τὸ ἰαμβίζειν· σύριγγας δὲ τὴν ἔκλειψιν τοῦ θηρίου μιμουμένων, ὡς ἂν καταστρέφοντος εἰς ἐσχάτους τινὰς συριγμούς.

§. 11.

5) Primus vocem αὐτὸν praeeuntibus et probantibus libris inseruit Casaubonus.

6) Ex Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. ante ἐπὶ recepi γινόμενον, etsi abesse posse non negem.

7) Ita hic pro ὕμνος et post κακισμοῖς pro καικισμοῖς ex libris instauravit Casaubonus. Loquitur res ipsa. Posterius verbum, quod ita, ut ante ferebatur, intelligi non posset, in versione omiserat Xylander, etsi αἰκισμοῖς conieterat, et ad insectationem Pythonis serpentis retulerat. Poterat tamen etiam ex Guarino suspicari veram utriusque vocis lectionem, (nam et *hymnus* dedit) quippe qui sic interpretatus erat: *quibus alter hymnis est proprius, Iambus autem obloquiis*. Utrumque etiam propagavit Heresbachius; κακισμοῖς tamen iam ante Casaubonum legendum viderat et in ora ed. Xyl. correxerat comprobantibus etiam Mstis Scaliger.

autem Apollinis adversus draconem certamen celebrari eo carmine: et anacrusin significare praeludium: ampeiran certaminis initium: cataceleusmon ipsam pugnam: iambum et dactylum paeanem, qui victoriae accinitur, talibus modis sive rhythmis, quorum hic hymnis quidem aptus sit, iambus exprobrationibus, uti iambizare: fistulas autem mortem imitatas serpentis, vitam cum sibilis quibusdam finientis.

§. 11.

§. 11. Phocis.

[1] Ἔφορος δ', ᾧ τὸ πλεῖστον [2] προσχρώμεθα διὰ τὴν περὶ ταῦτα ἐπιμέλειαν, καθάπερ καὶ Πολύβιος μαρτυρῶν τυγχάνει, ἀνὴρ ἀξιόλογος, δοκεῖ μοι τἀναντία ποιεῖν ἔσθ' ὅτε τῇ προαιρέσει καὶ ταῖς [3] ἐξ ἀρχῆς ὑποσχέσεσιν. Ἐπιτιμήσας γοῦν τοῖς φιλομυθοῦσιν ἐν τῇ τῆς ἱστορίας γραφῇ, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπαινέσας, προστίθησι τῷ περὶ τοῦ μαντείου [4] τούτου λόγῳ σεμνήν τινα ὑπόσχεσιν, ὡς πανταχοῦ μὲν ἄριστον νομίζει τἀληθές, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἄτοπον γάρ, εἰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων [5] ἀεὶ τὸν τοιοῦτον τρόπον διώκομεν, φησί· περὶ δὲ τοῦ μαντείου λέγοντες, ὃ πάντων ἐστὶν ἀψευδέστατον, τοῖς οὕτως ἀπίστοις καὶ ψευδέσι χρησόμεθα

1) Aldus et hic Εὔφορος, quod iam Hopperus tacite coercuerat.

2) Ita Casaubonn. Paris. Mosc. Vatic. Venet. quod cum propius ex illo petitum declaret, recepi. Vulgo χρώμεθα.

3) Casaubonn. Moscov. ἐν ἀρχαῖς, Vatic. Paris. ἐξ ἀρχαῖς pro alterutro.

4) Venet. τούτῳ. Post idem νομίζοι.

5) Paris. Moscov. τὸν τοιοῦτον ἀεί.

§. 11.

Ephorus, quo plurimum utimur ob diligentiam in talibus rebus, (quod et Polybius testatur, vir magnae auctoritatis) videtur mihi nonnunquam contrarium eius facere, quod ab initio instituerat ac promiserat. Cum enim insectatus esset eos, qui in scriptione historiae fabulis gaudent admiscendis, veritatemque laudibus evexisset, sermoni de hoc oraculo promissum adiicit gravitatis plenum, se cum alias veritatem maximi facere, tum vel apprime in hoc argumento. Absurdum enim est, (inquit) si veritatem aliis in rebus sectantes, de oraculo dicturi omnium veracissimo, ita incredibilibus et falsis utamur narra-

Phocis. σόμεθα λόγοις. Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἐπιφέρει παράχρημα, ὅτι ὑπολαμβάνουσι [6]κατασκευάσαι τὸ μαντεῖον Ἀπόλλωνα μετὰ Θέμιδος, ὠφελῆσαι βουλόμενον τὸ γένος ἡμῶν. Εἶτα τὴν ὠφέλειαν εἰπὼν, ὅτι εἰς ἡμερότητα προυκαλεῖτο, καὶ ἐσωφρόνιζε τοῖς μὲν [7]χρηστηριάζων, καὶ τὰ μὲν προστάττων, τὰ δ' ἀπαγορεύων, τοὺς δ' οὐδ' ὅλως προσιέμενος. Ταῦτα δὲ διοικεῖν νομίζουσι (φησὶν) αὐτὸν, οἱ μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν [8]σωματοειδῆ γινόμενον, οἱ δ' ἀνθρώποις ἔννοιαν παραδιδόντα τῆς ἑαυτοῦ βουλήσεως.

§. 12.

Ὑποβὰς δὲ, περὶ τῶν Δελφῶν, οἵτινές εἰσι, διαλεγόμενος, φησὶ τὸ παλαιὸν [1]Παρνασίους τινὰς [2]αὐτόχθονας καλουμένους οἰκεῖν τὸν Παρνασόν· καθ'

6) Moscov. κατασκευᾶσαι, uti ὀνομᾶσαι signat et similia.
7) Paris. vitiose χρηστιριάζων.
8) Paris. Moscov. σωματοειδῶς. Utrumque fert linguae usus; alterum tamen artiori nexu et propius deum adficit.

1) Ita per σ simplex hic et post Paris. Moscov. cum Aldo et Hoppero, ex quibus servandi tenoris causa recepi.
2) Venet. διτέχθονας.

narrationibus. His statim subiicit, opinionem receptam esse, Apollinem cum Themide oraculum istud condidisse, cum prodesse nostro generi vellet: atque utilitatem exprimit: nempe eum homines ad mansuetudinem et modestiam provocasse, dum aliis oracula edens vel mandaret aliquid vel interdiceret, alios omnino arceret. Haec (inquit) ipsum censent facere alii corpore adsumto, alii, quod suae voluntatis notitiam inderet.

§. 12.

Progressus deinde eo, ut de Delphis disputaret, quinam ii essent, ait, Parnasios quosdam indigenas priscis temporibus Parnasum habitavisse: quo

καθ' ὃν χρόνον [3] τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν γῆν ἐπιόντα, Phocis.
ἡμεροῦν τοὺς ἀνθρώπους ἀπό τε τῶν [4] ἀνημέρων καρπῶν καὶ τῶν βίων, ἐξ Ἀθηνῶν [5] δ' [6] ὁρμηθέντα ἐπὶ Δελφοὺς, ταύτην ἰέναι τὴν ὁδὸν, ᾗ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθιάδα πέμπουσι· γενόμενον δὲ κατὰ Πανοπέας, Τιτυὸν [7] καταλῦσαι, ἔχοντα [8] τὸν τόπον, βίαιον ἄνδρα καὶ παράνομον· τοὺς δὲ Παρνασίους, συμμίξαντας αὐτῷ, καὶ [9] ἄλλον μηνῦσαι χαλεπὸν ἄνδρα, Πύθωνα τοὔνομα, ἐπίκλησιν δὲ δράκοντα·

Kk 4 [10] κατα-

3) Abiecto articulo nomen posuit Moscov.

4) Casaubonn. Paris. et a prima manu Moscov. item edd. ante Casaubonum ἡμέρων, Venet. ἡμερῶν. In Vatic. quod ex conlatoris silentio suspicari licet, fuisse videtur ἀνημέρων, quod et altera manus scripserat in Mosc. et post recte dedit Casaubonus in hac obpositione, quae verbi usum facit etiam elegantiorem. Guarinus vertit: *e silvestribus fluctibus*, vitio exemplaris mei pro *fructibus*, uti post legitur in ed. 1494.

5) Inserui δ' ex Moscov. quod in hoc nexu aptius, Straboni etiam usitatius censeo.

6) Venet. ὁρμηθέντας, quod et prius haeserat in Moscov.

7) Ita, praeeunte etiam hic et alibi, uti lib. 6. p. 261. codice Mosc. scripsi pro καταλῦσαι. Idem post feci in μηνῦσαι.

8) Articulum adiecit Casaubonus, in quo adiuvatur a Msstis.

9) Vatic. ἄλλον, uti Aldus, Hopperus, pro ἄλλων vulgo, quod invexit Xylander, propagavit Casaubonus.

quo tempore Apollo terras obiens homines ad morum placiditatem composuit, frugibusque uti et ratione victus mitioribus docuit; cum quidem ferunt eum ab Athenis Delphos proficiscentem ea perrexisse via, qua nunc Athenienses pompam ad Pythonem mittunt. Ibi cum ad Panopeos pervenisset, Tityum ab eo interfectum fuisse, qui eius loci dominus, violentus erat atque iniurius homo. Tum ad eum venisse Parnasios, aliumque intolerabilem detulisse hominem, Pythonem nomine, cognomento Draconem: quo

Phocis. [10] κατατοξεύοντος δ' ἐπικελεύειν [11] ἴε παιάν· ἀφ' οὗ

10) Ita omnes mei codices cum Casaubonianis pro κατατοξεύοντα, quod Aldo duce invaluit. Neque aliter Guarinum legisse, docet eius interpretatio: *quo sagittis debellato*, quam retinuit etiam Heresbachius. Nempe non sic Apollo, quod et mutatione facta volebat versio Xylandri, exclamare iussit, sed hoc Parnasiorum laeto clamore exceptus et incitatus est. Tum tota narrationis series et forma in Parnasiis subsistit, et idem, quae sequuntur, probant. Accedunt porro aliorum narrationes, quae docent, ita in pugnis acclamatum esse rem strenue gerentibus vel victoriam reportantibus, non ita ipsos exclamasse. Cf. Diodor. 13, 16. Hinc ἐπινίκιος παιὰν apud Plutarch. in Romulo cap. 16. et Ἐνυάλιος apud Suidam Tom. 3. p. 65. ubi de utroque exponit. Denique hanc lectionem etiam confirmat Callimachus in Apoll. v. 97. ubi originem et caussam huius acclamationis eandem commemorat, etsi in adiunctis discrepans. Si quid mutari posse credebat Aldus, poterat reponi κατατοξεύοντι, ut concinniori et propiori nexu ad ἐπικελεύειν referretur. Sed talia passim in auctoribus obiici exemplis propositis docuit d'Orville ad Chariton. 3, 2. p. 254. Cf. etiam Wolfius ad Demosth. in Leptinem p. 271.

11) Vulgo editiones ferunt ἴε παῖαν. Moscov. exhibet ἴε παιάν. Posterius etiam hoc accentu notat Paris. Utrumque recte scribitur in Moscov. etsi Stephanus ad Callimach. in Apollin. v. 21. cum aspero spiritu malit, et tres imperativi formas ab ἵημι recenseat, ἵη, ἵει et ἵε, quarum tamen postremae ipse non multum tribuit, adeo ut vix eam tueri aliquem posse moneat. Conferri tamen potest Clearchus apud Athenaeum 15, 20. p. 701. Sic ἵη in Callimachi loco habet Cod. Vossii. At auctores cum spiritu leni emittunt, etsi forma, poëtae in primis, differunt, veluti ἰὴ παιῆον, (Callimach. in Apollin. v. 21. et 97.) ἰηπαιήον' ἄειδεν, (Homer. in Apollin. v. 517.) ἰηπαιήονα Φοῖβον. (Apollon. Rhod. 2, 702.) Ipse etiam Casaubonus ἰὴ παιὰν dedit in Athenaeo 15, 16. p. 696. f. et alibi. Sed vid. Spanhem. ad Callimach. in Apollin. v. 21. et 25. Ἴε notum, i. e. βάδιζε, πορεύου, uti exponit Hesychius. Consului tamen de origine et causa huius acclamationis praeter Callimachum supra

quo sagittis debellato acclamasse, Iie Paean: atque hinc

οὗ τὸν παιανισμὸν οὕτως ἐξ ἔθους παραδοθῆναι τοῖς μέλλουσι συμπίπτειν εἰς παράταξιν· ἐμπρησθῆναι δὲ καὶ σκηνὴν τότε τοῦ [12] Πύθωνας ὑπὸ τῶν Δελφῶν, καθάπερ καὶ νῦν ἔτι καὶ ἀεὶ ὑπόμνημα [13] ποιουμένους τῶν τότε γενομένων. Τί δ' ἂν εἴη μυθωδέστερον, ἢ Ἀπόλλων τοξεύων, καὶ κολάζων Τιτυοὺς, καὶ Πύθωνας, καὶ ὁδεύων ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Δελφοὺς, καὶ γῆν [14] πᾶσαν ἐπιών; Εἰ δὲ ταῦτα μὴ [15] ὑπε- Phocis. p. 423.

supra memoratum in Apollin. v. 97. in primis potest Clearchus apud Athenaeum c. I. ubi de immutatione eius formulae etiam exposuit. Videtur Strabo communem et receptum usum reddidisse. De voce παιὰν, ut Ἀλκμὰν, Ἀμυθὰν, vid. Eustathius ad Homer. Il. 22, 391. p. m. 1397.

12) Ante Casaubonum legebatur Πυθῶνος, uti etiam nunc in Scholiis Pindari in argumentum Pythiorum. Accuratiores tamen ex Grammaticorum praeceptis, (v. Etymol. M. p. 696. h. v.) ut genere hoc verbum differt, ita etiam accentu sic distinguunt, ut Πύθων de serpente et hominibus dicatur, Πυθὼν de urbe. Vid. Politus ad Eustathium in Homerum T. 2. p. 561. Heyne ad Apollodor. p. 44. Hinc recte Casaubonus posuit Πύθωνος.

13) Casaubon. ποιουμένοις, quem casum etiam expressit Guarinus; Vatic. Paris. Moscov. ποιούμενος. Alii cum editionibus ποιουμένους, ut pendeat a repetito verbo ἐμπρῆσθαι, nempe καθάπερ — ἐμπρῆσθαι — ὑπόμνημα ποιουμένους.

14) Paris. facta alia distinctione sic legit: πᾶσαν· ἐπιὼν δὲ. Vatic. πᾶσαν, ἐπὶ ἂν δὲ ταῦτα. Vulgata recte habet et superioribus stabilitur.

hinc pugnam inituris confliсturisque iam hunc morem receptum, perque manus traditum, ut Paeana conclament: tum quoque incensum fuisse a Delphis tabernaculum Pythonis: cuius rei memoriam hodieque renovent. At enim quid fabulosius dici potest, quam Apollo arcu feriens, Tityosque et Pythones suppliciis adficiens, proficiscensque Athenis Delphos, et totam obambulans terram? Quod si haec non

Phocis. [15] ὑπελάμβανε μύθους εἶναι, τί ἐχρῆν τὴν μυθευομένην Θέμιν γυναῖκα καλεῖν; τὸν δὲ μυθευόμενον δράκοντα, ἄνθρωπον; πλὴν εἰ συγχεῖν ἐβούλετο τόν τε τῆς ἱστορίας καὶ τὸν τοῦ μύθου [16] τόπον. [17] Παραπλήσια τούτοις καὶ τὰ περὶ τῶν Αἰτωλῶν εἰρημένα. Φήσας γὰρ ἀπορθήτους αὐτοὺς ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου, τοτὲ μὲν Αἰολέας φησὶν [18] οἰκῆσαι τοὺς

15) Ὑπελάμβανε et ὑπελάμβανον iuxta posita exstant in Paris. et Moscov. At subest Ephori narratio, ex qua forma diiudicatur.

16) Casaubonus ex veteribus quibusdam et Xylandro refert τρόπον. De Xylandro quidem falso, quippe qui vere dedit τοῦ μύθου τόπον. Utriusque verbi solemnem quasi commutationem docere possunt Menagius ad Diogen. Laert. 9, 79. p. m. 432. Rhodomanus et Wesseling. ad Diodor. 1, 57. hic etiam ad 3, 69. f. Schweighaeuser. ad Polyb. 4, 70, 9. et alibi cum aliis. Idem in nostro passim observatur, veluti lib. 8. in. Casaubonus reiecta voce τρόπον tuetur τόπον. Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 33. etsi utrumque ferri posse largitur, Strabonem tamen potius τύπον scripsisse existimat. Eleganter sane et acute, ut solet, etsi sine codicum suffragiis, qui omnes τόπον praescribunt, in coniecturis contineri debet. Τόπον ex superiori narratione, facta cum aliis aliorum comparatione, aliquatenus intelligitur, cum proprie latius pateat reprehensio. Τόπος enim saepe est, de quo agitur, disputatur. Cf. Casaubon. ad Diogen. Laert. 7, 189.

17) Casaubonn. Παραπλήσια τούτοις εἴρηκε καὶ — quae etiam reddidit Guarinus. Vatic. Paris. Παραπλήσια τούτοις . . . . , καὶ τά.

18) Moscov. οἰκίσαι. Notum. Idem in sequ. τότε pro τοτέ. Cf. ad p. 441.

non putavit esse fabulas, quid sibi voluit, quod fabulis vulgatam Themidem mulierem vocat, fabulosum draconem nomine hominis adficit? nisi quod confundere modum historiae cum fabulis voluit. Eiusdem sunt modi etiam quae de Aetolis dixit: quos cum adseruisset nunquam fuisse devastatos: aliquando dicit Aeolenses ibi habitasse eiectis

τοὺς κατέχοντας βαρβάρους ἐκβαλόντας, τοτὲ δ' Αἰτωλὸν μετὰ τῶν ἐξ Ἤλιδος Ἐπειῶν.[19] τούτους δ' ὑπ' ἀλλήλων . . . . τῶν ἐχθρῶν· τούτους δ' ὑπ' Ἀλκμαίωνος καὶ Διομήδους.[20] Ἀλλ' ἐπάνειμι ἐπὶ τοὺς Φωκέας. Phocii.

§. 13.

19) Desunt haec ad alterum τούτους in Veneto, ab ὑπ' ad τῶν ἐχθρῶν in Casaubonn. Paris. Moscov. credo etiam in Vatic. Tantum Paris. ex hoc naufragio servavit syllabam ἀλ. totum vocabulum ἀλλήλων Casauboniani. Guarinus cum editionibus eandem lacunam reliquit. Casaubonus locum corruptum sic constitui posse censet, ut pro ὑπ' ἀλλήλων legatur, ὑπ' Αἰολέων vel ὑπ' Ἀκαρνάνων; quos ἀεί ποτε Aetolis inimicos fuisse testetur Pausanias, etsi nihil adfirmare velit. Innuit autem Pausaniae locum 4, 35, 2. Eandem ex Ephoro narrationem retractat Strabo lib. 10. p. 464. sq. ita tamen, ut ab hac parte parum inde lucis adfundatur. Summa autem narrationis, si quis disiectas ex Strabone partes colligat, huc redit: Aetoliam olim tenuerunt Curetes, quibus victis et exactis Aetolus ex Elide illam regionem adgressus, imposito Aetoliae nomine occupavit; (lib. 10. p. 464. cf. et Scymnus Chius v. 474. sqq.) Epei, expeditionis socii, adiunctis postea Aeolensibus in Aetolia manserunt; (Strabo c. l.) Alcmaeon cum Diomede Aetoliam tenuit, (lib. 7. p. 325. f. ex Ephoro) quam tamen postea Diomedi tradidit, ipse in Acarnaniam concessit. (lib. 10. p. 462. itidem ex Ephoro.) In sequentibus (p. 465.) tamen Strabo addit, Aeolas ex Pleuronia s. Curetide Curetas eiecisse. Ex quibus demum efficit, parum sibi Ephorum constitisse. Tum vero, ut ordine instituto procedat, τοὺς δὲ referendum videtur ad Aeolas, posterius ad Epeos et Eleos, quae quidem iactaverat Ephorus. Τὸ ἀλλήλων obscurum est et alienum ab ea parte, quam respicit. Facilius verbum ἐκβληθῆναι vel ἐξελαθῆναι subpletur, quod tamen rem non conficit.

20) Gem. Pletho haec substituit: Ἀλλ' ἰτέον ἐπὶ τὴν τῆς ἑξῆς περιήγησιν.

eiectis barbaris, alias Aetolum eum Eleis Epeis: illos vicissim mutuis inimicitiis ortis sese profligasse: tandem ab Alcmaeone et Diomede occupatam fuisse Aetoliam. Sed ego ad Phocidem revertor.

§. 13.

Phocis.

§. 13.

Ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἐν τῇ παραλίᾳ μετὰ τὴν [1] Ἀντίκιῤῥαν πολίχνιόν ἐστιν ὄπισθεν ὁ [2] Μάραθος· εἶτ' ἄκρα Φαρύγιον ἔχουσα ὕφορμον· εἶθ' ὁ λιμὴν [3] ὕστατος ὁ προσαγορευθεὶς Μυχὸς ἀπὸ τοῦ [4] συμβεβηκότος, ὑπὸ [5] τῷ Ἑλικῶνι καὶ τῇ Ἄσκρῃ κείμενος. Οὐδ' αἱ [6] Ἀβαὶ δὲ τὸ μαντεῖον [7] ἄπω-

1) Vatic. Parif. Mofcov. Ἀντίκυραν. Retinui Ἀντικίῤῥαν, de cuius fcriptura dictum eft fupra ad p. 418.

2) Cafaubonn. Vatic. Parif. Mofcov. Μάραθος vel Μαραθός. Uti monet Palmerius in Gr. ant. 6, 7. p. 611. Niger [in Geographiae commentario 11. p. 303.] in Strabone legit Μαραθοῦς, quod et ipfe melius cenfet. *Marathus* etiam habet Guarinus, unde fua de Strabone petere folet Niger. Certe Μαραθών, fi rem fpectes, nimis hinc diftat, quam ut huc referri poffit, et, licet cognominem urbem in Phocide fuiffe aliquis contendat, quam quidem nemo novit, non tamen temere codices Μάραθος fcripfiffe videntur. Forte eadem fuit Stephani, qui, cum Acarnaniae tribuat, crucem fixit viris doctis, qui etiam pro Ἀκαρνανίας correxerunt Ἀρκαδίας, uti, Berkelio tefte p. 535. Gronovius ad Polybium [4, 9.] cui fententiae adhaefit etiam Schweighaeuferus ad eundem 5, 68, 7. Quidquid eft, malui tot bonos codices fequi et Μάραθος inde repetere, quod ab aliis et Aldo in notius Μαραθών mutatum facile tranfiit.

3) Vatic. ἴσατοι.

4) Mofcov. συμβεβηκότοι.

5) Articulum addidit Cafaubonus, nec fine libris.

6) Mofc. praecipit Ἄβαι, quo in loco accentus etiam conftantem occupat fedem apud Stephanum h. v. et f. Τέγυρα, Paufaniam 4, 32, 5. 10, 3, 2. 35, 1, et 2. Vid. quae monuerunt

§. 13.

Statim in ora maritima poft Anticirrham oppidulum a tergo eft Marathos. Deinde promontorium Pharygium, quod ftationem habet navium. Poftea extremus portus, Mychus ille, de quo diximus, nomen ei ab eventu effe, fub Helicone et Afcra fito. Neque longe ab iftis locis abfunt

[7] ἄπωθεν τῶν τόπων τούτων ἐστὶν, οὐδ' ἡ "Αμβρυσος, [[8] οὐδ' ὁ Μεδεὼν] ὁμώνυμος τῇ [9] Βοιωτικῇ. [10] Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ, μετὰ Δελφοὺς ὡς πρὸς τὴν ἕω Δαυλὶς πολί- Phocis.

runt Eustathius ad Homer. Il. 2, 542. p. m. 211. Sylburg. ad Pausan. 4, 32. p. m. 360. Wesseling. ad Diodor. 16, 38. et in primis Berkelius ad Stephanum sub h. v. Sic Ἄβαι praeterea Herodot. 1, 46. et alibi, Lycophron v. 1074. Hesychius h. v. scribunt cum aliis. Usus tamen in his receptus postulat, ut scribatur Ἄβαι, βαρυτόνως, Ἀβαὶ, ὀξυτόνως, ut Πλάταια et Πλαταιαὶ, et sexcenta alia. Adtigit idem etiam Eustathius c. l. et libros aliquos in Sophocle ita efferre monuit.

7) Aldus ἄποθεν, uti solet. Cf. ad p. 406. m.

8) Inter Ἄμβρυσος et ὁμώνυμος lacuna adparet relicta in Paris. Moscov. et Vatic. 174. ita tamen, ut duo priores in eius exitu servarint particulam vocis δεών. Sine ullo lacunae indicio continuaque serie Vatic. 173. et edd. ante Casaubonum connectunt Ἄμβρυσος cum verbis ὁμώνυμος τῇ Βοιωτικῇ, quod et fecit Guarinus. At tum obiicitur difficultas, quod nulla hoc nomine urbs in Boeotia usquam commemoratur; quare aliud nomen evanuisse censet Palmerius in Gr. ant. 6, 13. p. 643. Recte. Ex eius vero quasi cineribus exsilit Μεδεὼν, qualis et in Phocide fuit et in Boeotia, situ etiam superiorum locorum viciniae accommodato. De utraque ex multis consuli potest ipse Strabo supra p. 410. Locus igitur truncatus ita commode instaurari potest: οὐδ' ὁ Μεδεών. Quod cum quam proxime ad verum accederet, non dubitavi illa verba, uncis tamen adpositis, inserere.

9) Vatic. 174. Paris. Moscov. Βοιωτιακῇ, de qua forma promiscue adhibita aliquoties monitum est. Ceterum verba haec ὁμώνυμος τῇ Βοιωτικῇ plane desunt in Ven. et Gem. Plethone.

10) Moscov. Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐν τῇ μεσογαίᾳ. Eadem etiam leguntur in Vatic. tantum quod post ἐν repetitur δὲ, sic: Ἔτι δὲ μᾶλλον, ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ. Forte hoc modo progressus est ad verba: Ἔτι δὲ ἐν τῇ μεσογαίᾳ μάλιστα, p. 424. in.

sunt Abae, quod est oraculum: et Ambrysus, [et Medeon] eiusdem cum Boeotica ur-

be nominis. Iam in mediterraneis ferme versus ortum solis a Delphis oppidulum est Daulis: ubi

Phocis: πολίχνιον· ὅπου Τηρέα τὸν Θρᾶκά φασι δυναστεῦσαι, καὶ τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύουσι, [11] ὡς Θουκυδίδης· ἄλλοι δ' ἐν Μεγάροις φασί·

11) Parif. Mofcov. Vet. μυθεύουσι· Θουκυδίδης δ' ἐν Μεγάροις φησὶ, ceteris omiffis. Nec aliter legunt Aldus, Hopperus, Xylander, idemque expreffit Guarinus. De Vatic. et Gem. Plethone nihil adfertur, quare in recepta Cafauboni lectione eos confenfiffe fufpicor. *Tzfchucke.* Haec [quae antea commemoravi, *Tz*] liquido falfa intelliges, fi lib. 2. Thucydidis [cap. 29.] intuearis. Ego monere poffum, corrigere vel non poffum, vel non audeo. *Xylander.* Nos locum ex vett. libris fic reftituimus: μυθεύουσι, ὡς Θουκυδίδης· ἄλλοι δ' ἐν Μεγάροις φασί. Vulgata lectio Straboni magnam negligentiae notam inurit, quum Thucydides difertiffime dicat, in Daulide id factum, idque etiam auctoritate poetarum probet, a quibus, inquit lib. 2. cap. 29. ἐν ἀηδόνος μνήμῃ Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐπωνόμασται. *Cafaubonus.* Vulgatam ante Cafaubonum lectionem in libris etiam fuis Euftathium inveniffe, docent ea, quae hinc ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. fummatim quidem refert fic: ἐκεῖ μυθεύονται γενέσθαι, ἢ καὶ ἐν Μεγάροις κατὰ Θουκυδίδην. De loci corruptione iam olim monuiffe doctos viros, et de eius emendatione cogitaffe, adparet ex nota Hermolai Barbari ad Plin. 10, 24. f. 34. p. 221. ed. Bafil. ubi fcribit, Domitium Straboni patrocinantem putare depravatam effe lectionem, quae dicat: *Thucydides vero Megaris rem geftam fcribit*, atque ita reftituendam, ut verbum Thucydides ad fuperiorem claufulam pertineat in hunc modum: Quae de Philomela Progneque dicuntur, a poetis in Daulide patrata fabulantur, ut ait Thucydides; alii Megaris id factum fcribunt. Hermolaus tamen, qui verba ad eum fenfum extorqueri poffint, fe non videre ait. Nempe prout olim verba ferebantur; quare etiam potius hallucinatum effe contendit. At recte locum reparavit Cafaubonus, probante etiam Polito ad Euftathium in Homerum T. 2. p. 563. Accedunt praeterea alii auctores, in quibus Paufanias

ubi ferunt, Tereum illum Thracem dominatum fuiffe, eodemque fabulam de Procne et Philomela referunt, uti Thucydides; Megara alii locum rei, quae narratur, adfignant.

φασί· τοὔνομα δὲ [12] τῷ τόπῳ γεγονέναι ἀπὸ τοῦ δάσους· δαυλοὺς γὰρ καλοῦσι τὰ δάση. Ὅμηρος μὲν οὖν Δαυλίδα εἶπεν, οἱ δ' ὕστερον [13] Δαυλίαν. Καὶ τὸ,

[14] Οἳ

sanias 10, 4, 5. conf. 1, 41, 8. Hinc Δαυλιὰς ἡ ὄρνις a poetis dicitur, notante ipso Thucydide c. l. Sic Δαυλία κορώνη pro ἀηδὼν apud Hesychium, Suidam, Etymologici M. auctorem, Zenobium 3, 14. Vid. ad Hesychium T. 1. p. 894. Mirum igitur, qui post certam eam Casauboni emendationem Wasse ad Thucydidem c. l. scribere potuerit, Strabonem Thucydidis locum aut non intellexisse, aut depravatis exemplaribus usum esse.

12) Sic pro τοῦ τόπου, quod debetur Aldo, volunt Moscovi Paris. Vatic. Ven. Medic. quibus, etsi et alterum stare posset, dedi.

13) Nihil mutant codices. At, si Eustathium audias ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. scribendum videatur Δαύλειαν. Ita enim ille, οἱ δὲ ὕστερον, inquit, Δαύλειαν αὐτήν φασι προπαροξυτόνως καὶ διὰ δίφθογγον, cuius testem producit Stephanum. Ex Pausania tamen etiam alteram scripturam profert. Sic Stephani fide per ει in nostro scribendum esse censet etiam Berkelius p. 290. Contra Holstenius ad Stephan. p. 93. a Stephano Strabonem esse expressum arbitratur, qui scribat Δαυλίαν. Certe Δαυλίαν Homero posteriores scribunt plures, e quibus Sophocles in Oedipo tyr. v. 733. Thucyd. 2, 29. Conon narrat. cap. 31. Apollodor. 3, 14. f. Sua adeo aetate Δαυλίαν editam fuisse hanc urbem adfirmat auctor Etymol. M. s. v. Δαυλίς, nec aliter effert Hierocles in Synecdemo p. 643. Zenobius adagior. centur. 3. n. 14. qui tamen etiam habet Δαυλίς. Raro Δαύλεια reperitur, veluti in Plutarcho de oraculorum defectu p. 722. (Vol. 7. Lips.) Sed cf. Meursius de regibus Athen. 2, 4. et 5. Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 563. qui vitiosum Stephani codicem censet. Sic Δαύλιον, et hinc Δαυλιεύς, Δαύλιος, Δαυλιάς, Δαυλίδιος.

Phocis signant. Loci nomen videtur ductum a densitate: quod Daulos vocarent olim loca stirpibus consita. Porro quam Homerus Daulidem vocat, posteriores Dauliam dixerunt. Illud vero,

Qui

Phocis. [14] Οἱ Κυπάρισσον ἔχον. — δέχονται διττῶς· οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, οἱ δὲ παρωνύμως, κώμην ὑπὸ τῇ [15] Λυκωρείᾳ.

§. 14.

Πανοπεὺς δ' ὁ νῦν Φανοτεὺς, ὅμορος τοῖς περὶ [1] Λεβάδειαν τόποις, ἡ τοῦ Ἐπειοῦ πατρίς. Καὶ τὰ περὶ [2] Τιτυὸν ἐνταῦθα μυθεύουσιν. Ὅμηρος δέ φησιν, ὅτι οἱ Φαίηκες τὸν [3] Ῥαδάμανθυν εἰς Εὔβοιαν

14) Deest οἱ in Parif. et Mofcov. item in edd. Aldi et Hopperi. Ceterum Gem. Pletho loci formam contrahit, dum pro verbis: Καὶ τὸ — Λυκωρείᾳ dat τὴν δὲ Κυπάρισσον κώμην δέχονται ὑπὸ τῇ Λεικωρείᾳ.

15) Parif. Mofc. Λεικωρίᾳ, uti Aldus et Hopperus. Sed auctores conftanter fervant ει, veluti Paufanias 10, 6, 2. Stephanus h. v. Tantum Plutarchus de Pythiae oraculis in. Λυκουρίᾳ, et in codice Vulcobii, notante Holftenio ad Stephan. p. 193. Λυκωρίᾳ.

1) Venet. Λεβανδίαν. Euftathius ad Homer. Il. 2, 520. p. 208. in. περὶ Λεβάδειαν hinc commemorat. Utraque fcripturae ratio per ει et ι in auctoribus obverfatur. V. plura fupra ad p. 413.

2) Praemiffo articulo Vatic. Mofc. Tum iidem cum Parif. fubiiciunt δέ.

3) Editio Cafauboni altera ad Amftelodam. transmifit Ῥαδάμανθον· antea Ῥαδάμανθυν legebatur, quod et praeeunt codices et cum Strabone frequentant alii auctores, etfi paffim etiam ita codices variant, veluti in Diodoro 5, 78.

Qui Cypariffon habent. — dupliciter exponunt. Sunt enim, qui vocem a cupreffo deducant: alii a Cypariffo quodam pagum dictum malunt fub Lycoreia fitum.

§. 14.

Panopeus, qui Phanoteus nunc ufurpatur, vicinus eft locis circum Lebadiam fitis; patria Epei. Ibi fabulae etiam Tityum collocant. Homerus autem dicit, Rhadamanthum a Phaeacibus in Euboeam

βοιαν ἤγαγον, [4] ἐψόμενον Τιτυὸν γαιήϊον υἱόν· καὶ [5] Ἐλάριον τὶ σπήλαιον ἀπὸ τῆς Τιτυοῦ μητρὸς Ἐλάρας δείκνυται κατὰ τὴν νῆσον, καὶ ἡρῷον [6] τοῦ Τιτυοῦ, καὶ τιμαί τινες. Πλησίον δὲ [7] Λεβαδείας καὶ ἡ [8] Τραχὶν, ὁμώνυμος τῇ [9] Οἰταίᾳ, [10] Φωκι- Phocis.

4) In Homeri loco, quem respicit, Odyss. 7, 324. legitur ἐποψόμενον.

5) Vatic. Paris. Moscov. Ἐλααίριον, Ven. Ἐλαίριον, Medic. a prima manu Ἐλάριον, a secunda Ἐλάριον, Guarinus *Elea*. Vera scripturae forma unice diiudicari debet ab eius etymo, proxime adposito, unde pendet. Nam etsi et hoc varie corrumpi docent Scholia ad Homer. Odyss. 7, 324. (in quibus Ἐλώρα corrupte exstat) et codices Apollodori 1, 4, 1., Ἐλάρα tamen exhibent meliores Apollodori et teste Barnesio codex Aloysii in scholiis Homeri, quibuscum consentit Eudocia in violario p. 145. (in Villois. anecd. Gr. V. 1.) quae tantum Ionice scribit Ἐλάρη, uti etiam Scholiastes Apollonii ad 1, 761. Cf. Etymol. M. p. 60, 37. s. v. Ἀλέρα, et Heyne ad Apollodor. p. 43. Ita vero Ἐλάριον probari potest, cuius corruptionem paullatim consecutam declarant nostrorum codicum lectiones; genuinam formam servavit Cod. Med., et expressit versio Penzelii, ut antea Xylandri. Reposui igitur nunc pro Ἐλαιήριον, uti exstabat in edd. omnibus.

6) Articulum addidit Casaubonus.

7) Sic Moscov. Vulgo Λεβαδίας, uti exstat in Paris. etiam.

8) Paris. Moscov. Τέαχὶν, ex promiscua utriusque literae elocutione.

9) Moscov. Θηταίᾳ, Guarinus etiam *Thetaeae*, Ven. Θηίᾳ. Vitiata haec esse patet. Diserte Stephanus Τραχὶς ὑπὸ τὴν Οἴτην,

boeam fuisse deductum, ut viseret Tityum terrae filium: inque ea insula ostenditur spelunca Elaria, ab Elara nomen habens Tityi matre, et sacellum Tityi, eiusque cultus nonnulli. Prope Lebadiam Trachin est, Phocicum oppidulum, eiusdem cum Oetaea Tra-

Phocis. [10] Φωκικὴ πολίχνη· οἱ δὲ ἐνοικοῦντες [11] Τραχίνιοι λέγονται.

§. 15.

Οἴτην, et hinc Thessaliae urbem facit. Guarini *Theteae* iam Heresbachius recte in *Oetaeae* mutaverat. Nempe Θ et O in libris passim commiscentur, de quo cf. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 251. et 627. et η et ι eam sortem saepe ferunt.

10) Moscov. in dativo dat Φωκικῇ. Sylburgius ad Pausaniam 10, 3. p. m. 804. dum Strabonis haec verba ita sistit: Τραχὶν, ὁμώνυμος τῇ Οἰταίᾳ, Φωκικὴ πολίχνη, notandum censet, quod in adpositione πολίχνη dativo casu, scribatur, (nempe ita veteres editiones volunt) at Φωκικὴ nominativo, (etsi et hoc in dativo effertur) ut ambiguum sit, utro modo scripserit Strabo, Φωκικὴ πολίχνη, an Φωκικῇ πολίχνῃ. Priorem scripturam reddidit in versione Xylander. In versione Guarini sic legitur: *Trachin civitas Theteae nomine similis Phocensi.* Gem. Pletho, Τραχὶν, Φωκικὴ πολίχνη, ὁμώνυμος τῇ Μαλιακῇ. Ex quo adparet, quomodo verba ceperit, uti et ipsa vis et ratio narrationis declarat et Strabonis in distinguendis eiusdem nominis urbibus consuetudo. Nempe duae fuerunt Trachines, Phocica et Oetaea. Distinctione locum magis adiuvi, quae post Οἰταίᾳ vulgo aberat.

11) Casaubonus ex libris suis enotavit Τραχίνιοι et Τραχίνδιοι. Ex meis Vatic. Paris. Moscov. Ven. habent Τραχίδιοι, ex editis Aldus, Hopperus Τραχίνδιοι. Xylander recte posuit Τραχίνιοι, quod etiam dat Gem. Pletho et Guarinus; forma nota. Casaubonus tamen Aldi Τραχίνδιοι in Τραχινιάδαι forte mutandum putat, quia Stephanus agnoscere id videatur. Equidem τὸ δ temere potius irrepsisse existimo. Etsi enim Λ et Δ formis maioribus expressa, librariorum negligentia, quod crebro usu accidit in Α et Λ, commisceri posse concedo, desidero tamen exemplum, cui Stephani fides superstruatur. Neque tamen nego, causam subesse, cur Strabo gentile commemoret.

Trachine nominis, incolae Trachinii dicuntur.

§. 15.

§. 15. Phocis.

Ἡ δ' Ἀνεμώρεια ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος [1] πάθους· καταιγίζει γὰρ εἰς αὐτὴν ὁ καλούμενος [2] Κατοπτήριος χῶρος, κρημνός τις ἀπὸ τοῦ Παρνασοῦ διήκων. Ὅριον δ' ἦν ὁ τόπος οὗτος Δελφῶν [3] καὶ Φωκέων, ἡνίκα ἀπέστησαν τοὺς Δελφοὺς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ συστήματος τῶν Φωκέων Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐπέτρεψαν [4] καθ' αὑτοὺς πολιτεύεσθαι· p. 424. τινὲς δὲ [5] Ἀνεμώλειαν καλοῦσιν· εἶθ' Ὑάμπολις [6] μετὰ ταῦτα [7] ἐκλήθη ὑπό τινων, εἰς ἣν ἐκ Βοιωτίας ἐκπε-

1) Omittit hanc vocem Stephanus, qui sub Ἀνεμώρεια nostrum locum, etsi subpresso Strabonis nomine, repetit. Accuratius, hic quidem, versatus est Eustathius ad Homer. Il. 2, 521. p. m. 208.

2) Minus vere reddit Stephanus Κατοπτήριον χωρίον. Eustathius cum nostro in hac forma congruit, etsi reliqua suo more et cum augmento effingit: Κατοπτήριον χωρίον, ἐξ οὗ δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς καταιγίζεται πανταχόθεν. Ita vero discitur, ex quo fonte in Xylandri versionem manaverint verba *dies noctesque*, quae nunc expuli.

3) Moscov. Δελφῶν τε καὶ Φωκέων.

4) Moscov. κατ' αὐτούς. Sed cf. lib. 8. p. 380. f. 274.

5) Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Ἐμώλειαν. Alterum cum Eustathio, Guarino et editionibus habent reliqui.

6) Vatic. τὰ μετὰ ταῦθ', Mosc. τὰ μεταῦθ'.

7) Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. subnectunt ὑπό τινων, quod

§. 15.

Anemorea nomen habet ab eventu: nam procellae ventorum in eam decumbunt a Catopterio: quod est praecipitium huc a Parnaso pertingens. Is locus finis fuit Phocensium et Delphorum, quo tempore Lacedaemonii Delphos a corpore Phocensium separaverunt, et seorsum remp. habere suam iusserunt: sunt, qui Anemoliam appellent: postea Hyampolis a quibusdam nominata est, eiectis in eam e Boeotia Hyan-

Phocis. ἐκπεσεῖν τοὺς Ὕαντας ἔφαμεν. Ἔςι δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ

quod vulgo abest, sed a Guarino etiam additur. Pro ἐκλήθη Eustathius ad Homeri c. l. interpretem, non testem, agens hinc refert μετωνομάσθη. At totius loci fidem impugnat non solum, sed et mutilam narrationem censet Schoenemannus de Geographia Homeri p. 62. Primum enim, ita fere inquit, quorsum referendum εἶθ'? Deinde Ἀνεμώρεια serius adeo nomen videtur, quia Hyantes diu ante Homerum a Cadmeis expulsi sunt. Cf. Strabo supra p. 401. f. Nec reliquias aliquas Strabo intelligere potuit post Cadmeorum adventum, expulsas deinde a Boeotis ex Thessalia redeuntibus, cum utriusque loci Homerus iam meminerit. Hinc forte sic legi posse iudicat: εἶθ' ἡ μετέπειθ' Ὑάμπολις ἐκλήθη (i. e. uti explicat, Hyantum πόλις primum adpellata. Cf. Pausan. 10, 35, 4.) εἰς ἣν — ἔφαμεν. Ἔςι μὲν καὶ ἐν τῇ μεσογαίᾳ τις· αὕτη δὲ πλησίον — Ὑαμπόλεως. Casaubonus etiam suspectae fidei codices esse iudicat, nec melioribus usum esse Eustathium. Pinedo ad Stephanum p. 82. putat, Strabonem miscuisse, quae ab Homero secernantur, atque hinc illi gravem errorem in re manifesta admissum obtrudit. Eustathius contra tres ex hoc loco Hyampoles excitat, 1) Homericam, 2) quae prius dicta fuerit Anemorea, 3) Parnasiam. Quod quidem non patitur Politus in Eustathium Tom. 2. p. 565. sed evincere studet, utramque a Strabone secerni et duas omnino commemorari, quarum Parnassia sit Homeri ab Hyantibus condita. (Cf. Strabo p. 401. f.) Nempe Hyantas ex Boeotia expulsos non omnes in unum Phocidis locum convenisse, sed alios Anemoream, quae hinc Hyampolis mutato nomine dicta fuerit, concessisse, alios Parnasiam condidisse; utriusque etiam diversum situm monstrari. At cum prolixior sit eius de hac re disputatio, quam ut haec area capiat, adeant eam ipsi, qui plane cognoscere velint, si forte magis iis, quam mihi, persuadeat. Duas etiam contra Eustathium Hyampoles agnoscit Palmerius in Gr. ant. 6, 15. p. 659. ita tamen, ut artius inhaerens Strabonianis

Hyantibus, sicut dictum est. Sita est in maxime mediterraneis,

γαία μάλιστα καὶ αὔτη πλησίον τῶν [8] Παραποταμίων, ἑτέρα οὖσα τῆς ἐν Παρνασῷ Ὑαμπόλεως. Phocis.

§. 16.

Καὶ [1] Ἐλάτεια, ἡ μεγίστη πόλις τῶν Φωκικῶν, ἣν Ὅμηρος μὲν οὐκ οἶδε· νεωτέρα γάρ ἐστι τῆς ἡλί-

nianis verbis unam etiam de Anemorea intelligat, quae ita post vocata fuerit, vel adeo vicina, ut cum ea coaluerit; situm Parnasiae difficulter constitui posse ob latum Parnasi spatium existimat. Neque tamen, quae de utriusque situ ex auctoribus congessit, ad dirimendam dubitationem comparata sunt. Leniorem medelam et in posteriori quidem parte efficaciorem admovet Schoenemannus; nam prior pars parum huc valet, nec alia dat mutatis verbis, ac Strabo habet vulgatus. Ut paucis, quae mihi nunc videantur, complectar, Strabo aperte duas eiusdem nominis urbes facit, Parnasiam unam, in vicinia alteram. Ex more, quo de situ descriptionem subnectere solet, verba, ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα, spectant Anemoream etiam vocatam, eaque Hyampolis etiam indicatur prope Parapotamios ab Herodoto 8, 33. reliqua diversam Hyampolin in ipso Parnaso sitam. Tum stare potest discrimen inter Anemoream et Hyampolin ab Homero factum. An vero recte de Anemoreae mutato nomine exposuerit, disquiri hic ulterius et prolixius nequit. Ipse tamen error, si quis subest, a Strabone depellitur, si cum libris adieceris ὑπό τινων, quod feci. Tum in sequentibus praeeunte Ven. et edd. ante Casaubonum abesse hic possit οὖσα.

8) Moscov. Παρωποτάμων. Pro Ὑαμπόλεως Casaubonn. Paris. Ὑαμπείας, Vatic. Ὑάμπεια.

1) Articulum addunt Vatic. et Moscov. Post pro ἐκείνου Vatic. Moscov. Ven. substituunt ἐκείνης. Neque tamen movenda est vulgata.

raneis, eademque propinqua Parapotamiis: alia est ad Parnasum Hyampolis.

§. 16.

Elatea vero maxima Phocidis urbium est, Homero ignorata: nam post eius demum aeta-

Phocis. ἡλικίας ἐκείνου· ἐπικαιρίως δ' ἵδρυται πρὸς τὰς ἐκ τῆς [a] Θετταλίας εἰσβολάς. Δηλοῖ δὲ τὴν εὐφυΐαν ταύτην καὶ Δημοσθένης, φράζων τὸν θόρυβον τὸν γενηθέντα Ἀθήνησιν αἰφνιδίως, ἐπειδὴ ἧκέ τις ἀπαγγέλλων ὡς τοὺς πρυτάνεις, ὡς Ἐλάτεια κατείληπται.

§. 17.

Παραποτάμιοι δ' εἰσὶ κατοικία τις ἐπὶ τῷ [1] Κηφισ-

a) Parif. edd. Aldi, Hopperi θαλάσσης, Vatic. θαλάττης, et fic Guarinus vertit: *contra maritimas incurſiones.* Reliqui Θετταλίας, uti Cafaubonus repofuit, vel, ut Xylander, Θεσσαλίας. Ex fcribendi compendio vitium fubnatum effe, patet. Procul enim nimis diftabat a mari, quam ut hunc ufum praeftaret. Immo in mediterrancis fitam fuiffe docet vicinia Parapotamiorum, quam nofter fupra p. 407. aperte adtigit; Parapotamios autem paullo ante ἐν τῇ μεσογαίᾳ pofitos declarat. Cf. etiam de fitu Paufan. 10, 34. in. et Ptolemaeus 3, 15. qui diferte mediterraneis adtribuit. Accedit denique Herodotus 8, 33. qui narrat, Theffalos facta irruptione iuxta Cephiffum amnem peragraffe Phocidem et urbes finitimas devaftaffe. Cephiffus autem per Phocidem delapfus Boeotiam petebat et in Copaidem lacum emittebatur, uti fupra docuit Strabo p. 407. in. Eadem via Phocidem adortus Philippus Elateam cepit. Cf. Demofth. pro corona p. 278. Lipf. Quam vero faepe nomina propria in adpellativa tranfeant, notum eft, et in Mela plurima exempla probant. Ita vero infra p. 430. pro Θετταλιῶτις codices dant θαλαττιῶτις.

aetatem condita fuit; opportune admodum fita eft adverfus impreffiones, quae fieri e Theffalia poffent: quam fitus commoditatem etiam Demofthenes expreffit, narrans tumultum fubito Athenis ortum, cum ad Prytanes nuncius veniffet, captam effe Elateam referens.

§. 17.

Parapotamii vicus eft in ripa Cephiffi,

[1] Κηφισσῷ ἱδρυμένη πλησίον Φανοτεῦσι, καὶ Χαιρωνεῦσι, καὶ Ἐλατείᾳ. Φησὶ δὲ Θεόπομπος τὸν τόπον τοῦτον διέχειν τῆς μὲν Χαιρωνείας ὅσον [2] ϛαδίων τεσσαράκοντα, διορίζειν δὲ [3] Ἀμβρυσέας καὶ Πανοπέας, καὶ Δαυλιέας· κεῖσθαι δ' ἐπὶ τῆς ἐμβολῆς τῆς [4] ἐκ Βοιωτίας εἰς Φωκέας ἐν λόφῳ μετρίως ὑψηλῷ, μεταξὺ τοῦ τε Παρνασσοῦ καὶ τοῦ [5] . . . ὄρους Phocis.

 πεντα-

1) Casauboniani quidam et Ven. κηφῶνι; edd. ante Casaubonum Κηφισσῶνι, qui ex reliquis suis codicibus, quibus et praeter Venet. mei adsentiuntur, ipsa re comprobante et supra p. 407. Strabone reposuit Κηφισσῷ.

2) Paris. Moscov. τεσσαράκοντα vel τετταράκοντα ϛαδίους. Forte rectius, certe ex usu Strabonis.

3) Paris. Mosc. τοὺς Ἀμβρυσέας. Xylandri editio Ἀμβρουσέας. Post Moscov. Πανοπῆας, quae forma hic aliena est.

4) Inserui ἐκ, quod ex editionibus effluxisse videtur, adiutus Msstis Paris. Moscov. Ven. et Guarino.

5) Hic in omnibus libris hiatus patet, quo montis nomen absorptum esse facile intelligitur, etsi Guarinus et editiones ante Casaubonum continua haec serie connectunt. Maior conspicitur in Veneto, qui ceteris omissis καὶ διαιρεῖν tantum servavit. Palmerius in exercitt. in Gr. auctor. p. 320. inter τοῦ et ὄρους subplet Δαυλίου, quia, cum scribat postea τὸ δὲ Δαύλιον παρατείνειν ἔφη Strabo, se iam eius montis mentionem fecisse, indicet. Contra Politus ad Eustathium in Homerum T. 2. p. 567. melius inserit Ἡδυλίου, uti idem paullo post legit τὸ δὲ Ἡδύλιον, quae vox male transierit in Δαύλιον, in quo

Cephissi, vicinus Phanoteae, Chaeroneae et Elateae. Theopompus hunc locum distare ait a Chaeronea stadiis circiter XL, et fines ibi esse Amphryssensium, Panopensium atque Daulensium. Situm esse in mediocriter sublimi colle prope aditum e Boeotia in Phocidem, inter Parnassum et montem, quin-

Phocis. πενταςαδίων σχεδόν τι ἀπολεῖπον [6] τῶν ἀν . . . ὀρίων,

quo posteriori loco praeivit Holstenius ad Ortelium p. 66. et 91. Adparet prius quidem, (nam Daulium in sequentibus hoc sensu dubium est) luculenter ex Plutarcho in Sulla cap. 16. ubi graphice Parapotamiorum situs indicatur, et λόφος πετρώδης καὶ περίκρημνος vocatur, qui nostro est λόφος πετρίνος ὑψηλός. Quodsi tamen sequaris Demósthenem de falsa legat. p. 387. Lips. Theopompum apud Harpocrationem h. v. et Suidam h. v. rectius scribendum videatur Ἡδύλειον. Ἡδύλιον tamen legitur etiam in Polyaeno 1, 3, 5. quod et dedit Leopoldus in Plutarcho, cum antea leni spiritu produxissent Reiskius et Huttenus. Plinio 4, 12. s. 7. olim erat *Adylisus*, quod in *Hadylius*, Dorica dialecto, mutavit Harduinus. Eundem vero montem in fine emendationis *Daulium* Strabonis et *Hedylium* Plutarchi non solum agnoscit Palmerius, sed et Plutarchi fidem in Boeoticis potiorem fatetur. Cum vero idem in Gr. ant. 6, 12. p. 640. Δαύλιον in subiecta Strabonis narratione de Dauliorum ditione explicat, aperte sibi adversatur, et falso ad hunc nexum (ὄρους) transtulit. Equidem, etsi recte sic lacunam expletam esse credo, eam tamen sine libris auferre dubitavi.

6) Aliam hic lacunam tulerunt libri omnes, in cuius exitu pro ὀρίων codices Casauboni. exhibent χωρίων. Palmerius in exercitatt. c. l. eam ita resarcit: τῶν ἀνὰ μέσον χωρίων, *locorum, qui sunt in medio*, vel τῶν ἀνὰ στενὸν χωρίων, *locorum, qui sunt ad angustias*, ut sensus fuerit, Parapotamios non in ipsis angustiis fuisse, quae duos montes nominatos intercedant, sed distare ab illis quinque stadiorum spatio. Pro ἀπολεῖπον, quod praecedit, cum non adsit, cui adhaerere queat, corrigit idem vel ἀπολείποντι, ut referatur ad λόφῳ, vel ἀπολείποντα, ut connectatur cum τόπον. Prius ἀπολείποντι probat etiam Politus c. l. ex Plutarchi loco ante adlegato, quippe qui λόφον illum etiam τοῦ Ἡδυλίου διωρίσθαι ὄρους scribit. At quae deinceps mutila conspiciuntur, sic complet: τῶν αὐτῶν ὀρῶν διαιρεῖν.

quinque fere stadiis a limitibus: quos Cephissus

ὀρίων, διαιρεῖν δὲ τὸν [7] Κηφισσὸν, στενὴν ἑκατέρωθεν διδόντα πάροδον, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐκ Λιλαίας ἔχοντα Φωκικῆς πόλεως, καθάπερ καὶ Ὅμηρός φησιν, Phocis.

Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον, πηγῆς ἔπι Κηφισσοῖο·

εἰς δὲ τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐκδιδόντα· τὸ δὲ [8] Δαύλιον

διαιρεῖν, sc. collis iste, in quo sita Parapotamia, 5 fere stadiis ab iisdem montibus, Parnaso et Hedylio, distat; eos autem montes dirimi a Cephisso, docent etiam Plutarchus c. l. et Polyaenus 1, 3, 5. Sed plura in hanc causam disputata, nunc ex ipso Polito cognosci debent, cuius quidem coniectura magis adridet, quam quas proposuit Palmerius, cum certe angustiae illae post demum commemorentur. Nempe collis ille secundum superiores auctores a Parnaso dirimitur Cephisso amne, hinc ab Hedylio Assi alveo. At sine codicum luce parum illa certo gressu incedunt.

7) Venet. Κιφινόν.

8) Ita pro Δαυλίαν scripsi et Mosc. uti etiam legitur in Polybio 4, 25, 2. et Constantino Porphyrogen. de Themat. 2, 5. Hi quidem de urbe, quae aliis est Δαυλίς vel post etiam Δαύλεια teste Stephano h. v. non de Dauliorum ditione, uti intelligunt etiam Palmerius in Gr. ant. 6, 2. p. 640. et Berkelius ad Stephanum p. 290. Tum vero frustra hinc montem Daulium ad explendam superiorem lacunam petebat Palmerius. At si vel Δαύλιον hoc sensu non offendat pro Δαυλία sc. χώρα, etsi Δαυλὶς πολίχνιον (uti antea p. 423. m. vocavit) vix agrum tam longe patentem habere potuit, mirum tamen utique accidit, qui tam subito et praeter rem ad Daulium delabatur, cum Theopompi narratio ad Parapotamiorum situm declarandum unice pertineat. Non igitur vana est emendatio Politi antea memorata, qua reponit Ἡδύλιον. Nempe

phissus dirimat, angustum utrinque praebens transitum, ortus e Lilaea Phocidis urbe, quod et Homerus ostendit,

Quique Lilaeam habent Cephissi fontibus aptam:

et in lacum Copaidem se effundit: Daulium autem ex-

Phocis. λιον παρατείνειν [9] ἐφ' ἑξήκοντα στάδια μέχρι τοῦ [10] Ὑφαντείου, ἐφ' ᾧ κεῖται ὁ Ὀρχομενός. Καὶ Ἡσίοδος δ' ἐπὶ πλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ λέγει καὶ τῆς ῥύσεως, ὡς δι' ὅλης ῥέοι τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς,

[11] Ὃς παρὰ [12] Πανοπίδα Γλήχωνά τ' ἐρυμνὴν

Καὶ

Nempe τὸ δ' Ἡδύλιον transiit in τὸ δὴ Δύλιον et hinc in τὸ δὲ Δαύλιον. Ceterum haec verba τὸ δὲ Δαύλιον omisit Gem. Pletho et τὸ δὲ post παρατείνειν proiecit.

9) Vulgo ἔφη. At cum tempus illud desideretur, ad quod revocari possit, vage haec lectio errat. Recte supra φησὶ, quod et hic respicit. Non igitur contemnendam putavi lectionem Moscov. et Gem. Plethonis huic narrationi aliquanto aptiorem ἐφ' ἑξήκοντα, quam etiam expressit Guarinus; *Daulium fane* (τὸ δὴ Δαύλιον legisse videtur) *ad stadia sexaginta protenditur.* Pro στάδια V.tic. et Moscov. dant, ut alibi, σταδίους.

10) Haesit in hoc nomine Palmerius, et cum supra p. 416. in. Orchomenum Strabo ad Acontium montem posuerit, nisi τὸ Ὑφαντεῖον pars sit τοῦ Ἀκοντίου, in alterutro loco mendum latere suspicatur. Malit tamen hic reponere Ἀκοντίου, cum mons ille etiam commemoretur in Plutarchi Sulla c. 19. et Plinio 4, 12. s. 7. Vid. eius exercitt. in Gr. auctor. p. 319. At nihil muto contra codices, in primis cum Hyphantium possit esse locus Boeotiae, uti etiam putat Ortelius in thesauro Geogr. h. v. cuius situm a celebriori Orchomeno notat. Tum ἐπὶ est iuxta, prope, versus, ut alibi in Strabone.

11) Deest haec vocula in Paris. et Mosc. hic etiam subiicit παρ' ἐκ.

12) Moscov. Παροπίδα et supra ος. Idem post scribit cum Medic.

extendi ait ad LX stadia ad Hyphanteium usque, ad quod iacet Orchomenus. Hesiodus quoque de Cephisso amne copiose scribit eiusque alveo, per totam eum fluere monstrans Phocidem oblique et anguis in morem,

Qui praeter Panopen, et turrigeram Gleconem

Repit

Καὶ δὲ δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένος εἶσι, δράκων ὥς.

Τὰ δὲ στενὰ τὰ περὶ τοὺς [13] Παραποταμίους ἢ τὴν παραποταμίαν, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως, περιμάχητα ὑπῆρξεν [14] ἐν . . . . . μίαν ἐχόντων ταύτην εἰσβολήν. Ἔστι δὲ Κηφισσός, ὅ, τε Φωκικὸς, καὶ ὁ

Medio. ἑλίχων. Guarinus *Gecbonem*, Heresbachius *Glecbonem*. Alia vitia irrepſerunt in proximum verſum in Theonis ſcholiis ad Arati phaenom. v. 45, qui ita ibi producitur: καί τε διερχόμενος ἐκειγμένος εἶσι (in aliis ſcholiis legitur ἠλιγμένος εἶσι) δράκων ὥς. Probanda Strabonis lectio. Sed vid. Heringa in obſervatt. cap. 2. p. 18. et qui eum etiam laudavit Ruhnken. in epiſtola crit. 1. p. 68. Particulam ὥς inſtrui accentu, quo carebat.

13) Ita ex ſuis codicibus adfert Caſaubonus, cum vulgo legeretur, quod et ipſum ille retinuit, ποταμούς. Probat idem cum Caſaubono in nota Holſten. ad Stephan. p. 243. et aperte eo ducunt ſequentia. Non enim, cum de uno fluvio ante dixerit Strabo, ποταμοὺς recte ſubiicere poterat. *Parapotamios* habet etiam in verſione Guarinus. Erroris fons non longe quaeri debet. Verba τοὺς ποταμοὺς ἢ, forſitan ne inepta adlineret Straboni, omiſit Gem. Pletho, uti eadem de cauſa ſequentia λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως.

14) Spatium vacuum, quo hiant omnes editiones, nullus codex explet, adeoque extendunt Ven. et Gem. Pletho, qui in aditu eius et exitu omittunt ἐν et μίαν. Pro εἰσβολὴν tantum, quod leve eſt, Vatic. 174. Pariſ. Moſcov. ſubſtituunt ἐμβολήν. Vatic. 173. ſic: ὑπῆρξεν ἐντ . . . . . . μίαν ἐχ. τ. ἐμβολήν . . . . Ἔστι δὲ Κηφισσὸς —.

Repit et Orchomenum gyris torti aemulus anguis.
Anguſtiae porro iuxta Parapotamios, ſeu Parapotamiam, utroque enim modo dicitur, ſemper contentionibus materiam praebuerunt, cum is unus eſſet iſtam in regionem ingreſſus. Cephiſſus praeter Phocicum eſt Athe-

Phocis. πενταςάδιον σχεδόν τι ἀπολεῖπον [6] τῶν ἀν . . . ὁρίων,

quo posteriori loco praeivit Holstenius ad Ortelium p. 66. et 91. Adparet prius quidem, (nam Daulium in sequentibus hoc sensu dubium est) luculenter ex Plutarcho in Sulla cap. 16. ubi graphice Parapotamiorum situs indicatur, et λόφος πετρώδης καὶ περίκρημνος vocatur, qui nostro est λόφος μετρίως ὑψηλός. Quodsi tamen sequaris Demósthenem de falsa legat. p. 387. Lips. Theopompum apud Harpocrationem h. v. et Suidam h. v. rectius scribendum videatur Ἡδύλειον. Ἡδύλιον tamen legitur etiam in Polyaeno 1, 3, 5. quod et dedit Leopoldus in Plutarcho, cum antea leni spiritu produxissent Reiskius et Huttenus. Plinio 4, 12. s. 7. olim erat *Adylisus*, quod in *Hadylius*, Dorica dialecto, mutavit Harduinus. Eundem vero montem in fine emendationis *Daulium* Strabonis et *Hedylium* Plutarchi non solum agnoscit Palmerius, sed et Plutarchi fidem in Boeoticis potiorem fatetur. Cum vero idem in Gr. ant. 6, 12. p. 640. Δαύλιον in subiecta Strabonis narratione de Dauliorum ditione explicat, aperte sibi adversatur, et falso ad hunc nexum (ὄρους) transtulit. Equidem, etsi recte sic lacunam expletam esse credo, eam tamen sine libris auferre dubitavi.

6) Aliam hic lacunam tulerunt libri omnes, in cuius exitu pro ὁρίων codices Casauboni. exhibent χωρίων. Palmerius in exercitatt. c. l. eam ita resarcit: τῶν ἀνὰ μέσον χωρίων, *locorum, qui sunt in medio*, vel τῶν ἀνὰ στενὸν χωρίων, *locorum, qui sunt ad angustias*, ut sensus fuerit, Parapotamios non in ipsis angustiis fuisse, quae duos montes nominatos intercedant, sed distare ab illis quinque stadiorum spatio. Pro ἀπολεῖπον, quod praecedit, cum non adsit, cui adhaerere queat, corrigit idem vel ἀπολείποντι, ut referatur ad λόφῳ, vel ἀπολείποντα, ut connectatur cum τόπον. Prius ἀπολείποντι probat etiam Politus c. l. ex Plutarchi loco ante adlegato, quippe qui λόφον illum etiam τοῦ Ἡδυλίου διηρῆσθαι ὄρους scribit. At quae deinceps mutila conspiciuntur, sic complet: τῶν αὐτῶν ὀρῶν διαιρεῖν.

quinque fere stadiis a limitibus: quos Cephissus

ὁρίων, διαιρεῖν δὲ τὸν [7] Κηφισσὸν, στενὴν ἑκατέρωθεν διδόντα πάροδον, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐκ Λιλαίας ἔχοντα Φωκικῆς πόλεως, καθάπερ καὶ Ὅμηρός φησιν, Phocis.

Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον, πηγῆς ἔπι Κηφισσοῖο·

εἰς δὲ τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐκδιδόντα· τὸ δὲ [8] Δαύ-

Ll 5 λιον

διαιρεῖν, sc. collis ille, in quo sita Parapotamia, 5 fere stadiis ab iisdem montibus, Parnaso et Hedylio, distat; eos autem montes dirimi a Cephisso, docent etiam Plutarchus c. l. et Polyaenus 1, 3, 5. Sed plura in hanc causam disputata, nunc ex ipso Polito cognosci debent, cuius quidem coniectura magis adridet, quam quas proposuit Palmerius, cum certe angustiae illae post demum commemorentur. Nempe collis ille secundum superiores auctores a Parnaso dirimitur Cephisso amne, hinc ab Hedylio Assi alveo. At sine codicum luce parum illa certo gressu incedunt.

7) Venet. Κιφινόν.

8) Ita pro Δαυλίαν scripsi et Mosc. uti etiam legitur in Polybio 4, 25, 2. et Constantino Porphyrogen. de Themat. 2, 5. Hi quidem de urbe, quae aliis est Δαυλὶς vel post etiam Δαύλεια teste Stephano h. v. non de Dauliorum ditione, uti intelligunt etiam Palmerius in Gr. ant. 6, 8. p. 640. et Berkelius ad Stephanum p. 290. Tum vero frustra hinc montem Daulium ad explendam superiorem lacunam petebat Palmerius. At si vel Δαύλιον hoc sensu non offendat pro Δαυλία sc. χώρα, etsi Δαυλὶς πολίχνιον (uti antea p. 423. m. vocavit) vix agrum tam longe patentem habere potuit, mirum tamen utique accidit, qui tam subito et praeter rem ad Daulium delabatur, cum Theopompi narratio ad Parapotamiorum situm declarandum unice pertineat. Non igitur vana est emendatio Politi antea memorata, qua reponit Ἡδύλιον. Nempe

phissus dirimat, angustum utrinque praebens transitum, ortus e Lilaea Phocidis urbe, quod et Homerus ostendit,

Quique Lilaean habent Cephissi fontibus aptam:

et in lacum Copaidem se effundit: Daulium autem ex-

Phocis. λιον παρατείνειν [9] ἐφ' ἑξήκοντα στάδια μέχρι τοῦ [10] Ὑφαντείου, ἐφ' ᾧ κεῖται ὁ Ὀρχομενός. Καὶ Ἡσίοδος δ' ἐπὶ πλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ λέγει καὶ τῆς ῥύσεως, ὡς δι' ὅλης ῥέοι τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς,

[11] Ὅς παρὰ [12] Πανοπίδα Γλήχωνά τ' ἐρυμνὴν

Καὶ

Nempe τὸ δ' Ἠδύλιον transiit in τὸ δὴ Δύλιον et hinc in τὸ δὲ Δαύλιον. Ceterum haec verba τὸ δὲ Δαύλιον omisit Gem. Pletho et τὸ δὲ post παρατείνειν proiecit.

9) Vulgo ἔφη. At cum tempus illud desideretur, ad quod revocari possit, vage haec lectio errat. Recte supra φησὶ, quod et hic respicit. Non igitur contemnendam putavi lectionem Moscov. et Gem. Plethonis huic narrationi aliquanto aptiorem ἐφ' ἑξήκοντα, quam etiam expressit Guarinus: *Daulium Iane* (τὸ δὴ Δαύλιον legisse videtur) *ad stadia sexaginta protenditur*. Pro στάδια Vatic. et Moscov. dant, ut alibi, σταδίους.

10) Haesit in hoc nomine Palmerius, et cum supra p. 416. in. Orchomenum Strabo ad Acontium montem posuerit, nisi τὸ Ὑφαντεῖον pars sit τοῦ Ἀκοντίου, in alterutro loco mendum latere suspicatur. Malit tamen hic reponere Ἀκοντίου, cum mons ille etiam commemoretur in Plutarchi Sulla c. 19. et Plinio 4, 12. s. 7. Vid. eius exercitt. in Gr. auctor. p. 319. At nihil muto contra codices, in primis cum Hyphantium possit esse locus Boeotiae, uti etiam putat Ortelius in thesauro Geogr. h. v. cuius situm a celebriori Orchomeno notat. Tum ἐπὶ est iuxta, prope, versus, ut alibi in Strabone.

11) Deest haec vocula in Paris. et Mosc. hic etiam subiicit παρ' ἐκ.

12) Moscov. Παροπίδα et supra ος. Idem post scribit cum Medic.

extendi ait ad LX stadia ad Hyphanteium usque, ad quod iacet Orchomenus. Hesiodus quoque de Cephisso amne copiose scribit eiusque alveo, per totam eum fluere monstrans Phocidem oblique et anguis in morem,

Qui praeter Panopen, et turrigeram Gleconem

Repit

Phocis.

Καὶ δὲ δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένος εἶσι, δράκων ὥς.

Τὰ δὲ στενὰ τὰ περὶ τοὺς [13] Παραποταμίους ἢ τὴν παραποταμίαν, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως, περιμάχητα ὑπῆρξεν [14] ἐν . . . . . μίαν ἐχόντων ταύτην εἰσβολήν. Ἔστι δὲ Κηφισσὸς, ὅ, τε Φωκικὸς, καὶ ὁ

Medio. Εἰλίχαινε. Guarinus *Gechonem*, Heresbachius *Glechonem*. Alia vitia irrepserunt in proximum versum in Theonis scholiis ad Arati phaenom. v. 45, qui ita ibi producitur: καί τε διερχόμενος ἐπειγμένος εἶσι (in aliis scholiis legitur ἀπειγμένος εἶσι) δράκων ὥς. Probanda Strabonis lectio. Sed vid. Heringa in observatt. cap. 2. p. 18. et qui eum etiam laudavit Ruhnken. in epistola crit. 1. p. 68. Particulam ὥς instruxi accentu, quo carebat.

13) Ita ex suis codicibus adfert Casaubonus, cum vulgo legeretur, quod et ipsum ille retinuit, ποταμούς. Probat idem cum Casaubono in nota Holsten. ad Stephan. p. 243. et aperte eo ducunt sequentia. Non enim, cum de uno fluvio ante dixerit Strabo, ποταμοὺς recte subiicere poterat. *Parapotamios* habet etiam in versione Guarinus. Erroris fons non longe quaeri debet. Verba τοὺς ποταμοὺς ἤ, forsitan ne inepta adlinerect Straboni, omisit Gem. Pletho, uti eadem de causa sequentia λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως.

14) Spatium vacuum, quo hiant omnes editiones, nullus codex explet, adeoque extendunt Ven. et Gem. Pletho, qui in aditu eius et exitu omittunt ἐν et μίαν. Pro εἰσβολὴν tantum, quod leve est, Vatic. 174. Paris. Moscov. substituunt ἐμβολήν. Vatic. 173. sic: ὑπῆρξεν ἐντ . . . . . . μίαν ἐχ. τ. ἐμβολήν . . . . Ἔστι δὲ Κηφισὸς —.

Repit et Orchomenum gyris torti aemulus anguis. Angustiae porro iuxta Parapotamios, seu Parapotamiam, utroque enim modo dicitur, semper contentionibus materiam praebuerunt, cum is unus esset istam in regionem ingressus. Cephissus praeter Phocicum est Athe-

Phocis. ὁ [15] Ἀθήνησι, καὶ ὁ ἐν [16] Σαλαμῖνι· τέταρτος δὲ καὶ πέμπτος, ὁ ἐν Σικυῶνι, καὶ ὁ ἐν [17] Σκύρῳ· ἕκτος δὲ, ὁ ἐν Ἄργει, τὰς πηγὰς ἔχων ἐκ [18] Λυρκείου· ἐν Ἀπολλωνίᾳ δὲ τῇ πρὸς [19] Ἐπιδάμνῳ πηγή ἐςι κατὰ τὸ γυμνάσιον, ἣν καλοῦσι [20] Κηφισσόν.

§. 18.

15) Hopperus praepofuit ἐν, quod in hac forma redundet.

16) Scripfi Σαλαμῖνι, quod in editionibus erat ante Cafaubonum.

17) Ita Venet. Parif. Mofcov. cum edd. Aldi, Hopperi, Xylandri. Guarinus etiam *in Scbyro*, quod ad legitimam formam *Scyro* revocavit Heresbachius. Ceteri codices, quod Cafaubonus recepit, aut negligenter operae dederunt, videntur habuiffe Σικύρῳ. Euftathius ad Homer. Il. 2, 522. p. m. 208. m. ubi ex noftro Cephiffos recenfet, hunc nominatim praeteriit, etfi feptem etiam commemorari notat, uti omnino ad Dionyf. v. 440. Fruftra autem, Σικύρῳ quid fit, quaeri, monet Palmerius in exercitt. in auctor. Gr. p. 320. nec in Σκύρῳ infula, nec in Κιχύρῳ Thefprotiae, nec in Σικίνῳ infula ullum fe noviffe omnino Cephiffum. Equidem cum nusquam occurrat Sicyri mentio, nec ignotum aliis locum in notando huius Cephiffi fitu ponere potuerit, reduxi Σκύρῳ, uti etiam hunc locum repetit Oberlinius ad Vibium p. 99. et qui eum ex prioribus editionibus memorant.

18) Parif. Mofcov. cum Aldo, Hoppero Λυρκίου. Sed cf. ad lib. 8. p. 370.

19) Ἐπιδάμῳ vitiofe ed. 2. Cafaub. et Amftelodam.

20) Gem. Pletho Κηφισσίδα, Ven. Κηφιόν. Hoc aperte corruptum eft, ut fupra ipfum fluvii nomen, de illo difputari poffit. Uti enim λίμνη Κηφισσὶς apud Homer. Il. 5, 709. Paufaniam 9, 13, 2. et alibi, noftrum etiam fupra p. 411. in. a Ce-

Athenis, et alius in Salamine, nec non Sicyone et in Scyro, atque etiam Argis, cuius fontes funt in Lyrceo: denique Apolloniae Epidamno vicinae fons eft apud gymnafium, quem Cephiffum nominant.

§. 18.

Phocis.

§. 18.

Δαφνοῦς δὲ νῦν μὲν [1]κατέσκαπται· ἦν δέ ποτε τῆς Φωκίδος πόλις ἁπτομένη τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, διαιροῦσα τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκροὺς, τοὺς μὲν, [2] ἐπὶ τῷ πρὸς [3] Βοιωτίαν, ἐκείνους δὲ εἰς Φωκίδα τὴν ἀπὸ θαλάσσης [4] καθήκουσαν. Τεκμήριον δὲ τὸ ἐν αὐτῷ [5] Σχεδιεῖον, ὅ p. 425.

Cephisso, qui in eum exoneratur; sic vicissim Κηφισσὶς πηγὴ dici apte poterit, quia inde Cephissus nascitur. Neque tamen ideo movi vulgatam aliorum librorum formam, in primis cum hic omnia ad nomen Cephissi proxime referantur, et ex nostro loco Eustathius diserte septem Cephissos commemorari testetur.

1) Hinc ad verbum ἁπτομένη omnia in Vatic. desiderantur, et post in Veneto verba τοὺς μὲν — καθήκουσαν.

2) Moscov. ἐπὶ τὸ, rectius forte, uti pro eo mox εἰς Φωκίδα. Ceterum satis haec perturbata esse censet Casaubonus, quamvis sint ex superioribus plana. Cf. p. 416. Nempe, quae subiiciuntur, duplex Locrorum et nomen et genus praemissum fuisse innuunt. Prout est narratio, sub Epicnemidiorum nomine, ut supra c. I. etiam Opuntios complectitur, quod et faciunt alii. Vid. Casaubon. ad p. 416. et Palmerius in Gr. ant. 5, 1. et 3. Ἐκείνους δὲ spectat Epicnemidios, τοὺς μὲν Opuntios.

3) Paris. Moscov. Βοιω . . . . . . Φωκίδα.

4) Paris. Moscov. καθη . . . Τεκμήριον —. Inter καθήκουσαν et τεκμήριον praeterea lacunae hiatum ostendit Vatic. 173.

5) Moscov. Σχεδίειον. Recte, si sequaris praeceptionem Eugenii, qui teste Eudocia in violario p. 168. Villois. scripserat περὶ

§. 18.

Daphnus nunc diruta iacet: quondam Phocidis urbs fuit Euboicum tangens mare, Locrosque Epicnemidios dividens, ut alii eorum ad Boeotiam, ad Phocidem alii a maritima eius parte pertinerent. Argumento est sacrarium Schedieum, quod ibi

Locris. Ἀπέχει δὲ [7] θαλάσσης περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους, τοῦ [8] δ' ἐπινείου καὶ ἑξήκοντα. [9] Κῦνος δ' ἐστὶ τὸ ἐπίνειον, ἄκρα τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον σταδίων ὄντα περὶ [10] τεσσαράκοντα. Μεταξὺ δὲ Ὀποῦντος καὶ Κύνου πεδίον εὔδαιμον· κεῖται δὲ κατὰ [11] Αἰδηψὸν τῆς Εὐβοίας, ὅπου τὰ [12] θερμὰ

recepi. Ματρόπολις, quod sola habet ed. Casauboni 1. transire iussi in μητρόπολις adsentientibus omnibus etiam codicibus.

7) Articulum praeponunt Vatic. et Moscov. Post Parisi et Mosc. habent σταδίων.

8) Vatic. Moscov. male divisis vocibus, ut ipsa ratio persuadet et nexus, δὲ Πηνειοῦ. In Ven. verba haec τοῦ δ' ἐπινείου desunt.

9) In literis consentiunt libri, discrepant in accentu. A Xylandro Κύνος acceperunt reliqui, etsi infra etiam cum Aldo et Hoppero Κῦνος evulgatunt, uti scribit Eustathius ad Homer. Il. 2, 531. p. m. 209. cum Homero ipso. Paullo tamen inferius omnes editiones scribunt Κύνον; tam parum sibi constant. Ptolemaeus 3, 15. male Κυνός. Moscov. hic Κῦνος, post Κύνος. Usu probatur Κῦνος. Aliam corruptionem notavit ex aliis Beck ad Pindar. Tom. 1. p. 451.

10) Moscov. ut alibi, τετταράκοντα.

11) Paris. Moscov. Aldus, Hopperus Αἰδεψόν. Variant et alii auctores. Ptolemaeus 3, 15. Αἴδιψον, Plutarchus in Sulla cap. 26, ante Xylandri emendationem Ἄδιψον, Athenaeus 3, 1. p. 73. Αἰδεψὸς, Paris. Moscov. apud Strabonem lib. 1. p. 60. Ἐδεψός. Alias corruptiones recensent ad Stephanum Berkelius p. 57. et Holsten. p. 15. Ipse Stephanus producto hoc Strabonis loco scribit Αἴδηψος, quam scripturam probat Golczius in Graecia, etsi dubiae fidei auctor, in quo legitur

Abest a mari XV circiter stadiis, a navali etiam LX. Navale est Cynus, promontorio sinum terminans Opuntium, qui est stadiorum circiter XL. Inter Opuntem et Cynum planities est felix. Opponitur Aedepso Euboeae, ubi calida sunt

[12] θερμὰ [13] τοῦ Ἡρακλέους, πορθμῷ διειργόμενος Locris σταδίων ἑξήκοντα καὶ ἑκατόν. Ἐν δὲ τῷ Κύνῳ Δευκαλίωνά φασιν [14] ᾠκῆσθαι. Καὶ τῆς Πύῤῥας αὐτόθι δείκνυται σῆμα, τοῦ δὲ Δευκαλίωνος Ἀθήνησι. Διέχει δὲ τῆς Κνημίδος ὁ Κῦνος ὅσον πεντήκοντα σταδίους. Καὶ ἡ Ἀταλάντη δὲ νῆσος κατὰ

Mm 2 Ὀπουν-

tur Αιδηψιων. Guarinus vertit *ad Aedepsum.* Intactam igitur scripturam traditam reddidi, cum ι et ε per pronuntiationis instabilem rationem pro η posita eo spectent.

12) Stephanus c. l. subnectit λουτρά, quod in hoc nexu non est inusitatum. Vide, quae proferunt ad Diodor. Sicul. 4, 23. Wesseling et Alberti ad Hesychium Tom. 1. p. 1649. Sed et omnino Homerus Il. 14, 6. θερμὰ λοετρὰ dixit, ut alii λουτρά. Neque tamen ideo hanc vocem Straboni obtruserim. Subpleri etiam possit ὕδατα, quod et omitti notat Suidas s. v. θερμά, et in nostris thermis addidit Plutarchus in Sulla cap. 26. et ipse Strabo infra p. 428. in.

13) Articulus abest in Paris. et in Stephano. Pro τοῦ substituunt Moscov. et Ven. τά.

14) Vatic. οἰκῆσθαι, Paris. οἰκῆσαι. Reliqui cum edd. οἰκεῖσθαι. Praeferenda videatur lectio Paris. οἰκῆσαι. Et sic Schol. Pindari ad Olymp. 9, 65. ex Apollodoro refert, Deucalionem cum Pyrrha οὐκ ἐν Ὀποῦντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ οἰκῆσαι. At, ni fallor, ad veram lectionem ducit Vaticana scriptura, dummodo ᾠκῆσθαι reponas. Ita enim in primis ᾠκημένοι pro οἰκοῦντες dici solet, uti probant plura exempla Herodoti, ab Horreo in observatt. crit. p. 115. sequ. conlecta, ubi plerumque vulgo legebatur οἰκέοντες. Sic Dionys. Halicarn. 1, 89. extr. οἱ περὶ τὸν Πόντον ᾠκημένοι pro οἰκοῦντες. Nempe η transiit in ει et hinc ab initio corruptio adlita.

sunt Herculis lavacra: freto seiuncta stadiorum CLX. Cyni habitasse ferunt Deucalionem, et monimentum ibi monstratur Pyrrhae, ut Deucalionis Athenis. Distat Cynus a Cnemide ad L stadia. Atalanta etiam insula ante Opun-

Locris. Ἐπικνημιδίων ὅ, τε Παρνασὸς μεταξὺ ἱδρυμένος καὶ ἡ τῶν Δωριέων τετράπολις. Ἀρκτέον δ' ἀπὸ τῶν Ὀπουντίων.

§. 2.

Ἐφεξῆς τοίνυν ταῖς [1] Ἁλαῖς, εἰς ἃς [2] κατέληξεν ἡ [3] Βοιωτικὴ παραλία ἡ πρὸς Εὔβοιαν, τὸν Ὀπούντιον κόλπον [4] συμβαίνει κεῖσθαι. Ὁ δ' Ὀποῦς ἐστι μητρόπολις, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ, [5] τὸ ἐν

1) Omnes libri et scripti et editi sistunt ἄλλαις, pro quo Ἁλαῖς reponendum esse, contendit Holsten. ad Stephan. p. 23. probante Polito ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 567. Recte. Ἄλλαις enim, cum, quo referatur, non adsit, sensu plane destituitur. Eadem corruptio notata est supra p. 405. et similis fere adtrectavit hanc vocem in Plutarchi Sulla c. 26. Evincit etiam eius oppidi situs a Pausania 9, 24. extr. descriptus, ut haec emendatio valeat. Quare eam negligere non debui. Quam autem saepe nomina propria in adpellativa transeant, paullo superius p. 424. in. dixi.

2) Moscov. ἀπέληξεν. Paris. utrumque simul exhibet.

3) Vatic. Moscov. Βοιωτιακή, ut alibi similia saepe obversantur.

4) Inverso ordine Mosc. κεῖσθαι συμβαίνει.

5) Casaubonn. Paris. Mosc. Ven. τὸ ἐπί. Perinde valet. Nam hoc nexu sensuque ἐπὶ cum genitivo et dativo iunctum inveniri docet Vir doctus in Observatt. Miscell. Vol. 4. p. 254. Sic cum dativo Pausan. 5, 19, 1. 6, 19, 3. 6, 20, 7. — Ita vero etiam ἐν et εἰς ponitur.

Epicnemidiis distinguit eum Parnassus mons in medio situs, tum Doriensium, quae vocatur a quatuor urbium communitate, Tetrapolis. Nos ab Opuntiis ordiemur.

§. 2.

Sinus Opuntius continenter iacet post Halas, in quas Boeotiae partes maritimae, ad Euboeam spectantes, desinunt. Opus primaria urbs est, quod etiam inscriptio ostendit primae

ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας, Locris.
ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ,

Τοὺς δέ ποτε [6] φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων,
Μητρόπολις Λοκρῶν κεύθει ὁμοῦ Ὀπόεις.

Ἀπέχει

6) Venet. φθιμέναι. Cetera varie iactantur. Casaubonn. Μητρόπολιν Λοκρῶν κεύθει νόμων Ὀπόεις. Consentit Venet. tantum quod habet Μητρόπολις. Paris. Moscov. Λοκρῶν . . . . . θυνόμων ὀπίοις. Supra lineam in Moscov. manus recentior lacunam ita subpleverat vel reparaverat: Λοκρῶν κεῖθει Ὀπουντία. Medic. κεύθει Ὀπόεις. Quid ceteri tulerint, notatum non inveni. Aldus, Hopperus κεύθει. (qua voce secundus versus clauditur. Tum) Ὀπουτία. Xyl. Ὀπουντία γῆ. Casaubonianae cum Amstel. κεύθει Ὀπουντία . . . Guarinus vertit: *Urbs pia Locrorum nunc mater Opuntia claudit.* Palmerius in Graecia ant. 5, 7. p. 574. ut metrum numeris suis absolutum constaret, emendavit: Ὀπουντία χθών. Idem alia ratione tentavit A. Gronov. in Variis Geogr. p. 202. κεύθει ὁμοῦ Ὀπόεις, uti iam ex Anthologia dederat Holstenius ad Stephan. p. 237. et repetiit Jacobs in Anthol. Tom. 4. p. 249. Accessit opera Heringae, qui in observatt. cap. 17. p. 142. vult Λοκρῶν κεύθει ὅλων Ὀπόεις, nempe ut Opus Locrorum omnium fuerit metropolis. Mihi quidem ὅλων languere videtur. Vulgata adhuc lectio Ὀπουντία, etsi commode alias subpletur vocibus γῆ vel χθών, ideo stare nequit, quod urbis nomen desideratur. In altera, quam codices adferunt, aptius subiicitur Ὀπόεις, et vitium traxit vox praecedens, quod quidem in Anthologia eluitur optime. Quare dum meliora ex aliis libris eruantur, recepi.

primae de quinque columnis, quae apud Thermopylas iuxta publicum sepulcrum (polyandrium vocant) sitae sunt.

Hi quondam Graecos ausi defendere fines
A Medis caesi procubuere viri:
Quorum reliquias Opoeis tumulo abdidit alto,
Locrorum terrae splendida metropolis.

 Ab-

Locris. ὃν ἔφαμεν κατεσπάσθαι· λιμὴν δ' ἐστὶν αὐτόθι διέχων Κύνου περὶ [2] ἐνενήκοντα σταδίους· Ἐλατείας δὲ, πεζεύοντι εἰς τὴν [3] μεσόγαιαν ἑκατὸν εἴκοσι. Ἤδη δ' ἐστὶ ταῦτα τοῦ [4] Μαλιακοῦ κόλπου. Μετὰ γὰρ τὸν Ὀπούντιον συνεχής ἐστιν οὗτος.

§. 4.

Μετὰ δὲ Δαφνοῦντα Κνημῖδες [1] χωρίον ἐρυμνὸν, ὅσον σταδίους εἴκοσι πλεύσαντι· καθ' ὃ [2] καὶ

ubi tamen recte monent Hudson. et Wassius, ab aliis auctoribus omnibus per ο efferri, quam formam probat etiam Homerus Il. 2, 682. et literarum series in Stephano, et de nominis auctore, quam hic facit, Alope, Harpocration etiam et Suidas. Tum pro Δαφνοῦς dedi Δαφνοῦς, ut supra p. 424. f. quem locum respicit. Proximum ἐστὶ primus inseruit Casaubonus.

2) Parif. Moscov. ἐννενήκοντα. Utrumque subpeditant et in aliis libri. Vid. Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 15, 12.

3) Moscov. ut alibi, μεσογαῖαν. Cf. ad lib. 7. p. 289. Sic post p. 426 ubi μεσόγαιαν probat etiam Politus ad Eustathium in Homerum Tom. 2. p. 576. qui tamen in Strabonis loco μεσογαῖαν legit ad Homer. Il. 2, 533. p. m. 210.

4) Vatic. Parif. Moscov. Μαλιτικοῦ.

1) Gem. Pletho aliter hunc locum profert: ὄρος ἐρυμνὸν, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπικνημίδιοι οἱ τοιαύτῃ λέγονται Λοκροί· καθ' ὃ τὸ Κύναιον. At de monte noster iam supra dixit p. 416. f. Κνημὶς cum aliis, veluti Pausania 10, 8, 2. Eustathio ad Dionysium

deletum diximus: ibique portus est a Cyno distans ad XC stadia, et ab Elatea per mediterranea stadiis CXX. Caeterum haec iam ad Maliacum sinum pertinent, qui continuo Opuntium sequitur.

§. 4.

Post Daphnuntem Cnemides sunt natura munitum oppidum, ubi stadia fere XX navigaveris. His opponitur

[12] θερμὰ [13] τοῦ Ἡρακλέους, πορθμῷ διειργόμενος σαδίων ἑξήκοντα καὶ ἑκατόν. Ἐν δὲ τῷ Κύνῳ Δευκαλίωνά φασιν [14] ᾠκῆσθαι. Καὶ τῆς Πύῤῥας αὐτόθι δείκνυται σῆμα, τοῦ δὲ Δευκαλίωνος Ἀθήνησι. Διέχει δὲ τῆς Κνημῖδος ὁ Κῦνος ὅσον πεντήκοντα σαδίους. Καὶ ἡ Ἀταλάντη δὲ νῆσος κατὰ Locris

 Ὀποῦν-

tur Αἰδηψιων. Guarinus vertit *ad Aedepsum.* Intactam igitur scripturam traditam reddidi, cum ι et ε per pronuntiationis instabilem rationem pro η posita eo spectent.

12) Stephanus c. l. subnectit λουτρά, quod in hoc nexu non est inusitatum. Vide, quae proferunt ad Diodor. Sicul. 4, 23. Wesseling et Alberti ad Hesychium Tom. 1. p. 1649. Sed et omnino Homerus Il. 14, 6. θερμὰ λοετρὰ dixit, ut alii λουτρά. Neque tamen ideo hanc vocem Straboni obtruserim. Subpleri etiam possit ὕδατα, quod et omitti notat Suidas s. v. θερμὰ, et in nostris thermis addidit Plutarchus in Sulla cap. 26. et ipse Strabo infra p. 428. in.

13) Articulus abest in Paris. et in Stephano. Pro τοῦ substituunt Moscov. et Ven. τά.

14) Vatic. εἰκῆσθαι, Paris. οἰκῆσαι. Reliqui cum edd. οἰκεῖσθαι. Praeferenda videatur lectio Paris. οἰκῆσαι. Et sic Schol. Pindari ad Olymp. 9, 65. ex Apollodoro refert, Deucalionem cum Pyrrha οὐκ ἐν Ὀποῦντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ οἰκῆσαι. At, ni fallor, ad veram lectionem ducit Vaticana scriptura, dummodo ᾠκῆσθαι reponas. Ita enim in primis ᾠκημένοι pro οἰκοῦντες dici solet, uti probant plura exempla Herodoti, ab Horreo in observatt. crit. p. 115. sequ. conlecta, ubi plerumque vulgo legebatur οἰκέοντες. Sic Dionys. Halicarn. 1, 89. extr. οἱ περὶ τὸν Πόντον ᾠκημένοι pro οἰκοῦντες. Nempe η transiit in ει et hinc ab initio corruptio adlita.

sunt Herculis lavacra: freto seiuncta stadiorum CLX. Cyni habitasse ferunt Deucalionem, et monimentum ibi monstratur Pyrrhae, ut Deucalionis Athenis. Distat Cynus a Cnemide ad L stadia. Atalanta etiam insula ante Opun-

Locris. Ὀποῦντα ἵδρυται, ὁμώνυμος τῇ πρὸ τῆς Ἀττικῆς. Λέγεσθαι δ' Ὀπουντίους τινὰς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασὶν, ὧν οὐκ ἄξιον μεμνῆσθαι, πλὴν ὅτι συγγένειαν αὐτῶν [15] ἐξανανεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν. Ὅτι [16] δ' ἐξ Ὀποῦντος ἦν Πάτροκλος, λέγει Ὅμηρος, καὶ διότι φόνον ἀκούσιον πράξας ἔφυγεν εἰς Πηλέα, ὁ δὲ πατὴρ Μενοίτιος ἔμεινεν ἐν τῇ πατρίδι· ἐκεῖσε γάρ φησιν ὁ Ἀχιλλεὺς [17] ὑποσχέσθαι τῷ Μενοιτίῳ κατάξειν τὸν Πάτροκλον ἐκ τῆς στρατείας [18] ἐπανελθόντα. Οὐ μὴν [19] ἐβασίλευέ γε ἐκεῖνος τῶν Ὀπουντίων· ἀλλ' Αἴας ὁ Λοκρὸς, πατρί-

15) Casaubonn. ἀνανεοῦνται. Vatic. Parif. Medic. Mofcov. Ven. ἐξανανεοῦνται, quod recepi, ut ftructura conftaret melius. Cf. lib. 8. p. 342. in. Vulgo legebatur ἐξανανεοῦντες.

16) Parif. δὲ ἐξ, et poft cum Mofcov. ὁ Πάτροκλος.

17) Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 35. poft hoc verbum inferit φησὶ, quia fic Achilles apud Homerum Il. 18, 326. inducatur: φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν. Quam coniecturam cum egregie adiuvent Parif. Mofc. Venet. accepi, tantum quod exemplo codicum id verbum pofui poft γάρ.

18) Parif. Gem. Pletho ἐπανελθών. Nempe retulerunt ad Ἀχιλλεὺς, (pro quo Parif. Ἀχιλεὺς,) fed conf. Homer. c. l.

19) Mofcov. ἐβασίλευσε.

Opuntem fita eft, eiusdem cum ea nominis, quae ante Atticam iacet. Aiunt in Elea quoque regione quosdam Opuntios referri: quorum mentionem fieri nihil attinet, nifi quod ipforum cognationem cum Opuntiis Locris repetunt. Opunte natum fuiffe Patroclum, Homerus tradit, unde ob caedem per imprudentiam perpetratam ad Peleum profugerit, patre Menoetio in patria manente: et Opuntem promiferat Achilles fe Menoetio reducturum Patroclum finito bello. Non tamen Menoetius rex fuit Opuntiorum, fed Aiax Locrus, Nary-

πατρίδος ὢν, ὥς φασι, [20]Ναρύκου. Αἰάνην δ' ὀνομάζουσι τὸν ἀναιρεθέντα ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, ἀφ' οὗ καὶ τέμενος Αἰάνειον δείκνυται, καὶ κρήνη τις Αἰανίς. Locris.

§. 3.

Ἑξῆς μετὰ τὸν Κῦνον [1]Ἀλόπη ἐστὶ καὶ ὁ Δαφνοῦς, p. 426.

Mm 3 ὃν

20) Vulgo Ἀρύκου, nec aliter libri omnes scripti cum Guarino. At vitium subesse clamant ea, quae de Aiacis patria noster subiicit. Ita etiam diserte Stephanus: Νάρυξ, πόλις Λοκρίδος, — — τινὲς δὲ Νάρυκον (ita pro Ναρύκιον emendat Salmasius ad Solin. c. 2. f. 8. p. m. 48. nisi velis per periphrasin, ut Ναρύκειον ἄστυ apud Lycophron. v. 1148. vel omnino *Narycium* probes ex Plinio 4, 12. f. 7.) τὴν πόλιν φασὶν, ἐξ ἧς Αἴας. Idem etiam refert Suidas h. v. tantum ἢ καὶ Ναρύκιον. Tum in Ovidio Metamorphos. 14, 468. *Narycius heros* vocatur Ajax Oilei. Porro urbem hanc Locrorum passim commemorant auctores, uti Plinius, Lycophron c. c. l. l. Hinc Virgilius Aen. 3, 399. *Narycii Locri* dicit. Et sic passim possessivum *Narycius* legitur. Denique *Arycum* ignorant omnes Geographi, aut certe ex hoc tantum Strabonis loco excitant, et ex Diodoro 14, 82. et 16, 38. ubi eodem vitio legitur Ἄρυκας et Ἄρυκαν, veluti Ortelius in thesauro Geogr. h. v. et Palmerius in Gr. ant. 5, 6. p. 570. Quibus caussis motus substitui hic Ναρύκου, cuius prima litera facile adhaesit praecedenti voci, quae hinc antea φασὶν exarabatur, ita etiam sentientibus viris doctis, veluti Mattio in Varr. lectr. 1, 10. p. 40. Berkelio ad Stephan. p. 582. Salmasio c. l. Wesseling. ad Diodor. Sicul. c. c. l. l. Heynio in opusc. academ. Vol. 2. p. 46.

1) Moscov. Ἀλώπη, uti etiamnum scribit Thucydides 2, 26. ubi

Naryco urbe natus, ut aiunt. Is, qui a Patroclo fuit interfectus, Aeanes perhibetur: et ostenditur lucus ab eo nomen habens Aeaneium, ac fons Aeanis.

§. 3.

Deinceps a Cyno est Alope et Daphnus, quem dele-

Locris. ὃν ἔφαμεν κατεσπάσθαι· λιμὴν δ' ἐστὶν αὐτόθι διέχων Κύνου περὶ [2] ἐνενήκοντα σταδίους· Ἐλατείας δὲ, πεζεύοντι εἰς τὴν [3] μεσόγαιαν ἑκατὸν εἴκοσι. Ἤδη δ' ἐστὶ ταῦτα τοῦ [4] Μαλιακοῦ κόλπου. Μετὰ γὰρ τὸν Ὀπούντιον συνεχής ἐστιν οὗτος.

§. 4.

Μετὰ δὲ Δαφνοῦντα Κνημῖδες [1] χωρίον ἐρυμνὸν, ὅσον σταδίους εἴκοσι πλεύσαντι· καθ' ὃ [2] καὶ

ubi tamen recte monent Hudson. et Wassius, ab aliis auctoribus omnibus per ο efferri, quam formam probat etiam Homerus Il. 2, 682, et literarum series in Stephano, et de nominis auctore, quam hic facit, Alope, Harpocration etiam et Suidas. Tum pro Δαφνοῦς dedi Δαφνοῦς, ut supra p. 424. f. quem locum respicit. Proximum ἐστὶ primus inseruit Casaubonus.

2) Parif. Moscov. ἐννενήκοντα. Utrumque subpeditant et in aliis libri. Vid. Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 15, 12.

3) Moscov. ut alibi, μεσογαῖαν. Cf. ad lib. 7. p. 289. Sic post p. 426 ubi μεσόγαιαν probat etiam Politus ad Eustathium in Homerum Tom. 2. p. 576. qui tamen in Strabonis loco μεσογαῖαν legit ad Homer. Il. 2, 533. p. m. 216.

4) Vatic. Parif. Moscov. Μαλιτικοῦ.

1) Gem. Pletho aliter hunc locum profert: ὄρος ἐρυμνὸν, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπικνημίδιοι οἱ ταύτῃ λέγονται Λοκροί· καθ' ὃ τὸ Κήναιον. At de monte noster iam supra dixit p. 416. f. Κνημὶς cum aliis, veluti Pausania 10, 8, 2. Eustathio ad Dionysium

deletum diximus: ibique portus est a Cyno distans ad XC stadia, et ab Elatea per mediterranea stadiis CXX. Caeterum haec iam ad Maliacum sinum pertinent, qui continuo Opuntium sequitur.

§. 4.

Post Daphnuntem Cnemides sunt natura munitum oppidum, ubi stadia fere XX navigaveris. His opponitur

[2] καὶ τὸ Κήναιον ἐκ τῆς Εὐβοίας ἀντίκειται, ἄκρα βλέπουσα πρὸς ἑσπέραν καὶ τὸν [3] Μαλιέα κόλπον, πορθμῷ διειργομένη σχεδὸν [4] εἴκοσι σταδίων. Ταῦτα δ' ἤδη τῶν [5] Ἐπικνημιδίων ἐστὶ Λοκρῶν. Ἐνταῦθα καὶ αἱ Λιχάδες καλούμεναι τρεῖς νῆσοι πρόκεινται, ἀπὸ Λίχα τοὔνομα ἔχουσαι· καὶ ἄλλαι δ' εἰσὶν ἐν τῷ λεχθέντι παράπλῳ, ἃς ἑκόντες παραλείπομεν. Locris.

sum v. 426. Sed κνημῖδες in oppidis ponit etiam Ptolemaeus 3, 15. et contra Κνημὶς Scylax p. 23. Hudſ. Plinius 4, 12. ſ. 7. Utramque formam de monte et urbe agnoſcit Palmerius in Gr. ant. 5, 6. in. Cum hic alii libri in κνημῖδες perſtent, paullo poſt etiam in eadem narrationis ſerie pro Κνημῖδος legendum videtur Κνημίδων.

2) Particula haec deeſt in Pariſ. Moſcov.

3) Ita Caſauboniani et mei. Editiones ante Caſaubonum Μαλέαν, pro quo ipſe vult aut Μαλιακὸν, uti paullo ante, et hic vertit Guarinus, aut, quod ſcripti habent, Μαλιέα. Illud certe uſitatius, hoc etſi ſemel tantum noſter uſurpat, rariusque occurrit, ferendum tamen videtur, cum vulgatum antea Μαλέαν ab etymologia, (Μαλιεύς), Μαλιακὸν a librorum lectione recedat. Cf. ſupra ad lib. 8. p. 362. f. Retinui igitur lectionem a libris propoſitam, a Caſaubono receptam. In Gem. Plethone verba καὶ τὸν Μαλ. κόλπον deſunt.

4) Pariſ. Moſcov. εἰκοσιστάδιον, forma rariori, etſi omnino non repudianda, cum ἑκστάδιον, ἑπταστάδιον et ſimilia occurrant. Edd. ante Caſaubonum corrupte εἰκοσάσταδιν.

5) Pariſ. Ἐπικνημίδων. V. paullo ſuperius.

tur Cenaeum Euboeae promontorium, occaſum ſolis reſpiciens et Maliacum ſinum, freto interiacente xx paene ſtadiorum. Haec iam Epicnemidiorum ſunt Locrorum. Ibidem tres inſulas opponuntur continenti, a Licha Lichades dictae: ſunt et aliae, quae litus illud legenti occurrunt, quas prudens omitto.

Locris. Μετὰ [6] δὲ εἴκοσι σταδίους ἀπὸ [7] Κνημίδων λιμὴν, ὑπὲρ οὗ κεῖται τὸ Θρόνιον ἐν σταδίοις τοῖς ἴσοις κατὰ τὴν [8] μεσόγαιαν. Εἶθ' ὁ Βοάγριος ποταμὸς ἐκδίδωσιν, ὁ παραῤῥέων τὸ Θρόνιον· Μάνην δ' ἐπονομάζουσιν αὐτόν· ἔστι δὲ χειμάῤῥους, ὥστ' ἀβρόχοις ἐμβαίνειν [9] τοῖς ποσίν· ἄλλοτε δὲ καὶ δίπλεθρον ἴσχειν πλάτος. Μετὰ δὲ [10] ταῦτα, [11] Σκάρφεια, σταδίοις ὑπερκειμένη

6) Moscov. δὲ non habet.

7) Sic Paris. Moscov. quod in hoc ab praecedentia excepi. Vulgo Κνημίδος.

8) Gem. Pletho plura hic dat: μεσόγαιαν. Ἤδη δ' ἐστὶ ταῦτα τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Μετὰ γὰρ τὴν Ὀπεύντιον ἐφεξῆς ἐστιν οὗτος. Εἶθ' ὁ Βοάγριος ποταμὸς ἐκδίδωσιν —. Cum non desiderentur, si absint, nec ab aliis codicibus agnoscantur, etsi possint a Strabone profecta esse, sedem iis suam in notis adsignavi.

9) Eustathius c. l. abiecto articulo ποσὶν, et post ποτὲ pro ἄλλοτε δέ.

10) Paris. Moscov. cum Aldo ταῦτας. Vulgata praestat.

11) Paris. Moscov. Medic. Vatic. Venet. Gem. Pletho, Eustathius ad Homer. Il. 2, 532. p. m. 210. Σκάρφεια, uti iam voluerat Casaubonus. Guarinus etiam, etsi labe adspersa, vertit *Scarphaea*. Amplexus igitur sum, relicta Aldina forma Σκάρφη, quam ceteri editores propagarunt. Adiuvant codices nostros alii etiam auctores, in quibus Pausanias 7, 15, 2. Lycophron v. 1147. Appianus in Syr. c. 19. Ptolemaeus 3, 15. Stephanus h. v. Et hinc Latini, uti solent, *Scarphea* scribunt vel *Scarphia*, veluti Livius 36, 19, 5. 33, 3, 6. ad quae loca v. docti

Portus a Cnemidibus XX stadiis distat, ultra totidem mediterraneo itinere stadiis Thronium iacet. Postea Boagrii Thronium praeterfluentis ostia sunt, qui et Manes dicitur. Torrens autem est, ita quidem, ut aliquando siccis transiri pedibus possit, interdum vero duorum iugerum spatium latitudine occupet. Sequitur Scarphia, a mari X, a Thro-

κειμένη τῆς θαλάσσης δέκα, διέχουσα δὲ τοῦ Θρονίου [12] τριάκοντα· ἔπειτα Νίκαια καὶ αἱ Θερμοπύλαι. Locris.

§. 5.

Τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων, τῶν μὲν ἄλλων οὐκ ἄξιον μεμνῆσθαι· ὧν δ᾽ Ὅμηρος [1] μέμνηται, [2] Καλλίαρος μὲν οὐκέτι οἰκεῖται· [3] ἑξῆς δὲ Βῆσσα τὶ πεδίον;

v. docti viri, Plinius 4, 12. s. 7. *Scarpia* in Geogr. Ravenn. 4, 10. et 15. *Scarpias* in tab. Peutinger. 7. C. Recte igitur pro Σκαρφίαν lib. 1. p. 60, Σκάρφειαν reposuit Siebenkeesius, etsi operae dederunt Σκαρφείαν. Probavit etiam hanc formam Politus ad Eustath. in Homer. T. 2. p. 575. Σκαρφία ferri potest in Hieroclis Synecd. p. m. 643. et Constantino Porphyrog. de them. 2, 5.

12) Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. subiiciunt ἐλάττοσι δὲ μικρῷ, quae sic immutat Casaubonus: τριάκοντα, ἢ ἐλάττοσι μικρῷ. Tum spatium nudum aliquot syllabarum in libris sequitur. Post Νίκαια Paris. inserit ἐςί.

1) Venet. ceteris omissis subiicit: καὶ μετ᾽ ὀλίγα· αὐτὴν μὲν οὖν. Sic.

2) Stephanus h. v. ex Strabone haec producit: Στράβων ἐν ἐννάτῃ παρὰ τὸ εὔηρετον αὐτὴν εἶναί φησι. Καλλίαρα οὐδετέρως, unde Strabonem subpleri sic posse autumat Berkelius p. 439. Καλλίαρος μὲν, παρὰ τὸ εὐήρετον, οὐκέτι οἰκεῖται. Eustathius ad Homer. c. l. ubi eadem verba repetit, non Straboni tribuit, sed aliis; dicit enim οἱ δέ φασιν. Solet tamen passim, ubi Strabonem tacite reddit, etiam φασὶ adhibere, uti c. l. de Scarphia ex lib. 1. p. 60.

3) Verba haec: ἑξῆς δὲ Βῆσσα in Moscov. a manu recentiori inserta sunt. In Vatic. et Paris. pro iis vacuum spatium cernitur.

a Thronio xxx stadiis dissita. Deinceps Nicaea est et Thermopylae.

§. 5.

Reliqua oppida memorata non sunt digna. Quorum vero Homerus meminit, Calliarus habitari desiit, Deinceps autem Bessa est pla-

Locris. πεδίον· [4] καλοῦσι δ' οὕτως [5] ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τῷ τόπῳ· δρυμώδης γάρ ἐστι· ταύτην μὲν οὖν τὴν Βῆσσαν ἐν τοῖς δυσὶ γραπτέον [6] σσ· ἀπὸ γὰρ τοῦ δρυμώδους ὠνόμασται ὁμωνύμως· ὥσπερ καὶ Νάπη ἐν τῷ [7] Μηθύμνης πεδίῳ, ἣν Ἑλλάνικος ἀγνοῶν [8] Λάπην

nitur. Totum autem hunc locum inde a verbis τῶν δὲ λοιπῶν ad ταύτην μὲν οὖν sic exhibet Gem. Pletho: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ μεσογαίᾳ τῆς Λοκρίδος ταύτης πόλεις Βῆσσά τε καὶ Σκάρφη. Ταύτην μὲν οὖν τὴν Βῆσσαν —.

4) Parif. καλοῦσιν praeter vulgatem praeceptionem, ut adeo in fine versus, ubi proximus a consona exorditur, ferre nolit Ernesti ad Homer. Odyss. α, 95. ζ, 136. etsi sic passim metro consuli potest. At ea est in hoc librorum inconstantia, ut ignores, quid librariorum sit, quid auctorum. V. Lennep. ad Phalaridis epistol. 82. p. 237. Beckius ad Aristophanis aves v. 308. et quos illi memorant.

5) In Vatic. Parif. Moscov. locus hic mutilus adparet sic: ἀπὸ τοῦ . . . . οὐκ ἔστιν δρυμώδης τις τόπος οὐδὲ . . . . . . ἔχουσι Σκαρφιεῖς. Ταύτην μὲν οὖν —. Vulgatam formam repraesentavit Guarinus. Quae vero si compares cum superioribus, male iam olim hanc narrationem adfectam fuisse, varieque expositam elucet.

6) Medic. Parif. Moscov. εἶγμα, uti post.

7) Parif. Mosc. Medic. Μηθύμνης, uti etiam editur lib. 13. p. 590. 616. sq. Alii cum edd. Μεθύμνης. Ad disceptationem utique trahi potest huius urbis scriptura. Omnino in numis triplex observatur modus, per Μα, Με et Μηι de quibus Eckhelius in numis vett. anecdotis T. 1. p. 236. sic: numi antiquissimi Με, his posteriores Μα et inde a Traiano Μη. Sed Μη iam sub Domitiano in usu fuisse, adparet ex iis, quae notat

planities, sic a natura loci nominata: est enim dumosa; et haec quidem duobus SS scribenda est, cum a dumis et saltu sit nomen deductum: sicut et Napae in Methymnaeo campo, quam Hellanicus ignoratione lapsus Lapen

[8] Λάπην ὀνομάζει· τὸν δ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δῆμον, ἀφ' οὗ Βησαιεῖς οἱ δημόται λέγονται, [9] ἐν τῷ ἑνὶ σ [10] γράφουσιν. Locris.

§. 6.

notat Rasche in Lex. num. T. 3. P. 1. p. 626. Omnino tamen Μη sub imperatoribus maxime invaluit; Μα est ex dialecto Aeolica, qua incolae utebantur. De scriptura in auctoribus obvia v. Wasse ad Thucydid. 3, 2. qui quidem reiicit Με, adeoque, sicubi occurrat, corruptum censet, uti apud Scylacem Cellarius in Geogr. ant. 3, 2, 10. At per ε praeter Scylacem p. 36. Hudf. Philostratum in vita Apoll. 4, 16. (etsi per η 4, 13.) et Alciphron. in epist. 3, 1. (nunc quidem per η), quos omnes corruptos existimat Wasse, ita etiam legitur in Herodoto 1, 151. (in quo tamen 1, 23. etiam η positum est,) Athenaeo 10, 3. f. pag. 466. (etsi 10, 42. p. 412. etiam η) Suida Tom. 2. p. 520. Mirari hic licet editorum inconstantiam. Equidem duorum optimorum codicum et plerorumque scriptorum auctoritate numorumque fide motus, quibus accedit Strabonis ipsius exemplum reposui, Μηθύμνης, etsi nec alteram scripturam damnat Wesseling. ad Hieroclis Synecdem. p. 686. Nempe ε pro η ex promiscua olim utriusque literae pronuntiatione libros facile occupavit. Veram tamen scripturam, et quae Straboni sit accommodata, Lexicographi etiam, veluti Stephanus, Hesychius, servarunt. Wesselingius recentioris aetatis testimonia neglectis antiquis praetexit.

8) Pro hoc nomine lacuna datur in Vatic.

9) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Medic. a prima manu, Gom. Plotho, Eustathius ad Homer. Il. 2, 532. p. m. 210. praemisso ἐν, ut antea, quod editiones omnes omiserunt.

10) Pro γράφουσιν Paris. subnectit αὐτῃ, Moscov. διέχουσιν αὐτῇ. Excidisse aliqua videntur, in quibus simile aliquid, quod antea de Scarphia dixerat, scripsit, vel ex sequentibus huc revocarunt librarii.

Lapen vocat: curia autem Attica, unde Besaënses dicti, unico S scribitur.

§. 6.

Locris.

§. 6.

Ἡ δὲ [1] Τάρφη κεῖται ἐφ' ὕψους, [2] διέχουσα σταδίους εἴκοσι, χώραν δ' [3] εὔκαρπον καὶ εὔδενδρον ἔχει·

1) Σκάρφη omnes libri et scripti et editi cum Guarino. At de huius urbis situ iam antea exposuerat Strabo. Nempe Σκάρφη est Homero, quam alii Σκάρφειαν vocant. Quod quidem licebat, cum post Calliarum demum Homerum sequeretur. At non licebat relictam eam repetere et quidem diversa narratione. Tum vero in Homero Il. 2, 533. Τάρφη sequitur, quam non recte poterat salva professionis suae fide praeterire, in primis cum nusquam adtigerit et opportuniorem locum haberet. Accedit, quod nomen a densitate habere ait Ταρφέα. Τάρφος enim, quod Stephanus s. v. Τάρφη notat, sunt τὰ πυκνά, producto Homeri loco Il. 5, 555. Sed et ita ταρφέα et τάρφος explicant Eustathius ad Homer. Il. 2, 533. p. m. 210, 21. Odyss. 8, 379. p. m. 326, 27. Schol. Homeri ad Il. 12, 47. et alibi, Hesychius h. v. Suidas Tom. 3. p. 433. — Denique quod Pharygas eam urbem postea vocatam esse adfirmat, id quidem diserte ad Tarphen refert Stephanus sub utraque voce, etsi de Scarphe id scribit Eustathius ad Homer. Il. 2, 533. depravata loci lectione inductus, cuius vitium inveteratum esse hinc adparet, sic ut praeterea notatu ille dignum putarit, quod Strabo Scarphiam eandem Scarphen hic adpellarit. His rationibus magis hic expositis motus Casaubonus substituendum hic iudicavit Τάρφη, cui adsensi etiam sunt plures, in quibus Holstenius ad Stephan. p. 314. et 341. idem in Ortelium p. 171. Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 575. Schoenemann. de Geogr. Homeri p. 60. Non igitur temere me egisse credidi, si nunc Τάρφη, etsi invitis libris, reponerem.

2) Vatic. διέχουσα δὲ σταδίους. Idem Paris. et praeterea διέχει δὲ σταδίους, quod posterius est in Mosc. In Ven. haec ad εἴκοσι absunt.

3) Moscov. uti solet, adpendit τε cum Paris. et Vaticano utroque.

§. 6. Tarphe in sublimi iacet, stadiis distans XX, agrum habet frugum arborumque fera-

ἔχει· [4] ἤδη γὰρ καὶ αὕτη ἀπὸ τοῦ δάσους ὠνόμασαι. Καλεῖται δὲ νῦν Φαρύγαι· ἵδρυται δ' αὐτόθι Ἥρας Φαρυγαίας ἱερὸν, ἀπὸ τῆς ἐν [5] Φαρύγαις τῆς Ἀργείας καὶ δὴ καὶ ἄποικοί φασιν εἶναι Ἀργείων. Locris.

§. 7.

Τῶν γε μὴν Ἑσπερίων Λοκρῶν Ὅμηρος οὐ μέμνηται, ἢ οὐ ῥητῶς γε· ἀλλὰ μόνον τῷ δοκεῖν ἀντιδιαςέλλεσθαι τούτοις ἐκείνους, περὶ ὧν εἰρήκαμεν,

Λοκρῶν, οἳ ναίουσι [1] πέρην ἱερῆς Εὐβοίης,

ὡς

4) Hinc ad ὠνόμασαι Ven. verba omittit.

5) Casaubonn. aliqui Φαρυγῆς, unde Holsten. ad Stephan. p. 341. coniicit Φάρυγος, cum Eustathius ad Homer. Odyss. 19, 480. p. m. 707. extr. Φαρύγας a Φάρυγος adpellatas fuisse innuat. Ego nihil mutandum censeo, et hunc loci sensum esse arbitror, hoc nomen tulisse Iunonem a Pharygis, quem vicum facit Phocidis Plutarchus in Phocione cap. 33. procul dubio ad Pharygium promontorium, quod supra p. 423. adtigit noster. Argivam vero ibi Iunonem cultam, quod colonos se iactarent Argivorum. Tum vero brevitas officere videtur et morari. Solet alias, quod notum, eiusdem nominis loca componere. Ceterum τὸ ἐν praemissum omiserunt Aldus et Hopperus.

1) Paris. πέρης ignotum vocabulum.

feracem (nam et haec a densitate nomen habet.) Hodie dicitur Pharygae: ibique Iunonis est templum Pharygaeae, sic ab Argivis dictae Pharygis: nam colonos se Argivorum profitentur.

§. 7.

Hesperiorum, id est occiduorum Locrorum Homerus non meminit: aut saltem non expresse, sed eo tantum, quod distinguere eos videtur ab iis, de quibus diximus,

Locris, qui contra divinam habitant Euboeam:

innuens

Locris. ὡς καὶ ἑτέρων [a] ὄντων. Πόλεις δ' ἔσχον Ἄμφισσάν τε καὶ Ναύπακτον· ὧν ἡ Ναύπακτος συμμένει τοῦ Ἀντιῤῥίου πλησίον, ὠνόμασαι δ' ἀπὸ τῆς ναυπηγίας
p. 427. τῆς ἐκεῖ γενομένης· εἴτε τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκεῖ ναυπηγησαμένων τὸν στόλον, εἴθ' (ὥς φησιν Ἔφορος) Λοκρῶν ἔτι πρότερον παρασκευασάντων· ἔστι δὲ νῦν Αἰτωλῶν, Φιλίππου προσκρίναντος.

§. 8.

Αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Χαλκὶς, ἧς μέμνηται καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ, ὑποκάτω Καλυδῶνος· αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ [1] Ταφιασσὸς λόφος, ἐν ᾧ τὸ τοῦ

a) Sequitur in Vatic. 174. Parif. Mofcov. ἀλλ' οὔποτε ἄλλων τεθρύληται (Vatic. τε θρύλεται, Parif. ἄλλων θρύλεται) πολλῶν. Quae quidem aliunde adfuta effe videntur, fi vel fana quis putet.

1) Venet. Gem. Pletho cum Aldo, Hoppero, Xylandro et Guarino Τάφιασσος, quod iam ex libris et ipfo Strabone lib. 10, p. 451. ad veram formam Ταφίασσος transvertit Cafaubonus. Utramque formam adpofuit Domin. Niger in commentar. Geogr. p. 300. Ego tamen in mutando accentu eo magis parui Mofcov. quod Euftathius ad Homer. Il. 11, 20. p. m. 844, 21. monet, haec nomina, fi plus quam duabus fyllabis conftent, oxytona effe, veluti Ἁλικαρνασσὸς, Λυρνησσὸς et fimilia.

innuens nimirum, alios etiam effe Locros. Horum urbes fuerunt Amphiffa et Naupactus: de quibus Naupactus reftat, Antirrhio vicina, a navibus ibi compactis appellationem fortita: five ibi claffem Heraclidae funt fabricati, five iis priores Locri, quod Ephorus putat: nunc Aetolorum eft, a Philippo iis adiudicata.

§. 8.

Ibidem eft etiam Chalcis, cuius Homerus in Aetolorum recenfione meminit, infra Calydonem: et collis Taphiaffus, in quo fepulcrum Neffi

τοῦ [2] Νέσσου μνῆμα καὶ τῶν ἄλλων Κενταύρων· ὧν ἀπὸ τῆς [3] σηπεδόνος φασὶ τὸ ὑπὸ τῇ ῥίζῃ τοῦ λόφου προχεόμενον δυσῶδες καὶ [4] θρόμβους ἔχον ὕδωρ ῥεῖν· διὰ δὲ τοῦτο καὶ Ὀζόλας καλεῖσθαι τὸ ἔθνος. Καὶ ἡ Μολύκρεια δ' ἐστὶ κατὰ τὸ Ἀντίρριον, [5] Αἰτωλικὸν πολίχνιον. Ἡ δ' Ἄμφισσα ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἵδρυται τοῦ [6] Κρισσαίου πεδίου. Κατέσπασαν [7] δ' αὐτὴν [8] οἱ Ἀμφικτύονες, [9] καθάπερ εἰρήκαμεν. Ὁ δὲ παράπλους Locris.

2) Medic. Νέσου, uti est lib. 10. p. 451. in editis quibusdam.

3) Ante Casaubonum σηπεδόνης, qui reposuit probantibus Msstis σηπεδόνος. Et sic scribit etiam Eustathius ad Dionys. v. 426. ubi tacite Strabonem exscripsit.

4) Θρόμβρους haesit ex editione Xylandri, cum priores recte exhiberent θρόμβους, quod et hic diserte ex Moscov. notatum erat, ex quo nunc iterum recepi. Θρόμβρους tamen videntur etiam habuisse alii codices. Veram illam scripturam probant alia etiam auctorum et Grammaticorum loca.

5) Gem. Pletho haec praebet: αὕτη μὲν Αἰτωλικὸν πολίχνιον· ἡ δ' Ἄμφισσα Λοκρῶν οὖσα ἐπὶ τοῖς ἄκροις —. At per se et ex nexu, quod hic de Amphissa inseritur, patet.

6) Casaubonn. Venet. Κρισσοῦ vel Κρίσσου, uti supra p. 418.

7) Τὸ δ' deest in Aldo et Hoppero.

8) Ex Mosc. praeposui οἱ.

9) Haec duo verba desunt in Veneto. At post illa in Vatic. 174. Paris. Moscov. lacuna adparet, quam sequuntur haec; δὲ καὶ εὐπόλιον Λοκρῶν εἰσιν. Ὁ δὲ πᾶς παράπλους — Cum Eupolium Locridis urbs, auctore Thucydide 3, 96. memoretur, satis

Nessi et reliquorum Centaurorum: quorum de cadaveribus putrefactis aiunt sub radicem collis fluere foetidam et grumosam aquam: atque inde gentem Ozolas, quasi foetidos, dictam. Est et Molycria ibi, iuxta Antirrhium, oppidulum Aetolicum. Amphissa in extremitate campi Crissaei sita fuit: eversa, ut diximus, est ab Amphictyonibus. Circumnavigatio totius

Locris. πλους πᾶς ὁ Λοκρικὸς μικρὸν ὑπερβάλλει τῶν διακοσίων ςαδίων.

§. 9.

Ἀλόπην δὲ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς [1] Ἐπικνημιδίοις ὀνομάζουσι, καὶ ἐν τῇ Φθιώτιδι· οὗτοι μὲν οὖν ἄποικοι τῶν Ἐπικνημιδίων, οἱ δ' Ἐπιζεφύριοι, τούτων.

§. 10.

Τοῖς δὲ Λοκροῖς τοῖς μὲν Ἑσπερίοις συνεχεῖς εἰσιν Αἰτωλοί· τοῖς δ' Ἐπικνημιδίοις [1] Αἰνιᾶνες [2] συνε-

fatis hoc declarat, recenfita fuiffe oppida in Locrorum Ozolarum et Aetoliae confinio fita. Cf. etiam nofter infra lib. 10. p. 450. f. ubi tamen in libris legitur Εὐπάλιον, qua forma ufus etiam eft Livius 28, 8, 8. et Artemidorus apud Stephanum h. v. qui praeterea habet Εὐπαλία. Cf. Palmer. in Gr. ant. 5, 2. p. 545. ex quo de aliis, quae hic exciderunt, fufpicari licet.

1) Parif. Mofcov. fubiiciunt εἰσίν. Gem. Pletho omnino fic: ἄποικοι τῶν Ἐπικνημιδίων· οἱ δ' ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφύριοι, τούτων. Et poft idem: εἰσὶν Αἰτωλοὶ, ὧν μητρόπολις Καλυδών· τοῖς δὲ Ἐπικνημιδίοις — Calydonis tamen nomen infertum videtur, quod de Locris hic exponit. Priora verba οἱ δ' ἐν Ἰταλίᾳ magis apte in hoc nexu adeffe puto.

1) Αἰνιᾶνες vulgo fertur in omnibus editionibus, a quibus nec codices diffenfiffe videntur. Ad veram fcripturam omnes revocat

totius Locridis paulum excedit CC ftadia.

§. 9.

Alopen et hic, et in Epicnemidiis nominant, et in Phthiotide: hi autem funt Epicnemidiorum, horumque Epizephyrii coloni.

§. 10.

Locris occiduis continenter adiacent Aetoli, ut Epicnemidiis Aenianes, medii

³ συνεχεῖς ³ οἱ ταύτην ἔχοντες, καὶ μέσοι Δωριεῖς. Οὗτοι Locris.

revocat Moscov. qui dat per ι, etsi Αἰνιᾶνες etiam passim in hoc tractu memorantur ab auctoribus, veluti Heliodoro lib. 2. p. 122. (ed. Paris. 1619.) Plutarcho in Qu. Gr. p. 178. Lips. ubi etiam de eorum vagis migrationibus multa leguntur, Paus. 10, 8, 2. 10, 22, 5. et pluribus olim. Sed in nostro lib. 1. p. 61. ubi Siebenkeesius τὸ ει retinuit, recte per ι malebat Gronov. ad Livium 28, 5, 15. Αἰνιᾶνες et alibi. Et sic saepe commisceri monuerunt docti viri, in quibus Sylburg. ad Pausan. 10, 8, 2. Wesseling. ad Diodor. 12, 77. (ubi antea ει) Hutchinson ad Xenophon. Agesil. c. 2. Davisius ad Maxim. Tyr. 2, 8, 4. in. Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 570. Accedit metri ratio in Euripidis Iphigen. in Aul. v. 277. Sic Homerus Il. 2, 749. et in Apoll. Pyth. v. 39. (ed. Ilgen.) Ἐνιῆνες, quod imitatus est Herodotus 7, 132. Adsunt denique, qui id confirment, numi producti a Raschio in Lex. num. T. 1. P. 1. p. 242. et Ekhelio in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 135. Nempe diversae fuerunt urbes, unde gentile illud deduci possit, Αἴνεια Thraciae vel Macedoniae, Αἰνία Perrhaeborum. Ab illa derivantur Αἰνειεῖς, (Stephanus) Αἰνειᾶται, (Dionys. Halicarnass. 1, 4. f. Stephano Αἰνεάται) et Αἴνιοι, uti quidem pro Αἴνειοι Eustathius ad Homer. Il. 2, 749. p. m. 253. ab hac Αἰνιᾶνες, uti suadet etymon, differteque monet Stephanus h. v. qui et gentile alterum commemorat Αἰνιεῖς et qui τὸ ει a quibusdam falso adhiberi notat Eustathius c. l. Utraque eodem modo commiscetur, prior in epitome lib. p. 486. (h. edit.) ubi ex vulgata ratione mansit accentus sedes, posterior infra lib. 10. p. 450. Dedi igitur Αἰνιᾶνες. Cf. etiam ad lib. 11. p. 518.

2) Omisit Moscov. hoc cum sequentibus οἱ ταύτην ἔχοντες Venet. et Gem. Pletho. Συνεχεῖς commode absit et ex praecedentibus melius huc arcessatur.

3) Attentus lector facile odorabitur mendum, quod huic loco subest. Nam quid est ταύτην ἔχοντες? Nihil enim praecessit, quo referri illa vox possit. Ergo locus est mendosus,

medii sunt Dorienses. Hi regionem

Locris. Οὗτοι μὲν [4] οὖν εἰσιν. οἱ τὴν τετράπολιν [5] οἰκήσαντες, ἥν φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἁπάντων Δωριέων· πόλεις δ' ἔσχον, Ἐρινεὸν, Βοῖον, Πίνδον, Κυτίνιον· ὑπέρκειται δ' [6] ἡ Πίνδος τοῦ Ἐρινεοῦ· παραῤῥεῖ δ' αὐτὴν ὁμώνυμος ποταμὸς, ἐμβάλλων εἰς τὸν Κηφισσὸν οὐ πολὺ τῆς Λιλαίας [7] ἄπωθεν· [8] τινὲς δ' Ἀκύφαντα

fus. Legendum vero οἱ τὴν Οἴτην ἔχοντες, vel οἱ τὴν Ὑπάτην ἔχοντες. Utraque sententia vera est. Aenianes enim montis Oetae accolae, in quo monte sitam urbem Hypatam habuere. Docet id Heliodori locus. [ante indicatus.] *Casaubonus.* De Hypate, metropoli, id adfirmat Heliodorus, ὑπὸ τῇ Οἴτῃ τῷ ὄρει κατῴκισται. De Oete ex aliis constat, unde etiam cum Oetaeis iunguntur apud Demosthen. in Neaeram p. 1379. Lips. et Brennum ipsi per Oeten duxerunt auctore Pausania 10, 22, 5. Neque tamen, etsi probabilis sit emendatio, libris renitentibus eam excepi. Videtur etiam ea de causa Gem. Pletho, quod sensum non adsequeretur, praeteriisse.

4) Moscov. οὖν καὶ ὄντι, sic. Quid hinc ad sensum commode extricari possit? An Κυτίνιον, vel Κότινον, ut scholiastae vocant? Id tamen non ferunt sequentia.

5) Mosc. οἰκίσαντες, Nota confusio.

6) Medic. Paris. Mosc. Ven. ἡ Πίνδος pro ἡ Πίνδος, ex quibus recepi eo magis, quod et Pindus mons hoc genere producitur lib. 7. p. 327. et alibi in hoc libro. Cf. quae monuit Palmerius in Gr. ant. 2, 9. p. 337. sq. qui ubique hoc genus etiam de monte probat et in nostro hinc emendat, ubi diverso genere occurrit. *Perrhaebus* tamen *Pindus* legitur in Propertio 3, 3, 55. De urbe ἡ Πίνδος Schol. Pindari ad Pyth. 1, 121.

7) Moscov. Ald. Hopper. ἄπωθεν, de qua forma promiscue in libris obiecta supra ad p. 406.

8) Venet. τινὲς δ' ἔνι.

a quatuor urbibus tetrapolin dictam incoluerunt, quae omnium Doriensium mater fuisse dicitur: nomina urbium, Erineus, Boium, Pindus, Cytinium. Pindus supra Erineum sita est, praeterfluitque eam eiusdem nominis fluvius, qui in Cephissum exit non procul Lilaea: urbem hanc sunt qui Acyphan-

φαντα λέγουσι τὴν Πίνδον. Τούτων ὁ βασιλεὺς [9] Αἰπάλιος, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς, κατήχθη πάλιν, ὡς ἱστοροῦσιν, ὑφ' Ἡρακλέους· ἀπεμνημόνευσεν οὖν αὐτῷ τὴν χάριν τελευτήσαντι περὶ τὴν Οἴτην. [10] Ὕλλον γὰρ εἰσεποιήσατο τὸν πρεσβύτατον τῶν ἐκείνου παίδων, καὶ διεδέξατο ἐκεῖνος τὴν ἀρχὴν καὶ οἱ ἀπόγονοι. Ἐντεῦθεν ὁρμηθεῖσι τοῖς Ἡρακλείδαις ὑπῆρξεν ἡ εἰς [11] Πελοπόννησον κάθοδος. Locris.

9) Sic omnes libri et scripti et editi cum Guarino; tantum Ald. Hopper. Αἰπάλιος. Non temere tamen hoc nomine offensus est Palmerius in exercitt. in auctor. Gr. p. 321) quia alii adpellant *Aegimium*, veluti Apollodor. 2, 7, 7. Diodor. 4, 37 et 58. Stephanus s. v. Δυμᾶν; (ibi quidem olim prave Αἴγιμος) Schol. Pindari ad Pyth. 1, 121. Hinc vero Valesius in emendatt. 1, 32. p. 37. cui adsentitur Heyne, substitui vult Αἰγίμιος. Quam quidem emendationem adstruit ipse Strabo in seq. ubi narrat, hunc ipsum Doriensium regem, quem Hercules in regnum restituerat, in gratiam accepti ab Hercule beneficii Hyllum filium eius natu maximum adoptasse regnique heredem reliquisse; id quod de Aegimio Ephorus apud Stephanum c. l. adfirmat. Plura de Aegimio desideranti satisfaciet Valesius c. l. Haec tamen notanda, et ad contextum cum nimis discrepent, conferenda putavi. Aut enim erravit Strabo, aut duplex nomen gessit Aegimius.

10) In Moscov. superscriptum est Ὕλλαν. At hic amasius fuit, ille filius Herculis, quem hic intelligendum esse ex auctoribus nominatis constat. De utroque cfr Eudocia in violario p. 409. Villois. ubi quidem simplici λ uterque producitur. Ita hic Ald. Hopper. Ὕλον.

11) Vitiose inde ab Casaubono scriptum legebatur Πελοπόννησιν. Antea ἡ omittunt Paris. et Moscov.

phantem appellent. Horum rex Aepalius regno eiectus est (ut narratur) ab Hercule in integrum restitutus, eique ad Oetam mortuo gratiam retulit, Hyllo filiorum Herculis natu maximo adoptato; qui regni haeres posteris suis id reliquit deinceps regendum. Atque hinc profecti Heraclidae sunt, cum in Peloponnesum redirent.

Locris.

§. 11.

Τέως μὲν οὖν ἦσαν ἐν ἀξιώματι αἱ πόλεις, καίπερ οὖσαι μικραὶ καὶ λυπρόχωροι, [1] ἔπειτ' ὠλιγωρήθησαν· ἐν δὲ τῷ Φωκικῷ πολέμῳ, καὶ τῇ Μακεδόνων [2] ἐπιστρατείᾳ καὶ Αἰτωλῶν καὶ Ἀθαμάνων θαυμαστόν, εἰ καὶ ἴχνος αὐτῶν εἰς Ῥωμαίους ἦλθε. Τὰ δ' αὐτὰ πεπόνθασι καὶ [3] οἱ Αἰνιᾶνες. [4] Καὶ γὰρ τούτους ἐξέφθειραν Αἰτωλοί τε καὶ Ἀθαμᾶνες· Αἰτωλοὶ μὲν μετὰ Ἀκαρνάνων πολεμοῦντες καὶ [5] μέγα δυνάμενοι

1) Casaubonus malit ἔπειτα δὲ ὠλιγωρήθησαν, quod Straboni utique est accommodatum.

2) Moscov. Venet. ἐπικρατείᾳ. At vulgatam tuentur sequentium connexus et sensus.

3) Articulus abest in Moscov. Tum et hic posui Αἰνιᾶνες pro Αἰνειᾶνες. Ald. Hopperus Αἰνᾶνες.

4) Verba καὶ γὰρ — Ἀθαμᾶνες exciderunt in Paris.

5) Casaubonn. μεγάλα. At altera forma videtur usitatior. Sic Thucyd. 6, 59. aliique. Sic μέγα φρονεῖν Plutarch. de discrim. adul. et amici p. 257. Lips. et similia. Neque tamen omnino alterum damno. Sic Homer. Il. 13, 413. 445. μακρὸν ἀΰσας. Sed et idem 13, 423. βαρέα στενάχοντε, Il. 16, 391. μεγάλα στενάχουσι, ut Oppianus Cyneg. 2, 73. V. d'Orville ad Chariton. 7, 2. p. 595. ubi similem commutationem τῶν μέγα et μεγάλα notat, Beckius ad Aristophan. aves v. 1167. et quos laudat, et qui ex Graecis et Latinis plura in utramque partem dabunt, Corte ad Sallust. de B. C. c. 27, 3. Vechner. in Hellenolex. p. 213. ed. Heusing. et quos memorat Staveren ad Nepot. 15, 6, 1.

§. 11.

Aliquandiu urbes hae in aliqua fuerunt existimatione, quanquam exiguae et incommodo solo praeditae: deinde ita sunt attritae Phocico bello, et Macedonum, Aetolorumque, et Athamanum impressionibus, ut mirum sit, aliquod earum vestigium ad Romanos pervenisse. Idem Aenianibus usu venit. Hos enim Aetoli et Athamanes deleverunt: Aetoli quidem cum Acarnanibus belligerantes, et haud exigua potentia:

γάμενοι· Ἀθαμᾶνες δ' ὕστατοι τῶν Ἠπειρωτῶν εἰς ἀξίωμα προαχθέντες, ἤδη τῶν ἄλλων ἀπειρηκότων, καὶ [6] μετ' Ἀμύντου βασιλέως δύναμιν [7] κατασκευασάμενοι. Οὗτοι δὲ τὴν Οἴτην διακατεῖχον. Locris. p. 428.

§. 12.

Τὸ δ' ὄρος διατείνει ἀπὸ Θερμοπυλῶν καὶ τῆς ἀνατολῆς [1] μέχρι πρὸς τὸν κόλπον τὸν [2] Ἀμβρακικὸν

Nn 3

καὶ

6) Casaubonn. Parif. Mofc. μετὰ τοῦ Ἀμύντα τοῦ βασιλέως. In Parif poft Ἀμύντα etiam fpatium interpofitum cernitur aliquot fyllabarum. Ceterum terminatio illa Dorica non abhorret a Strabonis ratione. Ita enim legitur Τύρα lib. 7. p. 308. et alia. Sed et eadem nomina utroque modo effert, uti lib. 8. p. 335. in. τοῦ Χελωνάτα, et lib. 7. p. 343. in. τοῦ Χελωνάτου. Ἀμύντου adfuit lib. 7. p. 326. et fupra p. 420. f. reditque alibi. Sic infra p. 440. f. pro Εὐρώτα quidam ferunt Εὐρώτου. Ex aliis fimilia quaedam adpofuit Valckenar. ad Eurip. Phoeniff. v. 820. p. 306. Utrum igitur recte habeat in diverfa codicum lectione, dubium. Forte Doricam formam in communem alii mutarunt. Ceterum verba καὶ μετ' Ἀ. — ad κατασκευασάμενοι defunt in Ven. et Gem. Plethone.

7) Cafaubonn. κατακτησάμενοι, quod et reddidit Guarinus. Mei receptam lectionem tuentur, quam nec deferendam puto.

1) Parif. Mofc. fubiiciunt τοῦ, forte ne nuda ftaret haec particula fibi ipfa molefta. At et ita occurrit lib. 7. p. 313. lib. 8. p. 374. et alibi. Ita ab aliis coniungitur cum πρὸς, ὑπὸ, εἰς, ἐπί. Cf. Waffe ad Thucyd. 1, 7. f. et Schweighaeufer. ad Appiani praef. c. 2. p. 113.

2) Sic Parif. Mofcov. Ald. Hopper. Xyland. Cafaubonus mutavit in Ἀμβρακιακὸν, qui tamen alteram formam exhibuit in

tentia: Athamanes autem ultimi Epirotarum evecti ad aliquam dignitatem (fractis iam reliquorum opibus) exercitu cum rege Amynta collecto. Aenianes Oetam accoluerunt.

§. 12.

Is mons a Thermopylis et ortu porrigitur usque ad finum Ambracicum et

Locris. καὶ τὴν ἑσπέραν· τρόπον δέ τινα καὶ πρὸς ὀρθὰς τέμνει τὴν ἀπὸ τοῦ Παρνασοῦ μέχρι Πίνδου καὶ τῶν ὑπερκειμένων βαρβάρων ὀρεινὴν [3] τὸ ὄρος τοῦτο. Τούτου δὴ τὸ μὲν πρὸς [4] Θερμοπύλας νενευκὸς μέρος Οἴτη καλεῖται, σταδίων διακοσίων τὸ μῆκος, τραχὺ καὶ ὑψηλόν· ὑψηλότατον δὲ κατὰ [5] τὰς Θερμοπύλας· κορυφοῦται γὰρ ἐνταῦθα, καὶ τελευτᾷ πρὸς ὀξεῖς καὶ ἀποτόμους μέχρι τῆς [6] θαλάσσης κρημνούς· ὀλίγην δ' ἀπολείπει πάροδον τοῖς ἀπὸ τῆς παραλίας ἐμβάλλουσιν εἰς τοὺς Λοκροὺς ἐκ τῆς Θετταλίας.

§. 13.

Τὴν μὲν οὖν πάροδον Πύλας καλοῦσι, καὶ στενὰ, καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα τιμώμενα ὡς Ἡρακλέους ἱερά. Τὸ δ' ὑπερ-κεί-

in sequ. uti in lib. 2. p. 123. Cf. ad libri 7. p. 323. Commutatio frequens in libris et nota.

3) Commodo haec verba abesse et ex praecedentibus intelligi possint. Ven. omisso τοῦτο subiicit: Τούτου δέ.

4) Moscov. Θερμοπυλῶν,

5) Articulum addidit Casaubonus, uti post ante θαλάσσης.

6) Mosc. ex more θαλάττης, ut infra, quod saepe iam nimis notatum est. Post idem ἐμβάλλουσα.

et occasum: et quodammodo ad rectos angulos secat mons iste montana, quae a Parnaso ad Pindum et superne degentes barbaros extenduntur. Pars, quae ad Thermopylas inclinat, Oeta vocatur, longitudine cc stadiorum, asper mons et excelsus, excellissimus autem iuxta Thermopylas, ubi in verticem assurgit, definitque in acutos et praeruptos usque ad mare scopulos, exiguum transeundi spatium relinquens iis, qui ab ora maritima e Thessalia Locros petunt.

§. 13.

Is aditus Pylae vocatur, id est portae, et Stena sive angustiae, ac Thermopylae, a calidis lavacris, quae in vicinia sunt, et Herculi sacra habentur. Huic imminen-

κείμενον ὄρος [1] Καλλίδρομον· τινὲς δὲ καὶ τὸ λοιπὸν τὸ δι' Αἰτωλίας καὶ τῆς Ἀκαρνανίας διῆκον μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου Καλλίδρομον προσαγορεύουσι. Πρὸς δὲ ταῖς Θερμοπύλαις ἐστὶ [2] Φρούρια ἐντὸς τῶν [3] στενῶν, Νίκαια μὲν ἐπὶ θάλασσαν Λοκρῶν, Locris

1) Gem. Pletho Καλλίδρομος. Certe hoc genere effert Plinius 4, 14. f. 7. At praemisso articulo τὸ Plutarchus in Catone mai. c. 13. Obscurum est in Livio 35, 15, 10. incertum in Appiano in Syr. c. 17. Secutus igitur sum libros plerosque.

2) Ita Casaubonn. Vatic. Venet. Parif. Gem. Pletho cum Guarino. Moscov. cum editionibus Φρούριον, quod tuetur Politus in Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 684. qui alterum male subpositum arbitratur, quasi etiam ad Heracleam eum Nicaea referri debeat, quod falsum sit. Non adsentior. Immo ad reliqua loca pertinet vox Φρούρια, quod et indicat ipse Strabo subiecta particula μὲν, quae langueat alias nec, quo spectet, habeat; modo distinctio, quod feci, mutetur. Sic vero Strabo praemittit nomen dignitatis, deinde ea loca, quibus id competat, recenset. Certe Livius 36, 19. in. Tichiunta et Rhoduntiam castella vocat. Probavit etiam Φρούρια Casaubonus, etsi Φρούριον in ipso contextu reliquit. Ceterum idem Politus totum hunc locum, ut Strabo cum Livio in gratiam redeat, ita reformat: Τὴν μὲν οὖν πάροδον — Τειχιοῦς δὲ καὶ Ῥοδουντία ὑπὲρ αὐτῆς χωρίον ἐρυμνὸν, ἑξῆς δὲ Ἡράκλεια, ἡ Τραχὶν καλουμένη πρότερον, Λακεδαιμονίων κτίσμα· διέχει δὲ τῆς ἀρχαίας Τραχῖνος περὶ ἓξ σταδίους ἡ Ἡράκλεια. Ita nempe non post Heracleam, sed contra iacere Rhoduntiam. Ego nihil muto, cum Livius omnino, quae ad loca Thermopylis vicina acta fuerint, narret, in quibus accurata series, situ geographico spectato, negligi potest, cum alia ratio urgeat Strabonem. Certe tanta mutatione utriusque scriptoris concordiam redimere nolim.

3) Στένων invexerat ed. Xylandri, quod et adhuc haeserat.

nentem montem Callidromum vocant: reliqui reliquum, quod per Aetoliam et Acarnaniam usque ad sinum Ambracicum producitur, eo nomine, intelligunt. Ad Thermopylas intra fauces castella sunt, Nicaea ad mare Locro-

Locris. Λοκρῶν, [4] Τειχιοῦς δὲ καὶ [5] Ἡρακλεία ὑπὲρ αὐτῆς, ἡ Τραχὶν καλουμένη πρότερον, Λακεδαιμονίων κτίσμα. Διέχει δὲ τῆς ἀρχαίας Τραχῖνος περὶ ἓξ [6] σαδίους ἡ Ἡράκλεια. Ἑξῆς δὲ ἡ Ῥοδουντία, χωρίον ἐρυμνόν.

§. 14.

Ποιεῖ δὲ δυσείσβολα τὰ χωρία ταῦτα ἥ τε τραχύτης καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων [1] φάραγγας ποιοῦν-

4) Τιχιοῦς, qua accentum, a Xylandro recte acceperat Casaubonus. Ego tamen ex Varic. dedi etiam Τειχιοῦς, uti in notis iam voluerat Casaubonus, et legitur in Appiani Syr. c. 17. 18. Stephano est Τειχιόεις. Ita idem memorat Τεῖχος φρούριον Ἀχαΐας. Scripturam per ει docet ipsa nominis origo et caussa. Τίχιον tamen etiam nunc legitur in Thucydide 3, 96. ubi ex Msstis reponi debebat Τειχίον, quod volebat Palmerius in Gr. ant. 4, 14. p. 467. Gem. Pletho locum ita exhibet: Λοκρῶν Τειχίον. Ἐκτὸς δ' Ἡράκλεια ὑπὲρ θαλάττης, ἡ Τραχὶν —

5) Ita iam recte vulgaverat Xylander.

6) Eustathius ad Homer. Il. a, 682. p. m. 242. στάδια, ut alibi codices promiscuo usu.

1) Sic Casaubonn. Vatic. Venet. Paris. Mosc. Gem. Pletho. Editiones φάρυγγας. In utramque partem versari potest lectio. Si enim φάρυγξ proprie quidem est ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος, uti explicat Thomas Magister s. v. λάρυγξ p. 570. quamvis sibi parum in hoc constant auctores, sequens διέξεισι vocem φάρυγγας sustinere videtur. Cum vero hic minime fontes spectet, unde erumpant aquae, vel ipsarum ex terra emergentium aquarum impetum, sed montium utrimque praeruptorum exesas cavi-

Locrorum, Tichius quidem et Heraclea super eam, quae prius Trachin dicta fuit, Spartanorum opus. Heraclea distat ab antiqua Trachine stadiis fere sex. Sequitur Rhoduntia loco natura munito.

§. 14.

Difficilis aditu haec loca facit cum asperitas, tum multitudo aquarum cavitates efficientium,

ποιούντων, ἃς διέξεισι. Πρὸς γὰρ τῷ [2] Σπερχειῷ, τῷ παραῤῥέοντι τὴν [3] Ἀντίκιῤῥαν, καὶ ὁ [4] Δύρας ἐστὶν, ὃν φασιν ἐπιχειρῆσαι τὴν Ἡρακλέους σβέσαι πυράν· καὶ ἄλλος Μέλας, διέχων Τραχῖνος εἰς πέντε σταδίους. Πρὸς δὲ μεσημβρίαν τῆς Τραχῖνος φησὶν Ἡρόδοτος εἶναι βαθεῖαν διασφάγα, δι' ἧς Ἀσωπὸς, ὁμώνυμος τοῖς Locris

cavitates et angustias, magis adridet altera codicum lectio. Faciunt huc sequentia, et quae Herodotus 7, 199. narrat. Ita autem φάραγξ βαθεῖα καὶ στενὴ inter duos montes commemoratur apud Dionys. Halicarnass. 3, 43. f. Cf. Dio 56, 13. et, qui locus apte ad nostrum conferri potest, 56, 12. Hinc de fossa, praeruptis locis, apud Thucyd. 2, 67. Diodor. Sic. 3, 37. 20, 25. f. Explicat autem Schol. Apollonii Rh. ad 2, 356. ὀρεινὴ κοιλάς, quod hic aptum videtur, etiam propter ποιούντων. Ceterum Gem. Pletho ita scribit: ἣ διέξεισι. Μετὰ γὰρ Σπερχειὸν, τὸν παραῤῥέοντα τὴν Ἀντίκιῤῥαν, ὁ Δύρας ἐστί.

2) Aldus Hopperus vitiose Σπερχιῷ, uti paullo post.

3) Ita reliqui, etsi Casaubonus ex Herodoto 7, 198. quem noster ante oculos habuisse videtur, praefert Ἀντίκυραν. Illud enim omnes volunt codices. Sed vid. supra p. 418.

4) Vatic. Moscov. Λύρος, Paris. Λύρος, et, quod superscriptum est, Λύρας, quod habet Gem. Pletho. Aldus adnexo articulo ὁλύρας, uti in versione Guarinus, Heresbachius et Domin. Niger in Commentar. Geogr. p. 299. Sed ὁ Δύρας, quod praeivit Hopperus, propter Herodoti locum dimitti nequit. Facilis praeterea non solum est in literis maiusculis haec confusio, sed et exemplis cognita. Sic Δέρου et Λέρου apud Thucyd. 8, 27. in. de quo Palmerius in exercitt. p. 56. Κύδον et Κύλον apud Pausan. 6, 14, 5. ubi viri docti. Sed plura cupienti satisfaciet Triller in observatt. crit. 4, 7. p. 336.

cientium, quas permeant. Nam praeter Spercheium, qui Anticirrham praeterfluit, Dyras etiam est, quem conatum ferunt Herculis rogum exstinguere: et alius Melas a Trachine distans quinque stadiis. A Trachine versus meridiem Herodotus ait amplam esse inter saxa fissuram, quam Asopus, eiusdem cum aliis

Locris. τοῖς εἰρημένοις Ἀσωποῖς, εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπίπτει τὴν ἐντὸς πυλῶν· παραλαβὼν καὶ τὸν Φοίνικα ἐκ τῆς μεσημβρίας [5] συμβάντα αὐτῷ, ὁμώνυμον τῷ ἥρωϊ, οὗ καὶ τάφος [6] πλησίον δείκνυται· στάδιοι δ' εἰσὶν ἐπὶ [7] Θερμοπύλας ἀπὸ Ἀσωποῦ πεντεκαίδεκα.

§. 15.

Τότε μὲν οὖν ἦν ἐνδοξότατα τὰ χωρία ταῦτα, ἡνίκα τῶν κλείθρων ἐκύριευε τῶν περὶ τὰ στενά· καὶ τοῖς ἔξω τῶν στενῶν πρὸς τοὺς ἐντὸς ἦσαν ἀγῶνες πρω-

5) Parif. συμβάλλοντα, Mofcov. συμβάλλοντι. Illud rectius, et in hoc nexu noftro aliisque frequentatum. Vid. Euftath. ad Homer. Il. 5, 774. p. m. 462. Forte συμβάντα ex fcribendi compendio ortum alios codices occupavit.

6) Deeft πλησίον in Ven. Gem. Plethone et in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri. Agnofcunt reliqui cum Guarino et Dom. Nigro in commentar. Geogr. p. 299. Primus recte inferuit Cafaubonus, cum neceffariam narrationis partem efficiat.

7) Parif. Θερμοπύλαις. Tum omiffo ἀπὸ idem cum Vatic. tantum τοῦ Ἀσωποῦ. Ceterum pro ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ ex Herodoto 7, 200. legendum videatur ἀπὸ Φοίνικος, de quo iam Cafaubonus monuit, nifi aliquantum diftet a Msstis noftris, et Strabonis errori tribui poffit. Qui tamen fi non depellitur, at levatur ex fuperiori narratione, qua Phoenicem in Afopum influere dixit. Tum non longe a confluvio menfurae initium fecit.

aliis Afopis nominis, perlabens, in mare, quod intra Pylas eft, exeat; recepto prius Phoenice, qui in eum a meridie defluit, cognomini Phoenici heroi, cuius etiam fepulcrum ibi oftenditur; abeft Afopus a Thermopylis ftadia XV.

§. 15.

Thermopylas circumiacentia oppida tantifper celeberrima fuerunt, quamdiu clauftra anguftiarum incolae in fua habuerunt poteftate; certaminaque fuerunt inter extra et intra fauces habitantes

πρωτείων, καθάπερ καὶ [1] πέδας ἐκάλει Φίλιππος Locris.
τῆς Ἑλλάδος τὴν Χαλκίδα καὶ τὴν Κόρινθον, πρὸς τὰς ἐκ τῆς Μακεδονίας ἀφορμὰς βλέπων· ἐπιδέσμους δ᾽ οἱ ὕστερον προσηγόρευον ταύτας τε καὶ τὴν [2] Δημητριάδα· καὶ γὰρ αὕτη παρόδων ἦν κυρία τῶν περὶ τὰ [3] Τέμπη, τό, τε Πήλιον ἔχουσα καὶ τὴν Ὄσσαν. Ὕστερον δὲ πάντων ὑπὸ μίαν ἐξουσίαν ὑπηγμένων, p. 429.
ἅπαντα [4] τελευτᾷ πᾶσι καὶ ἀνέωγε.

§. 16.

1) Vatic. Venet. Paris. πέλλας, reliqui recte πέδας, quod ex Polybio 17, 11, 5. et 18, 28, 6, probatur, qui habet πέδας Ἑλληνικὰς, pro quo Livius 32, 37, 4. dixit *compedes Graeciae*. Tum et sequentia melius hinc intelliguntur.

2) Venet. τὴν ἐπὶ Δημητριάδα. Moscov. melius paullo καὶ ἐπὶ τὴν Δημητριάδα. Malim ἔτι, unde factum videtur, ut alii depravatum ἐπὶ, cum male abundare vidissent, omitterent. Confusio haec satis nota, de qua plures dixerunt, in iis nuper Schweighaeuser. ad Polybium 1, 55, 10. Ita vero conciliatur Strabo cum Polybio et Livio, qui Demetriadem adiiciunt, de qua discrepantia exposuit Victorius in Varr. lectt. 12, 19, p. 303.

3) Paris. Moscov. τεμένη; in hoc tamen superscriptum est τέμπη, quod recte habet. Antea in Vatic. legitur καὶ γὰρ καὶ αὕτη. Non male.

4) Casaubonus acute emendat ἅπαντά τ᾽ ἐλεύθερα πᾶσι καὶ ἀνέῳγε. Modo codex addixerit. Prout locus habet, ad superius ἐνδοξότατα cum Xylandro potest referri, etsi durius hoc esse et πᾶσι iniquo loco stare sentio.

tes de principatu: sicut et Philippus Chalcidem ac Corinthum compedes Graeciae vocabat, ad opportunitatem e Macedonia eam occupandi respiciens: quas urbes et Demetriadem praeterea posteriores vincula appellaverunt: quippe et haec transitus circa Tempe obtinebat, Pelium Ossamque sub se habens. Postea temporis omnibus sub unius dominationem redactis, apertis transitibus locorum istorum, existimatio cecidit.

§. 16.

Locris.

§. 16.

Περὶ δὲ τὰ στενὰ ταῦτα οἱ περὶ Λεωνίδαν μετὰ ὀλίγων τῶν ὁμόρων τοῖς τόποις ἀντέσχον πρὸς τὰς τοσαύτας τῶν Περσῶν δυνάμεις, μέχρι περιελθόντες δι' ἀτραπῶν τὰ ὄρη κατέκοψαν αὐτοὺς οἱ βάρβαροι. Καὶ νῦν τὸ πολυάνδριον ἐκείνων ἐστὶ, καὶ στῆλαι, καὶ ἡ θρυλλουμένη ἐπιγραφὴ τῇ Λακεδαιμονίων στήλῃ, [1] ἔχουσα οὕτως·

[2] Ὦ ξεῖν' ἀπάγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

§. 17.

Ἔστι δὲ καὶ λιμὴν μέγας αὐτόθι καὶ Δήμητρος ἱερὸν, ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτέλουν οἱ Ἀμφικτύονες. Ἐκ δὲ τοῦ λιμένος εἰς Ἡράκλειαν τὴν Τραχῖνα πεζῇ στάδιοι τεσσαράκοντα· πλοῦς δ' ἐπὶ

1) Duae haec voces desiderantur in Vatic. Paris. et Moscov.

2) Quae in hoc epigrammate ex aliis auctoribus obiicitur lectionis diversitas, cum nostros codices minime adficiat, adtingi hic non potest. Cf. interim Jacobs ad Anthol. Gr. V. I. P. I. p. 220.

§. 16.

Apud istas fauces Leonidas cum paucis angustiarum vicinis tam ingentes Persarum copias sustinuit, donec barbari, ambitis per calles montibus, eum cum suis confecerunt. Etiamnum polyandrium eorum exstat, ac columnae, et inscriptio columnae Lacedaemoniorum illa omnium ore decantata:

Hospes Spartanis dic nos hic esse sepultos,
Praestato illorum legibus obsequio.

§. 17.

Ibidem portus est magnus et fanum Cereris, ubi singulis Pylaeis conventibus Amphictyones sacrificabant. A portu Heracleam Trachina terrestre iter est stadiorum XL: navigatio ad Ce-

ἐπὶ [1]Κήναιον ἑβδομήκοντα. Ἔξω δὲ Πυλῶν εὐθὺς ὁ Σπερχειὸς ἐκδίδωσιν. Ἐπὶ δὲ Πύλας ἀπὸ Εὐρίπου Locris.
[2]στάδιοι πεντακόσιοι τριάκοντα. Καὶ ἡ μὲν Λοκρὶς τέλος ἔχει. Τὰ δ' ἔξω Θετταλῶν ἐστι τὰ πρὸς ἕω
[3]καὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον, τὰ δὲ πρὸς δύσιν Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνάνων. Ἀθαμᾶνες δὲ καὶ αὐτοὶ
[4]ἐκλελοίπασι.

§. 18.

Μέγιστον δὴ καὶ παλαιότατον τὸ τῶν Θετταλῶν σύστημα· ὧν [1]τὰ μὲν Ὅμηρος εἴρηκε, τὰ δ' ἄλλοι πλείους. Αἰτωλοὺς δ' Ὅμηρος μὲν ἀεὶ ἑνὶ ὀνόματι λέγει, πόλεις, οὐκ ἔθνη τάττων ὑπ' αὐτοῖς, [2]πλὴν

εἰ

1) Vatic. Moſc. praeponunt τό.
2) Pariſ. Moſcov. στάδια πεντακόσια.
3) Verba καὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον omiſſa ſunt in Gem. Plethone, et pro ἐστὶ τὰ Venet. antea dat ἐπὶ τά.
4) Poſt hoc verbum in Pariſ. et Moſcov. vacuum ſpatium aliquot ſyllabarum cernitur.

1) Moſcov. τὸ μέν.
2) Sic Pariſ. Moſcov. et forte reliqui, quod vitiarunt editiones, in quibus omnibus legitur πλὴν εἰς. Nota eſt coniunctio utriusque particulae, qua et noſter utitur.

Cenaeum LXX. Extra portas ſtatim ſunt oſtia Sperchei. Ad Pylas ab Euripo ſtadia IↃXXX. Atque Locris iam finem habet. Quae extra portas verſus ortum ſunt et Maliacum ſinum, Theſſalorum ſunt: quae verſus occaſum, Aetolorum et Acarnanum. Athamanes ipſi quoque nulli iam ſunt.

§. 18.

Maximum et antiquiſſimum corpus eſt Theſſalorum: de quibus partim Homerus docuit, partim alii complures. Aetolos Homerus ſemper uno nomine dicit, urbes eis, non gentes ſub-

Thessalia. πλὴν τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ὄσσης. [7] Ταῦτα δ' ἐξῆρται μὲν ἱκανῶς· οὐ μήν γε πολλὴν περιλαμβάνει κύκλῳ χώραν, ἀλλ' εἰς τὰ πεδία τελευτᾷ.

§. 2.

[1] Ταῦτα δ' ἐςὶ τὰ μέσα τῆς Θετταλίας, εὐδαιμονεςάτη χώρα, πλὴν [2] ὅση ποταμόκλυςός ἐςιν. Ὁ γὰρ Πηνειὸς διὰ μέσης ῥέων, καὶ πολλοὺς δεχόμενος ποταμοὺς [3] ὑπερεκχεῖται πολλάκις· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ ἐλιμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πεδίον, ἔκ τε τῶν ἄλλων μερῶν ὄρεσι [4] περιειργόμενον, καὶ τῆς παραλίας

Thessaliae planitie, cuius campi erant depressi. Desiderium utique narrationis aptae iniiciunt in praecedentibus verba πλὴν τοῦ Πηλίου —. Quare obsecutus Palmerio interposui lacunae signa.

7) Paris. ταῦτ' ἦγερται.

1) Gem. Pletho τὰ δὲ μέσα.

2) Gem. Pletho B. ὅσα. Ita vero signabo posthac Gemistum Plethonem ex cod. Vindob. in Thessaliae descriptione amicissimi Weigelii opera collatum.

3) Venet. Moscov. Gem. Pletho B. ὑπερχεῖται. Paris. cum Aldo, Hoppero ὑπερεκεῖται; inepte. Recte Xylander, adsentientibus aliis codicibus, comprobante etiam ipsa narrationis serie, dedit ὑπερεκχεῖται.

4) Gem. Pletho B. περιεχόμενον.

praeter Pelium atque Ossam, qui montes valde alti non multum loci occupant, sed in planities desinunt.

§. 2.

Atque hic est medium Thessaliae, fertilissima regio, iis locis demtis, quae fluminibus adluuntur. Etenim Peneus per medium fluens Thessaliam, multosque excipiens amnes saepenumero effunditur in agros: atque antiquitus planitiem istam stagno aiunt tectam fuisse, cum et montibus undique includeretur, et loca orae mariti-

λίας μετεωρότερα τῶν πεδίων ἐχούσης τὰ χωρία. Ὑπὸ δὲ σεισμῶν ῥήγματος [5] γενομένου ([6] τὰ νῦν καλούμενα Τέμπη) καὶ τὴν Ὄσσαν [7] ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, [8] διεξέπεσε ταύτῃ πρὸς θάλατταν ὁ Πηνειὸς, καὶ ἀνέψυξε τὴν χώραν ταύτην. Ὑπολείπεται δ' ὅμως ἥ τε [9] Νεσσωνὶς λίμνη μεγάλη [10] καὶ ἡ Βοιβηίς, ἐλάττων ἐκείνης καὶ [11] πλησιεστέρα τῇ παραλίᾳ. Thessalia.

§. 13.

5) Moscov. γινομένων.

6) Gem. Pletho B. ταῦτα νῦν. Reliqui omnes vulgatam lectionem tenent, quae aut absolute posita est, aut aliunde inserta. Forte leg. ταῦτα τὰ νῦν —.

7) Casaubonn. Moscov. Vatic. ἀποσχίσαντος.

8) Casaubonn. Venet. διεξέπεμψε, quod verbum adhuc Lexica nostra ignorant, et hic nexus propter duriorem ellipsin aegre admittat. Mirum tamen, unde ad illud delapsi fuerint librarii quidam. Alterum passim in aliis etiam auctoribus legitur. Sic Plutarchus de discrimine adulato. — p. 186. ed. Lips. διεκπίπτει διὰ τῶν στενοτέρων πόρων. Aptum etiam est hoc verbum, si locorum descriptionem intuearis. Et sic Ovidius Metamorph. 1, 569. *Tempe, per quae Peneus ab imo Effusus Pindo spumosis volvitur undis.* Denique reliqui codices illud verbum servant.

9) Posui Νεσσωνὶς, de quo v. ad p. 440.

10) Particulam καὶ neglexerunt Aldus, Hopper. Xylander.

11) Gem. Pletho A. B. ἐγγυτέρω τῆς παραλίας. Τοιαύτη δ' οὖσα ἡ Θετταλία εἰς —.

maritimae editiora essent campestribus. Cum autem terrae motus hiatum fecisset, (Tempe nunc vocantur) abrupta ab Olympo Ossa, per eum hiatum Peneus in mare se evolvens siccandam planitiem praebuit. Restant tamen paludes: Nessonis una magna, altera Boebeis aliquanto minor, et orae maritimae vicinior.

Thessalia.

§. 4.

Ὁ δὲ ποιητὴς εἰς δέκα μέρη καὶ δυναστείας διελὼν τὴν σύμπασαν γῆν, ἣν νῦν Θετταλίαν προσαγορεύομεν, προσλαβών τινα τῆς Οἰταίας καὶ τῆς [1] Λοκρικῆς, ὡς δ' αὔτως καὶ τῆς ὑπὸ Μακεδόσι νῦν τεταγμένης, ὑπογράφει τὶ κοινὸν καὶ πάσῃ χώρᾳ συμβαῖνον, τὸ μεταβάλλεσθαι [2] καὶ τὰ ὅλα καὶ τὰ καθ' ἕκαστα παρὰ τὰς τῶν ἐπικρατούντων δυνάμεις.

§. 5.

Πρώτους [1] δὲ καταλέγει τοὺς ὑπ' [2] Ἀχιλλεῖ, τούς τε τὸ νότιον πλευρὸν κατέχοντας, καὶ παρακειμένους τῇ τε Οἴτῃ καὶ τοῖς [3] Ἐπικνημιδίοις Λοκροῖς,

— [4] ὅσσα

1) Gem. Pletho B. τῆς Λοκρίδος, qua forma noster supra usus est. Forte et hic rectius habet, cum altera forma videtur paullo insolentior, quam quidem ego alibi non notavi. Potest tamen ab Οἰταίας sustineri.

2) Καὶ omissum in Gem. Plethone A.

1) Mosc. δή. Post cum Paris. vult καὶ τοὺς ὑπ'.

2) Paris. Ἀχιλλεῖς; voluit Ἀχιλλῆος, quod legitur in Vatic. At vulgata lectio praestat ex usu etiam Strabonis. V. supra p. 394.

3) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. B. cum Guarino, quod et in hoc nexu est aptius, nisi velis con-

tra

§. 4.

Homerus porro in decem partes atque dominationes dividens eam omnem terram, quam nunc Thessaliam dicimus, Oetaeae etiam et Locricae regionis quaedam adsumens, et eius, quae nunc subest Macedonibus, quidpiam proponit commune, omnibusque obtingens regionibus: nempe et totas et singulas partes mutari pro imperio eius, qui rerum potitur.

§. 5.

Primos eos recenset, qui Achilli parebant Thessalos, et austrinum latus tenebant, vicini Oetae et Locris, qui ad Cnemidem habitabant:

— qui-

— [4]ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον, Thessalia.
Οἵ τ' Ἄλον, οἵ τ' Ἀλόπην, οἵ τε [5]Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες [6]δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Συζεύγνυσι δὲ τούτοις καὶ τοὺς ὑπὸ τῷ Φοίνικι, καὶ p. 431. κοινὸν ἀμφοῖν ποιεῖ τὸν στόλον. Ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατείας, κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ [7]αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα

 Φοίνι-

tra Msstos τῇ Κνημῖδι, ut cum τῇ Οἴτῃ congruat. Induxisse hoc videtur Aldum, ut emitteret ἐπὶ Κνημῖδι, quod posteriores constanter servarunt.

4) Parif. ὅσοι, Ald. Hopp. ὅσσοι renuente metro. Sic idem post dedit ἄλλον et Ἀλώπην.

5) Gem. Pletho B. uti etiam ex melioribus codicibus notavit Casaubonus, Τρηχῖν' pro vulgato Τραχῖν'. Eadem dialecti forma exhibetur etiam in edd. Homeri Il. s, 682. quibus suffragatur Villoif. in qua tantum scholia monent, Aristarchum dedisse Τρηχῖνα νέμοντο, augmento, ut alias, abiecto. Accommodavi igitur ad eas, cum et codices praecipiant, Strabonem.

6) Vulgo δ' ἐκαλοῦντο. Moscov. cum edd. Homeri δ' ἐκαλεῦντο, tantum ed. Villoif. δὲ καλεῦντο, uti volebat in nota Casaubonus, et praefert hic Gem. Pletho B. cum Dicaearcho p. 21. Hudf. Itaque nunc posui.

7) Gem. Pletho B. αὐτὸν τόν. Vulgata melius habet.

—quique Pelasgicon Argos habebant,
Quique Alon, atque Alopen, tum qui Trachina colebant,
Et Phthiam, claram formosisque Hellada nymphis.
Myrmidones, Graiique, et Achaei dicebantur.

His adiungit etiam eos, qui Phoenici parebant, communemque omnium facit classem. Atque Homerus quidem in pugnis apud Ilium pugnatis nusquam mentionem facit Dolopicae cohortis: non enim, ut Nesto-

Thessalia. Φοίνικα πεποίηκεν εἰς τοὺς κινδύνους ἐξιόντα, καθάπερ τὸν Νέϛορα· ἄλλοι δ' εἰρήκασι, καθάπερ [8] Πίνδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος·

Ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον [9] σφενδονᾶσαι,
Ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

Τοῦτο δὴ καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὡς εἰώθασι λέγειν οἱ γραμματικοὶ, συνυπακουϛέον. Γελοῖον γὰρ τὸ τὸν βασιλέα μετέχειν τῆς ϛρατείας·

Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων·

τοὺς δ' ὑπηκόους μὴ παρεῖναι· [10] οὐδὲ γὰρ συϛρατεύειν [11] ἂν τῷ Ἀχιλλεῖ δόξειεν, ἀλλὰ μόνον [12] ὀλί-

8) Praeposito καὶ hoc nomen dant Moſcov. Venet. Aldus et Hopperus. Non omnino male.

9) Vulgo σφενδονάεσαι. Moſcov. divulſis ſyllabis σφενδόνας αἶ. Idem in ſequ. recte ἱπποδάμων pro vulgato ἱπποδαμῶν, ut ex Homero eſt notum. Tum pro πρόσφορον minus bene πρόφρονα

10) Deeſt aliquid. Apparet, refellere Strabonem ſuperiorem ſententiam. Non enim συϛρατεῦσαι Achilli Phoenicem, ſed ἕπεσθαι tantum, ut ei eſſet a conſiliis; ut non ſit neceſſe, Dolopes eum adduxiſſe. *Caſaubonus.* Nullum in Msstis lacunae veſtigium invenitur. Laxius tamen narrationis partes cohaerent.

11) Hanc particulam ex Pariſ. et Moſcov. interpoſui.

Neſtorem, ita Phoenicem quoque in proelium educit. Alii autem faciunt: ut Pindarus, mentione Phoenicis illata,

Qui Dolopum duxit audaces funda catervas
Equitum Danaorum telis utiles.

Atqui hoc etiam apud Homerum eſt per reticentiam, quam vocant grammatici, intelligendum fuiſſe notatum. Ridiculum enim ſit regem expeditioni intereſſe, qui ſic dicit:

Extremis Phthiae Dolopum rex imperito oris:

ſubditos autem illi non adeſſe. Non enim ſocius militiae Achilli videbitur fuiſſe, ſed

[12] ὀλίγων ἐςὶν ἐπιςάτης, καὶ ῥήτωρ [13] ἕπεται· εἰ δὲ ἄρα σύμβουλος. Τὰ δ᾽ ἔπη βούλεται καὶ τοῦτο δηλοῦν· τοιοῦτον γὰρ τὸ, Theſſalia.

Μύθων τε ῥητῆρ᾽ [14] ἔμεναι πρηκτῆρά τε [15] ἔργων.

Oo 4 Τῶν

12) Ὀλίγων deeſt in Veneto, cumque eo ἐςὶν in Gem. Plethone B. quod praefero. Nam ad Achillem omnia referuntur Phoenicisque apud eum partes.

13) Caſaubonn. ἕπεσθαι vel ἕσεσθαι. Illud etiam habet Gem. Pletho A. B. hoc Pariſ. Moſcov. Vatic. 173. 174. Alii recte cum editionibus ἕπεται, quo quidem verbo uſus hunc locum reſpicit etiam Euſtathius ad Homer. Il. 9, 438. p. m. 665.

14) Moſcov. cum edd. ante Caſaubonum neglecto metro ἔμμεναι.

15) Hic aliqua codices ſubnectunt, etſi nec ſatis integra, nec iisdem verbis concluſa. Vatican. 174. Pariſ. Moſcov. ἔργων . . . . . . ταῦτα λέγων εἴρηται, τό, τε ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθὲν τῷ Φοίνικι· αὐτὰ δὲ λεχθέντα περὶ τῶν (ὑπὸ in Pariſ. tantum ſubſequitur) . . . . ἐν ἀντιλογίᾳ ἐςί· τό, τε Ἄργος — Vatic. 173. qui omittit verba ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λ. ε. ἀντιλογίᾳ in margine haec habet adſcripta, in ipſo contextu poſita Venet. ὅτι τῶν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν ἀντιλογίᾳ ἐςί· τό, τε —. Gem. Pletho uterque: ἔργων· τῶν μέντοι ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν ἀντιλογίᾳ ἐςὶ τό, τε Ἄργος τὸ Πελασγικὸν καὶ ἡ Φθία. Ἄργος τε γὰρ οἱ μὲν πόλιν δέχονται Θετταλικὴν περὶ —. Atque haec quidem commodum ſenſum praebent, quem et ſubiecta explicatio probat. Turbas dediſſe videtur repetitio eorundem verborum, unde acceſſit litura, quare etiam Caſaubonus quaedam deeſſe ſuſpicatus erat. Guarinus in verſione ἔργων et τό, τε Ἄργος deinceps nectit, reliquis praeteritis. Editiones ita locum ſiſtunt: ἔργων· ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν

ſed paucorum duntaxat praeceptor, oratorque eum fuiſſe comitatus, adeoque conſiliarius. Atque hoc verſus volunt: eſt enim tale hoc:

Ut bene dicere te, bene rem facere atque docerem.

Iam

Thessalia. Τῶν μέντοι ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν ἀντιλογίᾳ ἐστὶ τό τε Ἄργος τὸ Πελασγικὸν καὶ ἡ Φθία. Ἄργος τε γὰρ οἱ μὲν [16] πόλιν δέχονται [17] Θετταλικὴν, περὶ Λάρισ-

ἐν ἀντιλογίᾳ ...... τότε Ἄργος τὸ Πελασγικὸν, καὶ πάλιν δέχονταί τινες —. Equidem, dum certiora ex melioribus codicibus depromantur, Gemisti Plethonis lectionem repraesentavi.

16) Πάλιν vulgo in editionibus prostat. Casaubonn. quidam καὶ πόλιν, uti ex meis Venet. Moscov. Vatic. In Gem. Plethone utroque οἱ μὲν πόλιν, unde sic recepi.

17) Quam hic editiones obtrudunt Θετταλονίκην, inepta videtur hoc loco, cum nemo in Achillis auxiliis ad Troiam transvectis de Macedoniae urbe cogitare possit. Immo Strabo hic disputat, utrum Argos Pelasgicum urbs fuerit Thessaliae, an campus, uti sequentia docent. Tum Θετταλονίκειαν solet dicere noster, quod et diserte notavit Stephanus h. v. certe raro Θετταλονίκη obiicitur, ut lib. 9. p. 400. Succurrit hic optime Gem. Pletho uterque, qui praefert Θετταλικὴν, quod et reddidit in versione Guarinus. Docet idem, quod de Argo Pelasgico notavit lib. 8. p. 369. cognomen hoc ad Thessaliam pertinere, et vicina urbs Larissa, quam et ipsam Pelasgicam adpellatam fuisse tradit lib. 9. p. 435. et 440. Hinc vero Eustathius ad Dionys. v. 419. pro Pelasgicum Argos dicit Thessalicum Argos et sua aetate ita Larissam vocatam esse adfirmat. Porro cum Strabo in sequ. Messeidem et Hyperiam fontes prope Hellada urbem ponat, Homerus Il. 6, 457. pro Hellade habet Argos, quod de Thessaliae urbe intelligi debet. Denique de locis Achillis ditioni subiectis ultra Thessaliam evagari non licet. Simile vitium obsidebat olim Stephanum, in quo Θετίδειον πόλις Θεσσαλονίκης adpellabatur, quod in Θεσσαλικῆς mutavit Berkelius, qui vid. ad p. 395. Cf. etiam Wesseling. ad Hieroclis Synecdem. p. 642.

Iam vero ex illis locis, quae sub Achillis ditione fuisse dicuntur, in disceptationem vocata sunt Argos Pelasgicum et Phthia. Argos enim Pelasgicum alii Thessalicam urbem intel-

Λάρισσαν ἱδρυμένην ποτὲ, νῦν δ' [18] οὐκέτ' οὖσαν· οἱ Thessalia.
[19] οἱ δ' οὐ πόλιν, ἀλλὰ τὸ τῶν Θετταλῶν πεδίον οὕτως [20] ὀνοματικῶς λεγόμενον, θεμένου τοὔνομα Ἄβαντος, ἐξ Ἄργους δεῦρ' [21] ἀποικήσαντος.

§. 6.

Φθίαν τε οἱ μὲν τὴν αὐτὴν εἶναι [1] τῇ Ἑλλάδι καὶ Ἀχαΐᾳ, [2] ταύτας δ' εἶναι διατεμνομένης τῆς συμπάσης Θετταλίας κατὰ θάτερον μέρος τὸ νότιον·

 οἱ

18) Moscov. οὐκέτι.

19) Venet. οὐδὲ πόλιν. Ald. Hopper. Xyl. οὐ δὲ πόλιν. Expositam lectionem intulit Casaubonus, quam vindicat et nexus et narratio ipsius Strabonis lib. 5. p. 221. Accedit Guarinus, qui vertit: *Alii non urbem sane, sed Thessalorum campum* —. Flagitat et, id disputationis summa, quae sic proximae forma magis inlustratur et comprobatur.

20) Paris. ὀνοματικῶς. Post Moscov. cum Paris. δεῦρο.

21) Ante Casaubonum ἀποικήσαντα, uti legitur in Veneto.

1) Vatic, Paris. τῆς Ἑλλάδος. Moscov. τῆς Ἑλλάδος et supra τῇ Ἑλλάδι. Receptam lectionem Graecae linguae usus satis tuetur.

2) Vatic. Venet. Moscov. Gem. Pletho A. B. cum Guarino ταύτην. Retinui tamen vulgatam, quia docere vult, innuente etiam orationis forma, Hellada et Achaiam austrinam Thessaliae partem a Pelasgiotide diversam complecti, quae uno alias nomine sit Phthiotis. Cf. supra p. 430. Pro θάτερον Venet. dat πᾶν.

Intelligunt, olim iuxta Larissam sitam, quae hodie non exstet: alii non urbem, sed campum Thessalorum sic denominatum Abante auctore, qui ex Argis eo coloniam duxerit.

§. 6.

Phthiam quidam eandem cum Hellade sive Graecia faciunt et Achaia: scilicet partem esse totius Thessaliae austrinam, in duas divisae portiones.

Alii

Thessalia.

ἐστι [15] πλησίον τῶν [16] Φαρσάλων ἀμφοῖν, τῆς τε παλαιᾶς καὶ τῆς νέας, [17] κἀκ τοῦ Θετιδείου τεκμαιρόμενοι τῆς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ μέρος εἶναι καὶ [18] τήνδε τὴν χώραν· [19] οἱ δ' εἰπόντες πόλιν, Φαρσάλιοι μὲν δεικνύουσιν ἀπὸ ἑξήκοντα σταδίων τῆς ἑαυτῶν πόλεως κατεσκαμμένην πόλιν, ἣν πεπιστεύκασιν εἶναι τὴν Ἑλλά-

15) Minus bene ad praecedentia in Vatic. reiicitur his subiectis: Τῶν γὰρ Φαρσάλων ἀμφοῖν.

16) Venet. Φαρσάλου ἀμφοῖν τῆς τε παλαιᾶς. Posteriora etiam ex suis codicibus profert Casaubonus. Corrupte.

17) Vulgo editiones κ' ἐκ. Medic. Moscov. κἀκ. Utrumque in hoc auctore insolentius videtur, nec nisi a poetis passim frequentatum. Κἀκ tamen ex analogia aliorum praeferendum putavi. Ita enim etiam in vulgari oratione κἀκεῖ, κἀγώ, κἄπειτα non raro occurrunt. Vid. quae disputat Koenius ad Gregor. de dialectis p. 72. cui addo Fischer. ad Welleri Gramm. Gr. P. 1. p. 138. Nec a damno subscriptum, cum alia ratio sit, illo ante contractionem praevio, alia illo absente; hinc ταὐτά.

18) Gem. Pletho B. καὶ ταύτην τὴν χώραν.

19) Casaubonn. οἱ δ' εἰπόντες πόλιν Φάρσαι οἱ μὲν δεικνύουσι. Vatic. 174. Paris. Moscov. οἱ δ' εἰπόντες πόλιν Φαρσάλιοι οἱ μὲν δεικνύουσι. Disiecta hic utique est orationis forma, quae turbavit librarios, et ex summa disputationis erui et cognosci debet. Nempe inquirit, utrum regio fuerit Hellas, an urbs. In priori parte inierit argumentum ex Thetidio petitum, et sic τεκμαιρόμενοι (Paris. τεκμαιρομένοις, male) pendet a φασίν; altera pars incipit a verbis οἱ μὲν Φαρσάλιοι, in quo est structura Homerica, qualis initio adparuit, οἱ δ' ὕστερον, οἱ μὲν εἰπόντες.

sacellum est Pharsalo et novae et veteri propinquum: et ex hoc Thetidio coniiciunt eam partem fuisse Achilleae ditionis. Qui urbem intelligunt, de his Pharsalii LX stadiis a sua urbe rudera monstrant diruti oppidi, quod Hella-

πόλεις ἢ [10] χώρας, οὐ δηλοῖ. Οἱ δ' ὕστερον τὴν Ἑλλάδα, οἱ μὲν, εἰπόντες χώραν, [11] διατετάσθαι φασὶν εἰς τὰς Θήβας τὰς [12] Φθιώτιδας ἀπὸ [13] τῆς πάλαι Φαρσάλου. Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ τὸ [14] Θετίδιόν ἐστι, Thessalia.

10) Casaubonn. Vatic. χώραν. Illud melius est ex nexu.

11) Editiones διαττάτεσθαι. Parif. διαττᾶσθαι. Vatic. Venet. Mosc. Gem. Pletho A. B. διατετάσθαι, quod coniectando adsecutus erat Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 572. qui sic totum locum constituit: διατετάσθαι φασὶν (cf. p. 433. in.) εἰς τὰς Θήβας, quod amplexus sum. Sic alibi subiicitur ἀπὸ — μέχρι vel ἐπὶ, quarum particularum optionem dant codices, quippe qui ab hac parte omnes sunt truncati. Prout enim vulgo in editionibus hic locus expositus est, διαττάτεσθαι φασὶ τὰς Θήβας τὰς Φθ. ἀπὸ — nihil inde sani eliciatur; quare et eum merito corruptum esse censuit Casaubonus, etsi remedium admovere noluit.

12) Aldus, Hopperus male Φθιότιδας.

13) Articulus deest in Parif. et Moscov. Pro τῆς in Vatic. exstat τοῦ, quod ex sequ. coarguitur.

14) Vatic. Gem. Pletho A. Θετίδειον. Parif. Θετείδιον et Θεтίδιον, uti post. Editiones ante Casaubonum hic Θετίδιον, post Θεττίδιον ferunt. Priorum duarum syllabarum scriptura facile ex etymo probatur, penultimae vagatur per ι et ει. Prius reperitur etiam in Polybio 18, 3, 6. et 4. in. et Plutarchi Pelopida c. 32. Posterius praeferunt Euripides in Andromache v. 20. Schol. Pindari ad Nem. 4, 81. Tzetzes ad Lycophron. v. 175. Pro hoc Θετίδειον scribit Stephanus h. v. de quo vid. Holsten. p. 136. et Sturz ad Hellanici fragm. p. 134. Utrum praeferendum sit, ι an ει, in ambiguo haeret. Idem notatur passim in aliis, v. c. *Gythio*, *Dascylio*, sed et in similibus, quae Deorum nomina referunt, uti Ποσείδιον, Ἀσκλήπιον et plura eiusmodi.

pida an loca, incertum. Posteriores, qui Graeciam pro loco accipiunt, porrectam fuisse aiunt ad Thebas Phthiotidis ab antiqua Pharsalo. In hac regione etiam Thetidis sacel-

Thessalia. δάρκης μενεπτόλεμος· περὶ ὧν κοινῶς μὲν [5] οὕτω φησίν·

[6] Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ, καὶ Φθῖοι, καὶ [7] φαιδιμόεντες Ἐπειοί.

Ἰδίως δέ·

[8] Πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε, μενεπτόλεμός τε
Ποδάρκης.
Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες
Ναῦφιν [9] ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.

Τάχα δὲ καὶ οἱ σὺν Εὐρυπύλῳ Φθῖοι ἐλέγοντο,

ὅμοροι

5) Vatic. Paris. Moscov. Casauboni. οὕτως εἴρηκε vel εἴρηκεν, Paris. Mosc. juxta ponunt etiam φησίν. Alterutrum abundat.

6) Vatic. Moscov. Ἐνθάδε. Alterum praeponunt in Homero Il. 13, 685, editiones nostrae, etiam Villois. et Wolfii.

7) Haec duo verba omissa sunt in Ven. et Gem. Plethone utroque. Casaubonus verba Φθῖοι (vel, uti dedit, Φθίοι) — Ἐπειοί uncis inclusit, quos removi, cum κοινῶς haec ab Homero dicta esse adfirmet.

8) Vatic. Moscov. Πρός. Tum Gem. Pletho B. θωρηθέντες vitiose. Sequentia ad ταύτοις ὄντες omittit idem.

9) Inter hoc verbum et ἐμάχοντο lacuna cernitur in Vatic. 174. et Paris. in qua tantum extincti vocabuli ultima syllaba τῶν remansit. Vatic. 173. Moscov. inserunt μετ' αὐτῶν. Revocavi ex Homero Il. 13, 700. μετὰ Βοιωτῶν, quae voces vel exciderunt, vel corruptae sunt, certe innuuntur.

darces ducebat. De quibus communiter sic loquitur:

Illic Boeoti, vestitu et Iaones alto,
Locrique, Phthiique et gens illustris Epeium.

Peculiariter autem:

Pro Phthiisque Medon, acer belloque Podarces
Stabant, et saevos arcebant navibus hostes.

Fortassis etiam, qui cum Eurypylo fuerunt, Phthii dicti sunt,

ὅμοροι τούτοις [10] ὄντες· νῦν μέντοι Μαγνησίας νομίζουσι [11] τῆς ὑπ' Εὐρυπύλῳ τά περὶ [12] Ὀρμένιον, καὶ τὴν ὑπὸ [13] Φιλοκτήτῃ πᾶσαν· τὴν δ' ὑπὸ [14] τῷ Ἀχιλλεῖ τῆς Φθίας ἀπὸ Δολοπίας καὶ τοῦ πεδίου μέχρι τῆς Μαγνητικῆς θαλάττης· μέχρι δὲ τῆς ὑπὸ Thessalia.

10) Vatic. 174. Parif. Mofcov. μένοντες. Vatic. 173. μὲν ὄντες, unde prius intelligitur, fic ut μὲν etiam inferi poffit. Verba Φθῖοι — Εὐρυπύλῳ in Ven. non adparent.

11) Vatic. Parif. Mofcov. τῆς τε.

12) Vatic. Parif. Mofcov. Ὄρμενον cum Aldo et Hoppero. Guarinus aliena et turbata dedit: *quae fubdita fuit Eurypylo, et oram totam Philoctetae fubiectam et Orchomeno vicinam et Achilli fubiectam* —. Cum Msstis illis in forma confentit Hefychius f. v. Ὄρμενος, nifi quod in νος terminare et fpiritu afpero fignare ex praemiffo nomine proprio Ὅρμενος videtur. At Plinio 4, 16. f. 9. eft *Hormenium*, uti Homero Il. 2, 734. quem hic refpexit, Ὀρμένιον, item Euftathio ad Homer. c. l. ex Strabone. Confentiunt in eo Medic. Ven. Gem. Pletho. Similis mutatio infra p. 438. obverfatur. Sine adfpiratione autem efferendum effe, diferte monet Euftathius ad Homer. Il. 9. 448. p. 666, 45. quippe qui derivat ab ὄρω, ὀρόμενος, facta fyncope.

13) Vulgo et hic Φιλοκτήτου fertur. Sed quod dedi, praeter ufum confuetum comprobant etiam Vatic. Medic. Parif. Mofcov. Gem. Pletho B. Conf. antea.

14) Voces τῷ Ἀχιλλεῖ exciderunt in Vatic. Parif. Mofcov. in quo poftremo recentior manus eas fuppleverat. Plura omiffa funt in Gem. Plethone B. qui ftatim poft πᾶσαν fubiicit περὶ Ἅλου.

funt, horum contermini. Nunc quidem Magnefiae Eurypylo fubditae adfcribunt, quae circa Ormenium funt, et Philoctetae ditionem omnem; Achillis autem Phthiam a Dolopia et campo usque ad mare Magneticum, et ad urbem

Thessalia.

ὑπὸ [15] Πρωτεσιλάῳ πόλεως Ἀντρῶνος, ἣ νῦν πληθυντικῶς [16] λέγεται.

§. 8.

Περὶ Ἅλου δὲ καὶ Ἀλόπης διαπορoῦσι, μὴ οὐ τούτους λέγει τοὺς τόπους, οἳ νῦν ἐν τῷ Φθιωτικῷ τέλει φέρονται, ἀλλὰ τοὺς ἐν Λοκροῖς, μέχρι δεῦρο ἐπικρατοῦντος [1] Ἀχιλλέως, ὥσπερ καὶ μέχρι

15) Male per ο scriptum legitur in Vatic. et Moscov. Iidem cum Paris. ante πόλεως ponunt τῆς. Post Ἀνδρῶνος prave vulgarunt Aldus et Hopperus.

16) Subsequuntur haec in Vatic. 174. Paris. et Moscov. τὸ δὲ πλάτος ἀφορίζεται τῆς ὑπὸ Πηλεῖ καὶ Ἀχιλλεῖ . . . . τῆς Τραχινίας καὶ τῆς Οἰταίας ἀρξαμένοις . . . . αὐτὸ (Mosc. cum Paris. δ' αὐτὸ) σχεδόντι· καὶ μῆκός ἐστι τοῦ Μαλιακοῦ . . . . . . Περὶ Ἅλου δὲ καὶ —. Intelligitur, Strabonem hic subnexuisse dimensionem Achilleae ditionis, cuius quidem partes interceptas certa fide reparare cum sit difficile et lubricum, nec, si velim tentare, id sine prolixiori disputatione et ab hoc loco aliena adstrui possit, ablego quaerendi cupidos ad Schlichthorstii Geogr. Homeri p. 95. sq. Quantas autem in expositionibus similibus iacturas noster fecerit, docent exempla plurima ex Msstis passim proposita.

1) Moscov. praeponit τοῦ. Antea pro Ἅλου Aldus et Hopperus dederunt ἄλλου, uti saepe etiam in Msstis nomina propria in adpellativa transeunt. Sic supra p. 424. quidam θαλάσσης pro Θετταλίας et hic paullo post Gem. Pletho B. ἄλλος pro Ἅλος et olim in Herodoto 7, 173. Cf. post et ad p. 435. Pro λέγει etiam antea Aldus et Hopperus emiserunt λέγειν.

Protesilao parentem Antronem, quae nunc plurali numero effertur.

§. 8.

De Halo autem et Alopa dubitatur, ne fortasse non ea loca nominet poëta, quae nunc in Phthiotica ditione censentur, sed in Locris sita: eo scilicet usque Achillis ditione se extendente, ut et usque

μέχρι Τραχῖνος καὶ τῆς Οἰταίας. Ἔστι γὰρ καὶ Ἅλος καὶ Ἁλιοῦς ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Λοκρῶν, καθάπερ καὶ Ἀλόπη. Οἱ δὲ τὸν Ἁλιοῦντα ἀντὶ Ἀλόπης τιθέασιν, καὶ γράφουσιν οὕτως·

Οἵ [2] θ' Ἅλον, οἵ θ' Ἁλιοῦνθ', οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο.

Ὁ δὲ Φθιωτικὸς [3] Ἅλος ὑπὸ τῷ πέρατι κεῖται τῆς Ὄθρυος [4] ὄρους πρὸς ἄρκτον κειμένου τῇ Φθιώτιδι, ὁμόρου

Thessalia.

p. 433.

Pp 2

2) Adparet, Strabonem τὸ Α adspirasse, cum in Homero Il. 2, 682. lenem spiritum gerat et hinc τ' Ἄλον legatur. Atque ita etiam hoc nomen in nostro scribi vult Berkelius ad Stephan. p. 164. At hic diserte Strabo ἐν τῇ παραλίᾳ ponit, et maritimam urbem facit, unde ab ἅλς, ἁλὸς rectius derivetur et adspiretur, de quo cf. etiam Politus ad Eustathium in Homerum Tom. 2. p. 683. Nempe fuerunt duae urbes hoc nomine in Phthiotide, una sub Achille, ab Athamante condita ad radices Othryos montis (cf. post) et mediterranea ab ἅλμη dicta; (de quo Stephanus h. v.) altera sub Protesilao eaque maritima ad Maliacum sinum, uti prolixe docuit Politus p. 682. sq. c. l. At sic, quam Achilli dat Homerus, Protesilai paullo post fuisse dicit Strabo, nec discrimen illud statutum caute satis videtur observare. Monet tamen etiam Eustathius ad Homerum c. l. pag. m. 242. ad Strabonis rationem quosdam etiam alios hoc nomen adspirasse. Post Paris. habet Ἁλιοῦντα et Moscov. Τριχῖν' pro Τρηχῖν', quod Homericis libris hic etiam dedi.

3) Scribendum hic ex iis, quae proxime notata sunt, putavi Ἅλος pro Ἄλος.

4) Haec vox in Vatic. desideratur, in Paris. adscripta est.

usque ad Trachinem et Oetaeam regionem. Nam in Locrensi ora maritima ut Alope, ita etiam Halos sunt et Halius. Sunt qui Haliuntem pro Alopa substituunt, et sic legunt:

Quique Halon, atque Haliunta, et qui Trachina colebant.

Alos vero Phthiotidis iacet ad finem Othryos montis, qui versus septentriones imminet Phthiotidi; con-

Thessalia. ὁμόρου δὲ [5] τῷ Τυμφρηστῷ τῷ ὄρει καὶ τοῖς Δόλοψιν, [6] ἐκεῖθεν δὲ παρατείνοντος εἰς τὰ πλησίον τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Ἀπέχει δ' [7] Ἰτώνου περὶ ἑξήκοντα σταδίους ὁ [8] Ἄλος, ἢ ἡ Ἄλος· λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως· ᾤκισε

5) Verba haec τῷ Τυμφρηστῷ — καὶ τοῖς omissa sunt in Venet. et Gem. Plethone utroque, in Parisi. et Mosc. τῷ ὄρει. Iidem codices duo cum Casaubonn. et Vatic. pro Τυμφρηστῷ substituunt Τιφρηστῷ, quod ex Etymol. M. sub v. Τυφρηστὸς sustineri possit. Guarinus: *Phresto proximus.* Sed Τυμφρηστὸς occurrit etiam hic in sequ. et in Lycophr. v. 420. ubi tamen etiam τὸ μ in libris eliditur. Tzetzes praeterea urbem cognominem memorat cum Stephano. Hic tamen moratur, qui in ipso hoc nomine et derivatis remoto μ Τυφρηστὸς scribit, uti Etymol. M. auctor p. 772. Plenioris quidem soni gratia τὸ μ insertum putat Ortelius in thes. Geogr. s. v. *Tymphrestus*, uti in Πίμπλα et aliis, quod etiam videtur Sylburgio ad Etymol. M. c. l. Utrum eligi debeat, dubium. Cf. etiam supra ad p. 410. in.

6) A manu recentiori in Paris. et Moscov. insertum legitur καὶ ἐκεῖθεν omisso δέ. Gem. Pletho B. scribit κἀκεῖθεν παρατείνοντος.

7) Casaubonus pro Ἰτώνου vult Ἴτωνος, qua forma reddit Guarinus, itaque legit etiam Berkelius ad Stephanum p. 104. quia hic Strabonis locum sic repetat, quem quidem aperte descripsit. Nec aliter legitur in Homero Il. a, 696. Cum tamen libri nihil mutent, et Stephanus s. v. Ἴτων alteram etiam formam agnoscat cum Eustathio ad Homer. p. m. 245. c. l. a vulgata lectione eo minus recedendum putavi, in primis quod eam etiam infra p. 435. codices praeferunt.

8) Gem. Pletho B. ὁ ἄλλος (cf. paullo superius) ἢ ἡ Ἄλος. Leni autem spiritu signavi eadem de causa, quam antea indicavi, cum vulgo asperum gerat.

conterminus monti Tymphresto ac Dolopibus, atque inde ad vicina Maliaco sinui loca protenditur. Distat Alos, (urbs utroque genere effertur) ab Itono circiter LX stadia: condidit Athamas, super

[9] ᾤκισε δὲ ὁ Ἀθάμας [10] τὸν Ἄλον· ὑπέρκειται δὲ τοῦ Κροκίου πεδίου· ῥεῖ δὲ ποταμὸς [11] Ἄμφρυσος [12] πρὸς τῷ τείχει. Ὑπὸ δὲ τῷ Κροκίῳ Θῆβαί εἰσιν αἱ Φθιώτιδες, καὶ [13] ἡ χώρα δὲ Φθιῶτις καλεῖται καὶ Ἀχαϊκὴ, συνάπτουσα τοῖς Μαλιεῦσιν, ὥσπερ καὶ οἱ Thessalia.

9) Vatic. Parif. Mofcov. cum edd. Aldi, Hopperi, Xylandri ᾤκησε, quod hic aperte nexus faftidit.

10) Vatic. 174. τὸν Ἄλον, quod, etfi utrumque valeat, hic tamen praetulerim, quod ipfe tamquam potius antea praepofuit. Et fic antea ὁ Φθιωτικὸς Ἄλος. Alii enim libri malunt τὴν Ἄλον. Obftant tamen, quo minus recipiam, quae in codicibus fubnectuntur. Nempe in Vatic. Cafaubonn. Parif. Mofcov. haec deinceps comparent: ἀφανισθεῖσαν δὲ συνὰ (fic Vatic. At Parif. δὲ σὺν, Mofcov. tantum δὲ, Cafaubonn. ne hoc quidem) . . . . χρόνοις ὕστερον. Quid defit, aliunde non fubminiftratur. Videtur tamen illa etiam in fuo libro inveniffe Guarinus; vertit enim continua ferie: *pofterioribus deleta temporibus, quae Crocio imminet campo.* Pofteriora mire quidem.

11) Ἄμφυσος in Vaticanis legitur, pro Ἄμφρυσος, uti fcribunt etiam poetae penultima producta, veluti Apollon. Rhod. 1, 54. Callimach. in Apoll. v. 48. cum Scholiafte, Virgil. Geogr. 3, 2. Lucan. 6, 368. et alii, unde alterum σ otiari videtur, uti et iudicat Brunckius ad Apollon. c. l. Etfi enim paffim geminatum occurrit, meliores tamen codices fimplex praeferunt. Quare et hic ita dedi. Cf. ad p. 435. ubi codices in fimplici magis confentiunt. De accentu in antepenultima ponendo diferte monuit Schol. Apollonii ad c. l.

12) Parif. πρὸς τῷ . . . Mofcov. πρὸς τὸ . . . In Vatic. ipfa haec tria vocabula πρὸς τῷ τείχει vacuo fpatio rependuntur. Gem. Pletho πεδίου· ὑπὸ δὲ τῷ Κροκίῳ ceteris fubpreffis.

13) Venet. Gem. Pletho B. ἡ Ἄλος, quod ex hoc reponendum

fuper campum Crocium, alluente moenia Amphryfo amne. Sub Crocio Thebae funt Phthiotides: et ipfa regio dicitur Phthiotis, et Achaica Malienfes attingens, et

Thessalia. καὶ δέκα σταδίους. Περὶ δὲ Τραχῖνος εἴρηται, [10] ὁποία τις, καὶ ὁ ποιητὴς κατονομάζει.

§. 9.

Τοῦ δὲ Σπερχειοῦ μεμνημένος πολλάκις, ὡς ἐπιχωρίου ποταμοῦ, τὰς [1] πηγὰς ἔχοντος ἐκ [2] Τυμφρηστοῦ, ἐκδιδόντος δὲ πλησίον [3] Θερμοπυλῶν μεταξὺ

20) Moscov. ποῖά τις. Post idem male κατωνομάζει.

1) Gem. Pletho A. B. ἀρχάς. Utrumque, quod patet, in usu est. Sic ἔχειν ἀρχὰς de Tago lib. 3. p. 160. et ἔχειν πηγὰς de Lyrcio lib. 8. p. 370. et sic alibi. Valent igitur codices plerique. Antea Ald. et Hopper. Σπερχιοῦ. Post in Vatic. et Paris. deest ἐκ, quod in Moscov. a manu recentiori erat insertum.

2) Vatic. Paris. Moscov. ita hunc locum exhibent: Τρυφησσὸς (in Mosc. supra scriptum legitur Τρυφησσοῦ) Τριοπικοῦ ὄρους, τοῦ καλουμένου . . . . στερον (forte ὕστερον, quod in solo Parisiensi servatum haesit) ἐκδιδόντος —. Idem fragmentum ex suo codice reddidit Guarinus, et rectius quidem in voce Τριοπικοῦ sic: *amnem indigenam e Timphresco Dryopico monte nascentem iuxta Termopylum vero exeuntem.* Nempe Cnidus, quod illorum codicum scriptura innuit, hinc plane est aliena. At Dryopes recte commemorantur, quippe quos ad Sperchium habitasse ipse Strabo adfirmat lib. 8. p. 373. Cf. post p. 434. et Stephanus s. v. Δρυόπη, unde Δρυοπικοῦ legendum est. In explenda lacuna operam ludere nolim. Forte latet exstinctum nomen Τεφρηστοῦ. Ceterum Τυμφρηστοῦ habuisse videtur Gem. Pletho uterque. Ald. Hopper. Τυμφρεστοῦ. Vid. paullo superius dicta.

3) Venet. Θερμοπύλου μεταξὺ αὐτοῦ, quod repraesentavit Guarinus, et suis editionibus exceperunt Aldus et Hopperus.

stadia. De Trachine dictum est, qualis sit; et Homerus nominat.

§. 9.

Idem cum saepenumero Sperchei mentionem faciat, ut Thessaliei fluminis, e Tymphresto orientis et prope Thermopylas in mare excurrentis,

ταξὺ ⁴ αὐτῆς καὶ Λαμίας, δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ ἐντὸς πυλῶν ὅσα τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, καὶ τὰ ἐκτὸς ὑπ' ⁵ ἐκείνῳ ἦν. Ἀπέχει δὲ Λαμίας ὁ Σπερχειὸς περὶ τριάκοντα σταδίους, ⁶ ὑπερκειμένης πεδίου τινὰς καθή- Thessalia.

Pp 5

4) Venet. Ald. Hopper. αὐτοῦ, cuius caussa in proxima nota indicata est. Gem. Pletho αὐτῶν. Alii αὐτῆς, uti iam correxerat Xylander, ut melius et ipsa re flagitante ad Trachinem referretur. Ultra Spercheum enim erant alii fluvii, Dyras et Melas, et tum demum sequebatur Trachin. (cf. supra p. 428.) Thermopylae maritimo cursu a Sperchei ostiis aberant 10 stadia, (cf. p. 435.) Lamia a Sphercheo 30. (V. post.)

5) Venet. ἐκείνων.

6) Vatic. Moscov. Gem. Pletho A. B. Ald. Hopperus ὑπερκειμένης, Xylander ὑπερκειμένους, inde a Casaubono ὑπερκειμένοις, quod et fuisse videtur in Paris. Ipse Casaubonus vult ὑπερκείμενας vel ὑπερκειμένου. Renititur Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr. p. 321. quia ὑπερκείμενας, quod referri debeat ad Σπερχειὸς, incommode et insolenter dicatur, cum fluvii suis ripis sint depressiores in solito et placido fluxu. Nec ὑπερκειμένου probat, quia πεδίον raro dicatur ὑπερκεῖσθαι. Ipse praefert ὑπερκειμένης, sc. Λαμίας, quae urbs fuit in edito et planitiei supereminuit ad Maliacum sinum usque porrectae, uti pateat ex Livio 36, (non, quod adposuit 35,) 25, 3. Cum saepe ὄρη ὑπερκεῖσθαι πόλεως dicantur, et ipsae πόλεις πεδίων ὑπερκεῖσθαι, (cf. p. 433. in. lib. 8. p. 344. in. et alibi) videtur utique rectius ad Lamiam revocandum esse, quod comprobant etiam codices, etsi nimis a suo nomine reiectum est. At ita solet passim Strabo. Tum similis forma adfuit paullo superius de Alo. Denique situs ex more apte indicatur. Nec aliter legit cepitque Guarinus, qui sic interpretatur: *imminet cuidam campo.* Quibus rationibus motus dedi ὑπερκειμένης.

rentis, inter Trachinem et Lamiam, ostendit etiam, quae intra Pylas ad Maliacum sinum pertinebant, et quae extra erant, Achilli paruisse. Spercheius xxx stadiis abest a Lamia, sita super planitie quadam

Thessalia. ταιαν, [6] Θαυμακοὺς, [7] Πρόερναν, Φάρσαλον, Ἐρέτριαν ὁμώνυμον τῇ Εὐβοϊκῇ, Παραχελωίτας, καὶ τούτους ὁμωνύμους τοῖς Αἰτωλικοῖς· καὶ γὰρ ἐνταῦθά ἐστιν Ἀχελῶος ποταμὸς πλησίον Λαμίας, [8] παρ' ὃν οἰκοῦσιν οἱ [9] Παραχελωῖται. Παρέτεινε δ' ἡ χώρα αὕτη πρὸς ἄρκτον μὲν τῇ τῶν Ἀσκληπιαδῶν καὶ μάλιστα προσεσπερίων, καὶ ταῖς [10] Εὐρυπύλου καὶ Πρωτι-

suli possunt interpretes. Vulgata tamen praeferenda, quia supra p. 432. indixit Μελιταιεῖς.

6) Moscov. Θαυμακοῦς, quasi sit casus rectus. Docet Livius 32, 4. *Philippus Thaumacos obpugnabat*, et *Thaumaci—siti sunt*, et alibi. *Thaumacus* tamen dedit Guarinus, et Θαυμακοὺς etiam ex hoc loco adlegat Harduinus ad Plinium 4, 16. s. 9.

7) Moscov. Περέρναν. Post idem Παρακαχελωΐτας. In sequ. recte tamen cum Paris. Παραχελωῖται, ut Σαυνῖται, Συβαρῖται in auctoribus, etsi nec ea sine discrepantia dimittuntur, uti fit in Strabonis editionibus.

8) Verba haec παρ' ὃν οἰκοῦσιν — ἄξιαι μνήμης εἰσὶ praeteriit Gem. Pletho B.

9) Circumflexum penultimae, uti proxime iam notavi, imponunt Paris. et Moscov. Quod etsi rectius puto, haesitavi tamen propter Stephanum, qui et Παρακαανῖται inlustrationis causa subiicit, vulgatam scripturam immutare. At post dedi Ἀσκληπιαδῶν.

10) Vatic. 174. Εὐρυπύλου . . . . . καὶ Πρωτεσιλάου. In Paris. pro καὶ spatium patet vacuum, et in Moscov. illa vocula

litaeam, Thaumacum, Proërnam, Pharsalum, Eretriam Euboicae cognominem, Paracheloitas itidem Aetolicis cognomines: nam hic quoque fluvius est Achelous prope Lamiam, iuxta quem habitant Paracheloitae. Haec regio versus septentrionem porrecta fuit, ad terram Aesculapii posterorum maxime occiduorum, atque Eurypyli et Prote-

Πρωτεσιλάου, ταῖς πρὸς ἕω [11] κεκλιμέναις . . . . πρὸς νότον δὲ τῇ Οἰταίᾳ, εἰς [12] τεσσαρεσκαίδεκα δήμους διῃρημένῃ, Ἡράκλειάν τε καὶ Δρυοπίδα, τετράπολιν γεγονυῖάν ποτε, καθάπερ καὶ τὴν Δωρίδα, μητρόπολιν δὲ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δρυόπων νομιζομένην. Τῆς δ' Οἰταίας καὶ ὁ Ἀκύφας ἐστὶ, καὶ Παρασωπιὰς, καὶ Οἰνειάδαι, καὶ [13] Ἀντίκιῤῥα [14] ὁμώνυμος τῇ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἑσπερίοις. Λέγω δὲ τὰς διατάξεις ταύτας οὐκ ἀεὶ μεμενηκυίας τὰς αὐτὰς, ἀλλὰ ποικίλως μεταβεβλημένας· αἱ δ' ἐπισημότατοι μάλιστα ἄξιαι μνήμης εἰσί.

Thessalia.

§. 11.

cula a manu recentiori inserta est. Pro τῆς reposui ταῖς, ut accommodaretur structurae lege ad praecedens τῇ. In sequenti lacuna absorptum videtur substantivum, quod huc refertur, χώραις vel simile aliquid.

11) Idem vacuum spatium conspicitur post hoc verbum in Paris. et Moscov. quod nec alii subplent.

12) Moscov. τετταρεσκαίδεκα, consueto more. Editiones ante Casaubonum τεσσαρακαίδεκα, quod tamen potius cum neutro iungitur. Post Δρυοπίδα praeposito articulo mavult Moscov.

13) Moscov. per υ, de quo vid. ad p. 418.

14) Paris. Moscov. ὁμώνυμοι ταῖς. At vulgata recte habet.

Protesilai adversus orientem solem inclinantibus . . . . . . versus meridiem autem Oetaeae, in XIV pagos sive curias divisa, Heracleamque et Dryopidem: quae olim fuit tetrapolis, sicut et Doris est: et Dryopum, qui in Peloponneso sunt, mater aestimatur. Ad regionem Oetaeam etiam Acyphas pertinet, et Parasopias, et Oeneidae, et Anticirrha idem habens cum ea nomen, quae est in Locris occiduis. Nomino autem has portiones, non quasi eae semper eaedem constiterint: cum quidem varias sint perpessae mutationes: sed tamen nobilissimae, memoratu maxime sunt dignae.

§. 11.

Thessalia. καθήκοντος ἐπὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. [7] Ὅτι δ' ὁ Σπερχειὸς ἐπιχώριος, ἔκ τε τοῦ τρέφειν ἐκείνῳ τὴν [8] κόμην φάσκειν, καὶ τοῦ τὸν Μενέσθιον, ἕνα τῶν λοχαγῶν αὐτοῦ, Σπερχειοῦ λέγεσθαι [9] παῖδα καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀχιλλέως. Μυρμιδόνας δ' εἰκὸς καλεῖσθαι πάντας τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ [10] καὶ τῷ Πατρόκλῳ, οἳ συνηκολούθησαν ἐξ Αἰγίνης φεύγοντι [11] τῷ Πηλεῖ. Ἀχαιοὶ δ' ἐκαλοῦντο οἱ Φθιῶται πάντες.

§. 10.

7) Verba Ὅτι δ' ὁ Σπερχειὸς — τῆς Ἀχιλλέως desunt in Gem. Plethone utroque.

8) Pro κώμην editionum ex Medic. recepi, quod iam res ipsa suadebat et narratio Homerica Il. 23, 141. sq. ut taceam, morem illum olim viguisse.

9) Casaubonn. Moscov. παιδίον. Paris. πεδιοῦ et παιδιοῦ, Vatic. παιδιοῦ, Venet. παῖδες. Mirum, quod in notissima voce et re ex Homero Il. 16, 174. nota ita hallucinati sunt. Editiones omnes habent παῖδα, quod movere nolui. Antea Ald. Hopper. τοῦτον Μενέσθιον.

10) Verba καὶ τῷ Πατρόκλῳ desunt in Gem. Plethone utroque.

11) Plura hic dat Gem. Pletho uterque: τῷ πατρὶ Πηλεῖ, τῶν Αἰγινητῶν πρότερον Μυρμιδόνων κεκλημένων. Ἀχαιοὶ δ' ἐκαλοῦντο —. Quae huc ex lib. 8. p. 375. translata videntur, certe in praecedentibus conclusa tenentur.

quadam ad Maliacum sinum pertinente. Spercheium autem Thessaliae fuisse fluvium, vel ex eo liquet, quod comam ei Achilles se aluisse dicit: et quod Menesthius, unus e centurionibus eius, Spercheii dicitur filius ex Achillis sorore. Myrmidones porro vocari consentaneum est omnes, qui sub Achille et Patroclo erant, qui in exsilium ex Aegina proficiscentem Peleum erant secuti. Achaei vocabantur Phthiotae universi.

§. 10.

Thessalia.

§. 10.

Ἀπαριθμοῦνται δὲ [1] τὰς ὑπὸ τῷ Φθιωτικῷ τέλει τῷ ὑπ' Ἀχιλλεῖ κατοικίας, Μαλιέων ἀρξάμενοι, πλείους μὲν, ἐν δ' αὐταῖς Θήβας τὰς Φθιώτιδας, [2] Ἐχῖνον, Λαμίαν, περὶ ἣν ὁ Λαμιακὸς συνέστη πόλεμος Μακεδόσι καὶ Ἀντιπάτρῳ πρὸς Ἀθηναίους· ἐν ᾧ [3] Λεωσθένης ἔπεσε τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, [4] Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως ἑταῖρος· Ἐρινεὸν πρὸς τούτοις, Κορώνειαν, ὁμώνυμον τῇ Βοιωτικῇ, [5] Μελίταιαν, p. 434.

1) Parif. Mofc. ταῖς ὑπὸ, quod in hoc poftea transierat mutatum in τῆς ὑπό.

2) Venet. Ald. Hopper. cum Guarino Ἐχῖναν, Parif. Vatic. Mofcov. ἔχειν ἀνδάμιαν, Cafaubonn. ἔχει Ἐχῖναν ex corruptione coalefcentium nominum. Accentus difcrepat. Ἔχινος invenitur in Ptolemaeo 3, 13. Ἐχῖνος in Polybio 17, 3, 12. 18, 21, 3. et, qui cognominem Acarnaniae urbem memorat, Stephano, uti in ipfo Strabone p. 435. Sed vid. de fimilibus fupra ad p. 395. in.

3) Parif. fubnectit τε.

4) Mofcov. praemittit ὁ. Tum verba πρὸς τούτοις omittuntur in Vatic. Ven. Parif. Mofcov. Gem. Plethone E. In Mofc. quidem ea manus recentior inferuerat. Poffint quidem abeffe, fed quod pluribus interpofitis ad fummam narrationis redit, non omnino otiofa adftant.

5) Parif. Mofcov. Ald. Hopper. Μελίτειαν. Utramque olim formam ufu invaluiffe, difcitur ex Stephano, ad quem con- fuit

§. 10.

Enumerant porro oppida Phthioticae ditionis Achilli fubditae, a Malienfibus orfi, plura fane: fed in his etiam Thebas Phthiotides, Echinum, Lamiam, (ad quam urbem Macedonibus et Antipatro bellum cum Athenienfibus commiffum fuit Lamiacum, in quo cecidit Leofthenes, Athenienfium dux, Alexandri regis focius) Erineum, Coroneam eiusdem cum Boeotica nominis, Melitaeam,

Thessalia. ταιαν, [6] Θαυμακοὺς, [7] Πρόεςναν, Φάςσαλον, Ἐςέτςιαν ὁμώνυμον τῇ Εὐβοϊκῇ, Παςαχελωΐτας, καὶ τούτους ὁμωνύμους τοῖς Αἰτωλικοῖς· καὶ γὰς ἐνταῦθά ἐςιν Ἀχελῶος ποταμὸς πλησίον Λαμίας, [8] πας' ὃν οἰκοῦσιν οἱ [9] Παςαχελωΐται. Παςέτεινε δ' ἡ χώςα αὕτη πςὸς ἄςκτον μὲν, τῇ τῶν Ἀσκληπιαδῶν καὶ μάλιςα πςοσεσπεςίων, καὶ ταῖς [10] Εὐςυπύλου καὶ Πςωτε-

suli possunt interpretes. Vulgata tamen praeferenda, quia supra p. 432. indixit Μελιταιεῖς.

6) Moscov. Θαυμακοῦς, quasi sit casus rectus. Docet Livius 32, 4. *Philippus Thaumacos obpugnabat*, et *Thaumaci — siti sunt*, et alibi. *Thaumacus* tamen dedit Guarinus, et Θαυμακοῦς etiam ex hoc loco adlegat Harduinus ad Plinium 4, 16. s. 9.

7) Moscov. Πςοέςναν. Post idem Παςακαχελωΐτας. In sequ. recte tamen cum Paris. Παςαχελωΐται, ut Σαυνῖται, Συβαςῖται in auctoribus, etsi nec ea sine discrepantia dimittuntur, uti fit in Strabonis editionibus.

8) Verba haec πας' ὃν οἰκοῦσιν — ἄξιαι μνήμης εἰσὶ praeteriit Gem. Pletho B.

9) Circumflexum penultimae, uti proxime iam notavi, imponunt Paris. et Moscov. Quod etsi rectius puto, haesitavi tamen propter Stephanum, qui et Παςακεαυῖται inlustrationis causa subiicit, vulgatam scripturam immutare. At post dedi Ἀσκληπιαδῶν.

10) Vatic. 174. Εὐςυπύλου . . . . . καὶ Πςωτεσιλάου. In Paris. pro καὶ spatium patet vacuum, et in Moscov. illa vocula

litaeam, Thaumacum, Proernam, Pharsalum, Eretriam Euboicae cognominem, Paracheloitas itidem Aetolicis cognomines: nam hic quoque fluvius est Achelous prope Lamiam, iuxta quem habitant Paracheloitae. Haec regio versus septentrionem porrecta fuit, ad terram Aesculapii posterorum maxime occiduorum, atque Eurypyli et Prote-

Πρωτεσιλάου, ταῖς πρὸς ἕω [11] κεκλιμέναις . . . . Thessalia.
πρὸς νότον δὲ τῇ Οἰταίᾳ, εἰς [12] τεσσαρεσκαίδεκα δήμους διῃρημένῃ, Ἡράκλειάν τε καὶ Δρυοπίδα, τετράπολιν γεγονυῖάν ποτε, καθάπερ καὶ τὴν Δωρίδα, μητρόπολιν δὲ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δρυόπων νομιζομένην. Τῆς δ' Οἰταίας καὶ ὁ Ἀκύφας ἐςὶ, καὶ Παρασωπιὰς, καὶ Οἰνειάδαι, καὶ [13] Ἀντίκιρρα [14] ὁμώνυμος τῇ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἑσπερίοις. Λέγω δὲ τὰς διατάξεις ταύτας οὐκ ἀεὶ μεμενηκυίας τὰς αὐτὰς, ἀλλὰ ποικίλως μεταβεβλημένας· αἱ δ' ἐπισημότατοι μάλιςα ἄξιαι μνήμης εἰσί.

§. 11.

cula a manu recentiori inserta est. Pro τῆς reposui ταῖς, ut accommodaretur structurae lege ad praecedens τῇ. In sequenti lacuna absorptum videtur substantivum, quod huc refertur, χώραις vel simile aliquid.

11) Idem vacuum spatium conspicitur post hoc verbum in Paris. et Moscov. quod nec alii subplent.

12) Moscov. τεττaρεςκαίδεκα, consueto more. Editiones ante Casaubonum τεσσαρακαίδεκα, quod tamen potius cum neutro iungitur. Post Δρυοπίδα praeposito articulo mavult Moscov.

13) Moscov. per υ, de quo vid. ad p. 418.

14) Paris. Moscov. ὁμώνυμοι ταῖς. At vulgata recte habet.

Protesilai adversus orientem solem inclinantibus . . . . . . versus meridiem autem Oetaeae, in XIV pagos sive curias divisa, Heracleamque et Dryopidem: quae olim fuit tetrapolis, sicut et Doris est: et Dryopum, qui in Peloponneso sunt, mater aestimatur. Ad regionem Oetaeam etiam Acyphas pertinet, et Parasopias, et Oeneidae, et Anticirrha idem habens cum ea nomen, quae est in Locris occiduis. Nomino autem has portiones, non quasi eae semper eaedem constiterint: cum quidem varias sint perpessae mutationes: sed tamen nobilissimae, memoratu maxime sunt dignae.

§. 11.

Thessalia.

§. 11.

Τοὺς [1]δὲ Δόλοπας φράζει καὶ ὁ ποιητὴς ἱκανῶς, ὅτι ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς εἰσι τῆς Φθίας, καὶ ὅτι ὑπὸ τῷ [2]αὐτῷ ἡγεμόνι ἦσαν τῷ Πηλεῖ οὗτοί τε καὶ οἱ Φθιῶται· ἔναιον γὰρ (φησὶν) ἐσχατιὴν Φθίης· καὶ ἦν Φοίνιξ Δολόπεσσιν ἀνάσσων, δόντος τοῦ Πηλέως. Γειτνιᾷ δὲ τῇ Πίνδῳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν χωρίοις, Θετταλικοῖς οὖσι τοῖς πλείστοις. Διὰ [3]γάρ τε τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἐπικράτειαν τῶν Θετταλῶν καὶ τῶν Μακεδόνων οἱ πλησιάζοντες αὐτοῖς μάλιστα τῶν Ἠπειρωτῶν, οἱ μὲν ἑκόντες, οἱ δ' ἄκοντες, μέρη καθίσταντο [4]Θετταλῶν ἢ καὶ Μακεδόνων· καθάπερ Ἀθαμᾶνες, καὶ Αἴθικες, καὶ Τάλαρες Θετταλῶν· Ὀρέσται

1) Xylander καὶ Δόλοπας.

2) Casaubonn. Venet. αὐτῶν, reliqui ad nexum apte cum Guarino αὐτῷ, uti etiam legitur in editionibus.

3) Aldus, Hopper. Xylander γάρ τό. Illud recte habet. Vatic. ἐπιφάνειάν τε καὶ —.

4) Casaubonn. Venet. Gem. Pletho A. B. Θετταλοῖς καὶ Μακεδόσι. Utrumque potest componi, prout retuleris. Vulgatam tamen tuentur proxime subiecta. Parif. et Mosc. in recepta lectione, quam et ipsi praeferunt, excluserunt καί. Ante Θετταλῶν in Parif. et Vatic. incommode distinctio maxima facta est.

§. 11.

Iam Dolopes ipse Homerus satis indicat in extremo Phthiae incoluisse, et sub eodem principe fuisse Peleo cum Phthiotis: nam Phoenix ait in extremitate Phthiae habitasse se, ac dono Pelei imperasse Dolopibus. Regio vicina est Pindo et circumiacentibus locis, quorum maximam partem Thessalia sibi vindicat. Quippe gloria et potentia Thessalorum atque Macedonum effecit, ut his vicini, maxime Epirotae, vel ultro vel inviti etiam se partem Thessalorum aut Macedonum facerent: sicut Athamanes, Aethices, et Talares Thessalorum; Orestae,

'Ορέσαι δὲ, [5]καὶ Πελαγόνες, καὶ Ἐλιμιῶται Μακεδόνων. Thessalia.

§. 12.

Ἡ δὲ Πίνδος [1]ὄρος μέγα, πρὸς ἄρκτον μὲν τὴν [2]Μακεδονίαν, πρὸς ἑσπέραν δὲ Περραιβοὺς μετανάστας ἀνθρώπους [3]ἔχουσα, [4]πρὸς δὲ μεσημβρίαν Δόλοπας· αὐτὴ δ' ἐςὶ τῆς Θετταλίας· ἐπ' αὐτῇ δὲ τῇ Πίνδῳ ᾤκουν Τάλαρες, Μολοττικὸν φῦλον, τῶν περὶ τὸν [5]Τόμαρον ἀπόσπασμα· καὶ Αἴθικες, [6]πρὸς

5) Vocabula καὶ Πελαγόνες effluxerunt in Gem. Plethone A. et B.

1) Parif. Mofcov. fubnectunt ἐςί.

2) Cafaubonn. Μακεδόνων. Mei omnes in vulgata perftant, quam non laceffo.

3) Deeft in Vatic. Parif. Gem. Plethone A. B. Melius adeft in aliis.

4) Gem. Pletho A. B. paullo aliter fequentia praeit vel reddit fic: πρὸς μεσημβρίαν Δολόπους (B. Δόλοπας) ἔχειν, πρὸς ἕω δὲ τὴν Ἑστιαῶτιν· αὐτὴ δ' ἐςὶ —. Cum Heftiaeotis occiduas Theffaliae partes occupet, (cf. fupra p. 430.) Pindus autem Moloffidi immineat, (v. fequ.) utique particula haec narrationis probari poteft.

5) Vulgo Ἴσμαρον, quod nomen in hoc nexu recte offendit Palmerium, qui in Gr. ant. 2, 8. p. 313. et 329. Τόμαρον vel Τμάρον fubftituit. Illud nempe vitium enatum effe putat ex ufu maiufcularum literarum in ΤΟΜΑΡΟΣ, quarum cum

Oreftae, Pelagones, et Elimiotae Macedonum.

§. 12.

Pindus vero mons eft magnus, cui verfus feptentrionem Macedones adiacent, verfus occafum Perrhaebi homines inquilini, ad meridiem Dolopes; ipfe quidem Theffaliae eft. Ad ipfum Pindum Talares habitavere, gens Moloffica, avulfa portio ab iis, qui circa Tomarum degunt: et Aethices, ad

Thessalia. [6]πρὸς οὓς ἐξελαθῆναί φησιν ὑπὸ Πειρίθου τοὺς Κενταύρους ὁ ποιητής· ἐκλελοιπέναι δὲ νῦν ἱςοροῦνται. Τὴν δ' ἔκλειψιν διττῶς ἀκουςέον· ἢ γὰρ ἀφανισθέντων [7]τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῆς χώρας τελέως ἠρημωμένης, ἢ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐθνικοῦ μηκέτι ὄντος,
p. 435. μηδὲ συςήματος διαμένοντος τοιούτου. [8]Ὅταν οὖν ἄσημον τελέως ᾖ τὸ λειπόμενον νυνὶ σύςημα, οὐκ ἄξιον μνήμης τίθεμεν, οὔτ' αὐτὸ, οὔτε τοὔνομα τὸ μεταληφθέν· ὅταν δ' ἔχῃ τοῦ μεμνῆσθαι δικαίαν πρόφασιν, λέγειν ἀναγκαῖον τὴν μεταβολήν.

§. 13.

cum priores duae in libro corrosae fuissent, ex apicibus, quae restarent, effinxisse Ἴσμαρον. Nusquam enim in Thracia, ubi fuit Ismarus urbs vel mons, Molossi adparent, quippe qui in Epiro sedem habuerunt. Cf. lib. 7. p. 323. f. Tomarus autem mons Epiri notus prope Dodonam, quae initio fuit Thesprotorum, post Molossorum. Cf. lib. 7. p. 328. Egregie vero acutam eam Palmerii suspicionem confirmat Gem. Pletho uterque, quippe in quo exstat vel Τίμαρον vel Τόμαρον. Proxime ex aliis Msstis huc accedit Ἴμαρον in Mediceo. Quare non dubitavi, ita hic rescribere.

6) Πρὸς elapsum est in Moscov., et edd. Aldi et Hopperi.

7) Τῶν deest in Paris. et Mosc. Contra iidem cum Vatic. ante συςήματος addunt τοῦ.

8) Verba Ὅταν οὖν — τὴν μεταβολὴν desiderantur in Gem. Plethone B.

ad quos a Peirithoo eiectos fuisse Centauros Homerus tradit: nunc intercidisse ea gens dicitur. Cum dicitur gens aliqua defecisse, bifariam hoc intelligi potest: vel quia hominibus prorsus deletis deserta sit regio: vel quia nomen gentis non supersit, neque tale corpus perduraverit. Quando igitur prorsus obscurum est collegium, quod nostro tempore superest: neque ipsum nos, neque nomen, quod accepit, mentione dignamur: si memorandi iusta sit causa, necesse est etiam mutationem explicari.

§. 13.

§. 13.

Thessalia.

Λοιπὸν δ' εἰπεῖν τῆς παραλίας τὴν τάξιν τῆς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ [1]Θερμοπυλῶν ἀρξαμένους· τὴν γὰρ Λοκρικὴν καὶ [2]τὰς ἄλλας εἰρήκαμεν. Αἱ τοίνυν Θερμοπύλαι τοῦ μὲν [3]Κηναίου διεστήκασιν [4]ἑβδομήκοντα σταδίων πορθμῷ· παραπλέοντι δ' ἔξω Πυλῶν τοῦ [5]Σπερχειοῦ ὡς σταδίους δέκα, ἔνθεν δ' εἰς

1) Vatic. Moscov. Gem. Pletho B. πυλῶν. Prior pars in Mosc. inserta accessit. Sic idem antea habuit ὀκρικὴν, quod mansit in Paris. in illo a manu recentiori expletum est.

2) Ignorat has duas voces Paris. quas in Moscov. recentior manus addidit. Gem. Pletho B. omnino non agnoscit verba τὴν γὰρ Λοκρικὴν — εἰρήκαμεν, qui post ἀρξαμένοις statim subiicit: Αἱ Θερμοπύλαι,

3) Aldus, Hopper. Κυναίου, non, uti margo ed. Amstel. adnotat, Κνηίου. Sed cf. Strabo lib. 10. in. et Ptolem. 3, 15.

4) Paris. Moscov. coniuncte ἑβδομηκονταςαδίῳ, quod quidem analogiae non adversatur. Simile paullo post recurrit. Gem. Pletho A. B. σταδίοις παραπλέοντι omissa voce πορθμῷ.

5) Ald. Hopper. male Σπερχιοῦ. At iacturam hic vocis στόμα factam, vel legendum μέχρι τοῦ Σπερχειοῦ censet Palmerius in exercitt. in Gr. auctor. p. 322. quia alias sententia claudicet. Παραπλεῖν utique hoc sensu cum accusativo vel nudo vel etiam repetita praepositione παρὰ apud nostrum et alios reperitur. Quodsi proxima verba respicias, ἐντὸς absorptum videatur ab ων τοῦ. Sed terminus desideratur, in quo cursus subsistat. Forte librarii retulerunt ad praecedens διεστήκασιν, quod tamen huc revocari nequit. Luxatus omnino videtur nexus et infra vis consecutionis.

§. 13.

Restat, ut ordine maritimam oram enarremus, quae Achillem dominum habuit, facto a Thermopylis initio: nam de Locridis ora aliisque iam ante dictum est. Thermopylae a Cenaeo promontorio disiunguntur stadiorum LXX freto. Inde ubi a Pylis navigaveris ad ostia Sperchei decem sunt stadia: hinc ad

Thessalia. δ' εἰς [6] Φάλαρα, εἴκοσι. [7] Φαλάρων δ' ἀπὸ θαλάσσης [8] ὑπέρκειται [9] πεντήκοντα στάδια ἡ τῶν δεκαπέντε πόλεων. Εἶθ' ἑξῆς παραπλεύσαντι σταδίοις ἑκατὸν ὁ Ἐχῖνος ὑπέρκειται. Τῆς δ' ἑξῆς παραλίας ἐν [10] μεσογαίᾳ ἐστὶν ἡ Κρεμαστὴ Λάρισσα εἴκοσι σταδίους αὐτῆς διέχουσα· ἡ δ' αὐτὴ [11] μὲν Πελασγία λεγομένη καὶ Λάρισσα.

§. 14.

6) Male Ald. Hopper. Φάλαραν.

7) Vatic. Parif. Mofc. τῶν δὲ Φαλάρων. A Φαλάρων ad πόλεων εἶθ' lacunam admifit Gem. Pletho A. ad ἑξῆς παραπλεύσαντι Gem. Pletho B.

8) Non fine caufa afterifco notatur hic locus. Excidit enim nomen urbis, quae ὑπερκεῖσθαι dicitur Φαλάρων. Ea fuit, ni fallor, Lamia, ut ex Livio 36, 36. [36, 29, 5.] conlicio. Erat enim Lamiae velut ἐπίνειον Φάλαρα, et, qui Lamiam ire volebant per mare, Phalaris exfcenfionem faciebant, ut apud Livium dicto loco Nicander Aetolus, qui pecuniam ab Antiocho Lamiam detulit, dum eam Philippus obfidebat, ad Phalara appulerat. *Palmerius in exercitt. in Gr. auctort.* p. 322. Cf. Polybius 20, 11. ex quo fua haufit Livius. Probabilis utique eft Palmerii coniectura etfi in ipfo contextu fine codicibus locum non habet; in verfione tamen conceffit Penzelius. Vicina loca ea facit Stephanus f. v. Φάλαρα.

9) Cafaubonn. Parif. Mofcov. πεντηκοντασταδίους. Sic paullo ante ἑβδομηκοντασταδίους.

10) Vatic. μεσογαίῳ. Venet. Gem. Pletho B. μεσογείᾳ, quae perinde valent.

11) Parif. Mofcov. Venet. καὶ pro μὲν. Parifi duplici fcriptura Πελασγία et Πελαγία. Hoc paffim apud noftrum aliosque de infulis dicitur procul a continenti in alto mari fitis, quod hinc

ad Phalara, xx: a Phalaris fupra mare ftadiis L eft quindecim illa urbium .... Inde fi navigaveris ftadia C, ad Echinum pervenies. Deinceps verfus oram in mediterraneis fita eft ad XX ftadia Cremafte, id eft penfilis, Lariffa: quae eadem Pelasgia dicitur, et Lariffa.

§. 14

§. 14. Thessalia.

Εἶτα Μυόννησος [1] νησίδιον· εἶτ' [2] Ἀντρών· ἣν [3] δ' ἡ αὐτὴ ὑπὸ [4] Πρωτεσιλάῳ. Καταλέγει δ' ὁ ποιητὴς ἐφεξῆς τοῖς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τοὺς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ·

hinc alienum est. Tum καὶ ante Λάρισσα deest in Vatic. Parif. Moscov. Ven. Gem. Plethone A. B. Inde Moscov. Λάρισα praeter usum.

1) Moscov. Gem. Pletho B. νησίον, uti paullo post. Promiscuum utraque vox habet usum.

2) Ut constaret ratio, accentum, exemplis etiam aliorum motus, devolvi in ultimam. Sic Πλευρών, Πυθών, Αὐλών et similia. In solo forte Hesychio invenitur Ἄντρων, cum aliis, e quibus Etymol. M. Harpocration, Stephanus, in vulgari forma consentiant. Sed de hoc me dicere memini ad lib. 8. p. 350. In sequentibus titubat Moscov. quippe ubi duplici accentu dedit Ἄντρῶνος. Vatic. recte Ἀντρῶνος, uti post Mosc. firmius Ἄντρῶνα.

3) Vatic. Moscov. δὴ αὕτη.

4) Post hoc nomen plura excidisse suadent ea, quae hic Vatic. 174. Parif. et Moscov. inserunt, etsi et ea satis manca. Sunt autem haec: Τοσαῦτα μὲν ὑπὲρ (Vatic. ὑπὸ) τῆς παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ (Vatic. 173. qui in reliquis cum editionibus consentit, περὶ τῆς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ) μεμνημένος καταλέγει δ' ὁ ποιητὴς | εἰς πολλὰ καὶ γνώριμα μέρη διε (διε non habent Vatic. et Parif.) . . . . ἡγεμόνας μὲν τὰς ὑπ' | αὐτοῖς . . . . τῆς Θετταλίας κύκλον διέταξεν . . . . | ὥσπερ ἐν τοῖς ἐπάνω . . . . λοιπὴν περιοδείαν τῆς χώρας (Vatic. Parif. tantum χω) . . . . ἐφεξῆς —. Ceteri codices levioribus exceptis vulgatam lectionem praeferunt. Tantum Guarinus: *Haec Protesilao suberat; tot sub Achille fuerant. Explicat autem poeta recenfetque ordine illas, quae Achilli parebant.* Denique contractiora haec ex suis libris adposuit Casaubonus: ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ. Τοσαῦτα μὲν καὶ περὶ τῶν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. Ἡ δὲ Φυλακὴ —.

§. 14.

Sequitur Myonnesus parva insula, murum insula: deinde Antron, quae Protesilaum habuit dominum. Proxime post Achilleos Homerus eos recenset, qui sub Protesilao fuerunt;

Thessalia. σιλάῳ· οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ καὶ ἐφεξῆς ὄντες τῇ [5]ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ παραλίᾳ μέχρι Ἀντρῶνος. Ἡ μὲν οὖν Φυλάκη ἐγγὺς Θηβῶν ἐστι τῶν [6]Φθιωτίδων, αἵπερ εἰσὶ καὶ αὐταὶ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ· καὶ [7]Ἄλος δὲ, καὶ Λάρισσα ἡ Κρεμαστὴ, καὶ τὸ Δημήτριον ὑπ' ἐκείνῳ πᾶσαι πρὸς ἕω τῆς [8]Ὄθρυος. Τὸ δὲ [9]Δημήτριον Δήμη-

5) Gem. Pletho B. ὑπ' Ἀχιλλεῖ, ut antea alii. Tum uterque omittit voces μέχρι Ἀντρῶνος. Hinc vero superiores codices iterum aliqua inserunt: Ὁριζομένη τοίνυν . . . . . . Πρωτεσιλάῳ (Parif. tantum servavit λάῳ) ἔξω μὲν οὖσα τοῦ . . . . . | . . . τῆς Φθιώτιδος, οὐ μὴν τῆς . . . . ἡ μὲν οὖν —. Ceterum Vatic. 174. in margine aliena haec a nostro loco adsuit: κομιζόμενος· τῷ δ' πρόπαις· τῷ ε παῖς· τῷ ς μελλείρην· τῷ ζ εἰρήν· λέβητα Θεσπρώτιον. Θεσπρωτία μέρος γῆς τῆς Ἠπείρου, ἐν ᾗ μαντεῖον Διὸς διὰ λεβήτων ἠχούντων πως γινομένη. Ἐπὶ τῆς πυρᾶς οὕτως ὁ Κροῖσος εἶπε τὰ ἐμὰ παθήματα ἀχάριστα ἐόντα μαθήματα γέγονε· ὡς τὸ παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.

6) Mss. Casaubonn. Venet. Φθιώτιδος. At recte habet aliorum et editionum forma, dummodo ad Thebas retuleris sublata post Φυλάκη distinctione, quod feci. Sic Θῆβαι Φθιώτιδες memorantur a Polybio 5, 99. in. quas Phthioticas vocat Livius 28, 7, 12. 33, 5. in. vel Phthias, uti 39, 25, 9. cum Polybio 17, 3, 13. Denique accedit ipse Strabo supra p. 433. f. Interim Ptolemaeus 3, 13. dixit Θῆβαι Φθιώτιδος, quod etiam, si ipsam rem spectes, parum refert.

7) Ald. Hopper. ἄλλος, ut supra p. 430. peccabatur.

8) Mosc. hic et post Ὀθρύος. Alibi tamen receptum usum servat.

9) Medic. Gem. Pletho A. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 695. p. m. 245. Δημήτρειον. Alii per ι. De variatione saepe obvia dictum est supra ad p. 396. f.

runt; ii autem erant deinceps siti in ora maritima secundum Achillis ditionem usque ad Antronem. Proinde Phylace Thebis Phthioticis propinqua est, quae et ipsae suberant Protesilao: ut Alos quoque, et Larissa Cremaste, et Demetrium, versus ortum ab Othry. Demeter Graecis est Ceres. Itaque Demetrium Cere-

Δήμητρος εἴρηκε τέμενος, καὶ ἐκάλεσε Πύρασον. Ἦν δὲ πόλις εὐλίμενος ἡ [10] Πύρασος ἐν δυσὶ σταδίοις ἔχουσα Δήμητρος ἄλσος καὶ [11] ἱερὸν ἅγιον, διέχουσα Θηβῶν σταδίους εἴκοσι· ὑπέρκεινται δὲ Πυράσου [12] Θῆβαι. Θηβῶν δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ [13] τὸ Κρόκιον πεδίον πρὸς τῷ καταλήγοντι τῆς Ὄθρυος, δι' οὗ [14] ὁ Ἄμφρυσος ῥεῖ ποταμός. Τούτου δ' ὑπέρκειται ὁ Thessalia.

10) Moscov. Πύρασα. Sed cf. Homer. Il. 2, 695.

11) Vatic. ἅγιον ἄγαλμα. Casaubonn. Paris. Moscov. ἱερὸν ἄγαλμα. Sic et Guarinus: *sacram habens statuam*. Alii cum Eustathio c. l. ἱερὸν ἅγιον habent. Videtur ἅγιον in hoc nexu positum offendisse, nec temere. At quia Homericum τέμενος ita reddit, retinendum. Sic ἱερὸν ἁγιώτατον Plutarchus de animi tranquillitate p. 865. ed. Lips. et alibi.

12) Paris. Moscov. μὲν αἱ Θῆβαι. Τῶν Θηβῶν. Ita etiam Vatic. omisso tantum αἱ ante Θῆβαι.

13) Paris. τῇ, praecedentis vocis respectu. Tum Vatic. Κρωκὶ πεδίον. Cf. p. 433. in.

14) Moscov. omisit articulum, uti post cum Vatic. Paris. Ven. Gem. Plethone B. vocem ποταμός. Ipsum fluvii nomen in editionibus scribitur Ἄμβρυσος, pro quo codices Casaubonn. dant Ἄμφρυσας et Ἄμφυρσος. Ex meis Venet. Moscov. Gem. Pletho B. praeferunt Ἄμφρυσος, Paris. Ἄμφρισος, Gem. Pletho A. Ἄμφυσος, Vatic. Ἀμφυρισός. *Amphrysus* habet Guarinus. Atque ita hic, ut supra, reposui. Ἄμβρυσος debetur Aldo, quae quidem fuit Phocidis urbs memorata a Polybio 4, 25, 2. Pausania 10, 3, 2. et 36, 2. ex Latinis a Livio 32, 18, 6. Plinio 4, 4. s. 3. sed et a nostro supra p. 423. Attamen Ἄμφρυσος illa urbs a Stephano scribitur, ubi tantum addit, a quibusdam etiam pro φ adhiberi β. Utrumque de nostro fluvio notat

Cereris vocavit fanum, et appellavit Pyrasum. Fuit autem Pyrasus urbs commodo portu praedita, a duobus stadiis habens lucum Cereri sacrum eiusdemque templum: infra Thebas XX stadiis iacebat Pyrasus. Ad Thebas in mediterraneis est Crocius campus ad fines Othryos montis: per eum fluit Amphrysus fluvius. Supra est Itonus, ibique

Thessalia. ὁ [14] Ἴτωνος, ὅπου τὸ τῆς Ἰτωνίας ἱερὸν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ ὁ [16] Κουάριος ποταμός· εἴρηται δὲ [17] περὶ τούτου ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἄρνης Βοιωτιακῆς. Ταῦτα δ' ἐστὶ τῆς Θετταλιώτιδος μιᾶς τῶν [18] τεσσάρων μερίδων τῆς ὅλης Θετταλίας, ἧς [19] ἦν καὶ τὰ ὑπ'

tat Schol. Apollonii ad 1, 54. de urbe et fluvio Schol. Callimachi ad hymn. in Apoll. v. 48. Cf. etiam de scriptura Sylburg. ad Pausan. 4, 31. p. m. 356. et 10, 3. p. 804. Equidem rationem auctoribus probatam in utroque sequendam putavi, quorum factae in libris corruptiones facile in errorem traxerunt grammaticos.

15) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. quod, etsi Ἴτων alii cum Guarino et editionibus scribunt, praeferendum tamen putavi, ut superiori loco p. 433. accommodarem. Sic et Latini passim, ut *incola Itoni* Catullus 64, 228. Neque tamen Ἴτων omnino repudio, uti hanc urbem producit Schol. Apollonii ad 1, 551. et in primis Homer. Il. 2, 696. Utramque formam notat Stephanus h. v. et tertiam Ἰτώνη addit Eustathius ad Homer. p. m. 245. c. l.

16) Venet. Κουεύριος. Vid. supra ad p. 411.

17) Voces περὶ τούτου — περὶ desunt in Paris. et Moscov. in quo quidem manus recentior subpleverat. Voces εἴρηται — Βοιωτιακῆς praeteriit Gem. Pletho uterque. Tum Casaubonn. ἐν ταῖς Βοιωτιακαῖς. Vatic. Moscov. ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς. Paris. ἐν τοῖς Βοιωτικοῖς. Retinui tamen vulgatam cum Guarino et editionibus, quia respicit narrationem p. 411. de duplici Arne. Cf. et p. 413.

18) Moscov. τεττάρων, uti solet. Post Vatic. Paris. Mosc. Gem. Pletho A. συμπάσης pro ὅλης. Utrumque, ὅλης συμπάσης, deinceps adponit Gem. Pletho B.

19) Omittunt hoc verbum Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. B. possitque etiam commode abesse. Primus editorum addidit Casaubonus. Rectius idem in sequentibus posuit ὑπ' Εὐρυπύλῳ pro ἐπ' Εὐρυπύλου, quod invenerat.

ibique Itoniae templum Minervae: unde etiam, quod in Boeotia est, nomen habet: et fluvius Cuarius: de quo diximus in Arna Boeotiae. Haec vero pertinent ad Thessaliotidem, unam de quatuor Thessaliae partibus: sub qua etiam

ὑπὸ [20] Εὐρυπύλῳ, [21] καὶ ὁ Φύλλος, ἔνθα Ἀπόλλωνος τοῦ [22] Φυλλαίου ἱερόν· καὶ Ἴχναι, ὅπου ἡ Θέμις [23] Ἰχναία [24] τιμᾶται. Κατὰ δὲ τὸν Ἀντρῶνα [25] ἕρμα ὕφαλον

Thessalia.

20) Gem. Pletho uterque subiicit καὶ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ, quod repetitum esse videtur ex superiori loco p. 432 f. Remotior enim et versus Ossam fuit Philoctetis ditio, uti adparet ex Homero Il. β, 716 sqq. Cf. Strabo infra p. 443.

21) Voces καὶ ὁ Φύλλος, ἔνθα Ἀπόλλωνος omissa desunt in Vatic. Paris. Moscov. Hic tamen a manu recentiori adiectas ostendit. Paris. ex Φύλλος priorem tantum partem servavit. Ulterius hinc et ad τιμᾶται omnia desiderantur in Gem. Plethone utroque. De scriptura nominis Φύλλος dubitationem movet Stephanus h. v. qui diserte ex Strabonis libris profert Φυλλεῦς. At minime sanus ille locus esse videtur, tum quod literarum series interpellatur, tum quod subiicit Rhianum feminino genere dixisse. Nempe genus unice spectavit Stephanus, non terminationem. Accedunt etiam gentilia Φυλλεὺς et Φυλλαῖος. Quare nihil contra omnes libros mutandum censui.

22) Paris. Moscov. simplici λ producunt, renuente etymo aliorumque auctorum usu, de quo plura dabit Iacobs ad Anthologiam V. 1. P. 4. p. 398. et quos memorat. Cf. etiam Muncker. et Staveren. ad Hygini fab. 14. p. 39.

23) Paris. ἡ Χναία. Moscov. Ἰχναία.

24) Hinc inserunt aliqua Vatic. 174. Paris. Moscov. sic: τιμᾶται, καὶ Κιερὸς δ' εἰς αὐτὴν συντελεῖται . . . . τῆς Ἀθαμανίας. Κατὰ δὲ —. Eadem in suo etiam codice legisse Guarinum, docet eius versio: et Cyerus cum ea censetur et Athamania. Obscura haec sunt in priori etiam fragmenti parte corrupta.

25) Vulgo ἔρυμα. Vatic. Paris. Moscov. ἑρμαῖον vel ἕρμαιον. In Paris. etiam vulgata vox superscripta est, quam praebent alii cum Guarino. Tzschucke. Non dubito, legendum esse ἕρμα ὕφαλον, quae vox scopulum in mari latentem significat.

etiam Eurypyli fuit ditio. Tum Phyllus, ubi Phyllaei Apollinis templum; et Ichnae, ubi Themis Ichnaea colitur. Iuxta Antronem ad fretum Euboicum

Thessalia. ὕφαλον ἐν τῷ πρὸς Εὐβοίᾳ ἐςὶ πόρῳ, καλούμενοι [26] ὄνος Ἀντρῶνος· εἶτα Πτελεὸν καὶ [27] Ἅλος.

ficat. Videtur autem illud saxum vocatum fuisse ὄνος, quia iacentis grandis asini speciem prae se ferret, unde proverbium manaverit, de maioribus solito animalibus, ὄνος Ἀντρῶνος. Similem mendam apud Plutarchum deprehendimus, ut alias infinitas. Locus est in Lycurgo [cap. 5.] αἰωρουμένη γὰρ ἡ πολιτεία καὶ ἀποκλίνουσα μὲν ὡς τοὺς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον ἕρμα τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ θεμένη καὶ ἰσοῤῥοπήσασα, τὴν ἀσφαλεστάτην τάξιν ἔσχε καὶ κατάστασιν. Cuius loci elegantiam nemo animadvertet, qui prius non observaverit, sumtum esse loquendi genus a navium suburra, qua naves αἰωρούμεναι onerantur. Suburram autem Graeci ἕρμα vocant. Quare ἕρμα legendum est, non ὅρμα. Sic etiam hunc versum apud Oppianum leges lib. 4. v. 477. Ἀλιευτικ. Πολλάκι μὲν καὶ νῆες ἐν ἑρμάσιν ὑπ' ἐπάκτων Κεῖνταις. Saepe quidem etiam naves in operibus (id est in cursu) quasi allisae sunt illis. Vulgo ὁρμαῖσι mendose. Casaubonus. Elegans est et acuta haec emendatio, quam ipsa nominis subiecti ratio non solum, sed et addita vox ὕφαλον confirmat. Sic enim diserte Pollux 1, 115. ἕρματα explicat πέτρας ὑφάλους. Etymol. M. auctor τὰ ἀπόκρυφα τῆς θαλάσσης μέρη καὶ ὕφαλα. Accedit locus Dionysii Halic. 1, 52. ἐ. ἕρμασιν ὑφάλοις περιπεσεῖν. Cf. quae de h. v. adferuntur ad Pollucem l. c. & Hesychium T. 1. p. 1437. Ita tamen legendum esse ad Aldi editionem iam antea, ut alia plura a Casaubono tacite excepta, monuerat Scaliger. His vero motus, et quod propius a codicibus abest, reposui ἕρμα, quod et ἔρυμα explicat et κάλυμμα τοῦ πρόσω πλεῖν Etymol. M. Atius in ἑρμαῖον possit aliquis argutari ex Suida, qui Ἑρμαῖον diserte interpretatur ὕφαλον πέτραν. Sed corrupta eum dedisse ex Harpocratione, in quo est Ἑρμᾶς, notavit iam Kusterus. Vid. Fischer ad Anacreont. fragm. 18. p. 372. Ἑρμαῖα nempe aliud volunt, de quo vid. Casaubon. ad Strabon. 17. p. 818. ubi similem variationem notat. Post pro πόρῳ Moscov. πόρον.

26) Ald. Hopper. Xyl. ὄρος, etsi inde a Guarino omnes ver-

boicum saxum est mari Antronis asinus. Sequitur Pteleum et
latens, quod vocatur Halos:

[27] Ἄλος· εἶτα τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν καὶ ὁ Πύρασος κατεσκαμμένος· ὑπὲρ αὐτῶν δὲ αἱ Θῆβαι· εἶτα ἄκρα Πύῤῥα καὶ δύο [28] νησίδια πλησίον, ὧν τὸ μὲν Πύῤῥα, τὸ δὲ Δευκαλίων καλεῖται· ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Φθιῶτις πως τελευτᾷ. Thessalia.

§. 15.

Ἑξῆς δὲ τοὺς ὑπὸ [1] Εὐμήλῳ καταλέγει, [2] τὴν p. 436.

Qq 5 συνεχῆ

versiones reddunt *asinus*. Ὄνος probant Mssti et auctores. Lapsus quidem facilis, uti olim pro ὄνος ferebatur ὄρος in Hesychio s. v. μύλη. Tum Ἀντρῶνος dat Moscov. pro vulgato Ἄντρωνος, de quo vid. ad lib. 8. p. 350. in. Hinc vero patet, quo sensu Strabo eam formulam vulgo iactatam intellexerit, quam varie alii remoteque explicant, de quo alibi.

27) Ald. Hopper. ἄλλος, ut supra.

28) Paris. et Moscov. νησία. Cf. paullo superius. Tum Moscov. πῶς pro πως.

1) Praemisso τῷ ponit Moscov. cum Vatic. uti infra hac pag. volunt ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ. Supra tamen haec nudata articulo producuntur.

2) Verba τὴν συνεχῆ — γῆς repudiavit Gem. Pletho uterque. Guarinus legisse videtur καὶ τὴν συνεχῆ —. Vertit enim: *contiguamque oram maritimam*. Casaubonus mallit: κατὰ, vel etiam καὶ τὴν συνεχῆ παραλίαν. Durior certe alias relinquitur nexus. Luxa non minus sunt, immo aperte depravata, quae subsequuntur: ἔπεστιν ἤδη, quae Casaubonus immutat in ἄπερ ἔστιν ἤδη. Ἔπεστιν sane incommodum hic accidit, etsi constanter tenent libri cum Guarino. Supra p. 432. in simili nexu dixit: νῦν μέντοι Μαγνησίας. Equidem priorem partem intactam reliqui, cum aliquatenus per adpositionem dicta possint intelligi, alteram copulandi voce ὑπὲρ connexui.

Halos: inde Cereris templum et Pyrasus dirutus: supra hunc Thebae: post Pyrrha promontorium et duae exiguae insulae, quarum una Pyrrha, altera Deucalion nominatur: atque ibi fere finis est Phthiotidis.

§. 15.

Deinceps eos refert, qui sub Eumelo erant, continentem

Thessalia. συνεχῆ παραλίαν, ἥπερ ἐςιν ἤδη [3]Μαγνησίας καὶ τῆς Πελασγιώτιδος γῆς. [4]Φεραὶ μὲν οὖν εἰσι πέρας τῶν Πελασγικῶν πεδίων πρὸς [5]τὴν Μαγνησίαν, ἃ παρατείνει μέχρι τοῦ Πηλίου ςαδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα. Ἐπίνειον δὲ τῶν Φερῶν Παγασαὶ, διέχον ἐννενήκοντα ςαδίους αὐτῶν. Ἰωλκοῦ δὲ εἴκοσι. Ἡ δ' [6]Ἰωλκὸς κατέσκαπται μὲν ἐκ παλαιοῦ. Ἐντεῦ-

3) Casaubonn. Vatic. 173. Μαγνητικῆς, itemque, etsi a recentiori manu, Moscov Probat unice hanc lectionem Laurent. Theodor. Gronovius in commentario ad marmoream basin. Colossi — p 479. (Vol. 7. thes. antiqu. Gr. Gronovii) et recipiendam fuisse pronuntiat. Movit nempe, quod adiectum sequitur καὶ τῆς Πελασγιώτιδος γῆς. Quod si tamen retineatur vulgata, τῆς praeponi vult. Neutrum, etsi per se valeat, est tamen necessarium. Sic propria adeo noster et gentilia coniungit; articulum librorum exempla promiscua incertum in plurimis faciunt. Praetulerim tamen, si quis postulet, posterius.

4) Casaubonn hic et post Φέῤῥαι.

5) Ita codices volunt. Eustathius tamen ad Homer. Il. 2, 756. p. m. 255. hinc reddit πρὸς τῇ Μαγνησίᾳ. Utrumque casum in his noster variare solet, adeoque lib. 2. p. 81. τὸ πρὸς δύσει πλευρὸν dicit, et deinceps τὰ πρὸς ἄρκτον. Cf. ad lib. 8. p. 346. in. lib 9. p. 405. f. Post idem Eustathius ante Πηλίου omittit articulum, uti etiam faciunt editiones ante Casaubonum. Denique ponit ςάδια pro ςαδίους, nota commissione. Sic paullo inferius ex Strabone ad Homer. Il. 2, 712 p. m. 248. habet ςάδια et ad Odyss. 11, 280 p. m. 433. ςαδίους. Post Paris. Mosc. ἐνενήκοντα.

6) Moscov. Ἰαλκός. Res nota.

tem oram maritimam, quae iam Magnesiae est et Pelasgiotidis propria. Pherae terminus sunt Pelasgici campi ad Magnesiam, qui ad Pelium usque montem porrigitur stadiis CLX. Navale Pheraeum sunt Pagasae; inde XC stadiis distirae, ab Iolco XX. Iolcus pridem deleta est. Hinc

Ἐντεῦθεν δ᾽ ἔστειλε τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Ἀργὼ Πελίας· ἀπὸ δὲ τῆς ναυπηγίας τῆς Ἀργοῦς καὶ Παγασὰς λέγεσθαι μυθεύουσι τὸν τόπον· οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ [7] τεθῆναι τοῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν, αἳ πολλαί τε καὶ δαψιλεῖς ῥέουσι· πλησίον δὲ [8] καὶ Ἀφέται, ὡς ἂν ἀφετήριόν τι τῶν Ἀργοναυτῶν. Τῆς δὲ Δημητριάδος ἑπτὰ σταδίους ὑπέρκειται τῆς θαλάσσης Ἰωλκός. Ἔκτισε δὲ Δημήτριος ὁ [9] πολιορκητὴς ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν Δημητριάδα μεταξὺ Νηλίας καὶ Παγασῶν [10] ἐπὶ θαλάσσῃ, τὰς πλησίον πολίχνας εἰς αὐτὴν συνοικίσας,

Thessalia.

7) Casaubona. τεθεῖσθαι et τεθῆναι. Ex meis Ven. Gem. Pletho A. B. τεθεῖσθαι, Paris. et hoc et τεθῆναι, posterius reliqui. Ald. Hopper. πεποιεῖσθαι pro τεθεῖσθαι, unde tamen Xylander effinxit πεποιῆσθαι. Denique Casaubonus statuit τεθῆναι, quod non est, cur sollicitetur.

8) Neglexerunt hanc voculam Ald. Hopper. Xyl.

9) Sustuli mendum, quod obsidet edd. Casaub. 1. 2. πολιοςκητής.

10) Eustathius ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. legit ἐπὶ θαλάσσης, ubi tamen Politus Tom. 2. p. 713. ex nostro recte reposuit ἐπὶ θαλάττῃ. Sic idem Eustathius post ad Homer. Il. 2, 712. p. m. 247. ex Strabone reddit ἐπὶ τῆς λίμνης.

Hinc Iasonem et Argo navem Pelias emisit: et fabulantur, Pagasas nomen habere ab Argo navi ibi compacta: alii probabilius nomen loco a pagis, id est fontibus, factum sentiunt, qui frequentes ibi largique fluunt. In propinquo sunt Aphetae, quasi carceres: quod hinc emissi fuerint Argonautae. Supra Demetriadem septem stadiis mari Iolcus sita est. Demetrius Poliorceta condidit et a se denominavit Demetriadem ad mare inter Neliam et Pagasas: in eamque conduxit vicina oppida, Neliam,

Thessalia. σας, [11] Νηλίαν τε καὶ Παγασὰς, καὶ Ὀρμένιον· ἔτι δὲ Ῥιζοῦντα, Σηπιάδα, [12] Ὀλιζῶνα, Βοίβην, Ἰωλκόν· [13] αἳ δὲ νῦν εἰσι κῶμαι τῆς Δημητριάδος. Καὶ δὴ καὶ ναύσταθμον ἦν τοῦτο καὶ βασίλειον μέχρι πολλοῦ τοῖς βασιλεῦσι τῶν Μακεδόνων· ἐπεκράτει δὲ καὶ τῶν Τεμπῶν καὶ τῶν ὀρῶν [14] ἀμφοῖν, τοῦ τε Πηλίου καὶ τῆς Ὄσσης. Νῦν δὲ συνέσταλται μὲν, τῶν δ' ἐν τῇ Μαγνησίᾳ πασῶν ὅμως διαφέρει. Ἡ δὲ Βοιβηὶς [15] λίμνη πλησιάζει μὲν ταῖς Φεραῖς· συνάπτει δὲ καὶ τοῖς ἀπολήγουσι τοῦ Πηλίου πέρασι καὶ τῆς Μαγνησίας. Βοίβη δὲ χωρίον ἐπὶ τῇ λίμνῃ κείμενον. Καθάπερ δὲ τὴν Ἰωλκὸν αὐξηθεῖσαν ἐπὶ πλέον

11) Hinc hiatus trium syllabarum cernitur in Paris. Tum Moscov. dat Ὀρμένιον, Paris. δ' Ἐριζοῦντα, male distractis vocibus.

12) Ita mutato accentu posui pro Ὀλίζωνα, praeeunte etiam hic Moscov. Probat Homerus Il. 2, 717. et, qui diserte ita scribendum esse monet, Stephanus h. v. ut ab adpellativo, quod in similibus valet, discernatur. Idem praetenta auctoritate Apionis et Herodori, Grammaticorum, firmat Eustathius ad Homer. c. l. p. m. 249.

13) Moscov. Gem. Pletho B. forte melius αἳ δὴ, nisi ob sequ. offendat.

14) Casaubonn. subiiciunt ὥσπερ εἴρηται, Vatic. Paris. Mosc. ὅνπερ εἴρηται.

15) Extrusa est haec vox in Paris. et Moscov.

Neliam, Pagasas, Ormenium, Rhizuntem, Sepiadem, Olizonem, Boeben, Iolcum: qui nunc sunt pagi Demetriadis. Urbs ea longo tempore fuit navale regibus Macedoniae: et sub se habuit cum Tempe, tum ambos montes, Pelium et Ossam. Nunc quanquam deminuta potentia, tamen omnibus Magnesiae urbibus praestat. Boebeis palus Pheris vicina est, et contigua extremitatibus Pelii atque Magnesiae. Boebe oppidulum est paludi imminens. Enimvero sicut Iolcum valde elatam deiecerunt

πλέον κατέλυσαν αἱ στάσεις καὶ αἱ τυραννίδες, οὕτω καὶ τὰς Φερὰς συνέστειλαν ἐξαρθείσας ποτὲ [16] καὶ συγκαταλυθείσας τοῖς τυράννοις. Πλησίον δὲ τῆς Δημητριάδος ὁ [17] Ἄναυρος ῥεῖ· καλεῖται [18] δὲ καὶ ὁ συνεχὴς αἰγιαλὸς Ἰωλκός. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν Πυλαϊκὴν πανήγυριν συνετέλουν. Ὁ δ' Ἀρτεμίδωρος [19] ἀπωτέρω τῆς Δημητριάδος τίθησι τὸν [20] Παγασητι-

Thessalia.

16) Καὶ deest in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri.

17) Vulgo Ναῦρος. Veri nominis depravationem, quam traxerunt omnes libri cum Guarino amputatione facta, detexit Casaubonus et substituendum vidit Ἄναυρον. Hunc enim fluvium plures non solum sic commemorant, sed et aliqui aperte in Thessaliae hoc tractu ponunt. veluti Callimachus in Delum v. 103. Orpheus in Argon. v. 112. Vibius Sequ. p. 3. Schol. Callimachi ad hymnum in Dian. v. 101. Sed vid. quae conlegerunt Spanhem. ad Callimach. in Dian. c. l Oberlin. ad Vibium p. 73. viri docti ad Hesych. Tom. 1. p. 346. Alterum *Naurum* nemo novit, etsi in tabula adposuit d'Anville. Strabonis quidem hoc loco inductus, qui et olim Dalechampium in Athenaeo 4, 21. p. 172. deceperat, ideo a Casaubono notatum. In Graecis enim ibi diserte Ἄναυρος legitur, et cum Iolco commemoratur. In re igitur conclamata a codicibus descifcere non dubitavi.

18) Aldus, Hopperus omittunt ὁ συνεχὴς, Xylander evulgavit δὲ συνεχής. Mosc. omittit ὁ. In sequentibus verba ἐνταῦθα — ἐμάνευσε Gem. Pletho B. non admisit.

19) Casaubonn. ἀνωτάτω. Sufficit, quam alii sustinent, vulgata.

20) Casaubonn. Παγασικὸν, Medic. Parif. Παγασιτικόν, uti antea legebatur in epitome p. 330. Venet. Πηγασιτικόν. De priori

runt seditiones et dominationes, ita et Pherae una cum tyrannis et creverunt et conciderunt. Prope Demetriadem Anaurus fluit. Litus continuum Iolcus vocatur. Hic etiam Pylaicum solennem conventum celebrabant. Artemidorus sinum Pagasaeum

Thessalia. γασητικὸν κόλπον εἰς τοὺς ὑπὸ [21] Φιλοκτήτῃ τόπους· ἐν δὲ τῷ κόλπῳ Φησὶν εἶναι τὴν Κικύνηθον νῆσον καὶ πολίχνην ὁμώνυμον.

§. 16.

[1] Ἑξῆς δ' αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ πόλεις καταλέγονται. Ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐςὶ τῆς Θρᾳκίας Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος· ἐμνήσθημεν δὲ καὶ πρότερον τῆς ἐν Πελοποννήσῳ. Πρόκειται δὲ τῶν

priori nominis parte nulla obiicitur dubitatio, et, quod in Stephano f. v. Ἀκέσαι legitur Πηγασαῖος, aut pertinet ad Πήδασα per corruptionem, vel, uti aliis eodem teste scribitur, Πήγασα, aut ad Ioniam dialectum informatum est, aut, quod vult Gavel in observatt. miscell. novis Tom. 4. p. 239. in Παγασαῖος mutari debet, uti scribit ipse Stephanus f. v. Ἀφέται. Sic Plinius 4, 23. f. 12. dicit *Pagasicus sinus*. At cum aliis libris Παγασητικὸς scribit Scylax p. 24. sq. Hudf. Stephanus f. v. Ἀφέται et Δημητριάς. Guarinus tamen habet *Pagaseum sinum*. Similis variatio obversatur infra p. 438.

21) Casaubonn. Venet. Parif. Moscov. ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ. De utroque paullo superius dictum est. Sic post ὑπὸ Φιλοκτήτῃ Venet. Parif. Moscov.

1) Vatic. 174. Parif. Mosc. truncata quaedam his subiiciunt τῆς . . . . καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ . . . . . ἠρίθμηνται, (Parif. Moscov. tantum ῆμηται.) Ἡ τε Θαυμακία καὶ (καὶ abest in Vatic.) . . . . τῆς ἑξῆς παραλίας ἐςί. Πρόκειται —. Reliqui cum editionibus consentiunt. Tantum Venet. omisit ἐν Πελοποννήσῳ.

saeum longius a Demetriade ponit in loca Philoctetam dominum agnoscentia: inque eo sinu ait Cicynethum esse insulam et oppidum eiusdem nominis.

§. 16.

Deinceps urbes recensentur ab Homero, quae Philoctetae parebant. De his Methone alia est a Thracica illa, quam Philippus evertit: de Peloponnesiaca suo loco intulimus mentionem. Ante Magne-

τῶν Μαγνήτων νῆσοι συχναὶ μὲν, αἱ δ' ἐν ὀνόματι Σκίαθός τε καὶ Πεπάρηθος, καὶ [2] Ἰκὸς, Ἁλόννησός τε καὶ Σκῦρος ὁμωνύμους ἔχουσαι πόλεις. [3] Μάλιστα δ' ἐστὶν ἐν ὀνόματι Σκῦρος διὰ τὴν Λυκομήδους πρὸς Ἀχιλλέα οἰκειότητα, καὶ τὴν Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐνταῦθα [4] γέννησίν τε καὶ ἐκτροφήν. Ὕστερον δὲ Φίλιππος αὐξηθεὶς, ὁρῶν Ἀθηναίους ἐπικρατοῦντας τῆς θαλάσσης καὶ τῶν νήσων ἄρχοντας καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων, ἐποίησε τὰς πλησίον ἑαυτῷ Thessalia. p. 437.

2) Parif. Mofcov. male disiectis vocibus Ἰκόσαλον νῆσος. Vatic. Ἰεςσαλὸν νῆσος. In Gem. Plethone B. deest καὶ Ἰκός. Tum Σκῦρος pofui pro Σκύρος. Ita enim in Homero Il. 9, 664. Dionyfio v. 521. — legitur, unde et antiquiores poetae penultimam femper producunt; librarii cum Syros fubenter commifcent. Sic Κῦρος et fimilia. In aliis tamen, veluti Thucydide 1, 98. Σκύρος adhuc legitur. Ipfa verba ὁμωνύμους — Σκῦρος in Parif. Mofc. Gem. Plethone B. defunt. Tum dedi Ἁλόννησος. V. lib. 13. p. 618.

3) Venet. Καὶ μάλιστα.

4) Ita omnes libri cum Euftathio ad Homer. Il. 2, 756. p. m. 255. Forte tamen γένεσιν, ut fupra p. 404. ubi Euftathius pro eo praebet γέννησιν. Idem obfervatur in Luciano de faltatione cap. 44. ad quem locum vid. Solanus. Paffim tamen etiam promifcuo fenfu dicuntur vel certe explicantur. Sic aperte Dionyf. Halicarnaff. 4, 7. m. γένεσις pofuit pro γέννησις, quia de generatione loquitur, non de nativitate. Sed vid. plurima, quae congefferunt interpretes ad Matthaeum 1, 18. et quos praeterea commemorant Wolfius in curis philolog. et Koecherus in analectis ad c. l.

Magnetas fitae funt complures infulae, de quibus nobiles funt Sciathus, Peparethus, Icus, Halonnefus, Scyrus, urbibus cognominibus praeditae. Maxime celebratur Scyrus ob Lycomedis cum Achille affinitatem, ibique natum et educatum Neoptolemum Achillis F. Poftea temporis Philippus viribus auctus, cum videret, Athenienfes mare obtinere, et infulis, cum his tum aliis, imperare, fecit, ut ipfi propinquae fierent quam

Thessalia. ἑαυτῷ μάλιστα ἐνδόξους. Πολεμῶν [5] γὰρ περὶ τῆς ἡγεμονίας, [6] ἐπεχείρει πρώτοις ἀεὶ τοῖς ἐγγύθεν, καὶ καθάπερ αὐτῆς τῆς Μαγνήτιδος τὰ πολλὰ μέρη [7] τὴν Μακεδονίαν ἐποίησε καὶ τῆς Θρᾴκης καὶ τῆς ἄλλης τῆς κύκλῳ γῆς, οὕτω καὶ τὰς πρὸ τῆς Μαγνησίας νήσους ἀφῃρεῖτο, καὶ τὰς ὑπ' οὐδενὸς γνωριζομένας πρότερον περιμαχήτους καὶ γνωρίμους ἐποίει. Τὴν δ' οὖν Σκῦρον [8] μάλιστα μὲν αἱ ἀρχαιολογίαι [9] συνιστῶσιν· ἀλλὰ καὶ τὰ τοιαῦτα [10] θρυλλεῖσθαι [11] ποιεῖ, οἷον αἱ τῶν αἰγῶν ἀρεταὶ τῶν Σκυρίων· καὶ τὰ μέταλλα τῆς ποικίλης λίθου τῆς Σκυρίας, καθάπερ τῆς Καρυστίας, καὶ τῆς [12] Λευ-

5) Parif. δὲ περὶ,

6) Cafaubonn. ἐπεχείρησε. Cf. tamen fequentia. Poft Gem. Pletho A. τοῖς ἐγγύς, aptius hic, aut illud certe eodem fenfu.

7) Articulum ignorant Parif. et Mofcov.

8) Parif. Mofcov. Vatic. Veneт. praemittunt καί.

9) Vatic. συνιστᾶσιν vulgari et ufitata forma. Neque tamen altera a reliquis omnibus temere excepta videtur.

10) Mofcov. fimplici λ, uti paffim alibi, veluti lib. II. p. 498. 505.

11) Gem. Pletho B. ποιεῖ· αἵ, τε τῶν αἰγῶν.

quam maxime celebres. Nam de principatu contendens bello, femper proxima quaeque adortus eft, et ut Magnefiae ac Thraciae aliarumque circumiacentium multas partes Macedoniae adiecit, ita et fitas ante Magnefiam infulas ad fe rapuit, priusque ignotae et obfcurae quae erant, fecit, ut certatim appeterentur effentque notae. Scyrum praecipue antiquitatis memoria commendat: fed tamen alia quoque funt, quae eius famam late vulgant. De his eft Scyriarum capellarum praeftantia, et metalla varii Scyrii lapidis: ficut et Caryftii, et Leu-

[12] Λευκολλείας, καὶ τῆς Συνναδικῆς, καὶ [13] Ἱερα- Thessalia.

12) Editiones Δευκαλλίας. Vatic. Paris. (qui et ante τῆς addit ἢ) Moscov. Δευκαλλίου. Siebenkeesius ex alio codice, Veneto opinor, adnotaverat Δευκολλίας. Guarinus *Deucellii marmoris*. Reliqui cum editis habuisse videntur Δευκαλλίας, quae vox merito suspecta fuit Casaubono. Tentarunt eam etiam alii. Reinesius in margine edit. Casaubon. 1. haec adscripserat: „Georg. Agricola de natura fossilium (ubi etiam varia de marmoribus) *Deucalium*, quod ad Deucalionem in Phthiotide refert, [de natura fossilium lib. 7. p. 313.] Lego Δοκιμαίας. De Docimia lib. 12. p. 397. (s. 577.)" Post retractata sententia haec idem Reinesius subiecit: „Verior, immo verissima lectio est Θετταλίας. Commemorat cum aliis Eustathius de amore Ismen. lib. 1. [p. 13. sq. ed. Gaulm.] item auctor anonymus apud Salmasium in Plinn. exercitt. p. 703. Esther 1, 6. ubi LXX πίννινον, leg. Πίνδινον, a Pindo Thessaliae." Hactenus Reinesius. Tyrwhittus p. m. 34. minima mutatione reponi malit Λευκαδίας, si de Leucadii marmoris praestantia testimonia subpetant. Sed haec omnia incerto successu sunt emissa, quaedam etiam praeterea analogiae videntur repugnare, ut *Deucalium*, ab Deucalione parva insula. (vid. p. 436. s.) vel vestigia librorum deserunt, uti Δοκιμαίας, quem lapidem a Synnadico adpellatione tantum discrepare, docet ipse Strabo c. l. qui tamen hic diversos commemorat. Thessalum marmor si celebre unquam fuit, et Strabo hic adtigit, vero tamen parum est simile, librarios a voce tam nota adeo aberrasse. In Λευκαδίας expeditior utique sit via, quia Λ et Δ in maiuscula scriptura saepe confundi constat. Vid. Triller in observatt. crit. 4, 7. p. 336. At cum Leucadia huc minime valeat, eadem via si quis processerit, facile deducatur ad *Leucolla*, Pamphyliae promontorium apud Plinium 5, 26. s. 27. item in vicinia insulam ib. 5, 35. s. 31. Λεύκολλαν portum Cypri habet Strabo 14. p. 682. Nempe narrat Plinius 36, 34. s. 19. ubi de gagate lapide exponit, cum

Lucullei, Synnadici, Hierapolitici. Nam è vario

Thessalia. [13] Ἱεραπολιτικῆς. Μονολίθους γὰρ κίονας καὶ πλάκας [14] μεγάλας ὁρᾷν ἐστιν ἐν τῇ Ῥώμῃ τῆς ποικίλης [15] λιθίας, ὑφ' ἧς ἡ πόλις κοσμεῖται δημοσίᾳ τε καὶ

eum etiam in Leucolla mari expelli, atque intra 12 stadia colligi, ex quo loco, adhibitis veterum librorum indiciis, vera huius loci lectio egregie stabilitur. Utrum vero ad insulam Plinii, an Strabonis portum pertineat, parum refert, etsi, ut ad Strabonis narrationem propius ea revocentur, de Cypri portu malim intelligere. Accedit praeterea, quod hanc emendationem adiuvet, utriusque lapidis Scyrii et Leucollii in hac comparatione similitudo. Uti enim Scyrium tam levem facit Plinius 36, 27. f. 17. ut integer fluctuetur, ita et hic *pumicosus* dicitur, *levis, fragilis, nec multum a ligno differens*. Cf. Beckmann. ad Marbodum de lapidibus p. 41. At ποικιλίαν in neutro novit Plinius, nec omnino *gagates* ad μέταλλα ad columnas transferri potest. Quare, dum adhuc opportune licebat, ultro illam sententiam abieci, ita tamen ut ipsi nomini inhaererem. Nempe Romae olim in exornandis aedificiis celebrabatur *Lucullеum* marmor, a Lucullo dictum; de quo cf. Plinius 36, 8. f. 6. et ex eo Isidorus Orig. 36, 5. Λεύκολλος enim nostro Lucullus, de quo ad lib. 8. p. 381. unde Λευκόλλειος. Ceterum verba haec καὶ τῆς Δευκαλίας — οὐ πολλοῦ ἀξία omisit Gem. Pletho uterque, nec ultra Καρυστίας progressus est Eustathius ad Dionys. v. 521. ubi tacite nostrum locum repetiit.

13) Medic. Ἱεροπολιτικῆς, et Guarinus *Hieropolitici*. Vulgata tamen scriptura ex Strabone lib. 13. p. 629. et aliis probatur. Τὸ καὶ praemissum neglexerunt Vatic. Paris. Mosc.

14) Elapsa est haec vox in ed. Aldina, atque hinc etiam desideratur in Hoppero et Xylandro. Addunt tamen libri scripti expressitque Guarinus, unde recepit Casaubonus.

15) Paris. Moscov. λιθείας, uti volunt etiam codices in Diodoro Siculo 1, 46. ex quibus ita posuit Wesselingius retinuit.

vario marmore columnas tabulasque unico lapide constantes videre possis Romae, quibus publice privatimque urbs

καὶ ἰδία· πεποίηκέ τε τὰ λευκόλιθα οὐ πολλοῦ ἄξια. Thessalia.

§. 17.

Ὁ δ' οὖν ποιητὴς μέχρι δεῦρο προελθὼν τῆς Μαγνητικῆς παραλίας, ἐπάνεισιν ἐπὶ τὴν [1] ἄνω Θετταλίαν ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Δολοπίας καὶ τῆς Πίνδου·

Οἱ δ' εἶχον [2] Τρίκκην καὶ Ἰθώμην [3] κλωμακόεσσαν.

[4] Ταῦτα

tinuitque Eichstaedtius. Eandem formam tenet etiam Mosc. lib. 15. p. 717. In vulgata tamen scriptura λιθία consentiunt codices lib. 13. p. 588. lib. 12. p. 538. f. Λιθείας scribit Suidas h. v. Inter utramque scripturam fluctuantur etiam libri in Iosepho antiqu. Iud. 8, 2, 9. In hac igitur ambiguitate vulgatam formam reliqui. Sic ἵππειος et ἵππιος et similia. Cf. Sylburg. ad Pausan. 6, 16. p. m. 491. Sic ξυλεία et ξυλία.

1) Gem. Pletho B. ἄνωθεν Θετταλίαν. Inde aliqua subjiciunt codices. Venet. καὶ γάρ· Οἱ δ' εἶχον ceteris praeteritis. Vatic. 174. Paris. (hic quidem erasis literis) Moscov. καὶ γὰρ τὰ παρατείνοντα (Paris. praeterea τῇ φ) . . . . ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Δολοπίας καὶ τῆς Πίνδου . . . . κάτω Θετταλίας διέξεισιν. Οἱ δ' εἶχον —. Guarinus evulgatum textum exhibet. Spectant autem illa recensum illorum locorum ab Homero factum Thessaliaeque perlustrationem.

2) Ald. Τρίκην, uti Moscov. lib. 14. p. 647. Post tamen idem recte protulit. Duplex κ tuentur etiam numi.

3) Gem. Pletho B. κλιμακόεσσαν, uti in Homero Il. 2, 729. ed. Villois. habet κλιμακόεσσαν, item Cod. Moscov. in Pausania

urbs exornatur: fecitque ex albo lapide facta non magni pretii.

§. 17.

Caeterum Homerus eo usque orae Magnesiae progressus, redit ad superiorem Thessaliam, a Dolopia et Pindo principium petens:

Qui Triccamque habuere, Salebrosamque Ithomam.

Haec

Thessalia. [4]Ταῦτα τὰ χωρία ἐστι μὲν τῆς [5]Ἑστιαιώτιδος· ἐκάλεῖτο δέ, ὥς φασι, πρότερον Δωρίς· κατασχόντων δὲ τῶν Περραιβῶν αὐτήν, οἳ καὶ τῆς Εὐβοίας τὴν Ἱστιαιῶ-

sania 4, 9, 1. pro quo male legitur κλημακόεσσαν apud Stephanum s. v. Ἰθώμη. Cf. paullo post. Reinesius adscripserat: Lego κρημνακόεσσαν. Vide Hesychius. Reperitur et κλῶμαξ et commutatur λ et ρ. Haec Reinesius. Hesychius habet κρώμαξ et explicat σωρὸς λίθων, et κρωμακόεν, κρημνῶδες. Habet tamen etiam κλωμακόεν, quod illi est etiam κρημνῶδες vel δύσβατον, ita tamen, ut ad constituendam Homeri lectionem nihil conferat. At hoc inde discitur, cognatae significationis esse haec vocabula, quae scribendi tantum forma discrepent. Nec tamen κλιμακόεσσαν plane reiici debet, quippe quod non solum Hesychius in sequ. explicationis caussa adponit, sed et scholia Homeri repetunt. Vid. docti viri ad Hesychium T. 2. p. 283. Neque mutanda est ideo vulgata Homeri scriptura, quam et tuentur hic reliqui codices omnes.

4) Gem. Pletho B. Ταῦτα δή.

5) Per ι in initio edunt Vatic. 173. 174. Moscov. Venet. Medic. cum Guarino, Aldo et Hoppero hic et in sequ. Probat hanc rationem Casaubonus post, ubi de Euboica refert Strabo. Ita enim perpetuo, inquit, scribi video τὴν Εὐβοϊκὴν, quae vox est Ἰωνικωτέρα. Ita quidem adfirmant Stephanus s. v. Ἱστίαια et Eustathius ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 212, 14. nec aliter Thessalicam et Euboicam effert Herodotus in pluribus locis. At Hestiaeam Euboeae habent alii plurimi, in quibus Scylax p. 22. Huds. Plutarch. in Themistocle c. 8. Pausan. 7, 5. f. c. 7. f. et c. 26, 2. Thucyd. 1, 114. cum Scholiaste. Ex Homero etiam non Ἱστίαιαν refert Stephanus s. v. Ἑστίαια et Ἱστίαια, sed Ἑστίαιαν, etsi in posteriori loco accommodatum sit Ἱστίαιαν, uti scribit etiam s. v. Χαλκίς. Idem, nescio qua fide, s. v. Ἱστίαια Thessalicam per ι, Euboicam

Haec sunt Hestiaeotidis, quae olim fuit Doris appellata; sed Perrhaebi cum eam occupassent, qui et Euboeae Histiaeam

Ἱςιαιῶτιν κατεςρέψαντο, καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἤπειρον ἀνέσπασαν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐποικησάντων Ἱςιαίων, τὴν χώραν [6] ἀπ' ἐκείνων οὕτως [7] ἐκάλεσαν. Ἔςι δ' ἡ μὲν Τρίκκη, ὅπου τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἀρχαιότατον καὶ [8] ἐπιφανέςατον, [9] ὁμο- Thessalia.

Rr 3

cam per ι et ε ſcribi adfirmat. Dionyſ. Halicarn. 1, 18. in. etiam Ἑςιῶτιν, uti fertur, in Theſſalia agnoſcit. Neque valere hic Ionia ratio videtur, cum proxime Homeri locus non reſpiciatur. Attamen cum lib. 10. p. 445. et ſequ. conſtanti librorum conſenſu de Euboica legatur Ἱςίαια, contra Theſſaliae pars ſupra p. 430. Ἑςιαιῶτις a Strabone et plerisque aliis adpelletur, hactenus quidem parui Msstis, ut Euboicam per ι ederem, ne nimis a ſe Strabo diſſentiret, etſi ne ſic quidem ſibi conſtat in libris. Turbas forte dedit, quod modo Homerum ſequitur, modo aliorum rationem refert. Si quis plura legere cupiat de utraque ſcriptura, adeat Politum in Euſtathium in Homer. Tom. 2. p. 584. et Valckenar. ad Herodot. 8, 23. Ceterum Gem. Pletho B. ſcribit Ἑςιαιώτιδος (ut infra p. 441.) ἐκαλεῖτο. Spiritum deinde lenem in aſperum, aliorum exemplo motus, mutavi, cum et Ἱςίαια ſcribatur, etſi Iones alias lenem ament. Et ſic feci in aliis locis. Caſaubonus etiam hic inconſtanter egit.

6) Voces ἀπ' ἐκείνων in edd. Aldi et Hopperi non inveniuntur.

7) Hic denuo aliqua excidiſſe videntur, quae, etſi ſunt mutilata, reſarciunt Vatic. Pariſ. Moſcov. ita: Καλοῦσι δὲ . . . . (Pariſ. καὶ τὴν ſine lacuna interpoſita; Moſc. eadem cum lacunae ſignis) Δολοπίαν τὴν ἄνω Θετταλίαν ἐπ' εὐθείας οὖσαν (ultima vox deeſt in Vatic.) . . . . Μακεδονίᾳ, καθάπερ καὶ τὴν κάτω τῇ κάτω. Ἔςι δ' ἡ.—.

8) Deeſt haec vox in Veneto. Sed agnoſcunt reliqui cum Euſta-

Hiſtiaeam everterant, homineſque in continentem pertraxerant, ob multitudinem Hiſtiaeorum, qui eo commigraverant, ab his nomen regioni indiderant. Tricca, ubi Aeſculapii templum eſt nobiliſſimum et antiquiſſimum, con-

Thessalia. [9] ὅμορος τοῖς τε Δόλοψιν καὶ τοῖς περὶ τὴν Πίνδον τόποις. Τὴν δ' Ἰθώμην ὁμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένην, οὔ φασι δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν [10] ἀφαιρεῖν· οὕτω γὰρ καλεῖσθαι πρότερον· νῦν [11] δ' Ἰθώμη μετωνομάσθαι, χωρίον ἐρυμνὸν

Eusthathio ad Homer. Il. 2, 729. p. m. 250. qui in sequ. omissis articulis scribit ὅμορον Δόλοψι καὶ τοῖς περὶ Πίνδον. Sed et in his arbitratu suo agere solet.

9) Vulgo ὅμορον. Palmerius in Gr. antiqua 2, 9. p. 339. quod respiciatur Τρίκκη, emendat ὅμορος, cui tamen refragatur Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 712. qui cum Eustathio vulgatum retinet. Ita quidem et codices volunt. Tum vero Ἔστι suspensum trepidat, nec, cui adhaereat, habet. Praetuli igitur ὅμορος, in primis cum sic scribat Gem. Pletho B. Verba ὅπου — ἐπιφανέστατον, ut solet, intexunt ad loci praestantiam memoranda.

10) Eustath. ad Homer. Il. 2, 729. p. m. 250. ex h. l. repetit ὑφαιρεῖν. Antea Aldus, Hopperus male οὔ φησι, etsi commutatione haud rara. Cf. ad lib. 8. p. 384.

11) Vatic. Moscov. Ven. δὲ Θαμαί. Guarinus: *Quae nunc in Thamas vocabulum transmutatur.* Casaubonn. δὲ Θαμόν. Gem. Pletho B. δ' Ἰθώμη . . . . λεγομένη χωρίον ἐστὶν ἐρυμνόν. In aliis etiam δ' Ἰθώμη sedisse videtur, uti hinc refert Eustathius c. l. Locum mutilum censet Holstenius ad Stephanum p. 144. et ex Stephano h. v. subplendum, quem descripsit etiam Eustathius c. l. Uterque autem habent Θαύμαιον, quod, si Strabonis explicationem perpendas, locum non habet, quippe quae demto ι suadet Θώμη, uti et vere adfirmat Etymol. M. p. 470. s. v. Ἰθώμη. Quare nihil subplendum

confinis est Dolopibus et locis ad Pindum sitis. Ithomen, quae idem cum Messeniaca nomen habet, aiunt prima syllaba ademta Thomen debere appellari, si vetustum nomen ei reddere velimus. Oppidum est natura munitum, et vere id, quod dicitur, aspe-

ἐρυμνὸν καὶ τῷ ὄντι [12] κλωμακόεν, ἱδρυμένον μεταξὺ [13] τεσσάρων Φρουρίων, ὥσπερ ἐν τετραπλεύρῳ κειμένων, Τρίκκης τε καὶ Μητροπόλεως, καὶ [14] Πελινναίου, Thessalia.

Rr 4 καὶ

dum puto. Turbavit librarios, quod unum tantum nomen vidissent, cum alterum desiderarent, quod tamen ex praecedentibus non obscure emicat.

12) Casaubonn. κλιμακόεν, quod Guarinus *scaligerum* interpretatur. Gem. Pletho B. κλιμακωὸν ἱδρυμένον. Aldus, Hopperus, Xylander κλωμακῶεν, Casaubonus cum Amstel. uti in Homero exstat, κλωμακόεν, in quo reliqui codices consentiunt. Vide paullo superius.

13) Moskov. τεττάρων. Notum.

14) Si conditoris nomen respicias, quem Πέλινον facit Stephanus, scribendum videatur Πελιναίου, quod et in Stephano admittit literarum series. Idem vero etiam graviori numorum auctoritate motus, qui gentile a Stephano praeteritum exhibeant Πελιναιέων, contendit Spanhemius de usu et praest. numism. diss. 9. p. 602. quem hic adlegat ed. Strabonis Amstelod. Locus est in ed. Amstelod. 1671. 4. diss. 4. p. 902. Sed quod recte monet Gusseme 5. p. 366. ipsum numum leviter tantum et quasi suspenso digito adtigit Spanhemius itaque, ut suspectus haberi possit. Quare etiam in ed. Lond. 1706. eum omisit. Salva potius est scriptura vulgata, quam praeferunt auctores non solum magno numero ab Holstenio ad Stephanum p. 249. producti, etsi in vocalium usu non omnes integri, sed et tuentur plures numi, quos excitant Holsten. a. l. Rasche in Lex. num. T. 3. P. 2. p. 803. sq. et Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 146. Hinc passim cum Πελληναῖοι vox commiscetur, de quo vid. Palmer. et Wesseling. ad Diodor. Sic. 18, 11. in. Adeantur etiam docti viri ad Liv. 36, 10, 5. Neque moratur Πέλινος conditor, si recte habet, cum ita passim varietur, quale exemplum supra lib.

asperis ac saxosis adscensuum difficultatibus praeditum: iacet inter quatuor oppida, quasi in quadrilateri figuram disposita, Triccam, Metropolin, Pelinnam, Gom-

Thessalia. καὶ Γόμφων. Τῆς δὲ [15] Μητροπολιτῶν ἐστι χώρας ἡ Ἰθώμη. Ἡ δὲ Μητρόπολις πρότερον μὲν ἐκ τριῶν συνῴκιστο πολιχνίων ἀσήμων, ὕστερον δὲ καὶ πλείους προσελήφθησαν, ὧν ἦν καὶ ἡ Ἰθώμη. [16] Καλλίμαχος μὲν οὖν φησιν ἐν τοῖς ἰάμβοις,

p. 438. Τὰς Ἀφροδίτας, (ἡ θεὸς γὰρ οὐ [17] μία,)
Τὴν Καστνιῆτιν ὑπερβαλέσθαι πάσας τῷ φρονεῖν.

ἔτι

lib. 8. p. 380. in *Tenne* habuimus, et lib. 9. p. 397. in. in Σφηττός. Sic Cebrenia lib. 13. p. 596. f. a Cebrione. Nempe nomina urbium a conditoribus varie discrepant.

15) Moscov. Eustathius c. l. Δημητροπολιτῶν. Ceteri recte Μητροπολιτῶν, uti etiam ex Strabone in Eustathio emendat Politus Tom. 2. p. 709. Commemorantur etiam in numis, V. Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 143. Cf. etiam Wesseling. ad Hieroclis Synecdem. p. 642. Sed praemissa loquuntur.

16) Verba Καλλίμαχος — τὸ ἔθος ἀμείψαι omisit Gem. Pletho uterque, forte quod adpendicem mole feriatam et ab ipsa narrationis caussa alienam conferet. Neque vere patet, quorsum hic valeat. Plura forte hic exciderunt, de Venere Metropoli culta, quae nexum continerent.

17) Venet. βίᾳ inepte. Tum Paris. Moscov. καστνιῆτιν δ', Aldus, Hopper. Xyl. Casaub. καστνιήτην, quod post male transiit in Καστνιήτην. Hinc iidem codices cum Vatic. Medic. Ven. τῷ φρονεῖν, uti pro vulgato τὸ φρονεῖν volebat Casaubonus, ut versus constaret. Ita autem eos ordinat Casaubonus:

Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία)
Ἡ Καστνίη πάσας ὑπερβάλλει φρονεῖν.

ut

Gomphos. Metropolitarum regionis est Ithome. Metropolis autem primum e tribus obscuris fuit conflata oppidulis: postea plures sunt adsumtae, de quibus etiam Ithoma. Callimachus quidem in iambis ait:

Veneres, (Dea est non una nempe,) caeteras
Sapientia omnes praestitisse Castniam;

quia

ὅτι μόνη παραδέχεται τὴν τῶν ὑῶν θυσίαν. Καὶ μὴν πολυΐστωρ, εἴτις ἄλλος, [18] καὶ πάντα τὸν βίον, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, ὁ ταῦτα μυθεῖσθαι βουλόμενος. Οἱ δ' ὕστερον ἤλεγξαν οὐ μίαν Ἀφροδίτην μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείους [19] ἀποδεδεγμένας τὸ ἔθος τοῦτο· ὧν εἶναι καὶ τὴν ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ [20] οὐδεμιᾷ Thessalia.

ut eodem modo hoc dicatur, quo περὶ δ' ἀεὶ μάχεσθαι, reliqua suae sententiae Strabo accommodaverit. Probat id Potterus ad Lycophronem v. 403. ubi eodem nomine Dea commemoratur et v. 1234. Uti vero Κάτνιας et Κατνία recte habent, sic a Κατνιώτης, quod legitur in Stephano h. v. deducitur Κατνιῶτις. Tunc vero servato verborum adpositorum ordine ita legi possit: Τὴν Κατνίην ὑπερβαλέσθαι πάσας τῷ φρονεῖν, etsi recipere in ipsum contextum ausus non sum, cum non constet, qualis in Callimachi illo loco fuerit nexus, ipsiusque versus partibus suis composita integritas. Quae tamen codices suadent et ipsa ratio exigere videbatur, reprimere nolui. Ceteroquin mirum est, quod hoc fragmentum Bentleii diligentiam effugit nec Ernestio obversatum adfuit.

18) Deesse hic aliquid ad complendum sensum, recte vidit Casaubonus. Nempe carpsisse videtur Callimachum, qui, cum talia de se professus esset, a vero tamen longius aberraverit. Sequentia etiam male sunt luxata, quibus codices remedium negant.

19) Ald. Hopper. incommode ἀποδεδεγμένας.

20) Casaubon. μίαν δὲ τῶν, Moscov. Vatic. ταύτῃ δὲ μιᾷ, reliqui, uti vulgatum prostat, etsi hic οὐδεμιᾷ. Latet ulcus. Pro πόλεων Venet. ostendit πόλιν.

quia scilicet sola porci sacrificium admittit. Sane qui hoc dixit, videri voluit plurimarum rerum peritus, in idque se toto vitae tempore incubuisse profitetur. Posteriores autem demonstraverunt, non unam modo Venerem, sed complures hunc ritum usurpasse: de quibus sit etiam, quae in hac colitur Metropoli, quae quidem nulli

Thessalia. τῶν συνοικισθεισῶν εἰς αὐτὴν πόλεων, παραδοῦναι τὸ ἔθος [21] ὁμιέριον. Ἔστι δὲ καὶ [22] Φαρκαδὼν ἐν τῇ [23] Ἑστιαιώ-

21) Casaubonn. Vatic. Parif. Moscov. Ven. ὀνεύριον. Medic. ὁμεύριον. Guarinus *Omirium*, ut editi. Forte ὁμόριον, et totus locus sic expediendus: Μητροπόλει· ταύτῃ δὲ οὐδεμιᾷ τῶν — παραδοῦναι τὸ ἔθος ὁμόριον.

22) Casaubonn. Φορκάδων, forte ex errore legentis pro Φαρκάδων, uti est in Vatic. Parif. Moscov. Vulgatam in editionibus formam, Φαρυκάδων, habent reliqui cum Guarino, eademque etiam post recurrit. Casaubonus hic malit Φαρύκαδα, etsi de hoc loco sibi non constare addit. Gronovius in notis ad Stephanum ad calcem edit. Berkel. p. 26. penitus sibi persuasum esse scribit, id ipsum nomen Φαρκαδών, quod Stephanus memoret, hoc in loco indicari et Stephano convenientius legi ex Msstis Strabonianis Φορκάδων, unde Φαρκαδόνιοι dicantur Diodoro 18, 56. ubi etiam Wesselingius probat Φαρκάδων, quod tamen reliquis minime respondet, et vitium potius, quod antea monui, scribendi haberi debet. Φαρκαδὼν, uti Stephanus, habet etiam Hesychius h. v. reiecto tantum in penultimam accentu. Eadem cum incolis corrupte iterum iterumque Φαρκίδων adpellatur a Polyaeno 4, 2, 18. Verum etiam ex hoc loco in Stephano scribendum videtur Φαρκηδὼν, quod non solum literarum series patitur, sed et gentilia flagitant. At quod momentum addit, ita et Cod. Voss. adfert. Tum vero ex Ionica ratione pro Φαρκαδὼν, quod ex Theopompo subiicit Stephanus, positum est, uti in aliis accipi debet, quo quidem sumto Strabonis lectioni optime consulitur, codicibus etiam minime repugnantibus. Cf. praeterea Heringae observatt. c. 15. p. 126. At denique summa auctoritas accedit ex numis, qui in hac forma conspirant. Vid. Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 147. Dedi igitur hoc modo hic et postea.

nulli urbium, quas in derit morem. Est et se conduxit, eum tradi- iam Pharcadon oppidum Hestiaeo-

[23] Ἑστιαιώτιδι, καὶ ῥεῖ δι' αὐτῶν ὁ Πηνειὸς [24] καὶ ὁ [25] Κουράλιος· [26] ὧν ὁ Κουράλιος ῥυεὶς παρὰ τὸ τῆς [27] Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἰς τὸν Πηνειὸν [28] ἐξίησιν. Αὐτὸς δ' ὁ Πηνειὸς ἄρχεται μὲν ἐκ Πίνδου, [29] καθάπερ εἴρηται· ἐν ἀριστερᾷ δ' ἀφεὶς [30] Τρίκκην τε, καὶ [31] Πελιν-

Thessalia.

23) Vatic. Venet. Moſcov. cum Aldo et Höppero per ι, de quo ſupra.

24) Καὶ minus hic bene neglectum in Moſcov.

25) Gem. Pletho A. hic et poſt Κουάριος, quae vera ſcriptura videtur, uti et innuit ipſe Strabo ſupra p. 411. et p. 435. cum Κωράλιος tamquam ſingulare ex Alcaeo producat, pro quo et Κουράλιος legitur in Callimacho in lavacr. Pallad. v. 64. In utroque Strabonis loco reponendum videtur vel Κουάριος, vel, quod malim, ne ab Alcaei ſcriptura nimis recedatur, Κουράλιος.

26) Verba ὧν ὁ Κουράλιος exciderunt in cod. Moſcov.

27) Ita Caſaubonn. Vatic. Moſcov. Ven. Gem. Pletho A. B. pro quo in Pariſ. Ἰτωμίας levi immutatione. Guarinus *Ithome*. Caſaubonus ex ipſo Strabone in Boeoticis p. 411. emendat Ἰθωνίας, opinor pro Ἰτωνίας, ut vere ad illum locum pro Ἰωνίας volebat. Et ſic diſerte et ſine librorum diſſidio ſupra legitur p. 435. Vid. ad p. 411. Sic eadem paſſim Ἰτωνὶς vocatur.

28) Moſc. ἐξίησι pro ἐξίησιν. Recte. Ita enim ſolet ſimpliciter hoc verbum uſurpari, de quo cf. ſupra ad p. 417. m. Alias ἐξιεῖσι legendum ſit, uti poſt praefertur προΐησι. Sed prius malim.

29) Haec verba καθάπερ εἴρηται in Ven. et Gem. Plethone B. non cernuntur. Forte, quia is locus, quem reſpectat in lib. 7. periit.

30) Moſcov. ἐκ Τρίκκην.

Heſtiaeotidis, per quod Peneus fluit et Curalius: hic quidem Itoniae Minervae templum praeterlapſus in Peneum ſe effundit. Peneus e Pindo, ut diximus, ortus, ad laevam relictis Tricca, Pelin-

Thessalia.

[31] Πελινναῖον, καὶ Φαρκαδόνα φέρεται παρά τε Ἄτρακα καὶ Λάρισσαν· καὶ τοὺς ἐν τῇ [32] Θετταλιώτιδι δεξάμενος ποταμοὺς, πρόεισι διὰ τῶν Τεμπῶν ἐπὶ τὰς ἐκβολάς. Τὴν δ' Οἰχαλίαν πόλιν Εὐρύτου λεγομένην ἔν τε τοῖς τόποις τούτοις ἱστοροῦσι, καὶ ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, [33] καὶ μετονομάζουσιν ἄλλως, ὃ καὶ εἴρηται ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς. Περὶ δὲ τούτων ζητοῦσι καὶ μάλιστα, τίς ἦν ἡ ὑπὸ Ἡρακλέους ἁλοῦσα, καὶ περὶ τίνος συνέγραψεν [34] ὁ ποιήσας τὴν Οἰχαλίας ἅλωσιν·

31) Casaubonn. Ven. Πελιννάθην. Cf. supra de hoc et Φαρκαδόνα, uti vulgo ferebatur. Moscov. dat Πελιννναῖον, Paris. Πελιννναῖον, cuius corruptionis exempla dabit Holsten. ad Stephan. p. 249. Verba καὶ Πελ. καὶ Φαρ. Eustathius c. l. praeteriit. Post idem ad Homer. Il. 2, 755. p. m. 255. περὶ Ἄτρακα reddit, nota confusione.

32) Gem. Pletho uterque vult Πελασγιώτιδι, accuratius, puto, propter ea, quae in sequ. narrantur, et de Penei ulteriori progressione ex auctoribus constant. Eustathius c. l. omnino dat Θετταλίᾳ, expedite id quidem.

33) Exsulant haec verba ad Πελοποννησιακοῖς in Gem. Plethone B. Posteriorem partem ita ordinant Vatic. Paris. Mosc. ὃ καὶ ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς εἴρηται.

34) Gem. Pletho B. ὁ ποιητής. Possit quidem nexui accommodari, sed cum dubium faciat ipse Strabo lib. 14. p. 638. utrum Homerus, an Creophylus auctor carminis habendus sit, praestat vulgatam aliorum sequi. Interim de ipsa re cf. Fabricius in bibl. Gr. Vol. 1. p. 17. sq. ed. Harles.

Pelinnaeo, Pharcadone praeter Atracem ac Larissam fertur: et receptis e Thessaliotide amnibus per Tempe ad ostia meat. Oechaliam, quae urbs Euryti dicitur, cum in his ponunt locis, tum in Euboea, et in Arcadia, aliterque denominant, sicut in descriptione etiam Peloponnesi diximus. De his et alia in disputationem veniunt, et hoc maxime, quaenam sit, quam cepit Hercules, et de qua scripserit auctor carminis, cui titulus Oechaliae excidium.

ἅλωσιν. Ταῦτα μὲν δὴ τὰ χωρία τοῖς Ἀσκληπιάδαις ὑπέταξεν. Thessalia.

§. 18.

Ἑξῆς δὲ [1] λέγει τὴν ὑπ' Εὐρυπύλῳ.

[2] Οἳ δ' ἔχον Ὀρμένιον, [3] οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

Τὸ μὲν οὖν Ὀρμένιον καλεῖται νῦν [4] Ὀρμίνιον· ἔστι δ' ὑπὸ

1) Moscov. λέγει et λέγεται. Sed ad Homerum haec, ut superiora, referuntur. Tum Venet. ἐπ' Εὐρυπύλῳ. Paris. ὑπ' Εὐρυπύλου, de qua structura satis, ni fallor, supra dictum est.

2) Paris. Gem. Plетho B. οἳ δ', uti cum prioribus evulgavit Casaubonus in ed. 1. et 2. Nam Amstelod. posuit Οἵ τ' Homerum Il. 2, 734. secuta. Tum Moscov. habet Ὁρμένιον, uti in seqq. cum editionibus Casauboni, de quo vid. ad p. 432. ubi quidem recte Casaubonus dedit, uti proxime post.

3) Paris. ἥτε κρήνην. Alii codices cum Homero recte faciunt.

4) Verba καλεῖται νῦν Ὀρμίνιον omissa desiderantur in Gem. Plethone B. Moscov. mutato ordine ponit: νῦν Ὅρμενον καλεῖται, Ὅρμενον vero legitur etiam in Vatic. Ex editionibus Ald. hic et in sequ. emisit νῦν Ὁρμήνιον, quae quidem verba elapsa sunt in ed. Hopperi. Xylander, quod ipse profitetur, ex Eustathio addidit, (nempe solam ille Hopperi editionem ante oculos positam adhibuit,) et inde, ut nunc adparet, adsentientibus etiam reliquis Msstis cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. in reliquas editiones propagata transierunt. Guarinus tantum traiectis literis posuit *Orimnium*, quod haesit in ed. 1494.

scidium. Haec ergo loca Aesculapio natis parebant.

§. 18.

Deinceps Eurypyli ditionem describit:

Tum quos Ormenium misit,
quos fons Hyperea,
Et quos Asterium, Titani
iuga candida quosque.

Ormenium hodie Orminium dicitur: pagus est sub

Thessalia.

ὑπὸ τῷ [5] Πηλίῳ κώμη κατὰ τὸν [6] Παγασητικὸν κόλπον τῶν συνῳκισμένων εἰς τὴν Δημητριάδα πόλεων, ὡς εἴρηται. Ἀνάγκη δὲ καὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην εἶναι πλησίον, ἐπειδὴ καὶ ἡ Βοίβη τῶν περιοικίδων ἦν τῆς Δημητριάδος καὶ αὐτὸ τὸ Ὀρμένιον. Τὸ μὲν οὖν Ὀρμένιον ἀπέχει τῆς Δημητριάδος [7] πεζῇ σαδίους ἑπτὰ καὶ εἴκοσι· ὁ δὲ τῆς Ἰωλκοῦ τόπος ἐν ὁδῷ κείμενος τῆς μὲν Δημητριάδος ἑπτὰ [8] σαδίους διέστηκε, τοῦ δ' [9] Ὀρμενίου τοὺς λοιποὺς εἴκοσι σαδίους. Φησὶ δ' ὁ Σκήψιος, ἐκ τοῦ Ὀρμενίου τὸν Φοίνικα εἶναι, καὶ φεύγειν αὐτὸν ἐνθένδε παρὰ τοῦ πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο εἰς τὴν Φθίαν ἐς [10] Πη-

5) Πελίῳ male occupat edit. Casaub. 2. et Amstelod.

6) Casaubonn. Gem. Pletho A. B. Παγασικὸν, Venet. Πηγασητικὸν, Paris. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. Παγκεσιτικὸν, edd. cum aliis Msstis Παγασητικόν. V. supra ad p. 436. Post κόλπον Eustathius inserit μία.

7) Omittit hanc vocem Venet. Tum idem cum Paris. et Eustathio c. l. mutato ordine praescribit εἴκοσι ἑπτά.

8) Gem. Pletho A. σαδίοις. Reliqui σαδίους, uti etiam solet noster cum verbis ἀπέχειν, διέχειν —, etsi passim variatur. Ita post Gem. Pletho B. τοῖς λοιποῖς εἴκοσι, omissa tamen voce σαδίοις. Porro verba καὶ εἴκοσι desunt etiam in Veneto.

9) Paris. neglecta, ut alibi, apostropho δὲ 'Ορμενίου. Mosc. σαδίους εἴκοσι.

sub Pelio pone Pagasaeum sinum in Demetriadem una cum aliis contractus, ut docuimus. Necesse est autem Boebeidem quoque paludem in propinquo esse, cum, ut Ormenium, ita Boebe quoque fuerit de circumiacentibus Demetriadem pagis. Abest Ormenium a Demetriade terrestri itinere stadia XXVII, in quo Iolci locus situs a Demetriade VII stadia, reliqua XX ab Ormenio abest. Scepsius Ormenium Phoenicis patriam facit, eumque inde profugisse ait a patre Amyntore Ormenida Phthiam ad regem Peleum.

[10] Πηλῆα ἄνακτα· [11] ἐκτίσθαι γὰρ ὑπὸ Ὀρμένου τὸ χωρίον τοῦτο, τοῦ [12] Κερκάφου, τοῦ Αἰόλου· παῖδας δὲ τοῦ Ὀρμένου [13] γενέσθαι τόν τε Ἀμύντορα καὶ Εὐαίμονα· ὧν τοῦ μὲν εἶναι Φοίνικα, τοῦ δ' Εὐρύπυλον· φυλαχθῆναι δὲ τῷ Εὐρυπύλῳ τὴν [14] διαδο- Thessalia. p. 439.

10) Aldus, Hopper. Πελία, pro Πηλῆα. At maluit Strabo, ut antea in Ὀρμενίδαι, Homericam formam servare, cum Homericam narrationem respiciat Il. 9, 448. et 476. Hinc εἰς et ἐς deinceps posita sustinentur.

11) Moscov. ἐκτίσθη, interpellata orationis forma. Tum Paris. Ὀρμενίου, urbis et conditoris nomine permisto.

12) Paris. Moscov. ἐρφίου truncato forsitan nomine pro Κερκαφίου, uti solent posteriores maxime haec nomina vitiare, veluti Ξάνθιος pro Ξάνθος, de quo Casaubonus ad Polyaen, 1, 19. et Kuster. ad Suidam Tom. 1. p. 249. ex quo sua hausit Eudocia in violario T. 1. p. 75. Villoif. Sic p. 441. Τιταρίου. Sunt tamen, quae promiscuo usu efferantur, uti, qui Homero et Straboni est *Titaresius*, *Titaresos* vocatur Lucano 6, 376. Reliqui codices cum Eustathio ad Homer. Il. 9, 447. p. m. 664. ubi nostrum locum refert, item cum Guarino et editionibus tuentur Κερκάφου. At iusta de hoc nomine subnasci potest dubitatio. Etsi enim Cercaphus Solis filius commemoratur a nostro lib. 14. p. 654. Diodoro 5, 56. et aliis, nemo tamen, quod equidem noverim, Cercaphum in Aeoli filiis produxit, e quibus huc in primis pertinent Apollodor. 1, 7, 3. et Schol. Pindari ad Pyth. 4, 190. At nec Ἔρφιον memorant, aut qui id nomen aequet.

13) Eustathius c. l. aut depravatis usus est codicibus, uti Casaubonus censet, aut mala fide et negligenter ita refert: Ὄρμενον δὲ γενέσθαι Ἀμύντορα, οὗ Φοίνιξ καὶ Ἐξαίμων, οὗ Εὐρυπύλου.

Peleum. Nam oppidum isthmo ab Ormeno fuisse conditum, Cercaphi F. Aeoli N.; et filios Ormeni fuisse Amyntorem atque Euaemonem; quorum ille Phoenicis fuerit, hic Eurypyli pater: et quia Phoenix e familia sua abscesserit.

Thessalia. [14] διαδοχὴν κοινὴν, ὡς ἂν ἀπελθόντος τοῦ Φοίνικος ἐκ τῆς [15] οἰκίας, [16] καὶ δεῖν γράφειν οὕτως·

Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον·

ἀντὶ τοῦ·

— Λίπον Ἑλλάδα [17] καλλιγύναικα.

Κράτης δὲ Φωκέα ποιεῖ τὸν Φοίνικα, [18] τεκμαιρόμενος ἐκ

14) Vatic. Parif. Mofcov. Gem. Pletho B. cum Guarino et editionibus ante Cafaubonum addunt κοινήν, quod propter tot librorum confenfum, nexu etiam adnuente, revocavi. Tum Mofcov. pro ὡς fubiicit ὅτε, utrumque, quafi optionem daturus, Parif.

15) Parif. Mofcov. οἰκείας, uti in fimili nexu lib. 7. p. 297. f. variatur, ubi tamen οἰκείαν rectius, quam hic, locum teneat. Sic lib. 10. p. 482. et alibi. Exempla alia fubpeditabit Fifcherus ad Palaephat. c. 1, 9. Hic tamen recte habet οἰκίας ex Homerica eius narratione Il. 9, 459. fqq. Οἰκεία nempe eft regio, πατρὶς, quam vocem addit Plutarch. in confolatione ad Apollon. p. 445. (ed. Lipf. Vol. 6.) et fervavit Wyttenbachius, etfi delendum, ut fcholion, cenfebat Reiske.

16) Cafaubonn. καὶ γράφει, Venet. καὶ δὴ γράφει, Vatic. Parif. Mofcov. Gem. Pletho A. B. καὶ δὴ καὶ γράφει. Cum utraque verbi forma ftare poffit, prout referas, malim codicibus plerisque aufcultare. Ante Xylandrum in editionibus legebatur καὶ δεῖ γράφειν; hic evulgavit καὶ δεῖν γράφειν. Nempe καὶ δὴ καὶ non alienum eft a Strabonis etiam ufu. Cf. fupra p. 402. ubi alterum καὶ quidam omittunt, omnes tamen repetunt p. 399.

17) Hinc omnia defunt ad εὐρυχόροιο in verfu Homerico apud Gem. Plethonem utrumque.

18) Ita pro τεκμαιρούμενος recepi ex Mofcov. Sic lib. 10. p. 510. in. et alibi. Illud Aldus ad reliquos transmiferat. Tum prave Venet. dat νυκτεγερεγκασίαν.

ferit, communem haereditatem ad Eurypylum rediiffe: itaque pro his verbis:

— λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,

fcribendum:

— λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον.

Crates Phoenicem Phocenfem facit, coniecturam fumens

ἐκ τοῦ κράνους τοῦ Μέγητος, ᾧ ἐχρήσατο ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὴν νυκτεγερσίαν, περὶ οὗ φησὶν ὁ ποιητὴς, ὅτι Thessalia.

— ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας.

Τόν τε γὰρ Ἐλεῶνα ἐν τῷ Παρνασῷ πολίχνιον εἶναι· τόν τε Ὀρμενίδην Ἀμύντορα οὐκ ἄλλον τινὰ λέγεσθαι, ἢ τὸν τοῦ Φοίνικος πατέρα· καὶ τὸν Αὐτόλυκον οἰκοῦντα ἐν τῷ Παρνασῷ τοιχωρυχεῖν τὰ τῶν γειτόνων, ὅπερ κοινόν ἐστι τοιχωρύχου παντὸς, οὐ τὰ [19]τῶν πόρρωθεν. Ὁ δὲ Σκήψιός φησι, μήτε Ἐλεῶνα μηδένα τόπον [20]τοῦ Παρνασοῦ δείκνυσθαι, ἀλλὰ [21]Νεῶνα·

19) Vatic. Medic. Parif. Mofcov. τὰ τῶν πόρρωθεν, quod cum in obpofitione apte prioribus refpondeat, inde excepi. Vulgo τῶν abeft. Tum Venet. καὶ μηδένα.

20) Vatic. τοῦ δὲ Παρν.

21) Parif. νέωνι, Mofc. νεωι. Vulgatam formam comprobant Herodot. 8, 33. et ex eo Stephanus h. v. Harpocration f. v. Νεῶνα, et, qui eum repetit, Suidas h. v. Accentum traditum retinui, etfi in Herodoto editur Νέωνα, ut a gentili difcrepet, quod de his praeivit Euftathius ad Homer. Il. 17, 315. p. m. 1146. In Paufania 10, 2, 2. 3, 2. et 32, 6. accentus incerta fede vagatur.

fumens e Megetis galea, qua Ulyffes ufus eft, cum noctu exploratum caftra hoftium iret, de qua poëta fic:

Hanc Eleone, domum tacita cum fraude foraffet,
Ormenidae verfutus Amyntoris abftulit olim
Autolycus. —

Nam Eleonem oppidulum effe in Parnafo: et Amyntorem Ormeni F. alium nullum dici, quam Phoenicis patrem: atque Autolycum Parnafi incolam more furum vicinorum parietes perfodere, non procul diffitorum confueviffe. Scepfius neque ullum in Parnafo Eleonem effe locum ait, fed Neonem,

Thessalia. να· καὶ [22] αὐτὴν οἰκισθεῖσαν μετὰ τὰ Τρωϊκά· μήτ' ἐκ γειτόνων τὰς τοιχωρυχίας γενέσθαι μόνον. Καὶ ἄλλα δέ ἐςιν, ἃ λέγοι τις ἄν· ἀλλ' οὐκ ὀκνῶ διατρίβειν ἐπὶ πλέον. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἐξ Ἐλεῶνος. Ταναγρικὴ δέ ἐςιν αὕτη· καὶ μᾶλλον [23] ἐλέγχοι ἀτόπως ἂν τὸ λεγόμενον, τό·

Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος [24] εὐρυχόροιο,
Φθίην δ' ἐξικόμην.

Ἡ δ' Ὑπέρεια κρήνη [25] ἐςὶν ἐκ μέσῃ τῇ [26] Φεραίων πόλει [27] μεταλαμβούσῃ. Τίτανος δ' ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος

22) Parif. Mofcov. cum edd. ante Cafaubonum non male ταύτην. Tum γίνεσθαι iidem codices cum Vatic.

23) Parif. Mofcov. ἐλέγχει; hic et τὸ ante λεγόμενον delet.

24) Vatic. Venet. Parif. Mofcov. ex Homero lib. 9, 475. adpendunt: Φθίην δ' ἐξικόμην, quae verba exclufit Cafaubonus, nifi forte librarii negligentia effluxerunt. Propter codices illos iterum recepi, et quod ad vim argumentationis pertineant.

25) Vatican. Mofc. ἐν μέσῃ ἐςί.

26) Vatic. Parif. Mofc. praeponunt τῶν, uti Euftathius ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. At idem reddito tantum fenfu ad Homer. Il. 6, 457. p. m. 518, 38. fcribit: ἡ Ὑπέρεια πλησίον Φερῶν, πόλεως Θετταλικῆς.

27) Diftinguendum puto. Sed quid loco prioris partis huius corruptae vocis fit reftituendum, non video; οὔτη certe

nem, et quidem post bellum demum Troianum conditam, neque vicinorum modo aedes a furibus perfodi. Sunt et alia, quae dici possent: me immorari piget. Alii ex Heleone scribunt, qui est vicus Tanagricus: absurde id dictum ostendunt haec:

Inde fuga solus pervafique Hellada latam,
En Ph[illegible]

Hyperea fons est in media Pheraeorum urbe. Titanus, id est calx, ab accidente

βηκότος [28] ὠνομάσθη· λευκόγεων γάρ ἐστι τὸ χωρίον Ἄρνης πλησίον· [29] καὶ τὸ Ἀστέριον δ' οὐκ ἄπωθεν τούτων ἐστί. Thessalia.

§. 19.

[1] Συνεχεῖς τῇ μερίδι ταύτῃ λέγονται οἱ ὑπὸ τῷ Πολυποίτῃ·

Οἱ

certe participium integrum apparet. An legi potest μεγάλη οὖσα? *Casaubonus.* Plane haec vox abest in Ven. Gem. Plethone utroque, et, quod seorsum in schedula notaverat Siebenkeesius, in Vatic. 377. et 378. cum Eustathio ad Homer. c. l. Guarinus simpliciter reddit *Netalensa*; Moscov. dat μελαινούση; alii ipsam vocem cum editionibus ostendunt. Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 713. se olim coniecisse scribit μεσογαίᾳ οὔσῃ, quia Straboni Pherae sint terminus Pelasgicorum camporum ad Magnesiam. Cf. etiam Ptolem. 3, 13. Difficile est et lubricum absterso vitio integritatem excitare. Tum Vatic. 174. Moscov. cum lacuna haec deinceps subiiciunt: Ἄτοπον τοίνυν .... Τίτανος. Paris. ἀτόπου τοίνυν .... λω Τιτ.

28) Vatican. 174. ὠνομάσας. Tum Vatic. 377. 378. edd. Aldi, Hopperi λευκόγαιον, Paris. utrumque, reliqui cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 735. p. 251. et editionibus inde a Xylandro λευκόγεων, quod movere nolui.

29) Venet. Vatican. 377. 378. καὶ .... καὶ τὸ Α. Vatic. 174. πλησίον ..... καὶ τὸ Α. Paris. καὶ et post spatium duarum syllabarum τῶν καὶ Α. Aldus, Hopperus Ἀστερίῳ et ἄποθεν.

1) Moscov. Gem. Pletho B. addunt δέ. Post Casaubonn. Paris. in superiori linea Moscov. edd. Aldi, Hopperi Μεγαρίδι.

... Reli-

dente nomen habet: albicat enim locus ille, haud procul Arna; et Asterium quoque non procul inde abest.

§. 19.

Post hanc Thessaliae partem continenter recensentur, quos Polypoeta duxit:

Argis

Thessalia.

Οἵ δ' Ἄργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν.

Ταύτην τὴν χώραν πρότερον μὲν ᾤκουν Περραιβοὶ, τὸ πρὸς [2] τῇ θαλάσσῃ μέρος νεμόμενοι, καὶ τῷ Πηνειῷ μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ καὶ Γυρτῶνος πόλεως Περραιβίδος. Εἶτα [3] ταπεινώσαντες ἐκείνους εἰς τὴν ἐν τῇ μεσογαίᾳ ποταμίαν, Λαπίθαι κατέσχον αὐτὰ τὰ χωρία, Ἰξίων καὶ ὁ υἱὸς Πειρίθους, ὃς καὶ τὸ [4] Πήλιον κατεκτήσατο, βιασάμενος τοὺς κατασχόντας

Reliqui cum Guarino et editionibus inde a Xylandro μερίδι, de quo non esse potest dubitatio, etsi Megara urbem in Thessalia novit Stephanus h. v. in Macedonia Plutarchus in Pyrrho cap. 2. quae eadem esse videtur. Adpellativa autem et propria invicem commutari, notum est.

2) Abiecto articulo Moscov. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 253.

3) Gem. Pletho A. ὠσάμενοι, pro quo depravate Gem. Pletho B. ὠσείμενοι, quo posito oratio magis fluere videtur. Neque tamen alterum, quod legitur in reliquis omnibus, damnari debet, cui haec substituta est explicatio. Occurrunt enim passim talia, quae subintellecto motus verbo intelliguntur, uti apud Palaephatum 13, 5. τάζειν εἰς τὴν γῆν. Discrepantiam, uti solet, intulit τὰ in voce εἶτα. Post ἐκείνους Moscov. insertum gerit οἱ sine vi et languide, etsi referas ad Λαπίθαι. Tum idem cum Paris. ποταμία, et αὐτοὶ pro αὐτὰ uterque.

4) Moscov. per ει post recte. Vid. Fischer. ad Palaephat. cap. 1, 3.

Argissam quicunque, et Gyrtonen coluerunt,
Orthamque, Elonenque, albisque Oloossona muris.

Hanc regionem principio tenuerunt Perrhaebi, partem, quae ad mare est et Peneum usque ad ostia huius et Gyrtona Perrhaebicam urbem. Hos deinde oppresserunt, et in regionem fluvio vicinam ac mediterraneam compulerunt, eorumque agros obtinuerunt Lapithae, Ixion, ac filius eius Pirithous, qui etiam Pelium montem occupavit

τας Κενταύρους, ἄγριόν τι [5] φῦλον. Τούτους μὲν οὖν Thessalia.
— ἐκ [6] Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε,
τοῖς δὲ Λαπίθαις τὰ πεδία παρέδωκε· τινὰ δ' p. 440.
αὐτῶν καὶ οἱ Περραιβοὶ κατεῖχον, τὰ πρὸς τῷ
Ὀλύμπῳ· ἔστι δ' ὅπου καὶ ὅλοι ἀναμὶξ τοῖς Λαπί-
θαις ᾤκουν. Ἡ μὲν οὖν Ἄργισσα, ἡ νῦν [7] Ἄργουρα,
ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κεῖται. Ὑπέρκειται δ' [8] αὐτῆς
Ἄτραξ ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις, τῷ ποταμῷ πλη-
σιάζουσα καὶ αὐτή· τὴν δ' ἀνὰ μέσον ποταμίαν

 εἶχον

5) Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. φῦλον ἦν. Ceteri simpliciter dant φῦλον cum Eustathio ad Homer. Il. 1, 263. p. m. 75. et Il. 2, 741. p. m. 251.

6) Ante Πηλίου in editionibus ponitur τοῦ, quod cum Medic. Moscov. et Gem. Plethone B. praeeunte ipso Homero Il. 2, 744. eieci, etsi illud legit etiam in suo Strabone Eustathius, qui inserit ad Il. 2, 741. p. m. 253. sed et idem verba κατεκτήσαντο πέλασεν (neglecto metro) παρέδωκαν in plurali effert, forte ut simul illa valeant ad Ixionem.

7) Venet. Paris. Vatic. 377. et 378. Guarinus cum edd. Aldi. Hopperi Ἄργουσα, Moscov. Ἄργυσσα. Xylander recte reposuit Ἄργουρα, quod comprobant Stephanus h. v. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 252. Uterque eodem nomine Euboeae urbem producit, quae aliunde lites movit apud Demosth. in Midiam p. 558. Lips.

8) Gem. Pletho B. αὐ. Post idem ποταμίοις pro ποταμίαν, Vatic. ἀνὰ μέσον ποταμίαν.

pavit, vi expulsis Centauris, gente fera. Hos ergo ille
Pelio expulsos Aethicum movit ad agros,
et campos Lapithis tradidit: quasdam ad Olympum partes etiam Perrhaebi obtinuerunt: alicubi etiam toti illis permixti incoluerunt. Proinde Argissa, quae nunc Argura, ad Peneum sita est. Super eam ad XL stadia sita est Atrax, ipsa quoque Peneo vicina: fluvio adiacentem reliquam in medio regionem obti-

Thessalia. εἶχον Περραιβοί. Ὀρθὴν δέ τινες τὴν ἀκρόπολιν τῶν [9] Φαλανναίων εἰρήκασιν. Ἡ δὲ [10] Φάλαννα Περραιβικὴ πόλις πρὸς τῷ Πηνειῷ πλησίον τῶν Τεμπῶν. Οἱ μὲν οὖν Περραιβοὶ καταδυναστευθέντες ὑπὸ [11] Λαπιθῶν, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἀπανέστησαν οἱ πλείους τὴν περὶ Πίνδον, καὶ Ἀθαμᾶνας, καὶ Δόλοπας, τὴν δὲ χώραν καὶ τοὺς [12] ὑπολειφθέντας τῶν Περραιβῶν κατέσχον Λαρισσαῖοι, πλησίον μὲν οἰκοῦντες τοῦ Πηνειοῦ,

9) Simplici ν profert hic Moscov. post duplici; contra Paris. qui et hic Φαλανναίων.

10) Hac terminatione probatur ab omnibus Msstis et Guarino. Eustathius tamen ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 252, ex hoc loco notat Φάλαννος. Sed vel corrupto codice usus est, vel negligenter egit. Per α enim emittunt etiam alii, uti Stephanus h. v. Livius 42, 54, 6. Nec aliter excitat ex Lycophrone [v. 906.] Stephanus, ubi tamen hodie legitur Φάλαννος, a quo non discedit Tzetzes. De duplici ν, quo Stephanus et Livius utuntur, dictum est antea. Accentum retraxi in antepenultimam exemplo Mosc. et auctoritate Stephani confirmatus.

11) Moscov. τῶν Λαπίθων, quomodo vult infra etiam p. 442; iisdem codicum praeceptis obsecutus in Palaephato 1, 9. Carpzovius in observatt. in eum cap. 12, p. 83. eandem rationem praetulit. At nondum, opinor, tam firma certaque auctoritate est munita, ut a vulgari discedendum sit.

12) Eustathius ad Homer. Il. 2, 749. p. m. 253. liberius hinc producit ὑπολείπους Περραιβούς.

obtinuerunt Perrhaebi. Orthen quidam pro Phalannaeorum arce accipiunt: est autem Phalanna urbs Perrhaebica ad Peneum prope Tempe. Sed Perrhaebi, a Lapithis oppressi, in montana recesserunt, plerique ad Pindum, Athamanas, et Dolopas, regionem et Perrhaeborum reliquias Larissaei occupaverunt, prope Peneum

Πηνειοῦ, γειτνιῶντες δ' ἐκείνοις, νεμόμενοι δὲ τὰ εὐδαιμονέστατα μέρη τῶν πεδίων, πλὴν εἴ τι σφόδρα κοῖλον πρὸς τῇ λίμνῃ τῇ [13] Νεσσωνίδι, εἰς ἣν [14] ὑπερκλύζων ὁ ποταμὸς ἀφῃρεῖτό τι τῆς ἀροσίμου τοὺς Λαρισσαίους· ἀλλ' ὕστερον παραχώμασιν ἐπηνώρθωσαν Λαρισσαῖοι. [15] Οὗτοι δ' οὖν κατεῖχον τέως τὴν Περραιβίαν, καὶ φόρους [16] ἐπράττοντο, ἕως Φίλιππος Thessalia.

13) Gem. Pletho B. omissa litera prima ἐσωνίδι. Duplex σ praeferunt alii cum Guarino et editionibus, et sic λίμνη Νεσσωνὶς apud Suidam Tom. 2. p. 614. invenitur, ubi et Νέσσων urbs exstat. Vid. Berkel. et Holsten. ad Stephan. p. 587. et 222. Per σ tamen simplex ex nostro etiam adlegat Eustathius ad Homer. Il. a, 712. p. m. 247. f. nec aliter scribit Schol. Pindari ad Pyth. 3, 59. sed et Strabo supra p. 430. Ferri id quidem per literarum seriem in Stephano possit, non item in Suida. Quare cum et hic addicant codices et infra optimi, amplexus sum hanc formam, ut supra, immo acceptam hic servavi.

14) Ita Casaubonn. Venet. Vaticani quatuor, Paris. Mosc. Gem. Pletho A. Eustathius ad Homer. Il. a, 712. p. 297. f. cuius verbi etiamnunc a Lexicis nostris ignorati insolentia movisse videtur Aldum, ut poneret ἐπικλύζων, traderetque posteris. Equidem conclamantibus tot librorum Msstorum vocibus auscultandum putavi.

15) Sic Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. pro eo, quod editum legitur, οὗτοι δὲ κ. Placet illud, quia retexit interpositis aliis narrationis summam.

16) Pro ἔπραττον praeeunt Casaubonn. Paris. Moscov. Medic.

Peneum habitantes, illisque vicini, et fertilissimam planitiem colentes, nisi ubi quid nimis depressum accedit ad Nessonidem paludem, ubi sese effundens nonnihil arationi aptae telluris abscindit: ei tamen malo Larissaei structis aggeribus remedium fecerunt. Atque hi quidem eo usque Perrhaebiam obtinuerunt, et vectigalia exegerunt, donec Philippus ista loca

Thessalia. πος κατέςη κύριος τῶν τόπων. Λάρισσα δ' ἐςὶ καὶ ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον· καὶ ἡ Κρεμαςὴ, ὑπό τινων δὲ [17] Πελασγία λεγομένη· καὶ ἐν τῇ Κρήτῃ πόλις ἡ νῦν εἰς [18] Ἱεράπυτναν [19] συνοι-

Medic. Vaticani, hic etiam 377. et 378. Gem. Pletho uterque, uti libro 8. p. 395. f. adfuit, et in hoc nexu probat medii usus.

17) Vatic. 377. 378. Moscov. Gem. Pletho B. Aldus, Hopper. πλαγία, et sic Guarinus *obliqua*. Illud recte habet, et supra iam p. 335. adfuit, ubi simili errore Paris. ferebat etiam πελαγία. Nempe, uti scribit Schol. Apollonii Rh. ad 1, 40. sita fuit ἐν τῇ Πελασγικῇ τῆς Θεσσαλίας. Tum Pelasgos olim Thessaliam tenuisse et hinc eius partem Pelasgiotida dictam fuisse, notum est. Male igitur in Strabone (ex Guarini, opinor, versione) Nonnius ad Goltzii Graeciam πλαγία legit et ita in Stephano emendat, ideo notatus a Berkelio ad Stephanum p. 511. Cf. Bandur. ad Const. Porphyr. de th em. 1, 10.

18) Casaubonn. Ἱεραπυγίαν et Ἱεραπύτναν. Illud dant etiam Vatic. Paris. Moscov. Guarinus; Ἱαπυγίαν volunt Vatic. 377. 378. Venet. Gem. Pletho A. B. cum Aldo, Hoppero et Xylandro. Ἱεράπυτναν reposuit Casaubonus, urbem Cretae notissimam, de qua cf. ipse Strabo lib. 10. p. 472. et 475. etsi in nota Casaubonus constanter scribit Ἱεράπυδναν, uti scribit Dio Cassius 36, 2. ad quem consulendus Fabricius et quos memorat, et probat etiam Casaubonus ad Strabonem lib. 10. p. 472. reprehensus a Spanhemio de usu — numism. T. 1. diss. 6. p. 338. Literam enim τ plures adserunt numi, et si qui proferuntur per δ apud Raschium in Lex. num. T. 2. P. 2. p. 289. sq. id potius descriptorum vel adeo monetariorum negligentiae adtribuendum videtur, quare hos ne adtigit quidem Eckhel in doctrina num. P. I. Vol. 2. p. 313. sq.

Ἱερα-

loca in suam redegit potestatem. Larissa autem est etiam ad Ossam oppidum: et pensilis illa Cremaste, quae Pelasgia etiam dicitur: et in Creta rursum alia, quae nunc in Hierapytnam

est

[19] ὑπονομασθεῖσα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὑποκείμενον [20] πεδίον τὸ Λαρίσιον καλεῖται· καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ἥ τε τῶν Ἀργείων ἄκρα καὶ ὁ τὴν Ἠλείαν ἀπὸ Δύμης διορίζων [21] Λάρισος ποταμός. Θεόπομπος δὲ καὶ πόλιν λέγει ἐν τῇ αὐτῇ μεθορίᾳ κειμένην Λάρισσαν· Thessalia.

Ss 5 καὶ

Ἱεραπυτνία vel Ἱαπυτνία autem in Creta nulla est. Stephanus quidem adfirmat, Gortyna olim Larissam adpellatam fuisse. Quod si recte habet, eam intellexit Strabo, quae post ad tenuitatem delapsa cum Hierapytna coaluit, etsi mirum est, quod priscum nomen Gortynis et obsoletum maluit ponere, quam recentius et notius. Contra ubi Larissas varias enumerat Stephanus, hanc simpliciter Cretae tribuit.

19) Gem. Pletho A. B. ἐπονομασθεῖσα, quod possit ex superiori nota intelligi. Alterum tamen praecipiunt reliqui omnes.

20) Moscov. πεδίον ἐστὶν, ὅ. Magis alterum placet ob brevitatem rei ipsi accommodatam.

21) Λάρισος habent omnes libri et scripti et editi cum Guarino, qui contra lib. 8. p. 387. Λάρισσος praeferunt, ut Pausanias lib. 6. extr. et alibi. In Stephano s. v. Δύμη prave scribitur Ἄρισος, quod tamen eodem spectat, uti iam monuit Berkelius. Ex Latinis Livius 27, 31. s. suffragantibus libris simplex etiam s adhibet. Duplex usurpat Plutarchus in Philopoem. c. 7. Inter utrumque iactatur Pausanias 7, 17, 3. ubi fluvius vocatur Λάρισσος, et hinc dicta Minerva Λαρισσαία. Quare etiam in diversas partes abeunt doctorum virorum sententiae. V. Drakenborch. ad Liv. c. l. Equidem ob frequentiorem usum et ut secum Strabo concordaret, seposita hic Mstis dedi Λάρισος, quo et accentus sedes vocare videtur. De similibus nominibus passim talia notavi. Cf. tamen in primis, quae de Κηφισία monui ad p. 397. s. p. 369. n. 7.

est contracta: a qua et subiectus campus nunc Larissum dicitur: est et in Peloponneso Argivorum arx, et Larissus fluvius Eleam a Dyma dividens. Theopompus urbem quoque in illo ipso confinio ponit Larissam;

et

Thessalia. καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἥ τε Φρικωνὶς ἡ περὶ τὴν Κύμην καὶ ἡ κατὰ Ἀμαξιτὸν τῆς Τρῳάδος· καὶ ἡ Ἐφεσία Λάρισσά ἐστι· καὶ ἐν [22] Σίνᾳ [23] τῆς Μιτυλήνης ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων εἰσὶ Λαρισσαῖαι πέτραι κατὰ τὴν ἐπὶ Μηθύμνης ὁδόν· καὶ ἐν τῇ [24] Ἀττικῇ δ' ἐστὶ Λάρισ-

22) Medic. Σύνᾳ, Moscov. Ἴνεσσα, ut etiam in versione scribit Guarinus. In Vatic. desunt verba καὶ ἐν Σίνᾳ, et praeter ea in Paris. etiam τῆς Μιτυλήνης et reliqua simul ad ἐστ Λάρισσα in Gem. Plethone A. Sic Gem. Pletho reliquis eiectis tantum habet Ἐφεσία Λάρισσα καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ceterum utrum Σύνᾳ an Σίνᾳ potius sit, equidem non dixerim.

23) Casaubonn; Vatic. Moscov. satis importune volunt τῆς δὲ Μιτυλήνης.

24) Cum nulla Graeciae regio sit tam nota, quam Attica, cuius exstant omnia fere pagorum nomina, mirum est, nullibi (praeter in hoc Strabonis loco, et apud Stephanum, qui haec de verbo ad verbum habet ex Strabone) inveniri nomen huius loci in Attica; certe hic locus mihi suspectus est. Nam nec ipse Strabo in Atticae descriptione Larissam ullam nominat, nec alius quisquam de ea meminit. Si tamen corruptus est hic locus, iam a tempore Stephani corruptus fuerat, qui sic legebat. Tentemus aliquid ex coniectura, quando alia desunt adminicula. Forte Strabo scripserat pro: καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δέ ἐστι Λάρισσα καὶ τῶν Τραλλέων, *et in Attica est Larissa et Trallibus abest*, sic: καὶ ἐν τῇ Καρικῇ δέ ἐστι Λάρισσα τῶν Τραλλέων διέχουσα, *et in Caria est Larissa distans a Trallibus.* At si quis indicaverit auctoris antiqui locum, ubi de Larissa in Attica mentio facta sit, dabo manus lubens, et gaudebo me doceri. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 323. Non improbare videtur hanc emendationem Berkelius

et in Asia est Larissa Phriconis Cumae vicina, et ad Hamaxitum Troadis alia; sed et Ephesia est Larissa: et ad Sinam Mitylenes sunt Larissaea saxa in itinere, quod Methymnam ducit: est etiam Larissa in Attica:

Λάρισσα· καὶ τῶν Τράλλεων διέχουσα κώμη τριάκοντα σταδίους ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπὶ Καΰστρου [25] πεδίον διὰ τῆς [26] μεσογαίας ἰόντων κατὰ τὸ τῆς Ἰσοδρόμης Μητρὸς ἱερὸν, ὁμοίαν [27] τὴν θέσιν καὶ τὴν ἀρετὴν ἔχουσα τῇ Κρεμαστῇ Λαρίσσῃ· καὶ γὰρ εὔϋδρος καὶ ἀμπελόφυτος· [28] ἴσως δὲ καὶ ὁ Λαρίσσιος Ζεὺς ἐκεῖθεν ἐπωνόμασται· καὶ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς δὲ Thessalia.

lius ad Stephanum p. 511. Ego in ancipiti positam relinquo. Cur enim Larissa in Attica esse non potuit? Certe omnes libri ita volunt, quibus et in aliis vim inferat emendatio Palmerii immeritis quidem, cum sequens κώμη novam adtingat Larissam, quod et adparet ex lib. 13. p. 620. Cf. etiam Etymol. M. s. v. Εὔδωνος, qui Tralles antea Larissam vocatas refert. Tum idem hic valeat, quod supra de Cretae Larissa notatum est. Nolo tamen de Attica Palmerio reluctari, dummodo verum nomen certiori successu erui possit.

25) Sic pro vulgato πεδίου Casaubonn. Vatic. etiam hic 377. et 378. Venet. Paris. (in hoc quidem dubia scriptura) Mosc. Auscultavi tot codicibus, in primis cum ita etiam constanter velint lib. 8. p. 383. etsi valet ἐν τῷ Καΰστρῳ πεδίῳ uti loquitur lib. 13. p. 620. Aldus praeivit πεδίου, quod etiam in Gem. Plethone sedisse videtur.

26) Vatic. 377. 378. Venet. μεσωγίδος, quod non temere natum videatur, si modo mons ille in hoc nexu apte stare possit. Tum Μεσσωγίδος potius sit legendum. Cf. ad lib. 13. p. 629.

27) Vatic. 377. 378. Venet. τινὰ θέσιν.

28) Verba ἴσως — ἐπωνόμασται exclusit Gem. Pletho B.

Attica; et alia ad campum Caystrium super Tralles stadiis xxx, terrestri itinere propter Matris Isodromae templum: eiusdem situs et naturae cum pensili illa Larissa, quia et aquis et vitibus abundat: fortasse hinc nomen est Iovi Larissio: sed et in laeva

Thessalia. δὲ τοῦ Πόντου κώμη τις καλεῖται [29] Λάρισσα πλησίον τῶν ἄκρων τοῦ Αἵμου. Καὶ [30] Ὀλοοσσὼν δὲ λευκὴ προσαγορευθεῖσα ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι, καὶ ἡ [31] Ἠλώνη Περραιβικαὶ πόλεις, καὶ Γόννος. Ἡ δ' Ἠλώνη μετέβαλε τοὔνομα Λειμώνη μετονομασθεῖσα· κατέσκαπται δὲ νῦν· ἄμφω δ' [32] ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ κεῖνται, οὐ πολὺ [33] ἄπωθεν τοῦ

29) Excidisse hic aliqua de situ propius notato docent codices. Nempe Vatic. Paris. Moscov. subiiciunt: μεταξὺ . . . . (spatio hiante 9 syllabarum). At difficile sit, ex his cineribus ignem suscitare, etsi ex Haemi mentione nomen emicare videatur. Forte μεταξὺ Ναυλόχου, quod oppidulum hic ponit lib. 7. p. 319. vel μεταξὺ Μεσημβρίας ex eodem lib. 7. p. 319. Arriano in periplo Ponti Euxini p. 24. Hudf. et auctore anonymo in eiusdem argumenti libello p. 14. Hudf. Sed ad coniecturas incertas haec lubens ablego.

30) Aldus, Hopperus ὁ λευκὴ. Tum Eustathius ad Homer. Il. β, 739. p. m. 252. in reddendo hoc loco adfert ἡ καὶ λευκὴ —.

31) Moscov. invitis etiam codicibus Homeri obtrudit Ἡλώνη.

32) Gem. Pletho B. ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου. Sed alii ex Strabonis etiam usitata ratione ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ, quod et Eustathius probat c. l.

33) Vatican. 377, 378, cum edd. Casaub. 2. et Amstel. ἄπωθεν, quod et alibi passim codices praeferunt. De utraque forma dictum est ad p. 406.

laeva parte Ponti Larissa est pagus, propinquus Aemi extremitatibus. Oloosson quoque, quam ob albedinem argillae candidam vocat poeta, et Elone, Perrhaebicae sunt urbes, itemque Gonnos. Elone mutato nomine dicta fuit Leimone: est autem diruta: ambae iacent sub Olympo, non procul ab Eurota

τοῦ [34] Εὐρώτα ποταμοῦ, ὃν ὁ ποιητὴς Τιταρήσιον καλεῖ. Thessalia. p. 441.

§. 20.

Λέγει δὲ καὶ [1] περὶ τούτου καὶ περὶ τῶν Περραιβῶν ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ·

Γουνεὺς δ' [2] ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.
Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοὶ,
Οἳ

34) Vatic. 377. 378. Gem. Pletho B. cum Eustathio c. l. τοῦ Εὐρώτου. Contra pro Ἀμύντου, quod ostendunt editiones, libri quidam scripti supra p. 427. exhibent Ἀμύντα, ad quem locum aliqua de duplici hac forma notavi. Hic vulgatam, quam plerique iidemque optimi tuentur, retinui. Post Eustathius pro καλεῖ ponit λέγει, quae duo verba etiam in nostris codicibus commutari, docent excerpta ad lib. 8. p. 386. Hic vel ex connexu καλεῖ probatur.

1) Casaubonus. Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. B. cum Guarino περὶ τούτου, ut proxime Titaresium adficiat, quod et adiunctus Homeri locus admittit. Dedi igitur relicta Aldina lectione περὶ τούτων, quae ex Veneto fluxisse videtur.

2) Deest in Gem. Plethone. Tum Moscov. δύον pro δύω, quod non moror. Idem Ἀνιῆνες, uti olim in eodem versu editiones in Stephano Αἰνιῆνες s. v. Ἴωλον. ubi vid. Berkelius p. 431. et Holsten. p. 158. et quae de scriptura nominis dicta sunt ad p. 427. Post idem μενεπτόλεμον Περραιβοί. Gem. Pletho B. μὲν ἐπόλεμοί τε Περραιβοί. In aperto sita est corruptionis causa. Paris. omittit tantum, reliquis integris redditis, τε. In tertio versu Paris. Moscov. Gem. Pletho B. cum edd. Aldi et Hopperi post ἔθεντο subiiciunt ἕως τοῦ ἀμφ' ἱμερτὸν omisso οἵ.

Eurota fluvio, quem Homerus Titaresium vocat.

§. 20.

De hoc et Perrhaebis idem statim haec subiungit:

Viginti atque duo, Guneo ducente, carinae
Ibant, his Enienes et acris turma Peraebum,
Algida

Thessalia.

Οἵ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί᾽ ἔθεντο,
Οἵ τ᾽ ἀμφ᾽ ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ᾽ ἐνέμοντο.

Λέγει μὲν οὖν τούτους τοὺς τόπους τῶν Περραιβῶν [3]ἀπὸ μέρους τῆς [4]Ἑστιαιώτιδος ἐπειληφότας· ἦσαν δὲ καὶ ὑπὸ τῷ [5]Πολυποίτῃ ἐκ μέρους Περραιβικαί· τοῖς μέντοι Λαπίθαις προσένειμε, διὰ τὸ ἀναμὶξ οἰκεῖν· καὶ τὰ μὲν πεδία κατέχειν τοὺς Λαπίθας καὶ τὸ [6]ἐνταῦθα Περραιβικὸν ὑπὸ τούτοις τετάχθαι, ὡς ἐπὶ πλέον· τὰ δ᾽ ὀρεινότερα χωρία πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ καὶ τοῖς Τέμπεσι τοὺς Περραιβούς· καθάπερ [7]τὸν Κύφον,

3) Omisit hanc voculam Gem. Pletho A.

4) Gem. Pletho B. ἐπὶ παιώτιδος, Aldus, Hopperus Ἱσιώτιδος, Xylander Ἑστιάτιδος. Casaubonus recte cum libris posuit Ἑστιαιώτιδος. V. supra ad p. 437.

5) Vatic. Πολυποίτου, Parif. Moscov. Πολυποιτῷ, Medic. Gem. Pletho A. Πολυποίτῃ, bene, uti iam in nota sine codicibus emendaverat Casaubonus. Eadem casuum in simili nexu confusio supra aliquoties adfuit. V. ad p. 394. et 432.

6) In ἐνθαῦθ᾽ corrupit ed. Amstelodam.

7) Feminino genere effert Eustathius ad Homer. Il. 2, 748. p. 253. quod et hic reponi posse putat Wassenbergh. ad Paraphrasten Gr. Homeri p. 92. c. l. At omnes libri perstant in masculino, et forte fluvium innuit noster, quem et Eustathius memorat cum Eustathio. Urbis tamen, sive cum nostro

p. 442.

Algida queis Dodona domus: quique arva fatigant;
Hic ubi iucundo repit Titaresius amne.

Haec ergo loca Perrhaebis tribuit, qui partem Hestiaeotidis etiam occupaverunt: erant autem etiam sub Polypoeta quaedam Perrhaeborum pars: adsignavit autem Lapithis, propterea quod promiscue habitabant: et Lapithae planitiem citerioremque occupabant Perrhaebiam maiore ex parte: Perrhaebi autem montana ad Olympum et Tempe sita: ut Cyphum,

Κύφον, καὶ τὴν [8] Δωδώνην, καὶ τὰ περὶ τὸν Τιταρήσιον· ὃς ἐξ ὄρους [9] Τιτάρου συμφυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ ῥέων, εἰς τὰ πλησίον τῶν Τεμπῶν χωρία τῆς Περραιβίας αὐτοῦ που τὰς συμβολὰς ποιεῖται πρὸς τὸν Πηνειόν. Τὸ μὲν οὖν τοῦ Πηνειοῦ καθαρόν ἐστιν ὕδωρ· τὸ δὲ [10] τοῦ Τιταρησίου λιπαρὸν ἔκ τινος ὕλης, ὥστ' οὐ συμμίσγεται· Thessalia.

[11] Ἀλλά τε μὴν καθύπερθεν ἐπιτρέχει ἠΰτ' ἔλαιον.

Διὰ

p. 442. velis pagi, commemoratio ad ipsum nexum est aptior et ad Homeri locum praemissum. De accentu ad p. 442. In praecedentibus pro Περραιβοὺς Parif. substituit Περαιμοὺς.

8) Gem. Pletho A. B. subnectunt ὁμώνυμον οὖσαν τῇ ἐν Θεσπρωτοῖς, et hinc καὶ τὸν Τιταρήσιον. Non alienum hoc est a solito Strabonis more.

9) Vatic. Moscov. Τιταρίου, uti solent passim nomina in ος variari. Cf. supra ad p. 438. f. de Κερκάφου. Τιτάρου tamen praeeunt alii codices, quod et hinc producit Eustathius ad Homer. Il. 2, 751. p. m. 254. Cf. ad epitomen lib. 7. p. 329. Hinc Τιταρῆθεν Orpheus Argon. v. 126.

10) Articulum omittunt Parif. Moscov. et Eustathius c. l.

11) Aldus, Hopper. Xylander ἀλλά τε, quod Casaubonus immutavit in ἀλλά γε. Equidem revocavi ad Homerica exempla Il. 2, 754. Reliqua ab iis magis discrepant. Nempe haec omnino versum ita exhibent: ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον, quo modo et eum refert Arrianus in periplo Ponti Euxini p. 8. Hudf. Eustathius c. l. ad Homerum ex Strabone refert; ὥστε οὐ συμμίσγεται, ἀλλὰ καθύπερθεν ἐπιτρέχει, καθά [illegible] ἔλαιον,

Cyphum, Dodonam, et Titaresio adiacentia. Hic e Titaro monte, Olympum finibus suis attingente, ortus, in vicina Tempibus loca in Perrhaebia fluens, ibidem fere in Peneum se evolvit.

Enimvero Penei aqua pura est: Titaresii pingue quadam ex materia: itaque Homerus ait, eum non misceri Peneo, sed aquis eius olei in morem supernatare.

Quia

Thessalia. Διὰ δὲ τὸ ἀναμὶξ οἰκεῖν Σιμωνίδης Περραιβοὺς καὶ Λαπίθας καλεῖ [12] τοὺς Πελασγιώτας ἅπαντας, τοὺς τὰ ἑῷα κατέχοντας τὰ περὶ Γυρτῶνα καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, καὶ Ὄσσαν, καὶ Πήλιον, καὶ τὰ περὶ Δημητριάδα, καὶ τὰ ἐν τῷ πεδίῳ Λάρισσαν, Κραννῶνα, [13] Σκοτοῦσσαν, [14] Μόψιον, Ἄτρακα, καὶ τὰ περὶ τὴν [15] Νεσσωνίδα λίμνην [16] καὶ Βοιβηΐδα· ὧν

ἔλαιον, ex quibus videatur Strabo non ipsa verba Homerica adposuisse, sed illorum explicationem substituisse, quam post ad ipsum Homerum transtulerunt, in quo et librarii adquieverunt.

12) Absque articulo ponit Parif.

13) Parif. Mosc. Gem. Pletho B. edd. Aldi et Hopperi Σκοτοῦσαν. Variatio iam in aliis passim notata. De accentu haesitationem obiecit Sylburg. ad Pausan. 6, 5. p. m. 463. qui metuit, etsi timide, Σκότουσαν retracto accentu, cum nomen sit proprium. Illud tamen non solum hic, sed et lib. 7. p. 329. volunt omnes libri, uti in pluribus aliis, quae etiam hac terminatione nominis causam et originem indicant. Quare nihil mutavi.

14) Parif. Moscov. praescribunt Μόψιον, cui diserte et per literarum seriem refragatur ex nostro loco Stephanus, cui accedunt analoga et Strabo infra p. 443. ubi nihil illi mutant. Hinc Μόψου Τιταρῆσθεν Orpheus c. l. et Apollon. Rhod. 1, 65. Μόψος Τιταρήσιος.

15) Gem. Pletho B. τὴν σωνίδα, Moscov. τὸν Νεσσωνίδα, uti paullo post, de quo vid. ad p. 440. Vulgo Νεσωνίδα.

Quia vero promiscue habitabant Perrhaebi et Lapithae, uno nomine eos Pelasgiotas vocat Simonides, qui versus orientem habitant solem, intellige accolas ostiorum Penei, Gyrtonem, Ossam, Pelium, Demetriadem, campestria, Larissam, Scotussam, Cranonem, Mopsium, Atracem, et quae sunt circa Nessonidem paludem atque Boebeidem,

Thessalia.

ὧν ὁ ποιητὴς [17] ὀλίγων μέμνηται, διὰ τὸ μὴ [18] οἰκισθῆναί [19] ποτ' αὐτὰ, ἢ φαύλως οἰκισθῆναι διὰ τοὺς κατακλυσμοὺς ἄλλοτ' ἄλλους γιγνομένους· [20] ἐπεὶ οὐδὲ τῆς Νεσσωνίδος μέμνηται λίμνης, ἀλλὰ τῆς Βοιβηΐδος μόνον, [21] πολὺ ἐλάττονος οὔσης· ταύτης δὲ μόνης μενούσης, ἐκείνης δὲ, ὡς εἰκὸς, [22] τοτὲ μὲν πληρουμένης ἀτάκτως, τοτὲ δ' ἐκλειπομένης. Τῆς δὲ

16) Inter καὶ et Βοιβηΐδα vacuum spatium 4 syllabarum obiicit Paris.

17) Ante Casaubonum in editionibus ferebatur ὀλίγα. Ille addicentibus libris omnibus posuit ὀλίγων, unde sensus etiam aptus ipsaque re probabilis exsistit, a quo interpretes aberraverant.

18) Moscov. διοικισθῆναι.

19) Casauboni. ἄλλα et καὶ τ' ἄλλα, Moscov. καὶ τἄλλα, Venet. Paris. Vatic. και τἄλλα. In Gem. Plethone B. desunt verba διὰ τὸ μὴ — ἐπεὶ οὐδέ.

20) Moscov. ἐπεὶ δὲ, Paris. ἐπὶ δέ. Tum alii Νεσωνίδος, ut Gem. Pletho B. alii Νεσσώνιδος, in quibus Mosc. Editiones Aldi, Hopperi corrupte Νεσωνίσης, reliquae Νεσωνίδος.

21) Gem. Pletho uterque, levi discrimine interposito, hunc locum sic effingit: πολὺ ἐλάττονος οὔσης, ἀλλ' ἴσως ταύτης (B. ταύτην) ἀεὶ μὲν παραπλησίας ἀεὶ μενούσης, ἐκείνης δὲ τότε (B. ἐκείνης δὲ, ὡς εἰκὸς, τότε) μὲν πληρουμένης ἀτάκτως, τότε δὲ καὶ ἐκλειπομένης.

22) Casauboni. Ven. ποτὲ — ποτὲ; Moscov. Gem. Pletho A. B. τότε — τότε, Paris. ποτὲ et τοτὲ simul; quae vocum illarum commutatio haud infrequens supra notata est ad p. 408. et 423. Ποτὲ — ποτὲ supra p. 406. sine offensione adfuit.

beidem, ex quibus poeta paucorum meminit, quod vel non culta fuerunt, vel ob diluvia male culta, quae frequenter aliis temporibus alia sunt subsecuta. Etenim Nessonidis quoque paludis mentionem Homerus nullam facit, Boebeidis tantum, quod haec sola videlicet permaneret, illa citra ordinem alias impleretur, alias evacuaretur. Scotussae facta est

Thessalia. δὲ [23] Σκοτούσσης ἐμνήσθημεν καὶ ἐν τοῖς περὶ Δωδώνης λόγοις καὶ τοῦ μαντείου [24] τῶν ἐν Θετταλίᾳ, διότι περὶ τοῦτον ὑπῆρξε τὸν [25] τόπον. Ἔστι δ' ἐν τῇ Σκοτούσσῃ χωρίον τι, Κυνὸς κεφαλαὶ καλούμενον· περὶ ὃ Ῥωμαῖοι μετ' Αἰτωλῶν καὶ Τίτος [26] Κοΐντιος

ἐνίκων

23) Parif. Mofcov. Gem. Pletho B. hic et poft Σκοτούσῃ. Aldus et Hopper. hic fimplex σ pofuerunt, poft duplex. Scripturae illam varietatem paullo fuperius adtigi.

24) Venet. Gem. Pletho B. τοῦ ἐν Θετταλίᾳ. Vulgata recte ftat. Tum Aldus, Hopperus, Xylander ὅτι, inde διότι, fed divife. Particularum harum confufio iam adfuit. Cf. ad lib. 8. p. 370.

25) Gem. Pletho uterque fubiicit ἀρχαιότατον.

26) Dedi Κοΐντιος pro vulgato Κόϊντος, quia fic auctores Latini vocant non folum, fed et fafti, lapides et numi, in quibus adparet Quinctius. Contra paullo fuperius ος in ιος transire vidimus. Eadem corruptio ab priori parte infuper aucta notatur in Appiano de rebus Macedonicis, exc. 5. ubi Κόντος habet Ms. Urfini. Κόϊντος item notatur ex cod. Bavar. apud Polyb. 18, 29, 5. Accentum in Τίτος adtrectare nolui, quippe quem incertum facit auctorum vel editorum ufus. In aliis enim Τίτος, in aliis Τῖτος evulgatum exftat, adeoque ejusdem auctoris forma fluctuatur paffim, uti Polybii 18, 29, 5. 24, 4, 8. Dionis 65, 8. et 60, 30. 66, 1. fqq. etfi in hoc alias praeferri folet Τίτος, in illo Τῖτος. Quod Xylander cum Guarino in verfione adiecit *Flaminio*, fecit id ufitato errore, cum deberet fcribere *Flaminino*, Vid. Bongarfius ad Iuftin. 30, 3, 6. Duker. ad Flor. 2, 7, 19. Drakenborch. ad Liv. 39, 59. in. ut taceam alios. Sed et ipfe Xylander bene de noftro monuerat ad Plutarchi Flaminin. in.

est mentio etiam cum de Dodona loqueremur et oraculo, Theffalicorum uno, quod iuxta illum locum fuit. Ad Scotuffam locus eft Cynos kephalae, quod capita canum fignificat, ubi Romani Aetolis adiuvantibus duce T. Quinctio Flaminino Philippum

ἐνίκων μάχῃ μεγάλῃ Φίλιππον [27] τὸν Δημητρίου, Μακεδόνων βασιλέα. Thessalia.

§. 21.

Πέπονθε δέ τι τοιοῦτον καὶ ἡ Μαγνῆτις. Κατηριθμημένων γὰρ ἤδη πολλῶν αὐτῆς τόπων, [1] οὐδένας

Tt 2

τούτων

27) Ald. Hopper. minus recte τοῦ.

1) Vulgata lectio est οὐδένα — Μάγνητας, in qua recte haeserunt viri docti. Guarinus vertit: *Tale quiddam et in Magnesiis accidit. Eorum enim locis compluribus dinumeratis, ne unum quidem Homerus Magnesium nominavit, sed eos tantum, quos* —. Xylander: *Magneridis quoque et Magnetum, quamquam multis eorum locis enumeratis, Homerus nominatim non meminit.* Casaubonus emendat Μάγνητα, ut inde sensus exsistat hic: Magnesiae loca pleraque nominatim recensset Homerus, sed ita, ut nullum eius locum Magnesiae esse doceat; nusquam enim, inquit, Magnetas nominat, nisi illo loco [Il. 2, 756.] ubi ait, Magnetum ἦρχεν Πρόθοος, ubi tamen nullius Magnesiae loci nominatim fit mentio, sed τυφλῶς tantum, καὶ οὐ γνωρίμως. Haec *Casaubonus.* Neutrum fert Laurent. Theodor. Gronov. in commentario ad marmoream basin cap. 16. sed acriter impugnat. Xylandri versio ἀσύνδετον obtrudit. Strabo propalam dicit, Homerum in recensendis locis regionis Magnesiae, nullum nominasse (non μέμνηται scribit, sed ὀνόμακε) Μάγνητας, id est, urbem. In Homero enim, inquit, Μαγνήτων de incolis urbis dicitur, Μάγνητας in Strabone de urbe. Hoc tantum de Homero negat Strabo, illud concedit; memorat enim diserte. A Casaubono, pergit, obscurior locus redditur. Qui enim fluvium et montem Magnesiae referat, eum utique et nominatim locorum Magnesiae mentionem facere, adeoque Strabo vere docet, Peneum et Pelium loca esse Magnesiae. Μαγνητικὸν inde potius emendandum fuisse

lippum Demetrii F. Macedoniae regem magno proelio vicerunt.

§. 21.

Idem fere experta est Magnetis. Etsi enim multa eius loca iam enumeraverat Home-

Thessalia. p. 442. τούτων ὠνόμακε Μάγνητας Ὅμηρος, ἀλλ' ἐκείνους μόνους, οὓς [2] τυφλῶς καὶ οὐ γνωρίμως διασαφεῖ·

Οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
Ναίεσκον;

Ἀλλὰ μὴν περὶ τὸν Πηνειὸν καὶ τὸ Πήλιον οἰκοῦσι καὶ οἱ τὴν Γυρτῶνα ἔχοντες, οὓς ἤδη κατέλεξε, καὶ τὸ

faisse contendit. Haec summa Gronovianae disputationis. Ipse denique locum sic vertit: *Passa vero est quid tale et Magnesia;* (regio;) *enumeratis enim iam multis eius locis, nullum eorum nominat Magnetas.* Codices omnes in vulgata lectione consentiunt, praeter Paris. et Gem. Plethonem A, qui legunt οὐδένας — Μάγνητας, uti etiam hinc refert Eustathius ad Homer. Il. 2, 756. p. m. 456. Iam vero quo modo ipse intellexerit, addita explicatione, mutata etiam voce τόποι in πόλεις, declarat: ἀλλ' ἀπενοχωρησε τὸν Μαγνητικὸν κατάλογον εἰς τοὺς περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον. Quam quidem loci expositionem suo etiam calculo probavit Politus Tom. 2. p. 731. Equidem in hac lectione, cum sensum Strabonianae disputationi admoveat, adquiesco. Nempe Magnetum utique meminit Homerus; recensuit enim loca, quae sunt Magnesiae; sed, quia in illo tractu praeter Magnetas alii etiam habitarunt populi, Magnetibus intermisti, non diserte illa loca distinxit, sed obscurius tantum illa innuit, quae sita erant proprie intra Tempe a Peneo et Ossa ad Pelium. V. infra p. 442. f. Ita Gronovii dubitationes diffluere videntur, cuius etiam de Magnetibus, id est, urbe Magnesia opinio invalida videtur, nec ullius auctoris idonei testimonio stabilitur. Μάγνητες autem τόποι sunt Μαγνητικοί. Possit etiam οὐδένα — Μάγνητα stare, ita tamen, ut τὸ τόπων respiciat. At leve hoc facit discrimen.

2) Paris. τυφλὸς, et post pro οἰκοῦσι Moscov. οἰκοῦσιν.

Homerus, nullum tamen nominatim Magnesium vocat, si ea exceperis, quae obscure tantum, non aperte, indicat:

Peneum propter frondosum et Pelion orti.

Atqui circa Peneum et Pelium habitabant etiam Gyrtonii, quos iam recensuerat,

τὸ Ὀρμένιον καὶ ἄλλοι πλείους· καὶ [3] ἔτι ἀπωτέρω τοῦ Πηλίου ὅμως Μάγνητες ἦσαν, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν ὑπ' Εὐμήλῳ, κατά γε τοὺς ὕστερον ἀνθρώπους. Ἐοίκασιν οὖν διὰ τὰς συνεχεῖς [4] μεταστάσεις καὶ ἐξαλλάξεις τῶν πολιτειῶν καὶ ἐπιμίξεις συγχεῖν καὶ τὰ ὀνόματα [5] καὶ τὰ ἔθνη· ὥστε τοῖς νῦν ἔσθ' ὅτε ἀπορίαν παρέχει, καθάπερ [6] τοῦτο πρῶτον μὲν ἐπὶ Κραννῶνος καὶ Γυρτῶνος γεγένηται. Τοὺς μὲν γὰρ Γυρτωνίους [7] Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν, ἀπὸ Thessalia.

3) Gem. Pletho A. ἀλλὰ καὶ οὗτοί τε καὶ ἔτι οἱ ἀπωτέρω —. Gem. Pletho B. πλείους καὶ οἱ ἀπωτέρω —. Non incommoda est prior lectio, nec ab ipsa re aliena.

4) Ita Casaubonn. omnesque mei, nec aliter Eustathius c. l. Vulgata igitur lectio μετα-ατάσεις debetur Aldo, a quo ad posteros propagata haesit. Quam quidem etsi minime damno, non tamen alteram codicibus subripio, cum parum aut nihil hic sensu discrepet. Sic noster lib. 10. p. 445. εἰς Μακεδονίαν μεταστῆναι. At et propria significatio et usitatior propius ad nexum valere videtur.

5) Verba καὶ τὰ ἔθνη desiderantur in Gem. Plethone A. Alter habet καὶ τὰ τῶν ἐθνῶν ὀνόματα. Tum uterque dat παρέχειν, quod non est necesse. Saepe enim haec structura apud nostrum occurrit.

6) Vatic. Paris. Moscov. τοῦτο τὸ πρῶτον, et post τῆς Γυρτώνης. Vatic. Κρανώνες, uti in sequ.

7) Aldus, Hopperus Φλεγύιας. Ad veram librorum aliorumque auctorum formam revocaverat iam Xylander.

rat, Ormeniique et alii plures: atque etiam longius a Pelio Magnetes erant, incipientes ab Eumeli subditis, ut quidem posteriores censuerunt. Sed videtur ob continentes migrationes, mutationes permixtionesque communitatum, etiam nomina gentesque confusas esse, unde factum, ut nostris hominibus nonnunquam offeratur perplexitas: veluti primum de Crannoniis et Gyrtoniis. Quippe Gyrtonii antiquitus Phlegyae fuere nomi-

Thessalia. [8]Φλεγύου τοῦ [9]Ἰξίονος ἀδελφοῦ· τοὺς δὲ [10]Κρανωνίους Ἐφύρους· ὥστε διαπορεῖν, ὅταν φῇ ὁ ποιητὴς,

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ [11]Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον

Ἠὲ

8) Venet. vitiose Φλεγύνου.

9) Ita non, Ἰξίωνος, Parif. Moscov. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 252. Nec aliter prodit in aliis auctoribus, maxime in poetis. veluti Apollonio Rhod. 3, 62. Pindaro Pyth. 2, 39. etsi nec in origine, nec in cognatione, constant invicem. Quare detersi labem editionibus omnibus adhuc adspersam; tantum quod in ed. Xylandri praeterea invenitur Ἐξίωνος.

10) Moscov. Κρανωνίους, uti legitur in Herodoto 6, 127. Stephano, in quo tamen etiam altera scriptura stare possit, Aristotele de mirab. auscult. c. 138. et in aliis pluribus, ex Latinis etiam in Plinio 4, 16. s. 9. 10, 15. s. 12. ex poetis in Callimacho in Cerer. v. 77. in Del. v. 138. etsi in quibusdam, veluti Herodoto, Callimacho variatur. Cf Ernesti ad Callimach. in Cerer. v. 77. Niclas ad Antigon. hist. mirab. c 15. viri docti ad Liv. 36, 10. in. e quibus Drakenborchius hanc unam scripturam probat. Neque tamen a vulgata recedo, non tam quod codices duplex praeferunt, et praeterea epitome lib. 7. p. 330. in. quam in primis propter numos, quorum auctoritas explodi non potest. Cf. Rasche in Lex. num. T. 1. P. 2. p. 1064. et Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 135. sq.

11) Homer. Il. 13, 301. unde petitus est hic locus, etiam in ed. Villois. exhibet Θρήκης, nec aliter inde memoratur in Apollonii Lex Homer. sub v. Ἐφύρους. Quae forma cum sit Homero apta et ita usitata, ut quasi solemnis videatur, hic etiam excepta est. Vulgo Θράκης. Cf. Homer. Il. 9, 5 Odyss. 8, 361. ubi Thracia regio occurrit. Idem fecerunt editores Il. 11, 222. Mssstorum etiam monitis excitati. Sed et hic officium praestat Parif. qui adfert Θρήκης. Exstantior huius versus Homerici variatio observatur in Pausania 9, 36, 2. sed ultra hos terminos

nominati, a Phlegya, Ixionis fratre: Crannonii autem Ephyri. Itaque ubi poeta dicit:

E Thraca fortes Ephyros quando incessebant

Aut

Ἢ μετὰ [12] Φλεγύας μεγαλήτορας· — τίνας ποτὲ βούλεται λέγειν. Thessalia.

§. 22.

Ἔπειτα τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν Περραιβῶν καὶ τῶν [1] Ἀθαμάνων συνέβη. Ὅμηρος μὲν γὰρ συνέζευξεν

 αὐτοὺς

minos proiecta. Post Paris. dat θωρήσσεσθον, simul et θωρήσσοντο. Prius quidem vere.

12) Plerique codices cum editionibus omnibus hic ostentant Φλεγύιας. Tantum Moscov. et Medic. praebent Φλέγυας, uti etiam legitur in Homero c. l. etsi prius ex eo adfert Apollonius c. l. repugnante quidem Villoisonio. Equidem mutata tantum accentus sede, qua gaudere in aliis solet, posui, uti antea hic legitur et in epitome lib. 7. p. 330. Φλεγύας. Et sic in Pausania c. l. prodit. Attamen ne quid dissimulem, in utramque partem accentus titubat, quod cognoscitur ex Eustathio et scholiis ad Homer. Il. 13, 302. prout a Φλεγύας derivaris vel a Φλέγυς, ut νέκυς, unde adparet, falsa hodie praecipere Stephanum. Utraque igitur omnino ratio valet.

1) Gem. Pletho A. B. καὶ Ἐνιάνων (B. Αἰνιάνων) μάλιστα δὴ (B. δὲ, illud melius) Ἑλλήνων συνέβη. Et sic postea suo uterque modo et forma remotis Athamanibus edunt. Quod quidem, si Homerum apertis verbis hic et supra productum intueearis, unice probandum videtur, quippe Perrhaebos, Enienes et Hellenes in Thessalia coniungit. V. Il. 2, 749. et 684. Nec repugnat pristina eorum sedes in Dotio campo (de quo praeter alios cf. Plutarch. in Qu. Gr. p. 178. ed. Lips.) et migratio post consecuta. Adversantur tamen libri alii omnes, qui pertinaciter in vulgata lectione haerent, et Eustathii testimonium ad Homer. Il. 2, 749. p. m. 254. ubi sic legit et explicat: συνυπακούονται τοῖς Περραιβοῖς καὶ οἱ Ἀθαμᾶνες. Esto aliorum iudicium, utrum erraverit Strabo ipse, an corruptionem sit expertus.

Aut animi nimios Phlegyas: — quaeritur, quosnam dicat.

§. 22.

Idem accidit de Perrhaebis et Athamanibus. Nam Homerus hos tanquam in vici-

Thessalia. αὐτοὺς, ὡς πλησίον [2] οἰκοῦντας ἀλλήλων· καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ χρόνον συχνὸν ἡ οἴκησις τῶν Ἀθαμάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέσθαι πεδίῳ· τοῦτο δ' ἐστὶ πλησίον τῆς ἄρτι λεχθείσης Περραιβίας, καὶ τῆς Ὄσσης, καὶ ἔτι τῆς [3] Βοιβηΐτιδος λίμνης ἐν μέσῃ μέν πως τῇ Θετταλίᾳ, λόφοις δὲ [4] ἰδίως περικλειόμενον· περὶ οὗ Ἡσίοδος οὕτως εἴρηκεν·

[5] Ἠ

pertus. De Athamanibus tamen conferri possunt, quae olim disserui ad Ampelium in excursu ad cap. 8. not. 2. p. 275. Quod si cui Strabo videatur eundem populum Athamanes et Aenianes habuisse, debebat quidem monere, sed et obstant ea, quae supra narravit p. 427. Aenianes ab Athamanibus deletos fuisse. Nec, si quis Aenianes exstincto nomine cum Athamanibus coaluisse contendat, Homeri tamen testimonium apte interpositum esse existimet.

2) Moscov. ἀλλήλων οἰκοῦντας.

3) Medic. Paris. Ven. Βοιβηΐδος, ut supra p. 430. et alibi. Guarinus etiam vertit *Boebais*, et sic Plinius 4, 15. s. 8. scribit *Boebeis*. Stephanus etiam a Βοίβη deducit Βοιβηΐς, uti s. v. Ξυνία commemorat Βοιβιάδα λίμνην, qualis post vocatur ab Hesiodo, alias a Pindaro Pyth. 3, 59. Βοιβηΐς cum nostro a Scholiaste Apollonii Rhod. ad 1, 67. quae forma ducta est ex Homero Il. 2, 711. An praeter Strabonem Βοιβηΐτις aliquis dixerit, dubito, certe ignoro. Nolui tamen receptam ab editionibus formam sollicitare, cum alii codices eam confirment.

4) Medic. Vatic. Moscov. Gem. Pletho A. ἰδίοις, quod et versione expressit Guarinus; mutatione facili, qualis obiicitur in Plutarcho de sanitate tuenda p. 475. (Vol. 6. Lips.) in ἰδίαις et ἰδίως et alibi. Alterum in aliis exstat et in editionibus, de quo in utramque partem potest disceptari. Hoc tamen traditum retinui, quia ad verbum melius pertinere videretur.

vicinia habitantes coniunxit: et quidem posteri affirmant, longo tempore Athamanes in Dotio campo habitasse, qui propinquus est Perrhaebiae et Ossae ac Boebeidi paludi in media fere Thessalia praecipue inclusus collibus. De quo sic Hesiodus cecinit:

Aut

[5]Ἠ οἵη Διδύμους [6]ἱεροὺς ναίουσα κολωνοὺς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος [7]ἄντ' Ἀμύροιο
Νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής.

Thessalia.

Οἱ μὲν [8]οὖν Ἀθαμᾶνες οἱ πλείους εἰς τὴν Οἴτην ἐξη-

λάθη-

retur. At περικλειόμενον revocavi ex Msstis et editionibus ante Casaubonum, a quo provenerat περικλειόμενος.

5) Moscov. Ἡ οἵη.

6) Deest haec vox in Paris. et Moscov. quorum ille spatium vacuum reliquit. At habet uterque cum aliis lib. 14. p. 647. ubi iidem versus a Strabone producuntur. Διδύμους in principio maiuscula litera signavi monente Casaubono et suadente ipso Strabone c. l. Montes enim sunt Thessaliae.

7) Legebam ἄγχ' Ἀμύροιο. Nam quid est ἂν' Ἀμύροιο? Verum quoque Stephanus sic legit, et fatetur, obscurum esse hoc carmen. *Casaubonus.* At vid. Berkelius ad Stephanum p. 122. qui recte docet, ἄντ' positum esse pro ἄντα, e regione, contra, uti est apud Dionys. de situ orbis v. 504. et alibi. Tum vero accentus ad priorem syllabam redire debet, quo revocavi cum Berkelio et Heynio ad Apollodor. p. 695. Ceterum ipsam illam particulam servant codices omnes; tantum in Paris. ἀνταμύριον et in Mosc. ἄντα μύριον exstat. Sic fere lib. 14. c. l. ubi cf. notata. Aldus ἂν ταμυροῖο, Hopper. ἀντάμύροιο, uti libri scripti in Stephano s. v. Ἄμυρος.

8) Deest haec particula in Vatic. et Moscov. Tum pro vulgato ἐξελάθησαν ex Moscov. recepi ἐξηλάθησαν, etsi illud etiam legitur in edit. Wesselingii apud Herodot. 6, 137. quae tamen 7, 6. scribit ἐξηλάσθη, etsi hoc pro ἐξηλάθη. Sic in cognatis formis. Totum vero locum ita construit Gem. Pletho A. Οἱ μὲν οὖν Ἐνιᾶνες ὑπὸ Λαπιθῶν ἐξελαθέντες οἱ πλείους ἄλλῃ τε καὶ ἄλλῃ διαφερόμενοι τελευτῶντες ἐν τῇ Οἴτῃ ᾤκησαν, κ' ἐνταῦθα (sic) ἐδυνάστευσαν. Gem. Pletho B. Οἱ μὲν οὖν Ἐνιᾶνες οἱ πλείους ceteris subpressis.

Aut qualis Didymos sacros colit inclyta colles Dotium apud campumque, feracem Amyrumque Lyaei

Virgo intacta, pedes Boebeide quae lavit unda.

Enimvero Athamanes plerique a Lapithis in Oetam sunt eiecti:

Thessalia. λάθηται ὑπὸ [9] Λαπιθῶν· κἀνταῦθα δὲ ἐδυνάστευσαν ἀφελόμενοι τῶν τε Δωριέων τινὰ μέρη καὶ τῶν Μαλιέων μέχρι Ἡρακλείας καὶ Ἐχίνου· τινὲς δ' αὐτῶν ἔμειναν περὶ [10] Κύφον, Περραιβικὸν ὄρος, ὁμώνυμον κατοικίαν ἔχον. Οἱ δὲ Περραιβοί τινες μὲν, συσταλέντες περὶ τὰ ἑσπέρια τοῦ Ὀλύμπου μέρη, [11] κατέμειναν αὐτόθι, πρόσχωροι ὄντες Μακεδόσι· τὸ δὲ πολὺ μέρος εἰς τὰ περὶ [12] Ἀθαμανίαν ὄρη καὶ τὴν Πίνδον ἐξέπεσε· [13] νυνὶ δὲ μικρὸν ἢ οὐδὲν αὐτῶν ἴχνος σώζεται. Τοὺς δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεχθέντας Μάγνητας ὑστάτους ἐν τῷ Θετταλικῷ καταλόγῳ νομιστέον

9) Vatic. Parif. Moscov. praeponunt τῶν, hic etiam dat, ut supra p 440. Λαπίθων.

10) Si Stephanum inspexeris, putes circumflexo distinguendum esse nomen, quod et ad eum constanter facit Holstenius, sic ut Eustathio ad Homerum Il. 2, 748. p. m. 253. et Tzetzi ad Lycophron. v. 897. adeo obtrudat, cum ex Homero facile convinci erroris Stephani scriptura posset.

11) Gem. Pletho A. mavult κατέμειναν.

12) τὴν praemittunt Parif. et Moscov.

13) Gem. Pletho A. B. νυνὶ δὲ οὐδὲν, ἢ μικρὸν αὐτῶν. Magis forsitan commode. Moscov. ἴχνος αὐτῶν.

eiecti: ibique principatum tenuerunt, cum et Doriensibus et Maliensibus quaedam eripuissent loca usque ad Heracleam et Echinum: quidam apud Cyphum manserunt, montem Perrhaebicum cum pago eiusdem nominis. At Perrhaeborum quidam coacti ad occiduas Olympi partes, finitimi Macedonibus, ibi permanserunt; maior pars in montes ad Athamaniam Pindumque elapsa est: nunc aut nihil de iis, aut exiguum superest vestigium. Qui vero ab Homero in Thessalorum recensione ultimi nominantur Magnetes, ii sunt intelligendi, qui intra

νομιστέον [14] τοὺς ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Ὄσσης ἕως Πηλίου, Μακεδόνων τοῖς Πιεριώταις ὁμόρους, τοῖς ἔχουσι τὴν τοῦ Πηνειοῦ [15] περαίαν μέχρι θαλάττης. Τὸ μὲν οὖν Ὁμόλιον, ἢ [16] τὴν Ὁμόλην, (λέγεται γὰρ [17] ἀμφοτέρως,) [18] ἀπο- Thessalia. p. 443.

14) Moscov. τοὺς omisit. In sequ. καὶ ante Μακεδόνων insertum conspicitur.

15) Moscov. περραίαν et post τῆς θαλάττης.

16) Casaubonn. Venet. Paris. Vatic. Gem. Pletho A., B. τὴν, praeterea Vatic. Paris. Gem. Pletho B. Ὁμόλην, quomodo vocatur ab Apollonio Rhodio 1, 594. et eius Scholiaste, consentientibus Pausania 9, 8. f. Dicaearcho v. 34. Orpheo in Argon. v. 460. Stephano h. v. ex Latinis Virgil. Aen. 7, 675. Quae scriptura cum et hic a libris sustineatur, et η in ι transire saepe soleat, minime reprobari debet. Nam et urbem et montem sic vocari diserte monet Schol. Apollonii c. l. Recte igitur in vulgata ab editionibus forma Ὁμόλιν, quam tamen etiam Moscov. praetulisse videtur, haesitabat Casaubonus. Sed et idem dubium putabat Ὁμόλιον, quod tamen de cognomini urbe intelligit. Tum vero etiam alterum Ὁμόλην de urbe valet, uti nexus et sequentia, (nam infra redit,) declarant. Sed quidquid est, Ὁμόλιον minime sollicito, quod et sequentia reducunt, etsi ιος et ος passim misceri supra vidimus, Ex Strabone enim, etsi falso librum 11. indicat, profert Stephanus, et gentile Ὁμολιέων ex certis numis memorat Eckhel in doctrina numor. P. 1. V. 2. p. 139. quod et alias legitur in Stephano. In Theocrito 7, 103. Ὁμόλη et Ὅμολος dubia fide profertur.

17) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. B. Editiones inde ab Aldo cum Veneto, opinor, ἀμφότερον. Quod etsi intelligi perinde potest, dedi tamen alterum tot codicum iussis. Ita utramque formam versari, exemplo simili proxime

tra Tempe a Peneo et Ossa vsque ad Pelium sunt, Pieriotis Macedonibus conterminis, qui trans Peneum usque ad mare accolunt. Atque iis adscribendum est Homolium, sive Homole; nam utroque modo enunciatur.

Thessalia. [18] ἀποδοτέον αὐτοῖς· εἴρηται δ' ἐν τοῖς Μακεδονικοῖς, ὅτι ἐστὶ πρὸς τῇ Ὄσσῃ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πηνειοῦ διὰ τῆς τῶν Τεμπῶν διεκβολῆς. Εἰ δὲ καὶ μέχρι τῆς παραλίας προϊτέον τῆς ἐγγυτάτω τοῦ Ὁμολίου, λόγον ἔχει, ὥστε τὸν Ῥιζοῦντα προσνέμειν καὶ Ἐρυμνὰς ἐν τῇ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ παραλίᾳ κειμένας, καὶ [19] τῇ ὑπὸ Εὐμήλῳ. Τοῦτο μὲν οὖν ἐν ἀσαφεῖ κείσθω. Καὶ ἡ τάξις δὲ τῶν ἐφεξῆς τόπων μέχρι Πηνειοῦ [20] οὐ διαφανῶς λέγεται. Ἀδόξων δ' ὄντων τῶν τόπων, οὐδ' ἡμῖν περὶ πολλοῦ θετέον. Ἡ μέντοι Σηπιὰς ἀκτὴ καὶ [21] τετραγῴδηται, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξύμνηται διὰ τὸν ἐνταῦθα ἀφανισμὸν τοῦ Περσικοῦ στόλου· ἔστι δ' αὕτη μὲν ἀκτὴ πετρώδης. Μετα-

proxime notatum est. Ἀμφοτέρως autem in eodem nexu noster adhibet lib 8. p. 343. 353. et alibi.

18) Venet. Gem. Pletho B. aliis omissis locum omnino sic contrahunt: ἀποδοτέον αὐτοῖς· ἔστι δὲ πρὸς —.

19) Articulum praeterierunt Hopper. et Xylander. In praecedentibus Aldus et Hopperus scribunt Ῥυζοῦντα. Sed perdant codices cum Stephano.

20) Οὐ effluxit in Vatic. et Parif.

21) Gem. Pletho B. τετραγ. τε καὶ ἐξύμνηται.

ciatur. Dictum est autem in Macedoniae descriptione, esse ipsum ad Ossam sub initium Penei, ubi is per Tempe se evolvit. Quod si vsque ad oram maritimam sit progrediendum, quae Homolio est proxima, id consentaneum est, ut Rhizuntem quoque attribuamus et Erymnas, in ora Philoctetae et Eumelo subdita sitas. Id ergo dubium relinquamus. Sed et ordo reliquorum usque ad Peneum locorum obscure est propositus. Tamen non multum refert hoc, cum ipsa loca sint obscura. Verum Sepias acta et in tragoediis celebratur, et postea temporis fama eius increbruit, deleta ibi Persica classe: litus est Sepias acta saxosum. Inter Sepia-

Μεταξὺ δ' αὐτῆς καὶ [22] Κασθαναίας κώμης ὑπὸ τῷ Πηλίῳ κειμένης αἰγιαλός ἐστιν, ἐν ᾧ [23] Ξέρξου στόλος ναυλοχῶν, ἀπηλιώτου πολλοῦ πνεύσαντος, ὁ μὲν εὐθὺς [24] αὐτοῦ πρὸς τὸ ξηρὸν ἐξώκειλε, καὶ διελύθη παραχρῆμα· ὁ δ' εἰς [25] Ἱπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν Thessalia.

22) In Parif. eft Κασθανίας, uti repetitur poft, adpofita tamen ibi fimul altera forma per αι, in qua confentiunt etiam auctores, nifi quod per τ pro σθ in quibusdam legitur, de quo cf. Wefleling. ad Herodot. 7, 183. rarius Κατανὶς, uti obfervavit Holften. ad Stephan. p. 165. Guarinus vertit: *inter Cafthaneum* commentitia terminatione. Inter Κασθάναια et Κατάναια veteres fluctuaffe, auctorum docent non folum exempla, fed et diferte monet Stephanus. Cf. etiam ad Melam 2, 3, 1. Poft retraxi aecentum in antepenultimam, quomodo folent haec produci, et ut a gentili differret.

23) Praemittunt ὁ Venet. Mofcov. forte melius, nifi tunc offenderit ᾧ. Poft Venet. ναυμαχῶν ἀπηλιτῷ fine fenfu et ufu.

24) Sic pro αὐτοὺς Cafaubonn. Vatic. Parif. Mofcov. Venet. Gem. Pletho A. B. quod in hoc nexu unice verum arbitror. *Ibi* etiam interpretatur Guarinus. Durum enim fit et praeter rem, ex στόλος eruere, quod ad αὐτοὺς referatur. Αὐτοὺς debetur Aldo.

25) Vatic. ὑπνοῦν, Mofcov. Ἱπνοῦν, Parif. Ἱπνοῦντα, et fic Guarinus *Ipnuntem.* Editiones habent Ὑπνοῦντα. At Herodotus 7, 188. eundem locum vocat Ἰπνοὺς, ubi confulendus Valckenarius, qui etiam in Strabone agnofcit fcripturam per ι, quae et vera videtur, cum haec aperte ex Herodoto nofter depromferit. Ἵπνος autem Stephani, quod facere videtur Holften. p. 148. minime huc referri debet, quippe qui vere fuit Locrorum Ozolarum, uti comprobat etiam teftimonium Thucydidis 3, 101. et loci eius nexus. Hoc autem, quod nofter narrat, ad Sepiada procul inde accidit, ut praeter noftrum

Sepiadem vero et Cafthanaeam, pagum fub Pelio fitum, litus eft, ubi, cum Xerxis claffis ftationem haberet, Subfolanus vehementer flans navium alias in aridam fubito eiecit atque confregit, aliae ad Hipnuntem, afperum

Thessalia. [26] τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθεὶς, ὁ δ' εἰς Μελίβοιαν, ὁ δ' εἰς τὴν Κασθάναιαν διεφθάρη. Τραχὺς δ' ἐςὶν ὁ παράπλους πᾶς [27] ὁ τοῦ Πηλίου, ὅσον ςαδίων ὀγδοήκοντα· τοσοῦτος δὲ καὶ τοιοῦτος καὶ ὁ τῆς Ὄσσης.

ſtrum et Herodotum docent etiam Diodor. Sic. 11, 12. et Pauſanias 8, 27, 9. Equidem terminationem reliqui; tantum aditialem literam mutavi. Gem. Pletho uterque declinavit loci ipſius nomen, dum ſubſtituit εἴς τινα τόπον.

26) Τῶν in editionibus ante Caſaubonum deſideratur. Tum Moſcov. habet τὸ Πήλιον.

27) Nemo de hoc mendo cogitavit. Ego tamen contendo, mendoſam eſſe vocem Πηνειοῦ. Quid enim foret, ὁ Πηνειοῦ παράπλους? Os Penei anguſtum fuit inter Oſſam et Olympum. Nam, ut ait Herodotus [7, 129.] de fluviis Theſſaliae, δι' ἑνὸς αὐλῶνος καὶ τούτου ςεινοῦ ἔκροον ἔχουσι ἐς θάλατταν, *per unam convallem eamque anguſtam effluctionem habent in mare.* Forte unius ſtadii aut duorum ad plus latitudinem habet, et non poteſt de tam exiguo ſpatio παράπλους dici. Lege audacter meo periculo Πηλίου: nam ſic ſe res habet, et totum Pelii montis latus ad Magneſiacum mare fuit confragoſum et importuoſum. Ibi fuerunt Ἰπνοὶ illi, naufragio Perſarum celebris locus, de quo Herodotus lib. 7. [cap. 188.] Ergo ſine dubio legendum, Τραχὺς δ' ἐςὶν ὁ παράπλους πᾶς ὁ τοῦ Πηλίου; *aſper enim totus paraplus Pelii.* P a l m e r i u s *in exercitt. in auctor. Gr.* Odoratus erat idem vitium Voſſius ad Melam 2, 3. in. eodemque remedio ſuſtulerat, aditus iis, quae praeceſſerunt. Digna erat utique haec emendatio, quae et codice confirmaretur. En vero nunc obportune adeſt Gem. Pletho uterque, quorum ille (A) legit ὁ ὑπὸ Πηλίου, hic (B) ὁ ὑπὸ Πηλίῳ, quod poſterius magis ex uſu Strabonis etiam eſt dictum et facile probatur. Ut tamen ſuum ſortirentur et alii codices, tantum Πηνειοῦ abire iuſſi in Πηλίου.

rum locum pone Pelium, aliae ad Caſthanaeam delatae perierunt. Tota circa Pelium navigatio aſpera eſt, circiter XXC ſtadiorum, talisque et tanta etiam Oſſae.

Ὄσσης. Μεταξὺ δὲ κόλπος [28] πλειόνων ἢ διακοσίων σαδίων, ἐν ᾧ ἡ Μελίβοια. Ὁ δὲ πᾶς ἀπὸ Δημητριάδος ἐγκολπίζοντι ἐπὶ τὸν Πηνειὸν [29] μείζων τῶν χιλίων· [30] ἀπὸ δὲ Εὐρίπου δισχιλίων ὀκτακοσίων. Ἱερώνυμος δὲ τῆς πεδιάδος Θετταλίας καὶ Μαγνήτιδος τὸν κύκλον τρισχιλίων [31] σαδίων ἀποφαίνεται· ᾠκῆσθαι δ' ὑπὸ τῶν Πελασγῶν· [32] ἐξελαθῆναι δὲ [33] τούτους εἰς [34] Αἰτωλίαν ὑπὸ Λαπιθῶν· εἶναι δὲ τὸ νῦν Thessalia.

28) Moscov. σαδίων πλειόνων ἢ διακοσίων. Vox σαδίων deest in Vatic. et Gem. Plethone B. quae et ex praecedentibus facile suppleri possit.

29) Paris. Moscov. μείζω.

30) Verba ἀπὸ δὲ Εὐρίπου δισχ. ὀκτακοσίων omissa sunt a Gem. Plethone utroque. Casaubonn. habent ἀπὸ δὲ Εὐρίπου . . . . . . τριακοσίων πεντήκοντα. Ἱερώνυμος —. In Vatic. item legitur τριακοσίων πεντήκοντα, in Venet. ἀπὸ δὲ Εὐρίπου τριακοσίων ὀκτώ. Vulgatam lectionem reddit Guarinus cum aliis libris, eaque est accommodatior ad vacuum illud spatium emetiendum. Certe δισχιλιων abesse non potest.

31) Inverso ordine haec duo verba sistit Mosc.

32) Gem. Pletho B. ἐξελασθῆναι δ' αὐτούς. Verbi haec forma, inserto σ, saepe in Msstis, passim etiam in editionibus obversatur. Vid. praefatio ad Tom. 2. p. 15. et quae pluribus disseruit Piersonus ad Moerid. Attic. p. 13. f. Strabonis libri vel omnes vel maiori numero eliso σ scribere solent.

33) Abest in Veneto.

34) Vatic. εἰς τὴν Ἰταλίαν, utrumque Paris. et Moscov. Dubia lectio. Pelasgos enim in Italiam concessisse auctor etiam est

Ossae. Interiacet sinus CC stadiorum atque amplius: in eo sita est Meliboea. Tota vero navigatio a Demetriade ad Peneum, si quis sinus intret, CIↃ est stadiis prolixior: ab Euripo autem CIↃ CIↃ IↃ CCC. Hieronymus campestris Thessaliae et Magnesiae circulum tria stadiorum millia continere affirmat, habitatum primo a Pelasgis, quos Lapithae in Aetoliam expulerint: qui nunc

Thessalia.

νῦν καλούμενον Πελασγικὸν πεδίον, [35] ἐν ᾧ Λάρισσα, καὶ [36] Γυρτώνη, καὶ Φεραὶ, καὶ Μόψιον, καὶ Βοιβηῒς, καὶ

est Strabo lib. 5. p. 229. et alii, in primis Dionys. Halic. 1, 89, 4. et 2, 1, 15. Idem cum lib. 1. c. 18. ex Thessalia per Curetes et Leleges factam eorum expulsionem narrat, et in varias orbis terrarum partes dispersionem, Aetoliae non meminit, sed in vicinia tantum Epiri, nominatim Dodonae, de quo cf. etiam Strabo 7. p. 327. unde in Italiam transierunt. V. lib. 5. p. 220. Pelasgos autem Thessaliam olim inhabitasse, tam notum est, quam quod est notissimum. At et idem de Lapithis ex Strabone p. 440. et aliis constat, nempe, quod hic etiam locus declarat, exactis Pelasgis. In re obscura vulgatam lectionem movere ausus non sum, cum sit probabile, Aetoliam, regionem finitimam, Pelasgos antea petiisse.

35) Ita sine ᾧ omnes codices cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 840. p. m. 270. cum Guarino et editionibus. At re ipsa haec lectio repugnat. Quis enim in urbibus campum quaerat, nec potius contra? Eadem de causa *rus urbanum* offenderat in Iustino 31, 2, 3. pro quo *rus suburbanum* volebant, quod postea etiam ex Medic. 1. excitavit A. Gronovius. Hinc Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 773. emendabat ἐπὶ Λαρίσσῃ. Sed cum adnexa minime congruerent, facta haec retractatione postea sic immutavit, ut legeret etiam in sequentibus, καὶ Μοψίῳ, καὶ Βοιβηΐδι, καὶ Ὄσσῃ, καὶ Πηλίῳ, καὶ Μαγνήτιδι. At nec hic substitit, sed cum ita refingendum totum locum esse vidisset, bene subiicit, legi etiam posse: ἐν ᾧ Λαρίσσῃ, καὶ Γυρτώνῃ, καὶ Φεραὶ, unde reliqua sine offensa fluunt. Atque hanc solam emendationem postea etiam prodidit Tyrwhittus in coniecturis in Strabon. p. m. 34. quam, cum structuram sensumque efficiat commodissimum et sine magno impendio paretur, amplexus sum eorum virorum auctoritate munitus. Hoc tantum mihi sumsi, ut reiecta Ionica forma a Strabone aliena ponerem Λάρισσα. Idem Strabo supra dixit p. 441.

36) Gem. Pletho B. Γυρτωνικαῖς Φεραῖς. Τῆς δὲ Πελασγιώτιδός ἐστι καὶ Μόψιον —. Ita nempe alio admoto remedio loci asperitatem aequare tentavit.

nunc vocatur Pelasgicus campus, in eo esse Larissam, Gyrtonem, Pheras, Mopsium, Boebeidem lacum,

καὶ Ὄσσα, καὶ [37] Ὁμόλη, καὶ Πήλιον, καὶ Μαγνῆτις· Μόψιον δ' ὠνόμασαι οὐκ ἀπὸ Μόψου [38] τοῦ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Λαπίθȣ τοῦ συμπλεύσαντος τοῖς Ἀργοναύταις· ἄλλος δ' ἐςὶ [39] Μόψοπος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. Thessalia.

§. 23.

37) Dedi exemplo Parif. et Mofcov. cum aliis auctoribus Ὁμόλη pro Ὁμολή. V. fupra.

38) Τοῦ μάντεως τοῦ Τειρεσίου omnes libri et fcripti et editi cum Guarino et Stephano f. v. Μόψου ἑςία. Cf. Procopius de aedificiis 5, 5. Vatem eum plures praedicant. Sed, cum et alter, qui Argonautarum expeditioni interfuit, vaticinandi arte polleret, uti docent Apollon. Rhod. 1, 65. Valer. Flaccus 1, 383. Ammianus Marcell. 14, 8. etfi hic utrumque Mopfum confundit, et Burmannus in catalogo Argonautarum praefixo editioni Valerii Flacci h. v. parum ex hac oppofitione procedit Strabonis narratio. Elegans igitur eft coniectura Penzelii ad Strabonem p. 1389. legentis ἀπὸ Μόψου τοῦ Μαντοῦς. At illam iam occupaverat Kuhnius ad Paufan. 7, 3. p. 527. quod et ille filere non poterat, cum id facile ex edit. Amftelod. Strabonis omnibus adpareret. Adiuvat eam emendationem ipfe Strabo lib. 14. p. 642. ubi Μόψος ὁ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίȣ θυγατρὸς plenius legitur. Tum vero etiam, quod iam Kuhnius viderat, ut fibi conftaret Strabo, τῆς Τειρεσίου hic legendum eft, confentientibus multis, qui eius filiam faciunt, Apollodoro 3, 7, 4. Paufan. 9, 10, 3. Schol. Apollonii ad 1, 308. Mela 1, 17, 22. aliisque. Inrepferat idem vitium in Cononis narrat. 6. ubi ante Schotti emendationem legebatur Μόψος ὁ μάντις καὶ Ἀπόλλωνος, quod non debebat propagare Galeus. Quam autem faepe nomina propria transeant in adpellativa et contra, aliquoties iam eft notatum, et exemplis pluribus docetur ad Melam 2, 13, 14. Veritus igitur non fum, pofthabitis codicibus, hanc lectionem adponere.

39) Venet. Mofcov. Gem. Pletho A. Guarinus cum editionibus

eum, Offam, Homolen, Pelium et Magnetidem. Porro Mopfium nomen habere non a Mopfo Tirefiae F. vate, fed a Mopfo Lapitha, qui Argonautis focius expeditionis fuerit: alium effe Mopfum, a quo Attica Mopfopiae appellationem acceperit.

Thessalia.

§. 23.

[1]Τὰ καθ' ἕκαςα μὲν ταῦτα περὶ Θετταλίας· καθ' ὅλου [2]δ', ὅτι [3]πρότερον ἐκαλεῖτο [4]Πυῤῥαία ἀπὸ Πύῤῥας

nibus contra Casaubonum, adnuentibus Stephano s. v. Μόψιον et Eustathio ad Dionys. v. 423. ex nostro quidem loco Μόψος, a quo cum Μοψοπία descendere nequeat, Holstenius ad Stephanum p. 211. praefert Μοψόπιος, certe, nisi hoc placuerit, Μόψοπος pro Μοψόπου legendum esse supra p. 397. et hic Μόψοψ, uti visum est etiam Berkelio ad Stephanum p. 566. qui tamen nec in altero Strabonis loco Μόψοπος reiicit, quia in pluribus genitivus pro casu etiam recto usurpetur, uti a Χάροψ dicatur ὁ Χάροπος. Stephanus s. v. Μόψιον et Μοψοπία fluctuatur inter Μόψοψ et Μόψος. A Mopsope tamen derivat etiam Tzetzes ad Lycophr. v. 733. Penzelius arrepto cultello totam difficultatem ita praecidit, ut haec a glossatore obtrusa esse pronuntiet, quare etiam in ipsa versione ea verba exclusit. Mirum utique accidit, et a summa disputationis alienum videtur, quod a Mopso ad Mopsopum sit delapsus. Sed ita sono etiam cognata solet noster connectere. Certe nihil mutandum est tum ob similem locum p. 397. ubi codices conspirant, tum quia, uti Mopsium Mopsio respondet, sic Mopsopia Mopsopo. Hinc etiam Μόψοπος Casauboni Vossius, de theologia gentili 1, 21. p. 83. probat.

1) Ita pro Καθ' ἕκαςα dedi ex Moscov. Gem. Plethone B. et editionibus Aldi et Hopperi, uti et legitur supra p. 417. 430 f. in quo loco τὰ ὅλα opponuntur. Nempe διαιτικῶς praemissam Thessaliae descriptionem respicit.

2) Moscov. δ' ἐςί. Sed vulgata recte habet et cum praecedentibus bene necti potest, dummodo distinctionem maximam vulgo adpositam removeris.

3) Moscov. murato vulgari ordine Πυῤῥ. ἐκαλεῖτο πρότερον.

4) Ita libri omnes praeeunt. Ex Stephano tamen per legitimam etiam literarum seriem legendum videatur Πυραία et mox

§. 23.

Haec ergo singulatim de Thessalia dicta sunto. In universum vero, scias, olim eam fuisse Pyrrhaeam nuncupa-

Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος γυναικὸς, Αἱμονία δὲ ἀπὸ Αἵμονος, Θετταλία δὲ ἀπὸ Θετταλοῦ τοῦ Αἵμονος. Ἔνιοι δὲ, διελόντες δίχα, τὴν μὲν πρὸς νότον λαχεῖν φασι Δευκαλίωνι, καὶ καλέσαι Πανδώραν ἀπὸ τῆς μητρός· τὴν δ' ἑτέραν Αἵμονι, ἀφ' οὗ Αἱμονίαν λεχθῆναι· μετωνομάσθαι δὲ τὴν μὲν Ἑλλάδα ἀπὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, τὴν δὲ Θετταλίαν ἀπὸ [5] τοῦ υἱοῦ Αἵμονος· [6] τινὲς δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Θεσπρω- Thessalia.

mox ἀπὸ Πύρας; vel etiam Πύῤῥα pro Πυῤῥαία ex Rhiano apud Schol. Apollonii Rhod. ad 3, 1089. in quo tamen Scaliger ad Euseb. p. 20. pro Πύῤῥαν δήποτε emendabat Πυῤῥαίαν ποτέ. Πύῤῥα tamen non reiicit Salmasius de L. Hellen. P. 2. c. 1. p. 297. cum utroque sensu de urbe et regione dicatur etiam Ἑλλὰς, Ἄργος et alia, et ipse Scholiastes Rhiani testimonio probet; nisi quis cum Heynio ad Apollodor. p. 1123. Scholiastae verba: ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Πύῤῥα ad glossas reiiciat, quod tamen fidem Rhiani temere et sine causa excitatam fuisse declarat. Ipse Scholiastes habet Πυῤῥοδία sine dubio pro Πυῤῥαία, uti et censet Vindingius in Hellene p. 318. (Vol. II. thes. Gronov.) Certe duplex ρ Stephani causa damnari nequit, uti etiam sentiunt ad eum Salmasius p. 650. ed. Berkel. et Holsten. p. 267. Pyrrhaeque nomen comprobat.

5) Articulum removerunt Vatic. et Mosc.

6) Vulgo τοὺς δὲ. Vatic. Paris. Moscov. Ven. Medic. a prima manu τινὲς δὲ, quod melius facit ad narrationis alteram partem, in qua diversam de causa huius nominis adfert sententiam. Pendet autem a superiori φασί. Sic et Guarinus vertit:

nuncupatam a Pyrrha Deucalionis uxore: Haemoniam ab Haemone: Thessaliam a Thessalo F. Quidam in duas partes dividunt: quarum altera versus meridiem sita obtigerit forte Deucalioni, qui eam a matre sua Pandoram denominaverit: altera Haemoni, unde dicta sit Haemonia. Quidam vero ab Ephyra Thespro-

Thessalia. Θεσπρωτίδος ἀπογόνους Ἀντίφου καὶ Φειδίππου τῶν

vertit: *alii*. Dedi igitur. Sequentia corrupta esse indicat ipse nexus disiectus et monuit iam Casaubonus. Quae codices ferunt, haec sunt: Vatic. 174. τινὲς δὲ ἀπὸ . . . . . . τῆς Θεσπρωτίδος. Paris. τινὲς δὲ ἀπὸ Ἐφ. . . . . . . Θεσπρωτίδος. Tum Casaubonn. Ἀντίφου καὶ Φιλίππου υἱῶν Θετταλοῦ . . . . . ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ, τοῦ ἑαυτῶν προγόνου τὴν χώραν ὀνομάσαι· εἴρηται δὲ καὶ Νεσσωνίς. Νεσσωνὶς δὲ —. Vatic. 174. Ἀντίφου καὶ Φιλίππου . . . . . , Θετταλοῦ τοῦ Ἡρακλέους . . . . . . ἀπὸ δὲ Θετταλοῦ τοῦ ἑαυτῶν προγόνου —. Paris. Moscov. Τινὲς δὲ ἀπὸ Ἐφ. . . . (Mosc. ἀπὸ Ἐφύρου et Ἐφύρης) τῆς Θεσπρωτίδος — Φ. τοῦ Θετταλοῦ τῶν Θετταλοῦ (Mosc. tantum semel τῶν Θετταλοῦ) τοῦ Ἡρακλέους ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ —, Gem. Pletho A. B. Φιλ. τῶν Θετταλῶν (B. τῶν Θετταλοῦ) ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ —. Guarinus interpretatur: *Alii vero venientes ab Ephyra Thesprotidis Antyphum et Philippum pronepotes Thessali Hercule geniti ab Thessalo eorum progenitore regionem aiunt Thessaliam nominasse.* Excepit id Heresbachius. Xylander sic refinxit: *Antiphi porro posteros ab Ephyra Thesprotica profectos et Philippi in Thessalia . . . . . . Herculis posteritas redux a Thessalo sui generis auctore regioni nomen Thessaliae imposuit.* In editionibus omnibus legitur Φιλίππου τῶν ἐν Θετταλίᾳ τοῦ Ἡρ. ἐπελθόντων· ἀπὸ δὲ Θετταλοῦ τοῦ —. Egregie vero hunc locum, luxatum praeterea, emendavit Lipsius ad Vellei. 1, 1. hoc nomine recte laudatus a Wesselingio ad Diodor. 4, 55. quem sequi non poenituit. Tantum pro τοὺς δὲ iusta, opinor, causa motus dedi τινὲς δὲ, et pro υἱῶν Θετταλοῦ posui τῶν Θετταλοῦ. Adiuvant hanc emendationem tum codices nostri, tum etiam alii auctores, de quibus nunc dicendum est. Primum locum tenet Homerus Il. 2, 678. in quo haec leguntur: Τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος. Sequitur Scholiastes Apollonii Rhod. ad c. l. qui haec habet: οἱ δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Φειδίππου πατρὸς, τοῦ Ἡρακλείδου, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κληθῆναί φασι. Accedit Aristotelis epigramma in Iacobsi Anthol. Gr. T. 1. p. 114, 27. quod Antiphum et Phidippum coniungit. Tum Antiphum Phidippi fratrem facit etiam Dictys

Thesprotica . . profectos Antiphi et Phidippi poste-

τῶν Θετταλοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ, τοῦ ἑαυτῶν προγόνου, τὴν χώραν ὀνομάσαι. Καὶ [7] Νεσσωνὶς δὲ ὠνομάσθη ποτὲ ἀπὸ Νέσσωνος τοῦ Θετταλοῦ, καθάπερ καὶ [8] ἡ λίμνη. Thessalia.

Dictys Cretensis I, 14. 2, 5. Thessalum Herculis filium vocat Vellei. I, 3, 2. Facile autem Phidippi nomen corruptum in notius transiit, quod et vere factum est in Velleio I, I. et Diodoro 5, 54. ubi cf. Palmerius et Wesseling.

7) In Paris. praecedit lacuna, quam sic explent libri Casauboniani, Vatic. 174. Moscov. ὀνομάσαι. Εἴρηται δὲ καὶ Νεσσωνίς. (Absunt hae duae voces semel tantum positae in Vatic. quibus καὶ subiungit Moscov.) Νεσσωνὶς δὲ (δὲ non novit Moscov.) ὠνομάσθη (Vatic. ὠνομάσθαι) ποτὲ ἀπὸ Νέσσωνος τοῦ Θετταλοῦ. Non aliena haec videntur a nexu, cum ad superiora multis interpositis redeat. Νεσσωνὶς autem et hic duplici σ scripsi.

8) Paris. ἡ λι . . Moscov. ἡλίωτα et supra a manu recentiori ἡ λίμνη.

posteros, filiorum Thessali, ab Hercule progeniti, a Thessalo, sui generis auctore, regioni nomen Thessaliae imposuisse aiunt. Quin etiam Nessonis aliquando fuit vocata, a Nessone Thessali filio: a quo etiam Nessonis palus nomen habet.